

ISSN 3041-1629

ВІСНИК економічної науки України

науковий журнал

2026

№ 1 (50)

Київ

Засновники: Інститут економіки промисловості НАН України,
Академія економічних наук України.

Заснований у 2004 р.
Виходить два рази на рік.

Рекомендовано до друку Вченою радою Інституту економіки промисловості НАН України
(протокол № 7 від 14 травня 2026 р.).

Науковий профіль видання (назва кластеру):
Економічні перетворення, бізнес та адміністрування.

Спеціальності:

C1 – Економіка та міжнародні економічні відносини (за спеціалізаціями); C3 – Міжнародні відносини;
D1 – Облік і оподаткування; D2 – Фінанси, банківська справа, страхування та фондовий ринок; D3 – Менеджмент;
D4 – Публічне управління та адміністрування; D5 – Маркетинг; D7 – Торгівля; J3 – Туризм та рекреація.

Ідентифікатор медіа R30-02854
(згідно з рішенням Національної ради України з питань телебачення
і радіомовлення від 28.03.2024 р. №1054).

Журнал внесено до Переліку наукових фахових видань України (категорія «Б»)
(наказ Міністерства освіти і науки України від 17.03.2020 р. № 409).

Видання включено до української загальнодержавної реферативної бази даних «Україніка наукова»,
Наукової електронної бібліотеки періодичних видань НАН України, міжнародної наукометричної бази
Research Bible (Токіо, Японія), індексується вільнодоступною системою GoogleScholar та представлено
у відкритому доступі до українського наукового контенту у базі даних наукових цитувань OUCI.

Редакційна колегія:

Головний редактор

Олександр Іванович Амоша, *академік НАН України,
доктор економічних наук, професор (Київ, Україна)*

Відповідальний редактор

Вячеслав Іванович Ляшенко, *доктор економічних наук, професор (Київ, Україна)*

Члени колегії:

Азьмук Надія Анатоліївна, *доктор економічних наук, професор (Черкаси, Україна)*
Бугайко Дмитро Олександрович, *доктор економічних наук, професор (Київ, Україна)*
Булєєв Іван Петрович, *доктор економічних наук, професор (Київ, Україна)*
Валінська Ева, *доктор хабілітований, професор (Лодзь, Польща)*
Ісмаїлов Віляят, *доктор економічних наук, професор (Баку, Азербайджан)*
Квілінські Алексі, *доктор економічних наук, професор (Лондон, Велика Британія)*
Клюс Юлія Ігорівна, *доктор економічних наук, професор (Київ, Україна)*
Островська Галина Йосипівна, *кандидат економічних наук, доцент (Тернопіль, Україна)*
Петрова Ірина Павлівна, *доктор економічних наук, старший дослідник (Київ, Україна)*
Релаваті Рахаю, *доктор економічних наук, професор (Маланг, Індонезія)*
Рогоза Микола Єгорович, *доктор економічних наук, професор (Полтава, Україна)*
Савельєв Євген Васильович, *доктор економічних наук, професор (Тернопіль, Україна)*
Солдак Мирослава Олексіївна, *кандидат економічних наук, ст. наук. співроб. (Київ, Україна)*
Ткаченко Алла Михайлівна, *доктор економічних наук, професор (Запоріжжя, Україна)*
Чернобай Ліана Іванівна, *кандидат економічних наук, професор (Львів, Україна)*

Матеріали друкуються українською та англійською мовами.

Точка зору редакції не завжди збігається з точкою зору авторів.

Відповідальність за точність наведених фактів, прізвищ, цитат несуть автори.

При передрукуванні посилання на «Вісник економічної науки України» є обов'язковим.

ОЦІНКА НОРМАТИВНО-ПРАВОВИХ ЗАСАД ДЕРЖАВНОЇ ПРОМИСЛОВОЇ ПОЛІТИКИ УКРАЇНИ У КОНТЕКСТІ ІНДУСТРІЙ 4.0 ТА 5.0¹

Вступ. Сучасна трансформація глобальної промисловості зумовлена глибокими структурними й технологічними зрушеннями, які дістали назву Четвертої та П'ятої промислових революцій (Індустрії 4.0 та 5.0). Їх сутність полягає у переході від масового виробництва до цифрово керованих, мережових, стійких і людиноцентричних моделей розвитку, у межах яких ключову роль відіграють інновації, дані, штучний інтелект, роботизація, автоматизація, «зелені» технології та синергія людини і машини. Як засвідчують доповіді серії Industrial Development Report ЮНІДО, сучасний етап індустріального розвитку характеризується посиленням ролі цифрових технологій, переходом до низьковуглецевих моделей виробництва та зростанням глобальних технологічних дисбалансів, що формує нові вимоги до державної промислової політики та інституційного забезпечення індустріальної трансформації². Для України імплементація цих принципів є не лише напрямом модернізації промисловості, а й необхідною умовою підвищення її конкурентоспроможності, стійкості та інтеграції до європейського економічного простору.

Водночас чинна нормативно-правова база державної промислової політики України формувалася переважно у 1990-2010-х роках і значною мірою відображає логіку індустріальної парадигми 3.0, орієнтованої на підтримку капіталомістких галузей і застосування фіскальних стимулів без належного врахування цифровізації, розвитку інноваційних екосистем, людського потенціалу та екологічної ефективності. Унаслідок цього виникає розрив між сучасними викликами промислового розвитку та чинним нормативним забезпеченням, що знижує дієвість державної політики, посилює фрагментарність регуляторного середовища та ускладнює гармонізацію національ-

ного законодавства з правом і політиками Європейського Союзу. Як свідчить сучасна політика ЄС, зокрема ініціативи EU Industrial Strategy³, European Green Deal⁴, Digital Europe Programme⁵ та Net-Zero Industry Act⁶, ключовими орієнтирами розвитку промисловості є поєднання цифрової трансформації, декарбонізації, інноваційного розвитку та стратегічної автономії, що формує нову модель індустріальної політики, засновану на принципах стійкості, технологічного лідерства та людиноцентричності.

За таких умов об'єктивно постає потреба у комплексній оцінці та оновленні нормативно-правових актів, що регулюють сферу державної промислової політики, з урахуванням глобальних технологічних і соціально-економічних трендів. Такий підхід дає змогу визначити ступінь відповідності національної нормативної бази сучасним викликам розвитку, зокрема цифровізації та інтелектуалізації виробництва, переходу до сталих і «зелених» моделей економіки, посилення людиноцентричності, інтеграції інноваційної, освітньої та промислової політик, а також гармонізації з правом і політиками ЄС. Виходячи з цього, оцінювання нормативно-правових актів доцільно здійснювати крізь призму принципів Індустрії 4.0 та Індустрії 5.0 як узагальненої методологічної рамки, що відображає сучасну логіку технологічного та соціально-економічного розвитку і визначає орієнтири трансформації промислової політики.

Аналіз останніх досліджень і публікацій. У сучасних наукових працях проблематика Індустрії 4.0 та 5.0 розглядається у технологічному, економічному та інституційному вимірах промислової трансформації. Значна увага приділяється процесам інтелектуалізації та цифровізації виробництва [1-3]. Питання розвитку смарт-промисловості та механізмів її стимулювання

¹ Дослідження виконано в межах «Комплексного наукового дослідження щодо актуалізації промислової політики України на принципах Індустрій 4.0 та 5.0» Інституту економіки промисловості НАН України за рахунок бюджетних коштів, спрямованих на забезпечення проведення державними науковими установами наукових досліджень і науково-технічних (експериментальних) розробок за результатами державної атестації.

² Industrial Development Report Series. United Nations Industrial Development Organization (UNIDO). Офіційний вебсайт UNIDO. URL: <https://www.unido.org/publications/industrial-development-report-series> (дата звернення: 16.02.2026).

³ European Commission. An Industrial Strategy for Europe. URL: https://commission.europa.eu/strategy-and-policy/priorities-2019-2024/europe-fit-digital-age/european-industrial-strategy_en (дата звернення: 15.02.2026).

⁴ European Commission. The European Green Deal. URL: https://commission.europa.eu/strategy-and-policy/priorities-2019-2024/european-green-deal_en (дата звернення: 11.02.2026).

⁵ European Commission. Digital Europe Programme. URL: <https://digital-strategy.ec.europa.eu/en/activities/digital-programme> (дата звернення: 11.02.2026).

⁶ European Commission. Net-Zero Industry Act. URL: https://commission.europa.eu/topics/competitiveness/green-deal-industrial-plan/net-zero-industry-act_en (дата звернення: 10.02.2026).

висвітлюються у наукових дослідженнях [4–6], а економіко-математичні підходи до оцінки впровадження передових технологій обґрунтовуються у працях [7–8]. Інституційно-просторові аспекти інвестиційного та промислового розвитку досліджуються у контексті формування нових моделей територіальної та галузевої організації економіки [9–11]. Водночас комплексний аналіз нормативно-правового забезпечення державної промислової політики з позицій принципів Індустрії 4.0 та 5.0 залишається недостатньо розробленим.

Мета статті – здійснити комплексну оцінку нормативно-правового забезпечення державної промислової політики України та визначити напрями його оновлення відповідно до принципів Індустрії 4.0 та Індустрії 5.0.

Виклад основного матеріалу. Методологічною основою дослідження є тривимірна аналітична рамка, що дозволяє здійснити системну оцінку відповідності нормативно-правових актів принципам Індустрії 4.0 та Індустрії 5.0. У межах цього підходу відповідність розглядається не як формальна наявність термінів «цифровізація» чи «інновації», а як інтеграція технологічних, управлінських і соціальних принципів у структуру правового регулювання. Аналіз здійснюється за трьома взаємопов'язаними вимірами – цільовим, регуляторним та інституційно-координаційним, які в сукупності формують основу для інтегральної оцінки готовності державної промислової політики до переходу на нову індустріальну парадигму розвитку.

Цільовий вимір відображає, наскільки принципи Індустрії 4.0 та Індустрії 5.0 інтегровані у стратегічні орієнтири, пріоритети та цілі нормативного акта. Він передбачає наявність положень, спрямованих на цифрову трансформацію, інноваційний розвиток, енергоефективність, екологізацію виробництва, розвиток людського капіталу та підвищення якості життя. У межах цього виміру оцінюється узгодженість страте-

гічних цілей із європейськими рамками (EU Industrial Strategy, European Green Deal, Digital Europe Programme), орієнтація на довгострокові технологічні трансформації та людиноцентричний характер промислового розвитку.

Регуляторний вимір характеризує наявність практичних механізмів реалізації зазначених принципів у правовій та інституційній практиці. Він охоплює інструменти стимулювання інновацій, цифровізації, досліджень і розробок (R&D) та екологічної модернізації, а також процедури моніторингу й оцінки ефективності політики (KPI, показники результативності, використання відкритих даних). Окрему увагу приділено фінансовим механізмам підтримки, зокрема податковим стимулам, грантовим програмам, державним гарантіям та інструментам публічно-приватного партнерства.

Інституційно-координаційний вимір відображає рівень інституційної спроможності та взаємодії між суб'єктами промислової політики. Він передбачає чітке визначення відповідальних інституцій (центральні органи влади, органи місцевого самоврядування, бізнес, наукові установи та громадські організації), а також наявність механізмів координації між промисловою, інноваційною, освітньою, інвестиційною та екологічною політиками. Важливим елементом є також гармонізація національного регуляторного середовища з правом та політиками Європейського Союзу.

Таким чином, запропонована тривимірна модель формує послідовну логіку оцінювання: цільовий вимір визначає стратегічну спрямованість розвитку, регуляторний – інструменти її реалізації, а інституційно-координаційний – механізми узгодження дій суб'єктів політики. Лише поєднання цих вимірів забезпечує відповідність нормативно-правових актів принципам Індустрії 4.0 та Індустрії 5.0 і формує основу сучасної державної промислової політики (рис. 1).

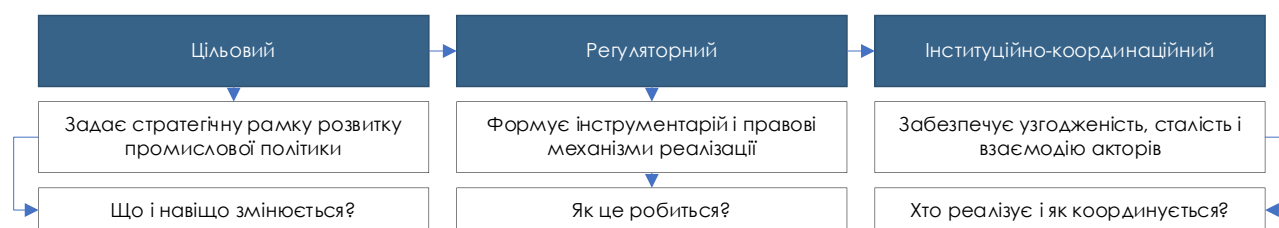

Рис. 1. Взаємозв'язок вимірів відповідності нормативно-правових актів принципам Індустрій 4.0/5.0

Джерело: складено автором.

Для подальшої оцінки та можливого оновлення нормативно-правового забезпечення державної промислової політики було систематизовано основні нормативні документи з урахуванням їх функціональної ролі у регуляторній архітектоніці. У результаті виокремлено чотири функціональні групи актів, кожна з яких виконує окрему роль у формуванні інституційного середовища індустріального розвитку.

1. **Базові програмно-концептуальні акти**, до яких належать документи, що визначають загальні засади, стратегічні цілі та принципи державної промислової політики. Насамперед ідеться про Концепцію державної промислової політики України, затверджену Указом Президента України від 12 лютого 2003 р. № 102/2003¹, проект Закону України «Про засади державної промислової політики» (реєстр. № 11331-д від 30 вересня 2025 р.)², а також постанову

¹ Концепція державної промислової політики України: Указ Президента України від 12 лютого 2003 року № 102/2003. Офіційний вебпортал Верховної Ради України. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/102/2003#Text> (дата звернення: 11.02.2026).

² Про засади державної промислової політики: проект Закону України від 30.09.2025 № 11331-д. Офіційний вебпортал Верховної Ради України. URL: <https://itd.rada.gov.ua/billinfo/Bills/Card/57416> (дата звернення: 11.02.2026).

Кабінету Міністрів України від 21 липня 2021 р. № 750 «Деякі питання сприяння впровадженню технологічного підходу “Індустрія 4.0” в Україні»¹.

Зазначені документи формують стратегічне бачення розвитку промисловості, визначають її місце у структурі національної економіки та окреслюють роль держави у стимулюванні технологічної модернізації виробництва. Водночас їх еволюція відображає поступову зміну підходів до державної промислової політики. Якщо Концепція 2003 року була сформована в умовах початку 2000-х років і орієнтувалася передусім на стабілізацію та підтримку базових галузей промисловості, то сучасні стратегічні документи поступово зміщують акцент у бік інноваційного розвитку, цифровізації та технологічного оновлення виробництва. Разом із тим навіть нові рамкові документи поки що лише частково інтегрують принципи цифрової трансформації, декарбонізації, людиноцентричного розвитку та формування інноваційних екосистем, що лежать в основі парадигм Індустрії 4.0 та Індустрії 5.0.

2. *Суміжне галузеве законодавство у сфері промислового розвитку* — це закони, які створюють правила і умови для реалізації промислової політики. Вони регулюють інвестиційну діяльність, розвиток індустріальних і наукових парків, публічно-приватне партнерство, інновації та інші пов'язані напрями. До цієї групи належать, зокрема, Закон України «Про інвестиційну діяльність» від 18.09.1991 № 1560-XII (зі змінами)²; Закон України «Про індустріальні парки» від 21.06.2012 № 5018-VI (зі змінами)³; Закон України «Про наукові парки» від 25.06.2009 № 1563-VI (зі змінами)⁴; Закон України «Про публічно-приватне партнерство» від 31.10.2025 № 4510-IX⁵; Закон України «Про інноваційну діяльність» від 04.07.2002 № 40-IV⁶. Ці акти не є безпосередніми інструментами промислової політики, однак створюють нормативне середовище, в межах якого реалізуються її ключові механізми. Водночас вони формувалися поступово і не завжди узгоджено між собою, що призводить до дублювання функцій і певних суперечностей. Крім того, більшість із них орієнтовані переважно на інвестиційну та інфраструктурну підтримку і не містять чітких критеріїв технологічного рівня, цифровізації чи екологічності виробництва.

3. *Кодекси економічного законодавства* — це базові документи, які визначають загальні правила функціонування економіки та діяльності підприємств. До них належать Господарський кодекс України (2003 р.), Податковий кодекс України (2010 р.)⁷ і Митний кодекс України (2012 р.)⁸. Вони не є спеціальними інструментами промислової політики, однак саме через них формуються загальні умови ведення бізнесу — організаційно-правові засади діяльності, податкові правила та митні режими. У цілому їх логіка спрямована на забезпечення стабільності економічного середовища та адміністрування господарської діяльності. Водночас стимули для розвитку цифровізації, роботизації, досліджень і розробок та екологічної модернізації у цих актах представлені обмежено.

Разом із тим у сучасному законодавстві відбуваються зміни підходів до регулювання економічних відносин. Зокрема, Закон України «Про особливості регулювання діяльності юридичних осіб окремих організаційно-правових форм у перехідний період та об'єднань юридичних осіб» від 09.01.2025 № 4196-IX⁹ передбачає відмову від дуалістичної моделі регулювання, яка базується на паралельному застосуванні норм Цивільного та Господарського кодексів, і перехід до єдиної приватноправової моделі. Це може суттєво змінити правила функціонування економіки та має бути враховано при формуванні сучасної нормативно-правової бази промислової політики.

4. *Секторальні стратегії, концепції та державні програми* — це інструменти, через які держава реалізує промислову політику на практиці. Йдеться про галузеві стратегії, державні програми, концепції та фінансові механізми підтримки бізнесу. До них належать, зокрема, програми розвитку переробної промисловості, підтримки виробництва, модернізації окремих секторів, а також ініціатива «Зроблено в Україні» (Made in Ukraine)¹⁰.

Саме через ці інструменти держава безпосередньо впливає на інвестиції, зайнятість, розвиток виробництва та підтримку підприємств, особливо в умовах війни. Водночас більшість таких програм має загальний (горизонтальний) характер і не враховує достатньо рівень цифровізації, екологічні стандарти чи технологічну складність виробництва. У результаті вони переважно виконують стабілізаційну функцію і лише

¹ Щодо сприяння впровадженню технологічного підходу «Індустрія 4.0» в Україні: постанова Кабінету Міністрів України від 21.07.2021 № 750. Офіційний вебпортал Верховної Ради України. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/750-2021-%D0%BF#Text> (дата звернення: 16.02.2026).

² Про інвестиційну діяльність: Закон України від 18.09.1991 № 1560-XII. Офіційний вебпортал Верховної Ради України. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/1560-12> (дата звернення: 08.02.2026).

³ Про індустріальні парки: Закон України від 21.06.2012 № 5018-VI. Офіційний вебпортал Верховної Ради України. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/5018-17> (дата звернення: 11.02.2026).

⁴ Про наукові парки: Закон України від 25.06.2009 № 1563-VI. Офіційний вебпортал Верховної Ради України. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/1563-17> (дата звернення: 11.02.2026).

⁵ Про публічно-приватне партнерство: Закон України від 31.10.2025 № 4510-IX. Офіційний вебпортал Верховної Ради України. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/4510-20#n1065v> (дата звернення: 10.02.2026).

⁶ Про інноваційну діяльність: Закон України від 04.07.2002 № 40-IV. Офіційний вебпортал Верховної Ради України. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/40-15#Text> (дата звернення: 11.02.2026).

⁷ Податковий кодекс України: Закон України від 02.12.2010 № 2755-VI. Офіційний вебпортал Верховної Ради України. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/2755-17> (дата звернення: 11.02.2026).

⁸ Митний кодекс України: Закон України від 13.03.2012 № 4495-VI. Офіційний вебпортал Верховної Ради України. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/4495-17> (дата звернення: 16.02.2026).

⁹ Про особливості регулювання діяльності юридичних осіб окремих організаційно-правових форм у перехідний період та об'єднань юридичних осіб: Закон України від 09.01.2025 № 4196-IX. Офіційний вебпортал Верховної Ради України. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/4196-20#Text> (дата звернення: 11.02.2026).

¹⁰ Зроблено в Україні: державна політика підтримки українських виробників. Міністерство економіки, довкілля та сільськогосподарства України URL: <https://me.gov.ua/Documents/Detail?id=2ed8e355-81de-49ea-9bdd-ba28db7e0710&lang=uk-UA&title=ZroblenoVUkraini> (дата звернення: 19.02.2026).

частково сприяють глибокій модернізації промисловості.

Таким чином, нормативно-правове поле державної промислової політики є багаторівневим, але водночас фрагментарним: окремі групи актів виконують різні функції – від стратегічного програмування до інструментів реалізації, однак між ними відсутня належна інтеграція, що зумовлює нерівномірну імплементацію принципів Індустрії 4.0 та 5.0.

З огляду на це, подальший аналіз доцільно зосередити на рамкових документах, які формують стратегічні та інституційні засади державної промислової політики. Саме вони визначають довгострокові орієнтири розвитку та відображають еволюцію від відновлювально-галузевої моделі до цифрово-інноваційної та екосистемної парадигми. Ключове місце серед таких документів посідає Концепція державної промислової політики України, затверджена Указом Президента України від 12 лютого 2003 р. № 102/2003¹, що стала першим системним актом, який інституціоналізував модель державного регулювання промисловості у посттрансформаційний період. Її ухвалення було спрямоване на відновлення виробничого потенціалу після кризи 1990-х років, стабілізацію базових галузей, активізацію інвестиційної діяльності та розширення внутрішнього ринку. Водночас Концепція сформувалася в межах класичної індустріальної парадигми, орієнтованої на відтворення та модернізацію наявних виробничих потужностей. Її стратегічна логіка ґрунтувалася переважно на кількісному зростанні та структурній стабілізації, а не на глибинній технологічній трансформації економіки.

З позицій сучасного етапу розвитку документ виявляє низку концептуальних обмежень. Передусім, його *цільова архітектура* зосереджена на відновленні промислового потенціалу без чіткого бачення структурної трансформації, інтеграції у глобальні ланцюги створення доданої вартості та розвитку високотехнологічних виробництв. Відсутні положення щодо цифровізації, автоматизації, розвитку інноваційних екосистем, управління даними, екологічної модернізації та людиноцентричності – тобто ключових складових Індустрії 4.0 та 5.0. Фактично документ репрезентує відновлювально-репродуктивну, а не інноваційно-проривну модель індустріального розвитку, що відповідає логіці попередніх технологічних укладів. Це зумовлює необхідність його переосмислення у межах сучасної технологічної парадигми.

Регуляторний вимір Концепції також характеризується інституційною інерцією: відсутні механізми стимулювання R&D, цифрових технологій, «зелених» інвестицій і трансферу технологій, а також система індикаторів ефективності (KPI), що ускладнює моніторинг реалізації політики. Додатковим обмеженням є ліквідація частини передбачених виконавчих органів, що спричинило інституційно-координаційний розрив. Крім того, документ не враховує принципів сталого та людиноцентричного розвитку: відсутні положення щодо соціальної відповідальності бізнесу, гідної праці, екологічної безпеки, участі громад, а також цифрової етики, кібербезпеки та управління

даними. У результаті промисловість розглядається переважно як сукупність галузей, а не як комплексна соціотехнічна система.

Оцінка відповідності Концепції принципам Індустрії 4.0 та 5.0 свідчить про її низьку релевантність у сучасному контексті. Вона не інтегрована в європейські стратегічні рамки (EU Industrial Strategy, Green Deal, Digital Europe, Net-Zero Industry Act) і не узгоджується з положеннями Угоди про асоціацію Україна – ЄС, що знижує її значення як орієнтира державної політики.

Інституційно-координаційний вимір Концепції характеризується фрагментарністю та відсутністю цілісної системи управління промисловим розвитком. У документі не сформовано узгодженого механізму взаємодії між ключовими суб'єктами політики – державними органами, бізнесом, науково-освітнім середовищем і регіонами. Інституційна архітектура має декларативний характер і не передбачає чітко визначених центрів відповідальності, горизонтальної та вертикальної координації, а також механізмів міжвідомчої взаємодії.

Додатковим обмеженням є подальша ліквідація частини визначених у Концепції органів державного управління, що спричинило інституційний розрив і втрату наступності у реалізації політики. У результаті відсутня стійка координаційна платформа, здатна забезпечити інтеграцію індустріальної, інноваційної, регіональної та освітньої політик відповідно до принципів Індустрії 4.0 та 5.0.

У зв'язку з цим актуальним є розроблення нової Концепції державної промислової політики України до 2035 року, яка має визначити стратегічні засади повоєнної трансформації на основі принципів сталості, цифровізації, інноваційності та людиноцентричності. Отже, Концепція 2003 року нині виконує переважно роль історичного орієнтира розвитку промислової політики, відображаючи етап її становлення та фіксуючи розрив між відновлювальною логікою попередніх укладів і вимогами сучасного цифрово-сталого розвитку.

Наступним нормативним кроком, що відображає перехід від загальних декларацій інноваційності до фіксації технологічного вектора промислової трансформації, стало ухвалення постанови Кабінету Міністрів України від 21 липня 2021 № 750 «Щодо сприяння впровадженню технологічного підходу «Індустрія 4.0» в Україні»². Цей документ став першою спробою нормативного закріплення принципів Індустрії 4.0 в системі державної промислової політики. Його ухвалення засвідчило поступовий перехід від загальних декларацій щодо інноваційності до формування інституційних і організаційних передумов цифрової трансформації промисловості.

Постанова передбачає реалізацію комплексу заходів, спрямованих на формування національної екосистеми Індустрії 4.0, розвиток центрів Індустрії 4.0, інтеграцію технологій цифрового виробництва, стимулювання співпраці між державою, науковими установами та бізнесом, а також підтримку цифрових інновацій у промисловості. У цьому контексті доку-

¹ Концепція державної промислової політики України: Указ Президента України від 12 лютого 2003 року № 102/2003. Офіційний вебпортал Верховної Ради України. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/102/2003#Text> (дата звернення: 16.02.2026).

² Щодо сприяння впровадженню технологічного підходу «Індустрія 4.0» в Україні: постанова Кабінету Міністрів України від 21.07.2021 № 750. Офіційний вебпортал Верховної Ради України. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/750-2021-%D0%BF#Text> (дата звернення: 16.02.2026).

мент має концептуально важливе значення як перший державний акт, що безпосередньо фіксує технологічну парадигму Індустрії 4.0 у системі державної політики.

У *цільовому вимірі* постанова демонструє високий рівень відповідності принципам Індустрії 4.0. У ній прямо задекларовано пріоритет цифрової трансформації виробництва, впровадження інтелектуальних технологій, інтеграції науки, освіти та бізнесу, а також формування інноваційної екосистеми. Таким чином, документ визначає стратегічний орієнтир переходу до цифрової індустріальної моделі розвитку. Водночас у ньому обмежено відображено принципи Індустрії 5.0, а саме: відсутня чітка людиноцентрична та соціальна компонента, а також недостатньо розкрито екологічний вимір промислової трансформації. Отже, у цільовому аспекті постанова відповідає принципам Індустрії 4.0, але лише частково узгоджується з парадигмою Індустрії 5.0.

Регуляторна складова документа має переважно програмно-декларативний характер. Постанова не створює нових фінансових інструментів, не передбачає податкових стимулів, не встановлює обов'язкових показників ефективності та не запроваджує механізмів державної підтримки цифрової модернізації підприємств. Фактично вона визначає загальні напрями політики без формування повноцінних операційних інструментів їх реалізації.

В *інституційно-координаційному* вимірі постанова демонструє відносно вищий рівень відповідності принципам Індустрії 4.0. У документі визначено відповідальні центральні органи виконавчої влади, передбачено взаємодію держави, бізнесу та наукового середовища, а також задекларовано екосистемний підхід до розвитку Індустрії 4.0. Водночас відсутній постійний координаційний орган, не сформовано механізмів інтеграції з регіональною політикою та не передбачено цифрової системи моніторингу реалізації заходів. Постанова № 750 є першим нормативним актом, що закріплює технологічну парадигму Індустрії 4.0 у державній політиці України. Вона визначає напрям цифрової трансформації промисловості, проте має переважно концептуальний характер і не містить повноцінного інструментарію реалізації задекларованих цілей.

Серед ключових обмежень документа — відсутність фінансових і податкових стимулів, системи ключових показників ефективності, а також недостатня узгодженість із промисловою та інноваційною політикою і обмежена інституційна координація. У зв'язку з цим доцільним є інтегрування його положень у базове законодавство про промислову політику, розроблення державної програми цифрової трансформації промисловості, запровадження податкових стимулів для інвестицій у технології Індустрії 4.0, грантових програм модернізації підприємств і системи оцінки цифрової зрілості. Важливим кроком також є створення постійного координаційного органу на національному рівні, відповідального за узгодження політики Індустрії 4.0 з іншими напрямками економічного розвитку.

Таким чином, постанова № 750 закріплює напрям цифрової трансформації промисловості, однак

її обмежена інструментальність зумовлює необхідність подальшої інституціоналізації відповідних підходів у системі державної промислової політики.

У цьому контексті подання у 2025 році проекту Закону України «Про засади державної промислової політики» (реєстр. № 11331-д)¹ знаменує перехід до спроби кодифікації цілей, принципів і механізмів державного регулювання промислового розвитку на рівні закону. Документ поки не прийнято, проте він відображає тенденцію до переходу від декларативних концепцій до нормативного закріплення принципів і механізмів промислової політики. Це не перша ініціатива у цій сфері: протягом 2023–2024 років у Верховній Раді України розглядалися кілька альтернативних редакцій (№11331, №11331-1, №11331-2), однак жодна з них не набула статусу закону через відсутність узгодженості положень, обмеженість цифрового компоненту та розрив із європейськими підходами до промислової трансформації. Проект №11331-д має на меті замінити застарілу Концепцію державної промислової політики 2003 року, що втратила актуальність і не відповідає умовам постіндустріальної економіки. У ньому закладено прагнення створити законодавчий каркас для формування, реалізації та моніторингу державної промислової політики, орієнтованої на конкурентоспроможність, технологічну модернізацію та інтеграцію України у глобальні ланцюги вартості.

Законопроект свідчить про помітний поступ у напрямі оновлення нормативно-правової бази. У тексті вперше закріплено такі поняття, як кластер, наукоємне виробництво, зелена промисловість, а також визначено цілі державної підтримки підприємств. Водночас, аналіз показує, що документ переважно спирається на парадигму Індустрії 3.0–4.0, залишаючись поза рамками цілісної концепції цифрової, екологічної та людиноцентричної трансформації, яка нині визначає зміст промислової політики розвинених країн.

У *цільовому вимірі* законопроект демонструє часткову відповідність принципам Індустрії 4.0/5.0. Він орієнтується на модернізацію промисловості, розвиток «зелених» технологій, проте відсутня цілісна стратегічна візія цифрової індустрії, смарт-спеціалізації та інтеграції людського капіталу у виробничі процеси. Цілі визначено в термінах технологічного оновлення, але не у вимірах сталості, інклюзії чи інтелектуалізації економіки, які складають сутність Industry 5.0.

Регуляторний вимір окреслює лише базові інструменти реалізації політики — державну підтримку, промислові кластери, техніко-впроваджувальні зони. Проте у тексті відсутні норми, що стосуються цифрової інфраструктури, R&D, управління промисловими даними, кібербезпеки або формування національної системи показників ефективності (KPI). Відсутність положень про цифрову індустрію чи інтелектуальні технології позбавляє документ сучасного інноваційного імпульсу.

Інституційно-координаційний рівень демонструє формальну визначеність компетенцій органів державної влади, однак без налагоджених механізмів координації з регіональними політиками, науковими установами та органами місцевого самоврядування. У проекті відсутній механізм вертикальної інтеграції державної політики з регіональними стратегіями

¹ Про засади державної промислової політики: проект Закону України від 30.09.2025 № 11331-д. Офіційний вебпортал Верховної Ради України. URL: <https://itd.rada.gov.ua/billinfo/Bills/Card/57416> (дата звернення: 11.02.2026).

розвитку, зокрема у частині смарт-спеціалізації (S3), що значно обмежує його практичну реалізованість.

Ключовими проблемами законопроекту залишаються обмежений цифровий компонент, брак людиноцентричної парадигми та недостатня інтеграція інноваційної політики. Не згадуються такі концепти, як штучний інтелект, Інтернет речей, управління промисловими даними чи технологічний суверенітет. Визначення ключових термінів («галузь промисловості», «кластер», «зелена промисловість») мають декларативний характер і потребують гармонізації з міжнародними класифікаціями OECD та ЄС. Також відсутні норми щодо стимулювання наукових досліджень, промислових лабораторій чи партнерств «освіта – наука – бізнес».

Не менш суттєвим є вакуум цифрової інфраструктури моніторингу. Документ не передбачає створення державної платформи відкритих даних про промислові підприємства, інноваційні кластери або результати державної політики. Відсутність таких інструментів перешкоджає формуванню доказової бази для оцінки результативності політики й гальмує перехід до управління на основі даних (data-driven policy).

З огляду на це, законопроект потребує глибокого доопрацювання. Передусім необхідно розширити його концептуальну рамку, інтегрувавши принципи Індустрій 4.0 та 5.0 – цифровізацію, сталий розвиток, людиноцентричність, технологічний суверенітет і екосистемний підхід. Важливим кроком має стати доповнення розділу «Загальні положення» сучасними дефініціями – цифрова індустрія, штучний інтелект, кібербезпека, промислові дані. Статтю про цілі та завдання державної політики доцільно переглянути, структурувавши її за ієрархічним принципом: стратегічні, операційні та інструментальні цілі, серед яких мають з'явитися цифрова трансформація, розвиток людського капіталу, смарт-спеціалізація та екологічна нейтральність.

Зрештою, нова редакція закону має перетворити промислову політику з набору декларацій на інституційно керовану систему, у якій стратегічне бачення підкріплюється цифровими інструментами моніторингу, прозорими KPI, інтеграцією науки, освіти й бізнесу та орієнтацією на людину як центрального суб'єкта економічної трансформації. У цьому контексті особливого значення набувають ті нормативні акти, що вже започаткували перехід до технологічної парадигми Індустрії 4.0 на рівні державної політики.

Після аналізу базових програмно-концептуальних актів доцільно перейти до суміжного галузевого законодавства у сфері промислового розвитку. Попри формування інституційного каркаса, відповідні нормативно-правові акти характеризуються фрагментарністю та відсутністю єдиної технологічної логіки. Вони орієнтовані переважно на створення інвестиційних та інфраструктурних умов розвитку, проте не інтегрують критерії цифрової зрілості, технологічної складності виробництва, екологічної модернізації та включення до глобальних ланцюгів доданої вартості.

У зв'язку з цим доцільним є їх подальший аналіз з позицій відповідності принципам Індустрій 4.0 та 5.0. Зокрема, Закон України «Про інвестиційну діяльність» від 18.09.1991 № 1560-ХІІ (зі змінами)¹ є базовим нормативним актом, що визначає загальні правові, економічні та організаційні засади здійснення інвестицій на території держави. Документ закріплює принципи рівності суб'єктів інвестування, гарантії захисту інвестицій, джерела фінансування та форми державного регулювання. Водночас його регуляторна логіка сформувалася в умовах трансформаційної економіки початку 1990-х років і зорієнтована переважно на створення загальних гарантій інвестування, а не на селективну підтримку технологічної модернізації промисловості.

У *цільовому* вимірі закон формувався в умовах переходу до ринкової економіки, що зумовило його орієнтацію на забезпечення макроекономічної стабільності та створення базових гарантій для інвесторів. Водночас у ньому відсутні механізми технологічної селективності, не визначено пріоритетів цифрової чи зеленої модернізації виробництва, а також не інтегровано принципів Індустрій 4.0/5.0. У *регуляторному* вимірі закон передбачає універсальні форми інвестування, проте не містить інструментів стимулювання досліджень і розробок (R&D), підтримки високотехнологічних виробництв або диференціації інвестицій за рівнем технологічної складності. В *інституційно-координаційному* аспекті він має загальнорамковий характер і не забезпечує інтеграції інвестиційної політики з інноваційною та промисловою, що знижує його відповідність сучасним принципам технологічної трансформації.

Закон України «Про індустриальні парки» від 21.06.2012 № 5018-VI (зі змінами)² визначає правові та організаційні засади створення індустриальних парків як інструменту просторової індустриалізації, залучення інвестицій та створення робочих місць. Після внесення змін у 2021–2023 рр. законодавство було суттєво посилено шляхом запровадження механізмів державного співфінансування інфраструктури, податкових і митних стимулів та компенсаційних інструментів.

У *цільовому* вимірі цей акт орієнтований на розвиток переробної промисловості та регіональну індустриалізацію, однак не встановлює чітких технологічних пріоритетів і не містить імперативних вимог щодо цифрової трансформації чи екологічної модернізації виробництва. У *регуляторному* вимірі закон є одним із найбільш інструментально насичених у промисловій сфері, проте ці інструменти мають переважно інфраструктурно-фіскальний характер. В *інституційно-координаційному* аспекті він формує передумови кластерної взаємодії між державою, органами місцевого самоврядування та бізнесом, однак не інтегрує системно наукові установи та інноваційні структури.

Закон України «Про наукові парки» від 25.06.2009 № 1563-VI (зі змінами)³ спрямований на комерціалізацію результатів наукових досліджень та інтеграцію науки і виробництва. У *цільовому* вимірі

¹ Про інвестиційну діяльність: Закон України від 18.09.1991 № 1560-ХІІ. Офіційний вебпортал Верховної Ради України. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/1560-12> (дата звернення: 11.02.2026).

² Про індустриальні парки: Закон України від 21.06.2012 № 5018-VI. Офіційний вебпортал Верховної Ради України. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/5018-17> (дата звернення: 11.02.2026).

³ Про наукові парки: Закон України від 25.06.2009 № 1563-VI. Офіційний вебпортал Верховної Ради України. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/1563-17> (дата звернення: 14.02.2026).

він загалом відповідає принципам Індустрії 4.0, орієнтуючись на розвиток інноваційної інфраструктури та трансфер технологій. Водночас у *регуляторному* вимірі інструментарій залишається обмеженим: відсутність дієвих фінансових стимулів і податкових преференцій знижує практичний потенціал реалізації задекларованих цілей. В *інституційно-координаційному* вимірі закон формує модель взаємодії «університет – бізнес», однак не забезпечує її належної інтеграції з індустріальними парками та ширшою системою державної промислової політики.

Закон України «Про публічно-приватне партнерство» від 31.10.2025 № 4510-IX¹ визначає правові засади реалізації довгострокових інфраструктурних та інвестиційних проєктів. У *цільовому* вимірі він орієнтований на залучення приватного капіталу, однак не передбачає технологічної селективності та не інтегрує принципів цифрової й екологічної трансформації. У *регуляторному* вимірі інструментарій зосереджений на процедурах підготовки проєктів, конкурсному відборі та розподілі ризиків, без спеціалізації на інноваційних і високотехнологічних напрямках. В *інституційно-координаційному* вимірі закон формує модель взаємодії «державна – бізнес», проте не передбачає повноцінного залучення наукових установ як суб'єктів партнерства, що обмежує можливості інтеграції інноваційної складової у реалізацію проєктів.

Найбільш концептуально оновленим актом у цій групі є Закон України «Про інноваційну діяльність» від 04.07.2002 № 40-IV (зі змінами)². Водночас у 2026 році Верховною Радою України прийнято Постанову від 11.02.2026 № 4781-IX «Про прийняття за основу проєкту Закону України про підтримку та розвиток інноваційної діяльності»³, що свідчить про намір системного оновлення нормативно-правової бази у цій сфері. У *цільовому* вимірі запропонований законопроект формує логіку розвитку інноваційної економіки, орієнтованої на підтримку досліджень та розробок, розвиток технологічних екосистем та інтеграцію до європейського інноваційного простору. У *регуляторному* вимірі передбачається впровадження сучасних інструментів державної підтримки, зокрема інноваційних грантів, ваучерів та механізмів залучення інвестицій. В *інституційно-координаційному* вимірі законопроект орієнтований на формування екосистемної моделі взаємодії «державна – наука – бізнес – інвестори» та розмежування повноважень між ключовими органами державної влади, що має посилити узгодженість інноваційної політики.

Узагальнюючи, суміжні галузеві закони формують нормативну основу інвестиційної, інноваційної та інфраструктурної складових промислової політики. Проте їх еволюція відбувалася фрагментарно, без єдиного концептуального каркасу технологічної

трансформації. Більшість актів відображає підходи попередніх індустріальних парадигм і лише частково інтегрує принципи Індустрії 4.0, тоді як системна імплементація принципів Індустрії 5.0 залишається незавершеною. У межах тривимірної аналітичної рамки це свідчить про необхідність формування інтегрованого законодавчого каркасу, який забезпечить синхронізацію інвестиційних, інноваційних та виробничих механізмів у межах цілісної технологічної екосистеми державної промислової політики.

Наступним етапом дослідження є аналіз кодифікованих актів, що визначають базові умови функціонування економічної системи. Якщо галузеве законодавство окреслює інструменти реалізації промислової політики, то податкове, митне та господарське регулювання формує універсальні правила економічної діяльності. Ці акти встановлюють фіскальні умови, режими зовнішньоекономічних операцій та організаційно-правові засади діяльності суб'єктів господарювання, істотно впливаючи на інвестиційну активність і можливості технологічної модернізації. До третьої групи належать кодифіковані акти, зокрема: Податковий кодекс України від 02.12.2010 № 2755-VI⁴, Митний кодекс України від 13.03.2012 № 4495-VI⁵, Закон України «Про особливості регулювання діяльності юридичних осіб окремих організаційно-правових форм у перехідний період та об'єднань юридичних осіб» від 09.01.2025 № 4196-IX⁶, який передбачає відмову від дуалістичної моделі регулювання та скасування Господарського кодексу України, формуючи передумови переходу до єдиної приватноправової моделі.

Водночас їх регуляторна логіка має переважно універсальний, адміністративно-фіскальний характер і сформована в межах попередніх індустріальних парадигм. У цих актах відсутні системні орієнтири цифрової модернізації, декарбонізації та розвитку технологічних екосистем, що обмежує їхню роль як драйверів переходу до Індустрії 4.0 та 5.0. Отже, ця група формує нормативну основу функціонування економіки, але не визначає траєкторію індустріальної трансформації. Її модернізація через інтеграцію фіскальної, митної та корпоративної політики з цілями промислового розвитку є необхідною умовою формування цілісного законодавчого каркасу. У цьому контексті доцільно звернутися до Податкового кодексу України як ключового акта фіскальної кодифікації. Його ухвалення у 2010 році забезпечило систематизацію податкового законодавства, уніфікацію норм і формування більш передбачуваного середовища для здійснення господарської діяльності.

Водночас цільова логіка Кодексу має переважно фіскальний характер і не орієнтована на селективне стимулювання технологічної модернізації виробниц-

¹ Про публічно-приватне партнерство: Закон України від 31.10.2025 № 4510-IX. Офіційний вебпортал Верховної Ради України. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/4510-20#n1065v> (дата звернення: 14.02.2026).

² Про інноваційну діяльність: Закон України від 04.07.2002 № 40-IV. Офіційний вебпортал Верховної Ради України. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/40-15#Text> (дата звернення: 11.02.2026).

³ Про прийняття за основу проєкту Закону України про підтримку та розвиток інноваційної діяльності: Постанова Верховної Ради України від 11.02.2026 № 4781-IX. Офіційний вебпортал Верховної Ради України. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/4781-20#Text> (дата звернення: 11.02.2026).

⁴ Податковий кодекс України: Закон України від 02.12.2010 № 2755-VI. Офіційний вебпортал Верховної Ради України. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/2755-17> (дата звернення: 16.02.2026).

⁵ Митний кодекс України: Закон України від 13.03.2012 № 4495-VI. Офіційний вебпортал Верховної Ради України. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/4495-17> (дата звернення: 14.02.2026).

⁶ Про особливості регулювання діяльності юридичних осіб окремих організаційно-правових форм у перехідний період та об'єднань юридичних осіб: Закон України від 09.01.2025 № 4196-IX. Офіційний вебпортал Верховної Ради України. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/4196-20#Text> (дата звернення: 11.02.2026).

тва. У *цільовому* вимірі документ не містить орієнтирів цифрової трансформації промисловості, декарбонізації виробництва чи розвитку людського капіталу як чинника технологічного оновлення, що свідчить про його обмежену відповідність принципам Індустрій 4.0 та 5.0.

У *регуляторному* аспекті Податковий кодекс встановлює загальну систему податків і зборів та окремі пільгові режими, проте не формує цілісних механізмів стимулювання досліджень і розробок, роботизації, автоматизації виробництва або впровадження цифрових технологій. Спеціальні режими для індустриальних парків чи окремих інвестиційних проєктів були запроваджені через інші нормативні акти і не інтегровані системно у податкову архітектуру. У результаті регуляторний потенціал Кодексу має універсальний характер і не виконує функції технологічного стимулятора.

В *інституційно-координаційному* вимірі Податковий кодекс регламентує повноваження податкових органів та процедури адміністрування, однак не передбачає інтеграції податкових інструментів із промисловою чи інноваційною політикою та не формує партнерських механізмів взаємодії «держава — бізнес — наука». Таким чином, у межах тривимірної аналітичної рамки він виконує базову фіскальну функцію, але не виступає інструментом сучасної індустриальної політики.

Подібну логіку демонструє і Митний кодекс України (2012 р.), прийняття якого стало важливим кроком гармонізації національного законодавства з міжнародними та європейськими стандартами. Кодекс визначає правові засади переміщення товарів через митний кордон, порядок тарифного і нетарифного регулювання, а також механізми митного контролю. Його ключовими завданнями стали спрощення процедур зовнішньоекономічної діяльності, підвищення прозорості митного адміністрування та забезпечення контролю за товаропотоками. У *цільовому* вимірі Митний кодекс має торговельно-адміністративну спрямованість і не містить стратегічних орієнтирів індустриального розвитку або технологічної модернізації. У документі не визначено пріоритетів імпорту високотехнологічного обладнання, механізмів стимулювання технологічного трансферу чи інструментів підтримки «зеленої» трансформації. У *регуляторному* вимірі Кодекс встановлює митні режими та окремі пільги, однак вони мають універсальний характер і не пов'язані з технологічними пріоритетами або інноваційними кластерами. В *інституційно-координаційному аспекті* митна політика функціонує як автономний механізм адміністрування зовнішньої торгівлі, не інтегрований системно з індустриальною чи інноваційною політикою. У цьому сенсі Митний кодекс також не виконує функції інструмента індустриальної трансформації.

Суттєві зміни у правовому середовищі господарської діяльності пов'язані з прийняттям Закону України «Про особливості регулювання діяльності юридичних осіб окремих організаційно-правових форм у перехідний період та об'єднань юридичних осіб» від 9 січня 2025 р. № 4196-IX¹, яким передбачено відмову від дуалістичної моделі регулювання економічних відносин і скасування Господарського кодексу Укра-

їни. Закон визначає особливості правового статусу юридичних осіб у перехідний період та механізми трансформації окремих організаційно-правових форм, формуючи передумови переходу до єдиної приватно-правової моделі регулювання господарської діяльності.

У межах тривимірної аналітичної рамки цей крок має насамперед інституційно-системне значення. Він спрямований на усунення колізій між цивільним і господарським законодавством, підвищення передбачуваності корпоративного середовища та гармонізацію правового поля з європейськими стандартами. Водночас Закон України «Про особливості регулювання діяльності юридичних осіб окремих організаційно-правових форм у перехідний період та об'єднань юридичних осіб» не містить прямих механізмів стимулювання технологічної або індустриальної модернізації та має переважно структурно-правовий характер.

Таким чином, базові Кодекси податкового й митного законодавства виконують універсальні фіскально-адміністративні функції та залишаються відносно ізольованими від стратегічних цілей сучасної промислової політики. Вони не формують системних орієнтирів цифрової чи «зеленої» трансформації, не забезпечують інструментів стимулювання технологічного розвитку й не інтегровані у ширші інноваційні екосистеми. Разом із тим трансформація господарського законодавства створює інституційні передумови для формування більш узгодженого правового середовища економічної діяльності. Це відкриває можливість для подальшої модернізації Кодексів у напрямі інтеграції фіскальної, митної та корпоративної політики з цілями державної промислової трансформації відповідно до принципів Індустрій 4.0 та 5.0.

Отже, Кодекси податкового, митного та господарського законодавства формують загальне інституційне тло економічної діяльності. Вони створюють нормативну основу функціонування підприємств і реалізації інвестиційних проєктів, проте не визначають безпосередньо траєкторію індустриального розвитку та технологічної модернізації економіки.

Секторальні стратегії, концепції та державні програми реалізації промислової політики належать до середньо- та короткострокових інструментів реалізації державної промислової політики, що втілюються у формі галузевих стратегій, концепцій, державних цільових програм і фінансово-кредитних механізмів підтримки. Саме на цьому рівні стратегічні орієнтири економічної політики набувають операційного змісту та конкретизуються у вигляді програм розвитку окремих секторів економіки, інфраструктурних механізмів, фінансових стимулів і ресурсних рішень.

Програмний рівень державної політики виконує ключову функцію трансформації стратегічних установок у практичні інструменти економічного регулювання. Якщо рамкові законодавчі акти визначають загальні принципи та інституційні засади промислового розвитку, то саме державні програми забезпечують безпосередній вплив на інвестиційну активність, структуру виробництва, зайнятість та розвиток підприємництва.

¹ Про особливості регулювання діяльності юридичних осіб окремих організаційно-правових форм у перехідний період та об'єднань юридичних осіб: Закон України від 09.01.2025 № 4196-IX. Офіційний вебпортал Верховної Ради України. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/4196-20#Text> (дата звернення: 11.02.2026).

Особливого значення цей рівень економічної політики набув після 2022 року, коли державні програми стали одним із основних інструментів стабілізації економіки, підтримки виробничого сектору та збереження економічної активності в умовах воєнних викликів. Через програмні механізми реалізуються пріоритети економічного відновлення, локалізації виробництва, мобілізації інвестицій та розвитку національного підприємництва.

Водночас аналіз програмного рівня державної промислової політики свідчить, що більшість інструментів підтримки має переважно горизонтальний характер і спрямована насамперед на фінансову стабілізацію та підтримку виробничої активності. При цьому критерії технологічної модернізації, цифрової трансформації виробництва, екологічної ефективності та розвитку інноваційних екосистем поки що інтегровані в програмні механізми лише частково. У результаті програмні інструменти виконують важливу стабілізаційну та відновлювальну функцію, однак їхній потенціал як механізму структурної та технологічної трансформації промисловості залишається обмеженим. Це зумовлює потребу вдосконалення програмної архітектури державної промислової політики шляхом посилення технологічної селективності інструментів підтримки, запровадження цифрових і «зелених» показників ефективності та інтеграції з інноваційною і науково-технологічною політикою.

Подальший аналіз доцільно зосередити на програмних ініціативах і секторальних стратегіях, що формують сучасну конфігурацію державної підтримки промислового розвитку. Серед них особливе місце посідають комплексні ініціативи стимулювання національного виробництва, зокрема ініціатива «Зроблено в Україні» (Made in Ukraine)¹, започаткована у 2024 році. Ця ініціатива не є окремою державною програмою у класичному нормативному розумінні, а виступає інтеграційною платформою, спрямованою на консолідацію фінансово-кредитних, інвестиційних та інфраструктурних інструментів підтримки підприємництва в межах єдиного управлінського контуру. У цільовому вимірі ініціатива «Зроблено в Україні» спрямована на стимулювання розвитку національного виробництва, передусім у секторі переробної промисловості, а також на розширення внутрішньої доданої вартості та підтримку зайнятості. Її стратегічна логіка полягає у формуванні стійкого внутрішнього попиту на продукцію українського виробництва, посиленні економічної самодостатності та зменшенні залежності від імпорту. У макроекономічному вимірі ініціатива орієнтована на відновлення виробничого потенціалу, стимулювання інвестиційної активності та підвищення економічної стійкості держави в умовах воєнних і післявоєнних трансформацій. Водночас технологічна складова промислового розвитку — цифровізація виробництва, розвиток інноваційних екосистем і декарбонізація — у цільових орієнтирах ініціативи поки що відіграє другорядну роль. У регуляторному вимірі ініціатива об'єднує комплекс фінансових, інвестиційних та інфраструктурних механізмів державної підтримки підприємництва. Вона інтегрує різні інструменти стимулювання виробництва, зокрема програми доступного кредиту-

вання, механізми підтримки внутрішнього виробництва, інвестиційні стимули та заходи з розвитку підприємництва. Така інструментальна насиченість дозволяє забезпечувати стабілізаційний і відновлювальний ефект для економіки, сприяючи збереженню виробничої активності в умовах воєнних викликів. Водночас більшість регуляторних механізмів має універсальний, горизонтальний характер і не містить чітко визначених критеріїв технологічної складності виробництва, цифрової зрілості підприємств або екологічної модернізації. В інституційно-координаційному вимірі ініціатива «Зроблено в Україні» виконує функцію платформи узгодження державних інструментів підтримки виробництва та координації взаємодії між органами влади, бізнесом і фінансовими інституціями. Вона спрямована на систематизацію існуючих механізмів економічної політики та підвищення узгодженості їх застосування. Водночас інституційна архітектура цієї ініціативи має переважно координаційно-комунікаційний характер і не передбачає створення спеціалізованого органу стратегічного управління промисловою трансформацією. Крім того, взаємодія з науковою та інноваційною інфраструктурою поки що залишається обмеженою, що стримує формування повноцінної моделі співпраці «держава — бізнес — наука».

Таким чином, ініціатива «Зроблено в Україні» стала важливим етапом систематизації інструментів підтримки національного виробництва та консолідації державної економічної політики. Водночас її трансформаційний потенціал у контексті переходу до парадигми Індустрій 4.0 та 5.0 потребує подальшого посилення, зокрема шляхом запровадження технологічної селективності програмної підтримки, формування системи цифрових і «зелених» показників ефективності та глибшої інтеграції з науково-інноваційними екосистемами.

Розгляд цієї ініціативи дозволяє ширше оцінити особливості формування секторального програмного рівня державної промислової політики, еволюція якого відображає зміну економічних умов, пріоритетів державного регулювання та стратегічних орієнтирів розвитку економіки. Зокрема, початок 2000-х років характеризувався ухваленням концепцій стабілізації та реструктуризації базових галузей, орієнтованих на подолання кризових явищ трансформаційного періоду. У 2008-2012 рр. спостерігалася активізація програм модернізації окремих виробництв, переважно з фокусом на оновлення основних фондів і збереження виробничих потужностей. Після 2015 р. поступово посилювався компонент гармонізації із європейськими стандартами, зокрема у сферах енергетики, технічного регулювання та конкурентної політики. Натомість після 2022 року домінуючою стала логіка відновлення, безпеки та економічної стійкості, що зумовило зміщення акцентів від довгострокових технологічних програм до антикризових і стабілізаційних інструментів.

На відміну від базових стратегічних документів, секторальні програми мають більш прикладний характер, однак їх технологічна глибина, інструментальна насиченість та інституційна інтегрованість істотно варіюються. У межах тривимірної аналітичної рамки

¹ Зроблено в Україні: державна політика підтримки українських виробників. Міністерство економіки, довкілля та сільського господарства України URL: <https://me.gov.ua/Documents/Detail?id=2ed8e355-81de-49ea-9bdd-ba28db7e0710&lang=uk-UA&title=ZroblenoVUkraini> (дата звернення: 14.02.2026).

(цільовий, регуляторний, інституційно-координаційний виміри) вони демонструють різний рівень наближення до принципів Індустрій 4.0 та 5.0. Показовим прикладом секторальної політики стабілізаційного типу є вугільна промисловість, де нормативне регулювання історично концентрується на питаннях реструктуризації, фінансового оздоровлення та соціальної підтримки шахтарських територій. Саме цей сектор дозволяє найбільш виразно простежити домінування логіки «утримання функціональності» над логікою технологічної трансформації, що є одним із ключових маркерів обмеженої імплементації принципів Індустрій 4.0/5.0 на галузевому рівні.

Нормативну основу стабілізаційної логіки у вугледобувному секторі формує «Концепція реформування та розвитку вугільної промисловості на період до 2020 року» від 24.05.2017 № 733-р¹, яка прямо орієнтує політику на комплексне розв'язання проблем функціонування галузі та використання її потенціалу для зростання обсягів видобутку, підвищення ефективності й переведення на бездотаційний/самоокупний режим, паралельно декларує розв'язання екологічних і соціальних проблем шахтарських територій. Така постановка мети задає переважно «відновлювально-адміністративну» рамку, в якій технологічний перехід виступає засобом підтримання функціональності сектору, а не самостійною траєкторією цифрово-зеленої трансформації. У цільовому вимірі документ підпорядковує пріоритети завданням виробничої та фінансової стабілізації (видобуток, ефективність, самоокупність), а соціально-екологічні аспекти радше супроводжують базову паливну логіку. У регуляторному вимірі фокус робиться на системних заходах реформування та умовах інвестицій/приватизації, що є типовим для структурної реструктуризації, але не формує «пакета» інструментів цифрової та роботизованої модернізації як окремого policy-stream. В інституційно-координаційному вимірі домінує галузеве управління, а міжсекторальна інтеграція з політиками інновацій, регіонального розвитку й людського капіталу не проявляється як ключова конструкція документа (що й пояснює слабку інтеграцію з інструментарієм Індустрій 4.0/5.0).

Водночас еволюція державної політики у вугледобувному секторі не обмежується логікою реструктуризації. Важливим інституційним доповненням стала *Державна цільова програма справедливої трансформації вугільних регіонів України на період до 2030 року*, затверджена постановою Кабінету Міністрів України від 18.06.2025 № 711², метою якої визначено реалізацію державної регіональної політики та забезпечення комплексної трансформації вугільних територій шляхом розв'язання економічних, соціальних, житлово-комунальних, екологічних і культурних проблем, що виникають унаслідок скорочення видобутку вугілля та закриття шахт. Програма орієнтована на диверсифікацію місцевої економіки, підтримку

зайнятості, зміцнення людського капіталу та формування умов сталого розвитку територій.

Концептуальні засади цієї політики були закладені у *Концепції Державної цільової програми справедливої трансформації вугільних регіонів України на період до 2030 року* (постанова Кабінету Міністрів України від 22.09.2021 № 1024, з актуалізаціями у 2025 році)³, яка визначає соціально-економічні механізми адаптації регіонів – диверсифікацію економічної структури, підтримку працівників, розвиток альтернативної зайнятості, модернізацію інфраструктури та заходи соціального розвитку.

У межах тривимірної аналітичної рамки ці документи засвідчують певний зсув у цільовому вимірі – від суто виробничо-фінансової стабілізації до акценту на людському капіталі, територіальній стійкості та соціальній адаптації, що частково наближує політику до парадигми Індустрії 5.0. Водночас у регуляторному вимірі справедлива трансформація реалізується переважно як інструмент регіональної та соціальної політики без інтеграції системних механізмів технологічної модернізації, цифровізації виробництва чи формування інноваційних кластерів. В інституційно-координаційному вимірі спостерігається посилення міжвідомчої взаємодії, однак синхронізація з промисловою та інноваційною політикою залишається обмеженою. Таким чином, справедлива трансформація формує важливий соціально-територіальний компонент модернізації, проте поки що не трансформує вугільний сектор у повноцінний елемент технологічної парадигми Індустрій 4.0/5.0. Вугледобувна галузь репрезентує переважно реструктуризаційно-адаптаційну модель секторальної політики, в якій домінує логіка стабілізації та соціального пом'якшення трансформаційних процесів.

Іншу конфігурацію демонструють галузі з виробничо-технологічною спеціалізацією, де модернізація розглядається як інструмент підвищення конкурентоспроможності та збереження індустріального потенціалу. У цьому контексті показовим є суднобудування, що репрезентує модернізаційно-інноваційний тип секторальної політики.

У суднобудуванні нормативний «стратегічний каркас» задається урядовою «Стратегією розвитку суднобудування на період до 2020 року»⁴. У цільовому вимірі вона визначає розвиток сектору через державне стимулювання діяльності науково-технічних і проектно-конструкторських організацій та впровадження результатів досліджень, а також через модернізацію і технічне переоснащення виробничих потужностей. У регуляторному вимірі модернізація подається як пріоритет, однак рамка не розгортає окремих «цифрових дорожніх карт» (типových для Індустрії 4.0: цифрові двійники, інтегровані дані/PLM, роботизовані лінії), а радше розглядає інновації через традиційну оптику НДДКР і технічного переоснащення. В інституційно-координаційному вимірі підхід перева-

¹ Про схвалення Концепції реформування та розвитку вугільної промисловості на період до 2020 року: розпорядження Кабінету Міністрів України від 24.05.2017 № 733-р. Офіційний вебпортал Верховної Ради України. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/733-2017-%D1%80#Text> (дата звернення: 13.02.2026).

² Про затвердження Державної цільової програми справедливої трансформації вугільних регіонів України на період до 2030 року: постанова Кабінету Міністрів України від 18.06.2025 № 711. Офіційний вебпортал Верховної Ради України. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/main/711-2025-%D0%BF> (дата звернення: 11.02.2026).

³ Про схвалення Концепції Державної цільової програми справедливої трансформації вугільних регіонів України на період до 2030 року: постанова Кабінету Міністрів України від 22.09.2021 № 1024. Офіційний вебпортал Верховної Ради України. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/1024-2021-%D0%BF#Text> (дата звернення: 13.02.2026).

⁴ Про схвалення Стратегії розвитку суднобудування на період до 2020 року: Розпорядження Кабінету Міністрів України від 06.05.2009 № 581-р. Офіційний вебпортал Верховної Ради України. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/main/581-2009-%D1%80#Text> (дата звернення: 11.02.2026).

жно галузевий: держава виступає як стимулятор і нормотворець, а очікувані результати (збереження/розвиток технологій, технічне переоснащення) пов'язані з виробничою конкурентоспроможністю. Також Стратегія фіксує багатоканальність фінансового забезпечення (держбюджет, кошти суб'єктів господарювання, кредити, інвестиційні кошти тощо), що є типовим для модернізаційних програм, але без чітко прописаних механізмів «цифрової селективності» фінансування. У підсумку суднобудування демонструє часткове наближення до Індустрії 4.0 на рівні модернізації виробничих потужностей, проте без інституціоналізації повноцінної цифрової екосистеми «наука – бізнес – інвестори – освіта». Такий формат політики можна охарактеризувати як модернізаційно-технологічний, однак із переважанням традиційної інтерпретації НДДКР та технічного переоснащення над комплексною цифровою трансформацією.

Більш інструментально насичений та програмно структурований підхід демонструє авіаційна промисловість, де технологічний розвиток набуває статусу системоутворюючого пріоритету державної політики. На відміну від суднобудування, де модернізація фіксується як загальна стратегічна настанова, в авіаційному секторі вона деталізується через окрему державну цільову програму з визначеними індикаторами, ресурсним забезпеченням та механізмами моніторингу. «Державна цільова науково-технічна програма розвитку авіаційної промисловості на 2021-2030 роки»¹ демонструє виразні риси технологічної секторальної політики. У цільовому вимірі її мета сформульована як створення умов для інноваційних досліджень і розроблення нових конкурентоспроможних технологій, матеріалів, виробничих процесів та обладнання з орієнтацією на серійне виробництво високотехнологічної авіаційної техніки й експорт. Це наближує документ до логіки Індустрії 4.0 через первинність інновацій і технологій, навіть якщо цифрові виробничі системи не виокремлені в самостійну «цифрову траєкторію». У регуляторному вимірі Програма є деталізованою: вона прямо визначає обсяги та джерела фінансування (держбюджет і інші джерела – інвестиційні/інноваційні фонди, кредити, власні кошти підприємств), що надає їй операційної визначеності. В інституційно-координаційному вимірі встановлено механізми звітності та управління реалізацією: профільне міністерство зобов'язане щороку подавати інформацію про стан виконання Програми, що формує чіткий контур моніторингу – на відміну від багатьох декларативних стратегій.

Підсумково авіаційна промисловість демонструє відносно високий рівень наближення до парадигми Індустрії 4.0. Водночас повна імплементація логіки Індустрії 5.0 потребувала б додаткового посилення людиноцентричних показників (розвиток компетенцій, безпека праці, інклюзія), а також інтеграції принципів стійкості та резильєнтності виробничих і постачальних ланцюгів. Якщо авіаційний сектор репрезентує програмно-інноваційну модель з виразною техноло-

гічною домінантою, то інша конфігурація секторальної політики спостерігається у галузях, орієнтованих передусім на експортну конкурентоспроможність та розширення присутності на зовнішніх ринках. У таких випадках технологічна модернізація розглядається не як самостійна стратегічна траєкторія, а як допоміжний чинник посилення торговельного потенціалу.

Харчова та переробна промисловість у цьому сенсі репрезентує експортно-орієнтовану модель галузевої політики з обмеженою технологічною компонентністю. «Стратегія розвитку експорту продукції сільськогосподарства, харчової та переробної промисловості України на період до 2026 року»² у цільовому вимірі формує насамперед торговельно-експортну логіку: активна присутність на світовому ринку продовольства, забезпечення продовольчої безпеки та нарощування експортного потенціалу. Її основні цілі – конкурентоспроможність продукції, розширення номенклатури експорту, диверсифікація ринків і просування бренду – задають політику переважно в координатах зовнішньоторговельного розвитку, а не промислової цифровізації. У регуляторному вимірі документ містить елемент технологічної риторики – «стимулювання використання інноваційних підходів та технологічних рішень» у виробництві харчової й переробної продукції, однак не розгортає вимірюваних технологічних КРІ цифрового оновлення (цифрова зрілість, автоматизація, інтеграція даних у ланцюгах постачання). Фінансове забезпечення передбачається з держбюджету в межах призначень, міжнародної технічної допомоги та інших джерел, що зберігає гнучкість, але одночасно розмиває технологічну селективність без додаткових критеріїв «цифрово-зеленого» спрямування. В інституційно-координаційному вимірі сильним аспектом є наявність плану заходів і щорічної звітності через профільні органи, тоді як інтеграція з інноваційною та промисловою політикою залишається вторинною. У результаті харчова та переробна галузі демонструють нижчий рівень інституціоналізації принципів Індустрій 4.0/5.0 порівняно з високотехнологічними секторами, зберігаючи переважно торговельно-конкурентну парадигму розвитку.

Таким чином, харчова та переробна промисловість репрезентує експортно-конкурентну модель секторальної політики, у якій технологічна модернізація відіграє допоміжну роль щодо зовнішньоторговельних цілей. Проте поряд із галузями, де цифровізація та інноваційність залишаються вторинними відносно торговельних або виробничих пріоритетів, у державній політиці виокремлюється сектор, у якому трансформаційна логіка набуває системного та довгострокового характеру. Йдеться про енергетику – галузь, де поєднуються індустріальна модернізація, декарбонізація, безпекові імперативи та інфраструктурна стійкість. Саме тут принципи Індустрії 5.0 проявляються не як риторичний елемент, а як структурна основа стратегічного планування. Зокрема, в офіційних документах з енергетики та клімату зазначено, що *Енергетична стратегія на період до 2050 року*³

¹ Про затвердження Державної цільової науково-технічної програми розвитку авіаційної промисловості на 2021–2030 роки : Постанова Кабінету Міністрів України від 01.09.2021 № 951. Офіційний вебпортал Верховної Ради України. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/main/951-2021-%D0%BF#Text> (дата звернення: 13.02.2026).

² Про схвалення Стратегії розвитку експорту продукції сільськогосподарства, харчової та переробної промисловості України на період до 2026 року : Розпорядження Кабінету Міністрів України від 10.07.2019 № 588-р. Офіційний вебпортал Верховної Ради України. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/588-2019-%D1%80#Text> (дата звернення: 13.02.2026).

³ Про схвалення Енергетичної стратегії України на період до 2050 року: Розпорядження Кабінету Міністрів України від 21.04.2023 № 373-р. Офіційний вебпортал Верховної Ради України. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/373-2023-%D1%80#Text> (дата звернення: 17.02.2026).

передбачає досягнення кліматичної нейтральності енергетичного сектору до 2050 року. У *цільовому* вимірі енергетичний сектор демонструє найбільш виразний перехід до логіки Індустрії 5.0, оскільки досягнення кліматичної нейтральності до 2050 року визначено як стратегічну мету розвитку. Водночас для енергетики як критичної інфраструктури пріоритетного значення набувають стійкість (resilience) та безпека постачання, що узгоджується з принципами відповідальності та системної стійкості, характерними для Індустрії 5.0. У *регуляторному* вимірі стратегія містить конкретизовані індикативні орієнтири щодо надійності та інтеграції відновлюваних джерел енергії: передбачено впровадження високоманеврових потужностей для балансової надійності ОЕС та підтримки інтеграції ВДЕ, визначено кількісні параметри розвитку окремих технологій (ГЕС/ГАЕС, накопичувачі енергії тощо). Одночасно посилюється компонент енергетичної та кіберстійкості: серед цілей стратегії виокремлено забезпечення комплексної захищеності інфраструктурних об'єктів із цільовим показником 100% фізичного, інженерно-технічного та кіберзахисту. В *інституційно-координаційному* вимірі енергетика демонструє відносно сильну міжсекторальну зв'язність – через законодавство про критичну інфраструктуру, кібербезпеку, функціонування енергетичних ринків. Водночас координація з промисловою політикою, зокрема щодо розвитку енергетичного машинобудування та локалізації технологічних ланцюгів, потребує більшої формалізації через інструменти селективної промислової підтримки.

Попри те, що енергетичний сектор демонструє найбільш системне втілення принципів Індустрії 5.0 через декарбонізацію, стійкість та безпекову логіку розвитку, його технологічна трансформація неможлива без належної ресурсної бази. Саме тому наступний рівень аналізу пов'язаний не з окремою виробничою галуззю, а з формуванням сировинної основи сучасної індустріалізації.

Критичні та стратегічні корисні копалини репрезентують ресурсний вимір технологічної трансформації економіки. На відміну від класичних галузевих стратегій, цей напрям впливає на індустріальний розвиток опосередковано – через визначення критеріїв, переліків і процедур доступу до надр. Закон України «Про внесення змін до деяких законодавчих актів України щодо оновлення Загальнодержавної програми розвитку мінерально-сировинної бази України на період до 2030 року та регулювання питань щодо корисних копалин та компонентів стратегічного та критичного значення» від 18.12.2024 № 4154-IX¹ закріплює можливість віднесення корисних копалин до стратегічних або критичних залежно від їх значущості для промислового розвитку, економічної безпеки та інноваційно-технологічного укладу, а також пов'язує їх із цілями декарбонізації та екологічної мобільності.

Таким чином, на рівні правових критеріїв інтегрується логіка Індустрії 5.0, що поєднує сталий розвиток, кліматичні орієнтири та індустріальну безпеку.

У *регуляторному* вимірі суттєвим кроком стала інституціоналізація переліків: постановою Кабінету Міністрів України «Про затвердження переліку корисних копалин та компонентів стратегічного і критичного значення та визначення ділянок надр для проведення аукціонів і укладення угод про розподіл продукції» від 14.07.2025 № 845² затверджено відповідні переліки та визначено ділянки надр для аукціонів і угод про розподіл продукції. Це створює передумови для активізації інвестицій через прозорі процедури доступу, однак поки не формує повноцінної моделі «повного циклу» (видобуток – переробка – матеріали – високотехнологічне виробництво). В *інституційно-координаційному* вимірі окреслюються контури міжвідомчої взаємодії між органами, відповідальними за довкілля, економічну та інвестиційну політику, а також надрокористування. Водночас формування кластерів типу «наука – переробка – виробництво» залишається декларативним і не підкріплене інструментальними механізмами.

Додатково у 2025 році оприлюднено проєкт розпорядження Кабінету Міністрів України «Про схвалення Стратегії розвитку галузей промисловості на основі корисних копалин та компонентів стратегічного та критичного значення та затвердження операційного плану заходів з її реалізації у 2026–2028 роках»³, що свідчить про перехід від формування переліків до більш прикладної промислової політики. Водночас документ потребує оцінки щодо наявності технологічних КРІ, цифрових інструментів моніторингу та екологічних стандартів, необхідних для інтеграції ресурсної політики у парадигму Індустрії 4.0 та 5.0.

Таким чином, проведений секторальний аналіз засвідчує, що галузевий вимір державної промислової політики України сформувався як багатопланова, але структурно розбалансована система. Кожен сектор акумулює власну логіку розвитку – від реструктуризаційної та соціально-адаптаційної до модернізаційної, програмно-інноваційної та декарбонізаційної, – однак відсутність єдиної технологічної рамки зумовлює різний ступінь інтеграції принципів Індустрій 4.0 та 5.0.

Проведений аналіз нормативно-правових актів державної промислової політики України дозволяє перейти до їх узагальнення та порівняльної оцінки з позиції відповідності сучасним технологічним орієнтирам розвитку. З урахуванням секторальної специфіки та функціонального призначення актів сформовано узагальнену матрицю, що відображає рівень інтеграції принципів Індустрій 4.0 та 5.0 у національну систему промислового регулювання. Оцінювання здійснюється за бінарною шкалою: 0 – відсутність відповідності; 1 – наявність відповідності (див. таблицю).

¹ Про внесення змін до деяких законодавчих актів України щодо оновлення Загальнодержавної програми розвитку мінерально-сировинної бази України на період до 2030 року та регулювання деяких питань стосовно корисних копалин та компонентів стратегічного та критичного значення : Закон України від 18.12.2024 № 4154-IX. Офіційний вебпортал Верховної Ради України. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/go/4154-IX> (дата звернення: 11.02.2026).

² Про затвердження переліків корисних копалин та компонентів стратегічного та критичного значення і переліків ділянок надр (родовищ корисних копалин) стратегічного та критичного значення, що надаються у користування шляхом проведення аукціонів з продажу спеціальних дозволів на користування надрами та шляхом укладення угод про розподіл продукції: Постанова Кабінету Міністрів України від 14.07.2025 № 845. Урядовий портал. URL: <https://www.kmu.gov.ua/pras/-znachennia-i-perelikiv-dilianok-nadr-rodovushch-korisyhnoho-znachennia-i-845> (дата звернення: 17.02.2026).

³ Проєкт розпорядження Кабінету Міністрів України «Про схвалення Стратегії розвитку галузей промисловості на основі корисних копалин та компонентів стратегічного та критичного значення та затвердження операційного плану заходів з її реалізації у 2026–2028 роках». Міністерство економіки, довкілля та сільського господарства України. 23.10.2025. URL: <https://me.gov.ua/Documents/Detail/9f13e388-f5d6-447c-ae6f-f46b09a98d7a?lang=uk-UA> (дата звернення: 17.02.2026).

Таблиця. Матриця оцінки та оновлення нормативно-правової бази у сфері державної промислової політики

№	Нормативно-правовий акт (НПА)	Рівень відповідності принципам Індустрії 4.0/5.0 (Ц;Р;І)	Змістовна характеристика	Зміст пропозиції щодо змін НПА	Вид регуляторного втручання
1	2	3	4	5	6
1	Концепція державної промислової політики України (2003 р.)	(0;0;0)	Застаріла галузева модель; відсутні цифровізація, зелена трансформація, КРІ та сучасна координаційна архітектура	Розробити нову Концепцію до 2035 р. на засадах сталості, цифровізації, R&D, Industry 4.0/5.0, людиноцентричності	Скасування чинного і прийняття нового акта
2	Постанова КМУ № 750 «Щодо сприяння впровадженню технологічного підходу “Індустрія 4.0”»	(1;0;1)	Формує цифровий вектор модернізації та екосистемний підхід, але має переважно декларативний характер і не містить фінансових інструментів	Інтегрувати положення у базове законодавство та державну програму цифрової трансформації промисловості; додати КРІ, стимули і координаційний орган	Оновлення постанови та імплементація через державну програму
3	Законопроект № 11331-д «Про засади державної промислової політики»	(1;0;1)	Формує рамку промислової політики, але слабо інтегрує цифрову індустрію, S3, людський капітал, AI, промислові дані та механізми моніторингу	Доповнити блоками цифрової індустрії, смарт-спеціалізації, технологічного суверенітету, науки-бізнесу-освіти та data-driven governance	Суттєве доопрацювання законопроекту та його подальше прийняття
4	Закон України «Про інвестиційну діяльність»	(0;0;0)	Орієнтація на загальні гарантії інвестування без технологічної селективності, R&D та зеленої модернізації	Оновити з урахуванням підтримки технологічних інвестицій, R&D, високотехнологічних виробництв і зеленої трансформації	Комплексний перегляд і внесення змін до закону
5	Закон України «Про індустриальні парки»	(0;1;0)	Створює індустриальну інфраструктуру та має інструментальну насиченість, але без чітких цифрових і ESG-орієнтирів	Включити вимоги щодо смарт-виробництва, екологічної модернізації, інтеграції з інноваційними структурами	Внесення поправок до окремих статей
6	Закон України «Про наукові парки»	(1;0;0)	Підтримує трансфер технологій та інновацій, однак слабо інтегрований із промисловою політикою та індустриальними парками	Посилити інтеграцію з промисловими інноваційними кластерами, передбачити стимули комерціалізації розробок	Внесення поправок до окремих статей
7	Закон України «Про публічно-приватне партнерство»	(0;1;0)	Сфокусований на інфраструктурних та інвестиційних проектах без технологічної селективності	Розширити на інноваційні, високотехнологічні та green-tech проекти, передбачити участь науки як суб'єкта партнерства	Розширення сфери застосування шляхом внесення змін
8	Податковий кодекс України	(0;0;0)	Відсутні системні стимули для R&D, роботизації, цифровізації й зеленої модернізації	Запровадити податкові стимули для інноваційних виробництв, R&D, автоматизації та декарбонізації	Внесення поправок до окремих статей
9	Митний кодекс України	(0;0;0)	Не містить пріоритетів імпорту високотехнологічного обладнання та технологічного трансферу	Передбачити пільгові режими для ввезення обладнання Industry 4.0, green-tech і наукового устаткування	Внесення поправок до окремих статей
10	Господарський кодекс України / перехід до нової моделі регулювання господарських відносин	(0;0;0)	Застаріла модель регулювання економіки; перехід до єдиної приватноправової моделі створює нові передумови, але не містить технологічних стимулів	Гармонізувати корпоративне та господарське законодавство з сучасними цілями промислової політики	Внесення змін до законодавства та адаптація суміжних актів

1	2	3	4	5	6
11	Ініціатива «Зроблено в Україні» (Made in Ukraine)	(1;1;0)	Підтримує локалізацію виробництва та внутрішній попит, але не має вираженої технологічної селективності	Розширити напрямками Digital Made in Ukraine / Green Made in Ukraine, ввести критерії технологічної складності та цифрової зрілості	Перегляд умов та оновлення інструментів
12	Концепція реформування та розвитку вугільної промисловості на період до 2020 року	(0;0;0)	Домінує логіка стабілізації, реструктуризації та самоокупності; технологічний перехід не є самостійним пріоритетом	Переформатувати під завдання поствугільної трансформації, технологічної диверсифікації та екологічної реабілітації	Розроблення нової концептуальної рамки
13	Державна цільова програма справедливої трансформації вугільних регіонів України на період до 2030 року	(1;0;1)	Орієнтована на соціально-економічну трансформацію територій, диверсифікацію зайнятості та підтримку людського капіталу	Додати інструменти технологічної диверсифікації, індустріальних кластерів, цифрових компетенцій і нових виробництв	Перегляд та узгодження з промисловою й інноваційною політикою
14	Концепція Державної цільової програми справедливої трансформації вугільних регіонів України на період до 2030 року	(1;0;1)	Формує соціально-територіальну рамку справедливої трансформації, але слабо пов'язана з технологічною модернізацією промисловості	Посилити блоки інноваційної зайнятості, переорієнтації виробництва, smart-спеціалізації регіонів	Перегляд концепції та синхронізація з програмними документами
15	Стратегія розвитку суднобудування України	(1;0;0)	Орієнтована на модернізацію виробничих потужностей, НДДКР та збереження галузевого потенціалу, але не містить сучасної цифрової архітектури	Оновити з урахуванням цифрового виробництва, роботизації, інтеграції в глобальні ланцюги вартості	Розроблення нової галузевої стратегії
16	Державна цільова науково-технічна програма розвитку авіаційної промисловості України на 2021–2030 роки	(1;1;0)	Має виражену технологічну орієнтацію, підтримує НДДКР і модернізацію, але недостатньо розкриває цифрову зрілість виробництва та компетентнісну складову	Доповнити показниками цифровізації виробництва, AI/CAE/CAD-компетенцій, екологічної ефективності та трансферу технологій	Перегляд та оновлення програми
17	Стратегія розвитку експорту продукції сільського господарства, харчової та переробної промисловості України до 2026 року	(1;0;0)	Орієнтована на експорт і конкурентоспроможність, але технологічна модернізація виробництва відображена обмежено	Посилити компонент цифровізації переробки, traceability, ресурсоефективності та інноваційної логістики	Перегляд та оновлення стратегії
18	Енергетична стратегія України до 2050 року	(1;1;0)	Містить декарбонізаційний та безпековий вектор, підтримує енергоефективність і ВДЕ, але недостатньо інтегрована з промисловою локалізацією	Посилити інтеграцію з промисловою політикою, локалізацією енергообладнання, green manufacturing	Оновлення інструментів реалізації
19	Загальнодержавна програма розвитку мінерально-сировинної бази України до 2030 року / оновлення щодо стратегічних і критичних корисних копалин	(1;0;1)	Формує ресурсну базу стратегічних і критичних копалин, але переважно у видобувній логіці без достатнього акценту на переробку та кластери	Інтегрувати розвиток переробки, battery/value chains, індустріальних кластерів і технологічної локалізації	Перегляд та оновлення програми й секторальних інструментів

Джерело: складено та узагальнено автором.

Представлена матриця забезпечує системне з'ясування нормативно-правових актів за рівнем відповідності принципам Індустрій 4.0 та 5.0 у цільовому, регуляторному та інституційно-координаційному ви-

мірах, що дозволяє виявити структурні дисбаланси та прогалини у нормативному забезпеченні промислової політики.

Проведений аналіз засвідчує, що більшість нормативно-правових актів характеризуються частковою або декларативною інтеграцією принципів Індустрій 4.0 та 5.0. Базові концептуальні документи сформовані в межах попередніх технологічних парадигм і не враховують сучасних викликів цифрової трансформації та декарбонізації економіки. Суміжні галузеві закони формують інституційну інфраструктуру функціонування економіки, однак не містять достатніх стимулів для технологічної модернізації виробництва. Кодифіковані акти економічного законодавства забезпечують стабільність і передбачуваність господарського середовища, проте їх регуляторна логіка зосереджена переважно на фіскальних та адміністративних аспектах економічної діяльності. Водночас програмні інструменти державної політики мають найбільший потенціал для стимулювання технологічної модернізації, однак у них переважає горизонтальна підтримка бізнесу без чітко визначених технологічних критеріїв і показників цифрової зрілості виробництва. У цілому результати оцінювання підтверджують, що сучасна нормативно-правова система промислової політики України характеризується фрагментарністю та недостатньою узгодженістю між стратегічними орієнтирами та інструментами їх реалізації.

Висновки. Проведене дослідження дозволило встановити, що нормативно-правове забезпечення державної промислової політики України сформоване як багаторівнева система, структурна цілісність якої обмежується фрагментарністю, різночасовістю формування та відсутністю єдиної технологічної парадигми розвитку. Застосування тривимірної аналітичної рамки (цільового, регуляторного та інституційно-координаційного вимірів) дало змогу виявити системну невідповідність між стратегічними орієнтирами, інструментами їх реалізації та інституційною архітектурою державної промислової політики. Встановлено, що базові концептуальні документи державної промислової політики лише частково інтегрують принципи цифрової трансформації, сталого розвитку та людиноцентричності, тоді як регуляторні механізми зберігають інерційний характер, а інституційна координація залишається недостатньо розвиненою.

Доведено, що переважна більшість нормативно-правових актів відображає логіку попередніх індустріальних укладів (Індустрія 3.0) та орієнтована на підтримку виробничого потенціалу, інвестиційної активності й інфраструктурного розвитку без належної інтеграції сучасних факторів, зокрема цифровізації, управління даними, розвитку інноваційних екосистем, екологічної трансформації та людського капіталу.

Встановлено, що суміжне галузеве законодавство формує базові інституційні умови функціонування промисловості, однак не забезпечує технологічної селективності та не створює дієвих стимулів для розвитку високотехнологічних виробництв. Кодифіковані акти виконують універсальні фіскально-адміністративні функції та залишаються функціонально відокремленими від стратегічних цілей індустріальної трансформації. Програмний рівень державної політики відіграє визначальну роль у забезпеченні економічної стабільності та відновлення, особливо в умовах воєнних викликів, однак його інструментарій має переважно горизонтальний характер і не забезпечує структурної та технологічної модернізації промисловості.

Узагальнення результатів дослідження засвідчило наявність структурного розриву між чинним нормативно-правовим забезпеченням та сучасними вимогами індустріального розвитку, що проявляється у недостатній інтеграції цифрових, екологічних і соціальних компонентів у систему державного регулювання. Це обмежує ефективність промислової політики та її спроможність забезпечувати довгострокову технологічну трансформацію економіки.

Обґрунтовано, що ключовим напрямом модернізації нормативно-правового забезпечення є перехід від фрагментарної моделі регулювання до інтегрованого законодавчого каркасу, який забезпечує узгодженість стратегічних цілей, інструментів реалізації та інституційних механізмів у межах єдиної технологічної парадигми. Доведено доцільність формування нової Концепції державної промислової політики та прийняття рамкового закону, спрямованого на системну інтеграцію принципів Індустрій 4.0 та 5.0, включаючи цифровізацію виробництва, розвиток інноваційних екосистем, декарбонізацію та людиноцентричність. Важливим науковим результатом є обґрунтування переходу до екосистемної моделі державної промислової політики, що передбачає інтеграцію взаємодії ключових суб'єктів («держава – бізнес – наука – регіони») та узгодження промислової, інноваційної, освітньої та регіональної політик.

Перспективи подальших досліджень пов'язані з розробленням системи кількісних індикаторів оцінювання відповідності нормативно-правових актів принципам Індустрій 4.0 та 5.0, поглибленням аналізу механізмів інтеграції промислової, інноваційної та регіональної політик, а також теоретико-методичним обґрунтуванням засад формування нового рамкового законодавства у сфері державної промислової політики України.

ЛІТЕРАТУРА

1. Брюховецька Н. Ю., Чорна О. А. Інтелектуалізація як пріоритетний напрям розвитку промислових підприємств в умовах Індустрії 4.0. *Економіка промисловості*. 2019. № 4 (88). С. 28–57. <https://doi.org/10.15407/econindustry2019.04.028>
2. Сердюк О. С. Стимулювання розвитку моделей виробництва Індустрії 4.0. *Економічний вісник Донбасу*. 2025. № 1 (79). С. 148–157. [https://doi.org/10.12958/1817-3772-2025-1\(79\)-148-157](https://doi.org/10.12958/1817-3772-2025-1(79)-148-157)
3. Сердюк О. С. Технології Індустрії 4.0 як фактор розвитку економіки. *Економічний вісник Донбасу*. 2024. № 4 (78). С. 19–25. [https://doi.org/10.12958/1817-3772-2024-4\(78\)-19-25](https://doi.org/10.12958/1817-3772-2024-4(78)-19-25)
4. Залознова Ю. С., Чекина В. Д. Стимулювання розвитку смарт-промисловості у просторовому аспекті: досвід для України. *Економіка промисловості*. 2025. № 1 (109). С. 3–19. <https://doi.org/10.15407/econindustry.2025.01.003>
5. Вишневецький О. С. Смарт-промисловість: визначення та теорія стимулювання розвитку на основі локального протекціонізму. *Економіка промисловості*. 2023. № 3 (103). С. 5–27. <https://doi.org/10.15407/econindustry2023.03.005>

6. Логвіненко Б. І. Аналіз економіко-математичних моделей монетарного стимулювання розвитку смарт-промисловості. *Економіка промисловості*. 2024. № 1 (105). С. 39–54. <https://doi.org/10.15407/econindustry2024.01.039>
7. Турлакова С. С., Шуміло Я. М., Логвіненко Б. І. Особливості моделювання складових системи фінансово-економічного стимулювання впровадження передових технологій смарт-промислового розвитку. *Економіка промисловості*. 2023. № 2 (102). С. 24–46. <https://doi.org/10.15407/econindustry2023.02.024>
8. Підоричева І. Ю., Баш А. С. Відновлення спеціальних економічних зон в Україні: курс на реіндустріалізацію та структурну перебудову економіки у воєнно-повоєнному періоді. *Економіка промисловості*. 2025. № 1 (109). С. 20–37. <https://doi.org/10.15407/econindustry.2025.01.020>
9. Жаліло Я. А., Бахур Н. В., Головка А. А. та ін. *Територіально-орієнтовані механізми стимулювання інвестицій у повоєнному відновленні України*. аналіт. доп. / за наук. ред. Я. А. Жаліло. Київ: НІСД, 2023. 78 с. <https://doi.org/10.53679/NISS-analytrep.2023.09>
10. Качан В. В. Спеціальні економічні зони: основні переваги та правове регулювання. *Правова держава*. 2024. № 54. С. 34–41. <https://doi.org/10.18524/2411-2054.2024.54.304868>
11. Vyshnevskiy O., Bozhyk M. Smart manufacturing as a strategic determinant of Ukraine's industrial policy amid global structural transformations. *Journal of European Economy*. 2025. Vol. 24 (3). P. 308–333. <https://doi.org/10.35774/jee2025.03.308>

Надійшла до редакції 01.04.2026 р.

Прийнята до друку 06.05.2026 р.

Опублікована 29.05.2026 р.

REFERENCES

1. Bryukhovetskaya, N. Yu., & Chorna, O. A. (2019). Intellectualization as a priority direction of industrial enterprise development in the conditions of industry 4.0. *Ekonomika promyslovosti*, 4(88), 28–57. <https://doi.org/10.15407/econindustry2019.04.028>
2. Serdiuk, O. S. (2025). Stimulating the Development of Industry 4.0 Production Models. *Ekonomichnyi visnyk Donbasu*, 1(79), 148–157. [https://doi.org/10.12958/1817-3772-2025-1\(79\)-148-157](https://doi.org/10.12958/1817-3772-2025-1(79)-148-157)
3. Serdiuk, O. S. (2024). Industry 4.0 Technologies as a Factor in Economic Development. *Ekonomichnyi visnyk Donbasu*, 4(78), 19–25. [https://doi.org/10.12958/1817-3772-2024-4\(78\)-19-25](https://doi.org/10.12958/1817-3772-2024-4(78)-19-25)
4. Zaloznova, Yu. S., & Chekina, V. D. (2025). Stimulating the development of smart industry in the spatial aspect: experience for Ukraine. *Ekonomika promyslovosti*, 1(109), 3–19. <https://doi.org/10.15407/econindustry2025.01.003>
5. Vyshnevskiy, O. S. (2023). Smart manufacturing: definition and theory of stimulating development based on local protectionism. *Ekonomika promyslovosti*, 3(103), 5–27. <https://doi.org/10.15407/econindustry2023.03.005>
6. Lohvinenko, B. I. (2024). Analysis of economic and mathematical models of monetary stimulation for the development of smart industry. *Ekonomika promyslovosti*, 1(105), 39–54. <https://doi.org/10.15407/econindustry2024.01.039>
7. Turlakova, S. S., Shumilo, Ya. M., & Lohvinenko, B. I. (2023). Features of modelling the components of the financial and economic stimulation system of the advanced technologies' introduction of smart industrial development. *Ekonomika promyslovosti*, 2(102), 24–46. <https://doi.org/10.15407/econindustry2023.02.024>
8. Pidorycheva, I. Yu., & Bash, A. S. (2025). Restoration of special economic zones in Ukraine: focus on reindustrialization and structural transformation of the economy in times of war and post-war period. *Ekonomika promyslovosti*, 1(109), 20–37. <https://doi.org/10.15407/econindustry.2025.01.020>
9. Zhalilo, Ya. A., Bakhur, N. V., Holovka, A. A., et al. (2023). *Territorially oriented mechanisms for stimulating investment in Ukraine's post-war recovery* [Analytical report]. Kyiv: NISS. <https://doi.org/10.53679/NISS-analytrep.2023.09>
10. Kachan, V. V. (2024). Special economic zones: basic preferences and legal regulation. *Pravova derzhava*, 54, 34–41. <https://doi.org/10.18524/2411-2054.2024.54.304868>
11. Vyshnevskiy, O., & Bozhyk, M. (2025). Smart manufacturing as a strategic determinant of Ukraine's industrial policy amid global structural transformations. *Journal of European Economy*, 24(3), 308–333. <https://doi.org/10.35774/jee2025.03.308>

Received: 01.04.2026

Accepted: 06.05.2026

Published: 29.05.2026

Петрова І. П. Оцінка нормативно-правових засад державної промислової політики України у контексті Індустрій 4.0 та 5.0

У статті здійснено комплексну оцінку нормативно-правових засад державної промислової політики України в контексті трансформаційних викликів Індустрій 4.0 та 5.0. Обґрунтовано, що в умовах воєнної та повоєнної економічної трансформації формування сучасної, цілісної та узгодженої нормативно-правової бази набуває визначального значення для забезпечення технологічної модернізації, підвищення стійкості та конкурентоспроможності національної економіки. Встановлено, що чинне нормативне забезпечення сформоване переважно в межах індустріальної парадигми попередніх технологічних укладів і лише частково інтегрує принципи цифровізації, інноваційності, екологічної сталості та людиноцентричності.

Запропоновано тривимірну аналітичну рамку оцінювання нормативно-правових актів за цільовим, регуляторним та інституційно-координаційним вимірами, що дозволяє системно визначити рівень їх відповідності сучасним технологічним і соціально-економічним орієнтирам розвитку. На основі систематизації нормативних актів за функціональними групами (базові програмно-концептуальні акти, суміжне галузеве законодав-

ство, кодекси економічного законодавства та секторальні стратегії, концепції та державні програми) проведено їх комплексний аналіз.

Виявлено фрагментарність нормативно-правового поля, недостатню інтеграцію цифрових, інноваційних і екологічних компонентів, а також обмежену узгодженість між різними рівнями державної політики та інституційними суб'єктами. Доведено необхідність формування цілісного законодавчого каркасу нового покоління, що передбачає інтеграцію принципів цифрової трансформації, сталого розвитку, людиноцентричності та екосистемного підходу, гармонізацію з політиками Європейського Союзу та впровадження сучасних інструментів державного регулювання промислового розвитку.

Ключові слова: державна промислова політика, нормативно-правове забезпечення, Індустрія 4.0, Індустрія 5.0, цифрова трансформація, смарт-промисловість, державне регулювання, сталий розвиток, людиноцентричність, інституційна координація.

Petrova I. Assessment of the regulatory and legal framework of Ukraine's state industrial policy in the context of Industry 4.0 and 5.0

The article provides a comprehensive assessment of the regulatory and legal framework of Ukraine's state industrial policy in the context of the transformational challenges of Industry 4.0 and 5.0. It is substantiated that, under conditions of wartime and post-war economic transformation, the formation of a modern, coherent, and integrated regulatory framework becomes crucial for ensuring technological modernization, as well as enhancing the resilience and competitiveness of the national economy. It is established that the current regulatory framework has been largely shaped within the industrial paradigm of previous technological modes and only partially incorporates the principles of digitalization, innovation, environmental sustainability, and human-centric development.

A three-dimensional analytical framework for evaluating regulatory and legal acts is proposed, encompassing target, regulatory, and institutional-coordination dimensions, which allows for a systematic assessment of their compliance with contemporary technological and socio-economic development priorities. Based on the systematization of regulatory acts by functional groups (basic program and conceptual acts, related sectoral legislation, codes of economic legislation, and sectoral strategies, concepts, and state programs), a comprehensive analysis was conducted.

The study reveals the fragmentation of the regulatory environment, insufficient integration of digital, innovative, and environmental components, as well as limited coordination between different levels of public policy and institutional actors. The necessity of forming a coherent next-generation legislative framework is substantiated, which should ensure the integration of the principles of digital transformation, sustainable development, human-centricity, and an ecosystem-based approach, harmonization with European Union policies, and the implementation of modern instruments of state regulation of industrial development.

Keywords: state industrial policy, regulatory and legal framework, Industry 4.0, Industry 5.0, digital transformation, smart industry, state regulation, sustainable development, human-centricity, institutional coordination.

Формат цитування:

Петрова І. П. Оцінка нормативно-правових засад державної промислової політики України у контексті Індустрій 4.0 та 5.0. *Вісник економічної науки України*. 2026. № 1 (50). С. 3-19. [https://doi.org/10.37405/3041-1629.2026.1\(50\).3-19](https://doi.org/10.37405/3041-1629.2026.1(50).3-19)

Petrova, I. (2026). Assessment of the regulatory and legal framework of Ukraine's state industrial policy in the context of Industry 4.0 and 5.0. *Visnyk ekonomichnoi nauky Ukrainy*, 1(50), 3-19. [https://doi.org/10.37405/3041-1629.2026.1\(50\).3-19](https://doi.org/10.37405/3041-1629.2026.1(50).3-19)

Сергій Миколайович Іванов,

канд. екон. наук, доцент,

ORCID 0000-0002-3994-280X

e-mail: ivanovsn1954@gmail.com

Маріупольський державний університет, м. Київ

ТЕОРЕТИКО-ПРИКЛАДНІ ПИТАННЯ ВИКОРИСТАННЯ ЦІЛЬОВОГО ПРОГРАМУВАННЯ В ЗАДАЧАХ РОЗПОДІЛУ РЕСУРСІВ

Вступ. Задача розподілу ресурсів одна з найпоширеніших в економіці. В цілому проблема розподілу полягає в розміщенні ресурсів між конкуруючими альтернативами, маючи за мету або отримання мінімуму загальних витрат, або максимуму загальної віддачі. Основними складовими цієї проблеми є: певна кількість обмежених ресурсів; набір завдань, необхідних для виконання, реалізація кожного з яких потребує певної кількості ресурсів; набір витрат або віддачі для кожного завдання та ресурсу. Проблема полягає у визначенні того, яку частину кожного ресурсу виділити на кожне завдання або у виборі тих завдань, які принесуть найкращу віддачу у разі отримання на їх реалізацію обмежених ресурсів. Актуальність проблеми не викликає сумнівів, оскільки всі без виключення ресурси є обмеженими.

Вирішенню цієї оптимізаційної проблеми присвячені роботи українських та зарубіжних вчених [1-10 та інші]. Проведемо стислий аналіз зазначених публікацій.

Опис різних підходів та методик до розподілу обмежених ресурсів в управлінні проектами представлено в роботах Ю. Вереса [1], В. Галіцина та О. Сулова [2]. При цьому розглядаються різні умови та алгоритми виділення ресурсів з урахуванням різних обмежень при виконанні проектів. Серед розглянутих виділяються такі механізми: календарного планування, з використанням пріоритетів, з використанням конкурсних методик, управління портфелями проектів, для реалізації яких пропонується застосування апарату теорії нечітких множин.

В роботі О. Вереса, Ю. Вереса та А. Катренко [3] досліджено питання розроблення структури системи підтримки прийнятих рішень (СППР), яка розв'язуватиме задачі оптимального розподілу обмежених ресурсів та процесів оперативного управління їх перерозподілу, запропоновано декілька різних структур СППР залежно від типів розв'язуваних задач та методів їх розв'язання.

Робота А. Вороніна та А. Савченко [4] містить підхід до моделювання процесу розподілу обмеженого ресурсу з акцентом на недопустимість порушення нижньої межі його використання для кожного окремого (парціального) випадку. Такі задачі особливо актуальні в медицині, авіаційній галузі, хімічній промисловості тощо, коли отримання ресурсу в кількості меншій, ніж фізіологічно (технологічно, технічно) необхідно призводить до руйнування систем, що досліджується.

Специфічним питанням розподілу ресурсів в операційних системах реального часу (ОСРЧ, англ. Real-Time Operating System, RTOS) вбудованих і кіберфізичних систем, де суворі обмеження на час відгуку та пам'ять критичні для безпеки й надійності, при-

свячено роботу О. Козельського [5], в якій запропоновано метод тензорної декомпозиції, інтегрований у ядро FreeRTOS, для адаптивного розподілу ресурсів в ОС з метою підвищення ефективності керування ресурсами в режимі реального часу.

Особливістю статті М. Новожилової, О. Чуб та О. Костенко [6] є дослідження і побудова інструментальних засобів моделювання та розв'язання задачі розподілу ресурсів з урахуванням так званого часового вікна — двобічних обмежень на час використання ресурсів — як багатовимірної оптимізаційної задачі геометричного проектування. Ця проблема має критичне значення, особливо в умовах ворожого зовнішнього середовища, надзвичайних ситуацій та військових операцій, і стосується таких сфер діяльності, як організація медичного обслуговування та постачання ліків, готельна справа, транспортне та ремонтне обслуговування, комунальне господарство великих міст, сфера рітейлу тощо.

В. Квашук, Ю. Рак та В. Бондаренко в своїй статті [7] запропонували інноваційні механізми розподілу обмежених ресурсів при проектно-орієнтованому управлінні проектами, портфелями проектів і програм розвитку складних соціально-економічних систем у сфері цивільного захисту, виконання яких спрямоване на досягнення стану безпечної експлуатації виробничих процесів за оптимального розподілу ресурсів. При цьому було розглянуто задачі мінімізації очікуваного середньорічного збитку на об'єкті за рахунок вибору певного комплексу заходів; мінімізації матеріальних та фінансових ресурсів, необхідних для забезпечення очікуваної шкоди (ризик) не вище за заданий рівень; вибору оптимальних витрат на управління ризиком надзвичайних ситуацій у сфері цивільного захисту.

В роботі А. Ахсун та Б. Еллі (Adaan Ahsun, Billy Elly) [8] акцентується увага на оптимізації розподілу фінансових, людських та технологічних ресурсів для підвищення ефективності проекту, а також підкреслюється необхідність пріоритизації завдань на основі впливу на ключові етапи проекту, що сприятиме своєчасному прогресу та узгодженню зі стратегічними цілями організації.

Стаття В. Хе, В. Лі та В. Ванг (Wei He, Wenjing Li, Wei Wang) [9] містить підхід до оптимізації цілей в будівництві, що суперечать одна одній, на основі квантового генетичного алгоритму (КГА) для отримання найкращого компромісного співвідношення між цими цілями, включаючи час, вартість та споживання енергії (СЕ).

Пратама І.Н., Дачіар М. та Пратама Н.Р. (Ilham Nur Pratama, Muhammad Dachyar, Novandra Rhezza Pratama) [10] запропонували підхід до проектування інтегрованої системи оптимізації розподілу ресурсів

та завдань з використанням корпоративної архітектури (Enterprise Architecture – EA) для підвищення ефективності управління проектами. Запропонований підхід інтегрує інформаційну систему управління проектами із системою оптимізації розподілу ресурсів та завдань, розробленою з використанням моделі випадкового лісу та програмування природною мовою (Natural Language Programming – NLP).

Аналіз наведених та інших літературних джерел показав, що при плануванні розподілу ресурсів не розглядається така важлива складова як різноманітність цілей, досягнення яких може передбачати виконання багатьох проектів.

У зв'язку з цим, **метою статті** є запропонування підходу, який в поєднанні з раніше розглянутими підходами дасть змогу врахувати різноманітність цілей, що переслідуються під час виконання тих чи інших проектів.

Виклад основного матеріалу. Проблема, з якою ми стикаємося, є багатоцільовою. В економіці та управлінні майже немає ситуацій, коли ухвалення рішень здійснюється для досягнення лише однієї мети. Зазвичай перед особою чи колективом, відповідальними за виконання того чи іншого завдання (в тому числі, з розподілу ресурсів), стоять кілька цілей, які мають бути досягнуті або повністю, або певною мірою. У разі особи, приймаючі рішення, мають справу з ситуаціями багатоцільової оптимізації. Їм доводиться вирішувати специфічні питання, пов'язані з невизначеністю цілей і несумісністю критеріїв. Для розв'язання подібних завдань запропоновано різні підходи та методи, серед яких слід зазначити оптимізацію за Парето, інтерактивні методи: аналізу ієрархій та ефективних множин, лексикографічну оптимізацію (метод поступок), методи зведення до однокритеріальних задач: метод головного критерію, метод згортки, метод цільового програмування тощо, які відрізняються математичним апаратом, програмним середовищем та ступенем складності реалізації [11, 12].

Одним з таких підходів, що дозволяє розглянути досягнення кількох різних цілей, є цільове програмування – розділ багатоцільової оптимізації, який, у свою чергу, є розділом багатокритеріального аналізу рішень (Multi-Criteria Decision Analysis – MCDA), перевагою якого є його простота та легкість використання. Велика чисельність публікацій [11-24 та ін.] свідчить про це.

Цільове програмування – це інструмент, запропонований А. Чарнсом, В. Купером та Р. Фергюсоном (A. Charnes, W. Cooper, R. Ferguson) у 1955 році [13] як модель та підхід для аналізу проблем, що включають кілька суперечливих цілей.

Саме термін «Цільове програмування» з'явився в роботі А. Чарнса та В. Купера [14] у 1961 році, а першим інженерним застосуванням цільового програмування було проектування та розміщення антен, що використовувалися на другому ступені ракети «Сатурн-5» (Дж. Ігніціо (James Ignizio), 1962). Підхід було використано для запуску космічної капсули «Аполлон», яка доставила перших людей на Місяць.

Різновидом методу цільового програмування є лінійне цільове програмування, коли задача полягає у мінімізації адитивної цільової функції, створеної на основні відхилень (та) від цільових зазвичай суперечливих об'єктивних показників, значення яких має

бути досягнуто, при лінійних обмеженнях. В якості обмежень виступають саме цільові показники, а також обмеження на використання ресурсів, досягнення якісних параметрів, інших умов тощо.

Термін «цільове програмування» використовується у тому сенсі, щоб відобразити ідею, коли людина, яка приймає рішення, шукає не найкраще, тобто оптимальне, а скоріше таке рішення, яке «досить гарне» або «досить близьке» до оптимального.

Цільова функція задачі формується за наступними правилами [20]:

1. Якщо невдача досягти j -ї мети виникає тоді, коли досягнуте значення мети чисельно менше бажаного її значення, то в цільову функцію вводиться так звана штрафна змінна .

2. Якщо невдача досягти j -ї мети виникає тоді, коли досягнуте значення мети чисельно більше бажаного її значення, то в цільову функцію вводиться змінна .

3. Якщо ж є бажання досягти точного значення j -ї мети та штрафи визначені як за її недовиконання, так і за перевиконання, то обидві змінні (та) включаються в цільову функцію.

4. Цільова функція задачі цільового програмування *завжди* прагне мінімуму, оскільки відбиває необхідність мінімізації відхилень від заданих цілей.

Залежно від використаного варіанта цільового програмування цільова функція задачі може бути представлена у вигляді алгебраїчної або зваженої суми відхилень, коли кожній цілі ставиться у відповідність її вага в досягненні головної мети. Таким чином, модель задачі цільового програмування може бути представлена у наступному вигляді.

Цільова функція – мінімізація відхилень від заданих цілей:

$$Z = \sum_{j=1}^m w_j D_j^{+(-)} \rightarrow \min.$$

Обмеження:

- на досягнення мети (цілей):

$$\sum_{i=1}^n a_{ij} x_i + D_j^- - D_j^+ = G_j, j = \overline{1, m};$$

- на виконання інших умов (кількісних, якісних тощо):

$$\sum_{i=1}^n b_{ik} x_i \begin{pmatrix} \leq \\ = \\ \geq \end{pmatrix} B_k, k = \overline{1, l};$$

- на знак змінних:

$$x_i \geq 0, i = \overline{1, n}; D_j^{+(-)} \geq 0, j = \overline{1, m},$$

де x_i – невідома прийняття рішень; a_{ij} – технологічні коефіцієнти цільових обмежень; b_{ik} – технологічні коефіцієнти нецільових обмежень; G_j – цільові показники досягнення j -ї мети; $D_j^{+(-)}$ – відхилення (штрафи) від цільового показника j -ї мети («+» – перевищення значення показника, «-» – недосягнення значення показника); w_j – вагові коефіцієнти важливості досягнення j -ї мети; B_k – показники нецільових обмежень.

З метою забезпечення сумісності різних видів цілей, відмінності між якими можуть проявлятися як за природою, так і за розмірністю, у цільовій функції це може бути відображено за допомогою відповідних науково обґрунтованих або підібраних експертним шляхом вагових коефіцієнтів.

У багатьох ситуаціях людині, яка приймає рішення, важко точно визначитися з відносною важливістю цілей. У такому разі вдаються до превентивного підходу – Pre-emptive Goal Programming (або пріоритетного цільового програмування) як засобу, здатного допомогти вийти з ситуації [15]. Щоб його застосувати людина, що приймає рішення, повинна проранжувати цілі, починаючи з найважливішої (1) і закінчуючи найменш важливою (m):

$$Z_1 \ggg Z_2 \ggg Z_3 \ggg \dots \ggg Z_m.$$

Так, вага першої мети значно вища за вагу другої мети, вага другої мети значно вища за вагу третьої мети і т.д. Таке визначення ваг гарантує, що людина, яка приймає рішення, насамперед прагнучим досягти більш важливої першої мети. Потім серед усіх точок, що задовольняють першу мету, він намагатиметься якомога ближче наблизитися до другої мети і т.д. Процес буде продовжуватися доки єдиним шляхом задовольнити певну мету нижчого рівня буде збільшення відхилення від мети з більш високим пріоритетом.

Превентивний метод слід використовувати, коли цілі чітко пріоритетні, і між ними немає заміни, тобто жодний успіх у цілях з нижчим пріоритетом не може компенсувати погіршення результату у цілях з вищим пріоритетом. При правильному використанні превентивний метод може допомогти оптимізувати основну ціль, одночасно намагаючись дуже ефективно знайти хороші рішення для цілей з нижчим пріоритетом [12].

Задачі пріоритетного цільового програмування можуть бути розв'язані за допомогою розширеної версії симплекс методу, відомої як симплекс метод цільового програмування (goal programming simplex). Для цього цільова функція розбивається на m рядків, де j -й рядок відповідає j -й меті, у порядку зниження їхнього пріоритету:

$$Z_1 - w_1 D_1^{+(-)} = 0;$$

$$Z_2 - w_2 D_2^{+(-)} = 0;$$

$$\vdots$$

$$Z_m - w_m D_m^{+(-)} = 0.$$

Після перетворень задача може бути розв'язана за допомогою симплекс методу цільового програмування (так звана лексикографічна мінімізація). Відмінності між цільовим симплекс методом та основною його версією наступні:

1) стандартний симплекс метод оперує з одним рядком цільової функції, у той час як цільовий симплекс метод вимагає наявності m рядків цільової функції (за кількістю цілей);

2) у цільовому симплекс методі використовується наступний прийом для визначення змінної, що входить у базис: обирається ціль з найвищим пріоритетом (j'), яка ще не досягнута; знаходиться змінна з максимальним позитивним коефіцієнтом у рядку для даної цілі; ця змінна вводиться в базис, що дозволяє знизити значення $Z_{j'}$ і гарантує наближення до мети j' . У разі, коли жодна зі змінних з рядка j' не може бути введена в базис без збільшення відхилення від деякої іншої мети з більш високим пріоритетом, то немає можливості наблизитися до досягнення мети j' . У цьому випадку переходять до наступного рядка цільової функції, що відповідає меті $j' + 1$, у спробі наблизитися до неї;

3) коли здійснюється цикл перерахунку, він стосується всіх рядків цільової функції;

4) оптимальний результат буде досягнутий у тому випадку, коли або всі цілі досягнуті (тобто коли $Z_1 = Z_2 = \dots = Z_m = 0$), або коли будь-яка наступна змінна, яка має бути введена в базис і знизити значення незадоволеної мети, збільшить відхилення від деякої мети, що має більший пріоритет.

Основними напрямками застосування цільового програмування є: визначення кількості необхідних ресурсів для досягнення бажаного набору цілей; визначення ступеня досягнення цілей з наявними ресурсами; забезпечення найкращого рішення за умови різної кількості ресурсів та різних пріоритетів цілей.

Розглянемо, як будуть виглядати моделі механізмів пріоритетного розподілу ресурсів з використанням цільового програмування. Слід зазначити, що виокремлюють механізми прямих, зворотних, абсолютних пріоритетів, конкурсні (безперервні та дискретні) та деякі інші [1, 2]. В основі перелічених механізмів розподілу лежать заявки учасників – тих, хто приймає участь в реалізації того чи іншого проекту чи завдання. Так, у механізмі прямих пріоритетів функція заявки виконавця на ресурс є зростаючою, у механізмі зворотних пріоритетів – спадною, в механізмі абсолютних пріоритетів пріоритети виконавців фіксовані і не залежать від повідомлених ними заявок на ресурс. В конкурсних механізмах розподілу ресурсу переможців конкурсу визначають на підставі певних процедур.

Як було зазначено, згідно з [1, 2] в основі побудови оптимального плану розподілу ресурсів лежать замовлення виконавців щодо кількості ресурсу (s_i), а також умова:

$$x_i(s) = \begin{cases} s_i, & \text{якщо } \sum_{i=1}^n s_i \leq R \\ \min\{s_i, \gamma \psi_i(s_i)\}, & \text{якщо } \sum_{i=1}^n s_i > R \end{cases}$$

де n – число виконавців; $\{s_i\}_{i \in N}$ – множина заявок виконавців; $\{x_i\}_{i \in N}$ – множина обсягів ресурсу, що виділяють виконавцям; $\{\psi_i(s_i)\}_{i \in N}$ – множина функцій пріоритетів виконавців; R – загальна кількість ресурсу; γ – деякий параметр, який відіграє роль нормування і вибирається з умови виконання балансового (бюджетного) обмеження:

$$\sum_{i=1}^n \min\{s_i, \gamma \psi_i(s_i)\} = R,$$

тобто за будь-яких попередніх замовлень на ресурс з боку виконавців, загальна його кількість не може бути перевищена (а точніше, розподілена повністю).

Параметр γ підбирається таким, щоб при даних заявках та функціях пріоритету в умовах дефіциту розподілявся в точності весь ресурс R . Параметр нормування визначається за формулою:

$$\gamma = \frac{R}{\sum_{i=1}^n s_i}$$

Виходячи з цього, маємо наступний вигляд умови розподілу ресурсу:

$$x_i(s) = \begin{cases} s_i, & \text{якщо } \sum_{i=1}^n s_i \leq R \\ \frac{s_i}{\sum_{i=1}^n s_i} R, & \text{якщо } \sum_{i=1}^n s_i > R \end{cases}$$

Досягнення мети ставиться в залежність від розподілу ресурсу:

$$G = f(x_i) = \sum_{i=1}^n a_i x_i + D^- - D^+,$$

або для кількох цілей

$$G_j = f_j(x_i) = \sum_{i=1}^n a_{ij} x_i + D_j^- - D_j^+, j = \overline{1, m}.$$

де a_i (a_{ij}) — норматив ефективності (частка досягнення мети (j -ї мети) при виділенні i -му учаснику відповідної кількості ресурсу в обсязі x_i .

У загальному вигляді задача цільового програмування з розподілу ресурсу може бути представлена наступним чином:

$$Z = \sum_{j=1}^m w_j D_j^{+(-)} \rightarrow \min;$$

$$\sum_{i=1}^n a_{ij} x_i + D_j^- - D_j^+ = G_j, j = \overline{1, m};$$

$$\sum_{i=1}^n b_{ik} x_i \begin{pmatrix} \leq \\ = \\ \geq \end{pmatrix} B_k, k = \overline{1, l};$$

$$x_i \leq s_i, i = \overline{1, n};$$

або

$$x_i \leq \frac{s_i}{\sum_{i=1}^n s_i} R, i = \overline{1, n};$$

$$\sum_{i=1}^n x_i = R;$$

$$x_i \geq 0, i = \overline{1, n}; D_j^{+(-)} \geq 0, j = \overline{1, m},$$

В задачі x_i розглядається як кількість ресурсу, виділеного i -му учаснику. Крім зазначених, в моделі можуть також бути використані й інші додаткові змінні, які характеризують детальний розподіл виділеного ресурсу на виконання більш дрібних робіт.

Накладення умов на змінну x_i продиктовано необхідністю врахувати вищезгаданий механізм розподілу ресурсу. При формулюванні конкретної задачі вибирається одне з двох обмежень, залежно від реальних умов.

Таким чином, перш ніж будувати модель, перевіряється, чи вистачить ресурсу на всіх бажаючих:

$$\sum_{i=1}^n s_i = R ?$$

Якщо так, то в моделі використовується умова

$$x_i \leq s_i, i = \overline{1, n},$$

якщо ні, то

$$x_i \leq \frac{s_i}{\sum_{i=1}^n s_i} R, i = \overline{1, n}.$$

В якості ілюстративного прикладу застосування підходу розглянемо задачу з розподілом коштів на реалізацію проекту з організації рекламної кампанії. Будемо розглядати безперервний підхід до розподілу ресурсу, коли претендент, отримуючи ресурс в обсязі, меншому від запитуваного, може мати відмінний від нуля ефект. Прикладом такої ситуації є пропорційна залежність між ефектом і ресурсом (ефективність постійна) [2].

Припустимо, що автомобільна компанія має намір прорекламувати свої автомобілі з метою збільшення їх продажів. Для цього вона має фінансові кошти в еквіваленті 600 тис умовних одиниць, які може витратити на рекламу. Пропозицією зацікавилися 2 медіахолдинги, перший з яких оцінює свої послуги в 400 умовних одиниць, а другий — у 500 умовних одиниць.

Враховуючи статистику попередніх продажів автомобілів відомо, що основними клієнтами автомобільної компанії є три категорії людей: чоловіки з високим рівнем доходу (ЧВРД), жінки з високим рівнем доходу (ЖВРД) і особи (будь-якої статі) з середнім рівнем доходу (ОСРД). Компанія бажає, щоб рекламою їх автомобілів було охоплено щонайменше 8 тис ЧВРД, 5 тис ЖВРД і 4,5 тис ОСРД.

Медіахолдинги можуть створити і розмістити рекламу у різних джерелах: на телебаченні, FM-станціях та в інтернеті. В залежності від категорій користувачів автомобілів, загальне потенційне охоплення рекламою представлено в табл. 1.

Необхідно визначити, яким чином розподілити виділені кошти на рекламу між медіахолдингами, щоб забезпечити максимальне охоплення зазначених категорій людей.

Таблиця 1. Вихідні дані задачі з розподілу ресурсу

Медіа-холдинг	ЧВРД	ЖВРД	ОСРД	Максимально бажаний бюджет
MX1	7	4	5	400000
MX2	4	6	4	500000

Для побудови математичної моделі задачі використаємо наступні позначення:

x_i — кількість коштів, виділених i -му медіахолдингу, $i = \overline{1, 2}$;

s_i — замовлення на кошти i -го медіахолдингу, $i = \overline{1, 2}$;

R — загальна кількість коштів, спрямована на проведення рекламної кампанії;

y_{ij} — частка коштів, спрямована i -м медіахолдингом на виготовлення реклами для привернення уваги людей j -ї категорії з розрахунку на 1 тис осіб, $i = \overline{1, 2}$, $j = \overline{1, 3}$;

B_j — бажаний показник охоплення рекламою споживачів j -ї категорії, $j = \overline{1, 3}$;

b_{ij} — потенційний показник охоплення рекламою i -м медіахолдингом споживачів j -ї категорії, $j = \overline{1, 3}$;

$D_j^{+(-)}$ — відхилення від досягнення мети щодо охоплення рекламою j -ї категорії людей, $j = \overline{1, 3}$, та розподілу ресурсу $j = 4$.

Математична модель у загальному вигляді виглядає наступним чином:

Цільова функція — мінімізація відхилень від досягнення цілей:

$$\min Z = \sum_{j=1}^4 D_j^-;$$

обмеження:

1) на використання ресурсу

$$\sum_{i=1}^2 x_i + D_4^- - D_4^+ = R;$$

2) на неперевикнення кількості виділеного ресурсу розміру максимального замовлення

$$x_i \leq s_i, i = \overline{1,2};$$

або

$$x_i \leq \frac{s_i}{\sum_{i=1}^n s_i} R, i = \overline{1,2};$$

3) на досягнення цілей з охоплення рекламою споживачів

$$\sum_{i=1}^2 b_{ij} y_{ij} + D_j^- - D_j^+ = B_j, j = \overline{1,3};$$

4) на ув'язування змінних з виділення коштів та пайовим їх розподілом на виготовлення реклами для різних категорій споживачів

$$s_i \left(\sum_{j=1}^3 y_{ij} \right) = x_i, i = \overline{1,2};$$

5) на повний розподіл коштів між категоріями споживачів

$$\sum_{j=1}^3 y_{ij} = 1;$$

6) на невід'ємність змінних

$$x_i \geq 0, i = \overline{1,2}, y_{ij} \geq 0, i = \overline{1,2}, j = \overline{1,3}; D_j^{-(+)} \geq 0, j = \overline{1,4}.$$

При побудові розгорнутої моделі обмеження 2) та 4) слід об'єднати, оскільки обмеження 4) є деталізацією (уточненням) обмеження 2). Крім того, враховуючи, що сума максимальних замовлень медіахолдингів (900000) перевищує загальний ресурс (600000), обмеження 2) буде представлене з урахуванням параметру нормування

$$\gamma = \frac{R}{\sum_{i=1}^n s_i} = \frac{600000}{400000 + 500000} = \frac{2}{3}.$$

Підставляючи вихідні дані, отримуємо модель у розгорнутому вигляді (с початку будемо вважати, що цілі мають однаковий (рівний) пріоритет, в подальшому – застосуємо пріоритетність цілей):

$$\min Z = D_1^- + D_2^- + D_3^- + D_4^-;$$

$$x_1 + x_2 + D_4^- - D_4^+ = 600000;$$

$$x_1 \leq \frac{2}{3} \cdot 400000 \cdot (y_{11} + y_{12} + y_{13}) \Rightarrow$$

$$\leq 266667 \cdot (y_{11} + y_{12} + y_{13}) \Rightarrow$$

$$x_1 - 266667 \cdot (y_{11} + y_{12} + y_{13}) \leq 0;$$

$$x_2 \leq \frac{2}{3} \cdot 500000 \cdot (y_{21} + y_{22} + y_{23}) \Rightarrow x_2$$

$$\leq 333333 \cdot (y_{21} + y_{22} + y_{23}) \Rightarrow$$

$$x_2 - 333333 \cdot (y_{21} + y_{22} + y_{23}) \leq 0;$$

$$7y_{11} + 4y_{21} + D_1^- - D_1^+ = 8;$$

$$4y_{12} + 6y_{22} + D_2^- - D_2^+ = 5;$$

$$5y_{13} + 4y_{23} + D_3^- - D_3^+ = 4,5;$$

$$y_{11} + y_{12} + y_{13} = 1;$$

$$y_{21} + y_{22} + y_{23} = 1;$$

$$x_1 \geq 0, x_2 \geq 0, y_{11} \geq 0, y_{12} \geq 0, y_{13} \geq 0, y_{21} \geq 0, y_{22} \geq 0, y_{23} \geq 0, D_1^- \geq 0, D_1^+ \geq 0, D_2^- \geq 0, D_2^+ \geq 0, D_3^- \geq 0, D_3^+ \geq 0, D_4^- \geq 0, D_4^+ \geq 0.$$

Розв'язання задачі відбувалося за двома різними варіантами використання обмеження 2): з врахуванням параметру нормування (результати рішення – у табл. 2) та без нього (табл. 3) – на основі реальних замовлень медіахолдингів на фінансовий ресурс.

Загалом розглянуто по 7 варіантів для кожного з двох випадків застосування умови 2). Розглянуто моделі як без, так і з використанням вагових коефіцієнтів (пріоритетів цілей): 300, 200 та 100 (300 – найвищий пріоритет), призначених у вільний спосіб.

Аналіз отриманих результатів показав, що при застосування параметру нормування ($\gamma = \frac{2}{3}$) розподіл ресурсу між медіахолдингами відбувся у відповідності до заявок, скоригованих на величину параметру: $x_1 = 266667$; $x_2 = 333333$. Ігнорування параметру призвело до того, що ресурс в повному обсязі отримав другий медіахолдинг ($x_2 = 500000$), при чому збільшення замовлення MX2 до максимально можливого (600000) призведе до того, що перший медіахолдинг в умовах, що склалися, взагалі не отримає фінансування.

Розглядаючи варіанти рішення задачі для умов з параметром нормування (табл. 2), можна побачити, що для першого медіахолдингу не слід розробляти рекламу для другої групи автокористувачів – жінок з високим рівнем доходу: $y_{12} = 0$ по всіх варіантах рішення. Для MX1 в чотирьох з семи варіантів слід повністю зосередити свої зусилля на рекламі для чоловіків з високим рівнем доходу, а в трьох випадках – ще й для осіб з середнім рівнем доходу (у різних пропорціях). MX2 у п'яти з семи варіантів бажано в заданих умовах займатися розробкою рекламної продукції переважно для жінок з високим рівнем доходу ($y_{22} = 0,833$).

Таблиця 2. Результати розв'язання задач за варіантами пріоритетності цілей з урахуванням параметру нормування

Змінні	Базовий (безпріоритетний)	3 пріоритетами 1-2-3	3 пріоритетами 1-3-2	3 пріоритетами 2-1-3	3 пріоритетами 2-3-1	3 пріоритетами 3-1-2	3 пріоритетами 3-2-1
1	2	3	4	5	6	7	8
x1	266667	266667	266667	266667	266667	266667	266667
x2	333333	333333	333333	333333	333333	333333	333333
y11	1	1	1	1	0,233	0,9	0,233
y12	0	0	0	0	0	0	0
y13	0	0	0	0	0,767	0,1	0,767
y21	0,167	0,167	0,250	0,167	0,000	0	0,000
y22	0,833	0,833	0,000	0,833	0,833	0	0,833
y23	0	0	0,75	0	0,167	1	0,167
D1-	0,333	0,333	0,000	0,333	6,367	1,7	6,367
D1+	0	0	0	0	0	0	0
D2-	0	0	5	0	0	5	0
D2+	0	0	0	0	0	0	0
D3-	4,5	4,5	1,5	4,5	0	0	0
D3+	0	0	0	0	0	0	0

1	2	3	4	5	6	7	8
D4-	0	0	0	0	0	0	0
D4+	0	0	0	0	0	0	0
Обмеження							
На загальний ресурс	600000	600000	600000	600000	600000	600000	600000
На величину ресурсу для 1MX	0	0	0	0	0	0	0
На величину ресурсу для 2MX	0	0	0	0	0	0	0
Мета 1	8	8	8	8	8	8	8
Мета 2	5	5	5	5	5	5	5
Мета 3	4,5	4,5	4,5	4,5	4,5	4,5	4,5
Дольова участь 1MX	1	1	1	1	1	1	1
Дольова участь 2MX	1	1	1	1	1	1	1
Цільова Функція	4,833	550,000	800,000	516,667	636,667	1090	636,667

Аналізуючи результати, можна сказати про бажаність в багатьох випадках використання спеціалізації при розробці рекламної продукції, про що свідчать або рівні одиниці, або близькі до неї значення змінних y_{ij} – часток коштів медіахолдингов, спрямованих на привернення рекламою уваги людей певних категорій.

За зазначеними при постановці задачі умовами, третя мета у трьох із семи випадках взагалі не може бути досягнута ($D_3^- = 4,5$), а в одному випадку – не повністю ($D_3^- = 1,5$). Решта варіантів передбачає або найвищу, або другу ступінь пріоритетності третьої мети.

По другій меті можна сказати про два випадки її недосягнення – коли вона має найнижчий пріоритет.

З результатів рішення задач без врахування параметру нормування (табл. 3) можна зробити ті ж самі висновки, при чому, як зазначалося, переважна більшість ресурсу буде спрямована другому медіахолдингу. Але, якщо орієнтуватися лише на MX2, то отриманий розподіл коштів з подальшим їх спрямуванням на розробку реклами для відповідних категорій споживачів може спричинити суттєве недосягнення цілей з охоплення рекламою автомобільної компанії певних їх категорій.

Таблиця 3. Результати розв'язання задач за варіантами пріоритетності цілей без урахування параметру нормування

Змінні	Базовий (безпріоритетний)	3 пріоритетами 1-2-3	3 пріоритетами 1-3-2	3 пріоритетами 2-1-3	3 пріоритетами 2-3-1	3 пріоритетами 3-1-2	3 пріоритетами 3-2-1
x1	100000	100000	100000	100000	100000	100000	100000
x2	500000	500000	500000	500000	500000	500000	500000
y11	1	1	1	1	0,233	0,9	0,233
y12	0	0	0	0	0	0	0
y13	0	0	0	0	0,767	0,1	0,767
y21	0,167	0,167	0,250	0,167	0,000	0	0,000
y22	0,833	0,833	0,000	0,833	0,833	0	0,833
y23	0	0	0,75	0	0,167	1	0,167
D1-	0,333	0,333	0,000	0,333	6,367	1,7	6,367
D1+	0	0	0	0	0	0	0
D2-	0	0	5	0	0	5	0
D2+	0	0	0	0	0	0	0
D3-	4,5	4,5	1,5	4,5	0	0	0
D3+	0	0	0	0	0	0	0
D4-	0	0	0	0	0	0	0
D4+	0	0	0	0	0	0	0
Обмеження							
На загальний ресурс	600000	600000	600000	600000	600000	600000	600000
На величину ресурсу для 1MX	-300000	-300000	-300000	-300000	-300000	-300000	-300000
На величину ресурсу для 2MX	0	0	0	0	0	0	0
Мета 1	8	8	8	8	8	8	8
Мета 2	5	5	5	5	5	5	5
Мета 3	4,5	4,5	4,5	4,5	4,5	4,5	4,5
Дольова участь 1MX	1	1	1	1	1	1	1
Дольова участь 2MX	1	1	1	1	1	1	1
Цільова Функція	4,833	550,000	800,000	516,667	636,667	840	636,667

Формулюючи висновки, слід приймати до уваги певні припущення (або спрощення), які стосуються розглянутої моделі, основне з яких полягає в тому, що розглядається безперервний (а не дискретний) підхід до розподілу ресурсу, тобто віддача від його кількості, що є у виконавця, постійна і навіть не залежить від того, чи повністю задоволена його заявка.

Ще одним спрощенням, використаним у моделі, було визначення рівня пріоритетності цілей, яке було здійснено спрощеним способом шляхом призначення довільних вагових коефіцієнтів, що істотно відрізняються за величиною.

Висновки. В результаті проведеного дослідження було визначено, що задачі розподілу ресурсів є дуже складними, комплексними, багатовимірними та супроводжуються великою кількістю труднощів, пов'язаних з елементами невизначеності, багатокритеріальності та чималою кількістю альтернативних підходів до їхнього розв'язання.

Дослідження показало, що процес моделювання розподілу ресурсів потребує значних зусиль, а також уточнень і корегувань, висунення припущень та об-

межень, та виявлення обставин, які впливають на розподіл.

В якості підходу, який пропонується застосовувати для розв'язання задач розподілу ресурсів, розглядається цільове програмування, яке в поєднанні з механізмами пріоритетного розподілу дає можливість підійти комплексно для отримання оптимального результату.

Головною перевагою цільового програмування є його простота та легкість використання. Задачі можуть бути розв'язані або за допомогою програмного забезпечення лінійного програмування або, у випадку лексикографічного варіанту, як серію пов'язаних лінійних задач.

Одним з недоліків цільового програмування є нездатність отримувати Парето-ефективні рішення, але, тим не менш, отримання певних орієнтирів щодо можливості досягнення цілей дає право на використання цього методу в теорії прийняття рішень.

Однак, незважаючи на можливі певні недоліки отриманих моделей, вони можуть бути покладені в основу розробки рекомендацій для покращення механізмів розподілу ресурсів.

ЛІТЕРАТУРА

1. Верес Ю. О. Розподіл обмежених ресурсів в управлінні проектами. *Вісник Національного університету «Львівська політехніка». Комп'ютерні системи проектування. Теорія і практика*. 2010. № 685. С. 33-44. URL: <https://science.lpnu.ua/sites/default/files/journal-paper/2018/aug/14107/05.pdf>
2. Галіцин В. К., Суслів О. П. Теорія керування: навчальний посібник. Київ: КНЕУ, 2016. 465 с.
3. Верес О. М., Верес Ю. А., Катренко А. В. СППР з керування розподілом обмежених ресурсів. *Вісник Національного університету «Львівська політехніка». Інформаційні системи та мережі*. 2008. № 610. С. 52-62. URL: <https://ena.lpnu.ua/handle/ntb/461>
4. Воронін А. М., Савченко А. С. Задача розподілу ресурсів. *Проблеми керування та інформатики*. 2022. № 1. С. 5-10. <https://doi.org/10.34229/1028-0979-2022-1-1>
5. Козельський О. Метод тензорної декомпозиції для адаптивного розподілу ресурсів у системах реального часу. *Вимірювальна та обчислювальна техніка в технологічних процесах*. 2025. № 2. С. 426-433. <https://doi.org/10.31891/2219-9365-2025-82-61>
6. Новожилова М. В., Чуб О. І., Костенко О. Б. Побудова та реалізація багатовимірної задачі розподілу ресурсів з урахуванням часового вікна. *Вісник ХНТУ*. 2025. № 4 (95), Ч. 2. С. 125-131. <https://doi.org/10.35546/kntu2078-4481.2025.4.2.16>
7. Квашук В. П., Рак Ю. П., Бондаренко В. В. Механізми управління розподілом ресурсів у проектах розвитку складних соціально-економічних систем. *Управління розвитком складних систем*. 2013. Вип. 15. С. 25-29. URL: <https://urss.knuba.edu.ua/files/zbirnyk-15/25-29.pdf>
8. Ahsun A., Elly B. Optimizing Resource Allocation for Enhanced Project Efficiency. 2024. November. URL: https://www.researchgate.net/publication/385560767_Optimizing_Resource_Allocation_for_Enhanced_Project_Efficiency#fullTextFileContent
9. He W., Li W., Wang W. Developing a Resource Allocation Approach for Resource-Constrained Construction Operation under Multi-Objective Operation. *Sustainability*. 2021, 13, 7318. DOI: <https://doi.org/10.3390/su13137318>
10. Pratama I. N., Dachyar M., Pratama N. R. Optimization of Resource Allocation and Task Allocation with Project Management Information Systems in Information Technology Companies. *TEM Journal*. 2023. Vol. 12, Iss. 3. P. 1814-1824. <https://doi.org/10.18421/TEM123-65>
11. Odu G. O., Charles-Owaba O. E. Review of Multi-criteria Optimization Methods – Theory and Applications. *IOSR Journal of Engineering*. 2013. Vol. 3, Iss. 10. P. 1-14. <https://doi.org/10.9790/3021-031020114>
12. Emmerich M., Deutz A. Multicriteria Optimization and Decision Making. Principles, Algorithms and Case Studies: Lecture Notes, MSc Course 2012-2023. LIACS, Leiden University, Netherlands. Updated and Revised Edition, 2024, June. 102 p. <https://doi.org/10.48550/arXiv.2407.00359>
13. Charnes A., Cooper W. W., Ferguson R. Optimal estimation of executive compensation by linear programming. *Management Science*. 1955. Vol. 1, Iss. 2. P. 138-151. <https://doi.org/10.1287/mnsc.1.2.138>
14. Charnes A., Cooper W. W. Management models and industrial applications of linear programming. New York: John Wiley & Sons Inc., 1961. URL: <https://ia801401.us.archive.org/32/items/in.ernet.dli.2015.133128/2015.133128.Management-Model-And-Industrial-Application-Of-Linear-Programming.pdf>
15. Shaik Md. Y. H., Robak E. W. A Forest Management Process to Incorporate Multiple Objectives: a Framework for Systematic Public Input. *Forests*. 2010. Vol. 1, Iss. 3. P. 99-113. <https://doi.org/10.3390/f1030099>
16. Colapinto C., Jayaraman R., La Torre D. A goal programming model to study the impact of R&D expenditures on sustainability-related criteria: the case of Kazakhstan. *Management Decision*. 2020. Vol. 58, No. 11. P. 2497-2512. <https://doi.org/10.1108/MD-09-2019-1334>
17. Gaspars-Wieloch H. A new application for the goal programming: The target decision rule for uncertain problems. *Journal of Risk and Financial Management*. 2020. Vol. 13, Iss. 11. P. 1-14. <https://doi.org/10.3390/jrfm13110280>

18. Abha D. Application of Goal Programming in Medical Management. *AIMT Journal of Management*. 2016. Vol. 6, Iss. II. P. 28-30. <https://doi.org/10.65301/aimt.2016.6.II.675>
19. Hasmukhbhai C. P., Khanna R., Patel K. A. Practical and adaptable applications of goal programming: a literature review. *Journal of Advanced Zoology*. 2023. Vol. 44, Iss. S-5, P. 2938-2946. <https://doi.org/10.53555/jaz.v44iS5.2017>
20. Іванов С. М. Про один з підходів до прийняття рішень в умовах множини цілей. *Цифрова економіка: зб. матеріалів III Міжнар. наук.-практ. конф. (5-6 червня 2025 р., м. Київ). Київ: КНЕУ, 2025. С. 789-793.* <https://doi.org/10.33111/978-966-926-559-3>
21. Polasi S., Shalini .K. Optimizing Agricultural Sustainability: A Comparative Analysis of Crop Plans through Goal Programming and R Programming. *Research Square Preprint*. 2024. February. <https://doi.org/10.21203/rs.3.rs-3998557/v1>
22. Afolabi O. R., Gatta A. A., Hammanyero B. Y., Umar A. Goal Programming Model for Resources Allocation and Production Planning of Adama Beverages. *International Journal of Development Mathematics (IJDM)*. 2025, Vol. 2, Iss. 2. P. 233-245. <https://doi.org/10.62054/ijdm/0202.13>
23. Lozano S., Contreras I. Centralised resource allocation using Lexicographic Goal Programming. Application to the Spanish public university system. *Socio-Economic Planning Sciences*. 2022. Vol. 84. Art. 101419. <https://doi.org/10.1016/j.seps.2022.101419>
24. Mohamed S., Alidrisi H. Resource allocation for strategic quality management: a goal programming approach. *International Journal of Quality & Reliability Management*. 2012. Vol. 29, Iss. 3. <https://doi.org/10.1108/02656711211216135>

Надійшла до редакції 16.04.2026 р.

Прийнята до друку 12.05.2026 р.

Опублікована 29.05.2026 р.

REFERENCES

1. Veres, Yu. O. (2010). Distribution of limited resources in project management. *Visnyk Natsionalnoho universytetu «Lvivska politehnika». Kompiuterni systemy proektuvannia. Teoriia i praktyka*, 685, 33-44. <https://science.lpnu.ua/sites/default/files/journal-paper/2018/aug/14107/05.pdf> [in Ukrainian].
2. Halitsyn, V. K., & Suslov, O. P. (2016). *Teoriia keruvannia: navchalnyi posibnyk*. KNEU [in Ukrainian].
3. Veres, O. M., Veres, Yu. A., & Katrenko, A. V. (2008). DSS for managing the distribution of limited resources. *Visnyk Natsionalnoho universytetu «Lvivska politehnika». Informatsiini systemy ta merezhi*, 610, 52-62. <https://ena.lpnu.ua/handle/ntb/461> [in Ukrainian].
4. Voronin, A. M., & Savchenko, A. S. (2022). Resource allocation problem. *Problemy keruvannia ta informatyky*, 1, 5-10. <https://doi.org/10.34229/1028-0979-2022-1-1> [in Ukrainian].
5. Kozelskyi, O. (2025). Tensor decomposition method for adaptive resource allocation in real-time systems. *Vymyruvalna ta obchysliuvna tekhnika v tekhnolohichnykh protsesakh*, 2, 426-433. <https://doi.org/10.31891/2219-9365-2025-82-61> [in Ukrainian].
6. Novozhylova, M. V., Chub, O. I., & Kostenko, O. B. (2025). Construction and implementation of a multi-dimensional resource allocation problem taking into account the time window. *Visnyk KhNTU*, 4(95), 125-131. <https://doi.org/10.35546/kntu2078-4481.2025.4.2.16> [in Ukrainian].
7. Kvashuk, V. P., Rak, Yu. P., & Bondarenko, V. V. (2013). Mechanisms of resource allocation management in development projects of complex socio-economic systems. *Upravlinnia rozvytkom skladnykh system*, 15, 25-29. <https://urss.knuba.edu.ua/files/zbirnyk-15/25-29.pdf> [in Ukrainian].
8. Ahsun, A., & Elly, B. (2024). *Optimizing Resource Allocation for Enhanced Project Efficiency*. ResearchGate. https://www.researchgate.net/publication/385560767_Optimizing_Resource_Allocation_for_Enhanced_Project_Efficiency/fullTextFileContent
9. He, W., Li, W., & Wang, W. (2021). Developing a Resource Allocation Approach for Resource-Constrained Construction Operation under Multi-Objective Operation. *Sustainability*, 13(13), 7318. <https://doi.org/10.3390/su13137318>
10. Pratama, I. N., Dachyar, M., & Pratama, N. R. (2023). Optimization of Resource Allocation and Task Allocation with Project Management Information Systems in Information Technology Companies. *TEM Journal*, 12(3), 1814-1824. <https://doi.org/10.18421/TEM123-65>
11. Odu, G. O., & Charles-Owaba, O. E. (2013). Review of Multi-criteria Optimization Methods – Theory and Applications. *IOSR Journal of Engineering*, 3(10), 1-14. <https://doi.org/10.9790/3021-031020114>
12. Emmerich, M., & Deutz, A. (2024). *Multicriteria Optimization and Decision Making. Principles, Algorithms and Case Studies: Lecture Notes, MSc Course 2012-2023*. LIACS, Leiden University. <https://doi.org/10.48550/arXiv.2407.00359>
13. Charnes, A., Cooper, W. W., & Ferguson, R. (1955). Optimal estimation of executive compensation by linear programming. *Management Science*, 1(2), 138-151. <https://doi.org/10.1287/mnsc.1.2.138>
14. Charnes, A., & Cooper, W. W. (1961). *Management models and industrial applications of linear programming*. John Wiley & Sons Inc. <https://ia801401.us.archive.org/32/items/in.ernet.dli.2015.133128/2015.133128.Management-Model-And-Industrial-Application-Of-Linear-Programming.pdf>
15. Shaik, Md. Y. H., & Robak, E. W. (2010). A Forest Management Process to Incorporate Multiple Objectives: a Framework for Systematic Public Input. *Forests*, 1(3), 99-113. <https://doi.org/10.3390/f1030099>

16. Colapinto, C., Jayaraman, R., & La Torre, D. (2020). A goal programming model to study the impact of R&D expenditures on sustainability-related criteria: the case of Kazakhstan. *Management Decision*, 58(11), 2497-2512. <https://doi.org/10.1108/MD-09-2019-1334>
17. Gaspars-Wieloch, H. (2020). A new application for the goal programming: The target decision rule for uncertain problems. *Journal of Risk and Financial Management*, 13(11), 1-14. <https://doi.org/10.3390/jrfm13110280>
18. Abha, D. (2016). Application of Goal Programming in Medical Management. *AIMT Journal of Management*, 6(II), 28-30. <https://doi.org/10.65301/aimt.2016.6.II.675>
19. Hasmukhbhai, C. P., Khanna, R., & Patel, K. A. (2023). Practical and adaptable applications of goal programming: a literature review. *Journal of Advanced Zoology*, 44(S-5), 2938-2946. <https://doi.org/10.53555/jaz.v44iS5.2017>
20. Ivanov, S. M. (2025). On one of the approaches to decision-making in the conditions of a set of goals. *Tsyfrova ekonomika*, 789-793. <https://doi.org/10.33111/978-966-926-559-3> [in Ukrainian].
21. Polasi, S., & Shalini, K. (2024). *Optimizing Agricultural Sustainability: A Comparative Analysis of Crop Plans through Goal Programming and R Programming*. Research Square. <https://doi.org/10.21203/rs.3.rs-3998557/v1>
22. Afolabi, O. R., Gatta, A. A., Hammanyero, B. Y., & Umar, A. (2025). Goal Programming Model for Resources Allocation and Production Planning of Adama Beverages. *International Journal of Development Mathematics (IJDM)*, 2(2), 233-245. <https://doi.org/10.62054/ijdm/0202.13>
23. Lozano, S., & Contreras, I. (2022). Centralised resource allocation using Lexicographic Goal Programming. Application to the Spanish public university system. *Socio-Economic Planning Sciences*, 84, 101419. <https://doi.org/10.1016/j.seps.2022.101419>
24. Mohamed, S., & Alidrisi, H. (2012). Resource allocation for strategic quality management: a goal programming approach. *International Journal of Quality & Reliability Management*, 29(3). <https://doi.org/10.1108/02656711211216135>

Received: 16.04.2026

Accepted: 12.05.2026

Published: 29.05.2026

Іванов С. М. Теоретико-прикладні питання використання цільового програмування в задачах розподілу ресурсів

Стаття присвячена питанням використання цільового програмування у поєднанні з пріоритетними механізмами розподілу ресурсів для побудови моделі і розрахунку оптимальних варіантів розподілу в залежності від пріоритетності цілей, на які спрямовані ресурси. Розглянуто теоретичні аспекти застосування цільового програмування та різних способів представлення цілей на основі лінійного програмування. Побудовано оптимізаційну модель з вбудованим в неї принципом розподілу ресурсу на основі пріоритетного механізму. Використання підходу проілюстровано умовним прикладом, на основі якого проведено розрахунки для кількох варіантів розподілу ресурсу в залежності від пріоритетності цілей. Розрахунки показали, що ранжування цілей за ступенем важливості суттєво впливає на оптимальні рішення. Це дає можливість вибрати в конкретних умовах той варіант рішення, який принесе найкращий результат. Розрахунки також показали важливість використання спеціалізації при спрямуванні отриманих ресурсів на конкретні дії. Запроваджений підхід може бути покладений в основу розробки рекомендацій для покращення механізмів розподілу ресурсів.

Ключові слова: розподіл ресурсів, механізми розподілу, моделювання, цільове програмування.

Ivanov S. Theoretical and applied issues of using goal programming in resource allocation problems

The article is devoted to the use of goal programming in combination with priority resource allocation mechanisms for building a model and calculation an optimal distribution options depending on the priority of the goals to which the resources are directed. Theoretical aspects of the goal programming application and various ways of representing goals based on linear programming are considered. An optimization model is constructed with a built-in resource allocation principle based on a priority mechanism. The use of the approach is illustrated by a conditional example, based on which calculations were made for several options for resource allocation depending on the priority of goals. The calculations showed that the ranking of goals by degree of importance significantly affects the optimal solutions. This makes it possible to choose the solution that will bring the best result in specific conditions. The calculations also showed the importance of using specialization in directing the received resources to specific actions. The introduced approach can be used as a basis for developing recommendations for improving resource allocation mechanisms.

Keywords: resource allocation, allocation mechanisms, modeling, goal programming.

Формат цитування:

Іванов С. М. Теоретико-прикладні питання використання цільового програмування в задачах розподілу ресурсів. *Вісник економічної науки України*. 2026. № 1 (50). С. 20-28. [https://doi.org/10.37405/3041-1629.2026.1\(50\).20-28](https://doi.org/10.37405/3041-1629.2026.1(50).20-28)

Ivanov, S. (2026). Theoretical and applied issues of using goal programming in resource allocation problems. *Visnyk ekonomichnoi nauky Ukrainy*, 1(50), 20-28. [https://doi.org/10.37405/3041-1629.2026.1\(50\).20-28](https://doi.org/10.37405/3041-1629.2026.1(50).20-28)

Наталія Миколаївна Чеботарьова,

канд. екон. наук, доцент,

ORCID 0000-0002-0145-2821

e-mail: nata66@gmail.com

ДЗ «Луганський національний університет імені Тараса Шевченка», м. Лубни

Вячеслав Анатолійович Чеботарьов,

д-р екон. наук, професор,

ORCID 0000-0003-1131-9116

e-mail: vena.lnu@gmail.com

ДЗ «Луганський національний університет імені Тараса Шевченка», м. Лубни,
Лодзинський університет, м. Лодзь, Республіка ПольщаЗОВНІШНЬОТОРГОВЕЛЬНІ УКРАЇНСЬКО-КИТАЙСЬКІ ВІДНОСИНИ: СКЛАДОВІ
ОБґРУНТУВАННЯ УЧАСТІ КИТАЮ У ПОВОЄННОМУ ВІДНОВЛЕННІ УКРАЇНИ

Постановка проблеми. Генеза російсько-української війни, особливо — в контексті усвідомлення наявних і прогнозованих тенденцій її розвитку, складає підґрунтя для такого вихідного дослідницького положення. У сучасних умовах одним із визначальних стримуючих чинників розвитку України виступає відсутність науково-обґрунтованої державної політики повоєнного відновлення: це є чинником національної небезпеки.

Невід’ємною складовою обґрунтування політики повоєнного відновлення є її зовнішньоекономічна складова, а саме — визначення відповідних пріоритетів у зовнішньоекономічній сфері. Безумовно, в зовнішньоекономічній (і зовнішньополітичній) сфері для України першочерговим пріоритетом об’єктивно є східноєвропейський вектор. Разом з тим, дуже важливим є й східно-азійський вектор. Насамперед, вибудовування стратегії та тактики взаємовигідних економічних відносин з Китайською Народною Республікою. Китай стане одним із ключових гравців повоєнного відновлення України (попри неприйняття наразі такого підходу широкими колами експертного співтовариства). Тому, постає проблема ґрунтового аналізу зовнішньоекономічної діяльності між Україною та Китаєм в умовах воєнного стану (така діяльність значно переважаючою мірою здійснюється в сфері зовнішньоторговельної діяльності) як підґрунтя визначення її найбільш ефективних напрямів, форм і механізмів на повоєнному етапі.

При цьому, слід враховувати три, певною мірою — протилежні спрямовані, чинники.

Перший. В контексті вибудовування Україною відносин із Китаєм щодо повоєнного відновлення, Україна має ще більшою мірою скріпити свою суб’єктність в світовій політиці на тлі низки (в даному відношенні) своєрідних «обмежуючих» обставин за напрямками Україна — США та Україна — Європейський Союз.

Другий. Сталі ділові відносини між Україною та Китаєм встановилися ще тоді, коли вона входила до складу СРСР. Україна доклала значних зусиль у становлення та розвиток металургійної промисловості, машинобудування, енергетики, сільського господарства тощо Піднебесної. Із проголошенням Україною

незалежності Китайська народна республіка однією з перших серед всіх країн світу визнала її, а у січні 1992 р. встановила дипломатичні відносини. Всі ці роки Україна та Китай плідно працювали одна з одною, не маючи будь-яких серйозних політичних чи економічних протиріч [1].

Третій. Україна має опрацювати такі напрями, форми і конкретні проекти повоєнного відновлення економіки, участь Китаю у яких мала б для нього стратегічне значення (зокрема, і в системі координат його відносин зі США та Європейським Союзом); для України, натомість, це має забезпечити інституціональний й економічний вплив Китаю у встановленні справедливого повоєнного миру.

Метою статті є проведення економіко-статистичного аналізу зовнішньоторговельних операцій України з КРН як складової науково-практичного визначення стратегічних напрямів зовнішньоекономічної діяльності (ЗЕД) в контексті формування політики повоєнного відновлення.

Опрацювання проблеми та її невирішені аспекти. У сучасних умовах ґрунтовний аналіз різноманітних аспектів україно-китайських відносин представлений лише окремими публікаціями у спеціалізованих виданнях України з економічних наук й державного управління, а також статтями українських і китайських фахівців у журналі «Україна-Китай» (він є спільним майданчиком для презентації їхніх власних наукових й аналітичних доробок).

Ю. Макогон — відомий український вчений і почесний професор Харбінського університету комерції КНР, вважає, що в сучасних умовах ЗЕД України намагається відшукувати нові сегменти на міжнародному ринку і, насамперед, у східно-азійському напрямку, зі значними його обсягами й джерелами інвестицій. До того ж, на даному ринку Україна лідирує у низці галузей промисловості та сільського господарства. Однією з перспектив для України є розвиток торгово-економічних відносин з Китаєм не тільки за традиційними, а й за новими напрямками, такими як: авіа-космічна та суднобудівна промисловість й ІТ-технології [2]. Науковець підкреслює, що Китай має одну з провідних економік світу і навіть сьогодні є важливим торговим партнером України [2, 131]. Крім

економічних напрямів співпраці, між Україною та Китаєм впроваджено багато гуманітарних проєктів в освітній, науковій, культурній тощо сферах [2, 125].

Порівняльний аналіз сучасних української і китайської економік проведено вченими Інституту економіки та прогнозування НАН України Т. Осташко, В. Олєфір, В. Венгер та О. Бойко. Якщо імпортозалежність української економіки перевищує 50 %, то Китай має всього 19%. Причому, більша частина негативного сальдо України зовнішньоторговельної діяльності зумовлюється відповідними операціями саме з Китаєм [3].

Є. Іванов, визначаючи основні виклики для економіки України, пов'язані з активізацією зовнішньоторговельної діяльності з КНР, обґрунтовує, що саме торгівля з Китаєм найбільшою мірою визначає сировинну спрямованість міжнародної спеціалізації України [4].

Україна, відновлюючи після російсько-української війни свою економіку, потребуватиме відбудови двосторонніх економічних відносин з Китаєм, але, як вважають І. Давидова, А. Артьомова та І. Уварова, з врахуванням сформованих відносин Європейського Союзу з Китаєм, оскільки реалізація Україною довгострокової економічної стратегії має відбуватися в рамках єдиної економічної системи ЄС [5, 22].

Досліджуючи зовнішньоторговельні відносини України з Китаєм, З. Двудіт та Ю. Макарова віднайшли особливості такої співпраці. Вони наголошують на тому, що Китай не є активним інвестором в економіку України, не зацікавлений у розвитку нашого внутрішнього виробництва, збільшенні робочих місць і зростанні виробництва продукції з більшою доданою вартістю. Найчастіше, китайці пропонують українцям кредити на купівлю своєї ж продукції [6]. Вчені М. Стегней і М. Король, аналізуючи сучасну зовнішньоторговельну політику Китаю, виокремлюють її специфічність. Стратегія зовнішньої торгівлі КНР включає: розробку нових видів торгівлі; інноваційний розвиток переробної торгівлі; створення найбільш сприятливого інвестиційного середовища; розроблення пілотних зон вільної торгівлі; заохочення до закордонного інвестиційного співробітництва; активне сприяння глобальному проєкту «Один пояс, один шлях» тощо [7].

При цьому, аналіз проблем розвитку українсько-китайських економічних відносин слід здійснювати з урахуванням загального сучасного стану і перспектив провадження ЗЕД України на повоєнному етапі [8].

Основний матеріал статті. Вітчизняні науковці виділяють у розвитку українсько-китайських відносин п'ять етапів. Першим, який тривав 13 років, був етап протяжністю з 1992 до 2004 рр., коли закладалася правова база для багатостороннього співробітництва. 2005–2010 рр. – другий етап: у цей період українсько-китайські відносини уповільнилися та відносно охолодилися. Зовнішня політика України була більш зорієнтована на країни ЄС і США, аніж на Китай та країни Азії. Пожвавлення відносин між двома країнами відбулося у 2010 р. Відтоді і рахують початок третього етапу, що характеризувався підписанням у 2011 р. Спільної декларації про встановлення та розвиток взаємовідносин стратегічного партнерства. Цей період ознаменувався отриманням статусу стратегіч-

ного партнерства між державами (2011 р.) і поштовхом до збільшення поставок, передусім, китайських товарів до України. Закінчення етапу датується 2013 р. Четвертий етап (2014–2015 рр.) – це період невизначеності українсько-китайських відносин. У той час Україна вирішувала проблеми щодо відновлення територіальної цілісності та неповною мірою виконувала вже підписані принципові угоди і домовленості з Китаєм. Але розуміння того, що Китай є другою економікою світу, одним із найбільших світових інвесторів сприяло відновленню діалогу між країнами. П'ятий етап (з 2016 р.) відзначений відновленням політичного діалогу між керівництвом двох держав й певною активізацією взаємин політичного характеру. Китай був визнаний стратегічним партнером і стратегічним пріоритетом України, а 2019 р. оголошений роком Китаю в Україні [1, 236–238].

На наш погляд, із урахуванням принципових особливостей відносин між Україною та Китаєм внаслідок російсько-української війни, є доцільним виокремити ще один – шостий етап українсько-китайських економічних відносин. Для нього характерною є, порівняно з попередніми роками, уповільнена співпраця із домінуванням з обох сторін позиції «вичікування» (за кращими канонами китайської філософії).

За останніми оприлюдненими даними ВВП Китаю у розрахунку на душу населення у 2023 р. склав 13,16 тис. дол. США. Стратегічні об'єкти та підприємства є власністю держави. Згідно з даними Міністерства комерції КНР, за підсумками 2023 р. обсяг інвестицій китайських компаній закордон становив 130,13 млрд дол. США, що на 11,4% більше минулорічного показника¹. Статистичні дані за два місяці до повномасштабного вторгнення РФ в Україну (станом на 31.12.2021 р.) свідчили, що в економіку України саме з Піднебесної залучено 111 млн дол. США прямих інвестицій. Головними напрямками китайських інвестицій були: галузі промисловості; професійної, наукової та технічної діяльності; сільського, лісового та рибного господарства; оптової та роздрібної торгівлі, ремонту транспортних засобів; операцій з нерухомим майном; транспорту, складського господарства, поштової та кур'єрської діяльності².

До повномасштабної вторгнення РФ в Україну, КНР була і поки що залишається одним із її ключових торгових партнерів. Руїнування ланцюжків поставок та істотні зміни у логістиці призвели до збільшення частки європейських країн у товарообігу України, проте імпорту продукції з Китаю, як і раніше, відіграє вагомий роль у її торговельно-балансі. Китай є найбільшим експортером, обійшовши всі інші країни світу в 2023 р. Український експорт до Китаю у 2021–2023 рр. скоротився у натуральному вираженні на 71%, а імпорту із Китаю – лише на 11%. Аналіз структури торгівлі в натуральному вираженні показує, що Україна експортує до Китаю залізну руду, соняшникову олію, шрот, кукурудзу й іншу сільгосппродукцію. Серед імпортованих товарів з Китаю до України традиційно переважають машини, обладнання, споживчі та промислові товари³.

Динаміку та питому вагу експортно-імпортованих операцій України і Китаю в загальних обсягах зовнішньої торгівлі за останні звітні сім років представлено у табл. 1.

¹ Посольство України в Китайській Народній Республіці – офіційний веб-сайт. URL: <https://china.mfa.gov.ua/>

² Торговельно-економічне співробітництво між Україною та Китаєм. URL: <http://surl.li/dgopr>

³ Як змінився торговий баланс між Україною та Китаєм з 2021 по 2023 роки. URL: <http://surl.li/wkkqlq>

Таблиця 1. Аналіз експорту та імпорту товарів між Україною та Китаєм за 2018-2024 рр.

Роки	Експорт з України до Китаю		Імпорт до України з Китаю		Питома вага зовнішньої торгівлі товарами з КНР у загальному обсязі експортно-імпортних операцій України, %	
	сума, млн дол. США	темп росту, %	сума, млн дол. США	темп росту, %	експорт	імпорт
2018	2200,1	-	7608,4	-	4,6	13,3
2019	3593,1	163,3	9204,8	121,0	7,2	15,1
2020	7099,9	197,6	8318,4	90,4	14,4	15,3
2021	8003,6	112,7	10981,7	132,0	11,8	15,1
2022	2467,2	30,8	8670,9	79,0	5,6	15,7
2023	2406,4	97,5	10444,5	120,5	6,7	16,4
2024	2393,8	99,5	14370,0	137,4	5,7	20,3

Джерело: розраховано і складено авторами за даними (Державна служба статистики України: офіційний сайт. URL: <https://stat.gov.ua/uk>).

Отже, аналізуючи показники динаміки торгівлі у табл. 1, бачимо, що у порівнянні з останнім передвоєнним для всієї України 2021 р. експорт українських товарів до Китаю в останні 3 роки значно скоротився. Особливо падіння експорту майже на 70%. Поставки товарів з КНР в Україну суттєво більші за обсягами, ніж обсяги експорту українських товарів до Китаю, що в принципі є об'єктивним в умовах війни (за останній звітний рік – аж у 6 разів). Найбільша частка експорту українських товарів до КНР серед усіх країн світу була у 2020 р. – 14,4%, а найменша – 4,6% у 2018 р. Що стосується імпорту товарів з Китаю, то

протягом 2018-2023 рр. показник питомої ваги суттєво не коливався, і лише у 2024 р. – він перетнув позначку у 20 %.

Поступове збільшення обсягів експорту товарів з України до Китаю (до повномасштабного вторгнення РФ в Україну) пояснюється великими сподіваннями на взаємовигідну співпрацю, але через воєнні дії відбулося різке скорочення обсягів продажу товарів у 2022 р., та не налагодження ситуації у подальші 2 роки.

Продемонструємо динаміку зовнішньоторговельного сальдо товарами України і Китаю у табл. 2.

Таблиця 2. Показники результативності зовнішньої торгівлі товарами між Україною і Китаєм за 2016-2024 рр.

Показники	Роки								
	2016	2017	2018	2019	2020	2021	2022	2023	2024
Оборот, млн дол. США	6520,2	7688,0	9808,5	12797,9	15418,4	18985,3	11138,1	12850,9	16763,8
Сальдо, млн дол. США	-2855,2	-3609,3	-5408,2	-5611,7	-1218,5	-2978,2	-6203,7	-8038,1	-11976,2
Коеф. покриття експортом імпорту	0,39	0,36	0,29	0,39	0,85	0,73	0,28	0,23	0,17

Джерело: розраховано авторами за даними (Державна служба статистики України: офіційний сайт. URL: <https://stat.gov.ua/uk>).

Дані табл. 2 свідчать про постійне від'ємне значення між показниками експорту українських товарів до Китаю та імпорту з Китаю. За дев'ять років максимального значення сальдо набуло у звітному 2024 р. – 11976,2 млн дол. США, а мінімальне значення – у 2020 р. – 1218,5 млн дол. США. Співвідношення між максимальним і мінімальним значенням сальдо дорівнює показнику 6,6.

Визначення структури товарів за експортом з України до КНР дало уяву про те, що основними товарами є: зернові культури (31,9 %) та руди, шлаки та зола (42,7 %). ТОП-4 експортних товарів загалом складають майже 95 % від їх загального обсягу до Китаю (рис. 1).

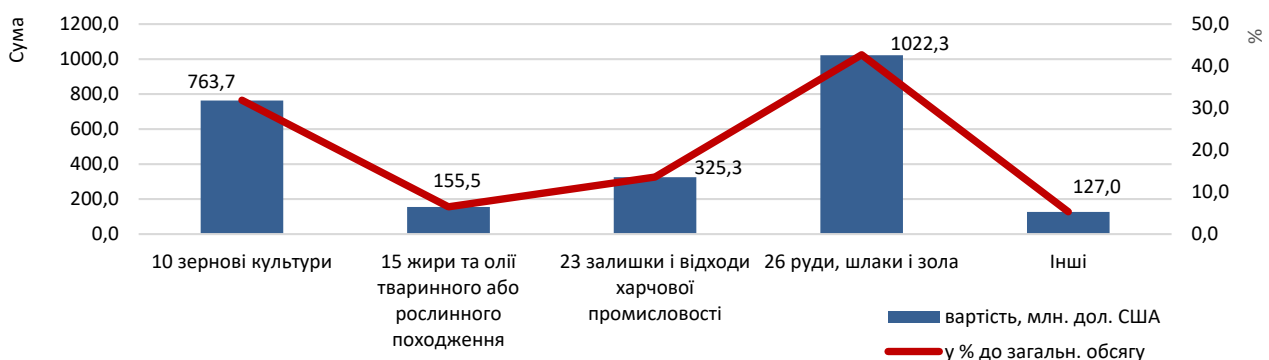

Рис. 1. Структура товарів за експортом між Україною і Китаєм у 2024 р.

Джерело: побудовано авторами за даними (Державна служба статистики України: офіційний сайт. URL: <https://stat.gov.ua/uk>).

За імпортом номенклатура товарів дуже велика. З Китаю надходить до України практично вся номенклатура товарів. ТОП-3 товарів за імпортом — це три групи товарів: реактори ядерні, котли, машини

(15,0 %), електричні машини (7,6 %) та засоби наземного транспорту, крім залізничного (7,4 %). Загалом, частка цих трьох найменувань товарів сягає як раз рівно 50 % загального імпорту (рис. 2).

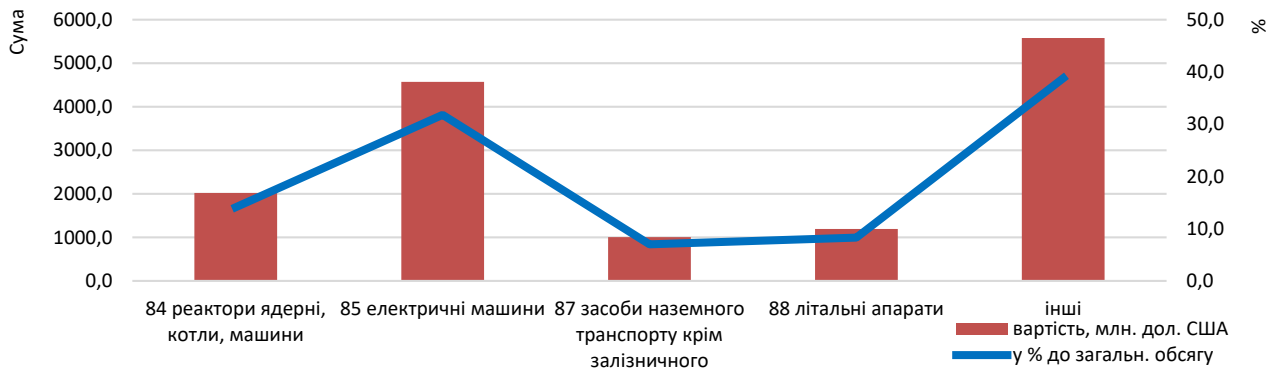

Рис. 2. Структура товарів за імпортом між Україною і Китаєм у 2024 р.

Джерело: побудовано авторами за даними (Державна служба статистики України: офіційний сайт. URL: <https://stat.gov.ua/uk>).

Операції з придбання та продажу давальницької сировини і готової продукції, що виробляється з неї, також активно запроваджені між Україною і Китаєм як різновид експортно-імпортних операцій. Китайська давальницька сировина активно імпортувалася Україною, і в останні роки займала за питомою вагою перше місце в загальному обсязі серед усіх країн світу. Але, за експорт української давальницької сировини до Китаю не приходить говорити.

Обсяг імпорту з КНР давальницької сировини у 2022 р. був найбільшим і дорівнював 413 млн дол. США, а у 2023 р. відбулося його різке падіння — аж на 25 %. Що стосується експорту сировини до Китаю, то у 2023 р. він склав всього 28,3 тис. дол. США, а роком раніше — взагалі був відсутнім.

По-іншому виглядає ситуація, що склалася з готовою продукцією, виготовленою з давальницької сировини. Експорт її до КНР у 2022 р. був на рівні 14 млн дол., наступного року знизився до 2,7 млн дол.

США. Імпорту з Китаю готової продукції, навпаки, практично не було.

Послуги, що надавала Україна КНР в 2021 р., дуже відрізнялися від послуг, які імпортувалися з Китаю. Так, найбільшу питому вагу в експорті послуг до КНР займали в 2021 р. транспортні послуги та ділові. Їх загальна частка сягала майже 80 %. Імпорт послуг вміщував, переважно, транспортні послуги та послуги, пов'язані з фінансовою діяльністю. Також Україна імпортувала з Китаю послуги у сфері комунікації, комп'ютерні та інформаційні послуги. У підсумку ці 3 види послуг займали частку більше 90 %. Загальне сальдо за послугами було від'ємним з показником у 210,1 млн дол. США.

Оскільки обсяги імпорту товарів з Китаю до України складають п'яту частину загального імпорту, то, з нашої точки зору, варто розглянути вплив даного показника на економічний розвиток України (табл. 3).

Таблиця 3. Дослідження впливу імпорту товарів з Китаю на показники розвитку економіки України

Показники	Роки							К кор.
	2018	2019	2020	2021	2022	2023	2024	
Імпорт китайських товарів до України, млн дол. США	7608,4	9204,8	8318,4	10981,7	8670,9	10444,5	14370,0	x
Номінальний ВВП України, млн грн	3558706	3974564	4194102	5459574	5191028	6537825	7658659	0,79
Номінальний ВВП на одну особу населення, дол. США	3059,1	3619,9	3709,8	4775,9	4199,7	5139,6	5389,5	0,89
Обсяг реалізованої продукції товарів, послуг промислових підприємств, млн грн	3045201,9	3019383,1	3236369,1	4678908,6	3854040,1	4402949,9	5279813,1	0,86
Витрати на персонал підприємств, млн грн	727110,1	901245,3	990589,2	1169821,7	1038773,4	1193908,5	1426724,7	0,86
Капітальні інвестиції в комп'ютерне програмування, консультування та надання інформаційних послуг, млн грн	3822,5	3562,6	2891,2	4546,1	3122,2	4847,8	6811,3	0,75
Капітальні інвестиції в роздрібну торгівлю, крім торгівлі транспортними засобами, млн грн	19874,5	18279,0	19981,8	31688,1	16989,7	25338,6	32084,4	0,82
Витрати на наукові дослідження і розробки, млн грн	16773,7	17254,6	17022,4	20973,8	17117,8	21348,1	28328,2	0,92

Джерело: розраховано авторами за даними Державна служба статистики України: офіційний сайт. URL: <https://stat.gov.ua/uk>.

Дані табл. 3 свідчать про сильний позитивний прямий лінійний зв'язок, що чітко прослідковуються між імпортом товарів з Китаю до України та наступними показниками нашої країни: номінальним ВВП, ВВП на душу населення, обсягом реалізованої продукції промислових підприємств, витратами на персонал підприємств, капітальними інвестиціями у роздрібну торгівлю та наданням інформаційних послуг, включно з комп'ютерним програмуванням. Що стосується витрат на наукові дослідження і розробки, які проводяться науковцями в Україні, то вони мають найбільш сильний прямий зв'язок з обсягами імпорту китайських товарів (0,92). Проведений кореляційний аналіз довів, що зі збільшенням обсягу китайських товарів до України, будуть зростати всі перераховані економічні показники. Проте, слід зауважити, що крім позитивного впливу на економіку України, збільшення обсягів імпорту товарів призводить також і до все більшої імпортозалежності країни, яка посилює вразливість країни до зовнішніх викликів (через суттєве зменшення обсягів зовнішньої торгівлі України внаслідок війни, в тому числі й з КНР, на сьогодні прогнозування даних показників не матиме достатньої об'єктивності).

Висновки та напрями подальшого опрацювання проблеми. Представлене в даній статті дослідження

експортно-імпортою діяльності між Україною та Китаєм показало достатньо щільний економічний зв'язок між двома державами (у його збереженні значно більшою мірою об'єктивно має бути зацікавлена Україна). Співпраця між країнами вимагає інноваційних, науково-обґрунтованих підходів до аналізу й оцінювання українсько-китайських відносин з розробкою нових механізмів оптимізації торговельно-економічної співпраці з проєкцією на повоєнне відновлення України.

Вже в умовах війни Україні є доцільним запропонувати Китаю конкретні проєкти щодо участі у масштабних програмах повоєнного відновлення, окрім традиційної співпраці агропродовольчій сфері, в галузях авто-, літако-, суднобудування та сільськогосподарському машинобудуванні (не слід відкидати також можливості співпраці в галузях військово-промислового комплексу). Особливий напрям майбутньої співпраці може складати участь державного і приватного капіталу Китаю у галузях промисловості на основі корисних копалин (зокрема, в межах спеціальних економічних зон, відновлення яких потребуватиме реалізація ефективної державної політики повоєнного відновлення).

ЛІТЕРАТУРА

- Музиченко Г. В., Сінь Д. Політико-правові чинники українсько-китайських відносин стратегічного партнерства. *Вісник соціально-економічних досліджень*: зб. наук. праць. Одеса: Одеський національний економічний університет. 2018. № 4 (68). С. 234–241. URL: <https://oaji.net/articles/2019/2849-1572532793.pdf>
- Макогон Ю. В. Співробітництво України та Китаю на сучасному етапі. *Економічний вісник НТУУ «КПІ»*. 2019. С. 124–131. URL: <https://ev.fmm.kpi.ua/article/view/181695/181591>
- Ostashko T., Olefir V., Venger V., Boiko O. A Comparative Analysis of the Trade and Industrial Policies of Ukraine and China in the Context of the Obor Initiative. *Comparative Economic Research. Central and Eastern Europe*. 2021. № 24 (2). Р. 119–136. <https://doi.org/10.18778/1508-2008.24.15>
- Іванов Є. Зовнішньоторговельні відносини України з Китаєм: виклики для національних економічних інтересів. *Економічний простір*. 2021. № 166. С. 7–11. <https://doi.org/10.32782/2224-6282/166-1>
- Давидова І. О., Артьомова А. В., Уварова І. С. Українсько-китайські економічні відносини в контексті відносин ЄС–КНР: перспективи післявоєнного розвитку. *Статистика України*. 2023. № 2. С. 21–30. [https://doi.org/10.31767/su.2\(101\)2023.02.03](https://doi.org/10.31767/su.2(101)2023.02.03)
- Двуліт З. П., Макарова Ю. С. Зовнішньоторговельні відносини між Україною та Китаєм: основні напрями розвитку. *Менеджмент та підприємництво в Україні: етапи становлення та проблеми розвитку*. 2021. № 2 (6). С. 157–165. <https://doi.org/10.23939/smeu2021.02.157>
- Стегней М. І., Король М. М., Парлаг С. В. Особливості зовнішньоторговельної політики Китаю в сучасних умовах. *Економіка та суспільство*. 2019. № 20. <https://doi.org/10.32782/2524-0072/2019-20-8>
- Чеботарьов Є. В., Чеботарьова Н. М. Зовнішня торгівля України в умовах війни: стан й основи прогнозування на повоєнну перспективу. *Вісник економічної науки України*. 2025. № 1 (48). С. 240–248. [https://doi.org/10.37405/1729-7206.2025.1\(48\).240-248](https://doi.org/10.37405/1729-7206.2025.1(48).240-248)

Надійшла до редакції 02.04.2026 р.

Прийнята до друку 12.05.2026 р.

Опублікована 29.05.2026 р.

REFERENCES

- Muzychenko, H. V., & Sin D. (2018). Political and legal factors of ukrainian-chinese relations of strategic partnership. *Visnyk sotsialno-ekonomichnykh doslidzhen* [Collection of scientific works]. *Odesa: Odeskyi natsionalnyi ekonomichnyi universytet*, 4 (68), 234–241. <https://oaji.net/articles/2019/2849-1572532793.pdf> [in Ukrainian].
- Makohon, Yu. V. (2019). Cooperation of Ukraine and China at the present stage. *Ekonomichnyi visnyk NTUU «KPI»*, 124–131. <https://ev.fmm.kpi.ua/article/view/181695/181591> [in Ukrainian].
- Ostashko, T., Olefir, V., Venger, V., & Boiko, O. (2021). Comparative Analysis of the Trade and Industrial Policies of Ukraine and China in the Context of the Obor Initiative. *Comparative Economic Research. Central and Eastern Europe*, 24 (2), 119–136. <https://doi.org/10.18778/1508-2008.24.15>
- Ivanov, Y. (2021). Foreign trade relations of Ukraine and China: challenges for the national economic interests. *Ekonomichnyi prostir*, 166, 7–11. <https://doi.org/10.32782/2224-6282/166-1> [in Ukrainian].
- Davydova, I. O., Artyomova, A. V., & Uvarova, I. S. (2023). Ukrainian-Chinese Economic Relations in the Context of EU-China Relations: Prospects for Post-War Development. *Statystyka Ukrainy*, 2, 21–30. [https://doi.org/10.31767/su.2\(101\)2023.02.03](https://doi.org/10.31767/su.2(101)2023.02.03) [in Ukrainian].
- Dvulit, Z. P., & Makarova, Yu. S. (2021). Foreign trade relations between Ukraine and China: main directions of development. *Management and Entrepreneurship in Ukraine: the stages of formation and problems of development*, 2(6), 157–165. <https://doi.org/10.23939/smeu2021.02.157> [in Ukrainian].

7. Stehnei, M. I., Korol, M. M., & Parlah, S. V. (2019). Features of China's foreign trade policy in modern conditions. *Ekonomika ta suspilstvo*, 20. <https://doi.org/10.32782/2524-0072/2019-20-8> [in Ukrainian].

8. Chebotarov, Ie. V., & Chebotarova, N. M. (2025). Foreign Trade of Ukraine in Wartime Conditions: the Status and Basis for Forecasting for a Post-War Perspective. *Visnyk ekonomichnoi nauky Ukrainy*, 1(48), 240–248. [https://doi.org/10.37405/1729-7206.2025.1\(48\).240-248](https://doi.org/10.37405/1729-7206.2025.1(48).240-248) [in Ukrainian].

Received: 02.04.2026

Accepted: 12.05.2026

Published: 29.05.2026

Чеботарьова Н. М., Чеботарьов В. А. Зовнішньоторговельні українсько-китайські відносини: складові обґрунтування участі Китаю у повоєнному відновленні України

У сучасних умовах одним із визначальних стримуючих чинників розвитку України є відсутність державної політики повоєнного відновлення. Невід'ємною складовою її обґрунтування є зовнішньоекономічна складова, в контексті якої пріоритетом є східноєвропейський вектор. Разом з тим, дуже важливим є й східно-азійський вектор: насамперед, вибудовування стратегічно орієнтованих взаємовигідних відносин з Китайською Народною Республікою. Китай стане одним із ключових гравців повоєнного відновлення (попри неприйняття наразі такого підходу експертним співтовариством). Тому, постає проблема аналізу зовнішньоекономічної діяльності між Україною та Китаєм в умовах воєнного стану (така діяльність переважаючою мірою здійснюється в сфері зовнішньоторговельної діяльності).

Метою статті є проведення економіко-статистичного аналізу зовнішньоторговельних операцій України з КРН як складової обґрунтування стратегічних напрямів зовнішньоекономічної діяльності в контексті формування політики повоєнного відновлення.

Проведений аналіз свідчить про сильний позитивний прямий лінійний зв'язок, що чітко прослідковуються між імпортом товарів з Китаю до України та наступними показниками нашої країни: номінальним ВВП, ВВП на душу населення, обсягом реалізованої продукції промислових підприємств, витратами на персонал підприємств, капітальними інвестиціями у роздрібну торгівлю та наданням інформаційних послуг. Що стосується витрат на наукові дослідження і розробки, які проводяться в Україні, то вони мають найбільш сильний прямий зв'язок з обсягами імпорту китайських товарів (0,92). Проведений кореляційний аналіз довів, що зі збільшенням обсягу експорту Китаю до України, будуть зростати й всі перераховані показники.

Вже в умовах війни Україні є доцільним запропонувати Китаю конкретні проекти щодо участі у масштабних програмах повоєнного відновлення, окрім традиційної співпраці агропродовольчій сфері, в галузях авто-, літако- та суднобудування та сільськогосподарському машинобудуванні. Особливий напрям майбутнього співробітництва може скласти участь Китаю у галузях промисловості на основі корисних копалин (зокрема, в межах спеціальних економічних зон, відновлення яких потребуватиме реалізація ефективної державної політики повоєнного відновлення).

Ключові слова: зовнішня торгівля, Україна, Китай, економіко-статистичний аналіз, повоєнне відновлення.

Chebotarova N., Chebotarov V. Ukrainian-Chinese foreign trade relations: components of the justification for China's participation in the post-war reconstruction of Ukraine

In modern conditions, one of the determining factors constraining the development of Ukraine is the absence of a state policy of post-war reconstruction. An integral part of its justification is the foreign economic component, in the context of which the East European vector is a priority. At the same time, the East Asian vector is also very important: first of all, building strategically oriented mutually beneficial relations with the People's Republic of China. China will become one of the key players in post-war reconstruction (despite the current non-acceptance of such an approach by the expert community). Therefore, the problem of analyzing foreign economic activity between Ukraine and China under martial law in Ukraine (such activity is predominantly carried out as foreign trade) arises.

The purpose of the article is to conduct an economic and statistical analysis of Ukraine's foreign trade operations with the PRC as a component of substantiating strategic directions of foreign economic activity in the context of forming a post-war reconstruction policy.

The analysis conducted indicates a strong positive direct linear correlation, which is clearly traced between the import of goods from China to Ukraine and the following indicators of our country: nominal GDP, GDP per capita, the volume of products sold by industrial enterprises, personnel costs of enterprises, capital investments in retail trade and the provision of information services. As for the R&D and science expenditures of Ukraine, they have the strongest direct relationship with the volume of imports of Chinese goods (0.92). The correlation analysis conducted proved that with an increase in the volume of Chinese exports to Ukraine, all of the listed indicators will also grow.

Already in war conditions, it is advisable for Ukraine to offer China specific projects for participation in large-scale post-war reconstruction programs, in addition to traditional cooperation in the agro-food sector, in the automotive, aircraft and shipbuilding industries and agricultural machinery. A special direction of future cooperation may be China's participation in mineral-based industries (in particular, within the framework of special economic zones, the restoration of which will require the implementation of an effective post-war reconstruction state policy).

Keywords: foreign trade, China, Ukraine, economic and statistical analysis, post-war reconstruction.

Формат цитування:

Чеботарьова Н. М., Чеботарьов В. А. Зовнішньоторговельні українсько-китайські відносини: складові обґрунтування участі Китаю у повоєнному відновленні України. *Вісник економічної науки України*. 2026. № 1 (50). С. 29-34. [https://doi.org/10.37405/3041-1629.2026.1\(50\).29-34](https://doi.org/10.37405/3041-1629.2026.1(50).29-34)

Chebotarova, N., & Chebotarov, V. (2026). Ukrainian-Chinese foreign trade relations: components of the justification for China's participation in the post-war reconstruction of Ukraine. *Visnyk ekonomichnoi nauky Ukrainy*, 1(50), 29-34. [https://doi.org/10.37405/3041-1629.2026.1\(50\).29-34](https://doi.org/10.37405/3041-1629.2026.1(50).29-34)

РЕГІОНАЛЬНІ ІНДИКАТОРИ СТАЛОГО РОЗВИТКУ У БЕЗПЕКОВОМУ ВИМІРІ: ПРОГНОЗУВАННЯ ПОТОЧНИХ ТА ОБГРУНТУВАННЯ ГРАНИЧНИХ ЗНАЧЕНЬ

Постановка проблеми. Незважаючи на те, що йде котрий місяць повномасштабної війни російської федерації проти України, на порядку денному вже з'являються питання повоєнного відновлення України та її регіонів. Для розробки планів стратегічного відновлення економіки вкрай потрібні прогностичні оцінки рівня падіння для ідентифікації поточного стану та розробки стратегічних сценаріїв повоєнного відновлення. Особливо це стосується регіональних прогнозів у зв'язку з 1,5 річним запізнюванням оприлюднення даних, а у період війни – з їх повною відсутністю.

Варто віддати належне зарубіжним та вітчизняним організаціям та експертам за сміливість надання оцінок щодо економічного стану України внаслідок широкомасштабної війни РФ проти України, яка, до речі, ще продовжується. Також можна погодитись з тим, що всі прогнози сьогодні є високо спекулятивними¹, навіть узятими зі стелі², але вони потрібні для розуміння приблизної глибини падіння та обґрунтування індикаторів та макропоказників майбутньої економічної політики відновлення економіки України повоєнного періоду.

Для подолання такого падіння пропонуються принципи нової економічної політики^{3,4,5}, які, на жаль, є тільки гаслами, а деякі більш схожі на ультиматуми. Хоча вони є необхідними, але водночас є недостатніми, тому що не дають чітких, конкретних результатів дії заявлених принципів – кількісних прогнозних та стратегічних орієнтирів індикаторів та макропоказників, моніторинг яких дозволив би контролювати процес розвитку цих бажаних напрямів.

У полі зору сучасних дослідників проблематики регіонального стратегування переважно знаходяться питання розвитку депресивних регіонів та регіонів з туристичним потенціалом. Водночас, спостерігаються загальні тренди орієнтації на цілі сталого розвитку і дотримання концепції комплексного (інтегрованого) розвитку (горизонтальна та вертикальна інтегрованість). Позитивною є тенденція пошуку вченими нових джерел статистичних даних, які відображають соціально-економічне становище окремих територій в динаміці. Проте, варто відзначити, що частина розглянутих наукових підходів до регіонального стратегування не містять чітко визначених і систематизованих індикаторів, що ускладнює процеси цілепокладання, ранжування регіонів, аналізу та прогнозу.

Нова парадигма розвитку суспільства "сталий розвиток" з'явилася у результаті аналізу причин катастрофічної деградації навколишнього природного середовища в масштабах біосфери та пошуку нових шляхів подолання загроз довкіллю та здоров'ю людини^{6,7,8}. Сьогодні у світі відсутня єдина загальноприйнята система індикаторів сталого розвитку. Комісією ООН зі сталого розвитку після конференції ООН в Ріо-де-Жанейро розроблена система індикаторів, яка відображає соціальні, економічні, екологічні та інституційні аспекти сталого розвитку – 132 індикатори, об'єднані в індикатори рушійної сили, стану та реагування⁹. Однак кожна з країн, яка намагається реалізувати стратегію сталого розвитку, прагне розробити свій набір індикаторів стійкості. Тому більшість науковців у даний час розходяться в точках зору на кількість індикаторів та їх зміст. Крім того, виникають й інші питання. Зокрема, відсутні наукові

¹ Романчук Я. Економіка України: відновлення до 2040 р. чи до 2028? *Nv.ua*. 2022. URL: <https://ukr/opinion/ukrajina-vtrtit-polovinu-vvp-do-yakogo-roku-vidnovitsya-ekonomika-prognoz-novini-ukrajini-50229902.html>

² Еш Т. Світле майбутнє України. Що чекає на економіку країни після закінчення війни. *Nv.ua*. 2022. URL: <https://nv.ua/ukr/opinion/maybutnye-ukrajini-shcho-chekeye-na-ekonomiku-viyna-novini-ukrajini-50233046.html>

³ Амелін А. Від європейської Сирії до замороженого конфлікту. Сценарії розвитку ситуації в Україні. *Nv.ua*. 2022. URL: <https://nv.ua/ukr/opinion/koli-zakinchitsya-viyna-v-ukrajini-prognoz-na-tri-roki-scenariji-novini-ukrajini-50234779.html022>

⁴ Длігач А. Принципи, які мають стати основою економіки України на десятиріччя після перемоги. *Forbes.ua*. 2022. 21 квітня. URL: <https://forbes.ua/company/printsipi-yaki-mayut-stati-osnovoyu-ekonomiki-ukraini-na-desyatirichchya-pislya-pere-mogi-21042022-5588>

⁵ Свириденко Ю. Як буде відновлюватися Україна? *Українська правда*. 2022. 21 квітня. URL: <https://www.pravda.com.ua/columns/2022/04/21/7341214/>

⁶ Butlin J. Our common future. By World commission on environment and development. (London, Oxford University Press, pp.383 J5.95.) *Journal of International Development*. 1987. Vol. 1 (2). P. 284-287.

⁷ Brundtland G. H. Club de madrid. 2013. 23 February. URL: http://www.clubmadrid.org/en/miembro/gro_harlem_brundtland/articulos

⁸ Daly H. E. Towards a Steady State Economy. San Francisco: Freeman. Daly; Washington: Island Press, 1973. 339 p.

⁹ Bossel H. Indictors for sustainable development: Theory, method, applications. International Institute for Sustainable Development, 1999. 124 p.

підходи до обґрунтування меж безпечного існування індикаторів, без знання яких неможливим є захист життєво важливих інтересів об'єкта безпеки; немає єдиної достовірної статистики, дані по одним і тим самим індикаторам часто не збігаються. Відсутність необхідних статистичних даних ускладнює використання індикаторів у багатьох країнах. Це означає, що стратегія сталого розвитку має передбачати також розвиток статистичних служб у країнах, що переходять до реалізації цієї стратегії.

Отже, набуває актуальності розроблення системи регіональних індикаторів, підходів до прогнозування їх поточного стану (за відсутністю офіційних даних), наукового обґрунтування меж безпечного існування, що є фундаментом для подальшої ідентифікації поточного стану регіонів та розроблення стратегічних сценаріїв їхнього повоєнного відродження.

Аналіз останніх досліджень і публікацій. Вітчизняні та іноземні вчені продовжують досліджувати аспекти побудови стратегій регіонального розвитку, формуючи авторські методики їх розробки та прогнозування їх імплементації^{1,2,3}. Головна увага сучасних дослідників проблематики регіонального сталого розвитку переважно знаходиться питання розвитку депресивних регіонів та регіонів з туристичним потенціалом⁴. Поряд з цим, спостерігаються загальні тренди орієнтації на цілі сталого розвитку і дотримання концепції комплексного (інтегрованого) розвитку^{5,6,7}. Варто відзначити, що частина розглянутих наукових підходів до регіонального стратегування не містять чітко визначених і систематизованих індикаторів, що ускладнює процеси цілепокладання, ранжування регіонів, аналізу та прогнозу [1-4].

Аналіз наведених публікацій дає можливість стверджувати, що проблема стратегічного планування регіонального розвитку є на часі як для країн ЄС так і для України. Євроспільнота, базуючись на власному досвіді щодо регіонального стратегування, а також використовуючи досвід реалізації пілотних міжнародних проектів регіонального стратегування в Україні, пропонує Україні до використання певні методичні підходи, які характеризуються такими особливостями [5, с. 142]:

– переважна частина усіх документів-рекомендацій спрямована на аналіз існуючої ситуації, безпосередньо стратегічному плануванню приділяється значно менше уваги;

– усі підходи включають типовий набір інструментів регіонального стратегування: соціально-економічний аналіз; SWOT-аналіз; PEST-аналіз; соціо-

логічний аналіз (опитування, анкетування, експертне оцінювання); переважна більшість з них носить суб'єктивний характер і тому не може слугувати підґрунтям для визначення як набору конкретних планових індикаторів стратегічного розвитку регіонів;

– усі аналізовані документи виглядають досить слабкими та малообґрунтованими щодо методик визначення стратегічних цілей. Більшість із аналізованих документів при визначенні стратегічних цілей регіонального розвитку пропонують базуватись на «судженнях», «баченнях», ідеях, що виникли при обговоренні, мозкових штурмах (форсайтинг) – експертних оцінках. Однак при цьому не наводиться жодних рекомендацій щодо визначення їх кількісних параметрів...».

Яскравим прикладом вітчизняних дослідників є праця [6], яка переважно зосереджується на підході ЄС до системи індикаторів та методології оцінювання регіонального сталого розвитку. Система індикаторів містить наступні складові: макроекономічна, економічна, виробнича, фінансова стабільність, природно-ресурсний потенціал, соціально-демографічна, екологічна, якість життя. Перелічені складові описуються приблизно 98 показниками та індикаторами.

Також існує плутанина між показниками (наприклад, дефіцит бюджету) та індикаторами (співвідношення обслуговування зовнішнього боргу до ВВП, %). Інтегральні індекси не будуються для показників. Індикатори – це відносні величини, які визначаються як результат відношення одних показників до інших. Неадекватним є використання темпових індикаторів через існування різних умов розвитку; відношення деяких індикаторів до якихось середніх значень рівнозначно порівнюванню з середньою температурою по шпиталю; немає поділу індикаторів на стимулятори (збільшення яких бажано) та дестимулятори (зменшення яких бажано). Поряд з цим, використовується формула нормування за розмахом варіації для стимуляторів, яка не підходить до дестимуляторів; визначення постійних на всьому періоді дослідження та рівнозначних вагових коефіцієнтів – це дуже велике спрощення, яке не має місця у реальній дійсності; повна відсутність наукового обґрунтування вектору граничних значень, а замість цього – експертні оцінки, які повні суб'єктивізму та не виключають принципових помилок.

У статті Ханова О. В., Скібіна С. О.⁸ пропонується використання переліку індикаторів до сталого регіонального розвитку для країн Європейського союзу:

¹ Leal-Solns A., Robina-Ramirez R. Tourism Planning in Underdeveloped Regions – What Has Been Going Wrong? The Case of Extremadura. *Land*. 2022. Vol. 11 (5). Art. 663. URL : <https://www.mdpi.com/2073-445X/11/5/663/html>

² Zhang M., Peng C., Shu J., Lin Y. Territorial Resilience of Metropolitan Regions: A Conceptual Framework, Recognition Methodologies and Planning Response – A Case Study of Wuhan Metropolitan Region. *International Journal of Environmental Research and Public Health*, 2022. Vol. 19(4). Art. 1914. URL : <https://www.ncbi.nlm.nih.gov/pmc/articles/PMC8872376/>

³ Coyle D., Sensier M. The imperial treasury: appraisal methodology and regional economic performance in the UK. *Regional Studies*, 2020. Vol. 54(3). P. 283-295.

⁴ Boiarynova K., Popelo O., Tulchynska S., Gritsenko S., Prikhno I. Conceptual Foundations of Evaluation and Forecasting of Innovative Development of Regions. *Periodica Polytechnica: Social and Management Sciences*, 2022. Vol. 30(2). p. 167-174.

⁵ Li Q., Yan G., Yu C. A Novel Multi-Factor Three-Step Feature Selection and Deep Learning Framework for Regional GDP Prediction: Evidence from China. *Sustainability*. 2022. Vol. 14(8). Art. 4408. URL : <https://www.mdpi.com/2071-1050/14/8/4408/html>

⁶ Arhipova I., Gundars B., Erglis A., Ansonska E., Binde J. Socio-Economic Situation in Latvia's Municipalities in the Context of Administrative-Territorial Division and Unexpected Impact of COVID-19. *Journal of Global Information Management*. 2022. Vol. 30(10). P. 1-27.

⁷ Ministère de la Transition écologique et de la Cohésion des territoires. 2022. URL : <https://www.cohesion-territoires.gouv.fr/loi-solidarite-et-renouvellement-urbain-sru>

⁸ Ханова О. В., Скібіна С. О. Сталий розвиток країн ЄС: Методика й індикатори оцінювання. Світова економіка та міжнародні відносини. *Проблеми економіки*. 2017. № 3. URL: https://www.problecon.com/export_pdf/problems-of-economy-2017-3_0-pages-20_32.pdf

Економічний вимір складається з 2-х складників:

- *індекс конкурентоздатності*, що формується з 3-х індикаторів: макроекономічного середовища, технологічного розвитку та чинників, що підсилюють виробництво;

- *індекс економічної свободи*, що складається з 12 індикаторів.

Причому, вага кожного індикатора вважається однаковою, через це загальний індекс економічної свободи являє собою середнє арифметичне, що дуже важко собі уявити через нелінійність економічних процесів. Це дуже серйозне припущення, що безперечно знижує науковий та практичний зміст отриманих результатів. Більш того, рівні цього індикатора для різних країн визначаються експертним суб'єктивним шляхом з рівним кроком: вільні, в основному вільні, помірно вільні, в основному не вільні, деспотичні.

На превеликий жаль, такий поділ є дуже спрощеним, науково необґрунтованим та нереалістичним. Справа в тому, що самі значення індикаторів без порівняння з межами безпечного існування нічого не визначають, окрім збільшення/зменшення в окремі періоди. Тому виникає проблема наукового обґрунтування меж безпечного існування динамічних систем.

Суспільний вимір сталого розвитку формується на основі 3-х складників:

- *індексу якості та безпеки життя* (9 індикаторів);

- *індексу розвитку людського потенціалу* (3 індикатори);

- *індексу освідченості суспільства* (3 індикатори).

Екологічний вимір складається з 2-х складників:

- *індекс екологічної стійкості* (21 індикатор);

- *індекс екологічної ефективності* (16 індикаторів).

Загальна кількість індикаторів складає 72. Визначення рівнів сталого розвитку різних країн визначається відношенням кожного індикатора до його середнє арифметичного значення без визначення меж безпечного існування кожного індикатора.

Проблемам сталого розвитку присвячено національну доповідь «Цілі сталого розвитку: Україна»¹, розроблену Міністерством економічного розвитку і торгівлі України, та дискусійну доповідь «Вимірювання досягнення цілей сталого розвитку регіонами України: вибір індикаторів та визначення базових рівнів»², підготовлені групою дослідників за підтримки Офісу ПРООН в Україні. Обидві доповіді містять 172 та 167 індикаторів відповідно, що заважає досконалої ідентифікації рівня сталого розвитку як для окремих складових (цілей), так і для регіонів та країни в цілому.

Основними недоліками запропонованої системи індикаторів є: відсутність будь-яких тінювих індикаторів, що неадекватно реальній економіці; використання темпових індикаторів; відсутність наукового обґрунтування меж безпечного існування індикаторів сталого розвитку; наявність абсолютних значень макрпоказників разом з відносними (власне індикаторами), що спотворює інтегральну оцінку (яка, до речі, ніде не зроблена).

Головний висновок авторів є воістину *„геніальним“* (стор.18): *„... не застосовувати розрахунок інтегральних показників усієї сукупності обчислених даних. Натомість для порівняльного аналізу та графічної інтерпретації даних обрано по одному «провідному індикатору» з кожної цілі. „* На превеликий жаль, така процедура вихолощення інтегральної оцінки не дає можливості адекватної ідентифікації рівня сталого розвитку та критичних загроз регіонів України. Така пропозиція авторів засвідчує в наявності дію парадокса *„прокляття розмірності“*, який заважає повноцінному оціненню рівня сталого розвитку регіонів України.

Основним об'єктом аналізу та головним інструментом вимірювання інноваційного розвитку країн Єврозою є Європейське інноваційне табло (EIS) [7] та Глобальний Інноваційний Індекс (ГІІ) [8].

Методологія EIS містить 32 індикатори розділених на 4 групи, для яких визначаються рівні та постійні в часі вагові коефіцієнти (1/32 та 1/4). Відсутність формалізованого визначення меж безпечного існування для кожного індикатора – вектору граничних значень, призводить до штучного розподілу рівнів інтегрального індексу без кількісного обґрунтування їхніх кількісних значень (інноваційні лідери, сильні новатори, помірні новатори, скромні новатори, рівні яких носять експертний характер). Неможливість порівняння результатів розрахунків інтегрального індексу по кожному року (за висловлюванням самих авторів) свідчить про недосконалість методології оцінювання, на жаль.

ГІІ [8] визначається 78 індикаторами, розподілених між двома субіндексами: *складу інновацій* (54 індикатори) та *випуску інновацій* (25 індикаторів), а ГІІ визначається як середнє арифметичне двох попередніх індексів, причому з рівними вагами, що зовсім не відповідає реальній дійсності. Зазвичай, застосовуються адитивні методи згортки з постійними ваговими коефіцієнтами без визначення меж безпечного існування, використовуються методи рівних інтервалів рівнів безпеки за експертними оцінками, що безумовно знижує наукову та практичну цінність отриманих результатів.

Отже, враховуючи актуальність проблематики та стан розроблення, визначимо **мету статті** – подальший розвиток системи індикаторів регіонального сталого розвитку у безпековому вимірі для максимального відображення найважливіших функцій регіонів, розроблення підходів до прогнозування визначальних макрпоказників та визначення науково-обґрунтованих меж безпечного існування для подальшої ідентифікації поточного стану.

Виклад основного матеріалу дослідження. Аналіз проведених досліджень засвідчує різне бачення системи індикаторів сталого розвитку, кількість яких варіюється в межах 32-172 для приватних дослідників та державних установ. При формуванні системи індикаторів виникає дві проблеми: якщо перелік індикаторів дуже скорочений (<20) – є вірогідність неврахування важливих аспектів об'єкту дослідження. Якщо дуже значний (>70), виникає проблема *„прокляття розмірності“*.

Тому постає завдання знаходження компромісу між складністю опису та можливостями їхнього опра-

¹ Цілі сталого розвитку: Україна: національна доповідь / Міністерство економічного розвитку і торгівлі, 2017. 176 с. URL: <https://bit.ly/2FF5xYR>

² Вимірювання досягнення цілей сталого розвитку регіонами України: вибір індикаторів та визначення базових рівнів: аналітичне дослідження. Матеріали до дискусії. Київ, 2019. 276 с. URL: <https://bit.ly/2V1JuB0>

цювання, тобто уникнення проблеми "прокляття розмірності". Це завдання ускладнюється тим, що для кожного індикатора необхідно визначити межі безпечного існування (вектор граничних значень), без знання яких неможливо оцінити поточний стан рівня сталого розвитку та захистити життєво важливі інтереси об'єкту безпеки. Таким чином, "...порівняння індикаторів та інтегральних індексів з вектором граничних значень переводить поняття "розвиток" в поняття "безпека", що дає можливість оцінювати рівень сталого розвитку у безпековому вимірі [9, с. 26].

Отже, будь-який наведений перелік складових та індикаторів сталого розвитку відображає бачення авторів. Більш того, жоден набір індикаторів не може бути досконалим й достатнім, тому потребує подальшої розробки та вдосконалення, щоб відповідати конкретним країнам, пріоритетам і можливостям. З урахуванням викладеного пропонується наступна система регіональних індикаторів сталого розвитку, яка включає три класичні підсистеми (економічна, соціальна, екологічна), які описуються 10-ма складовими та 64-ма індикаторами (рис. 1).

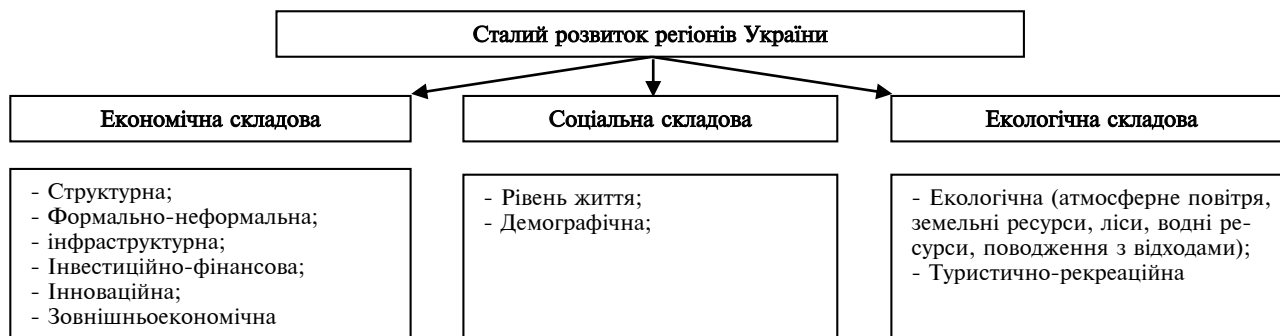

Рис. 1. Структура сталого розвитку регіонів України

Джерело: складено автором за [10].

У зв'язку з тим, що Держстат України не розраховує важливіші тіньові та інноваційні показники, у склад індикаторів введено наступні індикатори за власними модельними розрахунками, без урахування яких визначення поточного стану буде неадекватним реальній ситуації:

- рівень тінізації економіки, % від офіційного ВРП (D);
- рівень використання потенційних можливостей (S);
- коефіцієнт тіньового завантаження капіталу (D);
- рівень тіньового проміжного споживання, % до офіц. (D)
- рівень оновлення основних засобів, % (S).
- рівень використання праці (відношення оптимального попиту на працю до її пропозиції) (S);
- рівень оплати праці у випуску (S);
- рівень офіційного ВРП, створеного тіньовою оплатою праці, % ВРП (D);
- рівень інноваційного внеску в економічне зростання, % загального внеску
- макрфакторів (S)
- сукупна факторна продуктивність як відображення темпів НТП (S).

Головні відмінності від [10, с.147-149] запропонованої системи індикаторів полягають в удосконаленні в частині промислових та інноваційних аспектів в наступних складових: кількість індикаторів – 64 (замість 60); "Структурна" – додано індикатори промисловості: добувної, переробної, постачання електроенергії, водопостачання; "Інвестиційно-фінансова" – виключено темповий індикатор "рівень інфляції"; "Інноваційна" – додано індикатори: "Сукупна факторна продуктивність" як результат дії науково-технологічного прогресу; "Рівень інноваційного внеску в економічне зростання"; "Ефективність інноваційних витрат"; "Зовнішньоекономічна" – виключено індикатор "Рівень інноваційної продукції в товарному експорті" (за відсутністю в Держстаті України); "Екологічна" – додано індикатор "Рівень утворення відходів на 1 ос."

Між тим, все ж таки існують деякі принципи формування системи індикаторів [9, с. 57-58]: *системності, комплексності, ієрархічності, адекватності, однозначності, безперервності, доступності*.

Аналого-подібний підхід до прогнозування регіональних макропоказників. Враховуючи той факт, що останні офіційні дані по регіонах України відомі тільки за 2021 рік, півторарічне запізнювання оновлення регіональних даних, негайну потрібність ідентифікації та стратегування регіонального сталого розвитку в умовах війни, приходимо до висновку про необхідність розроблення прогнозних регіональних макропоказників, тому що наявність прогнозів значно краще, ніж їх відсутність.

Переважає більшість регіональних індикаторів залежать від валової доданої вартості (ВДВ), валового регіонального продукту (ВРП) та випуску, тому пропонуємо аналого-подібний підхід до їхнього прогнозування, у першу чергу темпів економічного зростання та дефляторів відповідних макропоказників, що дає змогу прогнозувати реальні та номінальні обсяги ВДВ, ВРП та випуску, а саме: ВДВ, ВРП, випуску регіону; ВДВ сільського господарства; ВДВ добувної промисловості; ВДВ переробної промисловості; ВДВ постачання електроенергії, газу, пару та кондиційованого повітря; ВДВ водопостачання, каналізації та поводження з відходами; ВДВ сфери послуг.

Вочевидь, класичні методи прогнозування за принципом "минуле визначає майбутнє" тут є недоречними. На противагу відсутності регіональних макропоказників, нам відомі основні макропоказники в цілому по Україні, тому будемо користатися даними по Україні для прогнозування аналогічних регіональних макропоказників за допомогою "аналого-подібного" методу прогнозування.

Головне завдання полягає у прогнозуванні дефляторів та індексів фізичного обсягу видів промислової діяльності, тому що це дає можливість визначити ВДВ, ВРП та випуск кожного виду діяльності. Знаючи ВДВ, ВРП та випуск, можна отримати прогнози більшості регіональних макропоказників, практично лінійно залежних від отриманих прогнозів

макропоказників. На момент дослідження нам були відомі дані номінальних обсягів, дефлятори та індекси фізичного обсягу за 2022-2024 рр. по Україні, а аналогічні регіональні дані були відомі по 2021 р.

Для визначення необхідних прогнозів обчислюємо різницю між відповідними даними між дефляторами (P_{df}) та індексами фізичного обсягу (I_{fob}) по Україні та Кіровоградській області, наприклад, за 2011-2021 рр. та виводимо середньорічне значення цієї різниці (1, 2):

$$\Delta_{P_{df}} = \sum_{i=1}^{11} (P_{df_ukr,i} - P_{df_Kirov,i}) / 11; \quad (1)$$

$$\Delta_{I_{fob}} = \sum_{i=1}^{11} (I_{fob_ukr,i} - I_{fob_Kirov,i}) / 11.$$

$$P_{df_Kirov, 2022} = P_{df_ukr, 2022} - \Delta_{P_{df}};$$

$$P_{df_Kirov, 2023} = P_{df_ukr, 2023} - \Delta_{P_{df}}; \quad (2)$$

$$P_{df_Kirov, 2024} = P_{df_ukr, 2024} - \Delta_{P_{df}}.$$

Тоді прогнозні значення дефляторів (2) та індексів фізичного обсягу (3) для конкретного регіону за 2022-2024 рр. будуть дорівнювати (рис. 2):

$$I_{fob_Kirov, 2022} = I_{fob_ukr, 2022} - \Delta_{I_{fob}};$$

$$I_{fob_Kirov, 2023} = I_{fob_ukr, 2023} - \Delta_{I_{fob}}; \quad (3)$$

$$I_{fob_Kirov, 2024} = I_{fob_ukr, 2024} - \Delta_{I_{fob}}.$$

Аналогічно, використовуючи формули (1-3) для добувної та переробної промисловості, електро та водопостачання, отримаємо прогнозні значення дефляторів (рис. 3) та індексів фізичного обсягу (рис. 4) для Кіровоградської області.

Як приклад, у табл.1 наведено прогнозні значення дефляторів ВДВ, індексів фізичного обсягу та номінальні значення ВДВ за видами промислової діяльності та ВРП Кіровоградської області. Причому, значення номінальних ВДВ (GVA) розраховуються наступним чином (4):

$$GVA_t = GVA_{t-1} \times P_{df,t} \times I_{fob,t}. \quad (4)$$

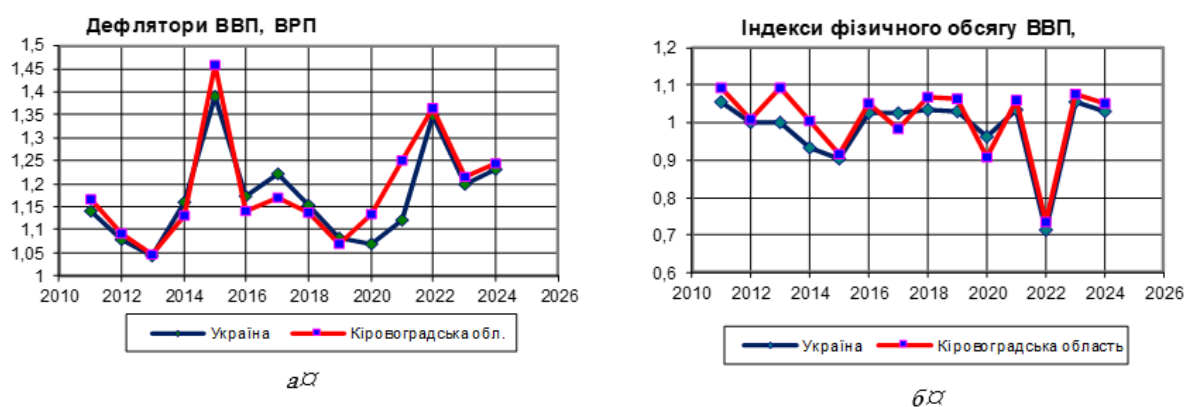

Рис. 2. Дефлятори (а) та індекси фізичного обсягу(в) для України та Кіровоградської області

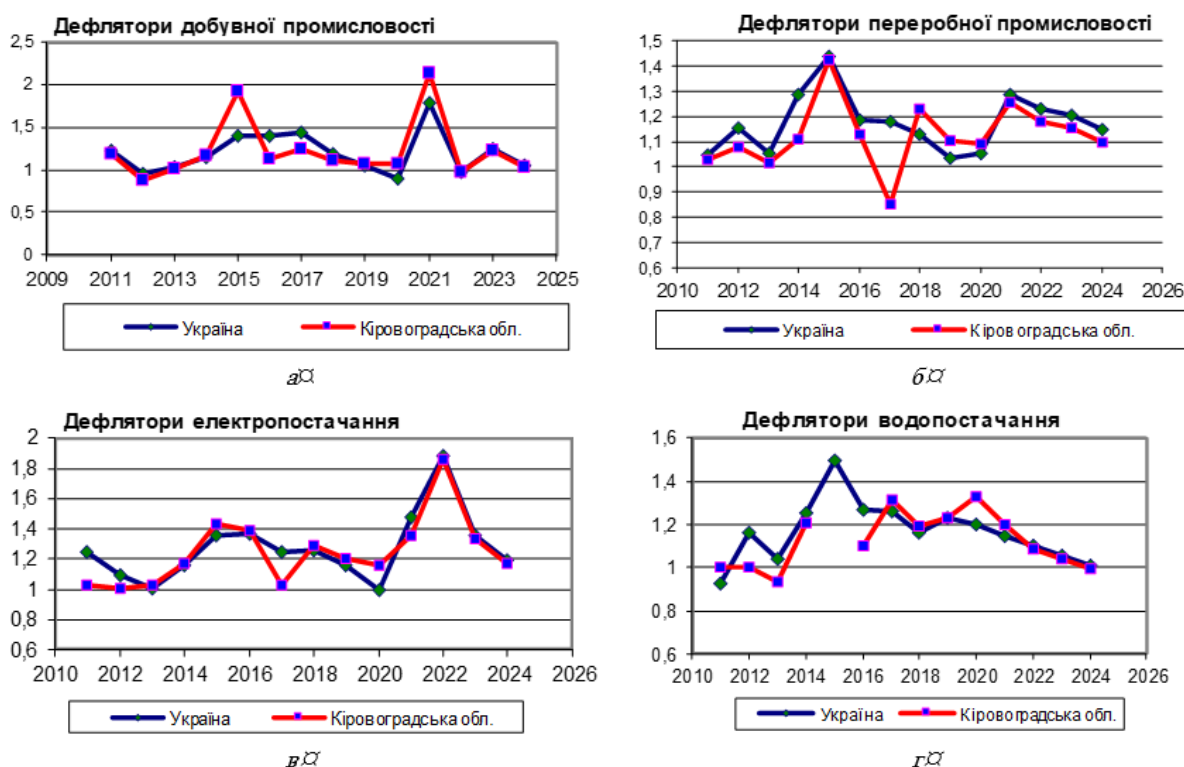

Рис. 3. Дефлятори за видами промислової діяльності України та Кіровоградської області

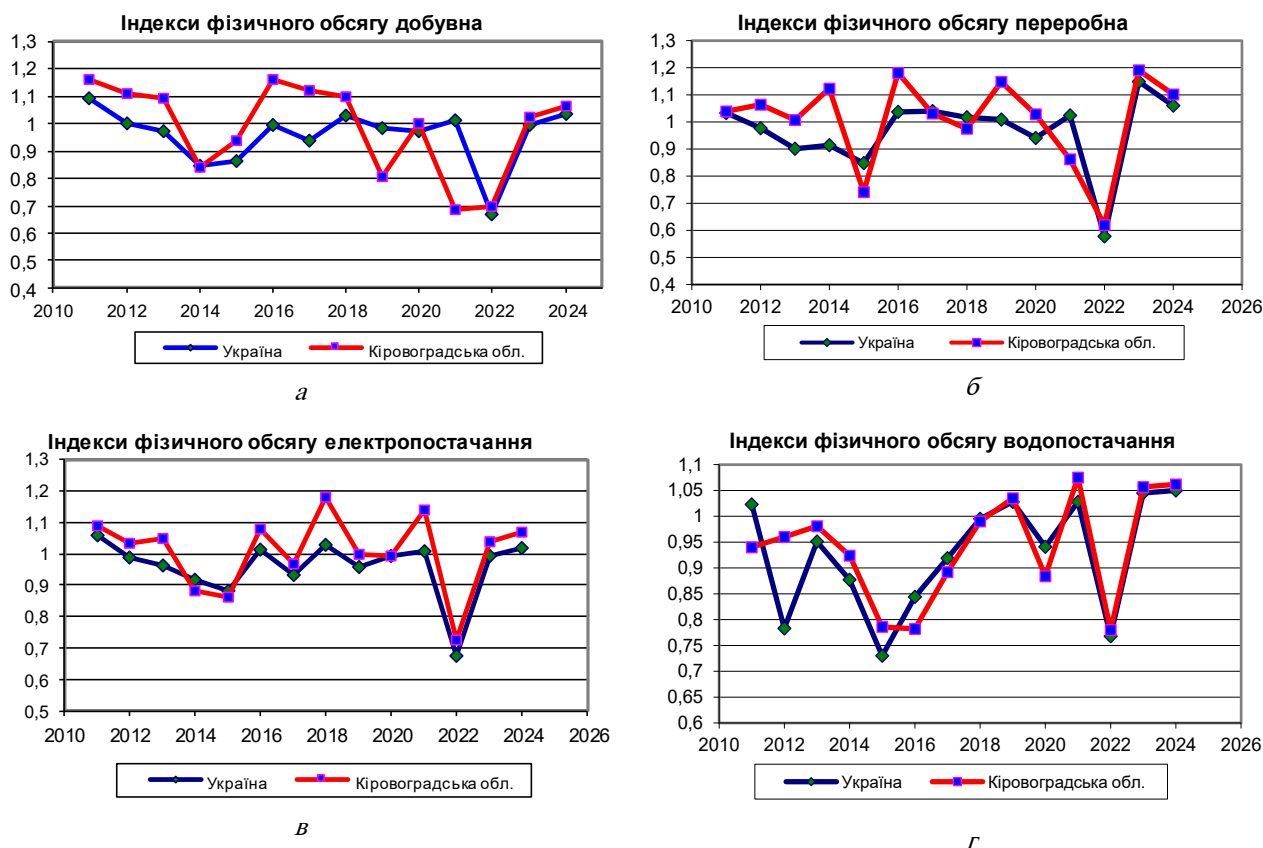

Рис. 4. Індекси фізичного обсягу за видами промислової діяльності України та Кіровоградської області

Таблиця 1. Прогнозні значення дефляторів, індексів фізичного обсягу та номінальних ВДВ та ВРП Кіровоградської області*

Рік	Добувна промисловість			Переробна промисловість		
	Дефлятор ВДВ	Індекс фізичного обсягу	Валова додана вартість, млрд грн	Дефлятор ВДВ	Індекс фізичного обсягу	Валова додана вартість, млрд грн
2021	2.1336	0.683	5,029	1.2528	0,862	8,416
2022	0.9658	0.696	3,3805	1.1811	0,6196	6,1595
2023	1.2258	1.022	4,2350	1.1541	1,1906	8,4641
2024	1.0308	1.064	4,6448	1.1001	1,1016	10.2581
	Постачання електроенергії, газу, пару та кондиційованого повітря			Водопостачання, каналізація та поводження з відходами		
	Дефлятор ВДВ	Індекс фізичного обсягу	Валова додана вартість, млрд грн	Дефлятор ВДВ	Індекс фізичного обсягу	Валова додана вартість, млрд грн
2021	1.3616	1.142	2.704	1.2026	1.075	0.446
2022	1.8569	0.7236	3.6335	1.0864	0.7798	0.3778
2023	1.3299	1.0396	5.0238	1.0394	1.0568	0.4150
2024	1.1669	1.0686	6.2648	0.9974	1.0618	0.4395
Кіровоградська область, ВРП						
2021	1.2513	1.058	99.5644			
2022	1.3640	0.7343	99.7215			
2023	1.2140	1.0773	130.421			
2024	1.2450	1.0513	170.705			

Джерело: розрахунки авторів.

Визначення меж безпечного існування динамічних систем. Найважливіше значення для ідентифікації рівня сталого розвитку має визначення меж безпечного існування, без знання яких неможливим є захист життєво важливих інтересів об'єкту безпеки. Кожна динамічна система має свій стійкий стан динамічної рівноваги, а процес досягнення цього стану можна розглядати як намагання системи знаходитись

у межах "гомеостатичного плато", яке вперше було запропоновано Ван Гігом¹ та включало само плато та руйнування системи з обох боків.

Саме поняття "розширеного гомеостатичного плато" [11, с. 5] (рис. 5) стало основою для наукового обґрунтування меж безпечного існування, яке включає сфери:

¹ Jonn P. Van.Gigch. (1978). Applied General Systems Theory 2nd Edition. Harpercollins College Div. 602 p. Jonn P. Van.Gigch. (1978). Applied General Systems Theory 2nd Edition. Harpercollins College Div. 602 p.

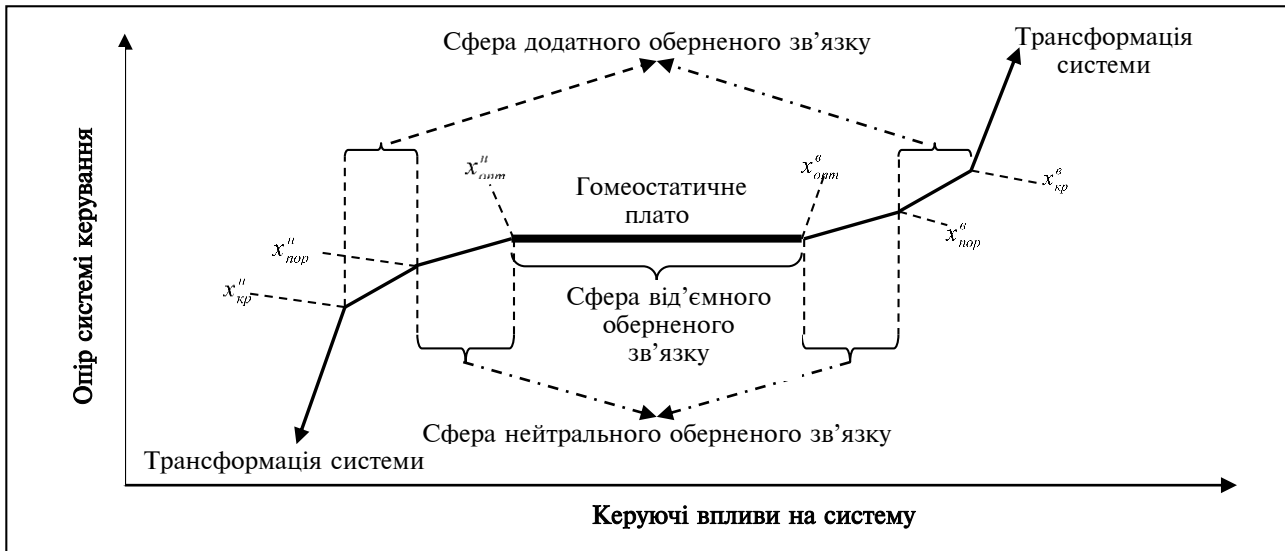

Рис. 5. Розширене “Гомеостатичне плато” динамічної системи

Джерело: складено автором за [11].

- від'ємного зворотного зв'язку з найкращими умовами функціонування системи, що визначають оптимальний рівень: нижнє та верхнє оптимальнє;
 - нейтрального зворотного зв'язку, що визначають пороговий рівень: нижнє та верхнє порогове;
 - додатного зворотного зв'язку, що визначають критичний рівень: нижнє та верхнє критичнє.

На протидію існуючим підходам експертного визначення як рівнів безпеки, так і їхніх граничних значень¹, науковою основою їх обґрунтування стала прикладна теорія систем (J. Van. Gigh), статистичний аналіз² та методи штучного інтелекту (кластерний аналіз)³.

Отже, кількість рівнів безпеки (критичний, пороговий, оптимальний) в обидві сторони “гомеостатичного плато” пов'язуємо з поняттям розширеного

“гомеостатичного плато” та сферами додатного, нейтрального і від'ємного зворотного зв'язку (прикладна теорія систем).

Кількісні значення рівнів безпеки (точок біфуркації) пов'язуємо з розширенням методу “*t*-критерію” через побудову функції щільності ймовірності “зразкової” вибірки (значень індикаторів, які можуть слугувати зразком з економічно розвинених країн) з розрахунком статистичних характеристик (математичного очікування μ , середньоквадратичного відхилення σ та коефіцієнта асиметрії k_{as}) та автоматичної класифікації типу розподілу (кластерний аналіз) і формалізованого визначення точок біфуркації для характерних типів розподілу (табл. 2) (теорія статистики) [12, с. 11-13].

Таблиця 2. Формалізоване визначення вектору граничних значень

Типи функцій щільності ймовірності індикаторів	Нижнє порогове	Нижнє оптимальнє	Верхнє оптимальнє	Верхнє порогове
Нормальний	$\mu - t \times \sigma$	$\mu - \sigma$	$\mu + \sigma$	$\mu + t \times \sigma$
Логнормальний (хвіст праворуч)	$\mu - t \times \sigma / k_{as}$	$\mu - \sigma / k_{as}$	$\mu + \sigma$	$\mu + t \times \sigma$
Логнормальний (хвіст ліворуч)	$\mu - t \times \sigma$	$\mu - \sigma$	$\mu + \sigma / k_{as}$	$\mu + t \times \sigma / k_{as}$
Експоненційний (хвіст праворуч)	$\mu - \sigma / k_{as}$	μ	$\mu + \sigma$	$\mu + t \times \sigma$
Експоненційний (хвіст ліворуч)	$\mu - t \times \sigma$	$\mu - \sigma$	μ	$\mu + \sigma / k_{as}$

Джерело: складено автором за [12].

Причому, [12]: “Розрахункові значення σ “зразкової” вибірки множать на значення довірчого коефіцієнту t (враховує залежність між рівнем довіри та шириною інтервалу оцінювання), яке береться із таблиць t -розподілу Стюдента⁴. Значення t для даного рівня довіри визначається не обсягом вибірки, а

числом, яке відоме як ступінь свободи. При розрахунку скороченого вектору граничних значень (табл. 2) можна використовувати довірчий рівень ймовірності 0,98 або 0,99. Тоді для розрахунку критичних значень індикаторів безпеки (нижнє критичнє, верхнє критичнє) – довірчий рівень ймовірності 0,998-0,999 для формул порогових значень. Для експоненційного

¹ Про затвердження Методичних рекомендацій щодо розрахунку рівня економічної безпеки України: наказ Президента України № 1277 від 29.10.2013 р. URL: http://search.ligazakon.ua/l_doc2.nsf/link1/ME131588.html

² Turner, J. C. (1970). Modern applied mathematics: Probability, statistics, operational research. The English Language Book Society

³ Nilsson, N. J. (2009). The quest for artificial intelligence. Cambridge University Press.

⁴ Turner, J. C. (1970). Modern applied mathematics: Probability, statistics, operational research. The English Language Book Society

типу розподілу при відсутності параметра t за критичне обирається мінімальне значення індикатора (tail right), або максимальне (tail left)".

Для автоматизації вирішення завдання автоматичної класифікації типу розподілу за табличними даними застосовується дискримінантний метод з класу методів кластерного аналізу з використанням трьох наступних критеріїв: евклідова відстань - кількісна ознака (5), манхеттенська метрика - кількісна ознака (6) та міра подібності Роджерса-Танімото - розпізнавання за якісними ознаками [12, с. 14-15]:

$$d_k = \left[\sum_{i=1}^N (x_i - x_{ik})^2 \right]^{\frac{1}{2}} \quad (5); \quad d_k = \sum_{i=1}^N |x_i - x_{ik}| \quad (6);$$

Отже, кожний індикатор характеризується вектором граничних значень: верхнє та нижнє критичне, верхнє та нижнє порогове, нижнє та верхнє оптимальне. Для розрахунку вектору граничних значень для кожного індикатора формується зразкова вибірка зі значеннями, які можна вважати еталонними серед регіонів України. Причому, слід обирати регіони, індикатори яких є теоретично досяжними у середньостроковій перспективі. Рекомендуєма розмірність зразкової вибірки: 21(мінімум: три значення на одну із 7 еталонних точок) - 70 (максимум: 10 значень на одну з 7 еталонних точок). Таким чином, для кожного індикатора обираються регіони, значення відповідних індикаторів яких можуть бути досяжними, тобто є зразковими.

Послідовність дій для розрахунку вектору граничних значень визначається наступним чином:

- формування "зразкової" вибірки для кожного індикатора, яка може слугувати взірцем для досліджуваної країни (регіону);

- побудова функції щільності ймовірності для "зразкової" вибірки, яка полягає у визначенні розмірності n (7) за Стерджемсом¹:

$$n = 1 + \lfloor \log_2 N \rfloor, \text{ або } n = 1 + \lfloor 3.322 \lg N \rfloor \quad (7)$$

де N - загальна кількість спостережень величини, $\lfloor \rfloor$ - операція "антьє", позначає цілу частину числа;

- визначення кроку h (8) з наступним вирівнюванням розмірності "зразкової" таблиці функції щільності ймовірності з "еталонною" (сімь точок для побудови функції щільності ймовірності):

$$h = \frac{x_{\max} - x_{\min}}{n} \quad (8)$$

- розрахунок статистичних характеристик вибірки²: математичного очікування (9):

$$M(x) = x_1 \cdot p_1 + x_2 \cdot p_2 + \dots + x_n \cdot p_n, \quad (9)$$

де x_i - випадкова величина; p_i - ймовірність попадання випадкової величини x_i у діапазон i ; дисперсії (10):

$$D(x) = \sum_{i=1}^n (x_i - m)^2 p_i, \quad (10)$$

де $m = M(x)$.

середньоквадратичного відхилення (11):

$$\sigma = \sqrt{D(X)}; \quad (11)$$

асиметрії (12):

$$\mu_3 = M(X - m)^3 \quad (12)$$

та коефіцієнта асиметрії (13):

$$k_{as} = \mu_3 / \sigma^3. \quad (13)$$

- для визначеного з максимальною вірогідністю типу розподілу (нормальний, логнормальний, експоненційний) застосувати формули розрахунку вектора граничних значень (табл. 2). З урахуванням викладеного, вектори граничних значень апіорі не можуть бути однаковими для всіх регіонів через різні умови розвитку, скоріше - для групи однорідних регіонів.

Для отримання повних векторів граничних значень (з урахуванням критичних) всіх індикаторів повоенного стану (табл. 3-5) (S - стимулятори, D - де-стимулятори), застосуємо викладену методологію та програмне забезпечення на основі методів штучного інтелекту для автоматизації розрахунку [12]. Також можливо виконання всіх необхідних розрахунків в середовищі Excel з візуальним визначенням типу розподілу для розрахунку вектору граничних значень.

Таблиця 3. Повні вектори оцінки граничних значень індикаторів безпеки економічної підсистеми Кіровоградської області

Складові та індикатори / порого	Критичні ниж /верх	Порогові ниж /верх	Оптимальні ниж /верх	Поточний стан 2024
1	2	3	4	5
Структурна складова				
- ВРП на одну особу, тис. грн. / осіб. (S);	212 / 2150	315 / 1725	460 / 1000	194.18
- питома вага доданої вартості у сільському господарстві до ВРП, % (S);	15,8 / 42,3	17,8 / 37,4	21 / 35	32.59
- питома вага доданої вартості у добувній промисловості до ВРП, % (S);	0,47/5,33	0,61/4,35	1,2 / 3,2	2,85
- питома вага доданої вартості у переробній промисловості до ВРП, % (S);	11,1/31,6	12,8/27,9	15,5/20,2	5,478
- питома вага доданої вартості у постачанні ел.-енергії, газу, пари та кондиційованого повітря до ВРП, % (S);	2,2/9,8	2,76/8,4	3,8/5,5	2,724
- питома вага доданої вартості у водопостачанні, каналізації, поводження з відходами до ВРП, % (S);	0,2/0,86	0,26/0,76	0,4/0,56	0,396
- питома вага доданої вартості у сфері послуг до ВРП, % (S);	33,5/100	41/93,5	52,5,4/74,3	38,516
- питома вага зайнятих у сільському господарстві до загальної зайнятості, % (S);	23,07/36,2	24,1/33,42	26,2/31,0	30,09
- питома вага зайнятих у промисловості до загальної зайнятості, % (S);	13,7/42,7	17,6/39	23,8/32,6	13,6
- питома вага зайнятих у сфері послуг до загальної зайнятості, % (S)	32/88	40/80,5	51/68,5	51,15

¹ Sturges, H. (1926). The choice of a class-interval. *J. Amer. Statist. Assoc.*, 21, 65-66.

Правило Стерджеса - емпіричне правило визначення оптимальної кількості інтервалів, на які розбивається діапазон зміни випадкової величини, що спостерігається, при побудові гістограми щільності її розподілу. Названо на ім'я американського статистика Герберта Стерджеса (Herbert Arthur Sturges, 1882-1958).

² Мазуренко В. П. Теорія статистики: Навчальний посібник. Київ: Вид.-полігр. центр "Київський університет", 2006. 232 с.

1	2	3	4	5
Формальна та неформальна складова				
- рівень технологічності виробництва (частка ВРП у випуску) (S);	0,35/0,72	0,383/0,66	0,44/0,55	0.478
- рівень тінізації економіки, % від офіційного ВРП (D);	34/2	28,5/4	20,5/10,7	28.8
- рівень використання потенційних можливостей (потенційного ВРП повного завантаження макрофакторів) (S);	0,323/0,868	0,386/0,805	0,517/0,73	0.6762
- коефіцієнт тіньового завантаження капіталу (D);	0,2/0,01	0,14/0,02	0,095/0,055	0.1334
- рівень тіньового проміжного споживання, % до заг. ПС (D)	30/2	23/3	14/7	34.345
Інфраструктурна складова				
- транспортноємність ВРП по залізничному транспорту, приведених т-км/\$, (D);	0,6/0,033	0,46/0,05	0,245/0,1	0.6168
- транспортноємність ВРП по автомобільному транспорту, приведених т-км/\$, (D);	0,67/0,0028	0,6/0,1	0,48/0,3	0.2883
- щільність залізничних колій загального користування, 1/км (S);	47/74	48/68	52/59	36.15
- щільність автомобільних доріг загального користування, 1/км (S);	170/1130	193/920	293/562	252.125
- інтенсивність перевезення вантажів автомобільним транспортом, т/км (S);	303/1430	333/1166	469/751	141.935
- інтенсивність перевезення пасажирів автомобільним транспортом, осіб/км (S);	100/1308	260/1105	490/810	53.548
- інтенсивність перевезення пасажирів залізничним транспортом, осіб/км (S);	0,7/3,8	0,95/3,2	1,47/2,2	0.0756
- інтенсивність перевезення вантажів залізничним транспортом, т/км (S);	3/25	5,5/22	9,5/16	0.6805
Інвестиційно-фінансова складова				
- рівень інвестування (відношення капітальних інвестицій до випуску), % (S);	13/19,5	13,7/18,2	14,5/16	3.245
- частка приросту прямих іноземних інвестицій (акціонерний капітал) щодо ВРП, % (S);	-3.92/5.95	-2.38/4.56	-0.96/1.665	0.0404
- рівень оновлення основних засобів, % (S);	2,3/15	2,9/12	4,5/7,7	1.06
- рівень перерозподілу ВРП через зведений бюджет (відношення доходів зведеного бюджету до ВРП), % (S);	6/38	9,7/32,4	15,2/24,2	21.515
- рівень трансфертів з державного бюджету, % до ВРП, (D);	26,5/0,5	22,4/1	15/6	12.214
- рівень втрат доходів зведеного бюджету внаслідок тінізації, % до потенційного бюджету, (D);	30/3	25/5	15/10	27.511
Інноваційна складова				
- рівень видатків на науково-технічні роботи, % від випуску (S);	0,49/2	0,67/1,79	0,95/1,42	0.002
- сукупна факторна продуктивність, б/р, за рік (S);	0,903/1,558	0,957/1,445	1,028/1,184	0.9883
- рівень фінансування інноваційної діяльності, % від випуску (S);	0,774/1,626	0,82/1,484	0,99/1,172	0.0346
- рівень реалізованої інноваційної продукції у загальному обсязі реалізованої промислової продукції, % (S);	0,7/20,95	1,85/17,1	3,56/8,75	4.698
- рівень винахідницької активності (кількість отриманих охоронних документів – патентів на 1 млн осіб населення), (S);	43/215,5	62,2/182,2	79,5/117	52.928
- рівень ефективності інноваційних витрат, разів, (S);	0,6/2,518	0,65/2,136	0,916/1,367	0.3663
- рівень інноваційного внеску в економічне зростання, % загального приросту, (S);	-6,82/17,96	-5,54/14,06	-1,56/5,86	13.0
Зовнішньоекономічна складова				
- коефіцієнт покриття експортом імпорту (S);	2/4,54	2,75/4,2	3,0/3,5	3.42
- рівень експортної залежності, % до ВРП (S);	13,8/44	16,8/39,87	22,9/31,44	20.305
- рівень імпортової залежності, % до ВРП (D);	31,4/1,0	27,2/3,8	18,5/9,7	5.936
- частка імпорту товарів у внутрішньому споживанні, % (D);	22,2/2,4	18,9/2,408	13,7/7,67	5.913

Джерело: модельні розрахунки автора.

Таблиця 4. Повні вектори оцінки граничних значень індикаторів безпеки соціальної підсистеми Кіровоградської області

Складові та індикатори / пороги	Критичні ниж /верх	Порогові ниж /верх	Оптимальні ниж /верх	Поточний стан 2024
Рівень життя				
- рівень використання праці (відношення оптимального попиту на працю до її пропозиції) (S);	0,7/1	0,8/0,98	0,9/0,95	0.7853
- рівень оплати праці у випуску (S);	0,15/0,382	0,2/0,35	0,26/0,32	0.2029
- рівень ВРП, створеного тіньовою оплатою праці, % ВРП (D);	20/3	15/4	8/5	22.37
- рівень видатків на освіту до випуску, % (S);	1,33/4,1	1,64/3,78	2,3/3,12	2.985
- рівень видатків на охорону здоров'я до випуску, % (S);	0,56/9,8	1,55/8	3,0/5,3	1.609
- відношення середньої заробітної плати до прожиткового мінімуму (S);	2,04/7,73	2,26/6,66	3,08/4,43	0.5911
- питома вага заробітної плати у структурі доходів населення, % (S);	23,64/60,1	27,88/56,88	36,64/47,13	43.767
- рівень сукупних витрат домогосподарств на продовольчі товари, % (D);	57,35/27,3	55,13/32	50,5/41,75	47.1
Демографічна складова				
- очікувана тривалість життя при народженні, років (S);	58,4/88	76/83,6	78,4/81,2	65
- умовний коефіцієнт депопуляції (D);	1,2/0,85	1,1/0,9	1,05/0,95	6.2069
- загальний коефіцієнт смертності, (D);	16/4	14,2/5,2	11/7,3	30
- смертність немовлят (D);	8/2	5,53/2,6	4,4/3,34	6.9336
- сумарний коефіцієнт народжуваності (S);	7/15	8/14	10/12	5.0
- коефіцієнт демографічного навантаження % (D);	100/15	83/18,3	47/26,6	78.617

Джерело: модельні розрахунки автора.

Таблиця 5. Повні вектори оцінки граничних значень індикаторів безпеки екологічної підсистеми Кіровоградської області

Складові та індикатори / пороги	Критичні ниж/верх	Порогові ниж/верх	Оптимальні ниж/верх	Поточний стан 2024
Екологія				
- рівень викидів забруднюючих речовин в атмосферне повітря, кг/44лн.. ВРП (D);	0,085/0,0007	0,064/0,0027	0,031/0,0092	0.0051
- рівень використання свіжої води на 1 ос., м ³ (D);	97/4	85,5/8.2	66/33,8	57.53
- рівень обсягу оборотної та послідовно (повторно) використаної води на 1 ос., м ³ (S);	19.34/202.6	19.34/182.7	82.45/142.7	160.64
- рівень скидання забруднених зворотних вод у поверхневі водні об'єкти на 1 ос., м ³ (D);	31.3/1,02	25,3/1,28	13,2/6,2	21.86
- рівень відтворення лісів, тис. га / 44лн.. ос.(S);	0,0542/5,67	0,488/4,53	1,2/2,61	0.097
- рівень інвестування навколишнього середовища, % випуску (S);	0,028/2,59	0,141/2,05	0,522/1,164	0.0453
- рівень утворення відходів, кг/ос. (D);	5640/500	4765/950	3120/1035	667.7
Туризм та рекреація				
- частка місць санаторно-курортних закладів до 1000 населення, (S);	1,5/11,9	2/9,7	3,5/6	3.846
- частка культурних закладів на 1млн осіб (S).	600/3033	622/2432	722/1440	1375

Джерело: модельні розрахунки автора

Виконані розрахунки меж безпечного існування динамічних (у даному випадку регіональних) систем дають можливість адекватно визначати рівень безпеки/небезпеки, критичні загрози за критерієм віддаленості від середнього оптимального рівня (критерієм сталого розвитку), обґрунтовано визначати стратегічні цілі та розробляти стратегію їхнього досягнення.

Висновки. Розроблення системи індикаторів регіонального сталого розвитку у безпековому вимірі є актуальним завданням не тільки для України, але і всіх країн ЄС, що підтверджується вагомими вітчизняними та зарубіжними публікаціями в цьому напрямку. Можна стверджувати, що сьогодні у світі відсутня єдина загальноприйнята система індикаторів сталого розвитку. Однак кожна з країн, яка намагається реалізувати стратегію сталого розвитку, прагне розробити свій набір індикаторів стійкості.

При розробленні системи індикаторів сталого розвитку виникають дві крайності: дуже спрощений (велика вірогідність неврахування найважливіших функцій системи) та занадто великий (приводить до явища “прокляття розмірності”, що дуже ускладнює розрахунки) перелік індикаторів, тому постає завдання знаходження компромісу між складністю опису та можливостями їхнього опрацювання, тобто уникнення проблеми “прокляття розмірності”.

Крім того, існують деякі зауваження до існуючих систем індикаторів, наприклад: плутанина між показниками та власне індикаторами (відносними величинами), неврахування “тіньових” та інших важливих інноваційних індикаторів, відсутність наукового обґрунтування меж безпечного існування, використання темпових індикаторів, що викривлює інтегральні оцінки через різні умови розвитку. З урахуванням викладеного, запропоновано удосконалену та розширену систему індикаторів регіонального сталого розвитку, яка враховує компроміс між спрощеністю та складністю, враховує тіньові та нові інноваційні індикатори.

Відмінною особливістю дослідження є наукове обґрунтування меж безпечного існування індикаторів, що через порівняння динаміки індикаторів з вектором граничних значень переводить поняття “розвиток” в поняття “безпека”, що є необхідною умовою ідентифікації поточного стану рівня безпеки, формулювання критерію досягнення рівня сталого роз-

витку, формалізованого визначення найважливіших загроз за критерієм їхнього відхилення від сталого розвитку, наукового обґрунтування етапу цілепокладання та стратегічного планування. Визначення меж безпечного існування динамічних систем базується на прикладній теорії систем для обґрунтування рівнів безпеки: критичний, пороговий, оптимальний в обидві сторони “гомеостатичного плато”, а також на розширенні методу “t-критерію” для кількісного визначення точок біфуркації – вектору граничних значень.

Особливістю регіональних досліджень є відсутність поточних значень регіональних індикаторів, а їхня затримка складає приблизно 1,5 роки (а в період воєнного стану – повна їхня відсутність) при тому, що існує негайна потреба їхнього врахування для отримання інформації про поточний стан регіональної безпеки. Для вирішення цього важливого завдання пропонується “аналого-подібний” метод прогнозування, який заснований на відомій інформації щодо фізичного обсягу ВВП (ВДВ) та дефляторів ВВП (ВДВ) для України в цілому та за видами промислової діяльності.

Ідея методу полягає у порівнянні динаміки фізичного обсягу та дефляторів ВВП(ВДВ) по Україні в цілому та регіонами, за видами промислової діяльності з аналогічною динамікою конкретного регіону, розрахунку середньорічного їхнього перевищення або відставання та використання його для розрахунку прогнозних значень регіональних обсягів ВРП та ВДВ для регіону в цілому та за видами промислової діяльності. Це дає можливість розроблення прогнозів ВРП та ВДВ за видами промислової діяльності. Такий підхід дозволяє прогнозувати і інші регіональні макропоказники.

Використовуючи запропоновану методологію визначення меж безпечного існування розраховано вектори граничних значень для всіх індикаторів регіонального сталого розвитку для Кіровоградської області, що є основою захисту життєво важливих інтересів об'єкту безпеки.

Напрями подальших досліджень. Перспективою подальших досліджень є ідентифікація поточного стану безпечного сталого розвитку регіону та розроблення стратегічних сценаріїв для виходу на траєкторію сталого розвитку.

ЛІТЕРАТУРА

1. Biraghi C. A., Carrion D., Brovelli M. A. Citizen Science Impact on Environmental Monitoring towards SDGs Indicators: The CASE of SIMILE Project. *Sustainability*. 2022. Vol. 14, Art. 8107. <https://doi.org/10.3390/su14138107>
2. Papadopoulou C.-A., Papadopoulou M. P., Laspidou C. Implementing Water-Energy-Land-Food-Climate Nexus Approach to Achieve the Sustainable Development Goals in Greece: Indicators and Policy Recommendations. *Sustainability*. 2022. Vol. 14, Art. 4100. <https://doi.org/10.3390/su14074100>
3. Serra V., Ledda A., Ruiu M. G. G., Calia G., Mereu V., Bacciu V., Marras S., Spano D., De Montis A. Adaptation to Climate Change Across Local Policies: An Investigation in Six Cities. *Sustainability*. 2022. Vol. 14, Art. 8318. <https://doi.org/10.3390/su14148318>
4. Mohammad-Hosseinpour A., Molina J.-L. Improving the Sustainability of Urban Water Management through Innovative Groundwater Recharge System (GRS). *Sustainability*. 2022. Vol. 14, Art. 5990. <https://doi.org/10.3390/su14105990>
5. Харазішвілі Ю. М. Стратегічні сценарії повоєнного відновлення сталого розвитку Харківської області. *Економічний вісник Донбасу*. 2022. № 2 (68). С. 142-153. [https://doi.org/10.12958/1817-3772-2022-2\(68\)-142-153](https://doi.org/10.12958/1817-3772-2022-2(68)-142-153)
6. Harkava V., Bezpartochnyi M., Kohchii O., Hryshyna L. Formaciyn de un sistema de indicadores de evaluaciyn de la seguridad econymica de las regiones. *Estudios de Economic Aplicada*. 2021. Vol. 39-7. <https://doi.org/10.25115/eea.v39i7.4936>
7. European Innovation Scoreboards 2025. Methodology Report. European Commission, B-1049 Brussels, 2025. URL: https://research-and-innovation.ec.europa.eu/document/download/6340fb44-1dad-4a11-b5d7-a298ad5922a5_en?filename=ec_rtd_eis-2025-report.pdf methodology-
8. Global Innovation Index 2024: Unlocking the Promise of Social Entrepreneurship. *World Intellectual Property Organization (WIPO)*, 2024. <https://doi.org/10.34667/tind.50062>
9. Харазішвілі Ю. М. Системна безпека сталого розвитку: інструментарій оцінки, резерви та стратегічні сценарії реалізації: монографія / НАН України, *Ін-т економіки промисловості*. Київ, 2019. 304 с. URL: https://iie.org.ua/wp-content/uploads/2019/02/Harazishvili_monograf_2019-ost.pdf
10. Харазішвілі Ю. М. Стратегічні сценарії повоєнного відновлення сталого розвитку Харківської області. *Економічний вісник Донбасу*, 2022. № 2 (68). С. 142-153. [https://doi.org/10.12958/1817-3772-2022-2\(68\)-142-153](https://doi.org/10.12958/1817-3772-2022-2(68)-142-153)
11. Kharazishvili Y., Lyashenko Y et al. Justification of the identification threats and problematic components of sustainable regional development in the security dimension. *E3S Web of Conferences*. 2023. Vol. 408, Art. 01028 <https://doi.org/10.1051/e3sconf/202340801028>
12. Kharazishvili Y., Kwilinski A. Methodology for Determining the Limit Values of National Security Indicators Using Artificial Intelligence Methods. *Virtual Economics*. 2022. Vol. 5, iss. 4. P. 7-26. [https://doi.org/10.34021/ve.2022.05.04\(1\)](https://doi.org/10.34021/ve.2022.05.04(1))

Надійшла до редакції 12.01.2026 р.

Прийнята до друку 27.02.2026 р.

Опублікована 29.05.2026 р.

REFERENCES

1. Biraghi, C. A., Carrion, D., & Brovelli, M. A. (2022). Citizen Science Impact on Environmental Monitoring towards SDGs Indicators: The CASE of SIMILE Project. *Sustainability*, 14(13), 8107. <https://doi.org/10.3390/su14138107>
2. Papadopoulou, C.-A., Papadopoulou, M. P., & Laspidou, C. (2022). Implementing Water-Energy-Land-Food-Climate Nexus Approach to Achieve the Sustainable Development Goals in Greece: Indicators and Policy Recommendations. *Sustainability*, 14(7), 4100. <https://doi.org/10.3390/su14074100>
3. Serra, V., Ledda, A., Ruiu, M. G. G., Calia, G., Mereu, V., Bacciu, V., Marras, S., Spano, D., & De Montis, A. (2022). Adaptation to Climate Change Across Local Policies: An Investigation in Six Cities. *Sustainability*, 14(14), 8318. <https://doi.org/10.3390/su14148318>
4. Mohammad-Hosseinpour, A., & Molina, J.-L. (2022). Improving the Sustainability of Urban Water Management through Innovative Groundwater Recharge System (GRS). *Sustainability*, 14(10), 5990. <https://doi.org/10.3390/su14105990>
5. Kharazishvili, Y. M. (2022). Strategic scenarios for post-war recovery of sustainable development of Kharkiv region. *Ekonomichnyi visnyk Donbasu*, 2(68), 142-153. [https://doi.org/10.12958/1817-3772-2022-2\(68\)-142-153](https://doi.org/10.12958/1817-3772-2022-2(68)-142-153) [in Ukrainian].
6. Harkava, V., Bezpartochnyi, M., Kohchii, O., & Hryshyna, L. (2021). Formaciyn de un sistema de indicadores de evaluaciyn de la seguridad econymica de las regiones. *Estudios de Economia Aplicada*, 39(7). <https://doi.org/10.25115/eea.v39i7.4936>
7. European Commission. (2025). *European Innovation Scoreboards 2025. Methodology Report*. https://research-and-innovation.ec.europa.eu/document/download/6340fb44-1dad-4a11-b5d7-a298ad5922a5_en?filename=ec_rtd_eis-2025-report.pdf
8. World Intellectual Property Organization. (2024). *Global Innovation Index 2024: Unlocking the Promise of Social Entrepreneurship*. <https://doi.org/10.34667/tind.50062>
9. Kharazishvili, Y. M. (2019). *System security of sustainable development: assessment tools, reserves and strategic implementation scenarios*. NAN Ukrainy, *In-t ekonomiky promyslovosti*. https://iie.org.ua/wp-content/uploads/2019/02/Harazishvili_monograf_2019-ost.pdf [in Ukrainian].
10. Kharazishvili, Y. M. (2022). Strategic scenarios for post-war recovery of sustainable development of Kharkiv region. *Ekonomichnyi visnyk Donbasu*, 2(68), 142-153. [https://doi.org/10.12958/1817-3772-2022-2\(68\)-142-153](https://doi.org/10.12958/1817-3772-2022-2(68)-142-153) [in Ukrainian].

11. Kharazishvili, Y., Lyashenko, Y., et al. (2023). Justification of the identification threats and problematic components of sustainable regional development in the security dimension. *E3S Web of Conferences*, 408, 01028. <https://doi.org/10.1051/e3sconf/202340801028>

12. Kharazishvili, Y., & Kwilinski, A. (2022). Methodology for Determining the Limit Values of National Security Indicators Using Artificial Intelligence Methods. *Virtual Economics*, 5(4), 7-26. [https://doi.org/10.34021/ve.2022.05.04\(1\)](https://doi.org/10.34021/ve.2022.05.04(1))

Received: 12.01.2026

Accepted: 27.02.2026

Published: 29.05.2026

Харазішвілі Ю. М. Регіональні індикатори сталого розвитку у безпековому вимірі: прогнозування поточних та обґрунтування граничних значень

Розглядаються проблеми створення та використання системи індикаторів регіонального сталого розвитку, що засвідчило відсутність єдиного погляду на систему індикаторів сталого розвитку. Виявлено основні недоліки при створення дуже спрощеної та дуже розширеної системи індикаторів. Запропонована система індикаторів враховує компроміс між складністю та спрощеністю, однак містить оригінальний перелік індикаторів, що, на думку авторів, враховує найважливіші функції регіональної безпеки, в тому числі тіньові та новітні інноваційні індикатори.

Для вирішення проблеми відсутності (1,5 річного запізнення, а в період війни — їх повною відсутністю) макропоказників та негайною необхідністю їхнього врахування у період воєнного стану запропоновано метод "аналого-подібного" прогнозування регіональних макропоказників ВРП, ВДВ регіону та видів промислової діяльності.

Відмінною особливістю дослідження є наукове обґрунтування меж безпечного існування, без знання яких є неможливим захист життєво важливих інтересів об'єкту безпеки. Порівняння динаміки індикаторів та інтегральних індексів з аналогічними граничними значеннями переводить поняття "розвиток" в поняття "безпеки", що надає наукову обґрунтованість подальшої ідентифікації поточного стану та розроблення стратегічних сценаріїв для виходу на траєкторію сталого розвитку.

Ключові слова: сталий розвиток, регіональні індикатори, тінізація, інноваційність, безпековий вимір, прогнозування, інтегральний індекс.

Kharazishvili Yu. Regional indicators of sustainable development in the security dimension: forecasting current and substantiating limit values

The problems of creating and using a system of indicators of regional sustainable development are considered, which testified to the lack of a unified view on the system of indicators of sustainable development. The main shortcomings in creating a very simplified and very expanded system of indicators are identified. The proposed system of indicators takes into account a compromise between complexity and simplification, however, it contains an original list of indicators, which, in the opinion of the authors, takes into account the most important functions of regional security, including shadow and new innovative indicators.

To solve the problem of the absence (1.5 years of delay, and during the war — their complete absence) of macro indicators and the immediate need to take them into account during martial law, a method of "analogous-similar" forecasting of regional macro indicators of GRP, air defense of the region and types of industrial activity is proposed.

A distinctive feature of the study is the scientific substantiation of the limits of safe existence, without the knowledge of which it is impossible to protect the vital interests of the security object. Comparison of the dynamics of indicators and integral indices with similar threshold values translates the concept of "development" into the concept of "security", which provides scientific justification for further identification of the current situation and development of strategic scenarios for entering the trajectory of sustainable development.

Keywords: sustainable development, regional indicators, shadowing, innovation, security dimension, forecasting, integral index.

Формат цитування:

Харазішвілі Ю. М. Регіональні індикатори сталого розвитку у безпековому вимірі: прогнозування поточних та обґрунтування граничних значень. *Вісник економічної науки України*. 2026. № 1 (50). С. 35-46. [https://doi.org/10.37405/3041-1629.2026.1\(50\).35-46](https://doi.org/10.37405/3041-1629.2026.1(50).35-46)

Kharazishvili, Yu. (2026). Regional indicators of sustainable development in the security dimension: forecasting current and substantiating limit values. *Visnyk ekonomichnoi nauky Ukrainy*, 1(50), 35-46. [https://doi.org/10.37405/3041-1629.2026.1\(50\).35-46](https://doi.org/10.37405/3041-1629.2026.1(50).35-46)

Дмитро Олександрович Лазаренко,

д-р екон наук, професор,

ORCID 0000-0002-9957-6311

e-mail: laz77@gmail.com

Київський національний економічний університет, м. Київ

Віктор Павлович Уткін,

аспірант,

ORCID 0000-0003-4087-686X

e-mail: uvp1307@gmail.com

Інститут економіки промисловості НАН України, м. Київ

ОЦІНКА РОЗВИТКУ ПРОМИСЛОВИХ КЛАСТЕРІВ ТА ЇХ ВПЛИВУ НА РОЗВИТОК ЕКОНОМІКИ

Вступ. Розвиток промислових кластерів у сучасних умовах глобальної конкуренції, цифрової трансформації та післявоєнного відновлення економіки України набуває стратегічного значення. Кластерні системи розглядаються як ефективний інструмент структурної модернізації промисловості, підвищення конкурентоспроможності підприємств, формування ланцюгів доданої вартості та інтеграції у європейський економічний простір. В умовах трансформаційних викликів, пов'язаних із воєнною агресією, дестабілізацією виробничих ланцюгів та необхідністю неоіндустріальної реконструкції, саме кластери можуть виступати точками зростання, осередками інновацій та платформами для консолідації бізнесу, науки і влади.

Європейський досвід свідчить, що кластерні системи забезпечують значну частку зайнятості, вищу продуктивність праці та більшу експортну активність у порівнянні з ізольованими підприємствами. Водночас в Україні, попри наявність понад сотні зареєстрованих кластерних ініціатив, лише частина з них демонструє стабільну економічну результативність та системний вплив на регіональний розвиток. Це актуалізує необхідність науково обгрунтованої оцінки розвитку промислових кластерів, визначення критеріїв їх ефективності та аналізу впливу на макро- і мезоекономічні показники.

Аналіз останніх досліджень і публікацій. Проблематика формування та розвитку промислових кластерів, а також оцінки їх впливу на конкурентоспроможність товаровиробників посідає вагоме місце у сучасних економічних дослідженнях. Теоретичне підґрунтя кластерного підходу знайшло ґрунтовне осмислення у працях R. Martin та P. Sunley [1], які здійснили критичний аналіз еволюції кластерної концепції, окреслили її методологічні межі та визначили роль кластерів як інструменту регіональної економічної політики. Узагальнення теоретичних положень щодо просторової концентрації виробництва, інституційного середовища та механізмів взаємодії підприємств стало основою для подальших досліджень кластеризації як чинника підвищення конкурентоспроможності та економічного зростання.

У вітчизняній науковій літературі питання кластерної модернізації та підвищення конкурентоспроможності підприємств активно розвивають О. В. Ар-

ф'єва [4], яка розглядає кластерну платформу як механізм економічної модернізації в межах інноваційної екосистеми та міжрегіональної кооперації, а також М. В. Колесник і В. М. Марченко [8; 9], які досліджують організаційно-економічні інструменти створення та еволюції кластерів в Україні з урахуванням світового досвіду державної підтримки. Вагомий внесок у дослідження конкурентних переваг кластерів як чинника інвестиційної активності регіонів здійснив Е. Т. Карапетян [6], який обґрунтовує роль кластерів у формуванні стійких регіональних конкурентних позицій. У міжнародному контексті проблематику функціонування кластерів, їх моделей розвитку та факторів успішності узагальнено в дослідженні Alinsaoui R., Shehadeh A., Beris E., Kaldis P. [3], де проаналізовано кращі міжнародні практики формування бізнес-кластерів і визначено ключові чинники їх конкурентоспроможності в умовах глобальної економіки.

Концептуальні засади розвитку синергетичних кластерних систем розкрито у працях О. Н. Кісельової [13], І.П. Петрової [12] та інших науковців зосереджені на методичних підходах до кластеризації регіонів за показниками інноваційної активності, що дозволяє оцінити потенціал формування точок економічного зростання.

Суттєвий акцент у сучасних дослідженнях робиться на практичних аспектах кластерної взаємодії. О. Юрчак [11] підкреслює визначальну роль регіональної політики та підтримки органів влади у забезпеченні стійкості кластерних ініціатив. У контексті трансформації промисловості та переходу до Індустрії 4.0 і 5.0 вагомий внесок у розвиток аналітичних і прикладних підходів до кластерної координації здійснюють О. Амоша [3], В. Ляшенко [9], М. Солдак [14], Д. Череваський [15], які досліджують механізми інноваційної активізації та індустріальної модернізації.

Міжнародні дослідження, зокрема аналітичні матеріали Національної академії наук США [2], Європейської платформи кластерної колаборації (European Cluster Collaboration Platform)¹ та UNIDO Industrial Analytics Platform², підтверджують, що кластери виступають ключовими драйверами інновацій, експорту та зростання продуктивності праці. Європейська практика свідчить про високу кореляцію між рівнем

¹ European Cluster Collaboration Platform. Clusterise — Supporting cluster management excellence across Europe. URL: <https://www.clustercollaboration.eu/content/clusterise> (дата звернення: 23.02.2026).

² UNIDO Industrial Analytics Platform. SDG-9 Industry: Ukraine. URL: <https://iap.unido.org/data/sdg-9-industry?p=UKR> (дата звернення: 21.02.2026).

кластерної концентрації та економічною результативністю регіонів.

Водночас, попри значну кількість наукових праць, потребує подальшого розвитку методичний інструментарій комплексної оцінки розвитку промислових кластерів з позицій їх впливу на макроекономічні показники, інноваційну спроможність та економічну безпеку в умовах післявоєнного відновлення економіки. Це зумовлює необхідність систематизації сучасних підходів та формування інтегрованої моделі оцінювання синергетичних кластерних систем.

Метою статті є комплексна оцінка розвитку промислових кластерів та визначення їх впливу на розвиток економіки на основі системи фінансово-економічних, інституційних та структурних показників. У межах дослідження передбачається:

- аналіз сучасного стану кластерних систем в Україні та країнах ЄС;
- визначити ключові індикатори ефективності кластерної діяльності;
- дослідити вплив кластеризації на продуктивність праці, зайнятість, експортну активність та інноваційну спроможність;
- визначити вплив кластерів на структурну модернізацію промисловості, розвиток ланцюгів доданої вартості та підвищення конкурентоспроможності економіки.

Виклад основного матеріалу. Для забезпечення реального впливу промислових кластерів на розвиток економіки необхідно сформувати дієві механізми регулювання їх інноваційної, інвестиційної та науково-дослідної діяльності. Передусім ідеться про налагодження повного циклу інноваційного процесу — від генерації ідеї та проведення прикладних досліджень до комерціалізації та впровадження інновацій у виробничі процеси.

З цієї метою доцільним є визначення системи критеріїв комплексної оцінки діяльності промислових кластерів і розроблення механізму їх кількісного аналізу. Запровадження такого інструментарію дозволить забезпечити менеджмент кластера аналітичними важелями оперативного впливу на ключові напрями

розвитку — інноваційну активність, інвестиційну привабливість, інтеграцію у ланцюги доданої вартості та ефективність міжсекторальної взаємодії. Водночас системний моніторинг діяльності кластерів за сукупністю узгоджених показників створює передумови для формування рейтингових оцінок, порівняльного аналізу та прийняття обґрунтованих управлінських рішень на рівні державної кластерної політики. Це дозволить посилити адресність державної підтримки, підвищити результативність регуляторних заходів та забезпечити стратегічну координацію розвитку промислових кластерів [13, С. 59–65].

З метою забезпечення ефективного функціонування кластерів необхідно дотримуватись методики аналізу потенційних сфер смарт-спеціалізації регіонів або територій, викладені в Рекомендаціях щодо вибору стратегії смарт-спеціалізації (RIS3 — Research and Innovation Strategy for Smart Specialisation). Виконання цих вимог є умовою отримання фінансування від Європейського фонду регіонального розвитку (ERDF), Фонду згуртування (CF) або Європейського соціального фонду (ESF+)¹.

Стратегія досліджень та інновацій для кластерної смарт-спеціалізації (RIS3) розглядається як інтегрована локальна програма трансформації, спрямована на концентрацію державної підтримки й інвестицій у ключові територіальні пріоритети розвитку наукоємного виробництва, зокрема у сфері ІКТ; системний моніторинг регіонального інноваційного потенціалу та формування механізмів оцінювання; реалізацію індивідуалізованого підходу на основі конкурентних переваг територій; стимулювання технологічних і практичних інновацій через активізацію інвестиційного потенціалу кластерів, а також залучення стейкхолдерів до спільного розвитку кластерної системи [2].

Для досягнення більш повної оцінки розвитку кластерів, доцільним є створення комплексної оцінки, що базується на використанні індикаторів інноваційного розвитку. Для такої оцінки використовуються методи одновимірної та багатовимірної класифікації економічних об'єктів, що дозволяють об'єднати їх у групи з однаковими ознаками (табл. 1).

Таблиця 1. Розподіл кластерів України за секторами економічної діяльності

№ з/п	Сектор економічної діяльності	За даними звіту 2022		Членів АКУ	
		Кількість	Частка	Кількість	Частка
1.	ІТ	30	30,61%	4	6,78%
2.	Аграрний сектор (Agri-food)	16	16,33%	13	22,03%
3.	Деревообробка та меблева галузь	12	12,24%	3	5,08%
4.	Енергетика	10	10,20%	3	5,08%
5.	Аерокосмічна галузь	8	8,16%	4	6,78%
6.	Автоматизація	4	4,08%	5	8,47%
7.	Логістична інфраструктура	4	4,08%	4	6,78%
8.	Машинобудування	4	4,08%	7	11,86%
9.	Поліграфія	2	2,04%	2	3,39%
10.	Креативна індустрія та інновації	4	4,08%	2	3,39%
11.	Текстильна галузь	2	2,04%	7	11,86%
12.	Медицина та охорона здоров'я	2	2,04%	5	8,47%
	Разом:	98	100	59	100

За даними таблиці 1 можна зробити висновок, що ІТ-кластери є найбільш поширеними в Україні. На них припадає 30,61% від загальної кількості кластерів і 6,78% від загальної кількості членів АКУ. Це свідчить про те, що Україна має значний потенціал у

сфері ІТ, і кластери відіграють важливу роль у розвитку цієї галузі.

Аграрний сектор є другим за поширеністю сектором економіки в Україні. На нього припадає 16,33% від загальної кількості кластерів і 22,03% від

¹ European Commission. European Social Fund Plus (ESF+). URL: <https://ec.europa.eu/european-social-fund-plus/en> (дата звернення: 21.02.2026).

загальної кількості членів АКУ. Деревообробка та меблева галузь, енергетична галузь, аерокосмічна галузь, автоматизація, логістична інфраструктура, машинобудування, креативна індустрія та інновації, текстильна галузь та медицина та охорона здоров'я також є важливими секторами економіки в Україні, в яких розвиваються кластери.

Загалом, можна сказати, що кластери в Україні є різноманітними та представлені в різних секторах економіки. Це свідчить про те, що кластери є важливим інструментом для розвитку української економіки.

Імплементация регіональних смарт-спеціалізацій в Україні та Європи, яка триває кілька років, створила підґрунтя для старту в 2020 році проекту кластеризації регіонів ClusteRISE [16].

Першим і основним етапом пошуку смарт-спеціалізації регіону є аналіз регіональних аспектів і іннова-

ційного потенціалу. Відбувається моніторинг наявних ресурсів, специфічних знань і наявних потреб. Дотримуючись методології смарт-спеціалізації проводиться оцінка певних економічних секторів на визначеній економічній території і виявляються ті з них, які мають найбільш унікальний характер, і, підтримка яких може дати суттєвий соціально-економічний ефект на макро- або мезо- рівнях. До таких секторів в індустрії 4.0. належать ті, що застосовують більше інноваційних технологій і мають високий інноваційний потенціал. На цьому етапі етапу необхідно розробити структуровану презентацію за шаблоном звіту, який стосується певної кластерної стратегії. Шаблон надається Платформою S3. Представники регіону, що проходить перевірку, готують огляд свого регіону в консультації з командою Платформи S3 та експертами [2].

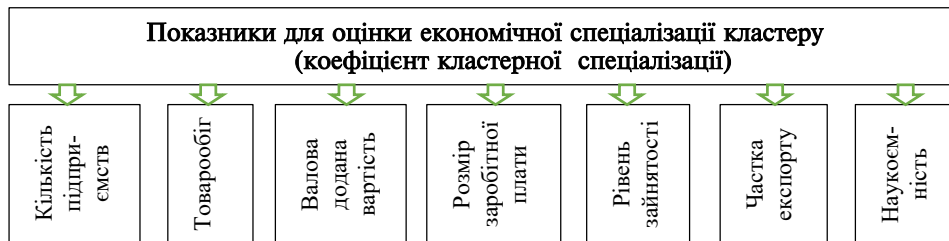

Рисунок 1. Показники економічної спеціалізації кластеру

Джерело: авторська розробка.

Коефіцієнт спеціалізації регіону, к якому формується кластер розраховується як співвідношення частки кожного з видів економічної діяльності (ВЕД) на певній території до питомої ваги цього виду економічної діяльності в країні:

$$Kc = \frac{BT}{BK} \quad (1),$$

де BT – частка кожного з видів економічної діяльності (ВЕД) на певній території; BK – частка кожного з видів економічної діяльності (ВЕД) в країні.

На нашу думку доцільно використовувати коефіцієнт кластерної спеціалізації (KKS), який вимірює ступінь спеціалізації економіки певного регіону на конкретному типі продукту або послуги. KKS обчислюється шляхом порівняння частки виробництва або експорту даного продукту (або групи продуктів) у регіоні з відповідною часткою національного виробництва або експорту цього продукту.

Кластерна спеціалізація означає, що регіон є часткою національного економічного комплексу України завдяки участі місцевого населення в виробництві товарів і послуг для інших регіонів.

Показники кластерної спеціалізації території (регіону) зазвичай є вищими у громадах, де органи влади та інвестори проявляють системний інтерес до розвитку підприємницької активності, що стимулює концентрацію економічної діяльності та формування кластерних утворень. Рівень кластерної спеціалізації безпосередньо залежить від ключових факторів територіальної концентрації, зокрема наявності ресурсної бази та супутніх послуг, адекватної кваліфікованої робочої сили, належного матеріально-технічного забезпечення, доступності енергетичних ресурсів, розвиненої транспортно-логістичної інфраструктури та оптимізації витрат, а також функціонування комерційних і торговельних зон, соціальної інфраструктури та стану інженерно-комунальних мереж.

Якщо йдеться про оцінку класифікаційних груп за кількома факторами, доцільно використовувати багатовимірні методи. При цьому досліджувану групу кластерних об'єктів слід класифікувати за декількома кількісними або якісними ознаками з метою виявлення спеціалізації однорідних та унікальних учасників на основі отриманих коефіцієнтів [5; С. 4–16].

Коефіцієнт кластерної спеціалізації (KKS) є індикатором, який використовується для вимірювання ступеня спеціалізації економіки певного регіону у певній галузі в порівнянні з національним рівнем спеціалізації в цій галузі.

У кластерному аналізі зазвичай використовується Location Quotient (LQ), який і є коефіцієнтом спеціалізації (2):

$$KKS = LQ = \frac{\left(\frac{E_{ir}}{E_r}\right)}{\left(\frac{E_{in}}{E_n}\right)} \quad (2)$$

де E_{ir} – показник галузі i у регіоні (зайнятість, ВДВ, виробництво тощо); E_r – загальний обсяг економіки регіону; E_{in} – показник галузі i у країні; E_n – загальний обсяг економіки країни.

Якщо $KKS > 1$, то регіон має вищу кластерну спеціалізацію у порівнянні з національним рівнем спеціалізації в галузі, тобто має конкурентну перевагу у цій галузі.

Якщо $KKS < 1$, то регіон має меншу кластерну спеціалізацію у порівнянні з національним рівнем спеціалізації в галузі, тобто має меншу конкурентну перевагу у цій галузі.

Отже, KKS дозволяє оцінити рівень кластерної спеціалізації економіки регіону та його конкурентну перевагу у певній галузі порівняно з національним рівнем спеціалізації в цій галузі.

На другому етапі відбувається інтерактивного воркшоп або семінар, на якому презентуються потенційні можливості кластеру, діалог з регіонами-партнерами, представниками Європейської комісії та незалежних наукових експертів, що працюють в рамках смарт спеціалізації. На цьому етапі оцінювання, команда Платформи S3 готує звіт за проведеними заходами, досліджуються відгуки регіонів-партнерів, висновки та експертні рекомендації. Наступним етапом експертної оцінки, команда Платформи S3 зв'язується з рецензованим кластером для того, щоб стежити за його прогресом в рамках дій зазначених у звіті по проведеному воркшопу. За три та шість місяців після проведення воркшопу за одержаними критеріями заповнюється анкета¹.

Отже, підвищення якості та ефективності діяльності кластеру, його системного розвитку можливе на основі комплексу методів його системного оцінювання. Кластерний аналіз є незамінним інструментом для розробки механізмів координації, що базуються на об'єднаннях економічних об'єктів з різним функціональним призначенням. Використання кластерного аналізу дозволяє формувати кластери секторів економіки, створювати стійкі територіальні структури, визначати територіальні зони з різними рівнями індикаторів розвитку, а також формувати інтегровані економічні об'єднання.

Індикатори розвитку кластерів відображають інноваційні, економічні, фінансові, інвестиційні, міжнародні критерії, що формують уявлення про роль кластера в економічному середовищі регіону.

Оцінка впливу кластерів на економіку на основі системи індикаторів розвитку передбачає, насамперед, визначення стратегічних орієнтирів їх діяльності. Це включає встановлення кінцевих цілей у кількісному вимірі, формулювання довгострокових стратегій розвитку, а також планування конкретних заходів і процесів, спрямованих на досягнення визначених результатів.

Другим напрямом є забезпечення ефективного менеджменту кластерної структури. Індикатори дозволяють оцінити ступінь досягнення цілей створення кластера, формувати релевантну інформаційну базу для прийняття управлінських рішень та підвищувати їх якість з урахуванням інтересів усіх учасників кластерної взаємодії.

Третій аспект стосується оцінки стану організацій-учасниць у межах кластерної структури. Це передбачає проведення порівняльного аналізу суб'єктів кластера, визначення рівня залучення інвестицій, а також оцінку бюджетного забезпечення й фінансування програм їх розвитку, що дозволяє обґрунтовувати подальші напрями підтримки та модернізації.

На семінарах кластерних координаторів систематично підкреслюється взаємозалежність між розвитком кластерів та станом економічного середовища: з одного боку, кластери впливають на структурну модернізацію економіки, а з іншого — ринкові тенденції визначають динаміку кластерної активності. У межах формування кластерної політики визначено ключові напрями її моніторингу, що охоплюють аналіз галузевої конкурентної ситуації, ринкових тенденцій і технологічних змін, проведення міжнародного бенчмаркінгу, оцінку кластерного потенціалу,

SWOT-аналіз, формування візії, стратегічних і операційних цілей, а також розроблення плану дій.

У цьому контексті індикатори впливу виконують низку важливих функцій: забезпечують узгодження напрямів розвитку з державними програмами, надають менеджменту оперативну інформацію для прийняття управлінських рішень, дозволяють здійснювати контроль і оцінку змін із можливістю коригування кластерної політики, оцінювати ефективність синергетичної взаємодії учасників, а також забезпечують інформаційний супровід процесів стратегічного та операційного планування як на рівні окремих суб'єктів, так і кластера в цілому.

Індикатори виступають інформаційною базою для оцінювання результативності кластерної політики, ступеня досягнення стратегічних цілей і визначення потенційних точок синергетичної співпраці з метою залучення нових учасників. З огляду на це доцільним є формування комплексної оцінки економічних кластерних систем на основі індикаторів інноваційного розвитку. Сукупність таких індикаторів доцільно групувати за трьома категоріями, що відображають ресурсну базу, результативність діяльності та індикатори змін (рис. 2).

Ресурсні індикатори засновані на використанні ресурсів: матеріальних, трудових, фінансових (частка використання часу на людину, частка виконання бюджету, використання сировини). Рівень іноземних інвестицій (R_{II}) — індикатор обсягу залучених іноземних інвестицій в розвиток кластеру.

Результативні індикатори показують рівні досягнення цілей в певних напрямках діяльності кластерів: в інноваційній, фінансово-інвестиційній, науковій, зовнішньоекономічній діяльності.

Ключовими результативними індикаторами оцінки діяльності кластерів є наступні показники:

Рівень інноваційності (R_{ID}) — показник інноваційної діяльності, який визначає частку учасників кластера, які розробили та впровадили нові технології, продукти (послуги). Цей показник також враховує кількість компаній, які отримали нові знання, що можуть бути використані для створення інновацій.

Рівень науково-дослідної діяльності ($R_{НДД}$) — показник, який визначає частку наукових установ, які є учасниками кластера (або частка компаній кластера, які взяли участь у спільних проектах з науково-дослідними установами);

Рівень міжнародного співробітництва ($R_{МС}$) — індикатор кількості іноземних компаній або мереж, які є партнерами кластера а також кількість організованих у рамках кластера комунікативних заходів за участі іноземних експертів та партнерів.

Індикатори змін оцінюють динаміку розвитку кластері за певний проміжок часу. Індикатор темпу нарощування членської бази характеризує:

- кількість компаній, які є членами кластеру;
- частка малих та середніх підприємств, які є членами кластера;
- кількість компаній, які виявляють зацікавленість в участі у кластері;
- кількість компаній, які взяли участь у конференціях, семінарах та інших комунікативних заходах (оцінка набуття нових знань компаніями-членами кластера).

¹ Wessner C. W., Wolff A. Wm. (Eds.) *Rising to the Challenge. U.S. Innovation Policy for the Global Economy*. National Research Council. Washington, D.C.: The National Academies Press, 2012. С. 23.

Рисунок 2. Система індикаторів впливу
Джерело: розробка автора.

Для визначення ефективності кластера необхідно застосовувати комплексний підхід, який враховує максимальну кількість переваг від кластеризації для кожного учасника об'єднання. Оцінювання показників повинно проводитися на рівні держави, регіону, конкретного підприємства-учасника кластера, агенції розвитку, фінансових установ, компаній, науково-дослідних установ та закладів освіти. Комплексний підхід до оцінки ефективності кластера наведено на рис. 3.

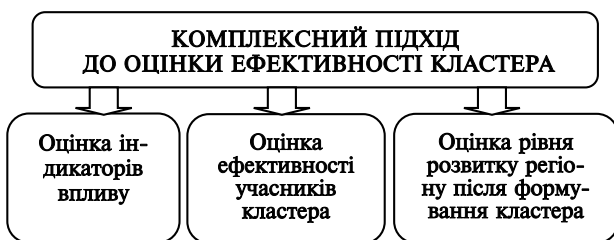

Рисунок 3. Комплексний підхід до оцінки ефективності кластера
Джерело: розробка автора

Використання вимірності має стати інструментом для оцінки ступеня інтегрованості, ефективності діяльності кластерних об'єднань, розвитку структурних елементів кластеру.

Метод ступеню кластеризації полягає у формуванні початкової матриці відстаней кластеризації. Класифікація кластерів відбувається за стандартизованими значеннями індикаторів впливу. Стандартизація змінних забезпечує можливість порівняння всіх індикаторів, незалежно від одиниць вимірювання, оскільки вхідні дані можуть відображати різні властивості кластерів та бути несумісними між собою [12; С. 33–39].

Методи оцінки рівня успішності кластеру можуть бути різним в залежності від факторів успішності кластеру. Однак, основною метою кластеризації є групування суб'єктів в кластери таким чином, щоб об'єкти в одному кластері були суб'єкти між собою мали взаємини більш тісні ніж з суб'єктами в інших кластерах.

Пропонуємо використовувати формулу рівня успішності кластеру, що включає різноманітні метрики, які дозволяють оцінити ефективність його роботи. Наприклад, якщо за основу оцінки успішності брати результативний фактор (рівень фінансового результату), можна використовувати формулу 3:

$$R_{CS} = N_{SC} / T_C \times 100\% \quad (3)$$

де R_{CS} – рівень успішності кластера (Cluster Success Rate); N_{SC} – кількість успішних учасників кластеру з позитивним фінансовим результатом (Number of Success Clusters); T_C – загальна кількість членів кластеру (Total Number of Cluster).

Формула рівня успішності діяльності промислового кластеру може бути складною і залежати від факторів, що впливають на його функціонування (наприклад – ефективність або продуктивність). Відносна ефективність може бути прив'язана до цільових показників звітного періоду, або до передбачуваних показників, які були визначені при створенні кластеру (за даними бізнес-плану). Також, можна враховувати додаткові показники, які можуть впливати на успішність діяльності кластеру, такі як рівень інноваційності, конкурентоздатність, рентабельність та інші. Залежно від конкретного контексту, ці показники можуть бути включені в загальну формулу для визначення рівня успішності діяльності промислового кластеру:

$$R_{CS} = A_R / I_R \times 100\%, \quad (4)$$

де R_{CS} – рівень успішності кластера (Cluster Success Rate); A_R – фактичні результати діяльності кластеру (Actual results) – показники фактичної продуктивності та ефективності промислового кластеру; I_R – цільові показники діяльності кластеру (Targets indicators) – це передбачувані цілі, які були визначені при створенні кластеру.

Стандартизацію можна визначати за формулою 5:

$$R_{CT_i} = \frac{R_{ij} - \bar{R}_i}{S_{R_i}} \quad (5)$$

де R_{CT_i} – стандартизоване значення i -го показника; R_{ij} – початкове значення i -го показника за j -м об'єктом; $\bar{R}_i$ – середнє значення i -го показника; S_{R_i} – середньоквадратичне відхилення i -го показника.

Середньоквадратичне відхилення можна розрахувати за формулою 6:

$$S_{R_i} = \sqrt{\frac{\sum_{j=1}^n (R_{j_i} - \bar{R}_i)^2}{n}} \quad (6)$$

Оцінка зростання вкладу кластерів в показники економічного розвитку регіонів та галузей представлені в табл. 2.

Таблиця 2. Середньостатистична оцінка вкладу кластерів в ВВП регіонів (по групі зареєстрованих кластерів)

№ з/п	Цільові показники	Період		
		2022	2024	2027
1.	Вклад кластерів у ВВП регіонів	TBD	+5%	+6%
2.	Кількість робочих місць	TBD	+7%	+10%
3.	Кількість інноваційних продуктів, випущених в рамках кластерів	TBD	+10%	+12%
4.	Кількість кластерів, які мають власну цифрову програму**	TBD	+20%	+30%
5.	Обсяги залучених інвестицій, грн	TBD	+10%	+20%

Аналіз розвитку кластеру можна провести, використовуючи наступні кроки:

1. *Збір даних*: для аналізу розвитку кластеру потрібно зібрати відповідні дані. Дані можуть включати кількість підприємств у кластері, обсяги виробництва, кількість робочих місць, динаміку зростання чи зменшення цих показників тощо.

2. *Аналіз стану кластеру*: на основі зібраних даних потрібно проаналізувати стан кластеру. Для цього можна використовувати різні методи аналізу (аналіз коефіцієнтів, SWOT-аналіз, аналіз конкурентоспроможності тощо).

3. *Визначення перспектив розвитку*: на основі аналізу стану кластеру можна визначити перспективи його розвитку. Для цього потрібно врахувати фактори, що впливають на розвиток кластеру, такі як наявність кваліфікованої робочої сили, доступність ресурсів, конкуренцію на ринку тощо.

4. *Розробка стратегії розвитку кластеру*: на основі визначених перспектив розвитку потрібно розробити стратегію розвитку кластеру. Стратегія повинна містити конкретні заходи, які допоможуть досягти кластерних цілей.

5. *Моніторинг реалізації стратегії*: після розробки стратегії потрібно проводити моніторинг її реалізації. Це допоможе вчасно виявляти проблеми та коригувати дії для досягнення поставлених цілей.

Ці кроки можуть бути виконані як одноразово для аналізу поточного стану кластеру, так і періодично для моніторингу його розвитку та вдосконалення стратегії.

Індикатор ефективності характеризує співвідношення між досягнутим результатом і витраченими ресурсами, а з допомогою КРІ можна вимірювати й інші параметри. Найправильнішим є переклад «Ключовий показник діяльності».

Таблиця 3. Матриця індикаторів впливу

Індикатори	Опис	Формула	Часовий період	Метод збору інформації
1	2	3	4	5
Ресурсні індикатори				
Рівень забезпеченості власними джерелами матеріальних запасів (K_1);	Коефіцієнт характеризує ступінь автономії джерел формування запасів кластеру	$K_1 = \frac{A_{\text{Воз}}}{F_3} \times 100\%$ $A_{\text{Воз}}$ – власні оборотні активи F_3 – основні джерела формування запасів	Квартал	Аналіз біржових та фінансових платформ. Аналіз звітів.
Коефіцієнт забезпеченості власними оборотними засобами (K_2);	співвідношення між власними оборотними активами та короткостроковими зобов'язаннями перед кредиторами, тобто показує, у скільки разів власних засобів достатньо для покриття короткострокових зобов'язань	$K_2 = \frac{A_{\text{Воз}}}{A_{\text{оз}}} \times 100\%$ $A_{\text{Воз}}$ – власні оборотні засоби; $A_{\text{оз}}$ – оборотні засоби	Квартал	Аналіз звітів фінансово-господарської діяльності. Вибіркове обстеження учасників кластеру
Коефіцієнт оборотності активів (КОА) (asset turnover ratio)	Оцінка використання активів кластером у генерації доданої вартості	$\text{КОА} = \frac{VP}{A_{\text{оз}}} \times 100\%$ VP – обсяг реалізації кластеру $A_{\text{оз}}$ – балансова вартість оборотних активів	Квартал	Аналіз біржових та фінансових платформ. Аналіз звітів.
Рівень забезпеченості інвестиціями (K_3)	Коефіцієнт показує ступінь задоволення інвестиційних потреб кластеру	$K_3 = \frac{C_i}{U} \times 100\%$ C_i – інвестиційний капітал U – потреба в інвестиціях	Квартал	Анкетування учасників кластеру. Вибіркове обстеження учасників

1	2	3	4	5
Рівень фінансової незалежності капіталізованих джерел (K_{FI})	Коефіцієнт вказує на те, яка частка загальних фінансових ресурсів кластеру належить йому на правах власності.	$K_{FI} = \frac{C_i}{C_i + E} \times 100\%$ C_i - капіталізовані зобов'язання E - Власний капітал	Квартал	Аналіз документації. Відгуки та звіти
Результативні індикатори				
Рівень інноваційності кластеру (R_n)	показник визначає частку учасників кластера, які розробили та впровадили нові технології, продукти (послуги).	$R_{ID} = \frac{T_{иннов}}{T} \times 100\%$ $T_{иннов}$ — кількість учасників кластера, що розробили та впровадили інновації; T — загальна кількість учасників кластера.	Рік	Інтерв'ю та спостереження. Експертні оцінки.
Рівень міжнародного співробітництва (R_{MC})	індикатор кількості іноземних компаній або мереж, які є партнерами кластера а також кількість організованих у рамках кластера комунікативних заходів за участі іноземних експертів та партнерів	$R_{MC} = T_i + M_k$ T_i — кількість іноземних партнерів кластера M_k — кількість комунікативних заходів за участі іноземних експертів та партнерів	Рік	Аналіз діяльності кластеру.
Рівень науково-дослідної діяльності ($R_{НДД}$)	показник, визначає частку наукових установ, які є учасниками кластера (або частка компаній кластера, які взяли участь у спільних проектах з НУ)	$R_{НДД} = \frac{T_{НУ}}{T} \times 100\%$ $T_{НУ}$ — кількість наукових установ (або компаній кластера, що беруть участь у НДДКР); T — загальна кількість учасників кластера.	Рік	Вибіркове обстеження учасників кластеру.
Рентабельність кластеру (R_c)	Показник оцінює ефективність кластеру та його прибутковість	$R_c = \frac{PG - CM}{CM} \times 100\%$ R_c — валовий прибуток кластеру CM — витрати на створення та підтримку кластеру	Рік	Аналіз звітів фінансово-господарської діяльності, вибіркове обстеження учасників
Індикатори змін				
Темп нарощування членської бази (cluster members) (I_1)	Зміна в кількості компаній, які є членами кластера	$KM = \frac{M_1 - M_0}{M_0} \times 100\%$ M_1 — кількість учасників кластеру в звітному періоді M_0 — кількість учасників кластеру в базовому періоді	Рік/ квартал	Аналіз реєстру учасників кластеру. Анкетування учасників кластеру.
Кількість створених нових робочих місць (new workplaces)	Зміна в кількості працівників, яка відбулася завдяки створенню або збільшенню активності кластера	$KW = \frac{W_1 - W_0}{W_0} \times 100\%$ W_1 — створених нових робочих місць в звітному періоді W_0 — створених нових робочих місць в базовому періоді	Рік/ квартал	Аналіз даних державних органів статистики.
Індикатор комунікативної і застосування нових знань (K_k)	Оцінка набуття нових знань компаніями-членами кластера: кількість компаній, які взяли участь у конференціях, семінарах та інших комунікативних заходах, організованих мережею	$K_k = T_o + T_c + T_k$ T_o — кількість комунікаційних заходів кластеру; T_c — кількість компаній, які взяли участь у семінарах T_k — кількість компаній, які взяли участь у конференціях	Рік	Спостереження за участю, аналіз звітів та доповідей, інтерв'ю та опитування

Джерело: авторська розробка.

Для всього набору показників було проведено агрегування показників апостеріорного набору (posterior distribution), що характеризує результати діяльності кластера, забезпеченість ресурсами, або

зміни в його активності проводилося при умові функціональної активності кластера.

Апостеріорний набір — це узагальнена імовірнісна функція, яка відображає розподіл ймовірності кластерних параметрів після врахування нової інформації, такої як додаткові спостереження або попередні знання про параметри кластерів.

Концепція апостеріорного набору є ключовим поняттям в Байєсівській статистиці. Вона базується на теоремі Байєса, яка дозволяє оновлювати ймовірності параметрів кластерів на основі нових даних. Ця теорема зв'язує апостеріорний набір з апіорним набором (prior distribution) і функцією правдоподібності (likelihood function) даних.

$$P(A | B) = \frac{P(B | A) P(A)}{P(B)}, \quad (7)$$

де A та B є подіями; $P(A)$ та $P(B)$ — ймовірності подій A та B безвідносно одна до одної; $P(A | B)$ — умовна ймовірність, тобто ймовірність настання події A за умови істинності події B ; $P(B | A)$ — умовна ймовірність настання події B за умови істинності події A .

У Байєсівській статистиці, апіорний набір відображає апіорні знання про параметри кластеру перед отриманням нових даних. Після отримання нових даних, апостеріорний набір може бути використаний для оцінки параметрів кластеру, виявлення невідповідності стандартам якості та прогнозування фінансових ризиків.

Припустимо меблевий кластер створює додану вартість на виробничих ділянках 3-х підприємств: (1) виробництво плит, (2) виробництво фурнітури, (3) розкрой і з'єднання конструкцій. На кожну ділянку приходить 30%, 20% та 50% доданої вартості продукції відповідно.

Частка виробів що не відповідає стандарту якості (ДСТУ EN 12520) є такою: 5% для ділянки (1), 3% для ділянки (2) і 1% для ділянки (3).

Якщо виріб, вибраний випадково із загального обсягу готової продукції (3), не відповідає встановленому стандарту, то необхідно з'ясувати якою є ймовірність того, що його було зроблено на i -тій ділянці (1,2,3).

Процес A_i позначає подію, що призвела до невідповідності якості продукції на i -тій ділянці (1,2,3). Операція B позначає подію. Що випадково вибраний виріб на відповідає стандарту і не може бути використаний (для ділянки 1,2), або реалізований (для ділянки 3).

$$P(A_1) = 0,2 \quad P(A_2) = 0,3 \quad P(A_3) = 0,5$$

Якщо виріб було виготовлено на ділянці A_i то ймовірністю його невідповідності є наступний апостеріорний набір:

$$\begin{aligned} \text{на ділянці } A_1: & P(B | A_1) = 0,05; \\ \text{на ділянці } A_2: & P(B | A_2) = 0,03; \\ \text{на ділянці } A_3: & P(B | A_3) = 0,01. \end{aligned}$$

Для з'ясування ймовірності того, що його було зроблено на i -тій ділянці потрібно створити агрегування показників цього апостеріорного набору:

$$P(B) = \sum_{i=1}^3 P(B | A_i) P(A_i) = (0,05)(0,2) + (0,03)(0,3) + (0,01)(0,5) = 0,024$$

Тобто, 2,4% загального обсягу готової продукції меблевого кластеру не відповідає міжнародному стандарту.

Для визначення умовної ймовірності настання події що призвела до невідповідності якості продукції

на 3-тій ділянці A_3 використаємо формулу теореми Байєса:

$$P(A_3 | B) = \frac{P(B | A_3) P(A_3)}{P(B)} = \frac{(0,01)(0,50)}{0,024} = \frac{5}{24}.$$

Отже, ймовірність того, що виріб, який не відповідає стандарту було зроблено на ділянці (3), є незначною (5 до 24).

Незважаючи на те, що ділянка (3) виробляє 50% загального обсягу готової продукції кластеру, частка невідповідності значно менша від інших ділянок.

Як можна побачити, знання того, що вибраний виріб не відповідає стандарту, дозволяє замінити апіорну ймовірність $P(A_3) = S$ меншою апостеріорною ймовірністю $P(A_3 | B) = 5/24$.

Оцінка ефективності кластера базується на системі макроекономічних показників (кількість створених нових робочих місць, рівень скорочення виплат по безробіттю, податкові надходження від учасників кластера, обсяг залучених іноземних інвестицій, кількість отриманих нових проектів, зміна інноваційного потенціалу регіону, обсяг експорту тощо).

Оцінка результативності кластера включає аналіз результатів діяльності окремих суб'єктів господарювання у складі кластера в основних сферах їх діяльності. Крім того, загальну оцінку результативності кластера відображають такі показники, як виробнича структура об'єднання, інвестиційна та інноваційна діяльність, а також економічний та соціальний розвиток регіону. Аналіз цих показників дозволяє виявити позитивні та негативні тенденції після формування кластера та є підґрунтям для прийняття відповідних управлінських рішень. (табл. 4).

Уряд України разом з департаментом з економічних і соціальних питань створює умови для відновлення кластерної інфраструктури, сприяння інклюзивній та стійкій індустріалізації, стимулювання кластерних інновацій та фінансово-інвестиційних можливостей.

Особливо це наголошується в урядових стратегічних документах — Стратегії продуктивності, в рамках якої передбачалося, що цифровізація та Індустрія 4.0 є ключовими площинами промислової трансформації.

Незважаючи на увагу уряду до кластеризації економіки, прогрес країни не є нерівномірним. Це може бути проілюстровано індексом промисловості (SDG-9 Industry Index) (рис. 4). Цей індекс вимірює продуктивність виробництва в більш ніж 130 економіках і може бути використаний для визначення розмірів, які мають вплив на показники України в напрямку досягнення цілей кластеризації промисловості. Індекс є інтегральним і охоплює наступні показники:

- додана вартість виробництва (Value added)
 $I = 0,35$ ($V = 11,8\%$).
- додана вартість на душу населення (Value Added per Capita)
 $I = 0,01$ ($V = 273$).
- виробничу зайнятість (Employment)
 $I = 0,44$ ($V = 12,7\%$).
- технологічну інноваційність виробництва (Technology)
 $I = 0,33$ ($V = 28,1\%$).
- екологічні показники виробничого сектора (CO_2 efficiency).
 $I = 0$ ($V = 2,79\%$).

Таблиця 4. Основні показники ефективності діяльності учасників кластера

Суб'єкти рівнів оцінки	Мета оцінювання	Показник
Підприємства, що входять до ядра кластера	Визначити доцільність вступу в кластер чи ефективність перебування	Рентабельність виробництва, продажу Рівень витрат Продуктивність праці Матеріаломісткість продукції Фондомісткість продукції Трудомісткість продукції
Державні установи	Визначити вплив кластерів на рівень економічного розвитку країни	Кількість створених нових робочих місць Рівень скорочення виплат із безробіття Рівень наповнення бюджету учасниками кластера Кількість отриманих нових проектів Приріст конкурентоспроможності регіонів країни Зміна інноваційного потенціалу країни, обсягу експорту, залучених інвестицій
Регіональні органи влади	Оцінити діяльність суб'єктів об'єднання та проводити моніторинг ефективності кластера	Наповнення регіонального бюджету Показники оптимізації управлінських рішень Кількість додаткових робочих місць Зміна інноваційного потенціалу Приріст конкурентоспроможності регіону
Агентства регіонального розвитку	Оцінити діяльність членів кластеру та здійснити моніторинг ефективності кластера	Кількість та якість запропонованих та реалізованих економічних, організаційних заходів, підготовка законодавчих та інших нормативно-правових актів щодо співробітництва всередині кластеру Кількість підготовлених та впроваджених інвестиційних проектів Частка реалізованих інноваційних проектів у загальній кількості розроблених
Фінансові установи	Визначити економічний та фінансовий ефект від перебування в кластері	Рентабельність капіталу, активів, витрат Чистий спред Чиста процентна маржа Рівень іншого операційного доходу
Науково-дослідні установи	Визначення впливу діяльності у кластері на розвиток науки та престижу установи	Рівень і престиж наукової (науково-технічної, науково-дослідної) установи за масштабом наукового потенціалу та досягненнями Результативність наукової, науково-технічної та інноваційної діяльності (кількість державних винагород, наукових публікацій, міжнародних винагород, патентів, винаходів, ліцензій, захищених дисертацій, індекс цитування)
Заклади освіти	Визначити конкурентоспроможність випускників та зв'язок науки із практичною діяльністю підприємств	Частка додаткових освітніх програм (у т. ч. авторських) у навчальних планах Частка предметів профільного характеру на випускних курсах (класах) у навчальних планах Частка учнів (здобувачів) переможців олімпіад різних рівнів у загальній кількості учнів

Джерело: розробка автора.

● - Європа ▼ Німеччина

Рисунок 4. Індекс промислових кластерів України SDG 9

Джерело: [15].

ЛІТЕРАТУРА

1. Martin R., Sunley P. Deconstructing Clusters: Chaotic Concept or Policy Panacea? *Journal of Economic Geography*. 2003. Vol. 3, No. 1. P. 5–35. <https://doi.org/10.1093/jeg/3.1.5>

Індекс відстежує показники економіки України з часом і по відношенню до інших економік (на рисунку 4 - по відношенню до Європи ● і Німеччини ▼).

Рейтинг показує, як кластери України порівнюються за кожним показником з іншими кластерами, включеними до рейтингу.

Окремі індивідуальні показники SDG 9, такі як зайнятість, технологія і додана вартість виробництва, близькі до середньої продуктивності, інші, включаючи ефективність CO₂ і додану вартість на душу населення, знаходяться в нижній частині рейтингу. Станом на кінець 2022р. Україна опустилася на 46 місць і займає 132 позицію.

2. Rising to the Challenge. U.S. Innovation Policy for the Global Economy. Ed. By Charles W. Wessner and Alan Wm. Wolff, National Research Council. The National Academies Press, Washington, D.C. 2012. 381 p.
3. Alinsaoui R., Shehadeh A., Beris E., Kaldis P. Clusters in Business: A Review of Successful International Models, Factors and Characteristics. *Open Journal of Business and Management*, 2024. Vol. 12, No. 2. <https://doi.org/10.4236/ojbm.2024.122047>
4. Ареф'єва О. В. Організаційно-економічні механізми розвитку промислових кластерних систем в умовах цифрової трансформації та смарт-спеціалізації. *Вісник економічної науки України*. 2025. № 2 (49). С. 54–61. DOI: [https://doi.org/10.37405/1729-7206.2025.2\(49\).54-61](https://doi.org/10.37405/1729-7206.2025.2(49).54-61)
5. Василенко В. Методологія економічної діагностики регіонів. *Економіка України*. 2008. № 9. С. 4–16.
6. Карапетян Е. Т. Конкурентні переваги кластера як основа підвищення інвестиційної активності регіону. *Економічний аналіз*. 2018. Т. 28, № 3. С. 21–26. <https://doi.org/10.35774/econa2018.03.021>
7. Коваленко С. І. Розвиток концепції синергізму в економіці кластерних промислових систем. *Вісник соціально-економічних досліджень*. 2016. Вип. 1 (60). С. 55–65. [https://doi.org/10.33987/vsed.1\(60\).2016.55-65](https://doi.org/10.33987/vsed.1(60).2016.55-65)
8. Колесник М. В., Остапенко Т. Г., Марченко В. М. Розвиток інструментів організаційно-економічного забезпечення створення та еволюції кластерів в Україні. *Підприємництво та інновації*. 2023. № 28. С. 52–60. <https://doi.org/10.32782/2415-3583/28.8>
9. Лазаренко Д. О., Ляшенко В. І., Уткін В. П. Структурні моделі циркулярних біоенергетичних кластерів. *Економічний вісник Донбасу*. 2023. № 1 (71). С. 80–86. [https://doi.org/10.12958/1817-3772-2023-1\(71\)-80-86](https://doi.org/10.12958/1817-3772-2023-1(71)-80-86)
10. Марченко В. М., Колесник М. В., Остапенко Т. Г. Світовий досвід реалізації державних організаційно-економічних підходів до розвитку сучасних процесів кластеризації. *Формування ринкових відносин в Україні*. 2023. № 6. С. 91–100. <https://doi.org/10.5281/zenodo.8246033>
11. Негребетський С. А. Юрчак: «Ключевым фактором успеха кластеров остается поддержка региональными органами власти». *Електроблюз*. 2020, 23 вер. URL: <https://www.electroblues.com.ua/aleksandr-yurchak-klyuchevym-faktorom-uspeha-klasterov-ostaetsya-podderzhka-regionalnymi-organami-vlasti/>
12. Петрова І. П. Реалізація інвестиційних проєктів на засадах партнерства влади, бізнесу та суспільства в Україні: сучасні тенденції та прогнозування розвитку. *Економічний вісник Донбасу*. 2024. № 1–2 (75–76). С. 178–189. [https://doi.org/10.12958/1817-3772-2024-1-2\(75-76\)-178-189](https://doi.org/10.12958/1817-3772-2024-1-2(75-76)-178-189)
13. Kiseleva O. N., Sysoeva O. V., Vasina A. V., Sysoev V. V. Updating the Open Innovation Concept Based on cluster-ecosystem interaction models. *Journal of Open Innovation: Technology, Market, and Complexity*. 2022. Vol. 8, Iss. 2. Art. 103. <https://doi.org/10.3390/joitmc8020103>
14. Солдак М. О. Кластер циркулярної економіки як драйвер зеленого та цифрового переходу: європейський вимір і українські перспективи. *Управління економікою: теорія та практика. Чумаченківські читання*. 2024. С. 62–74. <https://doi.org/10.37405/2221-1187.2024.62-74>
15. Череватський Д. Ю. Промислові кластерні системи як стратегічний інструмент інноваційного відновлення економіки України. *Вісник економічної науки України*. 2025. № 1 (48). С. 209–214. [https://doi.org/10.37405/1729-7206.2025.1\(48\).209-214](https://doi.org/10.37405/1729-7206.2025.1(48).209-214)

Надійшла до редакції 12.01.2026 р.

Прийнята до друку 27.02.2026 р.

Опублікована 29.05.2026 р.

REFERENCES

1. Martin, R., & Sunley, P. (2003). Deconstructing clusters: Chaotic concept or policy panacea? *Journal of Economic Geography*, 3(1), 5–35. <https://doi.org/10.1093/jeg/3.1.5>
2. Wessner, C. W., & Wolff, A. W. (Eds.). (2012). *Rising to the challenge: U.S. innovation policy for the global economy*. National Academies Press.
3. Alinsaoui, R., Shehadeh, A., Beris, E., & Kaldis, P. (2024). Clusters in business: A review of successful international models, factors and characteristics. *Open Journal of Business and Management*, 12(2). <https://doi.org/10.4236/ojbm.2024.122047>
4. Arefieva, O. V. (2025). Organizational and economic mechanisms for the development of industrial cluster systems in the context of digital transformation and smart specialization. *Visnyk ekonomichnoi nauky Ukrainy*, 2, 54–61. [https://doi.org/10.37405/1729-7206.2025.2\(49\).54-61](https://doi.org/10.37405/1729-7206.2025.2(49).54-61) [in Ukrainian].
5. Vasylenko, V. (2008). Methodology of economic diagnostics of regions. *Ekonomika Ukrainy*, 9, 4–16 [in Ukrainian].
6. Karapetian, E. T. (2018). Competitive advantages of a cluster as a basis for increasing the investment activity of the region. *Ekonomichnyi analiz*, 28(3), 21–26. <https://doi.org/10.35774/econa2018.03.021> [in Ukrainian].
7. Kovalenko, S. I. (2016). Development of the concept of synergism in the economy of cluster industrial systems. *Visnyk sotsialno-ekonomichnykh doslidzhen*, 1, 55–65. [https://doi.org/10.33987/vsed.1\(60\).2016.55-65](https://doi.org/10.33987/vsed.1(60).2016.55-65) [in Ukrainian].
8. Kolesnyk, M. V., Ostapenko, T. H., & Marchenko, V. M. (2023). Development of tools for organizational and economic support for the creation and evolution of clusters in Ukraine. *Pidpriemnytstvo ta innovatsii*, 28, 52–60. <https://doi.org/10.32782/2415-3583/28.8> [in Ukrainian].
9. Lazarenko, D. O., Liashenko, V. I., & Utkin, V. P. (2023). Structural models of circular bioenergy clusters. *Ekonomichnyi visnyk Donbasu*, 1, 80–86. [https://doi.org/10.12958/1817-3772-2023-1\(71\)-80-86](https://doi.org/10.12958/1817-3772-2023-1(71)-80-86) [in Ukrainian].
10. Marchenko, V. M., Kolesnyk, M. V., & Ostapenko, T. H. (2023). World experience in the implementation of state organizational and economic approaches to the development of modern clustering processes. *Formuvannia rynkovykh vidnosyn v Ukraini*, 6, 91–100. <https://doi.org/10.5281/zenodo.8246033> [in Ukrainian].
11. Nehrebet'skyi, S. (2020, September 23). A. Yurchak: "The key success factor for clusters remains support from regional authorities". *Elektrobluz*. <https://www.electroblues.com.ua/aleksandr-yurchak-klyuchevym-faktorom-uspeha-klasterov-ostaetsya-podderzhka-regionalnymi-organami-vlasti/> [in Russian].

12. Petrova, I. P. (2024). Implementation of investment projects based on the partnership of government, business and society in Ukraine: Current trends and development forecasting. *Ekonomichnyi visnyk Donbasu*, 1–2(75–76), 178–189. [https://doi.org/10.12958/1817-3772-2024-1-2\(75-76\)-178-189](https://doi.org/10.12958/1817-3772-2024-1-2(75-76)-178-189) [in Ukrainian].
13. Kiseleva, O. N., Sysoeva, O. V., Vasina, A. V., & Sysoev, V. V. (2022). Updating the open innovation concept based on cluster-ecosystem interaction models. *Journal of Open Innovation: Technology, Market, and Complexity*, 8(2), 103. <https://doi.org/10.3390/joitmc8020103>
14. Soldak, M. O. (2024). Circular economy cluster as a driver of green and digital transition: European dimension and Ukrainian perspectives. *Upravlinnia ekonomikoi: teoriia ta praktyka. Chumachenkivski chytannia*, 62–74. <https://doi.org/10.37405/2221-1187.2024.62-74> [in Ukrainian].
15. Cherevatskyi, D. Yu. (2025). Industrial cluster systems as a strategic tool for innovative recovery of the Ukrainian economy. *Visnyk ekonomichnoi nauky Ukrainy*, 1, 209–214. [https://doi.org/10.37405/1729-7206.2025.1\(48\).209-214](https://doi.org/10.37405/1729-7206.2025.1(48).209-214) [in Ukrainian].

Received: 12.01.2026

Accepted: 27.02.2026

Published: 29.05.2026

Лазаренко Д. О., Уткін В. П. Оцінка розвитку промислових кластерів та їх впливу на розвиток економіки

У статті здійснено комплексну оцінку розвитку промислових кластерів та обґрунтовано їх вплив на структурну модернізацію економіки України в умовах глобальної конкуренції, цифрової трансформації та післявоєнного відновлення. Систематизовано теоретико-методологічні підходи до аналізу кластерних систем, зокрема з позицій концепції конкурентних переваг, смарт-спеціалізації (RIS3) та індустріальної трансформації в рамках Індустрії 4.0 і 5.0. Запропоновано інтегровану модель оцінювання розвитку кластерів на основі системи ресурсних, результативних індикаторів та індикаторів змін, що дозволяє здійснювати моніторинг ефективності кластерної політики на макро-, мезо- та мікрорівнях. Обґрунтовано застосування коефіцієнта кластерної спеціалізації (KKS), методів багатовимірної класифікації, стандартизації показників та байєсівського підходу для оцінки ризиків і якості виробничих процесів у межах кластеру. Проаналізовано галузеву структуру кластерів України, визначено ключові напрями їх економічної спеціалізації та окреслено роль кластерних утворень у формуванні інноваційного потенціалу, підвищенні продуктивності праці, зростанні зайнятості, експортної активності та інвестиційної привабливості регіонів. Доведено, що системне використання індикаторного підходу сприяє підвищенню економічної безпеки, ефективності управлінських рішень і результативності державної кластерної політики в умовах післявоєнного відновлення економіки України.

Ключові слова: промислові кластери, кластерна політика, кластерна спеціалізація, коефіцієнт кластерної спеціалізації (KKS), індикатори розвитку, смарт-спеціалізація (RIS3), Індустрія 4.0, Індустрія 5.0, інноваційний розвиток, структурна модернізація, економічна безпека, післявоєнне відновлення економіки, конкурентоспроможність регіонів, інвестиційна привабливість, цифрова трансформація.

Lazarenko D., Utkin V. Assessment of the development of industrial clusters and their impact on economic growth

The article provides a comprehensive assessment of the development of industrial clusters and substantiates their impact on the structural modernization of Ukraine's economy in the context of global competition, digital transformation, and post-war recovery. The theoretical and methodological approaches to the analysis of cluster systems are systematized, particularly from the perspectives of competitive advantage theory, smart specialisation (RIS3), and industrial transformation within the frameworks of Industry 4.0 and Industry 5.0.

An integrated model for assessing cluster development is proposed based on a system of resource, performance, and change indicators, enabling monitoring of cluster policy effectiveness at the macro-, meso-, and micro-levels. The application of the Cluster Specialisation Coefficient (KKS), multidimensional classification methods, indicator standardization, and a Bayesian approach for assessing risks and quality of production processes within clusters is substantiated.

The sectoral structure of Ukrainian clusters is analysed, key directions of their economic specialisation are identified, and the role of cluster formations in strengthening innovation capacity, increasing labour productivity, employment growth, export activity, and regional investment attractiveness is outlined. It is proved that the systematic use of an indicator-based approach contributes to enhancing economic security, improving managerial decision-making efficiency, and increasing the effectiveness of state cluster policy in the context of Ukraine's post-war economic recovery.

Keywords: industrial clusters, cluster policy, cluster specialisation, Cluster Specialisation Coefficient (KKS), development indicators, smart specialisation (RIS3), Industry 4.0, Industry 5.0, innovation development, structural modernization, economic security, post-war economic recovery, regional competitiveness, investment attractiveness, digital transformation.

Формат цитування:

Лазаренко Д. О., Уткін В. П. Оцінка розвитку промислових кластерів та їх впливу на розвиток економіки. *Вісник економічної науки України*. 2026. № 1 (50). С. 47–57. [https://doi.org/10.37405/3041-1629.2026.1\(50\).47-57](https://doi.org/10.37405/3041-1629.2026.1(50).47-57)

Lazarenko, D., & Utkin, V. (2026). Assessment of the development of industrial clusters and their impact on economic growth. *Visnyk ekonomichnoi nauky Ukrainy*, 1(50), 47–57. [https://doi.org/10.37405/3041-1629.2026.1\(50\).47-57](https://doi.org/10.37405/3041-1629.2026.1(50).47-57)

Тетяна Вячеславівна Шелеметьєва,
д-р. екон. наук, професор, академік АЕНУ,
ORCID 0000-0003-0672-2971
e-mail: t.shelemetieva@gmail.com

Національний університет «Запорізька політехніка», м. Запоріжжя

ПОНЯТІЙНО-КАТЕГОРІАЛЬНІ ОСНОВИ ДОСЛІДЖЕННЯ ТРЕВЕЛ-БЛОГІНГУ В КОНТЕКСТІ СТРАТЕГІЧНОГО ІНСТРУМЕНТУ РОЗВИТКУ ТУРИЗМУ В УКРАЇНИ

Постановка проблеми. У сучасних умовах розвитку туристичної галузі України особливе значення набуває використання новітніх інформаційних і комунікаційних інструментів, одним із яких є тревел-блогінг. З одного боку, розвиток цифрових технологій, соціальних мереж і медіаплатформ кардинально змінив способи отримання, поширення та сприйняття туристичної інформації. Тревел-блогери, формуючи власний контент, активно впливають на туристичні уподобання аудиторії, сприяють популяризації мало відомих локацій і створюють позитивний імідж внутрішніх туристичних напрямів. З іншого боку, в умовах воєнних дій, економічних викликів і обмежень міжнародних подорожей зростає роль внутрішнього туризму як чинника соціально-економічної стабільності, регіонального розвитку та національної ідентичності. Саме блогінг стає одним із найефективніших інструментів просування внутрішніх туристичних продуктів завдяки своїй доступності, емоційній привабливості та довірі аудиторії. Незважаючи на зростаючу популярність блогерських медіа та їхній вплив на вибір туристичних напрямків і поведінку споживачів туристичних послуг, у науковій літературі недостатньо систематизовано підходи до визначення сутності, функцій і категоріальної бази тревел-блогінгу як стратегічного інструменту розвитку туризму. Відсутність чіткого поняття його ролі у формуванні туристичних продуктів, просуванні дестинацій та комунікації з аудиторією, що зумовлює актуальність дослідження у контексті стратегічного розвитку туристичної індустрії України.

Аналіз останніх досліджень і публікацій. Проблематика розвитку тревел-блогінгу та його впливу на туристичну галузь стала предметом наукового аналізу в дослідженнях низки вітчизняних і зарубіжних учених. Зокрема, доцільно відзначити праці таких авторів: А. Зарічняк та У. Шиманську [1], Н. Опар та К. Гуляк¹, Л. Божко [2], Т. Кривіцьку [3], І. Афанасьєва та Л. Устименко [4], Г. Машіку та М. Грабар [5] та ін. У статті [1] автори досліджують блогінг як сучасний інформаційно-комунікаційний феномен, аналізують сутність і специфіку тревел-блогінгу, обґрунтовують актуальність його наукового осмислення та пропонують узагальнений підхід до класифікації тревел-блогів. Н. Опар та К. Гуляк розглядають блогерство як інструмент інформаційного бізнесу, аналізують основні моделі його функціонування та характе-

ризують ключові способи монетизації блогерської діяльності². Л. Божко акцентує увагу на аналізі сучасних підходів до трактування поняття travel vlog, здійснює систематизацію провідних тревел-блогів YouTube за показниками популярності у 2022 році, досліджує україномовний сегмент платформи та обґрунтовує роль українських тревел-блогерів як лідерів громадської думки й ефективного інструменту промоції України як туристичної дестинації в контексті Travel 2.0. Т. Кривіцька аналізує тематичні, жанрові та функційні трансформації українського тревел-блогінгу після початку повномасштабного вторгнення РФ в Україну на прикладі онлайн-проєкту «Ukrainer», обґрунтовує зсув контенту до воєнного контексту, зміну медіаформату та визначає його спрямованість на підвищення видимості війни й її наслідків в інформаційному просторі, зокрема для іноземної аудиторії. І. Афанасьєв та Л. Устименко дослідили підтримку українських тревел-блогерів провідними цифровими масмедіа, охарактеризували рівні та платформи такої підтримки, провели контент-аналіз і статистичне порівняння, систематизували основні тенденції розвитку тревел-блогерства в Україні, визначили ключові персоналії та їхню роль як лідерів громадської думки, а також обґрунтували значення тревел-блогінгу як перетину культури, медіа та туристичної економіки. Машіка Г. та Грабар М. розглянули вплив тревел-блогінгу на розвиток туристичного бізнесу, охарактеризували його роль у створенні та поширенні контенту через вебплатформи, сприянні взаємодії між туристичними службами та клієнтами, популяризації туристичних напрямків, наданні актуальної інформації в умовах воєнного стану, а також у залученні брендів і створенні унікального персоналізованого контенту, що стимулює зацікавленість аудиторії та розвиток туристичної сфери. Проте у більшості робіт недостатньо уваги приділяється систематизації та уточненню понятійно-категоріального апарату дослідження тревел-блогінгу в контексті розвитку туристичної галузі України.

Метою статті є систематизація наукових підходів до визначення сутності поняття «тревел-блогінг», обґрунтування його понятійно-категоріальних основ, здійснення структурно-змістової класифікації блогів у сфері туризму та виявлення характерних рис і ключових властивостей тревел-блогінгу в контексті розвитку туристичної галузі України.

¹ Опар Н., Гуляк К. Блогерство як елемент сучасної інформаційної індустрії. *Scientific Collection «InterConf»*. 2023. № 177. С. 49–51. URI: <https://archive.interconf.center/index.php/conference-proceeding/article/view/4619>

² Там само.

Результати дослідження. Сучасний туризм неможливо уявити без інформаційної підтримки та обміну досвідом між мандрівниками. Під впливом цифровізації сучасна медіасистема зазнає значних трансформацій, результатом яких стає поява інноваційних форматів і каналів комунікації. У цьому контексті особливу увагу привертає феномен блогінгу.

Походження терміна «блог» відноситься до кінця ХХ століття. У 1997 році американський редактор Йорн Баргер, працюючи в одному з онлайн-видань, запропонував використати назву «weblog» для одного з інтернет-щоденників. Цей термін, що в перекладі з англійської означає «вести записи в Мережі», досить швидко набув поширення та став широко використовуватися в цифрових комунікаційних спільнотах. Наразі поняття «блог» продовжує активно розвиватися, демонструючи зростаючу популярність серед користувачів Інтернету¹.

Сутність «блогінгу» полягає у систематичному створенні та публікації матеріалів, які традиційно називають постами. Термін «пост» походить з англійської мови та означає публікацію або запис у блозі, при цьому контент може мати різноманітні форми – текстову, фото-, аудіо- або відео. Така різноманітність форматів дозволяє блогерам максимально ефективно передавати інформацію, враження та емоції, адаптуючи контент під потреби різних сегментів аудиторії. Особливістю блогінгу є безпосередня взаємодія з користувачами, яка реалізується через коментарі, обговорення та обмін думками. Цей механізм створює середовище двосторонньої комунікації, де відгуки аудиторії часто несуть не менше цінної інформації, ніж самі публікації. Коментарі та обговорення можуть формувати додатковий контент, стимулювати нові теми та підвищувати інформативну цінність блогу [8].

Ключовим аспектом блогінгу є авторська унікальність та індивідуальний стиль, завдяки яким блогер не лише передає інформацію, а й транслює власне бачення світу, досвід, цінності та підхід до подачі матеріалу. Такий авторський підхід сприяє формуванню довіри, емоційного зв'язку та лояльності аудиторії. Водночас, блогінг виконує комплексні функції: він є інформаційним, комунікаційним, соціокультурним і навіть маркетинговим інструментом, що дозволяє впливати на думки та поведінку користувачів, популяризувати теми та продукти, а також формувати сучасну цифрову культуру споживання інформації.

Вітчизняні дослідники надають різні визначення терміну «блогінг», висвітлюючи його сутність, функції та особливості, а також аналізують основні підходи до розуміння цього явища у контексті цифрової комунікації та сучасної медіа-культури. Так, наприклад, Маслак В., Тур О., Шабуніна В. та Саранча В. [6] розглядають «блогінг» як соціокультурне та комунікативне явище, яке поєднує творчий і комунікаційний потенціал віртуального простору. Автори підкреслюють, що блогінг формує «значеннєве поле», яке змінюється – змінюються категорії блогосфери, соціокультурні моделі спілкування. Фрадкіна Н. блогінг

розглядає як культурне/медіа явище, яке має потенціал як для позитивної соціальної комунікації, так і для скептичного сприйняття. Вона наголошує на тому, що у сучасній науковій літературі терміни «блогінг», «блогосфера» та «блогер» посідають центральне місце як об'єкти дослідження та активно обговорюються в межах академічних дискусій щодо цифрової комунікації та медіа-культури². За визначенням Погребняк І. [7], блогінг є своєрідним «кластером, що формує мережеві тексти», тобто він функціонує не лише як платформа для ведення особистих нотаток, а як організована структурна одиниця у межах цифрового журналістського простору, що поєднує медіа-функції та авторську комунікацію. Яковенко О., Сутула О. підкреслюють соціокомунікативний аспект «блогінгу», зазначаючи, що він передбачає не лише публікацію контенту, а й активний діалог із аудиторією через коментарі, обмін думками та реакції³. У цьому контексті блог виступає медіа-форматом, що забезпечує щоденну взаємодію між автором і читачами, формуючи важливу складову сучасних інтернет-комунікацій.

Українські автори часто підходять до терміну «блогінг» не лише як до технічного процесу ведення блогу, а як до соціокультурного, жанрового та комунікативного феномена, який включає в себе взаємодію, авторство, ідейність та публічну рефлексію.

Поняття «тревел-блогінгу» є відносно новим у системі сучасних медіакомунікацій і виникло на перетині традиційної тревел-журналістики та блогосфери. Цей феномен поєднує елементи журналістського репортажу, інформаційно-аналітичного матеріалу та особистого наративу. На відміну від класичної тревел-журналістики, тревел-блогінг характеризується більшою свободою самовираження, неформальністю подачі матеріалу та прямою взаємодією автора з аудиторією через цифрові платформи. Завдяки цьому він стає не лише засобом інформування про подорожі, а й інструментом формування туристичних практик, уявлень про простір і культуру, а також важливим чинником у розвитку туристичної індустрії загалом.

Тревел-блогінг (від англ. travel – подорож, blogging – ведення блогу) – це специфічний напрям блогосфери, що охоплює створення й публікацію суб'єктивних повідомлень, текстових або мультимедійних матеріалів, пов'язаних із плануванням, перебігом чи рефлексією подорожей. Такий формат комунікації поєднує інформаційно-документальний та емоційно-особистісний аспекти подання матеріалу.

Поняття тревел-блогінгу є предметом значного наукового інтересу як вітчизняних, так і іноземних дослідників. У своїх роботах автори пропонують різні трактування та підходи до класифікації цього явища, виокремлюючи його ключові ознаки, функціональні та стилістичні характеристики, а також підкреслюючи його значення як ефективного інструменту комунікації, маркетингу та популяризації туристичних дестинацій (див. табл. 1).

¹ Історія блогів. *StudFiles*. URL: <https://studfile.net/preview/2425972/page:2/> (дата звернення: 03.01.2026).

² Фрадкіна Н. В. Блогінг – унікальний феномен або вада сучасної культури? *Наукова школа академіка Івана Язюна у працях його соратників та учнів*: матеріали 7-ї Міжнар. наук.-практ. конф. (25-26 травня 2021 р., м. Харків). Харків: НТУ «ХПІ», 2021. С. 292–295. URL: <https://repository.kpi.kharkov.ua/handle/KhPI-Press/62064>

³ Яковенко О. О., Сутула О. А. Блогінг як вид соціальної комунікації. *Україна і світ: гуманітарно-технічна еліта та соціальний прогрес*: матеріали всеукр. наук.-теорет. конф. студ. і аспірантів (19-20 квітня 2023 р., м. Харків). Харків: НТУ «ХПІ», 2023. С. 303–305. URL: <https://repository.kpi.kharkov.ua/handle/KhPI-Press/66822>

Таблиця 1. Систематизація наукових підходів до визначення сутності поняття «тревел-блогінг»

Автор	Визначення
В. Салмін ¹	це особливий напрям блогерської діяльності, пов'язаний зі створенням і поширенням контенту про подорожі через персональні блоги, сторінки в соціальних мережах, відеохостинги та інші інтернет-платформи.
Афанасьєв І., Устименко Л. [4]	новий формат тревел-журналістики, що характеризується менш формалізованим підходом до створення контенту, більшою персоналізацією та інтерактивністю.
Машіка Г., Грабар М. [5]	блогінг у сфері подорожей – як сучасний медіаінструмент, що поєднує комунікаційні, інформаційні та культурні функції.
D. Schmallegger, D. Carson [8]	як онлайн-контент про подорожі, створення та публікація текстових, фото- та відеоматеріалів про подорожі на особистих блогах чи платформах.
U. Gretzel [9]	як форма електронного WOM-комунікування (eWOM), канал обміну досвідом і порадами між туристами; впливає на рішення інших мандрівників.
Y. Yoo, M. Fesenmaier [10]	як різновид контенту, створеного користувачами (UGC), важливий тип споживачького контенту у туризмі, що має високий рівень довіри.
M. Hudders [11]	як маркетинговий інструмент у туризмі. Блогер виступає інфлюенсером, просуває дестинації, продукти, бренди; блогінг використовується у стратегічному маркетингу.
Thurlow C., Jaworski A. ²	як особистий наратив і спосіб самоідентифікації, форма цифрового щоденника, конструкція власної туристичної ідентичності та сторітелінг.

Джерело: складено автором

Отже, у більшості визначень наголошується, що тревел-блогінг – це продукт цифрового середовища, тобто вид діяльності, реалізований через інтернет-платформи, соціальні мережі чи мультимедійні сервіси. Відзначається роль технологій у створенні та поширенні контенту – фото, відео, інтерактивних карт, тощо.

На нашу думку, тревел-блогінг – це створення та поширення користувацького онлайн-контенту про досвід подорожей у текстовій, візуальній або мультимедійній формі, який виконує комунікативну, інформаційну, наративну та маркетингову функції, впливаючи на сприйняття туристичних дестинацій і поведінку інших мандрівників.

Стрімкий розвиток цифрових технологій та соціальних медіа суттєво трансформували способи сприйняття, поширення й обміну інформацією про подорожі. Туристи дедалі частіше звертаються не лише до офіційних джерел, а й до контенту, створеного іншими мандрівниками, що підвищує значення блогів як впливових інформаційно-комунікативних платформ. Тревел-блогінг став однією з найбільш популярних форм користувацького контенту, через яку мандрівники діляться досвідом, враженнями, рекомендаціями та маршрутами, формуючи альтернативний, а подекуди навіть більш довірливий інформаційний простір.

У туристичній сфері блоги виконують не лише роль особистих щоденників подорожей, але й слугують інструментами комунікації між туристами, професіоналами галузі та дестинаційними організаціями. Їхня популярність пояснюється здатністю поєднувати індивідуальний погляд автора, мультимедійність, оперативність, інтерактивність та високий рівень автентичності. Саме тому вивчення ознак та класифікації туристичних блогів є необхідним для розуміння їхнього місця в сучасній туристичній індустрії, ролі в процесі прийняття туристичних рішень, а також їх-

нього потенціалу як маркетингових та комунікаційних інструментів.

У зв'язку з цим систематизація характеристик блогів та їх поділ за різними критеріями (форматом, тематикою, функціями, авторством, рівнем професіоналізації тощо) дає змогу комплексно оцінити їхню специфіку, впливовість і прикладне значення у сфері туризму (див. табл. 2).

Представлена у таблиці 2 структурно-змістова класифікація блогів у сфері туризму, дає змогу комплексно осмислити різноманіття форм і функцій блогерської діяльності в сучасному туристичному середовищі. Зіставлення блогів за авторством, тематикою, форматом подачі, рівнем професіоналізації, функціональним призначенням та інтерактивністю демонструє, що туристичний блогінг є багатовимірним комунікативним явищем, яке поєднує елементи особистого наративу, маркетингового інструментарію та джерела користувацького контенту.

Класифікація підтверджує, що туристичні блоги відрізняються не лише за змістовим спрямуванням, а й за ступенем впливу на аудиторію, рівнем професійності автора та функціональним навантаженням, що визначає їхню роль у процесі формування туристичних уподобань і поведінкових намірів. Такий підхід дозволяє структурувати інформаційне поле туристичного блогінгу, а також окреслити його потенціал у маркетингових, інформаційних та просвітницьких практиках туристичної індустрії.

У сучасних умовах цифровізації та активного розвитку туристичної індустрії блогінг набуває особливого значення як інструмент комунікації, просування туристичних послуг та формування туристичної поведінки. Зокрема, тревел-блогінг стає ефективним каналом передачі інформації про маршрути, дестинації, культурні особливості та практичні аспекти подорожей. Він поєднує елементи особистого досвіду, науково-популярного контенту та маркетингових стра-

¹ Салмін В. Тревел-блогінг як інструмент виявлення якості туристичних послуг. *Туристичне регіонаознавство* : матеріали наук.-практ. семінару. (24 жовтня 2022 р., м. Київ). Київ: НАУ, 2022. С. 84–86. URL: <https://nau.edu.ua/ua/event/2022/seminar-turistichne-regionoznavstvo.html>

² Thurlow C., Jaworski A. The social semiotics of tourism: Reading tourist blogs, texts and other narratives. *Routledge*. 2017. URL: <https://www.routledge.com/>

тегій, що дозволяє впливати на мотивацію та вибір туристів. Аналіз основних рис тревел-блогінгу дозволяє систематизувати його функціональні, змістові та комунікативні характеристики, а також виокремити

його ключові особливості, що визначають ефективність у сучасному туристичному середовищі (див. рисунок).

Таблиця 2. Структурно-змістова класифікація блогів у сфері туризму

Критерій	Ознаки	Класифікаційні групи
Авторство	Персоніфікованість, індивідуальний стиль, роль автора у формуванні довіри.	Особисті тревел-блоги. Професійні (комерційні) блоги. Корпоративні блоги (турфірм, готелів, авіаліній). Дестинаційні блоги (DMO). Колективні (спільнотні) блоги.
Тематика	Тематична фокусованість, структурована подача матеріалу, орієнтація на конкретні інтереси.	Маршрутні. Інфраструктурні (готелі, ресторани, транспорт). Пригодницькі / екстремальні. Культурно-пізнавальні. Гастрономічні. Еко-туризм. Сімейні. Бюджетні. Люксові.
Формат контенту	Мультимедійність, можливість інтеграції тексту, фото, відео, карт, посилань.	Текстові блоги. Відеоблоги (влоги). Фотоблоги. Мікроблоги. Мультимедійно-комбіновані.
Рівень професіоналізації	Стабільність публікацій, монетизація, співпраця з брендами.	Аматорські. Напівпрофесійні. Професійні / комерційні.
Функціональне призначення	Інформаційність, комунікативність, розважальність, вплив на туристичні рішення.	Інформаційні. Освітні. Мотиваційні. Комерційні / рекламні. Розважальні. Соціальні (екологічні, культурні).
Аудиторний охоплення	Масовість чи нішевість контенту; орієнтація на окремі групи мандрівників.	Нішеві (солоподорожі, етнотуризм, трекінг тощо). Масові (широке коло тем і читачів).
Інтерактивність	Можливість коментарів, обговорень, прямих трансляцій; діалог між читачами та автором.	Блоги з високою інтерактивністю (обговорення, стріми). Блоги зі слабкою інтерактивністю (одностороння комунікація).
Стиль і форма подачі	Наративність, персональний досвід, об'єктивність / суб'єктивність.	Сторітелінгові (наративні). Оглядово-аналітичні. Гібридні (комбінація особистого досвіду та фактології).

Джерело: складено автором.

Інформаційна цінність	Персоніфікований підхід
Мультимедійність	Вплив на туристичну поведінку
Комунікативна спрямованість	Мотиваційна та емоційна складова
Наративність та сторітелінг	Інноваційність та адаптивність

Основні риси тревел-блогінгу

Рисунок. Характерні риси та властивості тревел-блогінгу

Джерело: побудовано автором.

Аналіз основних рис тревел-блогінгу, наведених на рисунку 1 дозволяє зробити висновок, що цей феномен є багатовимірним явищем сучасного цифрового туризму, який поєднує персоніфікований досвід автора, інформаційну цінність, мультимедійність та комунікативну спрямованість. Тревел-блогінг не лише надає практичні рекомендації для мандрівників, але й формує емоційний та мотиваційний аспект туристичної поведінки, впливаючи на вибір маршрутів і дестинацій. Використання сторітелінгу, інноваційних технологій та активної взаємодії з аудиторією підкреслює його роль як ефективного інструменту комунікації, маркетингу та популяризації туристич-

них послуг. Таким чином, виділені риси демонструють комплексність і функціональну значущість тревел-блогінгу в сучасному туристичному середовищі.

Так, наприклад, однією з ключових рис тревел-блогінгу є його комунікативна спрямованість, яка проявляється у постійному взаємному обміні інформацією між автором і аудиторією. Блогери не лише надають відомості про подорожі, а й стимулюють обговорення, отримують відгуки, відповідають на запитання та взаємодіють з читачами у коментарях або через соціальні мережі.

В інформаційному просторі України тревел-блогінг посідає дедалі вагомішу нішу, оскільки забезпечує аудиторію різноманітним, інформативним та візуально привабливим контентом, присвяченим тематиці подорожей, туристичних послуг, культурних і природних особливостей окремих регіонів країни та світу. Такий формат діяльності не лише задовольняє інтереси сучасного користувача, який прагне отримувати достовірні й актуальні рекомендації щодо подорожей, а й сприяє популяризації внутрішнього та міжнародного туризму через особистісно орієнтовані медіанаративи.

Зростаюча популярність тревел-блогерів зумовлена низкою чинників, серед яких провідне місце посідають висока якість мультимедійного контенту, автентичність поданих матеріалів та суб'єктивно забарвлена, проте щира й емоційно насичена манера викладу. Завдяки індивідуальному підходу авторів, які

демонструють власний досвід, практичні поради та невідомі враження, формується довіра аудиторії, що підсилює комунікативну ефективність блогів. У результаті тревел-блогінг стає не лише каналом розваги або натхнення, а й важливим інформаційним ресурсом, який впливає на вибір туристичних маршрутів, підтримує розвиток туристичної інфраструктури та формує імідж України як привабливого туристичного напрямку. Як зазначають І. Печеранський та В. Катренко [12] у своїх дослідженнях, сучасний український тревел-блогінг характеризується жанровою синтетичністю. Науковці підкреслюють, що тревел-блоги поєднують інформаційні елементи з розважальними компонентами, утворюючи змішаний формат подачі матеріалу, «що значно підвищує їхню популярність серед аудиторії». Така комбінована структура контенту забезпечує не лише інформативність, а й емоційне залучення користувачів, що є однією з ключових причин зростання впливовості даного сегмента в медіапросторі.

До появи соціальних мереж доступ до матеріалів, присвячених подорожам, був істотно обмежений: аудиторія могла ознайомитися з ними переважно через спеціалізовані телевізійні програми, тематичні журнали або друковані путівники. Такі канали комунікації мали фрагментарний характер і передбачали значний часовий проміжок між підготовкою та виходом матеріалу, що знижувало оперативність оновлення інформації та ускладнювало зворотний зв'язок із читачами.

У сучасних умовах ситуація кардинально змінилася. Завдяки розвитку цифрових платформ українські тревел-блогери отримали змогу створювати й поширювати високоякісний медіапродукт у різних форматах — текстовому, фото-, відео-, аудіо — на численних соціальних платформах. Ці ресурси забезпечують оперативність публікацій, інтерактивність, широке охоплення аудиторії та можливість персоналізованого спілкування з підписниками. У результаті тревел-контент стає доступнішим, динамічнішим і значно різноманітнішим, що сприяє формуванню нового типу туристичної комунікації у цифровому середовищі¹.

Серед соціальних платформ, на яких сучасні блогери активно розміщують інформацію про подорожі, особливу популярність здобули такі ресурси, як Instagram, Facebook, Telegram, Pinterest та YouTube. Кожна з цих мереж має власні технічні можливості й специфіку подачі матеріалу, що дозволяє авторам оптимізувати контент відповідно до інформаційних потреб та очікувань аудиторії. Завдяки інтерактивності, візуальній насиченості та високому рівню залучення користувачів соціальні мережі сприяють формуванню сталої лояльності читачів, які з часом трансформуються у постійних підписників і прихильників певного медіапростору.

Окрім комунікативної функції, ці платформи виконують роль ефективних майданчиків для реалізації різноманітних стартапів і просування особистих чи комерційних брендів. Вони забезпечують широкі можливості для творчого самовираження, адже пропонують комплекс інструментів для створення, оформлення та поширення мультимедійного контенту, включно з фото- і відеоматеріалами, інтерактивними дописами та онлайн-трансляціями. Унаслідок цього соціальні мережі перетворюються на важливий соціокультурний простір, який не лише підтримує розвиток індустрії тревел-блогінгу, а й формує нові моделі комунікації у цифровому середовищі².

У сучасному цифровому середовищі тревел-блоги дедалі частіше зосереджуються на висвітленні подорожей різними регіонами України, зокрема й тими, що зазнали воєнних дій або перебували в умовах тимчасової окупації. Зростання інтересу до такого контенту підтверджується значною кількістю переглядів і високим рівнем залученості аудиторії, що свідчить про актуальність тематики та суспільний запит на достовірні, емоційно насичені й водночас практичні матеріали про трансформації українських територій у післявоєнний період.

Висновки. Отже, тревел-блогінг виступає важливим інструментом комунікації, маркетингу та соціального впливу в туризмі. Він поєднує інформаційні, розважальні та комерційні функції, створює нові можливості для розвитку туристичної галузі та сприяє формуванню культури сучасних подорожей. Водночас він демонструє, що популяризація туризму залежить не лише від традиційних рекламних механізмів, а й від довіри та взаємодії з аудиторією через блогерський контент, що робить тревел-блогінг ефективним засобом впливу на туристичну свідомість та вибір напрямків подорожей. Проведений аналіз наукових підходів до визначення сутності поняття «тревел-блогінг», структурно-змістова класифікація блогів у сфері туризму та характеристика їхніх основних рис дозволяє зробити висновок, що тревел-блогінг виступає комплексним і багатовимірним явищем сучасного цифрового туризму. Він поєднує особистий досвід автора, інформаційно-практичну цінність контенту, комунікативну спрямованість, мультимедійні форми подачі та здатність впливати на туристичну поведінку. Систематизація класифікаційних підходів і виділення характерних ознак підкреслюють роль тревел-блогів як ефективного інструменту комунікації, маркетингу, популяризації туристичних DESTINACIЙ та стимулювання мотивації до подорожей. Таким чином, сформований понятійно-категоріальний апарат забезпечує методологічну основу для подальшого дослідження феномену тревел-блогінгу та його впливу на сучасну туристичну практику.

¹ Плакущий М. Ю., Шелемєтьєва Т. В. Світовий досвід тревел-блогінгу для України. *Світові досягнення і сучасні тенденції розвитку туризму та готельно-ресторанного господарства* : матеріали IV Міжнар. науково-практ. конф. (11–12 листоп. 2025 р., м. Запоріжжя). Запоріжжя : НУ «Запорізька політехніка», 2025. С. 237–241. URL: <https://zp.edu.ua/conference-2025-1-11/>

² Плакущий М. Ю., Шелемєтьєва Т. В. Використання тревел-блогінгу як сучасного інноваційного інструменту стимулювання туризму. *Актуальні проблеми та перспективи розвитку сфери гостинності, туризму та рекреації* : матеріали Всеукр. наук.-практ. конф. здобувачів вищої освіти і молодих учених (23 жовтня 2025 р., Запоріжжя). Запоріжжя : НУ «Запорізька політехніка», 2025. С. 543–547. URL: <https://zp.edu.ua/conference-2025-4-3/>

ЛІТЕРАТУРА

1. Зарічняк А. П., Шиманська У. В. Тревел-блогінг як сучасний інструмент комунікації: поняття та особливості класифікації. *Міжнародний науковий журнал «Грааль науки»*. 2022. № 21. С. 35–41. <https://doi.org/10.36074/grail-of-science.28.10.2022.003>
2. Божко Л. Д. Репрезентація впливу travel vlog на розвиток туризму (на прикладі авторських каналів відеохостингу «YouTube»). *Культура України*. 2023. № 80. С. 24–33. <https://doi.org/10.31516/2410-5325.080.03>
3. Кривіцька Т. Український тревел-блогінг після повномасштабного вторгнення: ключові жанрові, тематичні та функційні зміни (на прикладі проекту «Ukrainer»). *Агора. Журнал соціальних наук*. 2023. № 1 (2). С. 7–16. <https://doi.org/10.25264/2786-9202/1.2-7-16>
4. Афанасьєв І. Ю., Устименко Л. М. Підтримка тревел-блогерів провідними українськими інтернет-масмедіа. *Питання культурології*. 2021. № 38. С. 236–247. <https://doi.org/10.31866/2410-1311.38.2021.247162>
5. Машіка Г., Грабар М. Тревел-блогінг як інноваційний інструмент розвитку туристичного бізнесу. *Економіка та суспільство*. 2024. № 60. <https://doi.org/10.32782/2524-0072/2024-60-80>
6. Маслак В., Тур О., Шабуніна В., Саранча В. Блогінг як специфічне явище культурної діяльності та комунікації в соціумі: генеза та метаморфози значеннєвого поля. *Українська культура: минуле, сучасне, шляхи розвитку*. 2021. № 35. С. 109–115. <https://doi.org/10.35619/ucpmk.v35i0.370>
7. Погребняк І. В. Блогінг як форма сучасного мережевого художньо-публіцистичного жанру. *Науковий журнал «Вчені записки ТНУ імені В.І. Вернадського. Серія: Філологія. Соціальні комунікації»*. 2020. № 3. С. 229–233. <https://doi.org/10.32838/2663-6069/2020.3-3/36>
8. Schmallegger D., Carson D. Blogs in tourism: Changing approaches to information exchange. *Journal of Vacation Marketing*. 2008. Vol. 14 (2). P. 99–110. <https://doi.org/10.1177/1356766707087519>
9. Gretzel U. Consumer generated content – trends and implications for branding. *e-Review of Tourism Research*. 2006. Vol. 4 (1). P. 9–11. URI: <http://ertr.tamu.edu>
10. Yoo K. H., Fesenmaier D. R. Using blogging to enhance the quality of e-tourism experiences. *Journal of Information Technology & Tourism*. 2009. Vol. 11 (2). P. 99–115. <https://doi.org/10.1007/978-3-319-44263-1>
11. Hudders L., De Jans S., De Veirman M. The Commercialization of Social Media Stars: A Literature Review and Conceptual Framework. *International Journal of Advertising*. 2021. Vol. 40 (3). P. 327–375. <https://doi.org/10.1080/02650487.2020.1836925>
12. Печеранський І., Катренко В. Характеристика жанрів тревел журналістики. *Вісник Київського національного університету культури і мистецтв. Серія: Аудіовізуальне мистецтво і виробництво*. 2019. Т. 2. № 1. С. 33–41. <https://doi.org/10.31866/2617-2674.2.1.2019.170861>

Надійшла до редакції 10.01.2026 р.

Прийнята до друку 03.03.2026 р.

Опублікована 29.05.2026 р.

REFERENCES

1. Zarichniak, A. P., & Shymanska, U. V. (2022). Travel blogging as a modern communication tool: concepts and features of classification. *Mizhnarodnyi naukovyi zhurnal «Hraal nauky»*, 21, 35–41. <https://doi.org/10.36074/grail-of-science.28.10.2022.003> [in Ukrainian].
2. Bozhko, L. D. (2023). Representation of the impact of travel vlogs on tourism development (on the example of author's video hosting channels "YouTube"). *Kultura Ukrainy*, 80, 24–33. <https://doi.org/10.31516/2410-5325.080.03> [in Ukrainian].
3. Kryvitska, T. (2023). Ukrainian travel blogging after the full-scale invasion: key genre, thematic and functional changes (on the example of the "Ukrainer" project). *Agora. Zhurnal sotsialnykh nauk*, 1(2), 7–16. <https://doi.org/10.25264/2786-9202/1.2-7-16> [in Ukrainian].
4. Afanasiev, I. Yu., & Ustymenko, L. M. (2021). Support of travel bloggers by leading Ukrainian Internet mass media. *Pytannia kulturolohi*, 38, 236–247. <https://doi.org/10.31866/2410-1311.38.2021.247162> [in Ukrainian].
5. Mashika, H., & Grabar, M. (2024). Travel blogging as an innovative tool for tourism business development. *Ekonomika ta suspilstvo*, 60. <https://doi.org/10.32782/2524-0072/2024-60-80> [in Ukrainian].
6. Maslak, V., Tur, O., Shabunina, V., & Sarancha, V. (2021). Blogging as a specific phenomenon of cultural activity and communication in society: genesis and metamorphoses of the semantic field. *Ukrainska kultura: mynule, suchasne, shliakhy rozvytku*, 35, 109–115. <https://doi.org/10.35619/ucpmk.v35i0.370> [in Ukrainian].
7. Pohrebniak, I. V. (2020). Blogging as a form of modern network artistic and journalistic genre. *Naukovyi zhurnal «Vcheni zapysky TNU imeni V.I. Vernadskoho. Seriya: Filolohiia. Sotsialni komunikatsii»*, 3, 229–233. <https://doi.org/10.32838/2663-6069/2020.3-3/36> [in Ukrainian].
8. Schmallegger, D., & Carson, D. (2008). Blogs in tourism: Changing approaches to information exchange. *Journal of Vacation Marketing*, 14(2), 99–110. <https://doi.org/10.1177/1356766707087519>
9. Gretzel, U. (2006). Consumer generated content – trends and implications for branding. *e-Review of Tourism Research*, 4(1), 9–11. <http://ertr.tamu.edu>
10. Yoo, K. H., & Fesenmaier, D. R. (2009). Using blogging to enhance the quality of e-tourism experiences. *Journal of Information Technology & Tourism*, 11(2), 99–115. <https://doi.org/10.1007/978-3-319-44263-1>
11. Hudders, L., De Jans, S., & De Veirman, M. (2021). The Commercialization of Social Media Stars: A Literature Review and Conceptual Framework. *International Journal of Advertising*, 40(3), 327–375. <https://doi.org/10.1080/02650487.2020.1836925>

12. Pecheranskyi, I., & Katrenko, V. (2019). Characteristics of travel journalism genres. *Visnyk Kyivskoho natsionalnoho universytetu kultury i mystetstv. Seriya: Audiovizualne mystetstvo i vyrobnytstvo*, 2(1), 33–41. <https://doi.org/10.31866/2617-2674.2.1.2019.170861> [in Ukrainian].

Received: 10.01.2026

Accepted: 03.03.2026

Published: 29.05.2026

Шелеметьєва Т. В. Понятійно-категоріальні основи дослідження тревел-блогінгу в контексті стратегічного інструменту розвитку туризму в Україні

У статті розкрито понятійно-категоріальні основи дослідження тревел-блогінгу як стратегічного інструменту розвитку туризму в Україні, визначено його сутність, ключові характеристики та роль у формуванні туристичного іміджу країни. Розглянуто роль блогінгу, походження терміна «блог», його сутність і ключові аспекти, узагальнено підходи вітчизняних дослідників до визначення цього поняття, а також проаналізовано блогінг як соціокомунікативне явище в контексті цифрової комунікації та сучасної медіакультури. Здійснено систематизацію наукових підходів вітчизняних і зарубіжних дослідників до визначення сутності поняття «тревел-блогінг» та обґрунтовано його значення як ефективного інструменту комунікації, маркетингу й популяризації туристичних дестинацій. Запропоновано структурно-змістову класифікацію блогів у сфері туризму шляхом систематизації їхніх характеристик та поділу за форматом. На основі аналізу характерних рис і властивостей тревел-блогінгу обґрунтовано його багатовимірність як феномену сучасного цифрового туризму. Проаналізовано роль провідних соціальних платформ (Instagram, Facebook, Telegram, Pinterest, YouTube) у розвитку тревел-блогінгу. Обґрунтовано, що соціальні мережі функціонують не лише як канали поширення туристичної інформації, а й як соціокультурні простори та ефективні інструменти бренд-комунікації, стартапів і формування нових моделей цифрової взаємодії.

Ключові слова: туризм, тревел-блогінг, понятійно-категоріальні основи, роль, сутність, стратегічний інструмент, розвиток.

Shelemetieva T. Conceptual-categorical basis of research on travel blogging in the context of a strategic tool for tourism development in Ukraine

The article reveals the conceptual and categorical foundations of the study of travel blogging as a strategic tool for the development of tourism in Ukraine, defines its essence, key characteristics and role in the formation of the country's tourist image. The role of blogging, the origin of the term "blog", its essence and key aspects are considered, the approaches of domestic researchers to the definition of this concept are summarized, and blogging as a socio-communicative phenomenon in the context of digital communication and modern media culture is analyzed. The scientific approaches of domestic and foreign researchers to the definition of the essence of the concept of "travel blogging" are systematized, various interpretations and classifications of this phenomenon are analyzed, its key features, functional and stylistic characteristics are outlined and its importance as an effective tool for communication, marketing and promotion of tourist destinations is substantiated. The structural and content classification of blogs in the field of tourism is substantiated by systematizing their characteristics and dividing them by format, topic, functions, authorship and level of professionalism, which allows for a comprehensive assessment of their specificity, influence and applied value in the tourism industry. Based on the analysis of the characteristic features and properties of travel blogging, its multidimensionality as a phenomenon of modern digital tourism, combining personalized experience, informational and emotional value, multimedia and communicative orientation, is substantiated, determining its effectiveness as a strategic tool for the development of tourism in Ukraine. The role of leading social platforms (Instagram, Facebook, Telegram, Pinterest, YouTube) in the development of travel blogging is analyzed, focusing on their technical and communicative capabilities for optimizing multimedia content and interaction with the audience. It is substantiated that social networks function not only as channels for distributing tourist information, but also as socio-cultural spaces and effective tools for brand communication, startups, and the formation of new models of digital interaction.

Keywords: tourism, travel blogging, conceptual and categorical foundations, role, essence, strategic tool, development.

Формат цитування:

Шелеметьєва Т. В. Понятійно-категоріальні основи дослідження тревел-блогінгу в контексті стратегічного інструменту розвитку туризму в Україні. *Вісник економічної науки України*. 2026. № 1 (50). С. 58–64. [https://doi.org/10.37405/3041-1629.2026.1\(50\).58-64](https://doi.org/10.37405/3041-1629.2026.1(50).58-64)

Shelemetieva, T. (2026). Conceptual-categorical basis of research on travel blogging in the context of a strategic tool for tourism development in Ukraine. *Visnyk ekonomichnoi nauky Ukrainy*, 1(50), 58–64. [https://doi.org/10.37405/3041-1629.2026.1\(50\).58-64](https://doi.org/10.37405/3041-1629.2026.1(50).58-64)

Володимир Валентинович Остапенко,
здобувач третього (освітньо-наукового) рівня вищої освіти,
ORCID 0009-0006-5727-2068
e-mail: vladimir.v.ostapenko@gmail.com

ПЗВО «Східноєвропейський університет імені Пауфа Аблязова», м. Черкаси

ФОРМУВАННЯ КОНЦЕПЦІЇ ЕКОНОМІЧНОГО ПРОГНОЗУВАННЯ ПРОСТОРОВОГО ПЛАНУВАННЯ ТА РОЗВИТКУ ТЕРИТОРІЙ НА ЗАСАДАХ СМАРТ-СПЕЦІАЛІЗАЦІЇ

Вступ. Сучасні трансформаційні процеси у світовій та національній економіці, зумовлені цифровізацією, технологічними зрушеннями, глобалізаційними викликами та посиленням міжрегіональної конкуренції, суттєво змінюють підходи до просторового розвитку територій. В умовах децентралізації управління та зростання ролі регіонів у забезпеченні економічного зростання особливого значення набуває формування науково обґрунтованих підходів до економічного прогнозування, здатних враховувати специфіку просторової диференціації ресурсів, потенціалів і конкурентних переваг.

Традиційні методи економічного прогнозування, що ґрунтуються переважно на екстраполяції статистичних тенденцій, не завжди забезпечують адекватне відображення складних структурних змін, інноваційних процесів та інституційних трансформацій, які визначають довгострокову динаміку розвитку територій. З огляду на це виникає потреба у формуванні комплексної концепції економічного прогнозування просторового планування, яка б інтегрувала стратегічний, інноваційний та територіальний виміри розвитку.

У цьому контексті особливої актуальності набуває застосування засад смарт-спеціалізації як сучасної парадигми регіональної політики, орієнтованої на ідентифікацію унікальних конкурентних переваг територій, підтримку інноваційних екосистем та концентрацію ресурсів на пріоритетних напрямках розвитку. Поєднання принципів смарт-спеціалізації з удосконаленими інструментами економічного прогнозування створює передумови для підвищення результативності просторового планування та забезпечення довгострокової конкурентоспроможності регіонів і територіальних громад.

Отже, формування концепції економічного прогнозування просторового планування та розвитку територій на засадах смарт-спеціалізації є важливим науковим і прикладним завданням, спрямованим на підвищення обґрунтованості стратегічних рішень, оптимізацію використання ресурсного потенціалу та забезпечення сталого й збалансованого територіального розвитку.

Постановка проблеми. Сучасний етап соціально-економічного розвитку характеризується посиленням глобальної конкуренції, прискоренням технологічних змін, зростанням ролі інновацій та поглибленням просторової диференціації розвитку територій. В умовах децентралізації управління та розширення повноважень регіонів і територіальних громад особливої ваги набуває якість стратегічних рішень,

що визначають довгострокові напрями економічного зростання та просторової трансформації.

Попри наявність значного наукового доробку у сфері економічного прогнозування та просторового планування, існуючі підходи часто залишаються фрагментарними та недостатньо інтегрованими. Традиційні моделі прогнозування здебільшого орієнтовані на екстраполяцію минулих тенденцій і не враховують повною мірою інноваційний характер сучасного розвитку, структурні зміни та зміну конкурентних позицій територій. Водночас документи просторового планування нерідко формуються без належного врахування довгострокових економічних прогнозів, що знижує їхню результативність і адаптивність до зовнішніх викликів.

Додатковою актуальності набуває проблема узгодження економічного прогнозування з принципами смарт-спеціалізації, які передбачають концентрацію ресурсів на унікальних конкурентних перевагах територій та підтримку інноваційних екосистем. Відсутність цілісної концепції, що інтегрувала б економічне прогнозування, просторове планування та механізми смарт-спеціалізації, ускладнює формування ефективних стратегій розвитку та обмежує можливості структурної модернізації регіональної економіки.

Таким чином, наукова проблема полягає у необхідності розроблення комплексної концепції економічного прогнозування просторового планування та розвитку територій на засадах смарт-спеціалізації, яка б забезпечила узгодженість стратегічних цілей, інноваційних пріоритетів і територіальних особливостей розвитку, підвищила обґрунтованість управлінських рішень і сприяла формуванню довгострокової конкурентоспроможності регіонів.

Аналіз останніх досліджень і публікацій. Аналіз наукової літератури свідчить про активну увагу дослідників до проблем прогнозування, просторового планування та смарт-спеціалізації як окремих, так і взаємопов'язаних аспектів розвитку територій. У зарубіжних та вітчизняних публікаціях питання економічного прогнозування традиційно розглядається в контексті підвищення точності оцінювання майбутніх соціально-економічних процесів, розроблення економіко-математичних моделей та інтеграції якісних методів прогнозування з кількісними методами аналізу. Важливу роль у цьому аспекті відіграють дослідження, що зосереджують увагу на врахуванні структурних зрушень, технологічних змін та інституційних трансформацій у довгострокових оцінках розвитку економіки.

У сфері просторового планування значна частина наукових праць акцентує увагу на формуванні

інтегрованих моделей територіального розвитку, включаючи стратегічне планування міст, регіонів та сільських територій. У цих працях підкреслюється необхідність узгодження економічних, соціальних та екологічних складових розвитку, використання GIS-технологій для аналізу просторових взаємозв'язків та оцінювання ефектів від інфраструктурних проєктів. Дослідники також звертають увагу на розроблення інструментів, що дозволяють спрогнозувати наслідки планувальних рішень на довгострокові перспективи, включно з демографічними, економічними та екологічними показниками.

Окремий напрям сучасних публікацій присвячено концепції смарт-спеціалізації, яка стала центральною у політиці регіонального розвитку Європейського Союзу. Наукові роботи останнього десятиліття аналізують теоретичні засади смарт-спеціалізації, механізми ідентифікації регіональних конкурентних переваг та роль інноваційних екосистем у формуванні пріоритетів розвитку. Дослідження також висвітлюють практичні кейси реалізації принципів смарт-спеціалізації в різних країнах та регіонах, що дозволяє оцінювати ефективність відповідних політик і адаптувати їх до національних умов.

Водночас окремі наукові праці намагаються поєднувати ці три напрямки, формуючи інтегративний підхід до прогнозування та просторового планування з урахуванням потенціалу смарт-спеціалізації. Проте такі дослідження, як правило, носять фрагментарний характер і зосереджуються або на теоретичних аспектах, або на прикладних моделях для окремих територій, без формування цілісної концептуальної рамки.

Зокрема, науковці відзначають труднощі у систематизації методів прогнозування, що здатні адекватно відображати взаємозалежності між економічними чинниками, технологічними трендами та просторовими характеристиками територій; також недостатньо уваги приділяється проблемам інтеграції економічних прогнозів у процеси просторового планування та регіональних стратегій розвитку.

Таким чином, аналіз останніх досліджень і публікацій підтверджує актуальність проблеми формування концепції економічного прогнозування просторового планування та розвитку територій на засадах смарт-спеціалізації. Незважаючи на наявний науковий доробок у суміжних областях, відсутня узгоджена концептуальна модель, яка б інтегрувала прогностичні підходи, принципи просторового планування й механізми смарт-спеціалізації в єдину систему наукового та управлінського використання.

Формулювання цілей статті (постановка завдання). Метою статті є розроблення теоретико-методологічних засад формування концепції економічного прогнозування просторового планування та розвитку територій на засадах смарт-спеціалізації, спрямованої на забезпечення узгодженості стратегічних рішень, інноваційних пріоритетів і територіальних особливостей розвитку в довгостроковій перспективі.

Для досягнення поставленої мети передбачається вирішення таких завдань:

уточнити сутність економічного прогнозування в системі просторового планування та регіонального розвитку;

визначити концептуальні принципи формування інтегрованої моделі прогнозування розвитку територій з урахуванням засад смарт-спеціалізації;

проаналізувати сучасні методи економічного прогнозування та обґрунтувати можливості їх адаптації до потреб просторового планування;

розкрити механізми інтеграції результатів прогнозування у стратегічні та планувальні документи розвитку територій;

сформувати структурно-логічну модель концепції економічного прогнозування просторового розвитку на засадах смарт-спеціалізації.

Реалізація зазначених завдань сприятиме формуванню цілісного наукового підходу до прогнозування розвитку територій, підвищенню обґрунтованості управлінських рішень та забезпеченню довгострокової конкурентоспроможності регіонів і територіальних громад.

Виклад основного матеріалу дослідження. Економічне прогнозування в системі просторового планування та регіонального розвитку слід розглядати як науково обґрунтований процес визначення можливих і ймовірних траєкторій соціально-економічної динаміки територій з урахуванням їх ресурсного потенціалу, структурних особливостей, інституційного середовища та зовнішніх впливів. На відміну від загальноекономічного прогнозування, яке фокусується переважно на макропоказниках, у просторовому вимірі воно орієнтоване на врахування територіальної диференціації розвитку, міжрегіональних зв'язків і локальних конкурентних переваг.

Сутність економічного прогнозування в системі просторового планування полягає у формуванні аналітичної основи для прийняття стратегічних рішень щодо використання земельних, трудових, інфраструктурних, інноваційних та фінансових ресурсів території. Воно забезпечує узгодження економічних цілей із просторовими параметрами розвитку – розміщенням виробництва, транспортною доступністю, розвитком урбанізованих зон, функціональним зонуванням та екологічними обмеженнями.

У системі регіонального розвитку економічне прогнозування виконує декілька ключових функцій. По-перше, аналітичну – через оцінювання тенденцій, структурних зрушень і потенційних точок зростання регіональної економіки. По-друге, стратегічну – шляхом визначення довгострокових пріоритетів розвитку та можливих сценаріїв трансформації територій. По-третє, координаційну – забезпечуючи узгодженість між галузевими, просторовими та інституційними складовими регіональної політики.

Важливо підкреслити, що економічне прогнозування у просторовому контексті має враховувати багаторівневість управління – національний, регіональний і локальний рівні – та інтегрувати інтереси різних суб'єктів розвитку. Воно не обмежується кількісними оцінками показників валового регіонального продукту чи зайнятості, а передбачає аналіз інноваційного потенціалу, спеціалізації територій, демографічних тенденцій, інфраструктурних можливостей і ризиків зовнішнього середовища.

Таким чином, економічне прогнозування в системі просторового планування та регіонального розвитку є інструментом формування довгострокової моделі територіального розвитку, що поєднує економічні, соціальні та просторові аспекти. Його сутність полягає у забезпеченні науково обґрунтованої основи для розроблення адаптивних стратегій розвитку, спрямованих на підвищення конкурентоспроможності та збалансованості територій.

Формування інтегрованої моделі прогнозування розвитку територій на засадах смарт-спеціалізації базується на низці концептуальних принципів, які забезпечують її цілісність, адаптивність та практичну

застосовність у системі просторового та регіонального планування.

Основні принципи можна систематизувати наступним чином:

1. Принцип системності.

Модель повинна розглядати територію як цілісну соціально-економічну систему, що включає економічні, соціальні, екологічні та просторові компоненти. Це забезпечує комплексну оцінку розвитку та дозволяє враховувати взаємозв'язки між різними рівнями та складовими території.

2. Принцип багаторівневості.

Прогнозування повинно здійснюватися з урахуванням національного, регіонального та локального рівнів управління, що дозволяє враховувати особливості кожного рівня та забезпечує координацію стратегічних рішень між різними суб'єктами розвитку.

3. Принцип адаптивності.

Модель має передбачати динамічне коригування прогнозних оцінок і стратегічних рішень у разі зміни зовнішніх та внутрішніх умов (економічних, технологічних, демографічних чи екологічних). Це забезпечує гнучкість та стійкість розвитку території.

4. Принцип орієнтації на інноваційний розвиток і смарт-спеціалізацію.

Модель повинна інтегрувати аналіз інноваційного потенціалу територій та визначати пріоритетні напрями діяльності з урахуванням конкурентних переваг. Смарт-спеціалізація виступає механізмом концентрації ресурсів та стимулювання інноваційних екосистем.

5. Принцип інтеграції кількісних та якісних методів.

Ефективність моделі забезпечується поєднанням економіко-математичних та статистичних методів з експертними, сценарними та просторовими інструментами. Це дозволяє враховувати як об'єктивні економічні дані, так і суб'єктивні оцінки перспектив розвитку територій.

6. Принцип прогнозової орієнтації на довгострокову перспективу.

Модель має забезпечувати формування сценаріїв розвитку територій у довгостроковому горизонті, що дозволяє планувати інфраструктурні проекти, інвестиції та інноваційні ініціативи з урахуванням майбутніх тенденцій і ризиків.

7. Принцип інтеграції прогнозування з просторовим плануванням.

Прогнозні оцінки повинні безпосередньо трансформуватися у стратегічні та планувальні рішення: зонування територій, розміщення виробничих та соціальних об'єктів, планування інфраструктури, формування інноваційних кластерів.

8. Принцип моніторингу та зворотного зв'язку.

Модель передбачає постійний моніторинг показників розвитку та коригування прогнозів і стратегій на основі отриманих даних, що забезпечує адаптивність та підвищує ефективність управління територіями.

Використання цих принципів дозволяє створити інтегровану, гнучку і науково обґрунтовану модель прогнозування розвитку територій, яка забезпечує ефективне поєднання економічного аналізу, просторового планування та механізмів смарт-спеціалізації, орієнтованих на довгострокову конкурентоспроможність територій.

Сучасні методи економічного прогнозування характеризуються різноманітністю підходів, що охоплюють кількісні, якісні та комбіновані інструменти аналізу майбутнього розвитку економічних систем. Їх

застосування у сфері просторового планування потребує адаптації з урахуванням територіальної специфіки, багаторівневості управління та інтеграції економічних і просторових параметрів.

1. Економіко-математичні та статистичні методи.

До цієї групи належать екстраполяційні моделі, регресійний аналіз, моделі часових рядів, міжгалузеві баланси, економетричні та макроекономічні моделі. Їх перевагами є формалізованість, можливість кількісного вимірювання впливу факторів та обґрунтування альтернативних сценаріїв розвитку.

У контексті просторового планування такі методи можуть бути адаптовані шляхом:

використання регіоналізованих статистичних даних; включення просторових змінних (щільність населення, транспортна доступність, концентрація виробництва);

побудови моделей міжрегіональних взаємозв'язків і потоків ресурсів.

Однак їх ефективність залежить від якості статистичної бази та здатності враховувати структурні зміни в економіці територій.

2. Сценарні та варіантні методи.

Сценарне прогнозування дозволяє моделювати альтернативні траєкторії розвитку залежно від зміни зовнішніх і внутрішніх факторів. У сфері просторового планування цей підхід є особливо актуальним, оскільки враховує невизначеність макроекономічних умов, демографічних змін, інноваційних зрушень та екологічних ризиків.

Адаптація сценарного підходу передбачає:

формування просторово орієнтованих сценаріїв (урбанізаційний, інноваційний, ресурсний, демографічний);

інтеграцію економічних прогнозів з планувальними рішеннями щодо зонування територій;

використання експертних оцінок та методів стратегічного foresight.

3. Експертні та якісні методи.

Методи Делфі, стратегічні сесії, мозкові штурми, SWOT- та PEST-аналіз забезпечують врахування якісних характеристик розвитку, інституційних змін і поведінкових факторів. У просторовому плануванні вони дозволяють врахувати інтереси місцевих громад, бізнесу та органів влади.

Їх адаптація полягає у:

поєднанні з просторовими аналітичними інструментами;

використанні для визначення точок економічного зростання територій;

інтеграції в процес формування стратегій смарт-спеціалізації.

4. Інтегровані та цифрові методи.

Сучасний етап розвитку прогнозування характеризується використанням GIS-технологій, просторового моделювання, великих даних (Big Data) та систем підтримки прийняття рішень. Такі інструменти дозволяють поєднувати економічні прогнози з картографічним аналізом і візуалізацією територіальних диспропорцій.

Адаптація цих методів передбачає:

створення цифрових моделей територіального розвитку;

прогнозування інфраструктурних навантажень; аналіз просторової концентрації інноваційної активності.

Отже, сучасні методи економічного прогнозування формують широкий інструментарій, який може бути ефективно застосований у системі просторового

планування за умови їх комплексного використання. Ключовою умовою адаптації є інтеграція кількісних моделей із якісними підходами, врахування просторової специфіки територій та орієнтація на довгострокові стратегічні цілі розвитку. Саме така синергія забезпечує формування обґрунтованих управлінських рішень щодо збалансованого та конкурентоспроможного розвитку регіонів.

Інтеграція результатів економічного прогнозування у стратегічні та планувальні документи розвитку територій є ключовою умовою підвищення їх обґрунтованості, узгодженості та адаптивності. Такий процес передбачає трансформацію аналітичних прогнозних оцінок у конкретні стратегічні орієнтири, просторові рішення та інструменти реалізації політики розвитку.

1. Інституційно-нормативний механізм.

Першим елементом інтеграції є закріплення прогнозних показників у системі стратегічних документів – стратегій регіонального розвитку, програм соціально-економічного розвитку, комплексних планів просторового розвитку територіальних громад.

Прогнозні розрахунки мають виступати вихідною базою для визначення:

- стратегічних цілей і пріоритетів;
- цільових індикаторів розвитку;
- очікуваних соціально-економічних результатів.

Це забезпечує відповідність стратегічних документів реальним ресурсним можливостям та довгостроковим тенденціям розвитку територій.

2. Структурно-логічний механізм.

Прогнозування повинно бути інтегроване у логіку формування стратегій через поетапний алгоритм: аналіз тенденцій → формування сценаріїв → вибір стратегічної альтернативи → визначення просторових параметрів реалізації.

У цьому контексті результати прогнозів стають основою для:

визначення функціонального зонування територій;

планування розміщення виробничої та соціальної інфраструктури;

формування пріоритетів інвестиційної політики.

Таким чином забезпечується зв'язок між економічними розрахунками та просторовими рішеннями.

3. Сценарно-варіантний механізм.

Інтеграція прогнозів у планувальні документи має здійснюватися на основі альтернативних сценаріїв розвитку. Кожен сценарій відображає різні варіанти економічної динаміки, демографічних змін, інноваційної активності та зовнішніх впливів.

Стратегічні документи повинні:

- містити декілька сценаріїв реалізації;
- визначати граничні параметри ризиків;
- передбачати механізми коригування цілей у разі зміни умов.

Такий підхід підвищує гнучкість і стійкість системи управління територіальним розвитком.

4. Фінансово-економічний механізм.

Прогнозні показники мають бути узгоджені з бюджетним плануванням та програмами фінансування. Інтеграція здійснюється через:

- середньострокове бюджетне прогнозування;
- оцінювання інвестиційної потреби;
- визначення економічної ефективності інфраструктурних проектів.

Це дозволяє узгодити стратегічні пріоритети з реальними фінансовими можливостями територій.

5. Інформаційно-аналітичний механізм.

Важливою складовою є створення систем моніторингу та зворотного зв'язку, які дозволяють співвідносити фактичні результати з прогнозними показниками. Це передбачає:

- формування системи індикаторів оцінки розвитку;
- регулярне оновлення прогнозних моделей;
- використання цифрових платформ і GIS-технологій для просторового аналізу.

Такий механізм забезпечує адаптивність стратегічних документів та їх коригування відповідно до змін зовнішнього середовища.

Отже, інтеграція результатів економічного прогнозування у стратегічні та планувальні документи розвитку територій є комплексним процесом, що поєднує інституційні, аналітичні, фінансові та інформаційні механізми. Її ефективність визначається системністю підходу, узгодженістю між рівнями управління та здатністю враховувати просторові особливості й довгострокові тенденції соціально-економічного розвитку.

Структурно-логічна модель концепції економічного прогнозування просторового розвитку на засадах смарт-спеціалізації відображає взаємозв'язок між аналітичними, стратегічними та управлінськими компонентами формування довгострокової траєкторії розвитку територій. Вона ґрунтується на інтеграції економічних прогнозів, просторового аналізу та механізмів визначення інноваційних пріоритетів.

1. Концептуально-цільовий блок.

Містить:

визначення стратегічної мети просторового розвитку;

формування принципів смарт-спеціалізації (концентрація ресурсів, інноваційність, партнерство, підприємницьке відкриття);

окреслення довгострокових соціально-економічних орієнтирів території.

Цей блок задає нормативну та ціннісну основу прогнозування.

2. Аналітично-діагностичний блок.

Передбачає:

оцінювання ресурсного, інноваційного та інституційного потенціалу території;

аналіз галузевої структури економіки та просторових диспропорцій;

ідентифікацію конкурентних переваг і вузьких місць розвитку;

визначення спеціалізацій на основі підприємницького відкриття.

На цьому етапі формується база даних і здійснюється первинна оцінка тенденцій розвитку.

3. Прогностично-сценарний блок.

Включає:

побудову економетричних та структурних моделей розвитку;

формування альтернативних сценаріїв (інерційний, інноваційний, трансформаційний);

прогнозування просторової динаміки виробництва, зайнятості, інфраструктурного навантаження;

оцінювання ризиків і невизначеностей.

Сценарії інтегрують економічні показники з просторовими параметрами (зонування, інфраструктурні вузли, кластери).

4. Стратегічно-планувальний блок.

Передбачає:

вибір оптимального сценарію розвитку;

трансформацію прогнозних показників у стратегічні цілі та індикатори;

визначення пріоритетів інвестицій і територіальних проєктів;

інтеграції результатів прогнозування у документи просторового планування та регіональні стратегії.

Цей блок забезпечує практичну реалізацію прогнозних результатів.

5. Інституційно-ресурсний блок.

Охоплює:

визначення механізмів фінансового забезпечення;

формування партнерств (влада — бізнес — наука — громада);

створення систем управління реалізацією стратегій;

узгодження дій на різних рівнях управління.

Саме тут реалізується принцип багаторівневої координації.

6. Моніторингово-коригувальний блок.

Містить:

систему індикаторів оцінювання результатів;

регулярне оновлення прогнозних моделей;

механізми адаптивного коригування стратегії;

цифрові платформи аналітичної підтримки рішень.

Цей блок забезпечує динамічність та гнучкість концепції.

Логіка функціонування моделі. Модель функціонує як замкнений цикл:

діагностика → прогнозування → стратегічний вибір → реалізація → моніторинг → коригування → оновлена діагностика.

Інтегруючим елементом виступає принцип смарт-спеціалізації, який забезпечує фокусування ресурсів на тих видах економічної діяльності, що мають найбільший інноваційний і конкурентний потенціал у конкретному просторовому контексті.

Узагальнена характеристика моделі. Запропонована структурно-логічна модель:

поєднує економічне прогнозування з просторовим аналізом;

враховує інноваційні пріоритети територій;

забезпечує сценарну варіативність і адаптивність;

інтегрує стратегічне, фінансове та інституційне планування;

орієнтована на довгострокову конкурентоспроможність територій.

Таким чином, модель формує цілісну концептуальну основу для розроблення адаптивної системи економічного прогнозування просторового розвитку територій на засадах смарт-спеціалізації, що відповідає сучасним викликам регіональної та муніципальної політики.

Висновки. Проведене дослідження підтверджує актуальність формування концепції економічного прогнозування просторового планування та розвитку територій на засадах смарт-спеціалізації в умовах структурних змін економіки, зростання конкуренції між регіонами та підвищеної невизначеності. Визначено, що традиційні підходи до прогнозування не завжди враховують інноваційний характер розвитку та просторові особливості територій.

Уточнено сутність економічного прогнозування у системі просторового планування та регіонального розвитку як науково обґрунтованого процесу визначення можливих траєкторій розвитку територій із врахуванням ресурсного, інституційного та інноваційного потенціалу, просторової диференціації та міждіагональних взаємозв'язків.

Проаналізовано сучасні методи економічного прогнозування, включаючи економіко-математичні, статистичні, сценарні, експертні та цифрові підходи, та обґрунтовано можливості їх адаптації до потреб просторового планування. Визначено, що інтеграція кількісних і якісних методів, поєднання прогнозування з просторовим аналізом та врахуванням принципів смарт-спеціалізації підвищує ефективність стратегічних рішень.

Розкрито механізми інтеграції результатів прогнозування у стратегічні та планувальні документи розвитку територій через інституційні, аналітичні, фінансові та інформаційно-аналітичні інструменти, що забезпечує узгодженість цілей, адаптивність стратегій і підвищення стійкості розвитку територій.

Запропоновано структурно-логічну модель концепції економічного прогнозування просторового розвитку на засадах смарт-спеціалізації, яка поєднує цільовий, аналітичний, прогностичний, стратегічно-планувальний, ресурсний та моніторингово-коригувальний блоки. Модель забезпечує інтеграцію економічного прогнозування з просторовим аналізом, визначенням інноваційних пріоритетів та адаптивним управлінням розвитком територій.

Використання запропонованої концепції дозволяє підвищити обґрунтованість управлінських рішень, забезпечити ефективне використання ресурсного потенціалу територій, стимулювати інноваційний розвиток та формувати довгострокову конкурентоспроможність регіонів.

Загалом, результати дослідження створюють наукову базу для подальшого розвитку інтегрованих методик економічного прогнозування просторового розвитку та впровадження принципів смарт-спеціалізації у регіональну та муніципальну політику.

Перспективи подальших досліджень. Подальші наукові дослідження у сфері економічного прогнозування просторового планування та розвитку територій на засадах смарт-спеціалізації можуть зосереджуватися на кількох ключових напрямках:

Поглиблення методологічних засад прогнозування. Важливим є розвиток інтегрованих підходів, що поєднують економіко-математичні моделі, сценарний аналіз, просторову аналітику та експертні методи. Це дозволить більш точно оцінювати взаємозв'язки між економічними, соціальними та просторовими чинниками розвитку територій та враховувати невизначеність і структурні зрушення в довгостроковій перспективі.

Розширення цифрових інструментів прогнозування. Перспективним напрямом є застосування великих даних (Big Data), штучного інтелекту та геоінформаційних систем (GIS) для моделювання розвитку територій. Це дає змогу інтегрувати прогнози з картографічними і просторовими даними, оцінювати ефекти інфраструктурних та інноваційних проєктів і підвищувати адаптивність управлінських рішень.

Удосконалення механізмів інтеграції прогнозів у стратегічні документи. Доцільно досліджувати методи трансформації прогнозних показників у цілі, індикатори та просторові рішення стратегій розвитку. Особливу увагу слід приділяти механізмам адаптивного коригування стратегій у разі зміни економічних, демографічних або технологічних умов.

Розвиток концепції смарт-спеціалізації в локальному та регіональному контексті. Перспективою є дослідження взаємозв'язку між прогнозними оцінками розвитку територій та визначенням конкурентних переваг, пріоритетів інноваційної діяльності та

інституційних потреб регіонів. Це дозволить розробляти більш ефективні стратегії концентрації ресурсів та стимулювання інноваційних екосистем.

Емпіричні дослідження та практичне застосування. Важливо реалізовувати кейс-стаді для різних типів територій та регіонів, оцінюючи ефективність інтеграції економічного прогнозування зі стратегічним плануванням. Такі дослідження сприятимуть перевірі теоретичних моделей на практиці та їх адаптації до конкретних умов розвитку.

Таким чином, перспективи подальших досліджень спрямовані на розвиток комплексних, інтегрованих і цифрово-орієнтованих методів прогнозування, що дозволять підвищити ефективність просторового планування та реалізацію стратегій смарт-спеціалізації для забезпечення сталого та конкурентоспроможного розвитку територій.

ЛІТЕРАТУРА

1. Гуцалюк О. М., Бондар Ю. А., Кравченко М. С., Федюк Б. О. Корпоративне управління стратегічними комунікаціями та репутаційними ризиками на підприємствах малого та середнього бізнесу: Україна VS ЄС. *Вісник економічної науки України*. 2025. № 1 (48). С. 95-103. [https://doi.org/10.37405/1729-7206.2025.1\(48\).95-103](https://doi.org/10.37405/1729-7206.2025.1(48).95-103)
2. Гуцалюк О. М., Бондар Ю. А., Журило І. В., Соколенко А. В. Стратегічний розвиток підприємств малого та середнього бізнесу в системі інноваційно-інтегрованих кластерних структур. *Економічний вісник Донбасу*. 2025. № 1 (79). С. 77-85. [https://doi.org/10.12958/1817-3772-2025-1\(79\)-77-85](https://doi.org/10.12958/1817-3772-2025-1(79)-77-85)
3. Гуцалюк О. М., Бондар Ю. А., Семенюк Л. Л., Хачатурян О. С. Євроінтеграційні підходи до екокультурної трансформації та інфраструктурного вдосконалення індустрії гостинності в концепції розвитку сервісної економіки. *Економічний вісник Донбасу*. 2025. № 2 (80). С. 118-134. [https://doi.org/10.12958/1817-3772-2025-2\(80\)-118-134](https://doi.org/10.12958/1817-3772-2025-2(80)-118-134)
4. Гуцалюк О. М., Чудаєва І. Б., Ус Г. О., Іляшенко А. Х. Цифрові трансформації інноваційно-інформаційного розвитку національної економіки в забезпеченні захисту стратегічних інтересів України. *Вісник Східноєвропейського університету економіки і менеджменту*. 2025. № 1 (33). С. 6-18. [https://doi.org/10.58253/2078-1628-2025-1\(33\)-001](https://doi.org/10.58253/2078-1628-2025-1(33)-001)
5. Гуцалюк О. М., Бондар Ю. А., Чудаєва І. Б., Захарченко О. В. Резильєнтність стратегічного розвитку національної економіки в умовах забезпечення інтересів України та цифрових модифікацій інноваційно-інформаційних інструментів впливу. *Наукові інновації та передові технології*. 2025. Вип. 9 (49). С. 668-682. [https://doi.org/10.52058/2786-5274-2025-9\(49\)-668-682](https://doi.org/10.52058/2786-5274-2025-9(49)-668-682)
6. Гуцалюк О. М., Бондар Ю. А., Чудаєва І. Б., Ус Г. О. Трансформаційні процеси в стратегуванні інноваційно-інвестиційного потенціалу національної економіки в координатах інформаційних змін та захисту інтересів держави. *Збірник наукових праць Черкаського державного технологічного університету. Серія: Економічні науки*. 2025. Т. 26. Вип. 75 (2). С. 141-153. [https://doi.org/10.24025/2306-4420.75\(2\).2025.338600](https://doi.org/10.24025/2306-4420.75(2).2025.338600)
7. Бондар Ю. А., Єрошкін К. А. Теоретичні аспекти управління фінансовою діяльністю підприємства. *Причорноморські наукові студії*. 2020. Вип. 55. С. 83-87. <https://doi.org/10.32843/bses.55-13>
8. Сухорольський П. М., Сухорольська І. Ю. Основні етапи розвитку футурології та її завдання в умовах сучасного світу. *Науково-теоретичний альманах «Грані»*. 2018. Т. 21. № 3. С. 116-123.
9. Шапуров О. О. Сучасні інновації: форсайт-дослідження та екофутурологія. *Науковий вісник Херсонського державного університету. Серія Економічні науки*. 2016. Вип. 20. Ч. 2. С. 118-120.
10. Шергін С. О. Футурологія у галузі глобалістики і міжнародних відносин. *Зовнішні справи*. 2021. Т. 31. № 1-2. С. 35-41. <https://doi.org/10.46493/2663-2675-2021-1-2-3>

Надійшла до редакції 16.02.2026 р.

Прийнята до друку 31.03.2026 р.

Опублікована 29.05.2026 р.

REFERENCES

1. Hutsaliuk, O. M., Bondar, Iu. A., Kravchenko, M. S., & Fedyuk, B. O. (2025). Corporate management of strategic communications and reputational risks in small and medium-sized businesses: Ukraine VS EU. *Bulletin of Economic Science of Ukraine*, 1(48), 95-103. [https://doi.org/10.37405/1729-7206.2025.1\(48\).95-103](https://doi.org/10.37405/1729-7206.2025.1(48).95-103) [in Ukrainian].
2. Hutsaliuk, O. M., Bondar, Iu. A., Zhurylo, I. V., & Sokolenko, A. V. (2025). Strategic development of small and medium-sized businesses in the system of innovative and integrated cluster structures. *Economic Bulletin of Donbas*, 1(79), 77-85. [https://doi.org/10.12958/1817-3772-2025-1\(79\)-77-85](https://doi.org/10.12958/1817-3772-2025-1(79)-77-85) [in Ukrainian].
3. Hutsaliuk, O. M., Bondar, Iu. A., Semenyuk, L. L., & Khachaturyan, O. S. (2025). European integration approaches to eco-cultural transformation and infrastructure improvement of the hospitality industry in the concept of service economy development. *Economic Bulletin of Donbas*, 2(80), 118-134. [https://doi.org/10.12958/1817-3772-2025-2\(80\)-118-134](https://doi.org/10.12958/1817-3772-2025-2(80)-118-134) [in Ukrainian].
4. Hutsaliuk, O. M., Chudayeva, I. B., Us, G. O., & Ilyashenko, A. Kh. (2025). Digital transformations of innovative and informational development of the national economy in ensuring the protection of strategic interests of Ukraine. *Bulletin of the Eastern European University of Economics and Management*, 1(33), 6-18. [https://doi.org/10.58253/2078-1628-2025-1\(33\)-001](https://doi.org/10.58253/2078-1628-2025-1(33)-001) [in Ukrainian].
5. Hutsaliuk, O. M., Bondar, Iu. A., Chudayeva, I. B., & Zakharchenko, O. V. (2025). Resilience of strategic development of the national economy in the context of ensuring the interests of Ukraine and digital modifications of innovative and informational instruments of influence. *Scientific innovations and advanced technologies*, 9(49), 668-682. [https://doi.org/10.52058/2786-5274-2025-9\(49\)-668-682](https://doi.org/10.52058/2786-5274-2025-9(49)-668-682) [in Ukrainian].
6. Hutsaliuk, O. M., Bondar, Iu. A., Chudayeva, I. B., & Us, G. O. (2025). Transformational processes in strategizing the innovative and investment potential of the national economy in the coordinates of information changes and protection of the interests of the state. *Collection of scientific papers of Cherkasy State Technological University. Series: Economic Sciences*, 26(75(2)), 141-153. [https://doi.org/10.24025/2306-4420.75\(2\).2025.338600](https://doi.org/10.24025/2306-4420.75(2).2025.338600) [in Ukrainian].

7. Bondar, Iu. A., & Eroshkin, K. A. (2020). Theoretical aspects of managing the financial activities of an enterprise. *Black Sea Scientific Studies*, 55, 83–87. <https://doi.org/10.32843/bses.55-13> [in Ukrainian].
8. Sukhorolsky, P. M., & Sukhorolska, I. Yu. (2018). The main stages of the development of futurology and its tasks in the conditions of the modern world. *Scientific and theoretical almanac "Edges"*, 21(3), 116–123 [in Ukrainian].
9. Shapurov, O. O. (2016). Modern innovations: foresight research and ecofuturology. *Scientific Bulletin of Kherson State University. Economic Sciences Series*, 20(2), 118–120 [in Ukrainian].
10. Shergin, S. O. (2021). Futurology in the field of global studies and international relations. *Foreign Affairs*, 31(1-2), 35–41. <https://doi.org/10.46493/2663-2675-2021-1-2-3> [in Ukrainian].

Received: 16.02.2026

Accepted: 31.03.2026

Published: 29.05.2026

Остапенко В. В. Формування концепції економічного прогнозування просторового планування та розвитку територій на засадах смарт-спеціалізації

У роботі обґрунтовано теоретико-методологічні засади формування концепції економічного прогнозування просторового планування та розвитку територій на засадах смарт-спеціалізації. Доведено, що в умовах структурних трансформацій економіки, посилення міжрегіональної конкуренції та зростання невизначеності традиційні підходи до прогнозування потребують модернізації з урахуванням інноваційної спрямованості розвитку та просторової диференціації потенціалів територій.

Розкрито зміст концепції економічного прогнозування у контексті інтеграції стратегічного, просторового та інноваційного підходів. Визначено, що ключовими принципами такої концепції є системність, багаторівневність, адаптивність, узгодженість із стратегічними цілями розвитку та орієнтація на використання внутрішнього потенціалу територій. Особливу увагу приділено ролі смарт-спеціалізації як інструменту ідентифікації конкурентних переваг, формування інноваційних пріоритетів і забезпечення структурної модернізації регіональної економіки.

Запропоновано підхід до поєднання економіко-математичного моделювання, сценарного аналізу, просторової аналітики та експертних методів у процесі прогнозування довгострокового розвитку територій. Обґрунтовано необхідність інтеграції результатів прогнозування у документи просторового планування та регіональні стратегії розвитку з метою підвищення їхньої результативності та адаптивності.

Зроблено висновки, що формування концепції економічного прогнозування просторового розвитку на засадах смарт-спеціалізації сприятиме підвищенню обґрунтованості управлінських рішень, ефективному використанню ресурсного потенціалу територій та забезпеченню їх довгострокової конкурентоспроможності в умовах глобальних викликів.

Ключові слова: економічне прогнозування, просторове планування, розвиток територій, смарт-спеціалізація, регіональна економіка, стратегічне управління, інноваційний розвиток, сценарний аналіз.

Ostapenko V. Formation of the concept of economic forecasting of spatial planning and development of territories based on smart specialization

The article substantiates the theoretical and methodological foundations for developing a concept of economic forecasting for spatial planning and territorial development based on smart specialization principles. It is argued that in the context of structural economic transformations, increasing interregional competition, and growing uncertainty, traditional forecasting approaches require modernization with due regard to innovation-oriented development and the spatial differentiation of territorial potential.

The content of the concept of economic forecasting is revealed through the integration of strategic, spatial, and innovation-based approaches. It is determined that the key principles of such a concept include systemic coherence, multilevel governance, adaptability, alignment with strategic development goals, and orientation toward the effective use of endogenous territorial potential. Particular attention is paid to the role of smart specialization as a tool for identifying competitive advantages, shaping innovation priorities, and ensuring the structural modernization of regional economies.

An approach combining economic and mathematical modeling, scenario analysis, spatial analytics, and expert methods in the process of long-term territorial development forecasting is proposed. The necessity of integrating forecasting results into spatial planning documents and regional development strategies in order to enhance their effectiveness and adaptability is substantiated.

It is concluded that the formation of a concept of economic forecasting for spatial development based on smart specialization will contribute to improving the validity of managerial decision-making, ensuring the efficient use of territorial resources, and strengthening long-term competitiveness in the face of global challenges.

Keywords: economic forecasting, spatial planning, territorial development, smart specialization, regional economy, strategic management, innovation development, scenario analysis.

Формат цитування:

Остапенко В. В. Формування концепції економічного прогнозування просторового планування та розвитку територій на засадах смарт-спеціалізації. *Вісник економічної науки України*. 2026. № 1 (50). С. 65–71. [https://doi.org/10.37405/3041-1629.2026.1\(50\).65-71](https://doi.org/10.37405/3041-1629.2026.1(50).65-71)

Ostapenko, V. (2026). Formation of the concept of economic forecasting of spatial planning and development of territories based on smart specialization. *Visnyk ekonomichnoi nauky Ukrainy*, 1(50), 65–71. [https://doi.org/10.37405/3041-1629.2026.1\(50\).65-71](https://doi.org/10.37405/3041-1629.2026.1(50).65-71)

Галина Олександрівна Ус,
академік АЕН України, д-р екон. наук, професор,
ORCID 0000-0001-8954-591X
e-mail: us_galina@ukr.net;

Олександр Анатолійович Олійник,
здобувач третього (освітньо-наукового) рівня вищої освіти,
ORCID 0009-0004-6093-753X
e-mail: 3949585@gmail.com

ПЗВО «Східноєвропейський університет імені Пауфа Аблязова», м. Черкаси

МЕТОДИ І МОДЕЛІ SMART-СТРАТЕГУВАННЯ ГЛОБАЛІЗАЦІЙНОГО РОЗВИТКУ ВЕЛИКОМАСШТАБНИХ ЕКОНОМІКО-ВИРОБНИЧИХ СИСТЕМ ТА КОРПОРАТИВНО-ІНТЕГРОВАНИХ ПІДПРИЄМСТВ

Вступ. Сучасний етап розвитку світової економіки характеризується посиленням глобалізаційних процесів, зростанням конкуренції на міжнародних ринках, прискоренням технологічних змін та ускладненням виробничо-логістичних ланцюгів. У таких умовах великомасштабні економіко-виробничі системи та корпоративно-інтегровані підприємства функціонують у середовищі високої нестабільності, що потребує якісно нових підходів до стратегічного управління, здатних забезпечити стійкість, адаптивність і довгострокову конкурентоспроможність. Особливого значення набуває формування таких стратегій розвитку, які не лише враховують глобальні тенденції, але й забезпечують ефективну інтеграцію ресурсів, виробничих потужностей, управлінських компетенцій та інноваційного потенціалу.

Водночас на практиці значна частина стратегічних ініціатив корпоративних структур стикається з проблемою недостатньої конкретизації цілей, складності оцінювання результативності та відсутності чітких критеріїв досягнення запланованих змін. Це знижує керованість стратегічних процесів, підвищує ризики помилкових управлінських рішень і ускладнює контроль за реалізацією програм розвитку. У цьому контексті актуалізується застосування SMART-стратегування як інструменту, що дозволяє формувати цілі та завдання розвитку на основі принципів конкретності, вимірюваності, досяжності, релевантності та часової визначеності, забезпечуючи логічну узгодженість між стратегічними пріоритетами та реальними можливостями підприємства чи інтегрованої системи.

SMART-підхід у стратегуванні набуває особливої актуальності для великомасштабних економіко-виробничих систем, які мають складну організаційну структуру, багаторівневі управлінські зв'язки, розгалужену систему бізнес-процесів і значну кількість внутрішніх та зовнішніх стейкхолдерів. Для таких систем важливо забезпечити не лише постановку стратегічних орієнтирів, а й трансформацію їх у систему показників та управлінських рішень, що дозволяють контролювати прогрес реалізації глобалізаційного розвитку. У цьому аспекті застосування моделей Balanced Scorecard (BSC), KPI-орієнтованого управління, сценарного планування, ризик-менеджменту та стратегічних карт створює методологічну основу

для побудови ефективного механізму SMART-стратегування.

Постановка проблеми. Глобалізаційні процеси, посилення міжнародної конкуренції, технологічна модернізація виробництва та нестабільність світових ринків формують нові умови функціонування великомасштабних економіко-виробничих систем і корпоративно-інтегрованих підприємств. У сучасному середовищі стратегічний розвиток таких структур ускладнюється підвищеним рівнем ризиків, швидкою зміною попиту, трансформацією ланцюгів постачання, загостренням ресурсних обмежень та необхідністю відповідати стандартам сталого розвитку. Це потребує удосконалення методології стратегічного управління та впровадження більш чітких, вимірюваних і керованих стратегічних рішень.

Проблема полягає в тому, що традиційні підходи до стратегічного планування, які широко застосовуються на підприємствах, часто мають декларативний характер і не забезпечують належної конкретизації цілей, механізмів їх досягнення та контролю результатів. У багатьох випадках стратегічні програми розвитку не супроводжуються системною чіткими показниками ефективності, часовими межами реалізації та визначенням відповідальних виконавців. Як наслідок, знижується ефективність реалізації стратегічних ініціатив, виникає дисбаланс між стратегічними пріоритетами та реальними ресурсними можливостями, а також посилюється ймовірність стратегічних помилок у процесі виходу на міжнародні ринки або поглиблення інтеграційної взаємодії.

Особливо гостро зазначені проблеми проявляються у великомасштабних економіко-виробничих системах і корпоративно-інтегрованих підприємствах через складність їх організаційної структури, багаторівневість управління, масштаб ресурсних потоків та значну кількість стейкхолдерів. У таких умовах виникає потреба у стратегуванні, яке поєднує гнучкість, адаптивність і системність, а також забезпечує чітке узгодження стратегічних цілей із ключовими бізнес-процесами та корпоративними функціями.

Актуальність дослідження зумовлена необхідністю розроблення та застосування методів і моделей SMART-стратегування, які дозволяють формувати стратегічні цілі за критеріями конкретності, вимірюваності, досяжності, релевантності та часової визна-

ченості. Використання SMART-підходу створює можливість підвищити керованість стратегічного розвитку, інтегрувати інструменти KPI, Balanced Scorecard, стратегічних карт, ризик-менеджменту та сценарного планування, а також забезпечити ефективний моніторинг реалізації глобалізаційних стратегій.

Таким чином, дослідження методів і моделей SMART-стратегування глобалізаційного розвитку великомасштабних економіко-виробничих систем та корпоративно-інтегрованих підприємств є важливим науково-практичним завданням, спрямованим на підвищення конкурентоспроможності та стійкості економічних структур у сучасному глобальному середовищі.

Аналіз останніх досліджень і публікацій. Проблематика стратегічного управління розвитком великомасштабних економіко-виробничих систем і корпоративно-інтегрованих підприємств у контексті глобалізаційних змін є предметом активних наукових дискусій у вітчизняній та зарубіжній літературі. У сучасних дослідженнях простежується стійка тенденція до поєднання класичних підходів стратегічного менеджменту з інструментами, що забезпечують гнучкість, вимірюваність результатів і підвищену керованість стратегічних програм.

Значний масив робіт присвячено еволюції стратегічних концепцій у глобалізованому середовищі, зокрема аналізу конкурентних стратегій, інтернаціоналізації бізнесу, формуванню глобальних ланцюгів створення вартості та мережових форм кооперації. У межах цих підходів обґрунтовується важливість узгодження корпоративної стратегії із зовнішніми драйверами розвитку (ринковими, технологічними, інституційними), а також підкреслюється роль стратегічних альянсів, інтеграційних об'єднань і корпоративних екосистем як інструментів зміцнення позицій підприємств на світових ринках.

Окремий напрям досліджень пов'язаний із методами формалізації стратегічних цілей та оцінювання результативності. Найбільш поширеним і концептуально опрацьованим інструментарієм у цій площині є Balanced Scorecard (BSC), стратегічні карти, система KPI та управління за цілями (MBO). Науковці наголошують, що застосування BSC і KPI дозволяє трансформувати стратегічні наміри в систему вимірюваних показників, розподілити відповідальність між управлінськими рівнями та забезпечити постійний стратегічний контроль. Водночас у низці робіт вказується на ризики «підміни стратегії показниками» та необхідність збереження причинно-наслідкової логіки між цілями, процесами та ресурсами.

Важливе місце в сучасних публікаціях займає проблематика стратегічної адаптації та управління невизначеністю. Розвиваються підходи сценарного планування, стратегічної гнучкості, динамічних здібностей (dynamic capabilities), а також ризик-орієнтованого управління. Дослідники підкреслюють, що для великомасштабних систем критично важливо враховувати геополітичні, валютно-фінансові, логістичні та технологічні ризики, формуючи портфель стратегічних альтернатив і механізми швидкого перегляду пріоритетів.

У новітніх працях посилюється акцент на цифровій трансформації та сталому розвитку як ключових детермінантах глобальної конкурентоспроможності. Розглядаються можливості застосування аналітики даних, цифрових платформ, ERP/SCM-рішень, інструментів моніторингу в реальному часі для

підтримки стратегічного планування й контролю. Паралельно зростає кількість досліджень щодо інтеграції ESG-принципів у корпоративну стратегію, зокрема в частині енергоефективності, декарбонізації, прозорості управління та соціальної відповідальності.

Водночас аналіз літератури свідчить, що попри широку представленість окремих інструментів (BSC, KPI, сценарне планування, ризик-менеджмент), питання їх інтеграції в єдину логіку SMART-стратегування саме для глобалізаційного розвитку великомасштабних економіко-виробничих систем та корпоративно-інтегрованих підприємств розкрито недостатньо. Наявні підходи часто фрагментарні: одні роботи зосереджені на постановці цілей, інші — на контролі показників або на управлінні ризиками без цілісного методичного поєднання. Це зумовлює потребу в подальших дослідженнях, спрямованих на систематизацію методів і моделей SMART-стратегування та обґрунтування механізмів їх практичного застосування в умовах глобалізаційних трансформацій.

Формулювання цілей статті (постановка завдання). Метою статті є обґрунтування та узагальнення методів і моделей SMART-стратегування глобалізаційного розвитку великомасштабних економіко-виробничих систем і корпоративно-інтегрованих підприємств, а також визначення можливостей їх практичного застосування для підвищення ефективності стратегічного управління в умовах глобальних трансформацій.

Для досягнення поставленої мети у статті передбачено вирішення таких завдань: розкрити сутність SMART-стратегування як сучасного інструменту формування та реалізації стратегічних цілей розвитку великомасштабних систем і корпоративно-інтегрованих підприємств у глобалізаційному середовищі; визначити ключові чинники та виклики глобалізаційного розвитку, що впливають на стратегічні пріоритети підприємств, зокрема технологічні, ринкові, організаційні та інституційні зміни; систематизувати сучасні методи та моделі стратегічного управління, які можуть бути інтегровані у SMART-стратегування (BSC, KPI, сценарне планування, портфельні методи, стратегічні карти, ризик-менеджмент тощо); запропонувати логіку та етапність процесу SMART-стратегування, що забезпечує узгодження стратегічних цілей із ресурсами, компетенціями, бізнес-процесами та корпоративною структурою управління; обґрунтувати напрями підвищення результативності стратегічного контролю та моніторингу реалізації глобалізаційної стратегії на основі системи показників ефективності та механізмів адаптації до змін; визначити практичні рекомендації щодо впровадження SMART-стратегування у діяльність корпоративно-інтегрованих підприємств і великомасштабних економіко-виробничих систем з урахуванням цифровізації та ESG-орієнтирів.

Таким чином, реалізація зазначених завдань дозволить сформувати комплексне бачення SMART-стратегування як ефективного інструменту управління глобалізаційним розвитком та підвищення конкурентоспроможності великих інтегрованих структур.

Виклад основних результатів та їх обґрунтування. У сучасних умовах глобалізації великомасштабні економіко-виробничі системи та корпоративно-інтегровані підприємства діють у складному, динамічному й висококонкурентному середовищі, що характеризується нестабільністю ринкової кон'юнктури, технологічними інноваціями, трансформацією ло-

гістичних ланцюгів, зростанням регуляторних вимог та посиленням впливу соціально-екологічних факторів. За таких умов результативність стратегічного розвитку визначається не лише правильністю вибору стратегічного напрямку, але й здатністю підприємства сформулювати чіткі, вимірювані та керовані цілі, які можуть бути реалізовані в установлені терміни та за реальних ресурсних можливостей.

Саме тому SMART-стратегування розглядається як один із найбільш практично орієнтованих та ефективних інструментів стратегічного управління, що дозволяє підвищити якість планування, управлінської координації та контролю досягнення стратегічних результатів.

1. Поняття SMART-стратегування та його зміст.

SMART-стратегування — це підхід до формування та реалізації стратегії розвитку, який ґрунтується на постановці стратегічних цілей відповідно до критеріїв SMART:

- S (Specific) — конкретність;
- M (Measurable) — вимірюваність;
- A (Achievable) — досяжність;
- R (Relevant) — релевантність (значущість);
- T (Time-bound) — обмеженість у часі.

На відміну від традиційного стратегічного планування, де цілі нерідко формуються узагальнено (наприклад, «підвищити конкурентоспроможність» або «вийти на міжнародний ринок»), SMART-стратегування орієнтує керівництво на перетворення стратегічних намірів у систему конкретних управлінських завдань, що мають кількісні параметри та чіткі строки виконання.

Таким чином, SMART-стратегування забезпечує перехід від декларативної стратегії до операційно керованої стратегії, яка може бути реалізована через проекти, програми та портфелі змін.

2. SMART-стратегування як управлінський механізм у глобалізаційному середовищі.

Глобалізація обумовлює необхідність стратегій, які одночасно: розширюють масштаби діяльності підприємств (географічно і технологічно); забезпечують інтеграцію у міжнародні ланцюги створення вартості; підвищують інноваційність і технологічну конкурентоспроможність; сприяють фінансовій стійкості та адаптивності до ризиків.

SMART-стратегування у цих умовах виступає інструментом узгодження довгострокових цілей із глобальними викликами, зокрема: коливання світових ринків і цін; геополітичні ризики та санкційні обмеження; зміни міжнародних стандартів якості та безпеки; цифровізація, автоматизація і Індустрія 4.0; екологізація виробництва, ESG та «зелений перехід».

Застосування SMART-логіки дозволяє корпоративним структурам не просто декларувати «глобальний розвиток», а чітко визначати: що саме буде досягнуто, яким чином це буде оцінюватись, якими ресурсами забезпечується та в які терміни очікується результат.

3. Особливості SMART-стратегування для великомасштабних систем і корпоративно-інтегрованих підприємств.

Для великомасштабних економіко-виробничих систем характерні: складні організаційні структури; багаторівневість управління (холдинг — дивізіон — завод — підрозділ); значні масштаби ресурсних потоків; взаємозалежність підрозділів і бізнес-напрямів; високі витрати на трансформацію (інвестиції, персонал, інфраструктура).

У таких умовах SMART-стратегування є особливо важливим, оскільки воно забезпечує:

- ✓ прозору ієрархію стратегічних цілей — від корпоративного рівня до функціонального та операційного;
- ✓ узгодженість між центром і дочірніми структурами (філії, заводи, підрядники, партнери);
- ✓ контроль результативності через показники (KPI, BSC, фінансові та нефінансові метрики);
- ✓ зниження ризиків стратегічних помилок за рахунок вимірюваності та поетапної реалізації;
- ✓ управління змінами та координацію проєктів розвитку в межах інтегрованої структури.

Фактично SMART-стратегування в корпоративно-інтегрованих підприємствах виконує роль «управлінської платформи», яка пов'язує стратегічний намір із реальними механізмами виконання.

4. Логіка SMART-стратегування: від стратегічної цілі до реалізації.

SMART-стратегування включає послідовність управлінських дій: стратегічна діагностика (аналіз глобального середовища, конкурентів, ризиків, ресурсів); формулювання стратегічних цілей за SMART-критеріями; декомпозиція цілей на підцілі, програми та проєкти (портфель розвитку); визначення KPI, ресурсів і відповідальних осіб; побудова системи моніторингу і контролю (BSC, стратегічні карти, управлінська звітність); коригування стратегії відповідно до змін середовища (адаптація та стратегічна гнучкість).

Таким чином, SMART-стратегування є механізмом, що забезпечує постійний цикл стратегічного управління: «аналіз → ціль → реалізація → контроль → корекція» (див. рисунок).

Рисунок. Цикл стратегічного управління: «аналіз → ціль → реалізація → контроль → корекція»

Джерело: авторська розробка.

5. Роль SMART-стратегування у підвищенні ефективності розвитку.

У практичному вимірі SMART-стратегування надає підприємствам такі переваги: вища результативність стратегічних програм, оскільки цілі стають чіткими та контрольованими; покращення дисципліни реалізації (терміни, відповідальність, ресурси); зростання керованості корпоративних трансформацій (реструктуризація, цифровізація, інтеграція); підвищення інвестиційної привабливості, бо стратегія має вимірювані орієнтири та прогнозований ефект; краща взаємодія зі стейкхолдерами (акціонери, партнери, держава, працівники, міжнародні інституції).

Отже, SMART-стратегування є сучасним інструментом стратегічного управління, який забезпечує перехід від загальних стратегічних декларацій до чіткої структурованої системи цілей, показників, термінів і відповідальності. У глобалізаційному середовищі во-

но дозволяє великомасштабним економіко-виробничим системам і корпоративно-інтегрованим підприємствам забезпечити конкурентоспроможність, адаптивність та стійкий розвиток через ефективне планування, реалізацію й контроль стратегічних рішень.

Глобалізаційний розвиток сучасних підприємств формується під впливом взаємопов'язаних змін у світовій економіці, технологіях, конкурентному середовищі та інституційних механізмах регулювання. Для великомасштабних економіко-виробничих систем і корпоративно-інтегрованих підприємств ці фактори визначають стратегічні пріоритети, зумовлюють необхідність адаптації бізнес-моделей і потребують застосування більш чітких та вимірюваних підходів до стратегування.

Найбільш суттєві чинники та виклики можна систематизувати за чотирма групами: технологічні, ринкові, організаційні та інституційні.

1) Технологічні чинники та виклики.

Технологічна трансформація є одним із ключових драйверів глобальної конкурентоспроможності та водночас — головним джерелом стратегічних ризиків для підприємств, що не здатні швидко модернізувати виробничу та управлінську базу.

Основні технологічні чинники: цифровізація бізнес-процесів (ERP, CRM, SCM, BI-системи) і перехід до управління на основі даних; Індустрія 4.0: автоматизація, роботизація, IoT, цифрові двійники, адитивне виробництво; штучний інтелект та аналітика великих даних як основа прогнозування попиту, оптимізації виробництва й логістики; кібербезпека як обов'язкова умова стабільності операційної діяльності в цифровому середовищі; енергоефективні та екологічні технології (декарбонізація, «зелена» енергетика, замкнуті цикли виробництва).

Ключові виклики для підприємств: висока вартість технологічної модернізації та дефіцит інвестицій; прискорення технологічного старіння активів; нестача цифрових компетенцій і кадрів; зростання залежності від IT-платформ і постачальників технологій.

2) Ринкові чинники та виклики.

Глобалізація формує єдиний конкурентний простір, де підприємства змушені конкурувати не лише ціною, а й якістю, швидкістю, інноваційністю, гнучкістю та репутацією.

Основні ринкові чинники: посилення міжнародної конкуренції через відкритість ринків і доступність глобальних ресурсів; зміна структури попиту (персоналізація, сервісизація, зростання ролі нематеріальної цінності бренду); трансформація глобальних ланцюгів створення вартості (перенесення виробництв, диверсифікація постачальників, локалізація); нестабільність цін на ресурси, сировину та енергоносії; зростання ролі логістики і вимог до швидкості доставки, стійкості поставок.

Ключові виклики для підприємств: ризики втрати ринків збуту через агресивну конкуренцію транснаціональних компаній; потреба у швидкій адаптації продуктового портфеля до міжнародних вимог; збільшення витрат на маркетинг, сертифікацію, логістику та забезпечення якості; валютні ризики й фінансова нестабільність на зовнішніх ринках.

3) Організаційні чинники та виклики.

Організаційний розвиток стає критично важливим у великомасштабних системах, де складність

структури та інтеграційні процеси часто ускладнюють реалізацію стратегічних цілей.

Основні організаційні чинники: корпоративна інтеграція та реструктуризація (холдинги, вертикальна інтеграція, злиття й поглинання); перехід до процесного й проектного управління (РМО, портфель проектів розвитку); підвищення гнучкості управління (agile-елементи, швидкі управлінські цикли); розвиток мережевої взаємодії (партнерства, коопераційні кластери, екосистеми); управління людським капіталом як ключовим ресурсом конкурентоспроможності.

Ключові виклики для підприємств: низька швидкість управлінських рішень через бюрократизацію; внутрішні конфлікти між структурними одиницями інтегрованих груп; складність координації цілей між корпоративним центром і дочірніми підприємствами; опір персоналу змінам та дефіцит управлінських компетенцій.

4) Інституційні чинники та виклики.

Інституційне середовище глобальної економіки змінюється через посилення міжнародного регулювання, стандартизації, а також геополітичні ризики.

Основні інституційні чинники: міжнародні стандарти якості та безпеки (ISO, технічні регламенти, сертифікація продукції); посилення екологічного регулювання та ESG-вимог (звітність, контроль викидів, екологічні стандарти); зміни податкової та митної політики, тарифні й нетарифні обмеження; геополітична нестабільність, санкційні обмеження, торговельні війни; посилення вимог до корпоративного управління (прозорість, комплаєнс, антикорупційні політики).

Ключові виклики для підприємств: підвищення витрат на відповідність регуляторним нормам і стандартам; обмеження доступу до окремих ринків, технологій або фінансових ресурсів; необхідність адаптації корпоративної стратегії до міжнародних вимог і правил; ризик втрати партнерів або збоїв у постачанні через політичні фактори.

SMART-стратегування як інструмент формування та реалізації стратегічних цілей потребує методичного підґрунтя, яке забезпечує структурованість планування, вимірюваність результатів, керованість виконання, а також адаптацію до змін глобального середовища. У цьому контексті ключові сучасні методи та моделі стратегічного управління доцільно систематизувати за їх функціональним призначенням у стратегічному циклі: аналіз → цілепокладання → вибір стратегії → реалізація → контроль → коригування.

Нижче подано узагальнену систематизацію методів, які найбільш ефективно інтегруються у SMART-логіку:

1) Методи стратегічної діагностики та аналізу середовища (обґрунтування цілей).

Ця група методів дозволяє визначити умови функціонування підприємства, його сильні/слабкі сторони та зовнішні можливості/загрози, що формує основу для релевантності цілей SMART (R — Relevant).

✓ Основні методи: PESTEL-аналіз (політичні, економічні, соціальні, технологічні, екологічні, правові фактори); SWOT-аналіз (сильні/слабкі сторони, можливості/загрози); аналіз конкурентних сил М. Портера (конкуренти, постачальники, споживачі, заміники, бар'єри входу); Benchmarking (порівняння з лідерами галузі); аналіз ланцюга створення цінності (Value Chain); RIO / RBV-аналіз (ресурси, компетенції, конкурентні переваги).

☞ Роль в SMART-стратегуванні: забезпечують науково обґрунтований вибір стратегічних пріоритетів та реалістичність постановки цілей.

2) Методи постановки цілей і формалізації стратегії (SMART-цілі → логіка досягнення).

Ці інструменти дозволяють трансформувати стратегічні наміри у структуровану систему цілей, забезпечуючи критерії S (Specific) та T (Time-bound).

✓ Ключові методи: SMART-методика цілепокладання (основа стратегування); MBO (Management by Objectives) – управління за цілями; стратегічні карти (Strategy Maps) – візуалізація причинно-наслідкових зв'язків між цілями; Balanced Scorecard (BSC) – баланс фінансових і нефінансових орієнтирів; OKR (Objectives and Key Results) – цілі та ключові результати (часто в цифрових компаніях, може доповнювати SMART).

☞ Роль в SMART-стратегуванні: забезпечують конкретизацію цілей, їх структурування та узгодження на різних рівнях управління.

3) Методи вибору стратегічних альтернатив і стратегічного позиціонування.

Ця група забезпечує раціональний вибір напрямів розвитку і відповідає за критерії SMART A (Achievable) та R (Relevant).

✓ Основні моделі та методи: портфельні методи: BCG-матриця (частка ринку / темпи зростання), GE/McKinsey-матриця (привабливість галузі / конкурентна позиція), ADL-матриця (життєвий цикл / конкурентні позиції); стратегії зростання І. Ансоффа (ринок-продукт: проникнення, розвиток ринку, розвиток продукту, диверсифікація); концепція конкурентних стратегій Портера (лідерство за витратами, диференціація, фокусування); модель динамічних здібностей (Dynamic Capabilities) – здатність до стратегічного оновлення; стратегічне позиціонування та сегментація ринку.

☞ Роль в SMART-стратегуванні: допомагають обрати найбільш ефективний шлях розвитку та сформувати портфель стратегічних напрямів.

4) Методи планування в умовах невизначеності (гнучкість і адаптація).

Ці інструменти є критично важливими для глобалізаційного розвитку, адже зовнішнє середовище є нестабільним і потребує адаптивності стратегій.

✓ Ключові методи: сценарне планування (оптимістичний, песимістичний, базовий сценарії; «what-if» аналіз); форсайт (foresight) і технологічне прогнозування; Метод Delphi (експертні оцінки); стратегічна гнучкість (Strategic Agility); Real Options Approach (реальні опції) – оцінювання стратегічних рішень як інвестиційних опцій.

☞ Роль в SMART-стратегуванні: підсилюють здатність підприємства коригувати SMART-цілі та плани залежно від змін зовнішнього середовища.

5) Методи реалізації стратегії через програми та проєкти (перехід від цілей до дій).

SMART-цілі можуть бути реалізовані тільки за умов чіткої організації виконання. Тому значну роль відіграють підходи, що переводять стратегію у програмно-проєктне управління.

✓ Основні методи: проєктний менеджмент (PM) – планування, бюджетування, контроль строків; Program & Portfolio Management (PPM) – управління портфелем проєктів стратегічного розвитку; PMO (Project Management Office) – офіс управління проєктами як інституційний механізм реалізації стратегії; Business Process Management (BPM) – управління

бізнес-процесами; Lean, Kaizen, Six Sigma (підвищення операційної ефективності).

☞ Роль в SMART-стратегуванні: переводять цілі у конкретні дії та проєкти з ресурсами, відповідальними та графіками виконання.

6) Методи вимірювання ефективності, моніторингу та контролю (оцінка результатів).

Ця група забезпечує реалізацію принципу M (Measurable) у SMART, а також дозволяє оцінювати прогрес стратегії та швидко реагувати на відхилення.

✓ Ключові методи: KPI (Key Performance Indicators) – ключові показники ефективності; Balanced Scorecard (BSC) – система показників у 4-х площинах (фінанси, клієнти, процеси, розвиток); Dashboard / BI-аналітика – цифровий моніторинг результатів у реальному часі; контролінг (управлінський контроль витрат, ефективності, відхилень); Performance Management System – інтегроване управління результативністю.

☞ Роль в SMART-стратегуванні: дозволяють фіксувати виконання цілей, контролювати прогрес та оцінювати досягнення стратегічних результатів.

7) Методи управління ризиками та стратегічної безпеки

У глобалізаційному середовищі стратегія повинна враховувати ризики: фінансові, виробничі, логістичні, технологічні, репутаційні та геополітичні.

✓ Ключові підходи: ризик-менеджмент (ERM – Enterprise Risk Management); Risk Mapping / Risk Matrix (карта ризиків, імовірність/наслідки); Stress testing (стрес-тести стратегії й фінансової стійкості); Business Continuity Management (BCM) – забезпечення безперервності бізнесу; комплаєнс-менеджмент (відповідність нормам і стандартам).

☞ Роль в SMART-стратегуванні: дозволяє сформувати досяжні цілі, мінімізувати втрати та забезпечити стабільну реалізацію стратегічних програм.

8) Методи інтеграції стейкхолдерів, ESG і корпоративного управління.

Сучасне глобальне середовище вимагає, щоб стратегія підприємства враховувала інтереси різних груп впливу та відповідала принципам сталого розвитку.

✓ Основні інструменти: Stakeholder Management (аналіз і управління стейкхолдерами); ESG-стратегування і нефінансова звітність; Corporate Governance Models (моделі корпоративного управління); CSR (Corporate Social Responsibility) – соціальна відповідальність бізнесу; Sustainability Balanced Scorecard – розширена BSC із фокусом на сталий розвиток.

☞ Роль в SMART-стратегуванні: забезпечують узгодження стратегічних цілей із вимогами сталого розвитку та очікуваннями зовнішніх і внутрішніх стейкхолдерів.

SMART-стратегування у великомасштабних економіко-виробничих системах і корпоративно-інтегрованих підприємствах доцільно розглядати як безперервний управлінський цикл, що поєднує стратегічне бачення, вимірювані цілі, ресурсне забезпечення, організаційну координацію та контроль результатів. Його ключове завдання – перетворити стратегічні наміри на керовану систему цілей і дій, узгоджену з можливостями підприємства та вимогами глобального середовища.

Нижче подано логіку процесу SMART-стратегування у вигляді етапів, які забезпечують інтеграцію стратегічних цілей із ресурсами, компетенціями,

бізнес-процесами та корпоративною структурою управління.

Етап 1. Стратегічна діагностика глобалізаційного середовища та позиції підприємства.

Мета: сформулювати обґрунтовану основу для постановки релевантних стратегічних цілей.

Основні дії: аналіз глобальних ринкових тенденцій, конкурентів, технологічних змін; оцінка стійкості ланцюгів постачання, ринків збуту, валютних та геополітичних ризиків; визначення ключових можливостей і загроз (SWOT, PESTEL, Porter).

Результат: перелік факторів, що визначають стратегічні пріоритети розвитку та обмеження.

✓ Узгодження: цілі мають бути релевантними (R) до реальних глобальних викликів.

Етап 2. Оцінювання внутрішнього потенціалу: ресурсів, компетенції, можливості масштабування.

Мета: встановити, що підприємство реально здатне реалізувати.

Основні дії: аудит ресурсів (фінансових, виробничих, технологічних, кадрових); оцінка ключових компетенцій (управлінських, інноваційних, логістичних); визначення вузьких місць і резервів ефективності; аналіз організаційної структури та взаємодії підрозділів/підприємств групи.

Результат: профіль внутрішнього потенціалу та карти ресурсних обмежень.

✓ Узгодження: забезпечується досяжність (A) цілей та реалістичність стратегічних намірів.

Етап 3. Формування стратегічного бачення та пріоритетів глобалізаційного розвитку.

Мета: визначити стратегічний напрям та модель розвитку (інтеграція, експорт, інновації, ESG, цифровізація).

Основні дії: формування стратегічної місії й візії розвитку; вибір стратегічних орієнтирів (міжнародна експансія, вертикальна інтеграція, диверсифікація тощо); визначення ключових напрямів розвитку: ринки, продукти, технології, партнерства.

Результат: стратегічна рамка розвитку (цільова модель бізнесу).

✓ Узгодження: забезпечується зв'язок із корпоративною логікою та довгостроковою стійкістю.

Етап 4. Постановка SMART-цілей та їх стратегічна декомпозиція.

Мета: перетворити загальне бачення на конкретні стратегічні цілі з показниками та термінами.

Основні дії: формулювання стратегічних цілей за SMART-критеріями:

S – конкретні напрями (що саме змінюємо),

M – метрики (як вимірюємо),

A – реалістичність із урахуванням потенціалу,

R – відповідність глобальним пріоритетам,

T – термін досягнення;

декомпозиція цілей: корпоративний рівень → бізнес-напрямок → підрозділи → проекти → операційні задачі; узгодження цілей між корпоративним центром і дочірніми структурами.

Результат: ієрархія SMART-цілей (дерево цілей) та паспорт кожної цілі.

✓ Узгодження: досягається конкретність та керованість стратегічних орієнтирів.

Етап 5. Інтеграція SMART-цілей у систему бізнес-процесів і управлінських механізмів.

Мета: зробити так, щоб стратегія “працювала” через щоденні процеси підприємства.

Основні дії: визначення бізнес-процесів, що забезпечують досягнення цілей (виробництво, логісти-

ка, закупівлі, збут тощо); озроблення стратегічних карт і причинно-наслідкових зв'язків (Strategy Map); інтеграція цілей у BSC (фінанси, клієнти, процеси, розвиток); формування системи KPI за функціями та підрозділами.

Результат: стратегічна модель реалізації цілей через процеси та показники.

✓ Узгодження: забезпечується зв'язок цілей із процесами і структурою управління.

Етап 6. Ресурсне забезпечення та формування портфеля стратегічних програм/проектів.

Мета: перетворити цілі на конкретні програми дій із ресурсами та відповідальними.

Основні дії: бюджетування стратегічних ініціатив (CAPEX, OPEX); формування портфеля проектів розвитку (PPM); призначення відповідальних (власники цілей і KPI); побудова інституційної підтримки (PMO, стратегічні комітети).

Результат: стратегічні програми та проекти з ресурсами, термінами й виконавцями.

✓ Узгодження: забезпечується реалізаційна спроможність SMART-стратегії.

Етап 7. Управління ризиками та адаптивність стратегії.

Мета: забезпечити стійкість реалізації цілей у нестабільному глобальному середовищі.

Основні дії: ідентифікація стратегічних ризиків (ринкових, логістичних, технологічних); побудова карти ризиків та заходів реагування; проведення сценарного аналізу та стрес-тестування цілей; формування резервних планів (contingency plans).

Результат: інтегрована система стратегічної безпеки та управління ризиками.

✓ Узгодження: забезпечується надійність досягнення SMART-цілей навіть за відхилення умов.

Етап 8. Моніторинг, контроль виконання та стратегічне коригування.

Мета: забезпечити контроль прогресу, оцінку результатів і своєчасне коригування.

Основні дії: регулярний моніторинг KPI (дашборди, BI-аналітика); оцінка відхилень від плану та причин невиконання; управлінські рішення щодо корекції ресурсів, термінів або стратегічних пріоритетів; перегляд SMART-цілей за результатами циклу виконання.

Результат: замкнений контур стратегічного управління (контроль → корекція → оновлення).

✓ Узгодження: підтримується безперервна адаптація до змін та підвищення результативності.

Реалізація глобалізаційної стратегії великомасштабних економіко-виробничих систем і корпоративно-інтегрованих підприємств вимагає не лише якісного формування цілей, але й побудови дієвої системи стратегічного контролю та моніторингу, здатної забезпечити своєчасне виявлення відхилень, оцінку прогресу і оперативне коригування управлінських рішень. У контексті високої невизначеності світових ринків, змін технологій та інституційних вимог стратегічний контроль має ґрунтуватися на системі показників ефективності (KPI/BSC) та механізмах адаптації до змін (сценарне планування, ризик-менеджмент, гнучке управління).

Нижче наведено ключові напрями підвищення результативності стратегічного контролю й моніторингу, обґрунтовані з позиції їх практичної значущості для глобалізаційного розвитку.

1. Формування багаторівневої системи KPI та інтеграція її з SMART-цлями. Однією з головних при-

чин низької результативності стратегічного контролю є розрив між стратегічними цілями та показниками оцінювання. Тому першочерговим напрямом виступає створення багаторівневої системи KPI, яка: відображає стратегічні пріоритети глобалізаційного розвитку; забезпечує вимірюваність і контрольованість кожної SMART-цілі; дозволяє декомпонувати загально корпоративні цілі до рівня підрозділів і відповідальних осіб.

Обґрунтування: система KPI підвищує управлінську дисципліну реалізації стратегії, оскільки переводить стратегічні наміри у формат конкретних параметрів (експорт, частка ринку, продуктивність, витрати, інноваційність, ESG-показники тощо).

✓ Практичний результат: чіткі критерії оцінювання прогресу, контроль виконання та персоніфікація відповідальності.

2. Використання Balanced Scorecard (BSC) як інструменту балансування стратегічних пріоритетів. Глобалізаційний розвиток не може оцінюватися лише фінансовими показниками, адже конкурентоспроможність формується також через якість процесів, інноваційний потенціал, людський капітал, бренд і репутацію. У цьому контексті доцільним є застосування BSC, яка поєднує показники у взаємопов'язаних площинах: фінанси (дохід, прибутковість, інвестиційна ефективність); клієнти/ринок (частка ринку, лояльність, задоволеність); внутрішні процеси (якість, продуктивність, витрати, логістика); навчання і розвиток (компетенції, інновації, цифровізація).

Обґрунтування: BSC дозволяє знизити ризик «одновимірної стратегії», коли підприємство орієнтується лише на короткострокові фінансові результати, ігноруючи довгострокові фактори стійкості.

✓ Практичний результат: баланс стратегічних рішень, підвищення довгострокової конкурентоспроможності на глобальних ринках.

3. Побудова стратегічних карт (Strategy Maps) для контролю причинно-наслідкових зв'язків. Ключова проблема моніторингу великих корпоративних структур — втрата логіки “ціль → дії → результат” через складність системи та множинність проєктів. Ефективним рішенням є використання стратегічних карт, які візуалізують зв'язки між цілями та показниками у форматі причинно-наслідкової моделі.

Обґрунтування: стратегічні карти підсилюють керованість реалізації, оскільки: показують, які процеси забезпечують досягнення ринкових результатів; зменшують ризик хаотичного запуску проєктів без стратегічного обґрунтування; підвищують прозорість корпоративного управління.

✓ Практичний результат: координація стратегічних ініціатив, усунення дублювання функцій і концентрація ресурсів на ключових драйверах результативності.

4. Цифровізація моніторингу: BI-аналітика, dashboards, контроль у режимі реального часу. В умовах глобалізації затримка інформації значно знижує ефективність управління, тому моніторинг має базуватися на цифрових системах збору та аналізу даних: управлінські панелі (dashboards); BI-платформи; інтеграція з ERP/SCM/CRM-системами; автоматизована управлінська звітність.

Обґрунтування: Цифровізація моніторингу: скорочує часовий лаг між подією та управлінською реакцією; забезпечує прозорість показників у масштабі корпорації; підвищує точність прогнозування та управління відхиленнями.

✓ Практичний результат: оперативне управління стратегічними відхиленнями та підвищення швидкості прийняття рішень.

5. Інтеграція ризик-менеджменту (ERM) у стратегічний контроль глобалізаційного розвитку. Глобалізаційна стратегія реалізується в умовах високих ризиків: валютних, логістичних, геополітичних, технологічних, регуляторних. Тому стратегічний контроль має включати ризик-орієнтований компонент: карта стратегічних ризиків; контроль критичних ризикових індикаторів (KRI); оцінка ризиків щодо ключових проєктів.

Обґрунтування: ERM підвищує результативність контролю, оскільки дозволяє оцінювати не лише «що досягнуто», але і якою ціною та з якою загрозою для стійкості бізнесу.

✓ Практичний результат: попереджувальний контроль, мінімізація втрат, забезпечення безперервності реалізації стратегічних програм.

6. Використання сценарного підходу та стратегічної гнучкості для адаптації цілей і KPI. Стратегічний контроль має бути не лише фіксацією результатів, а й механізмом адаптації до змін. Це можливо завдяки впровадженню: сценарного планування (базовий, оптимістичний, кризовий); гнучких стратегічних планів (перегляд KPI за умов зміни середовища); стрес-тестів фінансових і виробничих моделей.

Обґрунтування: у глобальному середовищі стратегія потребує корекції — зміна попиту, валютні коливання чи логістичні збої вимагають оновлення цілей без руйнування загальної стратегічної логіки.

✓ Практичний результат: адаптивність стратегії та збереження керованості розвитку навіть у кризових умовах.

7. Посилення відповідальності та стратегічної координації через управлінські контури. Контроль результативності буде ефективним лише за наявності чіткої управлінської архітектури реалізації стратегії. Тому важливим є: призначення власників SMART-цілей і KPI; створення стратегічних комітетів; робота РМО (офісу управління проєктами); регламентовані стратегічні сесії контролю виконання.

Обґрунтування: без визначених відповідальних осіб та органів управління KPI перетворюються на формальність і не впливають на реальні управлінські рішення.

✓ Практичний результат: системність і дисципліна стратегічної реалізації, підвищення контролю виконання у корпоративних структурах.

8. Включення ESG та нефінансових показників як індикаторів глобальної стійкості. В умовах глобалізації підприємства вимушені враховувати не лише економічні результати, а й стандарти сталого розвитку, екологічні та соціальні вимоги. Тому стратегічний контроль має охоплювати: ESG KPI (викиди CO₂, енергоефективність, охорона праці, прозорість управління); соціальні та репутаційні показники; відповідність міжнародним стандартам і нормам.

Обґрунтування: ігнорування ESG призводить до втрати доступу до фінансування, обмеження партнерств, ризиків санкцій та падіння репутації на глобальних ринках.

✓ Практичний результат: підвищення міжнародної інвестиційної привабливості та сталості розвитку.

Отже, підвищення результативності стратегічного контролю та моніторингу реалізації глобалізаційної стратегії має здійснюватися через комплекс

заходів, які поєднують: SMART-цілі → KPI → BSC → стратегічні карти (логіка вимірюваності та керованості); цифровий моніторинг (швидкість управлінської реакції); ризик-менеджмент і сценарне планування (адаптація до змін); корпоративну координацію та відповідальність (виконання і контроль); ESG-показники (глобальна стійкість і відповідність стандартам).

Таким чином, стратегічний контроль перетворюється на дієвий механізм забезпечення конкурентоспроможності й адаптивного розвитку великомасштабних корпоративних систем у глобалізаційному середовищі.

Висновки. У статті розглянуто методи і моделі SMART-стратегування як сучасного інструменту формування та реалізації стратегічних цілей глобалізаційного розвитку великомасштабних економіко-виробничих систем і корпоративно-інтегрованих підприємств. Проведене дослідження дозволяє сформулювати такі основні висновки:

Обґрунтовано, що SMART-стратегування є ефективним підходом до стратегічного управління, який забезпечує конкретність, вимірюваність, досяжність, релевантність і часову визначеність стратегічних цілей. Використання SMART-принципів дозволяє зменшити декларативність стратегічного планування та підвищити практичну керованість реалізації стратегічних програм розвитку.

Визначено ключові чинники й виклики глобалізаційного розвитку, що суттєво впливають на стратегічні пріоритети підприємств: технологічні зрушення, цифровізація, посилення міжнародної конкуренції, трансформація ланцюгів створення вартості, організації складності корпоративних структур, а також зростання регуляторних та ESG-вимог. Зазначені чинники потребують від підприємств підвищення адаптивності та стійкості стратегічного управління.

Систематизовано сучасні методи та моделі стратегічного управління, які можуть бути інтегровані у SMART-стратегування, зокрема Balanced Scorecard, стратегічні карти, KPI-орієнтоване управління, сценарне планування, портфельні методи, проєктно-програмне управління, ризик-менеджмент та цифрові інструменти моніторингу. Їх комплексне використання забезпечує взаємозв'язок цілей, ресурсів, бізнес-процесів і результатів.

Запропоновано логіку й етапність процесу SMART-стратегування, що включає стратегічну діагностику середовища, оцінювання внутрішнього потенціалу, визначення пріоритетів глобалізаційного розвитку, постановку та декомпозицію SMART-цілей, інтеграцію цілей у бізнес-процеси і систему KPI, ресурсне забезпечення через портфель проєктів, управління ризиками та стратегічний контроль із можливістю коригування. Такий підхід дозволяє узгодити стратегічні наміри з реальними можливостями корпоративно-інтегрованих структур.

Доведено, що результативність стратегічного контролю та моніторингу суттєво підвищується за умови формування багаторівневої системи показників ефективності, використання BSC і цифрових платформ управлінської аналітики, інтеграції ризик-менеджменту та сценарного підходу, а також закріплення відповідальності за стратегічні результати на всіх рівнях корпоративного управління. Це забезпечує своєчасне виявлення відхилень, оперативне ко-

ригування стратегії та підвищення стійкості розвитку в умовах невизначеності.

Практичне значення результатів дослідження полягає у можливості застосування SMART-стратегування як універсального механізму підвищення конкурентоспроможності великомасштабних економіко-виробничих систем та корпоративно-інтегрованих підприємств, що орієнтуються на міжнародну інтеграцію, інноваційний розвиток, цифровізацію та відповідність сучасним стандартам сталого розвитку.

Перспективи подальших досліджень. Перспективи подальших наукових досліджень у сфері SMART-стратегування глобалізаційного розвитку великомасштабних економіко-виробничих систем та корпоративно-інтегрованих підприємств доцільно спрямувати на поглиблення методичного інструментарію, розширення практичних механізмів впровадження та підвищення адаптивності стратегічного управління в умовах глобальних трансформацій. З огляду на це, найбільш актуальними напрямками подальших досліджень є такі:

Розроблення галузевих моделей SMART-стратегування з урахуванням специфіки промислових, енергетичних, агропромислових, транспортно-логістичних і високотехнологічних систем, що дозволить підвищити прикладну точність формування стратегічних цілей та показників ефективності.

Удосконалення методів оцінювання результативності SMART-стратегій шляхом формування інтегрованих показників ефективності, які поєднуюватимуть фінансові, виробничі, інноваційні, соціальні та екологічні критерії з метою комплексної оцінки стійкості розвитку корпоративних структур.

Поглиблення механізмів адаптивного стратегічного управління через розширення сценарного планування, розроблення моделей швидкого стратегічного перегляду цілей, застосування підходів стратегічної гнучкості та формування антикризових контурів управління для забезпечення стійкості в умовах геополітичної та економічної нестабільності.

Інтеграція цифрових технологій у SMART-стратегування, зокрема використання інструментів бізнес-аналітики (BI), штучного інтелекту та машинного навчання для прогнозування ринкових змін, оптимізації ресурсного забезпечення та автоматизації моніторингу досягнення стратегічних цілей у режимі реального часу.

Дослідження управління стратегічними ризиками в глобалізаційних процесах, включаючи розвиток системи Enterprise Risk Management (ERM), формування стратегічних ризик-індикаторів, аналіз вразливості глобальних ланцюгів постачання та побудову моделей забезпечення безперервності бізнес-процесів у великомасштабних системах.

Розширення наукових підходів до інтеграції ESG-пріоритетів у SMART-цілі, що передбачає розроблення спеціальних систем ESG-KPI, методик нефінансової звітності та оцінки впливу корпоративних стратегій на сталий розвиток, репутаційну стійкість і міжнародну інвестиційну привабливість підприємств.

Удосконалення корпоративних механізмів координації та управління виконанням стратегії, зокрема дослідження ефективності функціонування стратегічних комітетів, офісів управління проєктами (PMO), портфельного управління, систем мотивації персоналу та культури стратегічної відповідальності в інтегрованих структурах.

Таким чином, подальші дослідження мають бути орієнтовані на поглиблення методології SMART-стратегування як комплексного інструменту управ-

ління глобалізаційним розвитком, що поєднує стратегічну визначеність, вимірюваність результатів, ризик-стійкість, цифрову підтримку управлінських рішень і відповідність принципам сталого розвитку.

ЛІТЕРАТУРА

1. Бондар Ю. А., Дейнека В. С. Стратегії розвитку підприємства: значення, види, особливості. *Розвиток методів управління та господарювання на транспорті*. 2023. № 3(84). С.77-88 <https://doi.org/10.31375/2226-1915-2023-3-77-88>
2. Бондар Ю. А., Пісарєва О. В. Механізм впровадження сучасних технологій в управління підприємством. *Науковий вісник Львівської академії. Серія: Економіка, менеджмент та право*. 2023. Вип. 8 С. 22-29. <https://doi.org/10.33251/2707-8620-2023-8-22-28>
3. Гуцалюк О. М. Особливості розвитку технологій управління діяльністю підприємства. *Наукові праці Кіровоградського національного технічного університету. Економічні науки*. 2011. Вип. 20. Ч. II. С. 147-151.
4. Гуцалюк О. М. Інтеграційний базис управління конкурентним позиціонуванням корпоративних підприємств. *Бізнес-навігатор*. 2017. № 4-1 (43). С. 136-142.
5. Гуцалюк О. М., Головіна О. І., Козловцева В. А. Формування інноваційної інфраструктури національної економіки в умовах глобалізації та інтеграції. *Інфраструктура ринку*. 2019. № 33. С. 381-487. <https://doi.org/10.32843/infrastructure33-56>.
6. Колодинський С. Б., Гуцалюк О. М. Технологічні парки як центри економічного зростання українських підприємств. *Вісник післядипломної освіти. Сер.: Соціальні та поведінкові науки*. 2022. Вип. 22 (51). С. 179-199. [https://doi.org/10.32405/2522-9931-2022-22\(51\)-179-199](https://doi.org/10.32405/2522-9931-2022-22(51)-179-199)
7. Милян Ю. В. Концептуалізація SMART-стратегування та його адаптація до корпоративного сектору економіки. *Вісник економічної науки України*. 2025. № 2 (49). С. 62-68. [https://doi.org/10.37405/1729-7206.2025.2\(49\).62-68](https://doi.org/10.37405/1729-7206.2025.2(49).62-68)
8. Салига К. С., Гуцалюк О. М. Ресурсно-компетентнісна парадигма організації управління корпоративними інтеграційними процесами акціонерних товариств. *Бізнес Інформ*. 2018. № 10. С. 369-376.
9. Сунцова О. Економетрична та цифрова трансформація бізнесу в концепціях Індустрія 4.0 та 5.0. *Фінансово-кредитні системи: перспективи розвитку*. 2022. Т. 2. № 5. С. 36-47. <https://doi.org/10.26565/2786-4995-2022-2-04>
10. Ус Г. О., Шишка І. В., Коханчук В. П., Власова Я. М. Розвиток корпоративізації smart-бізнесу та управління його інтелектуальною власністю в умовах економіки знань. *Вісник економічної науки України*. 2025. № 2 (49). С. 93-99. [https://doi.org/10.37405/1729-7206.2025.2\(49\).93-99](https://doi.org/10.37405/1729-7206.2025.2(49).93-99)

Надійшла до редакції 22.01.2026 р.

Прийнята до друку 04.03.2026 р.

Опублікована 29.05.2026 р.

REFERENCES

1. Bondar, Yu. A., & Deineka, V. S. (2023). Enterprise development strategies: meaning, types, features. *Development of management methods and management in transport*, 84, 77-88. <https://doi.org/10.31375/2226-1915-2023-3-77-88> [in Ukrainian].
2. Bondar, Yu. A., & Pisareva, O. V. (2023). Mechanism of introducing modern technologies into enterprise management. *Scientific Bulletin of the Flight Academy. Series: Economics, Management and Law*, 8, 22-29. <https://doi.org/10.33251/2707-8620-2023-8-22-28> [in Ukrainian].
3. Hutsaliuk, O. M. (2011). Peculiarities of the development of enterprise management technologies. *Scientific works of Kirovohrad National Technical University. Economic Sciences*, 20, Part II, 147-151 [in Ukrainian].
4. Hutsaliuk, O. M. (2017). Integration basis for managing the competitive positioning of corporate enterprises. *Business Navigator*, 4-1(43), 136-142 [in Ukrainian].
5. Hutsaliuk, O. M., Golovina, O. I., & Kozlovtsseva, V. A. (2019). Formation of the innovation infrastructure of the national economy in the context of globalization and integration. *Market Infrastructure*, 33, 381-487. <https://doi.org/10.32843/infrastructure33-56>. [in Ukrainian].
6. Kolodynskyi, S. B., & Hutsaliuk, O. M. (2022). Technological parks as centers of economic growth of Ukrainian enterprises. *Bulletin of postgraduate education. Ser.: Social and behavioral sciences*, 22(51), 179-199. [https://doi.org/10.32405/2522-9931-2022-22\(51\)-179-199](https://doi.org/10.32405/2522-9931-2022-22(51)-179-199) [in Ukrainian].
7. Mylyan, Y. V. (2025). Conceptualization of SMART-strategization and its adaptation to the corporate sector of the economy. *Bulletin of economic science of Ukraine*, 2(49), 62-68. [https://doi.org/10.37405/1729-7206.2025.2\(49\).62-68](https://doi.org/10.37405/1729-7206.2025.2(49).62-68) [in Ukrainian].
8. Salyga, K. S., & Hutsaliuk, O. M. (2018). Resource-competence paradigm of the organization of management of corporate integration processes of joint-stock companies. *Business Inform*, 10, 369-376 [in Ukrainian].
9. Suntsova, O. (2022). Econometric and digital transformation of business in the concepts of Industry 4.0 and 5.0. *Financial and credit systems: development prospects*, 2(5), 36-47. <https://doi.org/10.26565/2786-4995-2022-2-04> [in Ukrainian].
10. Us, G. O., Shyshka, I. V., Kokhanchuk, V. P. & Vlasova, Ya. M. (2025). Development of smart business corporatization and management of its intellectual property in the conditions of a knowledge economy. *Bulletin of Economic Science of Ukraine*, 2(49), 93-99. [https://doi.org/10.37405/1729-7206.2025.2\(49\).93-99](https://doi.org/10.37405/1729-7206.2025.2(49).93-99) [in Ukrainian].

Received: 22.01.2026

Accepted: 04.03.2026

Published: 29.05.2026

Ус Г. О., Олійник О. А. Методи і моделі SMART-стратегування глобалізаційного розвитку великомасштабних економіко-виробничих систем та корпоративно-інтегрованих підприємств

У статті досліджено сучасні методи і моделі SMART-стратегування глобалізаційного розвитку великомасштабних економіко-виробничих систем та корпоративно-інтегрованих підприємств в умовах високої турбулентності світових ринків, технологічних зрушень і трансформації ланцюгів створення вартості.

Обґрунтовано, що результативна стратегія глобалізаційного зростання повинна базуватися на принципах SMART (Specific, Measurable, Achievable, Relevant, Time-bound), які забезпечують чіткість стратегічних орієнтирів, вимірюваність ефектів, реалістичність ресурсного забезпечення, відповідність глобальним викликам та визначеність часових меж досягнення цілей. Розкрито зміст SMART-стратегування як інструменту узгодження корпоративної політики, виробничого потенціалу, інноваційного розвитку та міжнародної конкурентоспроможності в межах інтегрованих структур.

Визначено ключові підходи до формування стратегічних цілей: сценарне прогнозування, стратегічні карти, портфельні методи, збалансована система показників (BSC), KPI-орієнтоване планування, ризик-менеджмент та управління стейкхолдерами. Запропоновано модель SMART-стратегування, що поєднує етапи діагностики зовнішнього середовища, оцінювання ресурсів і компетенцій, формування цільових орієнтирів, вибору стратегічних альтернатив та моніторингу реалізації.

Особливу увагу приділено інтеграції ESG-пріоритетів, цифровізації управління та розвитку мережових форм кооперації. Доведено, що впровадження SMART-підходу підвищує адаптивність великомасштабних систем, забезпечує узгодженість корпоративних рішень і сприяє довгостроковій стійкості в глобалізаційному середовищі.

Ключові слова: SMART-стратегування; глобалізаційний розвиток; великомасштабні економіко-виробничі системи; корпоративно-інтегровані підприємства; стратегічне управління; стратегічні цілі; KPI; збалансована система показників; BSC; сценарне планування; ризик-менеджмент; конкурентоспроможність; ESG-орієнтири; цифровізація.

Us H., Oliynyk O. Methods and models of SMART-strategization of the globalization development of large-scale economic and production systems and corporate-integrated enterprises

The article examines modern methods and models of SMART strategizing for the globalization-driven development of large-scale economic and production systems as well as corporately integrated enterprises under conditions of high volatility in global markets, technological shifts, and transformations of value chains.

It is substantiated that an effective strategy for globalization growth should be based on the SMART principles (Specific, Measurable, Achievable, Relevant, Time-bound), which ensure clarity of strategic priorities, measurability of outcomes, realism of resource provision, relevance to global challenges, and well-defined time frames for achieving objectives.

The essence of SMART strategizing is revealed as a tool for aligning corporate policy, production capacity, innovative development, and international competitiveness within integrated business structures. Key approaches to defining strategic goals are identified, including scenario forecasting, strategy maps, portfolio methods, the Balanced Scorecard (BSC), KPI-oriented planning, risk management, and stakeholder management.

A SMART strategizing model is proposed that combines the stages of external environment diagnostics, assessment of resources and competencies, formulation of target benchmarks, selection of strategic alternatives, and implementation monitoring. Special attention is paid to the integration of ESG priorities, the digitalization of management processes, and the development of network-based forms of cooperation.

It is proved that the implementation of the SMART approach enhances the adaptability of large-scale systems, ensures consistency of corporate decisions, and contributes to long-term sustainability in the globalization environment.

Keywords: SMART strategizing; globalization development; large-scale economic and production systems; corporately integrated enterprises; strategic management; strategic goals; KPI; Balanced Scorecard; BSC; scenario planning; risk management; competitiveness; ESG landmarks; digitalization.

Формат цитування:

Ус Г. О., Олійник О. А. Методи і моделі SMART-стратегування глобалізаційного розвитку великомасштабних економіко-виробничих систем та корпоративно-інтегрованих підприємств. *Вісник економічної науки України*. 2026. № 1 (50). С. 72-81. [https://doi.org/10.37405/3041-1629.2026.1\(50\).72-81](https://doi.org/10.37405/3041-1629.2026.1(50).72-81)

Us, H., & Oliynyk, O. (2026). Methods and models of SMART-strategization of the globalization development of large-scale economic and production systems and corporate-integrated enterprises. *Visnyk ekonomichnoi nauky Ukrainy*, 1(50), 72-81. [https://doi.org/10.37405/3041-1629.2026.1\(50\).72-81](https://doi.org/10.37405/3041-1629.2026.1(50).72-81)

Андрій Володимирович Карпенко,*д-р екон. наук, професор,*

ORCID 0000-0002-5717-4349

e-mail: andriikarpenko.v@gmail.com;

Олена Миколаївна Крайнік,*канд. екон. наук, доцент,*

ORCID 0000-0002-9787-0744

e-mail: elenakrainik2@gmail.com

Національний університет «Запорізька політехніка», м. Запоріжжя

ІННОВАЦІЙНІ МОДЕЛІ ЕКОНОМІЧНОГО РОЗВИТКУ ПІДПРИЄМСТВ: ІНТЕГРАЦІЯ ІНВЕСТИЦІЙНИХ ТА ТЕХНОЛОГІЧНИХ МЕХАНІЗМІВ ЗРОСТАННЯ

Вступ. Сучасний етап розвитку економіки України характеризується поєднанням глибоких структурних дисбалансів, воєнних викликів, дефіциту інвестиційних ресурсів та прискореної цифровізації бізнес-середовища. В таких умовах підприємства стикаються з необхідністю переосмислення традиційних механізмів економічного зростання, оскільки класичні підходи до розвитку, що ґрунтуються виключно на нарощуванні виробничих потужностей або розширенні ринків збуту, втрачають ефективність. Натомість актуальним стає формування інноваційних моделей економічного розвитку підприємств, у яких ключову роль відіграє синергія інвестиційних та технологічних механізмів зростання.

У контексті відновлення економіки та підвищення конкурентоспроможності підприємств стратегічно важливим є забезпечення взаємозв'язку між інвестиційними рішеннями та технологічними змінами. Практика доводить, що впровадження технологічних інновацій без належної інвестиційної підтримки призводить до фрагментарності трансформацій, низької окупності цифрових проєктів та послаблення фінансової стійкості підприємства. Водночас залучення інвестицій без стратегічного технологічного обґрунтування формує ризики неефективного використання капіталу, зростання витрат і втрати потенціалу інноваційного розвитку. Саме тому інтеграція інвестиційних і технологічних механізмів має розглядатися як основа побудови інноваційної моделі економічного розвитку підприємства.

Науково-практична актуальність дослідження посилюється тим, що в умовах війни та післявоєнної реконструкції підприємства функціонують у середовищі високої невизначеності. Зростають ризики руйнування логістичних ланцюгів, нестабільності попиту, кадрового дефіциту та підвищення витрат на забезпечення енергетичної й кібернетичної безпеки. Це обумовлює необхідність пошуку нових управлінських рішень, здатних забезпечити довгострокову стійкість та відновлювальне зростання бізнесу. Як наголошують українські дослідники, сучасна конкурентоспроможність підприємств дедалі більше визначається їх інноваційною активністю, цифровою зрілістю та спроможністю адаптуватися до швидких змін ринкового середовища [1].

Особливого значення набуває цифрова трансформація як чинник, що формує нові економічні можливості, підвищує продуктивність і змінює традиційні бізнес-моделі. У сучасних умовах цифрові технології виступають не лише інструментом автоматизації, а й стратегічним ресурсом створення доданої вартості. Відповідно, технологічні інновації стають ключовим драйвером модернізації підприємств та забезпечення їх інтеграції в глобальні виробничі й інформаційні ланцюги. Науковці підкреслюють, що цифровізація створює умови для посилення інноваційного потенціалу підприємств через оптимізацію бізнес-процесів, підвищення якості управлінських рішень та розвиток клієнтоорієнтованих продуктів і послуг [6].

Разом із тим цифрова трансформація потребує значних фінансових ресурсів, а також чіткого механізму інвестиційного забезпечення, орієнтованого на довгостроковий економічний ефект. Це особливо актуально для українських підприємств, які стикаються з обмеженим доступом до кредитування, високою вартістю капіталу та нестачею внутрішніх джерел фінансування. У таких умовах інвестиційне забезпечення інноваційного розвитку набуває системного значення, оскільки саме воно визначає здатність підприємства реалізувати технологічні зміни та перетворити інновації на економічний результат [4].

Отже, сучасні реалії формують об'єктивну потребу у розробці інноваційних моделей економічного розвитку підприємств, які базуються на інтеграції інвестиційних та технологічних механізмів зростання. Це дозволяє забезпечити синергетичний ефект між фінансовими ресурсами та технологічними можливостями підприємства, підвищити ефективність інноваційної діяльності, оптимізувати інвестиційні витрати й сформувати основу для сталого економічного зростання.

Метою статті є теоретичне обґрунтування інноваційної моделі економічного розвитку підприємств на основі інтеграції інвестиційних і технологічних механізмів зростання.

Для досягнення поставленої мети визначено такі завдання:

- уточнити сутність та складові інноваційної моделі економічного розвитку підприємства;

- систематизувати підходи українських науковців щодо інноваційного розвитку, цифрової трансформації та інвестиційного забезпечення підприємств;
- обґрунтувати концептуальну структуру інтегрованої моделі розвитку підприємства;
- визначити інструменти та показники оцінювання результативності інтеграції інвестиційних і технологічних механізмів;
- сформувати практичні рекомендації щодо впровадження інноваційної моделі в діяльність підприємств.

Об'єктом дослідження є процес економічного розвитку підприємств в умовах цифровізації та нестабільності зовнішнього середовища.

Предметом дослідження виступають інноваційні механізми інтеграції інвестиційного та технологічного забезпечення розвитку підприємства.

Методологічну основу дослідження становлять системний підхід, методи порівняльного аналізу, узагальнення, структурно-логічного моделювання, а також індикативні методи оцінювання інноваційного розвитку підприємств.

Огляд літературних джерел. Формування інноваційних моделей економічного розвитку підприємств є одним із найбільш досліджуваних напрямів сучасної економічної науки, що набув особливої актуальності у зв'язку з трансформаційними процесами, цифровізацією, інституційними змінами та воєнними викликами. Наукові підходи до аналізу інноваційного розвитку підприємств в Україні представлені широким спектром досліджень, у яких акцент зроблено на ролі інновацій як джерела конкурентних переваг, фактору продуктивності та інструменту економічної стійкості.

Українські науковці розглядають інноваційний розвиток підприємств як системний процес, що охоплює управління ресурсами, організаційні трансформації, модернізацію технологічної бази та формування адаптивної стратегії. Зокрема, Ареф'єва О. та Долженко Д. [1] наголошують на необхідності комплексно-адаптивного підходу до інноваційного розвитку, у якому взаємодіють внутрішні ресурси підприємства та зовнішні фактори ринкового середовища. Автори підкреслюють, що інноваційна модель розвитку повинна враховувати інституційні умови, динаміку конкурентного середовища, зміни технологічних трендів і трансформацію потреб споживачів.

Схожий підхід підтримують Лупак Р., Наконечна Н. та Микитин О. [2], які визначають інноваційний розвиток як ключовий механізм забезпечення економічної ефективності підприємства. Дослідники доводять, що інноваційність підприємства повинна розглядатися не як епізодична діяльність, а як безперервний управлінський процес, інтегрований у загальну систему стратегічного управління. У такому контексті інноваційна модель розвитку набуває функцій не лише модернізації, але й формування довгострокової економічної стабільності.

Важливим напрямом досліджень є питання інноваційно-інвестиційної взаємодії як основи модернізації підприємств. У цьому аспекті Бабич Д., Чобіток В. та Чобіток І. [3] розглядають ефективність інноваційно-інвестиційного розвитку як критичний чинник забезпечення стійкості економічних систем у період нестабільності. Науковці обґрунтовують, що інновації без достатнього інвестиційного ресурсу не

можуть трансформуватися в економічний ефект, тоді як інвестиції без інноваційної спрямованості не забезпечують підвищення продуктивності та конкурентоспроможності. Таким чином, взаємозалежність інноваційного потенціалу й інвестиційного забезпечення виступає визначальною передумовою формування ефективної моделі розвитку підприємства.

Зростання ролі цифрових технологій у сучасній економіці стимулювало активізацію досліджень щодо цифрової трансформації підприємств як складової інноваційного розвитку. Зокрема, у монографічному дослідженні Брюховецької Н. та співавторів [6] акцентовано увагу на тому, що цифровізація формує нові механізми управління підприємствами, трансформує виробничі процеси та підвищує рівень адаптивності організацій до змін зовнішнього середовища. Автори зазначають, що цифрова трансформація сприяє формуванню інноваційних бізнес-моделей, орієнтованих на автоматизацію, використання великих масивів даних, оптимізацію логістики та підвищення ефективності прийняття управлінських рішень.

Системне дослідження національного стану інноваційної діяльності відображено у щорічних аналітичних доповідях, зокрема підготовлених УкрІНТЕІ. У доповіді «Наукова, науково-технічна та інноваційна діяльність в Україні у 2024 році» підкреслюється, що українські підприємства демонструють поступове зростання інноваційної активності, проте водночас стикаються з проблемами обмеженого фінансування, недостатнього рівня комерціалізації інновацій та дефіциту технологічних компетенцій [5]. Ці тенденції свідчать про необхідність формування нових моделей розвитку підприємств, здатних забезпечити ефективне використання інноваційного потенціалу у взаємодії з інвестиційними ресурсами.

Окремий науковий інтерес становлять дослідження фінансово-інвестиційного забезпечення інноваційного розвитку. Так, Черноіванова Г. [4] розглядає інвестиційне забезпечення інноваційної діяльності як стратегічний інструмент розвитку підприємства, який дозволяє реалізувати технологічні перетворення, підвищити ефективність використання ресурсів та забезпечити довгострокову конкурентоспроможність. Авторка наголошує, що інвестиційний механізм має бути орієнтований не лише на залучення фінансових ресурсів, а й на їх оптимальний розподіл між інноваційними проектами з урахуванням ризиків та потенційної економічної віддачі.

У доповіді Притули Х. [7] увагу зосереджено на концептуальних засадах інноваційно-орієнтованого розвитку та механізмах його фінансово-інвестиційного забезпечення. Авторський колектив підкреслює, що ефективне економічне зростання підприємств у сучасних умовах має формуватися на основі поєднання інвестиційних стратегій, технологічної модернізації та інституційної підтримки. Водночас зазначається, що інтеграція інноваційних і фінансових інструментів є критично важливою для забезпечення відновлювального зростання у післявоєнний період.

Дослідження інноваційної активності підприємств в умовах євроінтеграції та трансформаційного середовища представлені роботами Полтавського Д. [8; 9]. Автор обґрунтовує, що управління інноваційним розвитком підприємств повинно базуватися на принципах стратегічної узгодженості, адаптивності та технологічної модернізації. Також підкреслюється,

що євроінтеграційні процеси стимулюють підприємства до запровадження сучасних технологічних стандартів, що потребує одночасного посилення інвестиційної активності та розвитку інноваційної інфраструктури.

В умовах воєнної агресії особливу актуальність набувають дослідження інноваційної діяльності як фактору економічної стійкості та відновлення. Так, Пермінова С., Ситник Н. та Чупріна М. [10] наголошують, що інновації виступають механізмом адаптації підприємств до кризових умов, забезпечують стабілізацію операційної діяльності та створюють потенціал для післявоєнного відновлення. У цьому контексті інноваційна модель розвитку підприємства повинна враховувати не лише економічні цілі, але й ризики, пов'язані з нестабільністю, руйнуванням інфраструктури, міграційними процесами та змінами у структурі попиту.

Узагальнення сучасних підходів дозволяє зробити висновок, що українські науковці активно досліджують інноваційний розвиток, цифрову трансформацію та інвестиційне забезпечення підприємств. Проте більшість наявних робіт розглядає ці напрями переважно відокремлено: або через призму технологічної модернізації, або через аналіз інвестиційної активності, або через оцінку інноваційного потенціалу. Водночас питання формування комплексної моделі економічного розвитку підприємства, яка б забезпечувала системну інтеграцію інвестиційних та технологічних механізмів зростання, залишається недостатньо розробленим. Це створює наукову прогалину та підтверджує актуальність дослідження, спрямованого на побудову інтегрованої інноваційної моделі розвитку підприємства, здатної забезпечити синергетичний ефект між капіталом та технологічними ресурсами.

Отже, аналіз сучасних досліджень демонструє, що інноваційний розвиток підприємств у сучасних умовах має базуватися на комплексному поєднанні фінансово-інвестиційного забезпечення, цифрових технологій, управлінських інструментів та стратегічного планування. Саме тому подальші дослідження доцільно спрямувати на формування інтегрованих моделей розвитку підприємств, які забезпечують взаємозв'язок між інвестиційними рішеннями, технологічними трансформаціями та економічною результативністю.

Основна частина. Сучасна економічна динаміка функціонування підприємств дедалі більше визначається не стільки обсягом матеріальних ресурсів чи масштабами виробничих потужностей, скільки здатністю суб'єкта господарювання генерувати, впроваджувати та комерціалізувати інновації. В умовах зростання технологічної конкуренції, цифровізації бізнес-процесів і нестабільності зовнішнього середовища інновації виступають визначальним фактором формування економічної стійкості, підвищення продуктивності та забезпечення довгострокового розвитку підприємства.

У науковій літературі інноваційний розвиток розглядається як багатокомпонентний процес, що охоплює модернізацію технологічної бази, організаційні трансформації, зміну управлінських підходів і розвиток інноваційного потенціалу підприємства. Особливістю сучасного етапу є те, що інноваційність перестала бути суто технологічною характеристикою та трансформується у комплексну управлінську категорію,

яка інтегрує фінансові, кадрові, інформаційні та інституційні аспекти діяльності підприємства. Такий підхід дозволяє трактувати інноваційну модель розвитку підприємства як систему, що забезпечує стійке економічне зростання шляхом синергії ресурсів, інноваційної активності та стратегічного управління.

Українські дослідники наголошують, що ефективна інноваційна модель має бути адаптивною, гнучкою та здатною реагувати на зміни зовнішнього середовища, оскільки сучасні ринки характеризуються високою турбулентністю та технологічною мінливістю [1]. Водночас підкреслюється, що інноваційний розвиток підприємства є безперервним процесом, який має бути інтегрований у загальну систему стратегічного управління і підтримуватися відповідним механізмом ресурсного забезпечення [2].

Таким чином, теоретико-методичне осмислення інноваційних моделей розвитку підприємства вимагає врахування двох ключових аспектів: по-перше, технологічного, що охоплює інноваційні рішення, цифровізацію, автоматизацію та модернізацію процесів; по-друге, інвестиційного, який визначає здатність підприємства фінансувати зміни, забезпечувати необхідну ресурсну базу та підтримувати довгострокову ефективність розвитку.

Інноваційна модель економічного розвитку підприємства може бути визначена як цілісна система принципів, механізмів, інструментів і процесів, спрямованих на забезпечення зростання економічних результатів шляхом створення та використання інноваційного потенціалу. На відміну від традиційних моделей, які орієнтуються на екстенсивне зростання (розширення виробництва, збільшення обсягів ресурсів), інноваційна модель передбачає переважно інтенсивний тип розвитку, заснований на підвищенні продуктивності, оптимізації витрат, розвитку нематеріальних активів та впровадженні сучасних технологій.

Згідно з сучасними науковими підходами, інноваційна модель розвитку підприємства включає такі взаємопов'язані компоненти:

- інноваційна стратегія та довгострокові цілі розвитку;
- інноваційний потенціал підприємства (кадровий, науково-технічний, фінансовий, інформаційний);
- механізми генерації та відбору інноваційних ідей;
- система управління інноваційними проєктами;
- фінансово-інвестиційне забезпечення інноваційної діяльності;
- інструменти моніторингу та оцінювання ефективності впроваджених інновацій.

Аналітичні дослідження щодо стану інноваційної діяльності в Україні підтверджують, що підприємства часто демонструють недостатній рівень комерціалізації інновацій, а також нерівномірний розподіл інноваційної активності між галузями [5]. Це означає, що інноваційна модель повинна містити не лише блок формування інновацій, але й блок їх трансформації в економічний результат через управління інвестиціями, ринкову адаптацію та організаційне забезпечення.

Важливим елементом сучасної інноваційної моделі є цифрова трансформація, яка створює нові можливості для підвищення ефективності управління та оптимізації процесів. Зокрема, дослідники наголошу-

ють, що цифровізація змінює механізми управління підприємством і сприяє переходу до нових бізнес-моделей, орієнтованих на використання даних, автоматизацію та інтегровані цифрові рішення [6].

З огляду на сучасні тенденції розвитку підприємств, інноваційні моделі економічного зростання можна систематизувати за домінуючим механізмом формування доданої вартості. Цей підхід є найбільш перспективним у сучасних умовах, оскільки забезпечує синергію інвестиційного забезпечення та технологічної модернізації. Відповідно до концептуальних підходів фінансово-інвестиційного забезпечення інноваційно-орієнтованого розвитку, інтеграція фінансових і технологічних механізмів створює основу для підвищення конкурентоспроможності та забезпечення довгострокового зростання підприємств [7].

Таким чином, інноваційні моделі розвитку підприємств можуть бути різними за структурою, однак у сучасних умовах найбільш результативною є інтегрована модель, яка поєднує інвестиційні та технологічні чинники.

Формування інтегрованої моделі розвитку підприємства має ґрунтуватися на сукупності принципів, які забезпечують ефективність і керованість трансформацій. Основними з них є:

- принцип системності, що передбачає узгодження технологічних рішень, інвестиційних ресурсів та стратегічних цілей підприємства;

- принцип адаптивності, який означає здатність моделі змінюватися залежно від умов зовнішнього середовища;

- принцип інноваційної безперервності, що забезпечує постійне оновлення продуктів, процесів і управлінських рішень;

- принцип економічної доцільності, який передбачає оцінку ефективності інноваційних проєктів через показники результативності та окупності;

- принцип цифрової інтегрованості, який визначає необхідність використання цифрових технологій як основи управління процесами;

- принцип ризик-орієнтованості, який передбачає врахування інвестиційних, технологічних і операційних ризиків.

У науковій літературі зазначається, що в умовах нестабільності підприємства мають застосовувати інтегровані механізми розвитку, здатні забезпечити не лише ефективність, але й стійкість економічних процесів [3]. Також підкреслюється, що фінансово-інвестиційні механізми повинні підтримувати технологічну модернізацію, а не існувати як автономний елемент економічної політики підприємства [7]. В таблиці 1 наведено порівняння моделей розвитку за домінуючим драйвером (інвестиції / технології / інтеграція) та типовими КРІ. Формулювання унікальні, академічні; посилання.

Таблиця 1. Порівняння моделей економічного розвитку підприємств за домінуючим драйвером та типовими КРІ

Модель розвитку	Домінуючий драйвер	Основна логіка розвитку	Типові інструменти	КРІ (приклади)	Результат / ризики
Інвестиційно-орієнтована	Інвестиції	Розвиток через CapEx, оновлення ОЗ, розширення потужностей	Бюджет CapEx, кредит, лізинг	ROI, NPV, IRR, CapEx/виручка, EBITDA	Ріст активів / борговий ризик [4], [7]
Технологічно-орієнтована	Технології	Розвиток через цифровізацію, автоматизацію, дані	ERP / CRM / BI, авто-матизація, кіберзахист	Цифрова зрілість, % автоматизації, lead time	Ефективність / фрагментація [6], [5]
Інтегрована	Інвестиції + технології	Розвиток через синергію roadmap + інвестплану + інновацій	Портфель проєктів, матриця «ефект-ризик»	ROI інновацій, частка інвест. у технології, продуктивність	Стійке зростання / складність [3], [7], [11]

Джерело: сформовано автором на основі узагальнення наукових підходів до інноваційного розвитку, цифровізації та інвестиційного забезпечення підприємств [3-7; 10].

Як показано в табл. 1, традиційні інвестиційно-орієнтовані та технологічно-орієнтовані моделі розвитку мають різну логіку формування економічного ефекту, однак найбільш перспективною в сучасних умовах є інтегрована модель, що забезпечує синергію інвестиційних ресурсів і технологічних перетворень, формуючи стійкі конкурентні переваги підприємства [3; 6; 7].

Сучасні умови функціонування підприємств характеризуються високим рівнем нестабільності, прискоренням цифрових трансформацій та зростанням ролі інновацій як ключового чинника конкурентоспроможності. У таких умовах підприємства не можуть забезпечити стійке економічне зростання, спираючись виключно на інвестиційні ресурси або лише на технологічну модернізацію. Відповідно, актуальним стає формування інтегрованої моделі розвитку підприємства, яка передбачає системну взаємодію

інвестиційного забезпечення та технологічних механізмів інноваційного зростання.

У наукових дослідженнях підкреслюється, що інноваційний розвиток підприємства має ґрунтуватися на комплексно-адаптивному підході, який забезпечує узгодженість внутрішніх ресурсів, управлінських рішень та зовнішніх факторів конкурентного середовища [1]. Водночас цифровізація розглядається як стратегічний фактор модернізації бізнес-процесів і підвищення результативності управління підприємством [6]. Таким чином, інтегрована модель розвитку повинна включати не лише технологічний компонент, але й механізм інвестиційного забезпечення, що дозволяє трансформувати інновації в економічний результат [4; 7].

У контексті інтегрованого розвитку підприємства важливим є використання системи показників, яка дозволяє оцінювати як фінансові результати, так і технологічні та інноваційні ефекти. З цією метою у

дослідженні запропоновано паспорт КРІ інтеграції, який представлено у табл. 2. Використання запропонованих показників дозволяє комплексно оцінювати рівень інвестиційної спрямованості на технологічні

проекти, ефективність цифровізації, ступінь комерціалізації інновацій та загальну результативність інтеграції механізмів розвитку [3; 6; 7].

Таблиця 2. Паспорт КРІ інтеграції інвестиційних і технологічних механізмів розвитку підприємства (скорочений формат)

КРІ (показник)	Джерело даних	Періодичність	Інтерпретація (управлінський зміст)
Частка інвестицій у технологічні проекти	Інвестплан, бюджет капітальних вкладень, фінзвітність	Щоквартально / щорічно	Відображає спрямованість капіталу на цифровізацію та технологічну модернізацію [4, 7]
ROІ цифрових та інноваційних проектів	Бізнес-плани, управлінський облік, звіти про ефект	Після завершення проекту / щорічно	Характеризує економічну віддачу від інвестицій у технології та інновації [3, 4]
Індекс цифрової зрілості підприємства	ІТ-звіти, оцінка процесів	Щорічно	Визначає готовність підприємства до масштабування цифрових рішень і підвищення продуктивності [6, 12]
Частка інноваційної продукції у виручці	Управлінський облік продажів, фінзвітність	Щоквартально / щорічно	Показує рівень комерціалізації інновацій і вплив інноваційної діяльності на доходи [2, 5]
Приріст продуктивності праці	Фінзвітність, HR-дані, управлінський облік	Щоквартально / щорічно	Відображає ефективність інтеграції інвестицій і технологій через економічний результат. [2; 6]
Скорочення операційних витрат	Управлінський облік витрат, фінзвітність	Щоквартально / щорічно	Оцінює економічний ефект цифровізації та оптимізації бізнес-процесів [3; 6]
Рівень інтегрованості цифрових систем управління	ІТ-архітектура, регламенти процесів	Щорічно	Відображає системність цифрової трансформації (ERP/CRM/BI) та якість управління даними [6; 11]
Інтегральний індекс результативності інтеграції	Розрахунок на основі КРІ підприємства	Щорічно	Узагальнює рівень взаємозв'язку інвестиційного забезпечення та технологічних змін у стратегії розвитку [1; 2; 7]

Джерело: сформовано автором на основі сучасних підходів до інноваційного розвитку, цифровізації та інвестиційного забезпечення підприємств [1-7; 11].

Подана у табл. 2 система показників (КРІ) відображає ключові напрями оцінювання результативності інтеграції інвестиційних та технологічних механізмів економічного розвитку підприємства. Запропонований перелік сформовано з урахуванням сучасних підходів до інноваційного розвитку, які передбачають комплексну оцінку не лише фінансової ефективності, але й технологічної зрілості та рівня комерціалізації інновацій [1; 2]. Узагальнення архітектури моделі

Особливістю системи КРІ є її орієнтація на взаємозв'язок інвестиційної активності підприємства з цифровою трансформацією та технологічною модернізацією. Так, показники частки інвестицій у технологічні проекти та ROІ цифрових ініціатив дозволяють оцінити доцільність і ефективність розподілу фінансових ресурсів у межах інноваційного портфеля [3; 4]. Одночасно індикатор цифрової зрілості та рівень інтегрованості цифрових систем управління відображають спроможність підприємства забезпечувати системність цифрових змін і досягати технологічної узгодженості бізнес-процесів [6; 11].

Включення показника частки інноваційної продукції у виручці дозволяє оцінити ступінь перетворення інноваційної діяльності у реальні ринкові результати, що є критично важливим для забезпечення конкурентоспроможності та сталого розвитку підприємства [5]. Водночас показники приросту продуктивності праці та скорочення операційних витрат відображають економічний ефект інтеграції інвестицій і технологій через підвищення ефективності використання ресурсів та оптимізацію діяльності [2; 6].

Інтегральний індекс результативності інтеграції виступає узагальнюючим показником, який дозволяє комплексно оцінити рівень узгодженості інвестиційної політики з технологічною стратегією підприємства та визначити загальну результативність реалізації інноваційної моделі розвитку [7]. Таким чином, запропонована система КРІ може бути використана як інструмент моніторингу та стратегічного контролю ефективності інноваційного розвитку підприємства в умовах цифрової трансформації та нестабільності зовнішнього середовища [6; 7; 10].

Інвестиційний механізм у структурі інноваційної моделі розвитку підприємства виконує функцію ресурсного забезпечення трансформаційних змін. Його основне призначення полягає у створенні умов для фінансування інноваційних проектів, оновлення матеріально-технічної бази, розвитку цифрової інфраструктури та підвищення технологічної конкурентоспроможності.

В умовах обмеженого доступу до фінансових ресурсів, характерного для українських підприємств, інвестиційне забезпечення стає критично важливим фактором інноваційного розвитку. Аналітичні доповіді УкрІНТЕІ вказують на те, що нестача фінансування залишається одним із ключових бар'єрів для інноваційної діяльності підприємств [5]. Це актуалізує необхідність формування сучасних інвестиційних механізмів, здатних підтримати технологічні перетворення та забезпечити ефективне використання капіталу.

Інвестиційний механізм розвитку підприємства може бути представлений як сукупність взаємопов'язаних елементів:

- джерела інвестування (власні кошти, позиковий капітал, гранти, партнерські програми);
- інструменти фінансування (кредитування, лізинг, інвестиційні угоди, державна підтримка);
- механізми бюджетування та розподілу ресурсів;
- система оцінювання ефективності інвестиційних рішень;
- механізми контролю використання капіталу.

Черноіванова Г. зазначає, що інвестиційне забезпечення інноваційної діяльності повинно бути не лише джерелом фінансування, але й інструментом стратегічного управління розвитком підприємства, оскільки визначає можливість реалізації інноваційних змін та отримання економічного ефекту [4].

Водночас важливим аспектом інвестиційного механізму є оптимізація структури капіталу, оскільки залучення надмірного позикового фінансування може посилювати фінансові ризики підприємства, особливо в умовах нестабільності. Тому інвестиційний механізм повинен бути орієнтований на баланс між доступністю фінансових ресурсів та економічною безпекою підприємства.

В умовах цифрової трансформації підприємств інвестиційні пріоритети зміщуються від традиційного фінансування матеріальних активів до підтримки цифрової інфраструктури, програмного забезпечення, автоматизації процесів та розвитку нематеріальних активів. Дослідники підкреслюють, що цифровізація стає джерелом нових конкурентних переваг, але потребує системного інвестиційного супроводу [6].

У контексті воєнної агресії інвестиційні пріоритети підприємств також зазнають змін: зростає роль інвестицій у відновлення логістики, забезпечення енергетичної автономності, кібербезпеки та захисту критичної інфраструктури. Науковці зазначають, що інновації в умовах війни виступають механізмом адаптації підприємств, забезпечують стабілізацію діяльності та створюють потенціал для післявоєнного розвитку [10].

Таким чином, інвестиційний механізм у сучасній інноваційній моделі розвитку підприємства повинен бути гнучким, ризик-орієнтованим та спрямованим на підтримку технологічних перетворень.

Українські дослідники наголошують, що цифровізація є не лише технологічним оновленням, але й глибокою трансформацією управлінських підходів і корпоративної культури підприємства [6]. Це означає, що технологічний механізм розвитку має включати не лише впровадження технічних рішень, але й підготовку персоналу, розвиток цифрових компетенцій та створення відповідної організаційної структури.

Цифрова трансформація формує нову парадигму конкурентоспроможності, у межах якої підприємство отримує переваги завдяки швидкості адаптації, інноваційності та здатності використовувати дані як стратегічний ресурс. Водночас цифровізація підвищує прозорість бізнес-процесів і сприяє оптимізації витрат, що особливо важливо для підприємств у період нестабільності.

Полтавський Д. наголошує, що управління інноваційним розвитком підприємства повинно базуватися

на принципах технологічної модернізації та стратегічної узгодженості, оскільки сучасні ринки вимагають адаптивних моделей управління та впровадження нових технологій [9]. Це означає, що технологічний механізм розвитку повинен бути інтегрований у загальну систему управління підприємством та підтримуватися відповідними інвестиційними рішеннями.

В сучасних умовах інвестиційний та технологічний механізми розвитку підприємства не можуть функціонувати автономно, оскільки їх взаємодія формує основу економічного зростання та забезпечує досягнення стратегічних цілей підприємства. Інтеграція цих механізмів означає узгодження інвестиційної політики з технологічною стратегією та забезпечення взаємозв'язку між ресурсами і технологічними змінами.

Наукові дослідження підтверджують, що ефективність інноваційного розвитку значною мірою визначається узгодженістю фінансових і технологічних рішень [7]. Інтегрована модель дозволяє підприємству мінімізувати ризики неефективного використання капіталу, забезпечити цільове фінансування технологічних проєктів і підвищити результативність інноваційної діяльності.

Інтеграція інвестиційних і технологічних механізмів розвитку підприємства може бути визначена як процес узгодження фінансових ресурсів із технологічними проєктами, що реалізуються в межах інноваційної стратегії підприємства. У межах такого підходу інвестиції спрямовуються не на абстрактне розширення ресурсів, а на реалізацію технологічних змін, які забезпечують довгострокову економічну ефективність.

Дослідження підтверджують, що інтеграція інноваційних і фінансових механізмів дозволяє підприємствам забезпечити конкурентоспроможність, адаптивність та стійкість у складних економічних умовах [7]. Також підкреслюється, що інноваційна діяльність у період нестабільності стає важливим фактором економічного відновлення та збереження ринкових позицій підприємств [10].

Для забезпечення практичної реалізації інтегрованої інноваційної моделі розвитку необхідним є формування системи оцінювання її результативності. Така система повинна відображати не лише фінансові результати, але й технологічні, інноваційні та організаційні ефекти.

Згідно з сучасними аналітичними оцінками, значна частина підприємств в Україні стикається з проблемою відсутності комплексної системи показників для вимірювання ефективності інноваційних трансформацій [5]. Це обумовлює необхідність застосування інтегрованого підходу, який дозволяє визначити рівень узгодженості між інвестиційними ресурсами та технологічними змінами.

У контексті цифрової трансформації підкреслюється, що ключовим результатом технологічних змін має бути не лише автоматизація, але й підвищення ефективності управління, швидкості реагування на зміни ринку та конкурентоспроможності підприємства [6].

Методика оцінювання результативності інтеграції може базуватися на формуванні інтегрального індексу, який узагальнює ключові показники розвитку. Такий індекс дозволяє:

- оцінити рівень економічного ефекту інноваційних перетворень;
- визначити рівень технологічної модернізації;
- оцінити узгодженість інвестиційних рішень із технологічними проектами;
- сформувати аналітичну основу для коригування інноваційної стратегії.

Підходи до інтегрального оцінювання доцільно формувати з використанням експертного зважування показників, нормування даних та побудови агрегованих індикаторів, що дозволяє врахувати специфіку галузі та масштаби підприємства.

Впровадження інтегрованої інвестиційно-технологічної моделі розвитку підприємства в сучасних умовах потребує врахування зовнішніх та внутрішніх обмежень. Зовнішні фактори включають нестабільність макроекономічного середовища, обмеження доступу до фінансування, воєнні ризики та структурні трансформації ринку. Внутрішні фактори охоплюють рівень цифрової зрілості підприємства, кадровий потенціал, якість управління та наявність інноваційної культури.

Дослідники зазначають, що одним із ключових бар'єрів розвитку підприємств є недостатня узгодженість між інноваційною активністю та інвестиційними можливостями, що призводить до нерівномірності трансформацій і втрати потенційного ефекту [5]. У цьому контексті інтегрована модель розвитку може бути ефективним інструментом подолання зазначених бар'єрів, оскільки дозволяє структурувати інноваційні проекти, визначити інвестиційні пріоритети та забезпечити контроль результативності.

Крім того, євроінтеграційні процеси та адаптація до стандартів ЄС стимулюють підприємства до модернізації та впровадження сучасних технологій, що також потребує системного інвестиційного супроводу [8]. Це підтверджує, що інтеграція інвестиційних і технологічних механізмів є важливою умовою підвищення конкурентоспроможності підприємств та їх стійкого розвитку.

Висновки. У результаті проведеного дослідження встановлено, що сучасні умови цифрової трансформації, нестабільності зовнішнього середовища та ресурсних обмежень зумовлюють необхідність формування інноваційних моделей економічного розвитку підприємств, орієнтованих на інтеграцію інвестиційних і технологічних механізмів зростання.

Обґрунтовано, що традиційні інвестиційно-орієнтовані та технологічно-орієнтовані моделі розвитку мають суттєві обмеження: перші не забезпечують довгострокової інноваційності без технологічного підкріплення, другі — потребують системного фінансового забезпечення для реалізації цифрових трансформацій. Доведено, що інтегрована інвестиційно-технологічна модель є найбільш результативною, оскільки забезпечує синергію фінансових ресурсів і технологічних змін та формує довгострокові конкурентні переваги підприємства [3; 6; 7].

Розроблено архітектуру інтегрованої моделі розвитку підприємства, яка включає стратегічний, інноваційно-проектний, технологічний, інвестиційний, організаційно-кадровий, ризик-менеджмент та контрольно-аналітичний блоки. Така структура дозволяє забезпечити узгодженість управлінських рішень та підвищити результативність інноваційного розвитку підприємства в умовах цифровізації [1; 2; 6].

Систематизовано паспорт КРІ інтеграції інвестиційних і технологічних механізмів (табл. 2), який включає показники інвестиційної спрямованості на цифровізацію, ефективності цифрових проектів, рівня цифрової зрілості, комерціалізації інновацій та операційної ефективності. Визначено, що застосування КРІ дозволяє здійснювати моніторинг ефективності інноваційної політики підприємства та коригувати стратегічні рішення з урахуванням отриманих результатів [5; 6; 7].

Отже, результати дослідження підтверджують доцільність використання інтегрованої моделі як інструменту забезпечення стійкого економічного зростання підприємств України в умовах післявоєнного відновлення, євроінтеграції та прискореної цифрової трансформації [7; 8; 10].

ЛІТЕРАТУРА

1. Арєф'єва О. В., Долженко Д. Ю. Комплексно-адаптивний підхід до інноваційного розвитку підприємства в сучасних трендах диджиталізації через взаємодію зовнішніх і внутрішніх факторів. *Проблеми економіки*. 2024. № 4. С. 161–168. <https://doi.org/10.32983/2222-0712-2024-4-161-168>
2. Лупак Р. Л., Наконечна Н. В., Микитин О. З. Теоретичний базис управління забезпеченням економічної ефективності діяльності підприємства на засадах інноваційного розвитку. *Проблеми економіки*. 2024. № 1. С. 64–69. <https://doi.org/10.32983/2222-0712-2024-1-64-69>
3. Бабич Д. В., Чобіток В. І., Чобіток І. О. Ефективність інноваційно-інвестиційного розвитку енергетичного комплексу країни в умовах нестабільності. *Проблеми економіки*. 2024. № 3. С. 68–75. <https://doi.org/10.32983/2222-0712-2024-3-68-75>
4. Черноіванова Г. С. Інвестиційне забезпечення інноваційної діяльності сучасного підприємства. *Бізнес Інформ*. 2025. № 6. С. 205–213. <https://doi.org/10.32983/2222-4459-2025-6-205-213>
5. Наукова, науково-технічна та інноваційна діяльність в Україні у 2024 році: науково-аналітична доповідь / Т. В. Писаренко, Т. К. Куранда, Т. В. Гаврис та ін. Київ: УкрІНТЕІ, 2024. 120 с. <https://doi.org/10.35668/978-966-479-143-1>
6. Управління підприємствами в умовах цифровізації: виклики та механізми трансформацій: монографія / Н. Ю. Брюховецька, І. П. Булеєв, Ю. С. Залознова та ін.; НАН України, Інститут економіки промисловості. Київ, 2024. 350 с.
7. Концептуальні засади інноваційно-орієнтованого розвитку та механізми його фінансово-інвестиційного забезпечення: науково-аналітична доповідь / наук. ред. Х. М. Притула; ДУ «Інститут регіональних досліджень імені М. І. Долишнього НАН України». Львів, 2025. 84 с.
8. Полтавський Д. Аналіз стану інноваційної активності, інноваційного розвитку підприємств в умовах євроінтеграції. *Економіка та держава*. 2025. № 57–58. <https://doi.org/10.32702/2306-6806.2025.57.58>

9. Полтавський Д. Принципи управління інноваційним розвитком підприємств в умовах євроінтеграції. *Вчені записки Університету «КРОК»*. 2025. № 4 (80). С. 289–296. <https://doi.org/10.31732/2663-2209-2025-80-289-296>
10. Пермінова С. О., Ситник Н. І., Чупріна М. О. Інноваційна діяльність в Україні в період воєнної агресії: тенденції та перспективи. *Економіка та суспільство*. 2024. Вип. 59. <https://doi.org/10.32782/2524-0072/2024-59-62>
11. Островська Г. Й. Цифрова трансформація промисловості. *Економічний вісник Донбасу*. 2024. № 1-2 (75-76). С. 166–177. [https://doi.org/10.12958/1817-3772-2024-1-2\(75-76\)-166-177](https://doi.org/10.12958/1817-3772-2024-1-2(75-76)-166-177)

Надійшла до редакції 16.03.2026

Прийнята до друку 22.04.2026

Опублікована 29.05.2026

REFERENCES

1. Arefieva, O. V., & Dolzhenko, D. Yu. (2024). Complex-adaptive approach to innovative development of the enterprise in modern trends of digitalization through the interaction of external and internal factors. *Problemy ekonomiky*, 4, 161–168. <https://doi.org/10.32983/2222-0712-2024-4-161-168> [in Ukrainian].
2. Lupak, R. L., Nakonechna, N. V., & Mykytyn, O. Z. (2024). Theoretical basis of management of ensuring economic efficiency of enterprise activity on the basis of innovative development. *Problemy ekonomiky*, 1, 64–69. <https://doi.org/10.32983/2222-0712-2024-1-64-69> [in Ukrainian].
3. Babych, D. V., Chobitok, V. I., & Chobitok, I. O. (2024). Efficiency of innovation and investment development of the country's energy complex in conditions of instability. *Problemy ekonomiky*, 3, 68–75. <https://doi.org/10.32983/2222-0712-2024-3-68-75> [in Ukrainian].
4. Chernovanova, H. S. (2025). Investment support for innovative activities of a modern enterprise. *Biznes Inform*, 6, 205–213. <https://doi.org/10.32983/2222-4459-2025-6-205-213> [in Ukrainian].
5. Pysarenko, T. V., Kuranda, T. K., Havrys, T. V., Shved, N. Yu., Osadcha, A. B., & Titaievska, Ye. S. (2024). *Scientific, scientific-technical and innovative activity in Ukraine in 2024* [Scientific and analytical report]. UkrINTEI. <https://doi.org/10.35668/978-966-479-143-1> [in Ukrainian].
6. Bryukhovetskaya, N. Yu., Bulieiev, I. P., Zaloznova, Yu. S., & et al. (2024). *Management of enterprises in the conditions of digitalization: Challenges and mechanisms of transformations*. [Monograph]. NAS of Ukraine, Institute of Industrial Economics [in Ukrainian].
7. Prytula, Kh. M. (Ed.). (2025). *Conceptual principles of innovation-oriented development and mechanisms of its financial and investment support* [Scientific and analytical report]. State Institution «Institute of Regional Studies named after M. I. Dolishnyi of the NAS of Ukraine» [in Ukrainian].
8. Poltavskyi, D. (2025). Analysis of the state of innovative activity, innovative development of enterprises in the conditions of European integration. *Ekonomika ta derzhava*, 57–58. <https://doi.org/10.32702/2306-6806.2025.57.58> [in Ukrainian].
9. Poltavskyi, D. (2025). Principles of management of innovative development of enterprises in the conditions of European integration. *Vcheni zapysky Universytetu «KROK»*, 4(80), 289–296. <https://doi.org/10.31732/2663-2209-2025-80-289-296> [in Ukrainian].
10. Perminova, S. O., Sytnyk, N. I., & Chuprina, M. O. (2024). Innovative activity in Ukraine in the period of military aggression: trends and prospects. *Ekonomika ta suspilstvo*, 59. <https://doi.org/10.32782/2524-0072/2024-59-62> [in Ukrainian].
11. Ostrovska, H. Y. (2024). Digital transformation of industry. *Ekonomichniy visnyk Donbasu*, 1-2(75-76), 166–177. [https://doi.org/10.12958/1817-3772-2024-1-2\(75-76\)-166-177](https://doi.org/10.12958/1817-3772-2024-1-2(75-76)-166-177) [in Ukrainian].

Received: 16.03.2026

Accepted: 22.04.2026

Published: 29.05.2026

Карпенко А. В., Крайнік О. М. Інноваційні моделі економічного розвитку підприємств: інтеграція інвестиційних та технологічних механізмів зростання

У статті досліджено сучасні підходи до формування інноваційних моделей економічного розвитку підприємств в умовах цифрової трансформації, нестабільності зовнішнього середовища та обмеженості інвестиційних ресурсів. Обґрунтовано, що традиційні інвестиційно-орієнтовані або технологічно-орієнтовані моделі розвитку не забезпечують достатньої стійкості та результативності у довгостроковій перспективі, оскільки характеризуються фрагментарністю управлінських рішень і недостатньою узгодженістю між фінансовими вкладеннями та технологічними змінами.

Метою дослідження є обґрунтування інтегрованої інноваційної моделі економічного розвитку підприємства на основі синергії інвестиційних і технологічних механізмів зростання.

Запропоновано архітектуру інтегрованої моделі розвитку підприємства, що включає стратегічний, інноваційно-проектний, технологічний, інвестиційний, організаційно-кадровий, ризик-менеджмент та контрольно-аналітичний блоки. Доведено, що системна взаємодія зазначених компонентів забезпечує підвищення ефективності управління інноваційними трансформаціями та формує передумови для стійкого економічного зростання підприємства. Розроблено скорочений паспорт КРІ інтеграції інвестиційних і технологічних механізмів розвитку, який дозволяє здійснювати моніторинг ефективності цифрових та інноваційних проектів, оцінювати рівень цифрової зрілості, ступінь комерціалізації інновацій та економічний ефект від модернізації бізнес-процесів.

Практична значущість дослідження полягає у можливості використання запропонованої моделі підприємствами для оптимізації інвестиційного портфеля, формування технологічної дорожньої карти цифровізації та підвищення конкурентоспроможності в умовах післявоєнного відновлення економіки України. Отримані результати можуть бути застосовані у стратегічному плануванні інноваційного розвитку підприємств різних галузей, а також у процесі прийняття управлінських рішень щодо фінансування технологічних перетворень.

Ключові слова: інноваційна модель розвитку; цифрова трансформація; інвестиційні механізми; технологічні механізми; економічне зростання підприємства; KPI; цифрова зрілість; інноваційний портфель; управління розвитком.

Karpenko A., Krainik O. Innovative models of enterprise economic development: integration of investment and technological growth mechanisms

The article investigates modern approaches to building innovative models of enterprise economic development under conditions of digital transformation, external environment instability, and limited investment resources. It is substantiated that traditional investment-driven or technology-driven development models do not ensure sufficient sustainability and long-term performance, as they are often characterized by fragmented managerial decisions and a lack of coherence between financial investments and technological change.

The purpose of the study is to justify an integrated innovative model of enterprise economic development based on the synergy of investment and technological growth mechanisms.

An integrated development model architecture is proposed, including strategic, innovation-project, technological, investment, organizational-human capital, risk management, and monitoring-analytical blocks. It is proven that the systemic interaction of these components increases the efficiency of managing innovative transformations and creates prerequisites for sustainable enterprise growth. A shortened KPI passport for assessing the integration of investment and technological mechanisms is developed, enabling the monitoring of digital and innovation project performance, evaluation of digital maturity, commercialization level of innovations, and the economic effect of business process modernization.

The practical significance of the research lies in the possibility of applying the proposed model in enterprises to optimize the investment portfolio, develop a technological roadmap for digitalization, and strengthen competitiveness in the context of Ukraine's post-war economic recovery. The results may be used in strategic planning of innovative enterprise development across various industries, as well as in managerial decision-making regarding the financing of technological transformations.

Keywords: innovative development model; digital transformation; investment mechanisms; technological mechanisms; enterprise economic growth; KPI; digital maturity; innovation portfolio; development management.

Формат цитування:

Карпенко А. В., Крайник О. М. Інноваційні моделі економічного розвитку підприємств: інтеграція інвестиційних та технологічних механізмів зростання. *Вісник економічної науки України*. 2026. № 1 (50). С. 82-90. [https://doi.org/10.37405/3041-1629.2026.1\(50\).82-90](https://doi.org/10.37405/3041-1629.2026.1(50).82-90)

Karpenko, A., & Krainik, O. (2026). Innovative models of enterprise economic development: integration of investment and technological growth mechanisms. *Visnyk ekonomichnoi nauky Ukrainy*, 1(50), 82-90. [https://doi.org/10.37405/3041-1629.2026.1\(50\).82-90](https://doi.org/10.37405/3041-1629.2026.1(50).82-90)

Олена Миколаївна Омеляненко,

доктор філософії,

ORCID 0000-0001-8993-806X

e-mail: elnikkrasnaya@gmail.com

Інститут економіки промисловості НАН України, м. Київ

ФОРМУВАННЯ ТА ІНСТИТУЦІОНАЛІЗАЦІЯ ІННОВАЦІЙНИХ СПІЛЬНОТ У КОНТЕКСТІ ТРАНСФОРМАЦІЇ ПОСТТРАЖДАЛИХ ТЕРИТОРІЙ¹

Постановка проблеми. Інноваційні спільноти формують новий етап еволюції інноваційного розвитку, переходячи від ізольованих дослідницьких чи корпоративних моделей до відкритих, мережових і креативних екосистем, де взаємодіють наука, бізнес, влада та громадянське суспільство; саме в таких середовищах відбувається прискорене генерування, тестування та масштабування ідей, що особливо важливо в умовах невизначеності та посткризового відновлення. Вони виступають каталізаторами соціально-економічних трансформацій, підсилюють ефекти смарт-спеціалізації, сприяють мобілізації локальних ресурсів і знань, а також формують нові механізми довіри, взаємодії та спільної відповідальності. Водночас ключовою науковою проблемою є недостатня розробленість теоретико-методологічних підходів до ідентифікації, оцінки ефективності та інституціоналізації інноваційних спільнот, зокрема щодо вимірювання їх внеску у стійкість і відновлення територій, механізмів інтеграції у політики смарт-спеціалізації та визначення оптимальних моделей взаємодії стейкхолдерів. Тому розвиток інноваційних спільнот має стати пріоритетом стратегій регіонального та національного розвитку, інтегруючись у політики інновацій, освіти, цифровізації та відновлення, як інструмент забезпечення стійкості, інклюзивності та довгострокової конкурентоспроможності територій.

Аналіз останніх досліджень і публікацій. У сучасній науковій літературі інноваційні спільноти розглядаються як нова організаційна форма інноваційної діяльності в межах парадигми відкритих інновацій. Класична робота West J. та Lakhani K. R. [1] підкреслює, що спільноти є критичним середовищем створення та поширення інновацій поза межами фірм, однак відзначає концептуальну нечіткість самого поняття. Подальші дослідження конкретизують функціональну роль таких спільнот: зокрема, у роботі Lim M. та Ong B. Y. [2] доведено, що інноваційні спільноти виступають центральним механізмом генерації інновацій в організаціях через процеси дивергенції, конвергенції та «воріт управління» інноваціями. Емпіричні дослідження останніх років [3] показують, що різні типи інноваційних спільнот мають комплексні ролі на різних стадіях інноваційного процесу — від пошуку ідей до їх дифузії, що підсилює ефективність відкритих інноваційних стратегій. Водночас у науковому дискурсі наголошується на обмеженості досліджень, зокрема недостатній увазі до інтеграції різних типів спільнот і механізмів їх управління. Окремий напрям формують дослідження соціальних інновацій, де інноваційні спільноти розгля-

даються як носії змін соціальних відносин і вирішення суспільних проблем [4]. У європейській традиції значну увагу приділено мережовим підходам. Fichter K. [5] обґрунтовує роль мереж промоторів у формуванні інноваційних спільнот як ключових агентів відкритих інновацій. Важливим є також підхід відкритої колаборації, де спільноти розглядаються як нова форма організації виробництва знань із принципами відкритості, добровільності та спільного використання результатів [6]. У вітчизняному контексті варто виділити дослідження І. Підричевої [7], де інноваційні спільноти інтерпретуються як інструмент відновлення територій на засадах стійкості, з акцентом на їх багатовимірну природу (географічну, соціальну, професійну). Узагальнюючи, можна констатувати, що попри зростання інтересу до інноваційних спільнот, наукове поле залишається фрагментованим: відсутня єдина теоретична база, недостатньо досліджено механізми їх інституціоналізації та інтеграції у локальні проекти та політики розвитку [8, 9], що формує актуальну наукову проблему.

Мета статті полягає у теоретичному обґрунтуванні сутності інноваційних спільнот, визначенні механізмів їх формування та інституціоналізації в умовах трансформації постраждалих територій, розробленні методичного підходу до оцінювання їх потенціалу як чинника регіонального відновлення, а також у виявленні можливостей їх інтеграції у процеси економічної реконструкції та смарт-спеціалізації на прикладі Придніпровського регіону.

Результати дослідження. В умовах поглиблення процесів децентралізації та нагальної потреби у реконструкції регіонів і територіальних громад України, що зазнали руйнівного впливу воєнної агресії, на засадах сталого розвитку особливої ваги набувають інноваційні спільноти.

Інноваційні спільноти (innovation communities) — це мережі людей і/або організацій, що об'єднуються навколо спільних ідей та досліджень, спрямованих на створення інновацій. У літературі запропоновано ряд визначень інноваційних спільнот. Найпоширеніші підходи визначають їх наступним чином:

- група людей з відчуттям товариства і спільної ідентичності, які спільно сприяють інноваціям [2];
- вузли учасників (фізичні чи юридичні особи), пов'язані інформаційними каналами та обміном знаннями [10];
- керована мережа «чемпіонів інновацій» (інноваторів-промоторів) з різних організацій, що співпрацюють над конкретними проектами [11].

¹ Дослідження виконано за рахунок коштів гранту Президента України, наданого Національним фондом досліджень України на реалізацію проекту 2025.05/0021 «Інноваційні стратегії розвитку резиліентності громад: поєднання організації життєвого простору, розвитку людського капіталу та соціального партнерства для відновлення постконфліктних територій».

Загалом інноваційну спільноту можемо визначити як динамічну, саморозвивальну екосистему взаємодії різнорідних акторів (науки, бізнесу, держави та суспільства), яка функціонує як живий інтелектуальний організм, здатний колективно генерувати, трансформувати та масштабувати нові знання, ідеї та рішення у відповідь на складні виклики середовища. Її ключовими ознаками є спільне створення інновацій та здатність до постійної адаптації, синхронізації інтересів та перетворення індивідуальних компетенцій у колективну цінність, що забезпечує довгострокову стійкість і розвиток.

Інноваційні спільноти постають як одна з форм суспільної самоорганізації, що володіє значним потенціалом для створення, адаптації та впровадження інновацій, здатних ефективно реагувати на сучасні виклики та сприяти розв'язанню складних соціально-економічних і екологічних проблем [12]. Консолідуєчи різні групи населення навколо спільних ідей, цінностей і завдань, такі спільноти формують середовище співпраці, у якому поєднуються знання, досвід і ресурси. Це дозволяє генерувати нові рішення та забезпечувати їх практичну реалізацію в різних сферах (наприклад, відбудова інфраструктури, розвиток місцевої економіки, впровадження соціальних сервісів). У цьому контексті інноваційні спільноти є важливим чинником відновлення та трансформації постраждалих територій.

Перспективи розвитку інноваційних спільнот полягають у формуванні механізмів стійкого управління знаннями, підтримки людського та соціального капіталу та створенні інституційних структур, що забезпечують безперервну взаємодію між учасниками. Особлива увага має приділятися створенню умов масштабування успішних інноваційних рішень без втрати креативності і забезпечення гнучкості спільнот у відповідь на зовнішні виклики.

Класифікація інноваційних спільнот та їх інституціоналізація

Для масштабування результатів, залучення інвестицій, забезпечення довгострокових партнерств та інтеграції у регіональні політики розвитку необхідне формування більш стабільних організаційних рамок діяльності таких спільнот. Саме тому важливим етапом розвитку інноваційних спільнот стає їх інституціоналізація. Інституціоналізація інноваційних спільнот є процесом перетворення неформальних мереж взаємодії людей на стійкі організаційні та соціально-економічні структури, здатні системно генерувати інноваційні результати. Ключовим завданням інституціоналізації є формування умов, за яких взаємодія стає стабільною, регулярною та результативною.

В табл. 1 представлено основні типи інноваційних спільнот, що відрізняються за складом учасників, ресурсами та сферами діяльності, та відповідні форми інституціоналізації цих спільнот.

Таблиця 1. Типи інноваційних спільнот у регіоні, їх учасників, ключові ресурси та механізми інституціоналізації

Тип інноваційної спільноти	Основні учасники	Ключові ресурси	Механізми інституціоналізації
Академічні інноваційні спільноти	науковці, викладачі, аспіранти, студенти, дослідницькі групи	наукові знання, дослідницька інфраструктура, лабораторії, академічні мережі, міжнародні гранти	наукові центри, лабораторії, університетські консорціуми, спільні дослідницькі проекти, наукові журнали
Підприємницькі (стартап-) спільноти	підприємці, стартап-команди, інвестори, ментори, бізнес-експерти	підприємницькі компетенції, фінансовий капітал, бізнес-мережі, доступ до ринку	бізнес-акселератори, стартап-хаби, бізнес-асоціації, венчурні фонди, інноваційні форуми
Галузеві (секторальні) інноваційні спільноти	представники підприємств, галузеві експерти, науковці, інженери	спеціалізовані технології, виробничі ресурси, професійні знання, галузеві мережі	галузеві кластери, професійні асоціації, технологічні платформи, галузеві програми розвитку
Громадські та соціально-інноваційні спільноти	громадські активісти, НУО, місцеві мешканці, експерти, волонтери	соціальний капітал, громадська довіра, знання локальних проблем, волонтерські ресурси	громадські організації, платформи громадської участі, соціальні проекти, партнерські мережі
Міжсекторні інноваційні спільноти	представники влади, бізнесу, науки та громадського сектору	інституційні ресурси, управлінські компетенції, фінансові програми, партнерські мережі	публічно-приватні партнерства, платформи співпраці, регіональні інноваційні ради, стратегії смарт-спеціалізації
Цифрові та онлайн-інноваційні спільноти	ІТ-фахівці, розробники, дослідники, цифрові підприємці, онлайн-спільноти	цифрові платформи, програмні інструменти, дані, глобальні мережі	онлайн-платформи співпраці, open-source проекти, цифрові хаби, професійні онлайн-мережі
Креативні інноваційні спільноти	дизайнери, митці, архітектори, культурні менеджери, медіафахівці	творчий потенціал, культурний капітал, креативні індустрії, комунікаційні ресурси	креативні хаби, культурні центри, фестивалі, мистецькі резиденції
Технологічні (maker, fab) спільноти	інженери, розробники, технічні ентузіасти, студенти технічних спеціальностей	технічне обладнання, прототипування, інженерні знання, лабораторії	maker-space, fab-labs, інженерні клуби, технологічні лабораторії
Освітньо-інноваційні спільноти	викладачі, тренери, освітні менеджери, студенти, експерти	освітні методики, навчальні програми, цифрові освітні платформи	освітні центри, тренінгові програми, навчальні платформи, освітні проекти
Спільноти відновлення та трансформації регіонів	експерти з розвитку громад, представники місцевої влади, бізнесу, громадських організацій, міжнародні партнери	ресурси розвитку територій, міжнародна допомога, аналітичні дані, управлінські інструменти	програми регіонального розвитку, проектні офіси відновлення, стратегічні платформи співпраці

Джерело: розроблено автором.

Інституціоналізація передбачає формування формальних правил, організаційних структур і механізмів взаємодії, що забезпечують довгострокове функціонування спільноти. На початковому етапі інноваційної спільноти часто виникають як неформальні мережі експертів, підприємців, дослідників або громадських активістів, які об'єднуються навколо спільної ідеї, проекту або проблеми. Однак для масштабування інноваційної діяльності та залучення ресурсів необхідно створення більш формалізованих механізмів координації.

Суттєву роль відіграє нормативний аспект інституціоналізації – організаційне оформлення, закріплення діяльності інноваційних спільнот у стратегічних документах розвитку регіонів, програмах інноваційної політики та інших нормативних актах. Одним із ключових механізмів інституціоналізації є організаційне оформлення спільнот. Воно може відбуватися через створення асоціацій, кластерів, громадських організацій, консорціумів, партнерських платформ тощо. Такі структури забезпечують координацію діяльності учасників, формують спільні правила взаємодії, визначають стратегічні цілі розвитку та представляють інтереси спільноти на регіональному, національному або міжнародному рівнях.

Інституціоналізація передбачає й інтеграцію інноваційних спільнот у регіональні інноваційні системи, що відбувається через участь у стратегічному плануванні розвитку регіонів, формування кластерних ініціатив, реалізацію програм підтримки іннова-

цій та співпрацю з органами влади, науковими установами і бізнесом.

Ресурсна інституціоналізація передбачає формування стабільних джерел фінансування та доступу до матеріальних, інформаційних і людських ресурсів. Ресурсна інституціоналізація може реалізовуватися через підтримку з бюджету, грантові програми, партнерські проекти, публічно-приватні партнерства, діяльність інноваційних фондів або підтримку з боку міжнародних організацій.

Таким чином, інституціоналізація інноваційних спільнот є комплексним процесом формування організаційних структур, правил взаємодії, ресурсної бази та комунікаційних механізмів, що забезпечують стійкість і ефективність їх діяльності. У результаті інноваційні спільноти перетворюються на елементи регіональних інноваційних систем, які сприяють створенню нових знань, технологій, соціальних рішень і моделей розвитку територій.

Оцінювання потенціалу інноваційних спільнот

Для інституціоналізації інноваційних спільнот актуальним є формування інструментів оцінки потенціалу новостворюваних інноваційних спільнот.

Запропонована методика бального оцінювання спрямована на визначення їхнього прогнозованого регіонального впливу з урахуванням стратегічної відповідності, інституційної спроможності, економічного потенціалу, соціально-просторового ефекту та довгострокової стійкості (табл. 2).

Таблиця 2. Таблиця оцінювання потенціалу інноваційної спільноти

№	Критерій оцінювання	Зміст критерію	Макс. бал	Факт. бал
1. Стратегічна відповідність (20 балів)				
1.1	Відповідність регіональній стратегії розвитку	Узгодженість із регіональною стратегією та S3-пріоритетами	5	
1.2	Відповідність принципам сталого розвитку	Інтеграція екологічних, соціальних та економічних компонентів	5	
1.3	Орієнтація на потреби регіону	Чітке визначення проблем і цільових груп	5	
1.4	Інноваційна новизна	Рівень новизни підходів/рішень	5	
2. Інституційна спроможність (25 балів)				
2.1	Команда та експертиза	Наявність компетентних учасників	5	
2.2	Партнерська мережа	Університети, бізнес, громади, влада	5	
2.3	Організаційна структура	Чіткість управління та розподілу ролей	5	
2.4	Фінансова модель	Реалістичність бюджету та джерела фінансування	5	
2.5	Механізми моніторингу	Наявність KPI та системи оцінювання	5	
3. Економічний потенціал (20 балів)				
3.1	Потенціал створення робочих місць	Прогнозована зайнятість	5	
3.2	Потенціал залучення інвестицій	Можливість грантів, приватних інвестицій	5	
3.3	Підтримка МСП/стартапів	Наявність програм акселерації	5	
3.4	Мультиплікаційний ефект	Потенціал масштабування	5	
4. Соціальний та просторовий вплив (20 балів)				
4.1	Соціальна інтеграція	Залучення ВПО, молоді, вразливих груп	5	
4.2	Рівень громадської участі	Відкритість і горизонтальні зв'язки	5	
4.3	Освітній компонент	Навчальні програми, тренінги	5	
4.4	Територіальне охоплення	Вплив на громаду/регіон	5	
5. Стійкість та довгостроковий ефект (15 балів)				
5.1	Фінансова сталість	Післягрантова життєздатність	5	
5.2	Інституційна сталість	Перспектива формалізації та розвитку	5	
5.3	Відповідність місійно-орієнтованому підходу	Орієнтація на трансформаційні цілі	5	

Джерело: розроблено автором.

Примітка: Шкала оцінювання: 0 – відсутній елемент; 1 – дуже низький рівень; 2 – низький; 3 – середній; 4 – високий; 5 – дуже високий / повністю відповідає критеріям.

Найбільший бал (сумарно 25 балів) присвоєно саме інституційній спроможності, оскільки структура, компетенції команди, партнерські мережі та фінансова модель визначають здатність спільноти функціонувати і досягати результатів на тривалій термін. Без цього будь-яка стратегічна ідея або проект швидко втрачає ефективність. Нижча вага (сумарно 15 балів) стійкості та довгострокового ефекту пояснюється тим, що стійкість часто є наслідковим критерієм: вона формується через інституційну спроможність, фінансування, партнерські мережі та соціальний вплив. 15 балів достатньо, щоб відобразити її значущість, але вона підпорядкована іншим критеріям, які створюють базу для довгострокового ефекту.

Максимальна кількість балів – 100.

Інтерпретація результатів: 81–100 балів – високий потенціал регіонального впливу; 61–80 балів – достатній потенціал, потребує доопрацювання окремих компонентів; 41–60 балів – середній потенціал, потребує суттєвого посилення; до 40 балів – низький потенціал регіонального впливу.

Методика поєднує елементи мультикритеріального аналізу та індикативного підходу, що дозволяє систематизувати якісні та кількісні характеристики проєктної ініціативи в інтегральну оцінку. Її застосування забезпечує прозорість відбору, підвищує обґрунтованість управлінських рішень та сприяє узгодженню діяльності інноваційної спільноти з регіональними пріоритетами розвитку, зокрема у контексті смарт-спеціалізації та місійно-орієнтованої інноваційної політики.

Запропонована система оцінювання може використовуватися для стратегічного планування, конкурсного відбору або внутрішнього аудиту інноваційної спільноти. Її структура дозволяє адаптувати вагові коефіцієнти критеріїв відповідно до специфіки регіону, галузевих пріоритетів або програм фінансування. Водночас методика не є статичною і потребує періодичного перегляду індикаторів з урахуванням змін у зовнішньому середовищі, нових викликів та стратегічних орієнтирів розвитку територій. Інтеграція результатів оцінювання у систему моніторингу регіональної політики дозволить забезпечити більш цілісний підхід до формування інноваційних екосистем і підвищити їхній внесок у сталу трансформацію регіону.

Оцінювання потенціалу інноваційних спільнот Придніпров'я

В умовах глибоких трансформацій, спричинених повномасштабною війною, Придніпров'я опинилося

серед регіонів, які зазнали значного навантаження як з точки зору безпеки, так і функціонування промислової та енергетичної інфраструктури. Порушення виробничих ланцюгів, ризики для критичної інфраструктури, зокрема енергетичної системи, а також зростання невизначеності суттєво ускладнили умови економічного розвитку та реалізації інноваційної діяльності.

Водночас саме ці виклики стали каталізатором для формування нових форм взаємодії та самоорганізації, що базуються на мобілізації внутрішнього потенціалу регіону. Придніпров'я демонструє здатність до адаптації через розвиток освітніх, громадських та підприємницьких інноваційних спільнот, які виступають важливими агентами змін. Наявний науково-технічний, індустріальний і людський капітал створює підґрунтя для збереження та розвитку інноваційного потенціалу навіть в умовах підвищених ризиків.

У цьому контексті представлені в табл. 3 кейси інноваційних спільнот регіону дозволяють проілюструвати різноманіття таких ініціатив та окреслити ключові механізми взаємодії між центрами підтримки інновацій, громадськими ініціативами, органами влади та бізнесом. Їх аналіз дає можливість виявити ефективні моделі кооперації, які формуються у відповідь на сучасні виклики, та визначити потенційні напрями посилення інноваційної спроможності регіону.

Таблиця 3. Інноваційні спільноти Придніпров'я

Назва та короткий опис	Учасники та ролі	Ресурси спільноти	Інституціоналізація (тепер → майбутнє)	Шляхи інституційної підтримки
1	2	3	4	5
Академія пілотів FPV-дронів “Вихор Єдності” (Дніпро) – школа для цивільних і військових операторів FPV-дронів (заснована БФ “Вихор Єдності”).	Волонтери-інструктори (часто – колишні військові, техніки), курсанти (~100 людей до поч. 2024).	Навчальні дрони (FPV-моделі), тренувальні полігони, навчальні програми; волонтерська мережа викладачів.	Проект БФ (нова ініціатива) → інтеграція в офіційні програми підготовки.	Фінансування від оборонного та ІТ секторів, підтримка Мінцифри/Міносвіти; донорська підтримка (гранти) на відкриття офіційної “Школи дронів”.
Волонтерський центр “Паляниця” (Запоріжжя) – мережа волонтерів, що шиє маскувальні сітки й комплекти для ЗСУ.	~2,500 підписників TG, десятки активних волонтерів (утримують виробництво та логістику).	Тканина для сіток і камуфляжу, швейне обладнання, доступ до складу; логістика (Нова Пошта) для відправок; підтримка закордонних партнерів (Німеччина).	Зареєстрований БФ “Паляниця” → діє як постійний фонд; плани розширення мережі волонтерів по Україні.	Фінансування ЗСУ/СБУ (технічна підтримка, дозвіл на закупівлю тканин), міжнародні гранти (поширення досвіду); партнерство з бізнесом (фабрики тканини, виробники БПЛА для доставки сіток).
БФ «Об'єднання волонтерів Запоріжжя» – фонд, який ремонтує та переобладнує спецтехніку (фургони, пожежні автомобілі, пересувні госпіталі) для ЗСУ.	Волонтери-техніки (інженери, автомеханіки) та активні помічники (напр., маркетолог Дар'я).	Склад, майстерня з інструментами; військова та цивільна техніка, що надається волонтерами; базове обладнання (наприклад, двигуни, кузови).	Формальний благодійний фонд → розширення штату, формалізація офісу, запуск програм навчання для волонтерів.	Технічна підтримка від промислових підприємств (запчастини від «Запоріжсталі», автозаводу тощо), залучення грантів на модернізацію техніки, партнерство з ЗСУ на рівні контрактів.
Волонтерський рух “Дніпро допомагає” – неофіційна спільнота мешканців міста, що об'єднуються через Telegram/FB для збору допомоги фронту та ВПО.	Група невеликих волонтерів (50–100 людей) – кур'єри, водії, ІТ-спеціалісти, студенти.	Telegram-канал, бази даних потреб військових та сімей, логістичні зв'язки; водійські навички та організаційний досвід.	Неформальна група в соцмережах → оформлення благодійного фонду, офіційна реєстрація.	Надання офісного простору з боку ОТГ/університету, навчання з фандрейзингу (ГО “Мережа хабів”), гранти на розвиток волонтерства.

1	2	3	4	5
«Startup Club DP» (Дніпро) – незалежний клуб молодіжних підприємців та інноваторів (без офіційного статусу).	200+ учасників (студенти економічних та ІТ факультетів, молоді підприємці).	Коворкінг у вузах, доступ до ментора, онлайн-платформи; базові ІТ-ресурси, зустрічі експертів.	Ініціатива студентів (неформальна) → може стати ГО чи створити партнерство з бізнес-інкубаторами.	Партнерства з університетами, державні гранти (МОН) на підтримку молодіжного підприємництва, менторська підтримка ІТ-кластерів.
Запорізька екологічна ініціатива «ЕкоЗП» – громадський рух за озеленення та очищення міста.	50+ активістів: екологи, студенти, пенсіонери, волонтери.	Волонтерські засоби (лопати, сажанці, рукавички), NGO «Екосенс» (використовує проекти «дошових садів», компостування).	Початкова неформальна група волонтерів → формалізація у ГО → співпраця з міською владою у зелених ініціативах.	Державні (Міндовкілля, місцеві бюджети) та міжнародні гранти на екологію; технічна допомога (насоси для очистки стоків, методології «зеленого містобудування»).
Молодіжна урбаністична спільнота «UrbanDnipro» – група студентів-архітекторів і істориків, що популяризують ідеї комфортного міста.	30–50 осіб: архітектори, урбаністи, дизайнери, студенти НГУ та ВНТУ.	Зустрічі, воркшопи, малий бюджет на макети/друк; підтримка кафедр містобудування.	Неформальна асоціація → співпраця з міською радою (бюджет участі), можливий перехід у МБР або ГО.	Партнерство з міськрадою (спільні проекти ревіталізації), гранти від будівельних компаній, менторинг від архітекторів.
Спільнота «Дніпро-ІТ» – група ІТ-фахівців і студентів, що навчають дорослих комп'ютерній грамотності та ремонту ПК.	20 активістів: ІТ-спеціалісти, викладачі комп'ютерних курсів, пенсіонери-ентузіасты.	Комп'ютерна техніка, Wi-Fi, програмне забезпечення з відкритим кодом, навчальні матеріали.	Неформальна ініціатива → може стати громадською організацією або проектом соцслужб (курси), співпрацювати з ІТ-кластерами.	Гранти на цифрову інклюзію, партнерства з ІТ-компаніями (надання старих ноутбуків), навчальні сертифікати.

Джерело: складено автором на основі Суспільне мовлення (Suspilne). URL: <https://suspilne.media/dnipro/633564-navcaut-civilnih-ta-vijskovih-volonteri-z-dnipra-stvorili-akademiu-pilotiv-fpv-droniv/> (дата звернення: 17.03.2026); Паляниця (волонтерський центр). URL: https://t.me/s/palyanycya_zp (дата звернення: 17.03.2026); 5.ua. URL: <https://www.5.ua/regiony/zaporizki-volontery-remontuiut-tehniku-dlia-zsu-sered-proektiv-mobilni-operatsiini-pozhezhni-avtomobili-344191.html> (дата звернення: 17.03.2026); DniproHub. URL: <https://www.dniprohub.org.ua/> (дата звернення: 17.03.2026); Platforma ZP. URL: <https://platformazp.com.ua/> (дата звернення: 17.03.2026); Ecosense NGO. URL: <https://ecosense.ngo/> (дата звернення: 17.03.2026); Decentralization.gov.ua. URL: <https://decentralization.gov.ua/en/news/17675> (дата звернення: 17.03.2026); NIPO. URL: <https://nipo.gov.ua/vidkryto-rehionalnyi-khab-dnipro/> (дата звернення: 17.03.2026).

В табл. 4 представлено результати оцінювання потенціалу проаналізованих інноваційних спільнот.

На основі характеристики інноваційних спільнот Придніпров'я, представленої в табл. 3, та результатів їх оцінювання (табл. 4) можна констатувати, що

досліджувані ініціативи демонструють достатньо високий рівень соціальної мобілізації, гнучкості та адаптивності до кризових умов, проте водночас характеризуються нерівномірністю розвитку інституційних механізмів і фінансової сталості.

Таблиця 4. Результати оцінювання потенціалу інноваційних спільнот Придніпров'я

Ініціатива	Стратегічна відповідність (20)	Інституційна спроможність (25)	Економічний потенціал (20)	Соціальний та просторовий вплив (20)	Стійкість (15)	Загальний бал (100)
Академія пілотів Вихор Єдності	15	16	6	16	10	63
Паляниця	13	15	8	16	10	62
Об'єднання волонтерів Запоріжжя	13	19	9	17	12	70
Дніпро допомагає	14	12	6	16	8	56
Startup Club DP	15	17	16	14	9	71
Ecosense NGO	16	16	10	15	10	67
UrbanDnipro	16	13	10	17	9	65
Dnipro-IT	15	17	16	15	9	72

Джерело: складено автором

Передусім слід відзначити, що найвищі інтегральні оцінки отримали спільноти, діяльність яких поєднує інноваційний зміст із елементами часткової або повної інституціоналізації. Йдеться, зокрема, про такі

ініціативи, як Dnipro-IT, Startup Club DP та Об'єднання волонтерів Запоріжжя. Їхні відносно високі бали пояснюються наявністю сформованих мереж учасників, більш чітких організаційних структур, а

також диверсифікованих джерел фінансування (поєднання грантових ресурсів, партнерств із бізнесом і власних ініціатив).

Водночас значна частина ініціатив, особливо волонтерського та військово-орієнтованого спрямування (зокрема Паляниця, Дніпро допомагає), демонструють високі показники соціального впливу та відповідності актуальним потребам регіону, однак мають обмежену інституційну спроможність. Їх діяльність базується переважно на неформальних мережах, горизонтальних зв'язках і волонтерській мотивації. Така модель є ефективною в умовах кризи, оскільки забезпечує швидкість реагування та гнучкість, проте має ризики довгострокової стійкості через залежність від нестабільних фінансових потоків (донати, разові гранти) і відсутність формалізованих механізмів управління та моніторингу.

З позицій ресурсного забезпечення ключовою характеристикою більшості досліджених спільнот є домінування людського капіталу над іншими видами ресурсів. Саме активність, компетентність і мотивація учасників виступають основним драйвером ініціативності. Це особливо проявляється у таких ініціативах, як Академія пілотів Вихор Єдності, де знання, навички та здатність до швидкого навчання фактично замінюють відсутність стабільної фінансової бази. Водночас фінансові ресурси залишаються фрагментованими та нестійкими, що обмежує можливості масштабування діяльності та переходу до системного впливу на регіональний розвиток.

Аналіз показує, що найбільш перспективними з точки зору повоєнної реконструкції є ті спільноти, які здатні трансформувати свій неформальний статус у більш структуровані форми без втрати гнучкості. Наприклад, урбаністичні та екологічні ініціативи, такі як UrbanDnipro та Ecosense NGO, мають значний потенціал інтеграції у стратегічні документи розвитку громад і залучення міжнародної підтримки, але потребують посилення організаційної структури та формалізації партнерств.

Висновки та рекомендації. Інноваційні спільноти формуються як відповідь на кризові виклики та функціонують у форматі гнучких, самоорганізованих мереж, що базуються на високому рівні соціального капіталу, довіри та горизонтальної взаємодії. Їх ключовою характеристикою є домінування людського ресурсу над фінансовими та матеріальними активами, що зумовлює одночасно високий рівень адаптивності та обмеженість потенціалу масштабування.

Встановлено, що більшість проаналізованих інноваційних спільнот перебуває на початкових або перехідних стадіях інституціоналізації, поєднуючи неформальні механізми координації з окремими елементами організаційного оформлення. Така модель є ефективною в умовах невизначеності та обмежених ресурсів, але водночас створює ризики нестійкості, фрагментації діяльності та втрати інноваційного потенціалу у довгостроковій перспективі. Ресурсне забезпечення інноваційних спільнот має переважно внутрішній характер і формується за рахунок власних внесків учасників, волонтерської праці та обмеженої підтримки з боку локального бізнесу. Низький рівень залучення інституційних та фінансових ресурсів (державних програм, міжнародних грантів, інвестицій) обмежує можливість трансформації таких спільнот у сталі елементи регіональної інноваційної системи.

Результати оцінювання свідчать, що найбільш перспективними є ті спільноти, які демонструють здатність до часткової інституціоналізації, форму-

вання партнерських мереж та диверсифікації ресурсної бази. Саме вони можуть виступати ядром формування регіональних інноваційних екосистем.

У контексті смарт-спеціалізації Придніпров'я інноваційні спільноти мають значний потенціал як носії прикладних знань, інженерних компетенцій та локальних інноваційних рішень, особливо у сферах оборонних технологій, промислових інновацій, ІТ, урбаністики та соціальних сервісів. Однак їх інтеграція у політику розвитку регіону є недостатньою. Можна констатувати, що інноваційні спільноти є важливим, але недостатньо інституціоналізованим ресурсом економічної реконструкції Придніпров'я, що потребує системної підтримки, інтеграції у політику смарт-спеціалізації та формування ефективних механізмів ресурсного забезпечення шляхом:

1. Формування багаторівневої системи ресурсної підтримки інноваційних спільнот, що поєднує державні, регіональні, приватні та міжнародні джерела фінансування. Доцільно створити регіональні програми мікрогрантів для підтримки ранніх стадій розвитку інноваційних ініціатив, які дозволять трансформувати неформальні спільноти у більш структуровані організації без втрати їх гнучкості. Доцільним є впровадження системи регулярного моніторингу інноваційних спільнот із використанням запропонованої методики оцінювання, що дозволить ідентифікувати найбільш перспективні ініціативи, спрямовувати ресурси на підтримку спільнот із високим потенціалом, забезпечити прозорість прийняття управлінських рішень.

Перспективним рішенням є формування регіонального фонду, орієнтованого на підтримку саме інноваційних спільнот як окремого типу акторів. Такий фонд має забезпечувати гнучкі механізми фінансування, включаючи гранти, співфінансування та початкові інвестиції, із залученням ресурсів місцевих бюджетів, бізнесу та міжнародних партнерів. Це дозволить забезпечити більш стабільну ресурсну базу для розвитку інноваційних ініціатив та їх переходу до сталих моделей діяльності.

2. Розвитку інфраструктурної підтримки, зокрема створення мережі відкритих інноваційних просторів (fab-labs, maker spaces, інженерні лабораторії), що забезпечуватимуть доступ до обладнання, прототипування та тестування рішень. Така інфраструктура може формуватися на базі університетів та центрів професійної освіти.

3. Огляду на високий рівень індустріалізації Придніпров'я, важливим напрямом є відкриття доступу інноваційних спільнот до виробничих потужностей підприємств. Це може бути реалізовано через створення мережі відкритих індустріальних лабораторій, у межах яких спільноти отримуватимуть можливість використовувати обладнання, тестувати розробки та співпрацювати з інженерними командами підприємств. Така інтеграція дозволить підвищити прикладний характер інновацій, прискорити їх комерціалізацію та забезпечити ефективне використання ресурсів регіону.

3. Впровадження гнучких моделей, що дозволяють зберегти адаптивність спільнот. Зокрема, рекомендується розвиток таких форм, як партнерські платформи, консорціуми та проєктні офіси, що забезпечують координацію діяльності без бюрократизації. Необхідно забезпечити включення інноваційних спільнот у регіональні системи управління розвитком через створення дорадчих органів, інноваційних рад або платформ взаємодії при органах влади.

Враховуючи, що значна частина інноваційних спільнот виникла як волонтерські або кризові ініціативи, важливо створити умови для їх поступової трансформації у формалізовані структури без втрати гнучкості. Це передбачає розвиток акселераційних програм, менторської підтримки, юридичного супроводу та доступу до інвестицій. У Придніпров'ї це особливо актуально для спільнот, що працюють у сфері оборонних технологій, інженерії та ІТ, де існує високий потенціал створення конкурентоспроможних продуктів.

4. Інтеграції інноваційних спільнот у стратегії смарт-спеціалізації, що передбачає ідентифікацію інноваційних спільнот як окремих акторів регіональної інноваційної системи та використання їх потенціалу для тестування та пілотування інноваційних

рішень у пріоритетних сферах. Особливу увагу слід приділити розвитку спільнот у сферах, що відповідають потенційним S3-пріоритетам регіону, зокрема: оборонні та dual-use технології, промислова модернізація та інженерні рішення, ІТ та цифрові технології, зелена трансформація та екологічні інновації, урбаністика та відновлення інфраструктури.

5. Розроблення механізмів залучення таких спільнот до реалізації регіональних проєктів відновлення через конкурси, пілотні програми та публічно-приватні партнерства. Важливим є використання їх потенціалу у розвитку локальних виробничих систем, зокрема через інтеграцію у ланцюги створення доданої вартості, підтримку стартапів та розвиток малих інноваційних підприємств.

ЛІТЕРАТУРА

1. West J., Lakhani K. R. Getting clear about communities in open innovation. *Industry and Innovation*. 2008. Vol. 15, No. 2. P. 223–231. <https://doi.org/10.1080/13662710802033734>
2. Lim M., Ong B. Y. Communities of innovation. *International Journal of Innovation Science*. 2019. Vol. 11, No. 3. P. 402–418. <https://doi.org/10.1108/IJIS-09-2017-0086>
3. Berthinier-Poncet A., Dubouloz S., Ruiz Й., Thйvenard-Puthod C. Innovation communities' contributions throughout firms' innovation processes: An outdoor sports industry case study. *European Management Journal*. 2023. Vol. 41, Iss. 4. P. 575–589. <https://doi.org/10.1016/j.emj.2023.01.007>
4. Robert P. van der Have, Luis Rubalcaba, Social innovation research: An emerging area of innovation studies? *Research Policy*. 2016. Vol. 45, Iss. 9. P. 1923–1935. <https://doi.org/10.1016/j.respol.2016.06.010>
5. Fichter K. Innovation communities: the role of networks of promoters in open innovation. *R&D Management*. 2009. Vol. 39, No. 4. P. 357–371. <https://doi.org/10.1111/j.1467-9310.2009.00562.x>
6. Levine S., Prietula M. Open collaboration for innovation: principles and performance. *arXiv*. 2014. <https://doi.org/10.48550/arXiv.1406.7541>
7. Підоричева І. Інноваційні спільноти та їх можливості у відродженні постраждалих від війни українських територій на засадах стійкості й сталості. *Економіка України*. 2023. № 10. <https://doi.org/10.15407/economyukr.2023.10.003>
8. Омеляненко В. А., Фантаєв В. Е. Інноваційні мережі в локальному повоєнному відновленні соціально-економічного розвитку. *Здобутки економіки: перспективи та інновації*. 2024. № 8. <https://doi.org/10.5281/zenodo.13302109>
9. Омеляненко О. М. Взаємодія інфраструктурних рішень та соціальної солідарності у формуванні стійких інноваційних спільнот в умовах постмодерних трансформацій і багатополарності світу. *Ukr. Socsum*. 2025. № 2 (93). С. 61–82. <https://doi.org/10.15407/socium2025.02.061>
10. von Hippel E. Democratizing Innovation. MIT Press. 2005. URL: <https://web.mit.edu/evhippel/www/books/DI/DemocrInn.pdf>
11. Fichter K., Beucker S. (eds.). *Innovation Communities*. Berlin; Heidelberg: Springer, 2012. <https://doi.org/10.1007/978-3-642-22128-6>
12. Петрова І. П. Еволюція аналітичних підходів у дослідженні інноваційних спільнот. *Економічний вісник Донбасу*. 2023. № 2 (72). С. 128–135. [https://doi.org/10.12958/1817-3772-2023-2\(72\)-128-135](https://doi.org/10.12958/1817-3772-2023-2(72)-128-135)

Надійшла до редакції 17.04.2026 р.

Прийнята до друку 12.05.2026 р.

Опублікована 29.05.2026 р.

REFERENCES

1. West, J., & Lakhani, K. R. (2008). Getting clear about communities in open innovation. *Industry and Innovation*, 15(2), 223–231. <https://doi.org/10.1080/13662710802033734>
2. Lim, M., & Ong, B. Y. (2019). Communities of innovation. *International Journal of Innovation Science*, 11(3), 402–418. <https://doi.org/10.1108/IJIS-09-2017-0086>
3. Berthinier-Poncet, A., Dubouloz, S., Ruiz, Й., & Thйvenard-Puthod, C. (2023). Innovation communities' contributions throughout firms' innovation processes: An outdoor sports industry case study. *European Management Journal*, 41(4), 575–589. <https://doi.org/10.1016/j.emj.2023.01.007>
4. van der Have, R. P., & Rubalcaba, L. (2016). Social innovation research: An emerging area of innovation studies? *Research Policy*, 45(9), 1923–1935. <https://doi.org/10.1016/j.respol.2016.06.010>
5. Fichter, K. (2009). Innovation communities: The role of networks of promoters in open innovation. *R&D Management*, 39(4), 357–371. <https://doi.org/10.1111/j.1467-9310.2009.00562.x>
6. Levine, S., & Prietula, M. (2014). Open collaboration for innovation: Principles and performance. *arXiv*. <https://doi.org/10.48550/arXiv.1406.7541>
7. Pidorycheva, I. (2023). Innovative communities and their opportunities in the revival of Ukrainian territories affected by war on the principles of resilience and sustainability. *Economy of Ukraine*, 10, 3–18. <https://doi.org/10.15407/economyukr.2023.10.003>
8. Omelianenko, V. A., & Fantaiev, V. E. (2024). Innovation networks in local post-war recovery of socio-economic development. *Achievements of Economy: Prospects and Innovations*, 8. <https://doi.org/10.5281/zenodo.13302109>

9. Omelianenko, O. M. (2025). Interaction of infrastructural solutions and social solidarity in the formation of sustainable innovation communities under postmodern transformations and multipolarity of the world. *Ukrainian Society*, 2(93), 61–82. <https://doi.org/10.15407/socium2025.02.061>
10. von Hippel, E. (2005). *Democratizing innovation*. MIT Press. <https://web.mit.edu/evhippel/www/books/DI/DemoclInn.pdf>
11. Fichter, K., & Beucker, S. (Eds.). (2012). *Innovation communities*. Springer. <https://doi.org/10.1007/978-3-642-22128-6>
12. Petrova, I. P. (2023). Evolution of analytical approaches in the study of innovation communities. *Economic Herald of Donbas*, 2(72), 128–135. [https://doi.org/10.12958/1817-3772-2023-2\(72\)-128-135](https://doi.org/10.12958/1817-3772-2023-2(72)-128-135)

Received: 17.04.2026

Accepted: 12.05.2026

Published: 29.05.2026

Омельяненко О. М. Формування та інституціоналізація інноваційних спільнот у контексті трансформації постраждалих територій

Дослідження присвячене визначенню ролі інноваційних спільнот у процесах економічної реконструкції регіонів України на прикладі Придніпров'я. Розкрито сутність інноваційних спільнот як динамічних мереж самоорганізації, що об'єднують представників науки, бізнесу, влади та громадянського суспільства з метою спільного створення та впровадження інноваційних рішень у відповідь на кризові виклики. Запропоновано класифікацію інноваційних спільнот за типами учасників, ресурсами та механізмами інституціоналізації. Розроблено методичний підхід до оцінювання потенціалу інноваційних спільнот на основі мультикритеріальної моделі, що охоплює стратегічну відповідність, інституційну спроможність, економічний потенціал, соціально-просторовий вплив і довгострокову стійкість. Проведено оцінку інноваційних спільнот Придніпровського регіону, яка засвідчила їх високий рівень соціальної мобілізації та інноваційної активності, але водночас виявила проблеми недостатньої формалізації, обмеженості фінансових ресурсів і нерівномірності інституційного розвитку. Визначено, що найбільш перспективними є спільноти, які поєднують інноваційність із елементами інституціоналізації та розвиненими партнерськими мережами. Сформульовано практичні рекомендації щодо посилення ролі інноваційних спільнот у процесах відновлення регіону, зокрема через розвиток системи ресурсної та інфраструктурної підтримки, впровадження гнучких механізмів інституціоналізації, інтеграцію у стратегії смарт-спеціалізації та залучення до реалізації проектів регіонального розвитку.

Ключові слова: інноваційні спільноти, інституціоналізація, інновації, соціальна мобілізація, відновлення.

Omelianenko O. Formation and institutionalization of innovation communities in the context of the transformation of affected territories

The study is devoted to determining the role of innovation communities in the processes of economic reconstruction of the regions of Ukraine using the example of the Dnieper region. The essence of innovation communities as dynamic networks of self-organization that unite representatives of science, business, government and civil society is revealed in order to jointly create and implement innovative solutions in response to crisis challenges. A classification of innovation communities by types of participants, resources and mechanisms of institutionalization is proposed. A methodological approach to assessing the potential of innovation communities is developed based on a multi-criteria model that covers strategic relevance, institutional capacity, economic potential, socio-spatial impact and long-term sustainability. It was established that the majority of the analyzed innovation communities are at the initial or transitional stages of institutionalization, combining informal coordination mechanisms with individual elements of organizational design. This model is effective in conditions of uncertainty and limited resources, but at the same time it creates risks of instability, fragmentation of activities and loss of innovation potential in the long term. The resource provision of innovation communities is mainly internal and is formed at the expense of participants' own contributions, volunteer work and limited support from local business. The low level of involvement of institutional and financial resources (state programs, international grants, investments) limits the possibilities of transforming such communities into stable elements of the regional innovation system. It was determined that the most promising are communities that combine innovation with elements of institutionalization and developed partner networks. Practical recommendations are formulated to strengthen the role of innovation communities in the processes of regional renewal, in particular through the development of a system of resource and infrastructure support, the introduction of flexible mechanisms of institutionalization, integration into smart specialization strategies and involvement in the implementation of regional development projects.

Keywords: innovative communities, institutionalization, innovation, social mobilization, recovery.

Формат цитування:

Омельяненко О. М. Формування та інституціоналізація інноваційних спільнот у контексті трансформації постраждалих територій. *Вісник економічної науки України*. 2026. № 1 (50). С. 91–98. [https://doi.org/10.37405/3041-1629.2026.1\(50\).91-98](https://doi.org/10.37405/3041-1629.2026.1(50).91-98)

Omelianenko, O. (2026). Formation and institutionalization of innovation communities in the context of the transformation of affected territories. *Visnyk ekonomichnoi nauky Ukrainy*, 1(50), 91–98. [https://doi.org/10.37405/3041-1629.2026.1\(50\).91-98](https://doi.org/10.37405/3041-1629.2026.1(50).91-98)

Andrii Slotiuk,*Postgraduate student,*

ORCID 0009-0004-8596-4200

e-mail: asp-051-24-699@snu.edu.ua;

Yaroslav Yankovskyi,*Postgraduate student,*

ORCID 0009-0002-3509-701X

e-mail: asp-051-24-690@snu.edu.ua

Volodymyr Dahl East Ukrainian National University, Kyiv

THE ROLE OF INNOVATIVE ENTREPRENEURSHIP IN ENSURING ECONOMIC DEVELOPMENT

Formulation of the problem. The current stage of global economic development is characterised by increased global competition, technological advances and the growing role of knowledge and creativity as key factors in economic progress. Under these conditions, traditional sources of economic growth are proving insufficient to ensure sustainable and long-term development, which highlights the need to find new mechanisms for creating competitive advantages. One such mechanism is innovative entrepreneurship, which combines the ability to generate new ideas with their practical implementation in economic activity. Despite a significant amount of scientific research devoted to entrepreneurship and innovation, modern economic theory remains ambiguous in its interpretation of their role in the context of economic development, rather than just economic growth. In many works, innovation is considered fragmentarily – as a tool for increasing the efficiency of production or the competitiveness of individual economic entities, while its system-forming function in the transformation of economic structures remains insufficiently explored. This problem is particularly relevant for transitional economies, where innovative entrepreneurship faces institutional constraints, a lack of theoretically sound development models, and an insufficient level of entrepreneurial culture.

In this regard, there is a need for an in-depth theoretical understanding of the role of innovative entrepreneurship as a key factor in economic development, capable of ensuring qualitative structural changes, updating production combinations and forming new market opportunities. It is precisely the lack of clarity regarding the place of innovative entrepreneurship in the system of modern economic processes that determines the relevance of this study.

Analysis of basic research and publications. In contemporary economic thought, innovative entrepreneurship is seen as a key mechanism for qualitative structural change and long-term development: in the Schumpeterian tradition, growth is explained by the process of «creative destruction», when new technologies and business models replace outdated ones, forming new markets and increasing productivity [1]. Empirical studies confirm that the contribution of entrepreneurship to development increases precisely when it is innovative in nature: international comparisons based on GEM data show the distinct impact of new firm creation and technological innovation on economic growth [2]. A separate area of contemporary research details that innovative entrepreneurship can be a «bridge» between knowledge and development in EU

countries, but the effect depends significantly on institutions and the level of development [3]. At the same time, the entrepreneurial ecosystems approach is actively developing: it has been proven that productive entrepreneurship requires coordinated institutional and market conditions, and regional policy should be focused on the «systemic» factors of the ecosystem [4]. Ukrainian studies in recent years, in line with these approaches, emphasise the role of state policy in stimulating innovative entrepreneurship and «economic drivers» of development [5], practical barriers and mechanisms for supporting innovative development of small businesses in wartime [6], as well as the need for cluster-partnership solutions as a tool for accelerating the innovative development of the national economy in reconstruction [7]. At the same time, the works of Ukrainian authors in international publications systematise the theoretical foundations of mechanisms for the innovative development of entrepreneurship and emphasise the importance of innovation for the competitiveness and modernisation of the economy [8].

The purpose of the article is to theoretically comprehend the role of innovative entrepreneurship in ensuring economic development and to substantiate its significance as a key factor in shaping qualitative structural changes in the modern economy. The study aims to summarise scientific approaches to the interpretation of innovative entrepreneurship, identify its differences from traditional forms of entrepreneurial activity, and reveal the mechanisms of influence of innovative entrepreneurial activity on economic development processes in the context of global transformations and increased competition.

Materials and results of the study. In English, there is an expression «buzz word», which means a word that is on everyone's lips, capable of impressing an uninformed person, as well as a «smart» fashionable word that is not burdened with meaning. Examples include artificial intelligence and object-oriented programming. Today, this group of words also includes concepts such as innovation and start-up. Entrepreneurship, one of the most popular terms in the modern economic space, is also close to them.

In the 20th century, entrepreneurship and innovation converged in Joseph Schumpeter's theory of «creative destruction». Economic development, as interpreted by Schumpeter, is primarily the emergence of something previously unknown, or, in other words, innovation.

This vision marked the beginning of the development of economic growth models, where innovation and entrepreneurship took on a new role. Everything that happened

before and after can be conditionally divided into the «pre-Schumpeterian» and «post-Schumpeterian» periods of the development of entrepreneurship theory. The year 1911, when Joseph Schumpeter's Theory of Economic Development was first published, should be considered the «zero» point, the beginning of the era of the modern concept of entrepreneurship [6]. The significance of this book for the present day cannot be overestimated. Despite the fact that this book does not contain a single formula or graph, it can rightly be called the cornerstone of entrepreneurship theory. And it is not only because Joseph Schumpeter proved himself to be a profound intellectual, but also because he masterfully applied the laws of dialectical logic to economics, thereby ensuring an immortal future for his theory of economic development. In Schumpeter's model of economic development, which is based on entrepreneurial creativity, the laws of dialectics are brilliantly applied. The mechanism of development consists in the mutual transition of quantitative changes into qualitative ones, which, in general, gives a complete picture of economic development and the logic of the theory of creative destruction.

In 1926, J. Schumpeter published a second, significantly revised German edition, which was translated into English in 1934. In 1936, J. Keynes's book «The General Theory of Employment, Interest and Money» was published [4]. It is noteworthy that these two outstanding and very different works on economics were published almost simultaneously. Unlike Keynes' book, which immediately attracted the attention of economists with its coherent mathematical apparatus and promise of accurate forecasts, interest in «The Theory of Economic Development» did not manifest itself immediately and grew gradually [5].

Both books are undoubtedly of lasting importance for the development of all subsequent economic science and have forever entered its history. However, today Schumpeter's Theory of Economic Development is the standard work on the theory of entrepreneurship, and as long as this phenomenon remains central to economics, the status quo will remain unchanged.

The Schumpeterian doctrine introduces the concept of the «innovative entrepreneur», but, in our opinion, what is particularly valuable in this teaching is the question of the fundamental difference between the concepts of «economic growth» and «economic development», based on the fact that the social needs generated as a result of growth and development are substantively different from each other.

Innovation, even in Schumpeter's interpretation, is not a sign of the present. History knows examples when economic growth was generated by a stream of inventions. The modern way of life has given rise to a habit of a form of activity that is called creative and is most vividly manifested in the pursuit of innovative ideas. If, following Schumpeter's logic, we define the key parameter of entrepreneurship as the search for new combinations, then the difference between entrepreneurship and the implementation of innovations practically disappears. Meanwhile, historically, these concepts belong to different discourses. They are united by one thing – semantic similarity, expressed in the meaning of «change» and «transformation».

By dividing the life of a firm into two types of activity – routine circulation and innovation (or development) – Joseph Schumpeter showed that economic progress cannot grow out of routine. The entrepreneur is a rebel against the status quo. Schumpeter does not refer to

just anyone as such, but only to the innovative entrepreneur who, breaking with the established routine of doing business, finds new, unconventional methods of managing a business. They create new products, technologies, methods of production organisation and new industries, redistributing resources, changing the industrial structure and thereby ensuring development and progress [6].

J. Schumpeter objected to the traditional economic theory, according to which the economy always tends towards equilibrium, and any disturbances of equilibrium can only occur as a result of changes in basic economic conditions, for example as a result of a demographic leap, changes in the level of savings or external shocks such as war or natural disasters. J. Schumpeter sought to explain the process of economic development as the result of entrepreneurial activity through the introduction of innovation created by entrepreneurs. He believed that a normal, healthy economy should constantly experience shocks created by technological breakthroughs, which in turn form 50-year cycles of economic activity. According to J. Schumpeter, each of these cycles was generated by different industries. Each cycle is unique and reached its peak with the widespread use of innovation. The booms caused by these innovations eventually came to naught, technologies became obsolete, market opportunities were exhausted, giving way to new innovations that changed the order of things. It would seem that the last 20 years of the technological wave cycle still yielded exceptional results in the industries it spawned. However, in reality, this is simply a return of capital that no longer needs to be spent on investments. In the past, this situation never lasted more than twenty years, after which the return on investment began to decline and market opportunities began to shrink. Often, such a decline was caused by some kind of crisis. After twenty years of stagnation, new technologies emerge and the cycle repeats itself. In 1950, after Schumpeter's death, a new cycle began, triggering economic growth through oil production, electronics manufacturing, aviation technology and post-war mass production of goods. This was followed in the 1980s by another cycle based on the emergence of computers, software, and mobile technologies, including the Internet.

One of Joseph Schumpeter's main achievements is his view of economic life not as a static model, but as a dynamic, i.e. a special, constantly changing process, the nature of which he later explained in his theory of development. It was Joseph Schumpeter who scientifically distinguished between economic growth and development. The difference between these two concepts clarifies many implicit processes occurring in the economy. For example, it explains the reasons that prevent developing economies from achieving the same successful results as developed countries. Qualitative changes are only possible when quantitative changes reach the necessary level – the bifurcation point. And this, if projected onto the economy, is possible under the right conditions, the main one being competition – a situation derived from market freedom, with all the consequences that follow from this freedom. Accordingly, according to Schumpeterian doctrine, economic growth is an increase in the production and consumption of the same goods and services over time.

In a society experiencing economic growth, goods and money move towards each other along established paths. J. Schumpeter called this movement the circular flow of economic life. Economic development disrupts the circular flow, giving rise to new industries and bringing

obsolete ones to an end. For example, the invention of the automobile led not only to the creation of the automotive industry, but also to very significant changes in the production of steel, rubber and glass. At the same time, the automobile «buried» horse factories and harness factories – horse breeding and harness manufacturing gradually transformed from an industry into a semi-artisanal craft.

However, economic development cannot occur continuously simply because new ideas do not appear every day. Innovation, and with it economic development, is intermittent in nature. It was the intermittent nature of innovation that J. Schumpeter used to explain the economic cycle, contrasting it with J. Kitchen's forty-month cycle and K. Juglar's ten-year cycle. According to Joseph Schumpeter's concept, an entrepreneur makes innovative decisions, thereby creating new, previously unknown combinations of factors of production. Joseph Schumpeter identifies five combinations of factors of production as innovations, which result in the following changes:

- creation of a new product that consumers are not yet familiar with, or a new quality of a product;

- creation of a new production method that has not yet been tested in a given industry, which is not necessarily based on a new scientific discovery and may be expressed in a new form of commercial circulation of goods;

- opening up a new market, i.e. a market in which the industry in question has not yet traded in the country, regardless of whether this market existed previously;

- the discovery of a new source of production factors, again regardless of whether this source existed before or had to be created from scratch;

- the creation of a new organization for an entire industry, for example, achieving a monopoly or eliminating a monopoly position.

Another innovation by Joseph Schumpeter was his methodology. The lack of mathematical methods to substantiate his model did not prevent him from turning to historical experience for evidence. He later acknowledged that mathematical models in the study of production cycles were not as fruitful as he had hoped and that, if one had to choose between theoretical, statistical and historical methods, the latter was the most important. However, in his extensive research, he often used all three methods; this ability was rooted in his mastery of scientific methodology. To dispel any doubts about this, one need only read the introduction to his *History of Economic Analysis*, in which the author demonstrated a rare ability to encompass the philosophical and sociological aspects of economic theory in a unified manner. J. Schumpeter argued that none of the methods is so universal as to prevail over the other. Each method has its own scope of application: if the historical method is applicable to the study of the organisation of the economy, then abstraction and model building are necessary for price theory. However, both of these methods «often converge and become indistinguishable». From J. Schumpeter's point of view, of all the social sciences, only economics is close to the natural sciences, and only because it deals with phenomena that can be expressed quantitatively. The measurement of many economic data is not something brought in from outside, as is the case in physics, since they appear to the researcher as quantities that life itself has made numerical. If we agree with this position, then there is no need to study the motives and main driving forces of human behaviour. It was precisely the inability to understand this that misled

the classics, since associative psychology, hedonism and utility comparisons did not lend themselves to the basic methodology of quantitative measurement in economics. However, numerical measurement methods and knowledge of the laws of statistics are not enough to understand the relationship between economic phenomena. For this, theoretical economics is necessary. One must either trust bold – and possibly unreliable – theoretical constructs, or abandon any hopes.

J. Schumpeter considered mathematics to be an important tool in economic science, but believed that it could never replace intuitive insight into the mysteries of existence. Years later, it is becoming increasingly clear what a bold step it was for the scientist to reject the objectification of empiricism and mathematization at the height of positivism and turn his attention to intuitively perceived knowledge. J. Schumpeter brings to the macro-economic forefront the human being – the personality as an active subject whose main function is to transform reality. And this is a completely different paradigm. Until now, science has been far from fully understanding what constitutes a human personality and what determines its behavior. Only much later would Schumpeter be «supported» by the English physicist and philosopher of science Michael Polanyi and the American historian and philosopher of science Thomas Kuhn. In 1958, Polanyi published his book *Personal Knowledge*, in which he presented the concept of «tacit» knowledge [90]. It is this tacit knowledge that forms the foundation of the theory of entrepreneurship, which corresponds to today's scientific paradigm. The main contribution of this book to the theory of entrepreneurship is that it reveals the need to master the epistemology of modern science, which includes cognitive – tistics and the sociocultural determination of scientific knowledge, as well as an understanding of the key role of explicit and tacit personal knowledge of the scientist in all processes of scientific development and the irreplaceable contribution he makes to culture [7]. French economist and Harvard University professor F. Aghion and Canadian economist and Brown University professor P. Howitt «reformedatted» Schumpeter's theory of «creative destruction», which results in a process of market substitution: new firms replace existing inefficient enterprises [5]. Other economists emphasize Schumpeter's assumption that innovation-based economic growth requires entrepreneurs and effective selection among them [3]. These theories of industrial evolution directly link entrepreneurship and economic growth, focusing on change as a central phenomenon and on the role of knowledge in this process. At the same time, innovation acts as a kind of key to entering the market.

The ideas proposed by J. Schumpeter almost immediately went beyond the boundaries of economic science. Only now, in the 21st century, are they gradually taking shape in a new direction of scientific knowledge – the theory of entrepreneurship, designed to serve as the foundation for the methodology of shaping entrepreneurial behavior, as well as to reveal the genesis of entrepreneurial creativity. And if yesterday entrepreneurship was associated primarily with small businesses, including start-ups, today it is a matter for large corporations that are attempting to transform themselves into innovative organizations. These trends require science to provide the necessary support, primarily in the form of theoretical knowledge. As Ludwig Boltzmann, the founder of statistical physics, said: «There is nothing more useful for practice than theory».

It is obvious that economic science today is not keeping pace with market needs, but there is hope that we are on the verge of significant economic achievements, as there is an urgent need to develop a system for the stable production of innovative entrepreneurial solutions. Some economists, including Robert Gordon of Northwestern University (USA), do not consider this situation paradoxical. Gordon argues that the technological achievements of recent decades cannot be compared to the inventions of the last century. Given the scale of momentous innovations between 1870 and 1970, such as electricity and the automobile, we should not be surprised that the relatively 'meagre' inventions since then have not been reflected in the statistics [2]. It is difficult to agree with this point of view. One of the most significant products of entrepreneurial activity is the creation of the iPhone. By introducing simple information logistics to the world, it has attracted billions of people to the World Wide Web. We lack the historical perspective to adequately assess the consequences of this phenomenon, but one thing is clear: it has a significant impact on the system of human relations.

The key concept in the semantic field of «innovation» is «action» in its various manifestations: implementation, application, dissemination, use, commercialisation. At the same time, action implies usefulness in terms of progress, modernisation, promotion, development, economic growth, productivity, competition, profit, and organisational efficiency.

In the 20th century, the concept of «innovation» also includes «competitive advantage». In this interpretation, when innovation is seen as a means of competitive struggle, it is fundamentally no different from the «traditional» methods of this struggle – reducing costs, increasing volumes, improving quality, etc. The «violation» of tradition lies in the fact that this method of competition does not lead to a gradual decline in sales and profits, but to complete bankruptcy. This forces market participants to move at breakneck speed. And this is already a different paradigm of economic relations. It takes on a cognitive character, and the main variable in it is the human being, or more precisely, their capacity for innovative activity. Such anthropocentrism has not yet been known in human history. The Renaissance was also marked by an interest in people. But while anthropocentrism at that time was humanistic in nature, with the focus on the ethical and aesthetic characteristics of the individual, the new agenda includes the search for ways to optimize people's creative abilities in order to generate commercially promising ideas. In the article «Dynamic Capitalism», published in the Wall Street Journal on 10 October 2006, Edmund S. Phelps, winner of the 2006 Nobel Prize in Economics, compares the two dominant economic systems of the West – free enterprise and corporatism – and concludes that only the former provides the openness, encouragement, and flexibility that allow new commercial ideas from entrepreneurs to be realised to the greatest extent possible [2]. E. Phelps defines the concept of «dynamism» as the economy's fertility in creating innovative ideas that are considered technologically feasible and profitable: it is the economy's talent for commercially successful innovations. Since competition is closely linked to entrepreneurship, E. Phelps could just as well compare the «entrepreneurial economy» and the «corporate economy». Today, looking beyond the United States (and even in some areas within the United States), we encounter, for the most part, hostility directed at the type of dynamic capitalism that E.

Phelps extols. Why, for example, does capitalism evoke such negativity in Western Europe? The reasons are undoubtedly as tangled as they are complex, but one of them is probably the inability of many intellectuals to avoid Marxist models of thinking. As E. Phelps notes, today's street protesters seem to equate business with established wealth, so they consider giving freedom to business to be equivalent to increasing the privileges of the old rich and deepening income inequality. By «entrepreneur», such critics mean a wealthy bank or factory owner, whereas for J. Schumpeter, an entrepreneur is a newcomer who swims against the tide of established wealth, seeks to derive new profits from opportunities that did not previously exist, and in the process makes consumers better off. It is clear that in the battle of ideas taking place in the geopolitical arena, intellectual constructs are important, which, in our opinion, is sufficient reason to study the nature and role of the entrepreneur.

Society has developed a need for the targeted formation of individuals capable of generating income and stimulating economic development. However, since innovation is currently the most effective method of competitive struggle, the task of satisfying this need is transformed into the more complex task of forming a new class of economic actors, known as the creative class [1]. And here a key question arises: how does creativity, as a property that is new to this field, fundamentally differ from ordinary inventive thinking? The need to create industrial innovations (and not only) has existed since ancient times. Since the 18th century, the genius of human thought has been constantly producing significant technological events, impressing with incredible opportunities to stimulate progress. But why has the question of creative people and their distinctive features become urgent only in the 21st century? Obviously, there is a fundamental difference between an entrepreneur-innovator and an engineer or designer. It should also be taken into account that the development of entrepreneurship theory may occur in general connection with the development of the modern scientific paradigm, which simultaneously serves as a support and imposes certain restrictions on the development of a new doctrine. Thus, despite existing differences, the results of modern research suggest that entrepreneurial activity is a key component in the process of creating and implementing innovations. In other words, it is the entrepreneur who, by realizing their potential through the creation of enterprises, ultimately ensures economic growth.

Conclusions and proposals. The study found that innovative entrepreneurship is one of the key factors of economic development, as it ensures not only quantitative growth of economic indicators, but also qualitative structural transformations of the economic system. Unlike traditional forms of entrepreneurial activity, innovative entrepreneurship is based on the introduction of new combinations of production factors, the commercialisation of knowledge and the creation of new market opportunities, which is consistent with Schumpeterian logic of economic development. It has been proven that the effectiveness of innovative entrepreneurship significantly depends on the institutional environment, the level of development of entrepreneurial culture, and the availability of favourable conditions for the generation and implementation of innovative ideas. In a transitional economy, these factors are particularly important, as they determine the economic system's ability to adapt, recover, and develop in the long term. In view of the results obtained, it is

advisable to focus state economic policy on the formation of a comprehensive system of support for innovative entrepreneurship, which provides for the development of entrepreneurial education, stimulation of interaction between science, business and the state, as well as improve-

ment of institutional mechanisms for the commercialization of innovations. A promising area for further research is the empirical assessment of the impact of innovative entrepreneurship on economic development, taking into account sectoral and regional characteristics.

LITERATURE

1. Aghion P., Howitt P. A model of growth through creative destruction. *Econometrica*. 1992. Vol. 60, No. 2. P. 323–351. <https://doi.org/10.2307/2951599>
 2. Wong P. K., Ho Y. P., Autio E. Entrepreneurship, innovation and economic growth: Evidence from GEM data. *Small Business Economics*. 2005. Vol. 24. P. 335–350. <https://doi.org/10.1007/s11187-005-2000-1>
 3. Szabo Z. K., Herman E. Innovative entrepreneurship for economic development in EU. *Procedia Economics and Finance*. 2012. Vol. 3. P. 268–275. [https://doi.org/10.1016/S2212-5671\(12\)00151-7](https://doi.org/10.1016/S2212-5671(12)00151-7)
 4. Stam E. Entrepreneurial ecosystems and regional policy: A sympathetic critique. *European Planning Studies*. 2015. Vol. 23, No. 9. P. 1759–1769. <https://doi.org/10.1080/09654313.2015.1061484>
 5. Орлова-Курилова О. В., Таран-Лала О. М., Рожок Т. А., Стадніченко В. О. Формування політики інноваційного підприємництва та економічних драйверів в контексті стійкого розвитку, ризик-менеджменту та глобальної конкуренції. *Український журнал прикладної економіки*. 2021. Том 6, № 3. С. 41–48. <https://doi.org/10.36887/2415-8453-2021-3-5>
 6. Белялов Т. Е., Люманов А. С. Інноваційний розвиток малого бізнесу в Україні та його державне регулювання. *Журнал стратегічних економічних досліджень*. 2024. № 2 (19). С. 16–24. <https://doi.org/10.30857/2786-5398.2024.2.2>
 7. Шкода М. С. Забезпечення інноваційного розвитку національної економіки на основі реалізації економічних інтересів систем кластерного партнерства в умовах нових викликів. *Фінанси України*. 2024. № 7. С. 31–48. <https://doi.org/10.33763/finukr2024.07.031>
 8. Zabashta E. Theoretical fundamentals of formation of innovative development of entrepreneurship. *Baltic Journal of Economic Studies*. 2019. Vol. 5, No. 4. P. 97–104. <https://doi.org/10.30525/2256-0742/2019-5-4-97-104>
- Надійшла до редакції 12.03.2026 р.
Прийнята до друку 28.04.2026 р.
Опублікована 29.05.2026 р.

REFERENCES

1. Aghion, P., & Howitt, P. (1992). A Model of Growth Through Creative Destruction. *Econometrica*, 60(2), 323–351. <https://doi.org/10.2307/2951599>
2. Wong, P. K., Ho, Y. P., & Autio, E. (2005). Entrepreneurship, Innovation and Economic Growth: Evidence from GEM data. *Small Business Economics*, 24, 335–350. <https://doi.org/10.1007/s11187-005-2000-1>
3. Szabo, Z. K., & Herman, E. (2012). Innovative Entrepreneurship for Economic Development in EU. *Procedia Economics and Finance*, 3, 268–275. [https://doi.org/10.1016/S2212-5671\(12\)00151-7](https://doi.org/10.1016/S2212-5671(12)00151-7)
4. Stam, E. (2015). Entrepreneurial Ecosystems and Regional Policy: A Sympathetic Critique. *European Planning Studies*, 23(9), 1759–1769. <https://doi.org/10.1080/09654313.2015.1061484>
5. Orlova-Kurilova, O., Taran-Lala, O., Rozhok, T., & Stadnichenko, V. (2021). Policy making of innovative entrepreneurship and economic drivers in the context of sustainable development, risk management and global competition. *Ukrainian Journal of Applied Economics and Technology*, 6(3), 41–48. <https://doi.org/10.36887/2415-8453-2021-3-5> [in Ukrainian].
6. Belyalov, T. E., & Liumanov, A. S. (2024). Innovative development of small business in Ukraine. *Journal of Strategic Economic Research*, 2(204), 16–24. <https://doi.org/10.30857/2786-5398.2024.2.2> [in Ukrainian].
7. Shkoda, M. (2024). Ensuring innovative development of the national economy on the basis of the implementation of economic interests of participants in cluster partnership systems in the context of new challenges. *Finance of Ukraine*, 7, 31–48. <https://doi.org/10.33763/finukr2024.07.031> [in Ukrainian].
8. Zabashta, E. (2019). Theoretical fundamentals of formation of innovative development of entrepreneurship. *Baltic Journal of Economic Studies*, 5(4), 97–104. <https://doi.org/10.30525/2256-0742/2019-5-4-97-104>

Received: 12.03.2026

Accepted: 28.04.2026

Published: 29.05.2026

Slotiuk A., Yankovskyi Ya. The role of innovative entrepreneurship in ensuring economic development

The article provides a comprehensive theoretical analysis of the role of innovative entrepreneurship in ensuring economic development under conditions of contemporary global transformations, digitalization, and increasing competitive pressure. It is substantiated that innovative entrepreneurship should be considered not merely as a source of economic growth aimed at quantitative expansion of production and consumption, but primarily as a systemic mechanism of qualitative structural change within the economy. It is demonstrated that innovative entrepreneurship facilitates the renewal of production combinations, the formation of new markets, the transformation of sectoral structures, and the enhancement of the adaptive capacity of economic systems to internal and external challenges.

The theoretical framework of the study is based on the Schumpeterian concept of economic development, according to which the entrepreneur-innovator acts as the key agent of «creative destruction», as well as on contemporary approaches to the analysis of innovative entrepreneurship, entrepreneurial ecosystems, and the

knowledge-based economy. The research employs methods of theoretical generalization, comparative analysis, and logical interpretation, which made it possible to clarify the conceptual distinction between «economic growth» and «economic development» and to reveal their fundamentally different nature. It is determined that economic development has a discontinuous character associated with the introduction of innovations, whereas economic growth reflects the reproduction of established production processes.

The article proves that the effectiveness of innovative entrepreneurship largely depends on the quality of the institutional environment, the level of entrepreneurial culture, access to financial, human, and intellectual resources, as well as the efficiency of mechanisms for knowledge commercialization and technology transfer. Particular attention is paid to the role of innovative entrepreneurship in economies of a transformational type, where it may serve as a key driver of modernization, recovery, and long-term economic development. The study concludes by substantiating the necessity of forming a comprehensive policy framework for supporting innovative entrepreneurship, aimed at developing entrepreneurial education, innovation infrastructure, and effective interaction between science, business, and the state.

Keywords: innovative entrepreneurship; economic development; innovation; entrepreneur-innovator; economic growth; institutional environment; entrepreneurial ecosystem; knowledge-based economy; knowledge commercialization; technology transfer.

Слотюк А. С., Янковський Я. В. Роль інноваційного підприємництва в забезпеченні економічного розвитку

У статті здійснено комплексний теоретичний аналіз ролі інноваційного підприємництва в забезпеченні економічного розвитку в умовах сучасних глобальних трансформацій, цифровізації та посилення конкурентного тиску. Обґрунтовано, що інноваційне підприємництво доцільно розглядати не лише як джерело економічного зростання, орієнтованого на кількісне збільшення виробництва та споживання, а передусім як системний механізм якісних структурних змін економіки. Показано, що саме інноваційне підприємництво забезпечує оновлення виробничих комбінацій, формування нових ринків, трансформацію галузевої структури та підвищення адаптивності економічної системи до зовнішніх і внутрішніх викликів. Теоретичною основою дослідження виступають положення шумпетеріанської концепції економічного розвитку, відповідно до якої підприємець-новатор є ключовим суб'єктом процесів «творчого руйнування», а також сучасні підходи до аналізу інноваційного підприємництва, підприємницьких екосистем та економіки знань. У ході дослідження використано методи теоретичного узагальнення, порівняльного аналізу та логічної інтерпретації, що дозволило уточнити зміст категорій «економічне зростання» та «економічний розвиток», а також розкрити принципову відмінність між цими поняттями. Визначено, що економічний розвиток має переривчастий характер і пов'язаний із впровадженням інновацій, тоді як економічне зростання відображає відтворення усталених виробничих процесів. Доведено, що результативність інноваційного підприємництва значною мірою залежить від якості інституційного середовища, рівня розвитку підприємницької культури, доступу до фінансових, людських та інтелектуальних ресурсів, а також ефективності механізмів комерціалізації знань і трансферу технологій. Акцентовано увагу на особливій ролі інноваційного підприємництва для економік трансформаційного типу, де воно може виступати ключовим драйвером модернізації, відновлення та довгострокового розвитку. Зроблено висновок про необхідність формування комплексної політики підтримки інноваційного підприємництва, спрямованої на розвиток підприємницької освіти, інноваційної інфраструктури та взаємодії науки, бізнесу і держави.

Ключові слова: інноваційне підприємництво; економічний розвиток; інновації; підприємець-новатор; економічне зростання; інституційне середовище; підприємницька екосистема; економіка знань; комерціалізація знань; трансфер технологій.

Формат цитування:

Slotiuk A., Yankovskyi Ya. The role of innovative entrepreneurship in ensuring economic development. *Вісник економічної науки України*. 2026. № 1 (50). С. 99-104. [https://doi.org/10.37405/3041-1629.2026.1\(50\).99-104](https://doi.org/10.37405/3041-1629.2026.1(50).99-104)

Slotiuk, A., & Yankovskyi, Ya. (2026). The role of innovative entrepreneurship in ensuring economic development. *Visnyk ekonomichnoi nauky Ukrainy*, 1(50), 99-104. [https://doi.org/10.37405/3041-1629.2026.1\(50\).99-104](https://doi.org/10.37405/3041-1629.2026.1(50).99-104)

Ольга Федорівна Новікова,*д-р екон. наук, професор,*

ORCID 0000-0002-8263-1054

e-mail: novikovaof9@gmail.com

Інститут економіки промисловості НАН України, м. Київ

Олена Олексіївна Хандій,*д-р екон. наук, професор,*

ORCID 0000-0002-7926-9007

e-mail: alkhandiy@ukr.net

Східноукраїнський національний університет імені Володимира Даля, м. Київ

ОЦІНКА КОЛЕКТИВНО-ДОГОВІРНИХ ЗАСАД ФОРМУВАННЯ РОБОЧОЇ СИЛИ ТА ЛЮДСЬКОГО КАПІТАЛУ В КОНТЕКСТІ ІННОВАЦІЙНОГО РОЗВИТКУ ПІДПРИЄМСТВ

Вступ. В умовах структурних трансформацій економіки, цифровізації виробничих процесів та зростання ролі інновацій ключовим чинником конкурентоспроможності підприємств стає розвиток робочої сили та людського капіталу. Сучасні підприємства дедалі більше залежать не лише від матеріальних ресурсів і технологій, а й від якості трудового потенціалу, рівня професійних компетенцій працівників, їх здатності до навчання, адаптації та участі в інноваційних процесах. У цьому контексті управління людськими ресурсами набуває стратегічного характеру та потребує інституційного забезпечення, здатного поєднати економічні інтереси підприємств із соціальними гарантіями працівників.

Важливу роль у формуванні умов розвитку робочої сили та людського капіталу відіграють колективно-договірні засади регулювання соціально-трудових відносин. Колективні договори й угоди виступають інструментом узгодження інтересів сторін соціального діалогу, визначаючи параметри оплати праці, професійного навчання, умов зайнятості, соціального захисту та участі працівників у процесах організаційних і технологічних змін. За своєю економічною сутністю колективно-договірне регулювання створює нормативне підґрунтя для інвестування в людський капітал і підтримки інноваційного розвитку підприємств.

Водночас в умовах воєнного стану та повоєнного відновлення економіки України ефективність колективно-договірних механізмів істотно знизилася. Закордонні обмеження, запроваджені з метою забезпечення гнучкості господарської діяльності, скорочення обсягів виробництва, фінансові та кадрові втрати підприємств послабили практику соціального діалогу та призвели до звуження договірних гарантій для працівників. Це негативно позначається на відтворенні робочої сили, мотивації персоналу та можливостях підприємств реалізовувати інноваційні стратегії розвитку.

Особливої актуальності набуває проблема узгодження колективно-договірного регулювання з потребами інноваційного розвитку підприємств, що передбачає модернізацію систем професійного навчання, розвиток дуальної освіти, стимулювання підвищення кваліфікації та формування нових компетенцій працівників. За відсутності дієвих договірних інструментів підтримки людського капіталу інноваційні процеси на підприємствах набувають фрагмен-

тарного характеру, а економічний ефект від технологічних змін суттєво знижується.

У зв'язку з цим постає необхідність комплексної оцінки стану колективно-договірних засад розвитку робочої сили та людського капіталу з позицій їх відповідності сучасним викликам інноваційного розвитку підприємств. Такий підхід дозволяє не лише виявити обмеження чинної договірної системи, а й обґрунтувати напрями її трансформації як інституційної основи сталого економічного розвитку та відновлення промисловості України.

Аналіз останніх досліджень та публікацій. Аналіз проблематики колективно-договірного регулювання, розвитку робочої сили та людського капіталу широко представлений у працях вітчизняних і зарубіжних науковців, а також у документах міжнародних організацій. Фундаментальні засади соціального діалогу, колективно-договірного регулювання та їх ролі у стабілізації соціально-трудових відносин висвітлені у працях Е. Лібанової, О. Грішнєвої, А. Колота, О. Герасименко, Я. Остафійчука, Л. Шаульської, М. Семикіної, Н. Азьмук та інших, які акцентують увагу на трансформації трудових інститутів під впливом структурних змін економіки та глобалізації ринку праці. Зокрема, А. Колот розглядає колективні договори як інструмент узгодження економічної ефективності та соціальної відповідальності бізнесу в умовах нестабільності економічного середовища [1-2]. Проблеми розвитку людського капіталу та його впливу на економічне зростання підприємств досліджуються у працях О. Грішнєвої, де підкреслюється роль інвестицій у освіту, професійне навчання та соціальні гарантії як передумови інноваційного розвитку економіки [3]. У міжнародному науковому дискурсі розвиток договірних механізмів соціального партнерства тісно пов'язується з інноваційними процесами та підвищенням продуктивності праці. Доповіді Міжнародної організації праці (ILO) наголошують, що ефективні системи колективних переговорів сприяють адаптації підприємств до технологічних змін, підтримці зайнятості та розвитку навичок працівників. Організація економічного співробітництва та розвитку (OECD) розглядає розвиток людського капіталу як ключовий фактор інноваційного зростання та конкурентоспроможності підприємств, підкреслюючи необхідність інтеграції політики зайнятості, освіти й корпоративних стратегій розвитку персоналу.

Суттєвий внесок у дослідження інституційних аспектів колективно-договірного регулювання в Україні зроблено науковцями Інституту економіки промисловості НАН України. В їх роботах колективні договори аналізуються як інструмент забезпечення соціальної стабільності та відновлення промислових підприємств у кризових умовах [4-5].

Водночас аналіз наукових публікацій засвідчує недостатню увагу до поєднання колективно-договірних механізмів із завданнями інноваційного розвитку підприємств та відтворення людського капіталу в умовах воєнних і повоєнних трансформацій. Це зумовлює необхідність подальших досліджень, спрямованих на оновлення договірних засад як інституційного ресурсу економічного розвитку та інноваційної модернізації підприємств.

Мета статті – здійснити комплексну оцінку стану колективно-договірних засад у системі управління розвитком робочої сили в умовах воєнного стану та повоєнного відновлення економіки України, обґрунтувати їх роль у формуванні людського капіталу й забезпеченні інноваційного та економічного розвитку промислових підприємств, а також визначити напрями модернізації договірних механізмів соціального діалогу з урахуванням сучасних інституційних і ресурсних обмежень.

Результати дослідження. Договірні засади управління персоналом базуються на положеннях чинного трудового законодавства та системі колективно-договірного регулювання. Їхня сутність полягає у закріпленні на нормативному рівні узгоджених прав та обов'язків сторін соціально-трудових відносин. Центральним інструментом цього процесу виступає колективний договір підприємства, у якому визначаються умови оплати праці, порядок преміювання, режим праці та відпочинку, гарантії у сфері охорони праці, соціально-побутові пільги та механізми вирішення трудових спорів. Важливу роль відіграють також галузеві й територіальні угоди, положення яких поширюються на конкретні підприємства. Суттєвим елементом договірних засад є участь представницьких органів найманих працівників у колективних переговорах, консультаціях та примирних процедурах, що сприяє розширенню практики соціального діалогу.

Суб'єктами колективно-договірного регулювання виступають організації найманих працівників та роботодавців, а також органи державної влади, які забезпечують координацію і правове забезпечення цього процесу. Їхня взаємодія реалізується у межах соціального діалогу, що має на меті врегулювання трудових і соціально-економічних відносин на засадах партнерства та балансу інтересів сторін. Профспілки репрезентують інтереси працівників і здійснюють представництво на переговорах, тоді як роботодавці та їхні об'єднання відстоюють економічні та організаційні інтереси підприємств. Держава, у свою чергу, створює нормативно-правові умови для ведення переговорів, здійснює контроль за дотриманням зако-

нодавства і виконує посередницьку функцію у випадках виникнення спорів.

Механізми реалізації колективно-договірного регулювання охоплюють як правові, так і організаційні засоби впливу. До них належить інституційна система соціального діалогу на національному, галузевому та локальному рівнях, діяльність Національної служби посередництва і примирення (НСПП), а також практичне застосування процедур моніторингу й контролю за виконанням колективних договорів. Сукупність цих елементів забезпечує узгодженість інтересів сторін трудових відносин та створює підґрунтя для стабільності соціально-трудової сфери.

Від початку повномасштабної війни у законодавстві України з'явився механізм тимчасової зупинки дії окремих положень колективних договорів на період воєнного стану; це надало роботодавцям додаткову оперативну гнучкість, але створило юридичну невизначеність і джерело соціальної напруги. Закон "Про організацію трудових відносин в умовах воєнного стану" № 2136-IX (15.03.2022) обмежив трудові права (ввів переведення без згоди у межах підприємства, спрощення процедур звільнення та зміни істотних умов праці, можливість призупинення дії трудового договору тощо) та знизив трудові гарантії і соціальну захищеність працівників. Зміни в трудовому законодавстві безпосередньо вплинули на зміст і виконання колективних договорів у промисловості та появу й вирішення колективних трудових спорів і конфліктів. Згідно з даними ФПУ та НСПП на виробничому рівні виникає найбільша кількість колективних трудових спорів та конфліктів (КТС(К)) (табл. 1).

Таблиця 1. Рівні виникнення колективних трудових спорів і конфліктів

Рік	Кількість КТС(К), у вирішенні яких сприяла НСПП	Рівні (національний/галузеві/територіальні/виробничі)	Загальна кількість працівників, які брали участь	Кількість суб'єктів господарювання
2023	143 ¹	3 – на національному, 4 – галузевому, 3 – територіальному, 133 – виробничому.	~ 1,6 млн працівників	7 668 суб'єктів
2024	103 ²	3 – на національному, 4 – галузевому, 1 – територіальному, 95 – виробничому.	~ 1,7 млн працівників	7 589 суб'єктів
2025 (січень-липень)	70 ³	3 – на національному, 3 – галузевому, 64 – виробничому.	~ 1,2 млн працівників	6911 суб'єктів

¹ Інформація про стан соціально-трудових відносин, колективні трудові спори (конфлікти) в Україні у 2023 році. URL: <https://www.fpsu.org.ua/napryamki-diyalnosti/sotsialnij-dialog-ta-kolektivno-dogovirne-regulyuvannya/25838-informatsiia-pro-stan-sotsialno-trudovykh-vidnosyn-kolektivni-trudovi-spory-konflikty-v-ukraini-u-2023-rotsi.html>

² Інформація про стан соціально-трудових відносин, колективні трудові спори (конфлікти) в Україні у 2024 році. URL: <https://www.fpsu.org.ua/napryamki-diyalnosti/sotsialnij-dialog-ta-kolektivno-dogovirne-regulyuvannya/27116-informatsiia-pro-stan-sotsialno-trudovykh-vidnosyn-kolektivni-trudovi-spory-konflikty-v-ukraini-u-2024-rotsi.html>

³ Інформація про стан соціально-трудових відносин, колективні трудові спори (конфлікти) в Україні у січні-липні 2025 року. URL: <https://www.fpsu.org.ua/napryamki-diyalnosti/sotsialnij-dialog-ta-kolektivno-dogovirne-regulyuvannya/27966-informatsiia-pro-stan-sotsialno-trudovykh-vidnosyn-kolektivni-trudovi-spory-konflikty-v-ukraini-u-sichni-lypni-2025-roku.html>

У 2023 році у колективних трудових спорах найманими працівниками було висунуто 319 вимог, з яких: 145 (45%) - щодо невиконання вимог законодавства про працю; 101 (32%) - щодо невиконання колективного договору, угоди або окремих їх положень; 46 (14%) - щодо встановлення нових або зміни існуючих соціально-економічних умов праці та виробничого побуту; 27 (9%) - щодо укладення або зміни колективного договору, угоди.

З метою запобігання виникненню КТС(К) та стабілізації стану соціально-трудових відносин (СТВ) НСПП здійснювались заходи, спрямовані на врегулювання 469 конфліктних ситуацій (3 - на територіальному, 466 - на виробничому рівнях) на 474 підприємствах¹.

У 2024 році найманими працівниками було висунуто 264 вимоги, з яких: 105 (40%) - щодо невиконання вимог законодавства про працю; 98 (37%) - щодо невиконання колективного договору, угоди або окремих їх положень; 41 (15%) - щодо встановлення нових або зміни існуючих соціально-економічних умов праці та виробничого побуту; 20 (8%) - щодо укладення або зміни колективного договору, угоди. Завдяки сприянню НСПП, попереджено було виникнення КТС(К) на 426 підприємствах, що майже на 26% більше, ніж у 2023 році².

За період січень–липень 2025 НСПП сприяла вирішенню 70 колективних трудових спорів, під час яких було висунуто 180 вимог, з яких 38% - стосувалися виконання колдоговорів/угод, 31% - порушення трудового законодавства, 27% - зміни умов праці побуту, 4% - укладення/зміни колдоговорів³.

Аналіз звітів НСПП та ФПУ за 2023–2025 роки показує типову структуру вимог, висунутих сторонами (середні показники за 3 роки):

невиконання вимог законодавства про працю - 38,7 %;

питання виконання колективного договору/ угоди або окремих положень - 35,7%;

встановлення нових або зміна існуючих соціально-економічних умов праці / побуту - 18,7%;

укладення або зміна колективного договору - 7%.

Основними причинами виникнення КТС(К) є недотримання трудового законодавства роботодавцями та невиконання/тлумачення положень колективних договорів, які становлять більше 70 % всіх вимог працівників. Це характеризує, як проблеми застосування норм на місцях (оплата, відпустки, строкові договори тощо), так і демонструє потребу в оновленні/реалізації самих колективних договорів у період відновлення економічної діяльності. Частка вимог щодо зміни умов праці/побуту зросла у 2025 році (до 27%), що підтверджує актуалізацію цієї проблеми в умовах війни (енергетичні ризики, безпека, адаптація до нових режимів роботи). Проблеми укладення/зміни колдоговорів залишаються відносно невеликим блоком (близько 7%), але ця частка ще й зменшилась у 2025 р., адже підприємства в умовах нестабільності більше фокусуються на виконанні існуючих зобов'язань, ніж на укладанні нових.

Добувна промисловість і розроблення кар'єрів в 2024 році стала першою в рейтингу за кількістю КТС(К) за всіма видами економічної діяльності (34% всієї кількості КТС(К)). Металургійна, хімічна промисловість та машинобудування, харчова промисловість мають незначну кількість КТС(К) в межах 1-4 КТС(К) (рис. 1-2).

Рис. 1. Кількість КТС(К), вирішенню яких сприяла НСПП у 2023 році за видами економічної діяльності
Джерело: Щорічний звіт НСПП. 2023 рік. URL: <https://surli.cc/rqzier>

Рис. 2. Кількість КТС(К), вирішенню яких сприяла НСПП у 2024 році за видами економічної діяльності
Джерело: Щорічний звіт НСПП. 2024 рік. URL: <https://surli.cc/jnahjz>

Основною причиною напруженості в соціально-трудових відносинах на промислових підприємствах впродовж тривалого періоду залишається заборгованість із заробітної плати (рис. 3). За 2024 рік на облік взято 230 (65%) підприємств із проблемами виплат. Це прямо впливає на виконання положень колективних договорів про оплату праці.

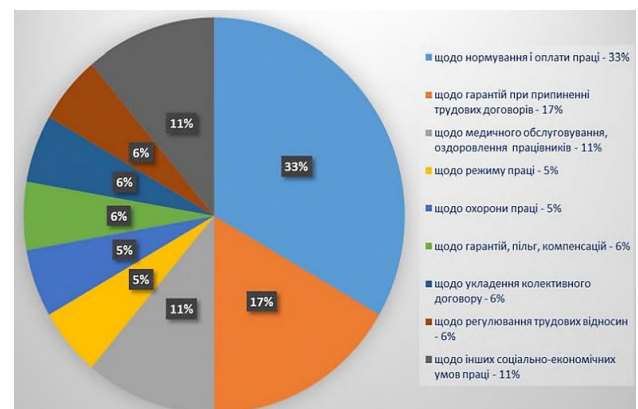

Рис. 3. Вимоги найманих працівників у КТС(К), зареєстрованих у 2024 році⁴

Джерело: Щорічний звіт НСПП. 2024 рік. URL: <https://surli.cc/jnahjz>

Кількість підприємств, взятих на облік НСПП у 2024 році у порівнянні з 2023 роком зросла в 2,4 рази — у добувній галузі, в 2,3 рази — на підприємствах з виробництва гумових і пластмасових виробів, іншої неметалевої мінеральної продукції, в 1,6 разів — на підприємствах металургійної галузі¹.

Отже, у 2023–2025 рр. спостерігається переважання виробничого рівня: близько 90% і більше КТС виникає/вирішується на підприємницькому (виробничому) рівні. Це означає, що проблеми, як правило, локальною характеру (підприємство—працівники), а не системні галузевого чи національного рівня. Основний фактор виникнення КТС(К) - невиконання трудового законодавства. Вирішення цієї проблеми потребує як контролю за дотриманням законодавства, так і посилення просвітницької підтримки роботодавців у впровадженні норм (особливо в секторах з високою мобільністю кадрів). Одночасно необхідно пом'якшити або змінити законодавчі обмеження, які обумовлені воєнним станом.

Роль НСПП, як превентивного виконавця за останні роки зросла. Це свідчить про зсув в роботі НСПП у бік превенції та узгоджувальних заходів, а не лише формальної реєстрації спорів, що позитивно впливає на зниження ризиків ескалації. НСПП у 2024 році ініціювала проєкт Закону «Про колективні трудові спори» (№12034), який спрямований на зміну інституційних механізмів вирішення спорів. Закон №2937-IX «Про колективні угоди та договори» (23.02.2023) суттєво оновлює правила колективно-договірного регулювання (пріоритети, поширення дії угод, процедури переговорів, реєстрація / репрезентативність тощо), проте вступ закону у дію відкладено до припинення чи скасування воєнного стану, тож його норми на практиці почали впливати лише через відтермінування та підготовчі заходи, що додало перехідної невизначеності при практичному застосуванні колективних договорів. У 2024–2025 роках вносилися правки та проєктні ініціативи (зокрема проєкт щодо порядку зупинення дії положень колдоговорів, реформа правил призупинення договорів, зміни до закону №2136 у 2025 р.), що частково деталізували процедури зупинення/відновлення положень колдоговорів і правила комунікації сторін під час призупинення.

ФРУ та ФПУ активно долучалися до розробки нових редакцій законів України «Про колективні трудові спори» (законопроект № 12034) (у т.ч. щодо регулювання страйків і локаутів), проєкту Трудового кодексу України, нової редакції Закону України «Про соціальний діалог в Україні», законопроекту «Про безпеку і здоров'я працівників на роботі» № 10147, імплементації в українське законодавство положення Конвенції ООН про права осіб з інвалідністю, що забезпечує його відповідність європейським стандартам в Законі України «Про внесення змін до деяких законодавчих актів України щодо забезпечення права осіб з інвалідністю на працю» (законопроект за реєстр. №5344-д); нової редакції проєкту Закону «Про загальнообов'язкове накопичувальне пенсійне

забезпечення» (впровадження другого обов'язкового накопичувального рівня пенсійної системи) та інших. Це свідчить про модернізацію договірних інструментів для повоєнного відновлення.

В умовах воєнного стану актуальні офіційні статистичні дані від Державної служби статистики України щодо кількості укладених колективних договорів відсутні. Згідно з інформацією від територіальних профоб'єднань впродовж 2023 року було укладено 25410 колективних договорів проти 43154 в 2021 році (це 84,4% порівняно з 2020 роком, коли було укладено 51125 договорів)². Дані за 2022 рік відсутні. Наведена статистика демонструє стійку негативну динаміку та невпинне скорочення кількості укладених колективних договорів з кожним роком. Серед ключових причин цього явища, що має стійкий характер, слід виділити загальний економічний спад, відсутність зацікавленості та відмови роботодавців від укладення договірних відносин; ініціювання процедур санації та банкрутства підприємств, закриття підприємств, відсутність нових галузових (міжгалузових) угод, перебування підприємств на простой, призупинення підприємствами трудових відносин з працівниками.

Відповідно до даних Реєстру галузових (міжгалузових), територіальних угод, змін і доповнень до них станом на кінець 2024 р. укладено 53 галузових (міжгалузових) угоди. Генеральна угода укладається відповідно до Закону України „Про колективні договори і угоди" та "Про соціальний діалог в Україні". Чинною на сьогодні є Генеральна угода на 2019-2021 рр., згідно з положеннями якої не пізніше ніж за 12 місяців до завершення строку, на який укладено Угоду, Сторони розпочинають переговори з укладення Генеральної угоди на новий строк. Оскільки переговори з укладення Угоди на новий строк не завершені, її дія продовжується.

Незважаючи на загальну втрату актуальності Генеральної угоди 2019–2021 року після 2022 року та її кардинального відновлення відбувалось продовження звітування та контролю її використання. Про це свідчить аналіз стану її виконання. Так, Генеральна угода на 2019–2021 роки закріплює комплекс зобов'язань щодо сприяння зайнятості, підвищення продуктивної зайнятості та розвитку системи підготовки кадрів. Зокрема, у розділі, присвяченому зайнятості та підготовці кадрів, Сторони визнали необхідність створення національних інституцій і механізмів (зокрема Національного агентства кваліфікацій та мережі галузових рад), впровадження Національної рамки кваліфікацій, розвитку дуальної форми професійної освіти й центрів професійного навчання при підприємствах, а також удосконалення системи прогнозування потреб у працівниках і стимулів для залучення роботодавців до підготовки кадрів. Ці положення формують договірну базу для координації держави, профспілок і роботодавців у сфері людського капіталу³.

¹ Щорічний звіт НСПП. 2024 рік. URL: <https://surli.cc/jnahjz>

² Про Основні завдання колективно-договірної роботи на 2024 рік: Постанова Президії федерації професійних спілок України. ВРУ. Законодавство України. URL: https://zakon.rada.gov.ua/rada/show/v20_1580-23 (дата звернення: 10.12.2025); Про основні завдання профспілкових органів щодо колективно-договірної роботи на 2025 рік з метою розширення кола учасників та покращення умов для працюючих членів профспілок: Постанова Президії ФПУ № П 26/1г від 25.11.2024. URL: <https://surli.li/xvsuvf/> (дата звернення: 10.12.2025).

³ Генеральна угода про регулювання основних принципів і норм реалізації соціально-економічної політики і трудових відносин в Україні на 2019–2021 роки. URL: https://fpsu.org.ua/images/images/2019/June/260619/%D0%93%D0%A3_2019-2021.pdf (дата звернення: 10.12.2025).

План заходів щодо реалізації Генеральної угоди (розпорядження КМУ №691-р від 21.08.2019) формалізував відповідальність центральних органів виконавчої влади, місцевих адміністрацій та сторін соціального діалогу за реалізацію положень Угоди і визначив формальний механізм моніторингу і звітування щодо зобов'язань у сфері розвитку робочої сили.

Офіційні звіти Мінекономіки свідчать про помітний прогрес у реалізації інституційних заходів і суттєві обмеження в ресурсному та масштабному виконанні прикладних завдань:

- Створення або активізація ключових інституцій, передбачених Угодою, відбулося: Національне агентство кваліфікацій функціонує та веде Реєстр кваліфікацій і відповідну діяльність, відбувся поступ у впровадженні Національної рамки кваліфікацій і розробленні професійних стандартів. Це дає юридично-організаційну базу для визнання результатів неформального навчання та координованого перегляду стандартів під потреби ринку праці.

- Розвиток систем підготовки і дуальної освіти. У звітних матеріалах Мінекономіки і суміжних міністерств вказано на реалізацію низки пілотних ініціатив із дуальної освіти, створення центрів професійного навчання при підприємствах та заходів з модернізації професійно-технічної освіти (ПТО); проте масштаб цих ініціатив залишився локальним, а узагальнені індикатори охоплення (особливо в промисловості) не показують масового переведення підготовки кадрів у дуальний формат. Мінекономіки акцентує увагу на необхідності подальшого стимулювання участі роботодавців в підготовці кадрів.

- Прогнозування потреб і галузеві ради. На національному рівні були зроблені кроки зі створення відповідних рад, та розроблено методики, проте застосування прогнозних інструментів на регулярній основі в промислових галузях виявилось нерівномірним і залежало від активності окремих міністерств/галузевих органів.

- Навчання, підвищення кваліфікації та фінансування. Звітність Мінекономіки прямо вказує на проблеми з фінансуванням: частина запланованих навчальних заходів не була профінансована Фондом соціального страхування (ліквідований в 2023 році) через обмеження бюджетних ресурсів, що призвело до фактичної відсутності деяких програм навчання згідно з планом. Отже, наявність механізмів не гарантувала їх повної фінансової реалізації.

- Частина домовленостей Генеральної угоди вимагає додаткового законодавчого врегулювання або бюджетної підтримки, а в умовах кризового 2022–2024 років пріоритети фінансування і оперативні можливості сторін змістилися:

- значна частина заходів потребувала бюджетного фінансування або зміни в законодавстві; проте кошти не були передбачені у повному обсязі в державному бюджеті, що унеможливило реалізацію окремих заходів;

- масштабні зовнішні потрясіння (пандемія, а з 2022 року – повномасштабна війна) призвели до кардинальних змін у пріоритетах державної політики,

бюджетного розподілу й оперативних можливостях соціальних партнерів, тому частина заходів залишилася або відкладеною, або реалізовувалася частково;

- на рівні реалізації промислових підприємств, зокрема в регіонах, успіх ініціатив залежав від готовності роботодавців інвестувати в навчання і нові програми. Умови для масового залучення роботодавців в ці процеси не завжди були створені¹.

До 2024 року (і станом на початок 2025 року) реалізація «плану розвитку робочої сили» в промисловості була фрагментарною та неповною. Інституційні передумови (створення Національного агентства кваліфікацій, робота над Національною рамкою кваліфікацій, окремі пілотні програми дуальної освіти та центри підготовки) були створені і розвиваються – це позитивний результат виконання частини положень Угоди. Водночас практична реалізація заходів у промисловому секторі – у вигляді масових програм перепідготовки, системного залучення роботодавців до дуальної підготовки, регулярного застосування інструментів прогнозування потреб кадрів та забезпеченого бюджетного фінансування навчання – залишилася обмеженою. Основними перешкодами стали ресурсні і бюджетні обмеження, пряма руйнація виробничої і соціальної інфраструктури в окремих регіонах, масштабні мобілізаційні й міграційні процеси робочої сили та значне зосередження державних ресурсів на оборонних потребах.

Для переведу інституційних напрацювань у систему відбудову й розвиток робочої сили промисловості, новий (або оновлений) план реалізації повинен акцентувати увагу на трьох взаємопов'язаних вимірах:

забезпечення сталого джерела фінансування програм перепідготовки й дуальної освіти (державні субсидії, співфінансування роботодавцями, міжнародні програми);

масштабування інструментів НРК/НацАгентства – стандартизація професійних стандартів і акредитація кваліфікаційних центрів з пріоритетом для промислових спеціальностей;

стимулювання участі роботодавців через податкові, субсидійні та контрактні механізми для створення центрів навчання на підприємствах і участі в прогнозуванні потреб. Впровадження цих кроків має бути підкріплене чіткими індикаторами виконання та регулярним тристороннім моніторингом.

Ці рекомендації впливають із розриву між наявними інституційними умовами та фактичним масштабом реалізації заходів, зафіксованих у офіційних звітах ФПУ та Мінекономіки.

Участь сторін соціального діалогу в консультаціях, підготовці проєктів нормативних актів і локальних програм була активною; профспілки і роботодавці брали участь у створенні робочих груп, надавали пропозиції до проєктів стратегій і місцевих програм. Однак від профспілок багато пунктів виконання положень Генугоди мають статус «виконується частково» або «виконується», що вказує на розрив між процедурною участю (засідання, погодження, підготовка документів) та фактичним ресурсним забезпеченням і масштабним впровадженням заходів.

¹ Інформація про хід виконання плану заходів щодо реалізації положень Генеральної угоди про регулювання основних принципів і норм реалізації соціально-економічної політики і трудових відносин в Україні: розпорядження Кабінету Міністрів України від 21.08.2019 № 691-р. (станом на 01 січня 2025 року). Додаток 1, Додаток 2. URL: <https://me.gov.ua/view/dfd935fa-2c6b-44a0-ad75-8289e68cdef8>; <https://me.gov.ua/view/87394ed0-12ef-4a62-8b04-80d974aa0122>; Шодо стану виконання положень Генугоди за станом на 1 січня 2025 року. URL: <https://fpsu.org.ua/generalna-ugoda-galuzevi-ugodi-teritorialni-ugodi/galuzevi-dogovori/90-generalnij-dogovir/27345-shchodo-stanu-vykonannia-polozhen-henuhody-za-stanom-na-1-sichnia-2025-roku-2.html>

У промисловому секторі (зокрема гірничо-металургійний комплекс, машинобудування, легка промисловість в окремих регіонах) відновлення виробничих потужностей і зайнятості відбувалося нерівномірно впродовж 2022–2024 рр.: значна частина підприємств працює неповним циклом або перебуває у простої; у деяких регіонах наявні масштабні руйнування соціальної інфраструктури й житлового фонду, що суттєво ускладнює повернення та утримання працівників. Такі обставини значно знижують ефективність будь-яких централізованих ініціатив зі створення робочих місць і перепідготовки робочої сили.

Гострий кадровий дефіцит у робітничих професіях, спричинений мобілізацією, виїздом працівників за кордон і загальним демографічним зсувом ускладнює як виробниче відновлення, так і реалізацію планів щодо підготовки кадрів. Попит на перепідготовку перевищує наявні ресурси, а роботодавці не завжди готові інвестувати в навчання у ситуації невизначеності. Такий структурний дефіцит робочої сили вимагає спеціальних заходів (стимули для повернення та утримання працівників, програми адаптації ветеранів, адресні гранти для перепідготовки).

Більшість ключових заходів у розділах, пов'язаних із розвитком робочої сили і промисловості у звітах Мінекономіки, позначені як «виконується частково» або «виконується», а низку конкретних пунктів — як «не виконується» (зазвичай у зв'язку з браком фінансування або війною). Такий статус повторюється в різних тематичних блоках: фінансування навчальних програм, масовість дуальної освіти, масштабне прогнозування потреб у кадрах, залучення роботодавців до системної підготовки. Це свідчить про фрагментарне виконання Плану: процедурні та інституційні кроки є, проте практичне виконання на рівні охоплення і фінансування — недостатнє.

Сучасний стан виконання Плану заходів щодо реалізації положень Генеральної угоди не забезпечує масового відновлення і стійкого нарощення робочої сили в економіці та промисловості, що потребує зміни змісту і термінів Генеральної угоди, а у подальшому ресурсного забезпечення Плану заходів.

Генеральна угода на 2019–2021 роки сьогодні втратила свою актуальність передусім через завершення строку її дії та докорінні зміни у соціально-економічних умовах країни. Положення цього документа були сформульовані у довоєнний період і більшість потребують оновлення. Одночасно залишилися і зросли такі ключові виклики, як: тінізація економіки, необхідність модернізації виробництва та стимулювання зайнятості. В умовах повномасштабної війни, руйнування інфраструктури, масової міграції робочої сили та трансформації ринку праці більшість домовленостей, зокрема у сфері оплати праці, зайнятості та соціального захисту, втратили практичну дієвість.

В цілому чинна Генеральна угода застаріла і не відповідає новим викликам, які постали перед Україною. Це — подолання наслідків війни та руйнування економіки; гострий дефіцит робочої сили, втрата трудового і людського потенціалу, поглиблення демографічної кризи, втрата робочих місць і руйнування виробничої інфраструктури; зростання потреб у прискоренні цифрової трансформації виробництва; здійснення переходу до сталого («зеленого») розвитку, посилення соціально-економічних ризиків і небезпек, зниження рівня захисту соціальних і трудових прав; зростання протиріч в інтересах держави, роботодавців і профспілок у трудовій сфері тощо.

Такий широкий спектр додаткових гострих проблем обумовлює уточнення мети й завдань Генеральної угоди. Її метою повинно бути створення і укріплення дієвої системи соціального партнерства, яке забезпечує реалізацію таких завдань: гарантує економічне відновлення і модернізацію економіки та промисловості на засадах стійкості; обумовлює зниження рівня тінізації економіки та тіньової зайнятості, підвищує рівень правового та соціального захисту; забезпечує подолання дефіциту робочої сили, її розвиток і відновлення; формує умови безпеки і охорони праці; сприяє цифровізації та «зеленій» трансформації економіки; інтегрує трудове законодавство України до стандартів ЄС.

Ці завдання обумовлюють основні нововведення до Генеральної угоди. Вони полягають у таких структурних напрямках:

- 1) відновлення та розвиток економіки та промисловості на засадах стійкості;
- 2) забезпечення формальної, інклюзивної та гідної зайнятості;
- 3) збереження і розвиток кадрового потенціалу, освіта, навчання, перекваліфікація, орієнтація на навчання впродовж життя;
- 4) гідна і справедлива оплата праці, забезпечення збалансованості продуктивності і оплати праці;
- 5) охорона і безпека праці в умовах виробничих, воєнних та екологічних ризиків;
- 6) цифрова трансформація для модернізації економіки, підвищення рівня безпеки та розвитку трудової сфери;
- 7) розвиток «зеленої» економіки, створення «зелених» робочих місць;
- 8) продуктивність праці та ефективна зайнятість;
- 9) розвиток трудового законодавства та регулювання соціально-трудових відносин, реалізація адаптивності трудового законодавства до воєнних і післявоєнних умов, доопрацювання і прийняття Трудового кодексу;
- 10) детінізація ринку праці та трудової сфери;
- 11) соціальний захист, трудові, соціальні та економічні гарантії;
- 12) соціальне партнерство і механізми соціального діалогу.

У новій угоді доцільно врахувати сучасні тенденції розвитку робочої сили. Передусім важливим стає питання відновлення людського капіталу, оскільки країна зіткнулася з масштабним відтоком трудових ресурсів за кордон та зменшенням кількості працездатного населення. Серед пріоритетів мають бути закріплені програми професійної перепідготовки та підвищення кваліфікації працівників, особливо у сферах, що забезпечують відбудову економіки. Особливої уваги потребує створення стимулів для повернення фахівців з-за кордону та інтеграції ветеранів у цивільний ринок праці. Необхідно посилити положення щодо розвитку цифрових навичок, адаптації робочих місць до нових технологічних викликів та підтримки гнучких форм зайнятості. Важливим завданням стає формування системи соціального діалогу, яка відповідатиме сучасним умовам кризової економіки, а також гарантування рівного доступу до професійних можливостей молоді, жінок і внутрішньо переміщених осіб.

На шляху становлення договірних засад соціально-трудової політики в Україні розвиток виробничої демократії виявлявся шляхом систематизації потреб підприємств і делегуванні їх на державний рівень до Генеральної угоди. Вся ця ініціатива залишилася

лише в макетах і не була широко розповсюджена. Але проблема залишилась і загострилась.

Положення колективних договорів, які делегуються до Генеральної угоди, і не можуть бути розв'язані на виробничому рівні, потребують державного врегулювання і стосуються задоволення потреб підприємств та інтересів працівників і роботодавців в умовах подолання наслідків війни та забезпечення стійкого розвитку.

Реалізація цих положень залежить від державної політики, законодавчого врегулювання та змісту державних стратегій і загальнонаціональних програм. Делегування положень колективних договорів до Генеральної угоди обумовлює збалансованість державної політики у соціально-трудовій сфері та сприяє ефективності взаємодії між державою, роботодавцями та профспілками та є проявом соціального партнерства.

Положення колективних договорів, які потребують державного втручання і регулювання визначаються такими напрямками:

1. Трудові та соціальні права і гарантії:
 - гарантії збереження робочих місць для мобілізованих і демобілізованих працівників;
 - державна підтримка компенсації роботодавцям витрат на оплату праці мобілізованих працівників;
 - встановлення стандартів безпеки та охорони праці, компенсації за роботу в екстремальних і небезпечних умовах;
 - державне страхування від виробничого травматизму;
 - контроль за дотриманням трудових прав.
2. Політика зайнятості, кадрове забезпечення:
 - розробка та реалізація державної стратегії зайнятості населення до 2030 року, яка враховує інтереси підприємств;
 - формування та реалізація державних програм підготовки та підвищення кваліфікації працівників для відбудови підприємств, промисловості та економіки;
 - гарантії державного співфінансування навчання кадрів для пріоритетних галузей промисловості;
 - залучення іноземної робочої сили до роботи на підприємствах у промисловості;
 - інтеграція ветеранів у виробничу сферу;
 - підтримки молодіжної зайнятості.
3. Економічна політика та інвестиційні стимули:
 - відбудова виробничої інфраструктури та підтримка підприємств.
 - використання важелів податкової та амортизаційної політики, що впливає на оплату праці;
 - пільги для модернізації виробництва та підвищення зарплат;
 - гарантії держави у відновленні критично важливих промислових підприємств;
 - компенсація підприємствам за пошкоджене обладнання та інфраструктуру ;
 - державні стимули для модернізації та переходу до зелених технологій відповідно до стандартів сталого розвитку;
 - участь держави у програмах соціальної відповідальності бізнесу;
 - врахування вимог економічної безпеки країни при встановленні пріоритетів державного інвестування та співфінансування підтримки і розвитку підприємств промисловості.
4. Оплата праці, гарантії доходів:
 - державна політика оплати праці (індексація, вплив інфляції, підвищення мінімальної зарплати);

гарантування мінімального рівня тарифних ставок посадових окладів і міжкваліфікаційних співвідношень;

порядок встановлення мінімальних соціальних стандартів (прожитковий мінімум, мінімальна зарплата, гарантії для держсектора);

державне регулювання компенсації на втрату житла внаслідок війни;

загальнодержавні підходи до формування фондів соціальної допомоги для працівників у зонах бойових дій та переселенців;

врахування в оплаті праці екстремальних умов праці;

визначення мінімальних стандартів оплати праці на рівні, що забезпечує відтворення працездатності та життєздатності робочої сили.

5. Стійкість промислової та трудової сфери, а також робочої сили та створення умов і можливостей її досягнення:

запровадження пільг для підприємств, що реалізують програми енергоефективності та імпортозаміщення;

надання безпосереднього доступу до державних та міжнародних фондів для фінансування модернізації та відновлення;

конкретизація і спрощення порядку включення господарських суб'єктів (підприємств) до державних програм підтримки інновацій, цифровізації та розвитку промислових кластерів;

розробка, схвалення та запровадження механізмів залучення та стабілізації робочої сили на стратегічних виробництвах з використанням соціального страхування, визначенням та встановленням мобілізаційних відстрочок, пільгового оподаткування;

створення мережових регіональних Центрів адаптивного навчання для швидкого перепрофілювання кадрів для галузей промисловості та економіки;

запровадження державних стимулюючих механізмів для подолання дефіциту робочої сили у промисловості та економіці з пріоритетами щодо забезпечення стійкості регіонів і галузей з масштабною промисловою відбудовою;

організація та прийняття державних управлінських рішень з надання житла, компенсацій, переїзду, пільгових кредитів, безкоштовної психологічної допомоги кадровому потенціалу підприємств та їх сім'ям, які постраждали внаслідок війни, переміщення виробництва.

6. Соціальний захист:

гарантування реалізації державних стандартів соціального забезпечення (лікування, страхування, житло, допомога сім'ям тощо);

гарантування виплат від страхуванню від безробіття, нещасних випадків, війни;

державна підтримка ліквідації заборгованості із заробітної плати та її недопущення;

застосування механізмів компенсації витрат/втрат працівникам через воєнні дії (руйнування підприємства, релокація);

формування та реалізація державних програм підтримки ветеранів внутрішньо переміщених осіб (ВПО), мобілізованих та їх сімей;

надання гарантії збереження робочих місць під час мобілізації;

надання державних компенсацій підприємствам за утримання персоналу в простой.

7. Розвиток соціального партнерства, соціального діалогу:

визначення та чітке розмежування повноважень, обов'язків, відповідальності між рівнями соціальних сторін партнерства з конкретизацією дій щодо державного, регіонального та виробничого рівня;

надання методичної та фінансової державної підтримки переговорного процесу;

формування та поширення цифрових платформ для моніторингу виконання колдоговорів;

визначення правил взаємодії уряду, роботодавців і профспілок у відбудовчий період на державному, регіональному, міжгалузевому та виробничому рівнях;

запровадження спрощеного механізму колдоговірної регулювання у зонах бойових дій;

введення покарань за відмову у переговорах сторонам соціального партнерства.

8. Екологічна та корпоративна відповідальність: гарантування державної підтримки реалізації екополітики у відповідності до стандартів сталого розвитку;

надання державної підтримки з впровадження механізмів «зеленої» модернізації;

поширення, розповсюдження та реалізація екологічних стандартів корпоративної відповідальності.

Висновки. Оцінка сучасного стану колективно-договірної регулювання засвідчила системну розбалансованість між нормативно визначеними функціями Генеральної угоди, галузевих угод та колективних договорів і їх фактичним застосуванням у проми-

словому секторі. Вплив воєнного стану, ресурсні обмеження та нерівномірність виробничої активності спричинили звуження дієвості договірних механізмів, що підтверджується накопиченням локальних трудових спорів і фіксацією часткового виконання значної частини положень плану реалізації Генеральної угоди. Відтак договірна система потребує оновленої структуризації, чіткого перерозподілу відповідальності між рівнями соціального діалогу та приведення її у відповідність до сучасних ризиків і потреб відновлення промисловості.

Виявлена невідповідність між потребами підприємств щодо відновлення кадрового потенціалу та наявними нормативно-договірними механізмами доводить необхідність термінового формування Генеральної угоди нового циклу, орієнтованої на повоєнні умови. Така угода має відновити системність державної координації, узгодити механізми компенсацій, навчання і зайнятості, а також інтегрувати функції підтримки людського капіталу, які не можуть бути забезпечені на рівні підприємств.

Нова Генеральна угода має виконувати не лише традиційну функцію координації інтересів сторін соціального діалогу, а й роль стратегічного рамкового документа, який інтегрує кадрові, економічні, соціальні й технологічні пріоритети державної політики. Така логіка відповідає сучасним викликам, що впливають на промисловість, — демографічним, безпековим, енергетичним і структурно-інноваційним.

ЛІТЕРАТУРА

1. Колот А. М. Вирішення соціально-трудових конфліктів на засадах партнерства та соціальної відповідальності. *Економіка та суспільство*. 2023. № 49. <https://doi.org/10.32782/2524-0072/2023-49-14>.
2. Колот А. М. «Праця 5.0»: теоретико-прикладний концепт формування новітньої платформи соціально-трудового розвитку: препринт; М-во освіти і науки України, Київ. нац. екон. ун-т ім. В. Гетьмана. Київ: КНЕУ, 2025. 84 с. <https://doi.org/10.33111/978-966-926-565-4>
3. Грішнова О. А. Людський, інтелектуальний і соціальний капітал України: сутність, взаємозв'язок, оцінка, напрями розвитку. *Соціально-трудові відносини: теорія та практика*. 2014. № 1. С. 34. URL: http://nbuv.gov.ua/UJRN/stvttp_2014_1_5 (дата звернення: 10.12.2025).
4. Новікова О., Азмук Н. Цифрофізація — чинник посилення резильєнтності соціально-трудової сфери та повоєнного відновлення України. *Економіка та суспільство*. 2023. № 53. <https://doi.org/10.32782/2524-0072/2023-53-27>.
5. Новікова О., Цимбал О., Остафійчук Я. Становлення резильєнтності соціально-трудової сфери в контексті повоєнної розбудови економіки України. *Економіка України*. 2024. № 07 (752). С. 94-112. <https://doi.org/10.15407/economyukr.2024.07.094>

Надійшла до редакції 12.02.2026 р.

Прийнята до друку 25.03.2026 р.

Опублікована 29.05.2026 р.

REFERENCES

1. Kolot, A. M. (2023). Resolving social and labor conflicts on the principles of partnership and social responsibility. *Ekonimika ta suspilstvo*, 49. <https://doi.org/10.32782/2524-0072/2023-49-14> [in Ukrainian].
2. Kolot, A. M. (2025). *Labor 5.0: A theoretical and applied concept of forming a new platform for social and labor development*. Kyiv: Kyiv National Economic University. <https://doi.org/10.33111/978-966-926-565-4> [in Ukrainian].
3. Hrishnova, O. A. (2014). Human, intellectual and social capital of Ukraine: essence, interconnection, assessment and development directions. *Sotsialno-trudovi vidnosyny: teoriia ta praktyka*, 1, 34–45. http://nbuv.gov.ua/UJRN/stvttp_2014_1_5 [in Ukrainian].
4. Novikova, O. F., & Azmuk, N. A. (2023). Digitophysication as a factor of strengthening resilience of the social and labor sphere and post-war recovery of Ukraine. *Ekonimika ta suspilstvo*, 53. <https://doi.org/10.32782/2524-0072/2023-53-27> [in Ukrainian].
5. Novikova, O., Tsymbal, O., & Ostaflichuk, Y. (2024). Development of the social and labor sphere resilience in the context of Ukraine's post-war economic recovery. *Ekonimika Ukrainy*, 07(752), 94–112. <https://doi.org/10.15407/economyukr.2024.07.094> [in Ukrainian].

Received: 12.02.2026

Accepted: 25.03.2026

Published: 29.05.2026

Новікова О. Ф., Хандій О. О. Оцінка колективно-договірних засад формування робочої сили та людського капіталу в контексті інноваційного розвитку підприємств

У статті здійснено комплексну оцінку колективно-договірних засад формування робочої сили та людського капіталу. Обґрунтовано роль колективних договорів і угод як інституційного механізму узгодження економічних інтересів роботодавців і соціальних гарантій працівників, а також їх вплив на відтворення кадрового потенціалу та підтримку інноваційних процесів. Проаналізовано трансформацію договірної регуляції в умовах воєнного стану та повоєнного відновлення економіки України, виявлено ключові обмеження реалізації договірних механізмів. Запропоновано напрями модернізації колективно-договірної системи з метою посилення її ролі у забезпеченні стійкого економічного та інноваційного розвитку підприємств.

Ключові слова: колективно-договірне регулювання; робоча сила; людський капітал; інноваційний розвиток; підприємства; повоєнне відновлення; економічна стійкість.

Novikova O., Khandii O. Assessment of collective bargaining principles for the formation of labor force and human capital in the context of innovative development of enterprises

The article provides a comprehensive assessment of collective bargaining frameworks for workforce formation and human capital development in the context of enterprises' innovative development. The role of collective agreements is substantiated as an institutional mechanism for balancing employers' economic interests and employees' social guarantees, as well as for supporting workforce reproduction, skill development, and innovation processes at the enterprise level. The study analyzes the transformation of collective bargaining regulation under martial law and during the post-war economic recovery of Ukraine, identifying key constraints related to legislative changes, resource limitations, declining coverage of collective agreements, and weakened social dialogue practices.

Special attention is paid to the growing gap between the strategic objectives of innovative enterprise development and the actual capacity of existing contractual mechanisms to ensure systematic investment in human capital, professional training, and skill upgrading. Based on the analysis of official reports, institutional practices, and collective labor dispute dynamics, the paper highlights the predominance of enterprise-level conflicts and the increasing importance of preventive and coordination functions of social dialogue institutions.

The article substantiates the need to modernize collective bargaining mechanisms as an integral component of economic recovery and innovation-oriented enterprise strategies. Key directions of modernization include strengthening contractual provisions related to workforce training and retraining, integrating collective agreements with national employment and innovation policies, improving financial support mechanisms, and enhancing the coordination of stakeholders within the social partnership system. The proposed approach positions collective bargaining as a strategic institutional tool for sustainable economic growth, resilience, and human capital recovery in post-war conditions.

Keywords: collective bargaining; workforce; human capital; innovative development; enterprises; post-war recovery; economic resilience.

Формат цитування:

Новікова О. Ф., Хандій О. О. Оцінка колективно-договірних засад формування робочої сили та людського капіталу в контексті інноваційного розвитку підприємств. *Вісник економічної науки України*. 2026. № 1 (50). С. 105-113. [https://doi.org/10.37405/3041-1629.2026.1\(50\).105-113](https://doi.org/10.37405/3041-1629.2026.1(50).105-113)

Novikova, O., & Khandii, O. (2026). Assessment of collective bargaining principles for the formation of labor force and human capital in the context of innovative development of enterprises. *Visnyk ekonomichnoi nauky Ukrainy*, 1(50), 105-113. [https://doi.org/10.37405/3041-1629.2026.1\(50\).105-113](https://doi.org/10.37405/3041-1629.2026.1(50).105-113)

Світлана Петрівна Архипова,*д-рка пед. наук, професорка,*

ORCID 0000-0003-4311-9709

e-mail: svepetark@gmail.com;

Неля Григорівна Нагайчук,*канд. екон. наук, доцент,*

ORCID 0000-0002-2014-3151

e-mail: nagaichuk_n@ukr.net;

Інна Олександрівна Белова,*канд. екон. наук, доцент,*

ORCID 0000-0003-2461-0789

e-mail: i.zhurba@chdtu.edu.ua

Черкаський державний технологічний університет, м. Черкаси

ІНСТИТУЦІЙНІ МОЖЛИВОСТІ СОЦІАЛЬНОЇ ПІДТРИМКИ ВЕТЕРАНІВ У КОНТЕКСТІ РЕГІОНАЛЬНОЇ ВЗАЄМОДІЇ БІЗНЕСУ ТА ОСВІТИ

Вступ. Соціальний захист ветеранів є пріоритетним напрямом державної соціальної політики України. У контексті збройної агресії та післявоєнного відновлення зростає кількість ветеранів та складність їхніх потреб. Забезпечення ефективного державного фінансування програм соціальної підтримки, реабілітації та реінтеграції є критично важливим. Незважаючи на розгалужену систему програм, існують проблеми, пов'язані з обмеженістю ресурсів, складністю процедур доступу до допомоги та регіональними відмінностями.

Сучасна система ветеранської політики в Україні перебуває в стані глибокого оновлення, що зумовлено як потребою адекватно відповідати на масштабні виклики повномасштабної війни, так і прагненням відмовитися від застарілих радянських підходів до соціального захисту. Парадигмальна зміна зумовлена переходом від неефективних декларативних підходів до моделі, орієнтованої на практичну підтримку та повноцінну соціально-економічну реінтеграцію військовослужбовців.

Формування цілісної ветеранської політики в Україні поступово виходить за межі суто гуманітарного підходу та набуває статусу ключового інструмента зміцнення державної спроможності. В умовах воєнного стану здатність держави перейти від моделі інерційного утримання до підходу, орієнтованого на розвиток людського капіталу, визначатиме ефективність повоєнного відновлення. Результативність цієї трансформації залежить від готовності стейкхолдерів впроваджувати сервісно-орієнтовану модель, у якій ветеран розглядається як активний учасник економічних і суспільних процесів, а не як отримувач фінансових дотацій.

Аналіз останніх досліджень і публікацій. Концептуалізація поняття «соціальна підтримка» еволюціонувала від вузького матеріального до багатовимірного підходу. С.М. Прилипко¹ та Л.П. Шумна² визначають

її переважно як систему матеріального забезпечення, джерелом якого є кошти бюджету та соціального страхування, такий підхід відображає традиційну компенсаційну логіку, яка історично домінувала в українській політиці. Натомість, дослідники Н.Б. Бондаренко [1], І.Д. Зверева³, Г. Слозанська [2], О. Захарова, О. Якушев, О. Якушева та ін. [3-9] акцентують на активній взаємодії, професійних послугах, розвитку ресурсів та реінтеграції. Це узгоджується з переходом держави від пасивних пільг до сервісно-орієнтованої системи підтримки ветеранів.

Проведений аналіз теоретичних підходів до поняття «соціальна підтримка» дає змогу сформулювати узагальнене бачення того, якою має бути система підтримки ветеранів у сучасних умовах. Підходи дослідників демонструють, що соціальна підтримка не зводиться лише до матеріальних виплат. Вона охоплює фінансові, соціально-педагогічні, психологічні та комунікативні компоненти. Для ветеранів це означає потребу в комплексній моделі, яка враховує як економічні, так і психосоціальні аспекти їхнього повернення до цивільного життя.

Слід зауважити, що у більшості підходів простежується думка, що соціальна підтримка не може бути функцією лише одного відомства. Для ветеранів це особливо важливо, оскільки їхні потреби охоплюють медичну, психологічну, соціальну, професійну та економічну сфери. Отже, ефективна підтримка має бути результатом взаємодії державних інституцій, місцевої влади, громадських організацій та фахових служб.

Підхід колективу авторів [2], спрямований на підтримку ветеранів, підкреслює важливість програм, що сприяють поверненню до економічної та соціальної активності. Це узгоджується з сучасною парадигмою, у якій ветеран розглядається не як отримувач допомоги, а як учасник суспільних процесів і повноцінний платник податків.

¹ Прилипко С. М. *Предмет права соціального забезпечення*: дис. ... д-ра юр. наук. Національна юридична академія України імені Ярослава Мудрого. Харків, 2007.

² Шумна Л. П. Поняття та види соціальної підтримки. *Актуальні проблеми держави і права*. 2012. Вип. 63. С. 433–440. URL: http://nbuv.gov.ua/UJRN/apdp_2012_63_69

³ Соціальна педагогіка: мала енциклопедія / за ред. І. Д. Звереві. Київ: ЦУЛ, 2008. 336 с.

Отже, соціальна підтримка розглядається як складне багатовимірне явище, щодо структури якого науковці досягли концептуального узгодження. Її зміст визначається як тривимірна система, що охоплює функціональний, структурний та оціночний аспекти. У межах такого підходу соціальна підтримка інтерпретується через три взаємопов'язані компоненти: ресурси мережі соціальних інституцій, конкретні заходи допомоги та оцінювання отриманої підтримки з боку реципієнта. Відповідно, структурний вимір відображає сукупність суб'єктів, які забезпечують надання допомоги; функціональний вимір характеризує типи та форми підтримки; оціночний вимір стосується сприйняття та аналізу ефективності отриманих ресурсів особою, що перебуває в центрі цієї мережі.

Згідно з підходом, викладеним у підручнику «Право соціального забезпечення в Україні»¹, реалізація соціальної підтримки має ґрунтуватися на низці принципів, серед яких адресність і доступність, гуманність у визначенні критеріїв допомоги, цільове використання бюджетних ресурсів, дотримання законодавчо встановлених соціальних стандартів та безповоротний характер наданої підтримки.

Вивчення стратегічних документів і професійних дискусій демонструє суттєву зміну у трактуванні ролі ветерана в економіці держави. Якщо раніше він розглядався переважно як пасивний учасник системи соціального забезпечення, зосередженої на пільгах і компенсаціях, то сучасні підходи пропонують інше розуміння. Зокрема, аналітичні напрацювання коаліції громадських організацій «Принцип», «Юридична сотня» та «Ветеран Хаб» окреслюють модель, у якій ветеран виступає не лише активним учасником суспільних процесів, а також повноцінним платником податків, чия участь у ринку праці та підприємницькій діяльності формує додану вартість і сприяє розвитку локальних (регіональних) та загальнодержавних економічних систем².

Такий підхід передбачає послідовний супровід військовослужбовця на всіх етапах — від мобілізації до повної інтеграції у цивільне життя. Запровадження нової моделі потребує не лише перегляду ціннісних орієнтирів, а й формування стабільної нормативної та фінансової основи, здатної забезпечити підтримку ветерана у довгостроковому вимірі.

Певні кроки вже здійснено, зокрема шляхом ухвалення «Стратегії ветеранської політики до 2030 року», затвердженої Кабінетом Міністрів України 29 листопада 2024 року³. Так, у документі закладено підхід, що передбачає послідовний супровід військовослужбовця із забезпеченням його підтримки від моменту призову на військову службу і до факту включення у цивільні соціальні та професійні структури. Водночас, підтримка ветеранів розглядається не як окрема функція профільного міністерства — Мініс-

терства у справах ветеранів, а визначається як державна міжсекторальна політика, що охоплює діяльність соціального, медичного, економічного блоків та органів місцевого самоврядування⁴.

Ключовою ознакою оновленої моделі є відхід від формальних і часто фінансово незабезпечених пільг на користь практико-орієнтованих, адресних сервісів. Так, замість абстрактних механізмів забезпечення житлом запроваджуються інструменти прямої грошової компенсації, а формальні програми перекваліфікації поступаються місцем індивідуалізованим траєкторіям професійного розвитку та кар'єрної навігації ветеранів⁵.

Метою дослідження є розкриття теоретичних і прикладних засад стратегічної трансформації системи соціальної підтримки ветеранів шляхом узгодженого аналізу економічних ресурсів, механізмів управління та інституційної архітектури, що дозволяє окреслити ключові орієнтири її модернізації в умовах сучасних суспільних викликів.

У процесі дослідження використано системний і інституційний аналіз для розкриття структурних особливостей механізмів соціальної підтримки ветеранів; економічний та порівняльний аналіз — для оцінювання ресурсного забезпечення й виявлення ефективних моделей; контент-аналіз нормативно-правових актів і статистичних даних — для емпіричної оцінки чинної практики; результати експертних опитувань — для визначення стратегічних орієнтирів трансформації системи підтримки. Застосована методологія забезпечує перехід від логіки компенсації втрат до інвестиційної стратегії, де людський капітал ветерана стає центральною змінною державного та регіонального розвитку.

Постановка проблеми. В умовах воєнного стану соціальна підтримка виконує розширений спектр функцій, серед яких слід виокремити економічну, соціально-ціннісну, психологічну та інтегральну. Економічна функція полягає у сприянні продуктивній участі громадян у системі суспільного поділу праці. Соціально-ціннісна функція відображає зміцнення суспільних відносин, заснованих на взаємодопомозі та довірі. Психологічна функція пов'язана зі стимулюванням використання внутрішніх ресурсів особистості для подолання стресових ситуацій. Інтегральна функція передбачає створення умов для активної, у тому числі інноваційної, діяльності, що сприяє адаптації та включенню ветеранів у соціально-економічне середовище. Узагальнюючи, соціальна підтримка ветеранів постає як багаторівнева система, що поєднує інституційні ресурси, конкретні механізми допомоги та оцінку їхньої ефективності, забезпечуючи комплексний підхід до реінтеграції та соціального включення осіб, які брали участь у бойових діях.

¹ Право соціального забезпечення в Україні: підручник / за ред. С. М. Прилипка, О. М. Ярошенка. Харків: ФІНН, 2009. 528 с.

² Про внесення змін до Закону України «Про статус ветеранів війни, гарантії їх соціального захисту» щодо статусу осіб, які захищали незалежність, суверенітет та територіальну цілісність України: Закон України від 07 квітня 2015 р. № 291 VIII. URL: <http://zakon3.rada.gov.ua/laws/show/291-19>

³ Про схвалення Стратегії ветеранської політики на період до 2030 року та затвердження операційного плану заходів з її реалізації у 2024-2027 роках: Розпорядження Кабінету Міністрів України від 27 грудня 2024 р. № 1209-р. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/1209-2024-%D1%80#Text>

⁴ Там само.

⁵ Там само.

Соціальний захист, соціальна допомога та соціальна підтримка, попри належність до єдиної системи соціального забезпечення громадян, виконують різні функції та мають відмінні механізми реалізації. Важливо розмежовувати поняття «соціальний захист» і «соціальна підтримка». Соціальний захист, відповідно до¹, визначається як діяльність держави, спрямовану на формування системи правових і соціальних гарантій, що забезпечують реалізацію конституційних прав військовослужбовців, задоволення їхніх матеріальних і духовних потреб, а також підтримання стабільності у військовому середовищі. Гарантії соціального захисту ветеранів поширюються на випадки повної, часткової чи тимчасової втрати працездатності, втрати годувальника, безробіття з незалежних від особи причин, настання старості та інші ситуації, визначені Законом України «Про статус ветеранів війни, гарантії їх соціального захисту».

На відміну від соціального захисту, який є виключно державною функцією та реалізується через чітко визначені законодавчі механізми, соціальна підтримка має ширше коло суб'єктів і не обмежується нормативно встановленими формами. Її здійснюють як державні інституції, так і недержавні організації – громадські об'єднання, благодійні фонди та інші структури. Ефективність соціальної підтримки значною мірою залежить від активної участі самої особи, оскільки досягнення позитивних результатів передбачає наявність внутрішньої мотивації та готовності до особистісного розвитку².

У процесі суспільного розвитку та подолання кризових явищ змінюється співвідношення між різними видами соціального забезпечення. Зокрема, спостерігається тенденція до зростання обсягів і різноманітності форм соціальної підтримки, що відображає адаптацію системи до нових соціальних потреб.

Для оцінювання ефективності взаємодії соціального захисту, соціальної допомоги та соціальної підтримки в межах конкретних соціальних програм доцільно застосовувати критерій змін добробуту, запропонований В. Парето. Згідно з цим підходом, соціальні зміни вважаються позитивними, якщо вони не погіршують становища жодної групи населення та водночас забезпечують покращення добробуту хоча б частини осіб³. Відповідно, реалізація соціальних програм має ґрунтуватися на комплексному поєднанні всіх трьох інструментів: соціальний захист виконує превентивну функцію, запобігаючи втратам добробуту; соціальна допомога підтримує тих, хто стикається з труднощами під час реалізації програми; соціальна підтримка створює умови для інноваційних змін і підвищення добробуту учасників.

З огляду на це, структура фінансування соціального захисту, соціальної допомоги та соціальної підтримки в межах будь-якої соціальної програми має формуватися таким чином, щоб відповідати критерію Парето та забезпечувати збалансоване поєднання

превентивних, компенсаторних і стимулювальних механізмів. У ветеранській сфері це означає відхід від декларативних пілг на користь інноваційних послуг, що генерують реальний соціальний ефект.

Таблиця 1. Ключові параметри розмежування понять соціального захисту, соціальної допомоги та соціальної підтримки

Поняття	Суб'єкти	Ключове завдання	Юридична природа та психологічний аспект
Соціальний захист	Держава	Забезпечення конституційних прав, стабільність військового середовища	Жорстко регламентована державна функція; гарантія правової безпеки.
Соціальна допомога	Органи соціального захисту	Адресна підтримка осіб у складних життєвих обставинах	Індивідуальні заходи для подолання кризових станів.
Соціальна підтримка	Держава, органи соціального захисту, міжнародні організації, неурядові організації (НУО), благодійні фонди та організації	Реінтеграція, забезпечення гідного життя та самореалізації	Організація транзакційного процесу через поєднання матеріальних ресурсів із емоційним та інформаційним обміном

Джерело: побудовано авторами.

Фундаментальними засадами соціальної підтримки ветеранів та базою для вибудовування довіри є адресність, гуманність та безповоротність. Проте без переходу від «соціального забезпечення» радянського зразка до європейської моделі «соціальних послуг» система залишатиметься громіздкою та неефективною. Виплата коштів без сервісного супроводу не вирішує проблему відчуження, а лише консервує її. З урахуванням цього, соціальна підтримка учасників бойових дій становить ключовий елемент забезпечення їхнього добробуту та поступового повернення до мирного життя після демобілізації. Вона охоплює комплекс програм і послуг, спрямованих на задоволення базових потреб, стабілізацію соціального становища та створення умов для подальшої інтеграції у цивільне середовище. Зміст і напрями такої підтримки узагальнено у таблиці 2, що дає змогу систематизувати основні форми допомоги, орієнтовані як на самих ветеранів, так і на членів їхніх сімей.

Правовою основою соціального захисту ветеранів є Конституція України⁴, Закон України «Про статус ветеранів війни та гарантії їх соціального захисту»⁵,

¹ Про статус ветеранів війни, гарантії їх соціального захисту: Закон України від 22 жовтня 1993 р. № 3551-ХІІ. *Відомості Верховної Ради України*. 1993. № 45, ст. 425. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/3551-12#Text>

² Капська А. Й., Пеша І. В., Міхеева О. Ю., Соляник М. Г. *Технології соціально-педагогічної роботи з сім'ями*. Київ, ВД «Слово», 2015. https://pidru4niki.com/78677/sotsiologiya/printsipti_sotsialnoyi_pidtrimki_simey#43

³ Економічні погляди Вільфредо Парето. URL: <http://surl.li/ebvnl>

⁴ Конституція України. *Відомості Верховної Ради України*. 1996. № 30, ст. 141.

⁵ Про статус ветеранів війни, гарантії їх соціального захисту: Закон України від 22 жовтня 1993 р. № 3551-ХІІ. *Відомості Верховної Ради України*. 1993. № 45, ст. 425. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/3551-12#Text>

Таблиця 2. Складові соціальної підтримки ветеранів

№ з/п	Вид соціальної підтримки	Характеристика	Одержувачі	Надавачі
1	Фінансова підтримка	Пенсійні виплати, одноразові та регулярні компенсації, спрямовані на відшкодування втрат, пов'язаних із проходженням служби, та забезпечення економічної стабільності ветеранів і членів їхніх сімей	Учасники АТО/ООС, ветерани, члени сімей загиблих	Пенсійний фонд України
2	Медична допомога та протезування	Безоплатне або пільгове медичне забезпечення, включаючи лікування бойових травм, реабілітацію, психологічну підтримку, забезпечення протезно-ортопедичними виробами, високо функціональними протезами, а також стоматологічне протезування; ремонт і заміна протезів.	Учасники АТО/ООС, ветерани війни, особи з інвалідністю внаслідок війни	Державні та комунальні медичні заклади; протезно-ортопедичні підприємства, акредитовані МОЗ; органи соцзахисту
3	Соціальні послуги	Психологічне консультування, соціальний супровід, правова допомога, кризове втручання та інші послуги, спрямовані на адаптацію до цивільного життя та подолання життєвих труднощів	Учасники АТО/ООС, ветерани, члени сімей,	Державні та недержавні установи соціального захисту
4	Професійна реабілітація та навчання	Професійна підготовка, перекваліфікація, кар'єрне консультування, сприяння працевлаштуванню та інтеграції у ринок праці	Учасники АТО/ООС, ветерани	Державна служба зайнятості, центри зайнятості, Центри ветеранського розвитку
5	Житлова підтримка	Пільгове забезпечення житлом, компенсації на його придбання, сприяння у вирішенні житлових питань через державні та місцеві програми	Учасники АТО/ООС та члени сімей, ветерани	Органи місцевого самоврядування, державні банки
6	Підтримка у відкритті та розвитку бізнесу	Фінансова допомога, консультації, менторська підтримка, супровід підприємницьких ініціатив ветеранів	Учасники АТО/ООС, ветерани, члени сімей	Місцеві органи влади, державні банки, служби зайнятості, бізнесові асоціації, громадські організації
7	Підтримка для сімей ветеранів	Соціальні послуги, психологічна допомога, консультації та інші форми підтримки, спрямовані на забезпечення стабільності та благополуччя сімей ветеранів	Члени сімей учасників АТО/ООС (ветеранів)	Державні та недержавні установи соціального захисту

Джерело: побудовано авторами за «Про внесення змін до Закону України «Про статус ветеранів війни, гарантії їх соціального захисту» щодо призначення одноразової грошової допомоги»: Закон України від 15.04.2025 № 4351-ІХ. *Відомості Верховної Ради*. 2025. № 35, ст. 140. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/4351-20#Text>; «Про соціальний і правовий захист військовослужбовців та членів їх сімей»: Закон України від 20.12.1991 № 2011-ХІІ. *Відомості Верховної Ради*. 1992. № 15, ст. 190. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/2011-12#Text>; Про статус ветеранів війни, гарантії їх соціального захисту: Закон України від 22 жовтня 1993 р. № 3551-ХІІ. *Відомості Верховної Ради України*. 1993. № 45, ст. 425. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/3551-12#Text>; Офіційний сайт Міністерства у справах ветеранів України. URL: <https://mva.gov.ua/veteranam>; Питання забезпечення житлом сімей загиблих військовослужбовців, осіб рядового і начальницького складу служби цивільного захисту, поліцейських та деяких інших осіб: Постанова Кабінету Міністрів України від 22 лютого 2017 р. № 119. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/119-2017-p#Text>; Питання надання статусу учасника війни деяким іншим особам: Постанова Кабінету Міністрів України від 23 вересня 2015 р. № 739. URL: <http://zakon5.rada.gov.ua/laws/show/739-2015-p>; Положення про територіальні центри комплектування та соціальної підтримки від 23.02.2022 № 154. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/154-2022-p#Text>; Деякі питання надання психологічної допомоги ветеранам війни, членам їх сімей, сім'ям загиблих (померлих) ветеранів війни та сім'ям загиблих (померлих) Захисників і Захисниць України: Постанова Кабінету Міністрів України від 29 листопада 2022 р. № 1338. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/1338-2022-p#Text>; Про затвердження Положення про Єдину інформаційну систему соціальної сфери: Постанова Кабінету Міністрів України від 14 квітня 2021 р. № 404. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/404-2021-p#Text>; Питання діяльності Міністерства у справах ветеранів України: Постанова Кабінету Міністрів України від 28 листопада 2018 р. № 986. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/986-2018-p#Text>; Про пенсійне забезпечення осіб, звільнених з військової служби, та деяких інших осіб: Закон України від 9 квітня 1992 р. № 2262-ХІІ. URL: <http://zakon3.rada.gov.ua/laws/show/2262-12>; Про реалізацію експериментального проекту щодо запровадження інституту помічника ветерана: Постанова Кабінету Міністрів України від 19 червня 2023 р. № 652. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/652-2023-p#Text>; Про затвердження Порядку забезпечення допоміжними засобами реабілітації: Постанова Кабінету Міністрів України від 5 квітня 2012 р. № 321. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/321-2012-p#Text>; Деякі питання протезування та ортезування виробами підвищеної функціональності за технологіями виготовлення, які відсутні в Україні, окремих категорій громадян, які брали участь в антитерористичній операції та/або забезпеченні її проведення і втратили функціональні можливості кінцівки або кінцівок: Постанова Кабінету Міністрів України від 1 жовтня 2014 р. № 518. URL: <https://www.kmu.gov.ua/npas/247667075>

Закон України «Про соціальні послуги»¹, Бюджетний² та Податковий³ кодекси та підзаконні акти. Державні стратегії, серед яких чільне місце посідає Стратегія ветеранської політики до 2030 року⁴, визначають пріоритети фінансування, спрямовані на забезпечення рівного доступу до соціальних гарантій, компенсацій, реабілітаційних та медичних послуг.

Аналіз інформації представленої у табл. 2 свідчить, що реалізація соціальної підтримки не обмежується діяльністю державних установ соціального захисту. До цього процесу активно залучаються органи місцевого самоврядування, громадські організації та благодійні фонди, що формує багатосуб'єктну модель надання допомоги. Такий підхід розширює можливості підтримки, забезпечує її гнучкість і дозволяє враховувати різноманітні потреби ветеранів у процесі їхньої соціальної адаптації.

Фінансування соціальної підтримки ветеранів реалізується через Міністерство у справах ветеранів у взаємодії з Міністерством соціальної політики, Міністерством охорони здоров'я та місцевими органами влади. У період повномасштабної агресії законодавча база зазнала помітного оновлення з метою приведення системи соціальних гарантій у відповідність до умов сучасної війни. Аналіз нормативно-правових актів, ухвалених у 2025 році, демонструє тенденцію до розширення переліку осіб, які можуть претендувати на статус учасника бойових дій та пов'язані з ним виплати. Зокрема, право на компенсаційні механізми було поширено на осіб, які брали безпосередню участь у бойових діях, але припинили службу до моменту офіційного оформлення статусу УБД, а також на працівників поліції та служб цивільного захисту, що виконували завдання в зоні бойових дій^{5, 6, 7, 8, 9, 10}.

Вагомим фінансовим зобов'язанням держави стала одноразова грошова допомога сім'ям загиблих

військовослужбовців. Відповідно до Закону № 4351-ІХ від 15 квітня 2025 року, розмір такої виплати встановлено на рівні 15 мільйонів гривень для родин загиблих, які загинули внаслідок бойових дій, починаючи з 24 лютого 2022 року. Для забезпечення реалізації цього права було запроваджено більш унормовану та чітку процедуру, ключовим елементом якої є підтвердження від командира військової частини щодо безпосередньої участі загиблого у заходах із оборони України¹¹.

Згідно результатів дослідження, ветерани та ветеранки зараз найбільше потребують фінансового захисту: 59,8% з опитаних визначили потребу в матеріальній підтримці, 12,8% в медичній, 8,7% в психологічній, 8,6% у юридичній, 5,7% зазначили потребу в інформаційній підтримці і 4,5% у освітній¹².

Фінансування ветеранської політики характеризується стабільним зростанням, попри загальну напруженість і дефіцит державних фінансів. У 2024 році обсяг видатків на соціальну підтримку ветеранів збільшився на 53% у порівнянні з попереднім, 2023 роком¹³. Державним бюджетом на 2025 рік було закладено 10,7 млрд грн на відповідні потреби, водночас затверджений бюджет на 2026 рік засвідчує майже дворазове зростання фінансування — до 19 млрд грн [4]. Таке зростання пояснюється запуском масштабних публічних інвестиційних проектів та розширенням мережі сервісних установ. Аналіз структури бюджету на 2025–2026 роки дозволяє виділити ключові фінансові пріоритети (табл. 3).

Істотне зростання фінансування ветеранських просторів та інституту фахівців із супроводу (2,9 млрд грн у 2026 році) свідчить про свідомий стратегічний курс держави на децентралізацію системи підтримки та наближення ключових сервісів безпосередньо до ветеранів на рівні територіальних громад¹⁴.

¹ Про соціальні послуги: Закон України. *Відомості Верховної Ради*. 2019. № 18, ст. 73. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/2671-19#Text>

² Бюджетний кодекс України. *Відомості Верховної Ради України*. 2010 №50–51, ст. 572. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/2456-17#Text>

³ Податковий кодекс України. *Відомості Верховної Ради України*. 2011. №№13–14, 15–16, 17, ст. 112. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/2755-17#Text>

⁴ Про схвалення Стратегії ветеранської політики на період до 2030 року: Розпорядження Кабінету Міністрів України від 27 грудня 2024 р. № 1209-р. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/1209-2024-%D1%80/ed20241129#Text>

⁵ «Про внесення змін до Закону України «Про статус ветеранів війни, гарантії їх соціального захисту» щодо призначення одноразової грошової допомоги»: Закон України. *Відомості Верховної Ради*. 2025. № 35, ст. 140. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/4351-20#Text>

⁶ Про ветеранське підприємництво: Закон України від 22 грудня 2022 р. № 2849-ІХ. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/4563-20#Text>

⁷ Деякі питання виплати грошової компенсації особам, які отримали поранення (контузію, травму або каліцтво) під час участі у заходах із забезпечення національної безпеки і оборони, відсічі і стримування збройної агресії проти України: Постанова Кабінету Міністрів України від 7 березня 2025 р. № 252. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/252-2025-p#Text>

⁸ Деякі питання забезпечення професійної адаптації осіб, які звільняються або звільнені з військової служби, з числа ветеранів війни, осіб, які мають особливі заслуги перед Батьківщиною, членів сімей таких осіб, членів сімей загиблих (померлих) ветеранів війни, членів сімей загиблих (померлих) Захисників та Захисниць України: Постанова Кабінету Міністрів України № 126 від 7 лютого 2025 р. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/126-2025-p#Text>

⁹ Деякі питання забезпечення діяльності фахівців із супроводу ветеранів війни: Постанова Кабінету Міністрів України від 24 січня 2025 р. № 67. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/67-2025-p#Text>

¹⁰ Про внесення змін до деяких постанов Кабінету Міністрів України щодо міжвідомчої взаємодії суб'єктів супроводу ветеранів війни, військовослужбовців, осіб рядового і начальницького складу служби цивільного захисту, поліцейських та членів їх сімей: Постанова Кабінету Міністрів України № 1025 від 22 серпня 2025 р. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/1025-2025-p#Text>

¹¹ Закон України «Про внесення змін до Закону України «Про статус ветеранів війни, гарантії їх соціального захисту» щодо призначення одноразової грошової допомоги». *Відомості Верховної Ради*. 2025. № 35, ст. 140. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/4351-20#Text>

¹² Потреби ветеранів і ветеранок. *Ветеранський фонд*. 2024. URL: <https://veteranfund.com.ua/>

¹³ Огляд бюджетної підтримки ветеранів у 2024 році. Міністерство фінансів України. 2024. URL: https://www.mof.gov.ua/uk/news/biudzhethna_pidtrimka_veteraniv_zroste_na_53_u_2024_rotsi-4217

¹⁴ Державний бюджет України на 2026 рік: фінансування ветеранської політики та субвенції на соціальні послуги. URL: <https://mva.gov.ua/presenter/category/86-novini/mayzhe-19-mlrd-grn-na-veteransku-politiku-uhvaleno-derzhavniy-budzheth2026>

Таблиця 3. Динаміка державних видатків на ключові напрями соціальної підтримки ветеранів у 2025–2026 роках

Напрямок бюджетних видатків	Обсяг у 2025 р. (млрд грн)	Обсяг у 2026 р. (млрд грн)	Зміни
Грошова компенсація за житло (I-II гр. інвалідності)	3,97	н/д	—
Діяльність фахівців із супроводу	н/д	2,9	Створення нового фонду
Розбудова ветеранських просторів	0,45	1,1	+0,6 млрд грн
Стоматологічне лікування та зубопротезування	0,8	1,0	+0,2 млрд грн
Реабілітаційні та психологічні послуги	2,6	н/д	Інтеграція в пакети НСЗУ

Джерело: побудовано авторами за Державний бюджет України на 2026 рік: фінансування ветеранської політики та субвенції на соціальні послуги. URL: <https://mva.gov.ua/pres-center/category/86-novini/mayzhe-19-mlrd-grn-na-veteransku-politiku-uhvaleno-derzhavniy-budzh2026>

Механізм отримання підтримки передбачає звернення ветерана до органів соціального захисту або ветеранських центрів, перевірку документів, оцінку потреб та надання допомоги. Така інституційна логіка демонструє поступовий перехід від фрагментарних, переважно компенсаційних інструментів до сервісної моделі, орієнтованої на індивідуалізовану роботу з ветераном.

Розширення мережі локальних сервісів і поява нових професійних ролей у системі супроводу не є ізольованими управлінськими рішеннями, а відображають глибшу парадигмальну трансформацію державної політики щодо ветеранів. Сучасна модель дедалі більше відходить від дефіцитної «пасивної» системи соціального захисту, зосередженої на пільгах і виплатах, і набуває рис проактивної політики розвитку людського капіталу.

Станом на 1 вересня 2025 року в Україні статус учасника бойових дій було надано понад 1,3 млн громадян. За даними Міністерства у справах ветеранів, до Єдиного державного реєстру ветеранів війни внесено 1 326 552 особи, які отримали відповідний статус¹. Для порівняння, до 2022 року він був присвоєний 556 467 громадянам, що свідчить про суттєве зростання кількості ветеранів унаслідок повномасштабної збройної агресії.

Динаміка надання статусу УБД демонструє різке збільшення після 2022 року. У перший рік повномасштабного вторгнення статус отримали 12 871 військовослужбовець, у 2023 році — 324 018 осіб, у 2024 році — 267 263 особи. За дев'ять місяців 2025 року цей показник становив 165 933 особи. За підсумками 2025 року в системі Міністерства оборони та Збройних сил

України статус учасника бойових дій було присвоєно 250 781 військовослужбовцю, причому майже половина рішень ухвалювалася в автоматичному режимі, без розгляду відповідними комісіями².

В умовах, коли кількість осіб зі статусом учасника бойових дій перевищила 1,5 мільйона, питання реінтеграції перестає бути суто гуманітарним і перетворюється на ключовий чинник економічної стабільності та національної безпеки. У цьому контексті ветерани розглядаються не як бюджетне навантаження, а як стратегічний ресурс, здатний генерувати додану вартість за умов наявності ефективних механізмів адаптації. Відсутність таких механізмів призводить до втрати потенційного ВВП через професійну дезадаптацію та соціальну маргіналізацію. Саме тому центри ветеранського розвитку постають інституційними платформами, що забезпечують перетворення військового досвіду на цивільну продуктивність, а інтеграція економічних та інституційних підходів стає ключовою умовою формування ветерана як активного суб'єкта ринкових відносин.

Ефективність функціонування центрів ветеранського розвитку (ЦВР) значною мірою визначається стійкістю інституційного середовища, у межах якого Міністерство у справах ветеранів виконує роль розробника нормативних стандартів, тоді як органи місцевого самоврядування виступають операційними осередками реалізації відповідних сервісів. Нормативно-правовий фундамент цієї системи формується трьома ключовими документами:

- законом України «Про статус ветеранів війни, гарантії їх соціального захисту», який визначає базові параметри соціального контракту між державою та ветеранами³;

- постановою Кабінету Міністрів України № 1560 від 26 листопада 2025 р. «Деякі питання створення та забезпечення функціонування мережі державних ветеранських просторів, що регламентує організаційні засади функціонування ветеранських просторів»⁴.

Слід зауважити на існуванні інституційних бар'єрів, таких як фінансова неспроможність, відсутність матеріально-технічного та кадрового забезпечення, що продукує наявність ризику виникнення «фінансового розриву» у процесі децентралізації, оскільки значна частина територіальних громад не володіє достатнім ресурсним потенціалом для стабільного утримання ЦВР за умов зростання попиту на їхні послуги. За таких обставин актуалізується потреба у впровадженні інструментів стимулюючої фінансової підтримки, зокрема субвенцій, розподіл яких здійснюється на основі ключових показників ефективності. Прив'язка обсягів державного фінансування до результативних індикаторів — таких як рівень працевлаштування ветеранів або кількість створених ветеранських бізнесів у громаді — сприятиме підвищенню інституційної спроможності ЦВР. Запровадження такої моделі дозволить трансформувати ЦВР із підрозділів, орієнтованих переважно на споживання бюджетних ресурсів, у інвестиційні платформи, здатні генерувати соціально-економічну віддачу

¹ Порошук Н. Скільки захисників отримали статус УБД у 2025 році? Дані Міноборони. 2025. URL: [https://glavcom.ua/...](https://glavcom.ua/)

² Там само.

³ Про статус ветеранів війни, гарантії їх соціального захисту: Закон України від 22 жовтня 1993 р. № 3551-XII. *Відомості Верховної Ради України*. 1993. № 45, ст. 425. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/3551-12#Text>

⁴ Деякі питання виплати грошової компенсації особам, які отримали поранення (контузію, травму або каліцтво) під час участі у заходах із забезпечення національної безпеки і оборони, відсічі і стримування збройної агресії проти України: Постанова Кабінету Міністрів України від 7 березня 2025 р. № 252. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/252-2025-п#Text>

та посилювати розвитковий потенціал територіальних громад.

Міжнародний досвід демонструє, що успішна реінтеграція ветеранів базується на економічній доцільності. Запозичення логіки GI Bill – де освіта є не пільгою, а інструментом «економічної конверсії» – є критичним для зміцнення стійкості ветеранів¹. Найбільш релевантним для України є досвід британської моделі СТР (Career Transition Partnership)², що дозволяє мінімізувати тривалість транзитного періоду (переходу до цивільної роботи) через пряму синхронізацію з потребами приватного сектору у частині прямої взаємодії з бізнес-асоціаціями. Крім того, запровадження такої моделі переходу дозволяє закладам вищої освіти адаптувати курси з перепідготовки та програм для здобуття мікрокваліфікації(й)³ [19] під конкретні вакансії та регіональні потреби⁴.

Заклади вищої освіти доцільно розглядати як одну з найбільш ефективних інституційних платформ для розміщення центрів ветеранського розвитку. Їхній потенціал полягає у здатності усувати розрив між специфічними компетентностями, набутими у військовій службі, та вимогами сучасного цивільного ринку праці. Інтеграція ЦВР у структуру університетів забезпечує доступ до освітніх, наукових, психологічних та соціальних ресурсів, що формує комплексне середовище для реінтеграції ветеранів⁵.

Діяльність ЦВР охоплює п'ять стратегічних функцій, кожна з яких має чітке економічне обґрунтування. Освітня функція передбачає прискорену перепідготовку та підвищення кваліфікації, що забезпечує швидку капіталізацію наявних знань і компетентностей ветеранів. Економічний ефект полягає у скороченні періоду повернення особи до статусу платника податків. Профорієнтаційна функція спрямована на формування індивідуальної траєкторії професійного розвитку та алгоритмізацію кар'єрного шляху. Це дозволяє зменшити навантаження на систему соціального страхування шляхом зниження витрат на виплати по безробіттю. Соціальна функція реалізується через кейс-менеджмент, координацію доступу до державних гарантій та навігацію у системі соціальних послуг. Її економічна доцільність полягає в оптимізації адміністративних витрат і скороченні часу, необхідного для отримання підтримки. Психологічна функція забезпечує стабілізацію ментального стану ветеранів на основі доказових методик психологічної допомоги. Це сприяє збереженню їхньої довгострокової працездатності та підвищенню продуктивності праці. Інклюзивна функція спрямована на створення безбар'єрного середовища та підтримку автономності осіб з інвалідністю. Економічний ефект полягає у зменшенні довгострокового бюджетного наванта-

ження, пов'язаного з утриманням таких осіб, завдяки їхній соціально-економічній активізації.

Узагальнюючи, інтеграція ЦВР у структуру закладів вищої освіти формує інституційно стійку модель реінтеграції, що поєднує освітні, соціальні та психологічні інструменти з економічно обґрунтованими механізмами підвищення людського капіталу ветеранів.

Однією з ключових інновацій у процесі реформування системи стало запровадження інституту фахівця із супроводу ветеранів і ветеранок. Це управлінське рішення покликане подолати проблему дезорієнтації та соціальної невизначеності, з якою часто стикаються військовослужбовці після демобілізації та повернення до цивільного життя. Відповідно до постанови Кабінету Міністрів України № 67 від 24 січня 2025 року, фінансування діяльності таких фахівців здійснюється у формі субвенцій місцевим бюджетам, що додатково акцентує значущість територіальних громад у реалізації ветеранської політики⁶.

Фахівець із супроводу визначається як підготовлений за затвердженням професійним стандартом спеціаліст, який надає комплексну підтримку не лише ветеранам допомагаючи оформити документи, інформуючи про доступні програми та координуючи взаємодію між установами, а й членам сімей загиблих захисників, осіб, зниклих безвісти, а також колишнім військовополоненим⁷.

За даними 2024 року, 72% ветеранів отримали хоча б одну соціальну виплату, 58% повідомили про покращення доступу до медичних та психологічних послуг, а 35% взяли участь у програмах професійної адаптації. Основні проблеми: регіональні відмінності у доступі, затримки виплат та недофінансування деяких програм.

Рівень доступності послуг варіюється залежно від географічного розташування, що зумовлено як навантаженням на інфраструктуру, так і близькістю до зони бойових дій. Зокрема, центральні регіони – 70% (найвищий показник); західні регіони – 65%; південні регіони – 60%; східні регіони – 55% (найнижчий показник)⁸.

Отже, проведене дослідження засвідчує глибоку трансформацію парадигми соціальної підтримки ветеранів, що відбувається в умовах переходу від інерційної радянської моделі до сучасної людиноцентричної системи, орієнтованої на розвиток людського капіталу та економічну активність реципієнтів. Зміна ролі ветерана – від пасивного об'єкта соціального забезпечення до повноправного суб'єкта економічних відносин – зумовлює переосмислення функціональної логіки державної політики у напрямі посилення інструментів професійної адаптації, реінтеграції та підвищення продуктивності.

¹ The GI Bill's History. Born of Controversy: The GI Bill of Rights. U.S. Department of Veterans Affairs. 2025. URL: http://www.gibill.va.gov/Benefits/history_timeline/index.html

² Career Transition Partnership. 2024. URL: <https://www.gov.uk/support-for-veterans/career-transition-partnership>

³ Положення про мікрокваліфікації в Черкаському державному технологічному університеті. 2024. URL: <https://chdtu.edu.ua/normative/normativni-dokumenty-chdtu2/dokumenty-yakimi-regulyuetsya-osvitnij-protses/item/20706-polozhennia-pro-mikrokvafikatsii-v-cherkaskomu-derzhavnomu-tekhnologichnomu-universiteti>

⁴ Career Transition Partnership. 2024. URL: <https://www.gov.uk/support-for-veterans/career-transition-partnership>

⁵ Белова І., Дробницький Ю., Журба М. Інтеграція ветеранів у систему соціального захисту: сучасні виклики. Проблеми управління суспільним розвитком в умовах криз та післякризового відновлення: матеріали ІІ наук.-практ. конф. за міжнар. участю / за заг. ред. Л. М. Мельничук, Т. В. Малахова; ННІМЗ НУОЗ України імені П.Л. Шупика (м. Київ, 4-5 груд. 2025 р.). Київ, 2026. 504 с.

⁶ Деякі питання забезпечення діяльності фахівців із супроводу ветеранів війни: Постанова Кабінету Міністрів України від 24 січня 2025 р. № 67. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/67-2025-p#Text>

⁷ Там само.

⁸ Огляд бюджетної підтримки ветеранів у 2024 році від Міністерства фінансів України. (2024). URL: https://www.mof.gov.ua/uk/news/biudzhetna_pidtrimka_veteraniv_zroste_na_53_u_2024_rotsi-4217

Інституційна архітектура системи підтримки знає структурної модернізації: централізовані бюрократичні механізми поступово замінюються мережевими моделями, що ґрунтуються на партнерстві закладів вищої освіти, Центрів ветеранського розвитку та територіальних громад. Фінансові інструменти переходять від декларативних, часто не забезпечених ресурсами пільг до адресних сервісів і монетизації, що відповідає принципам прозорості, ефективності та результативності. Зростання обсягів фінансування до рівня стратегічних інвестицій свідчить про формування нового підходу, у межах якого ветеранська політика розглядається як чинник довгострокового соціально-економічного розвитку.

Узагальнення виявлених тенденцій дозволяє сформулювати порівняльну характеристику ключових параметрів трансформації, що відображає змістовні відмінності між старою та новою моделями соціальної підтримки ветеранів (табл. 4).

Таблиця 4. Порівняльна характеристика трансформації підходів

Параметр	Стара модель	Людиноцентрична (нова) модель
Роль ветерана	Пасивний об'єкт соцзабезпечення	Активний суб'єкт економіки (платник податків)
Логіка системи	Компенсація втрат (пасивні пільги)	Розвиток людського капіталу (активна підтримка)
Інституційна платформа	Бюрократичний апарат міністерств та відомств	Мережа ЗВО, ЦВР та територіальні громади
Фінансовий інструмент	Декларативні, незабезпечені пільги	Адресні сервіси та монетизація
Обсяг фінансування	Залишковий принцип	Стратегічне інвестування

Джерело: побудовано авторами.

Порівняльний аналіз підтверджує, що сучасна людиноцентрична модель соціальної підтримки ветеранів є якісно новим концептуальним підходом, спрямованим на підвищення економічної активності, розвиток людського капіталу та зміцнення інституційної спроможності громад. Вона забезпечує перехід від пасивних компенсаційних механізмів до активних сервісів, орієнтованих на професійну адаптацію, реінтеграцію та формування стійких соціально-економічних результатів. Така трансформація створює підґрунтя для формування ефективної, інклюзивної та стійкої системи підтримки ветеранів, здатної відповідати викликам повоєнного розвитку та сприяти зміцненню загальнодержавної стійкості.

Висновки. Сучасна ветеранська політика України демонструє поступовий, але системний вихід за межі традиційного гуманітарного підходу, набуваючи ознак комплексного інструмента забезпечення економічної стабільності та зміцнення національної безпеки. Ефективність функціонування системи соціальної підтримки дедалі більше визначається здатністю держави інтегрувати фінансові ресурси в інституційні механізми розвитку, забезпечуючи їхню результативність, адресність та довгостроковий соціально-економічний ефект.

Ключовим науковим результатом проведеного дослідження є підтвердження переходу від моделі «пасивних пільг» до сервісно-орієнтованої парадигми, у межах якої ветеран розглядається не як об'єкт бюджетного утримання, а як активний суб'єкт економічних відносин. Така зміна ролі ветерана супроводжується трансформацією інструментарію державної політики. Так відмова від декларативних, часто неефективних механізмів (зокрема, черг на житло) поступається місцем адресним формам підтримки, серед яких – прямі грошові компенсації, житлові програми, індивідуалізовані траєкторії професійного розвитку та інші інструменти, спрямовані на підвищення економічної самодостатності та конкурентоспроможності ветеранів на ринку праці.

Зміна парадигми засвідчує формування нової логіки державної політики, у якій соціальна підтримка розглядається як інвестиція в людський капітал, а не як витратна стаття бюджету. Це створює підґрунтя для подальшого розвитку інституційної спроможності держави та громад, а також для формування стійкої моделі соціально-економічної реінтеграції ветеранів у повоєнний період.

У межах оцінювання інституційної та фінансової спроможності держави встановлено, що сучасна ветеранська політика характеризується безпрецедентним нарощуванням ресурсної бази, що свідчить про її стратегічну пріоритетність. Зокрема, збільшення бюджетних видатків у 2026 році демонструє переорієнтацію державної політики на довгострокові інвестиції у розвиток людського капіталу ветеранів. Важливим управлінським рішенням є спрямування коштів на забезпечення діяльності фахівців із супроводу, що покликане подолати інституційні розриви та забезпечити належний рівень сервісної підтримки на місцях. Паралельно відбувається розбудова інфраструктури підтримки, а саме, мережа Центрів ветеранського розвитку та ветеранських просторів розширюється, а їхнє фінансування зростає, формуючи необхідний сервісний каркас для реалізації нової моделі соціальної політики.

Разом із тим аналіз стратегічних викликів засвідчив наявність низки диспропорцій, що потребують негайного реагування. Однією з ключових проблем є регіональна нерівність: доступність послуг у центральних регіонах становить 70%, тоді як у східних – лише 55%, що вказує на суттєву територіальну асиметрію. Передбачене фінансування інституту фахівців із супроводу має потенціал стати інструментом вирівнювання цієї диспропорції. Виявлено також стратегічний розрив між державними пріоритетами та реальними потребами ветеранів, попри значні інвестиції у психологічні послуги, 59,8% опитаних визначають першочерговою потребою фінансовий захист, тоді як запит на психологічну допомогу задекларували лише 8,7%. Додатковим бар'єром виступає кадровий дефіцит та фінансова неспроможність окремих громад утримувати Центри ветеранського розвитку, що створює ризики фрагментації та деградації сервісної мережі. Сукупність цих чинників підкреслює необхідність подальшого удосконалення інституційних механізмів та підвищення адаптивності системи підтримки до реальних потреб ветеранів.

Отже, соціальна підтримка ветеранів постає як діяльність державних і місцевих органів влади, а також державних і недержавних установ соціального захисту, спрямована на надання матеріальної допомоги, пільг і соціальних послуг. Її метою є створення

умов для полегшення процесу реінтеграції та забезпечення належного рівня життя ветеранів і ветеранок, а також їхніх родин. Соціальна підтримка ветеранів має розглядатися як комплексна, міждисциплінарна та міжсекторальна система, що поєднує матеріальні механізми, професійні соціальні послуги, психологічну допомогу та інструменти соціально-економічної реінтеграції.

Ефективність системи підтримки ветеранів у довгостроковій перспективі критично залежить від здатності держави конвертувати бюджетні видатки у реальну соціально-економічну активність ветерана, розглядаючи кожну інвестовану гривню як внесок у сталий розвиток громади та держави.

ЛІТЕРАТУРА

1. Бондаренко Н. Б. Сприйнята соціальна підтримка учасників груп самопомогі, які мають проблеми психічного здоров'я: взаємозв'язок із соціально-статусними характеристиками. *Психологія та психосоціальні інтервенції*. 2019. № 2. С. 3–12. <https://doi.org/10.18523/2617-2348.2019.2.3-12>
2. Слосанська Г., Горішна Н., Бирик Д., Криницька І. Соціальна підтримка ветеранів російсько-української війни. *Social Work and Education*. 2023. Т. 10, № 1. С. 47–62. <https://doi.org/10.25128/2520-6230.23.1.5>
3. Нагайчук Н. Г., Третяк Н., Якушев О. В. Соціально-економічні дослідження сучасного стану недержавного пенсійного забезпечення в умовах воєнної реальності України. *Збірник наукових праць Черкаського державного технологічного університету. Серія: Економічні науки*. 2024. Т. 25, № 2 (73). С. 96–109. [https://doi.org/10.24025/2306-4420.73\(2\).2024.321776](https://doi.org/10.24025/2306-4420.73(2).2024.321776)
4. Plaksiuk O., Prodanova L., Yakusheva O., Nahaichuk N., Prikhno I., Yakubchinova M. Human capital as a factor of socio-economic development of the state: Main trends of the Slovak Republic. *Financial and Credit Activity: Problems of Theory and Practice*. 2023. Т. 5, № 52. С. 283–298. <https://doi.org/10.55643/fcapter.5.52.2023.4150>
5. Нагайчук Н. Г., Якушев О. В., Тернова Л. Ю. Інклюзія послуг підприємств готельно-ресторанного бізнесу в контексті забезпечення їх якості. *Актуальні проблеми економіки*. 2024. № 11, Т. 2(281/2). С. 91–106. <https://doi.org/10.32752/1993-6788-2024-2-281-91-106>
6. Журба І., Якушев О., Тернова Л., Самара Н., Присяжненко Ю. Основні напрямки та підходи щодо соціальної реабілітації учасників бойових дій в сучасних збройних конфліктах. *Ввічливість*. 2023. № 4. С. 78–86. <https://doi.org/10.32782/humanitas/2023.4.11>
7. Захарова О. Концепція розумного міста як альтернативний підхід до відновлення міської інфраструктури України в повоєнний період. *Збірник наукових праць Черкаського державного технологічного університету. Серія: Економічні науки*. 2022. № 67. С. 5–14. <https://doi.org/10.24025/2306-4420.67.2022.278792>
8. Захарова О. Talent management in business: Best international and Ukrainian practices. *Збірник наукових праць Черкаського державного технологічного університету. Серія: Економічні науки*. 2024. Т. 25, № 72 (1). С. 21–31. <https://doi.org/10.62660/ebestu/1.2024.21>
9. Якушев О., Захарова О., Зачосова Н., Якушева О., Чернишов О., Набока Р. Оцінка фінансово-економічної безпеки інноваційних підприємств у сфері гостинності та туризму. *Financial and Credit Activity: Problems of Theory and Practice*. 2023. № 2. С. 135–147. <https://doi.org/10.55643/fcapter.2.49.2023.4010>
10. Гуцалюк О. М. Динамічне обґрунтування інтеграційної стратегії корпоративного розвитку. *Економіка розвитку*. 2017. № 4 (84). С. 67–74.
11. Салига К. С., Гуцалюк О. М., Небаба Н. О. Формування інвестиційної привабливості та забезпечення економічної ефективності корпоративної інтеграційного об'єднання. *Ефективна економіка*. 2018. № 4. URL: <http://www.economy.nayka.com.ua/?op=1&z=7217>

Надійшла до редакції 06.03.2026

Прийнята до друку 23.04.2026

Опублікована 29.05.2026

REFERENCES

1. Bondarenko, N. B. (2019). Perceived social support of self-help group participants with mental health problems: Relationship with socio-status characteristics. *Psychology and Psychosocial Interventions*, 2(2), 3–12. <https://doi.org/10.18523/2617-2348.2019.2.3-12> [in Ukrainian].
2. Slozanska, H., Horishna, N., Bybyk, D., & Krynytska, I. (2023). Social support for veterans of the Russian-Ukrainian war. *Social Work and Education*, 10(1), 47–62. <https://doi.org/10.25128/2520-6230.23.1.5> [in Ukrainian].
3. Nahaichuk, N. H., Tretiak, N., & Yakushev, O. V. (2024). Socio-economic research on the current state of non-state pension provision in the conditions of Ukraine's wartime reality. *Collection of Scientific Papers of Cherkasy State Technological University. Series: Economic Sciences*, 25(2(73)), 96–109. [https://doi.org/10.24025/2306-4420.73\(2\).2024.321776](https://doi.org/10.24025/2306-4420.73(2).2024.321776) [in Ukrainian].
4. Plaksiuk, O., Prodanova, L., Yakusheva, O., Nahaichuk, N., Prikhno, I., & Yakubchinova, M. (2023). Human capital as a factor of socio-economic development of the state: Main trends of the Slovak Republic. *Financial and Credit Activity: Problems of Theory and Practice*, 5(52), 283–298. <https://doi.org/10.55643/fcapter.5.52.2023.4150>
5. Nahaichuk, N. H., Yakushev, O. V., & Ternova, L. Yu. (2024). Inclusion of hotel and restaurant business services in the context of ensuring their quality. *Actual Problems of Economics*, 11(2(281/2)), 91–106. <https://doi.org/10.32752/1993-6788-2024-2-281-91-106> [in Ukrainian].
6. Zhurba, I., Yakushev, O., Ternova, L., Samara, N., & Prysiazhenko, Yu. (2023). Main directions and approaches to social rehabilitation of combatants in modern armed conflicts. *Humanitas*, 4, 78–86. <https://doi.org/10.32782/humanitas/2023.4.11> [in Ukrainian].
7. Zakharova, O. (2022). The concept of a smart city as an alternative approach to the restoration of Ukraine's urban infrastructure in the post-war period. *Collection of Scientific Papers of Cherkasy State Technological University. Series: Economic Sciences*, 67, 5–14. <https://doi.org/10.24025/2306-4420.67.2022.278792> [in Ukrainian].

8. Zakharova, O. (2024). Talent management in business: Best international and Ukrainian practices. *Collection of Scientific Papers of Cherkasy State Technological University. Series: Economic Sciences*, 25(72(1)), 21–31. <https://doi.org/10.62660/ebcstu/1.2024.21> [in Ukrainian].

9. Yakushev, O., Zakharova, O., Zachosova, N., Yakusheva, O., Chernyshov, O., & Naboka, R. (2023). Assessment of financial and economic security of business innovation enterprises in hospitality and tourism. *Financial and credit activity problems of theory and practice*, 2, 135–147. <https://doi.org/10.55643/fcaptp.2.49.2023.4010> [in Ukrainian].

10. Hutsaliuk, O. M. (2017). Dynamic justification of the integration strategy of corporate development. *Development Economics*, 4(84). 67–74 [in Ukrainian].

11. Salyga K. S., Hutsaliuk, O. M., Nebaba N. O. (2018). Formation of investment attractiveness and ensuring economic efficiency of a corporate integration association. *Effective Economy*, 4. <http://www.economy.nayka.com.ua/?op=1&z=7217> [in Ukrainian].

Received: 06.03.2026

Accepted: 23.04.2026

Published: 29.05.2026

Архипова С. П., Нагайчук Н. Г., Белова І. О. Інституційні можливості соціальної підтримки ветеранів у контексті регіональної взаємодії бізнесу та освіти

Сформульовано проблему реформування системи соціальної підтримки ветеранів в умовах повномасштабної агресії та повоєнного відновлення. Обґрунтовано необхідність переходу від декларативної моделі забезпечення до сервісно-орієнтованої системи, здатної інтегрувати військовий досвід у цивільну економіку. Розкрито еволюцію соціальної підтримки як тривимірної системи та виявлено дисбаланси між державними стратегіями й реальними потребами ветеранів. Проаналізовано інституційні зміни, зокрема розвиток Центрів ветеранського розвитку та інституту фахівців із супроводу. Показано ризики фінансової неспроможності громад і регіональні диспропорції. Запропоновано напрями вдосконалення підтримки на основі партнерства бізнесу й освіти та людиноцентричного підходу.

Ключові слова: соціальна підтримка ветеранів; стратегічне партнерство бізнесу та освіти; соціально-економічний розвиток регіону (громади), центр ветеранського розвитку (ЦВР), стейкхолдери ветеранської політики, соціальна відповідальність; людський капітал; інноваційні практики.

Arkhipova S., Nahaichuk N., Bielova I. Institutional capacities of social support for veterans in the context of regional interaction between business and education abstract

In the context of full-scale armed aggression and the forthcoming phase of post-war recovery, the reform of veteran policy becomes a priority for national security and economic resilience. The rapid growth of the veteran population highlights the need to replace the declarative model of social provision with a service-oriented system capable of converting military experience into civilian productivity and recognising veterans as strategic human capital. The study conceptualizes social support as a three-dimensional system integrating functional, structural, and evaluative components. Analysis of research and legislation reveals persistent challenges: inefficient resource allocation, excessive procedural regulation, and limited opportunities for active social and professional reintegration. Financial and strategic assessment shows rising state obligations and identifies Law No. 4351-IX as a basis for a new social contract. Institutional changes include the development of Veteran Development Centers within higher education institutions and the introduction of veteran support specialists, alongside risks of local financial insolvency and regional disparities in access to services. Empirical data indicate a gap between state priorities and veterans' actual needs, with financial support remaining dominant. The results provide an analytical toolkit for stakeholders implementing the "Veteran Policy Strategy until 2030." The study demonstrates that transforming VDCs into investment-oriented platforms for professional retraining can generate socio-economic returns for communities, while specialist-based support models enhance administrative efficiency and inclusivity. The proposed improvements rely on human-centred and comprehensive approaches.

Keywords: veterans' social support; strategic partnership between business and education; socio-economic development of the region (community); Veteran Development Center (VDC); stakeholders of veteran policy; social responsibility; human capital; innovative practices.

Формат цитування:

Архипова С. П., Нагайчук Н. Г., Белова І. О. Інституційні можливості соціальної підтримки ветеранів у контексті регіональної взаємодії бізнесу та освіти. *Вісник економічної науки України*. 2026. № 1 (50). С. 114–123. [https://doi.org/10.37405/3041-1629.2026.1\(50\).114-123](https://doi.org/10.37405/3041-1629.2026.1(50).114-123)

Arkhipova, S., Nahaichuk, N., & Bielova, I. (2026). Institutional capacities of social support for veterans in the context of regional interaction between business and education abstract. *Visnyk ekonomichnoi nauky Ukrainy*, 1(50), 114–123. [https://doi.org/10.37405/3041-1629.2026.1\(50\).114-123](https://doi.org/10.37405/3041-1629.2026.1(50).114-123)

Наталія Володимирівна Зачосова,

д-р екон. наук, професор,

ORCID 0000-0001-8469-3681

e-mail: natazachosova@gmail.com;

Олексій Петрович Турун,

здобувач освітньо-наукового рівня доктора філософії,

ORCID 0009-0000-1468-1319

e-mail: turun.oleksii425@vu.edu.ua

Черкаський національний університет імені Богдана Хмельницького, м. Черкаси

АНТРОПОЦЕНТРИЧНІ ТРАНСФОРМАЦІЇ HR-МЕНЕДЖМЕНТУ У АНТИКРИЗОВИХ СТРАТЕГІЯХ УПРАВЛІННЯ ПІДПРИЄМСТВАМИ ПІД ВПЛИВАМИ ТРУДОВОЇ МІГРАЦІЇ І ЦИФРОВІЗАЦІЇ РИНКУ ПРАЦІ

Вступ. Стратегічне управління підприємствами повинне враховувати фактори наявності проблем із забезпеченням його фінансово-господарської діяльності різними видами корпоративних ресурсів у середньостроковій та довгостроковій перспективах. Кадровий ресурс є одним із найважливіших елементів для досягнення результативності та цільових орієнтирів суб'єкта господарювання у таких напрямках менеджменту, як фінансовий, інноваційний, маркетинговий, операційний, антикризовий, тощо, а також відіграє провідну роль для отримання ними конкурентних переваг на ринках товарів і послуг. Сучасний стан вітчизняного ринку праці характеризується кількома негативними тенденціями, які стають на заваді своєчасному закриттю роботодавцями вакантних посад та поповненню ними кадрового капіталу завдяки інтелектуальному потенціалу робочої сили. Зокрема, високий рівень трудової міграції, спричинений повномасштабним вторгненням, демографічна криза, що призводить до зменшення кількості економічного активного населення, яке формує пропозицію робочої сили, завищені уявлення молоді про власний рівень компетенцій та професійну цінність, що спонукає вимагати вищого рівня оплати праці, ніж сучасні роботодавці можуть запропонувати, тощо, призвели до того, що станом на початок 2026 року знайти фахівця потрібної кваліфікації стає складним і водночас стратегічно значимим завданням для HR-менеджера. Цифровізація економічних відносин ще більше ускладнює цю проблему, оскільки завдяки цифровим і комунікаційним технологіям висококваліфіковані фахівці отримали можливість дистанційно працювати на зарубіжні компанії, отримуючи заробітну плату, суттєво вищу за ту, що можуть собі дозволити більшість українських підприємств, установ, організацій. Зважаючи на те, що цифрові трансформації підприємств має стати пошук шляхів збереження наявного персоналу та розроблення HR-стратегій щодо розвитку його інтелектуального потенціалу та компетенцій. Однак, будь-яка стратегія виявиться неефективною, якщо працівники не будуть лояльними та вмотивованими, не відчуватимуть себе частиною компанії. Досягнути такого рівня взаємовідносин менеджменту та колективу можна завдяки запровадженню антропо-

центричного підходу в системі HR-менеджменту організації.

Реалії військового часу призвели до того, що переважна частина вітчизняних підприємств ідентифікує власний фінансово-господарський стан як кризовий. Крім людського капіталу, бізнесу бракує і фінансових, і матеріальних, і енергетичних ресурсів, і креативних ідей для масштабування діяльності. Тому їх сучасні стратегічні орієнтири фокусуються не на сталому або цифровому розвитку, що було б досить логічно для здобуття конкурентних переваг, а на подоланні кризових явищ та економічному виживанні у воєнний час. Відтак, стратегічний менеджмент стає нерозривно пов'язаним з антикризовим, і для українських підприємств доцільною є розробка саме антикризових стратегій управління, одним із пріоритетних векторів яких буде антропоцентричне управління персоналом.

Аналіз останніх досліджень і публікацій. Науковий інтерес до розроблення та реалізації антикризових стратегій сучасними підприємствами стрімко зріс з початком активізації трудової міграції внаслідок початку повномасштабного вторгнення, оскільки дефіцит людського капіталу є джерелом розгортання кризових явищ у підприємницькому середовищі. Вітчизняні науковці активно оновлюють теоретичні підходи до формування стратегій антикризового управління [6, 9], досліджують стратегічні зміни для розвитку конкурентоспроможної екосистеми в умовах цифровізації та антикризового менеджменту [10], узагальнюють антикризові методи управління в умовах постпандемії та воєнного стану, окреслюючи особливості їх застосування та стратегічне значення [8, 11, 14] порівнюють конкурентні стратегії та заходи антикризового управління підприємствами у довоєнний та повоєнний періоди [4], вивчають антикризові підходи до стратегічного управління розвитком і конкурентоспроможністю бренду бізнес-організації в умовах цифрової трансформації та євроінтеграції [2], ідентифікують роль стратегічного фінансового контролінгу в системі антикризового управління підприємством [7].

Окремим напрямом наукового пошуку для українських вчених стала тематика антикризового управління персоналом у стратегічному вимірі [12]. Так, у фахових публікаціях останніх років простежується інтерес дослідників до розроблення антикризової програми управління персоналом як стратегії подолання бізнес-проблем підприємства [11] та оновлення антикризових стратегій управління трудовими ресурсами [13].

Метою статті стало обґрунтування теоретико-методичних засад і розробка практичних рекомендацій щодо антропоцентричної трансформації HR-менеджменту як формотворчого елемента антикризових стратегій підприємств, що дозволить у перспективі забезпечити їхню конкурентоспроможність і збереження інтелектуального капіталу в умовах інтенсивної трудової міграції та цифровізації ринку праці. Для досягнення поставленої мети необхідно вирішити такі завдання: ідентифікувати вплив трудової міграції на глибину кадрового голоду та дефіциту компетенцій на вітчизняному ринку праці, обґрунтувати роль цифровізації у прискореній втраті вітчизняними підприємствами кадрового ресурсу та кадрового потенціалу, розкрити сутність людиноцентрованого підходу в системі антикризового стратегічного управління персоналом.

Результати дослідження. У науковій літературі переважає реактивний підхід до розуміння антикризового управління, як діяльності, пов'язаної з проведенням спеціальних заходів управлінським апаратом підприємства на заключних фазах кризи, а саме – при загрозі втрати фінансової стійкості, управлінні напередодні банкрутства, або в рамках ініційованої процедури банкрутства (Олійник та ін., 2025; Захарова, 2025). Логічно стверджувати, що антикризова стратегія управління підприємством у такому контексті – це комплексний структурований довгостроковий план превентивних та оперативних заходів, спрямованих на запобігання банкрутству, стабілізацію фінансово-господарського стану та відновлення конкурентоспроможності підприємства в умовах високої невизначеності або відкритої кризи. У залежності від джерела походження кризових явищ – фінансовий стан, втрата клієнтів, відсутність інвестицій, згиблення по-

питу на товари та послуги, технологічна відсталість, втрата провідних фахівців, тощо, антикризові стратегії можуть набувати вузько функціональних форм і бути строго націленими на подолання конкретної загрози – економічної, соціальної, кадрової і т.д.

Серед вітчизняних дослідників існує думка, що за кризових умов для підприємств найбільш характерними є такі проблеми з кадрами, як оплата праці, напруженість соціально-психологічного клімату у колективі через невпевненість у майбутньому, плинність кваліфікованих кадрів, тощо, і вирішувати ці проблеми потрібно швидко і з найменшими втратами. Для позитивного їх вирішення знадобиться розроблення та реалізація антикризових заходів із урахуванням залучення самих співробітників до дій щодо покращення позицій підприємства [1, 5, 18]. Залучення працівників до формування антикризових HR-стратегій є ознакою антропоцентризму, оскільки робить можливим виявлення конкретних потреб і інтересів членів трудового колективу та дає змогу підібрати стратегічні та антикризові інструменти, що дозволять їх задовольнити.

Особливістю стратегічного антикризового управління в умовах воєнного стану та турбулентності ринку праці має стати його соціальне спрямування – підтримка персоналу, збереження робочих місць, забезпечення гідних умов праці, допомога постраждалим та участь у відновленні спільнот. Соціальна відповідальність бізнесу стає важливим елементом стратегії виживання та зміцнення довіри між працівниками та менеджментом [11, 15].

Рис. 1. демонструє перспективні напрями залучення працівників до формування антикризових стратегій підприємства як прояв антропоцентризму в HR-менеджменті.

Рис. 1. Напрями залучення працівників до формування антикризових стратегій підприємства як прояв антропоцентризму в HR-менеджменті

Джерело: розроблено авторами.

Таким чином, персонал підприємства може бути залученим до формування таких розділів антикризових стратегій, як управління ризиками, запровадження інновацій, управління безпекою праці та економічною безпекою, стратегічне планування та прогнозування, моделювання сценаріїв розвитку подій, тощо.

Від початку 2022 року багато підприємств втрачали власний персонал внаслідок воєнних дій, мобілізації та міграції за кордон чи внутрішнього переміщення. Нині, у 2026 році, потребу у робочій силі, а радше – у людському капіталі – складно задовольнити через нестабільність ринку праці, нестачу кадрів, відсутність фахівців відповідної кваліфікації [8].

Цифровізація ринку праці є суттєвим каталізатором для поширення антропоцентричних підходів у різних функціональних площинах менеджменту, оскільки стимулює швидкість прийняття HR-рішень, без яких можна втратити талановитого претендента на вакансію. Компанії, які вміло інтегрують цифрові технології, можуть оперативно реагувати на зміни ринкових умов, впроваджувати інновації та адаптувати бренд-стратегію до нових викликів [2]. Рівень цифровізації значною мірою демонструє рівень інноваційності та сучасності компанії, що приваблює покоління зумерів, які усе активніше, зважаючи на досягнення працездатного віку, входять на ринок праці. Оскільки молодь є основною для кадрового резерву економіки, антикризові стратегії підприємств у частині HR-менеджменту мають містити інструменти рекрутингу, адаптації та професійного розвитку молодих талантів, у тому числі і з використанням цифрових технологій та менторства.

Регулярні опитування та виявлення думки працівників щодо проблем і перспектив діяльності підприємства, а також стосовно можливостей покращення умов праці і підвищення рівня їх задоволення нею можуть стати якісною інформаційною базою під час розробки або оновлення антикризових стратегій і кадрових політик компанії. Наприклад, у 2025 році у Черкаському національному університеті імені Богдана Хмельницького було проведено опитування, у межах якого 30 респондентів – працівників підприємств регіону, надали інформацію щодо того, як часто до них застосовуються мотиваційні заходи, чи стикались вони з дискримінацією на робочому місці та чи дотримуються їх роботодавці принципів різноманітності, справедливості і інклюзивності (рис.2, 3, 4). Отримані результати переконливо свідчать, що сучасні підприємства ще не в повній мірі усвідомлюють необхідність запровадження антропоцентричних стратегій управління персоналом. Залишення традиційних HR-політик, орієнтованих на використання робочої сили виключно з метою досягнення економічних цілей бізнесу, спричинить плінність персоналу, а трудова міграція, що день за днем спустошує вітчизняний ринок праці, перетворить цей процес у справжню кадрову кризу, подолання якої коштуватиме підприємствам значно більше ресурсів, ніж запровадження дієвих мотиваційних політик, принципів DEI та усунення дискримінації у межах HR-стратегій.

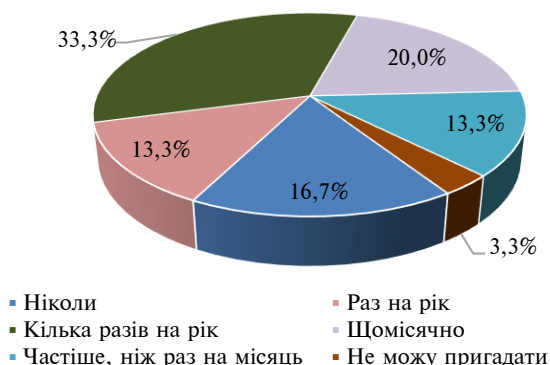

Рис. 2. Частота застосування до працівників різних форм мотивації

Джерело: узагальнено авторами за результатами анкетування, 2025 рік.

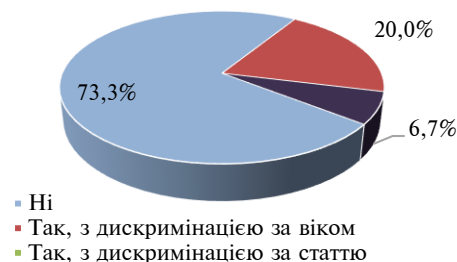

Рис. 3. Відповіді респондентів на запитання, чи стикалися вони з проявами дискримінації на робочому місці

Джерело: узагальнено авторами за результатами анкетування, 2025 рік.

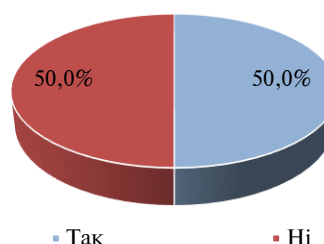

Рис. 4. Відповіді респондентів на запитання, чи дотримуються їх роботодавці принципів DEI (різноманітність, справедливість, інклюзивність)?

Джерело: узагальнено авторами за результатами анкетування, 2025 рік.

До чинників, які впливають на ефективність антикризового управління, належать: професіоналізм і спеціальна підготовка до антикризового управління, мистецтво управління, методологія розробки ризико орієнтованих рішень, здатність до співпраці та координації зі всіма зацікавленими сторонами в організації, лідерство, людський фактор – врахування потреб та інтересів співробітників в процесі антикризового управління [6]. Тобто, антикризовий менеджмент також повинен мати ознаки антропоцентризму.

Погоджуємось із [8], що ключовим завданням антикризового менеджменту під час війни є збереження професійного персоналу, а також підтримка його фізичного та психологічного стану. Війна створює особливі виклики для керівників, оскільки їхній спокій, впевненість у власних можливостях і в майбутньому компанії впливають на підлеглих, допомагаючи їм відновити емоційну стабільність, підвищити рівень довіри та сприяти формуванню культури прозорості й відкритості в організації. До основних потреб та інтересів персоналу підприємства, що перебуває у стані кризи або відчуває ознаки її початку, можна віднести: збереження робочого місця, гарантування своєчасної оплати праці, забезпечення можливості гнучкого робочого графіку, відсутність загрози припинення соціальних гарантій, раціональне робоче навантаження і баланс роботи та відпочинку, інформаційну відкритість керівництва та надання своєчасної та правдивої інформації щодо дійсного стану підприємства та заходи психологічної допомоги та підтримання ментального здоров'я.

Навчання цифровим навичкам є важливим елементом стратегії антикризового HR-менеджменту, що спрямований на забезпечення працівників необхідними знаннями та компетенціями в умовах швидких змін, спричинених цифровізацією. Страте-

гія може включати два основні підходи – перепідготовка працівників та підвищення кваліфікації [10]. Антропоцентричний принцип тут реалізується у наданні працівнику можливості покращити свою конкурентоспроможність.

Розробка ефективних антикризових стратегій, які підтримують вмотивованість працівників, вимагає гнучкості в управлінні, адаптації до змінюваного середовища та використання інноваційних підходів до компенсацій витрат на навчання і розвиток. Особливо важливою є інвестиція в професійний розвиток

персоналу, що дозволяє організаціям зберігати кадрову конкурентоспроможність, навіть коли економічна ситуація залишається нестабільною [12], а криза – тривалою.

У табл. 1 узагальнено пропозиції щодо антропоцентричних трансформацій HR-менеджменту у антикризових стратегіях управління підприємствами, які мають задовольняти власні кадрові потреби в умовах масштабної трудової міграції і цифровізації ринку праці.

Таблиця 1. Антропоцентричні трансформації HR-менеджменту у антикризових стратегіях управління підприємствами на дефіцитному ринку праці

Антропоцентричні практики	Суть трансформації HR-менеджменту	Зміни до антикризових стратегій	Прогнозований ефект
Інтеграція принципів DEI (Diversity, Equity, Inclusion) у кадрову політику підприємства	Облаштування інклюзивних робочих місць, гнучкі графіки, рівні можливості кар'єрного зростання та оплати праці	DEI-аудит кадрового складу, запровадження політики рівного доступу до вакансій; інклюзивні рекрутингові практики	Збільшення кадрового резерву; підвищення лояльності, покращення бренду роботодавця
Усунення дискримінації за віком і статтю	Формування недискримінаційного середовища праці з урахуванням демографічних викликів і старіння робочої сили	Врахування інтересів різних поколінь у мотиваційних політиках, гендерно-нейтральний HRM, реверсивне менторство	Залучення працівників «срібної економіки»; приваблення молодих талантів
Розвиток комунікації керівників із підлеглими	Перехід до партнерської моделі управління, заснованої на діалозі та довірі	Періодичні зустрічі один на один, комунікація у месенджерах, зворотний зв'язок	Підвищення залученості; зниження соціальної напруги
Антикризові мотиваційні політики, індивідуалізовані під конкретні інтереси та потреби працівників	Трансформація мотивації з фокусом на психологічну безпеку та ментальне здоров'я	Гнучкі системи оплати; індивідуальні мотиваційні пакети; програми підвищення добробуту; баланс роботи та життя	Підвищення продуктивності; утримання компенсація негативних ефектів міграції
Розширення ролі працівників у формуванні стратегічних орієнтирів бізнесу	Інституціоналізація участі персоналу у стратегічному управлінні підприємством	Стратегічні сесії з персоналом; опитування, анкетування, збір фідбеків	Підвищення лояльності, формування кадрового резерву управлінців
Цифровізація HR-процесів з антропоцентричним фокусом	Використання гейміфікації для мотивації, а цифрових платформ – для навчання працівників	Використання штучного інтелекту для полегшення робочого навантаження, створення цифрових профілів працівників	Дистанційна робота, гнучке планування завдань, покращення умов праці
Управління навчанням і розвитком та взаємодія різних поколінь працівників	Створення механізмів поступової передачі професійних знань між поколіннями	Наставництво; менторинг, коучинг; горизонтальні кар'єрні траєкторії	Збереження критичних знань, нарощення нематеріальних активів

Джерело: складено авторами.

Отже, кадрова резильєнтність має стати одним із стратегічних орієнтирів антикризового управління підприємствами в умовах дефіциту кваліфікованої робочої сили. Запровадження антропоцентричних HRM-рішень, таких як реверсивне менторство, індивідуальні мотиваційні та кар'єрні траєкторії, корпоративні системи навчання та розвитку персоналу для швидкого оновлення компетенцій без залучення значних зовнішніх інвестицій, дозволять ефективно управляти талантами та сформувати внутрішній кадровий капітал, без потреби конкурентної боротьби з іншими роботодавцями та можливостями нетрадиційної занятості на класичному та цифровому ринках праці.

Висновки. Запропоновано авторський підхід до антропоцентричної трансформації HRM-системи підприємства, що дозволяє сформувати win-win стра-

тегію взаємодії керівництва та персоналу завдяки: інтеграції принципів DEI у кадрову політику, усунення дискримінації за віком і статтю, розвитку комунікаційних процесів між керівниками і підлеглими, антикризовим мотиваційним політикам, розширенню ролі працівників у формуванні стратегічних орієнтирів бізнесу, цифровізації HRM-процесів на засадах антропоцентризму, управлінню навчанням і розвитком та активній професійній взаємодії різних поколінь працівників.

Окреслені у дослідженні напрями антропоцентричної трансформації стратегій і політик HR-менеджменту підприємств формують соціально-орієнтовану людиноцентричну модель антикризового управління персоналом, подібну до тих, що набули широкого поширення у іноземних компаніях, які сліду-ють цілям сталого розвитку, і у межах якої працівник

розглядається не як корпоративний ресурс, що потребує витрат для забезпечення результативності бізнесу, а як стратегічний актив кризової резильєнтності та економічного виживання суб'єкта господарювання у воєнний час. Їх запровадження на рівні стратегічного управління дозволяє підприємствам компенсувати наслідки трудової міграції, подолати дефіцит кваліфікованого трудового ресурсу на ринку праці, підвищити адаптивність робочих колективів до цифрових трансформацій трудових відносин і бізнес-

процесів і забезпечити формування інтелектуального потенціалу для довгострокової стійкості та сталого розвитку.

Перспективи подальших досліджень полягають у розробленні кількох сценаріїв розвитку тенденцій на ринку праці та у прогнозуванні їх впливу на стратегічне управління підприємствами за умови прийняття або відмови їх керівництвом від антропоцентричного підходу до антикризового управління персоналом.

ЛІТЕРАТУРА

1. Бикова А. Л., Лобза А. В., Пильгун А. Р. Розроблення антикризової програми управління персоналом як стратегія подолання бізнес-проблем підприємства. *Держава та регіони. Серія: Економіка та підприємництво*. 2022. № 1. С. 67–71. <https://doi.org/10.32840/1814-1161/2022-1-11>
2. Гусаковська Т. О., Войт Б. Р. Антикризові підходи до стратегічного управління розвитком і конкурентоспроможністю бренду бізнес-організації в умовах цифрової трансформації та євроінтеграції. *Бізнес Інформ*. 2025. № 2. С. 457–462. <https://doi.org/10.32983/2222-4459-2025-2-457-462>
3. Захарова О. В., Стрекалов І. О. Історичні уроки антикризового управління: персоналістичний вимір, оптимізація витрат та інновації. *Economic bulletin of Cherkasy State Technological University*. 2025. Vol. 26, Iss. 1(74). С. 58–69. [https://doi.org/10.24025/2306-4420.1\(74\).2025.326282](https://doi.org/10.24025/2306-4420.1(74).2025.326282)
4. Карачина Н. П., Сметанюк О. А., Крепкий П. В. Конкурентні стратегії та заходи антикризового управління підприємствами у довоєнний та повоєнний періоди. *Економічний простір*. 2025. № 200. С. 179–183. <https://doi.org/10.30838/EP.200.179-183>
5. Манн Р. В., Гулак Д. В., Якушева О. В., Якушев О. В. Економіка бізнесу: недоліки впливу держави на мотивацію персоналу. *Збірник наукових праць Черкаського державного технологічного університету. Серія: Економічні науки*. 2021. Вип. 62. С. 64–69. <https://doi.org/10.24025/2306-4420.65.2022.262869>
6. Михайлова Є. В., Михайлов С. В. Теоретичні підходи до формування стратегій антикризового управління. *Український економічний часопис*. 2023. Вип. 1. С. 38–42. <https://doi.org/10.32782/2786-8273/2023-1-7>
7. Олійник О. В., Виговська Н. Г., Полчанов А. Ю., Петрук А. О. Роль стратегічного фінансового контролінгу в системі антикризового управління підприємством. *Ефективна економіка*. 2025. № 2. <http://doi.org/10.32702/2307-2105.2025.2.19>
8. Петришин Н. Я., Давидчак М. О. Антикризові методи менеджменту в умовах постпандемії та воєнного стану: особливості застосування та стратегічне значення. *Економіка. Фінанси. Право*. 2024. № 10. С. 40–42. <https://doi.org/10.37634/efp.2024.10.8>
9. Подлужна Н. О., Петченко М. В., Якушев О. В. Виклики трансформації антикризового управління підприємствами в сучасних умовах. *Збірник наукових праць Черкаського державного технологічного університету. Серія: Економічні науки*. 2020. № 57. С. 104–109. <https://doi.org/10.24025/2306-4420.0.57.2020.206457>
10. Рибалко-Рак Л. А., Гусаковська Т. О., Опришко В. І. Цифровізація та антикризове управління: стратегічні зміни для розвитку конкурентоспроможної екосистеми. *Проблеми економіки*. 2025. № 1. С. 223–229. <https://doi.org/10.32983/2222-0712-2025-1-223-229>
11. Скопенко Н. С., Мостенська Т. Л., Мостенська Т. Г., Голобородько В. П., Зоренко І. А. Антикризове управління підприємствами: стратегічний вимір в умовах воєнного стану. *Агросвіт*. 2025. № 11. С. 114–123. <https://doi.org/10.32702/2306-6792.2025.11.114>
12. Сокурченко П. І., Малащенко Ю. А., Лисиченко О. О., Богдан О. І. Антикризове управління персоналом: ефективні стратегії та інструменти в умовах економічної нестабільності. *Інвестиції: практика та досвід*. 2024. № 24. С. 103–108. <https://doi.org/10.32702/2306-6814.2024.24.103>
13. Шербан О. Я., Малик Л. О., Сенишин С. Є., Кондра О. Р. Антикризові стратегії управління персоналом підприємства. *Актуальні проблеми розвитку економіки регіону*. 2025. Вип. 21 (1). С. 76–86. <https://doi.org/10.15330/apred.1.21.76-86>
14. Havryliuk O., Yakushev O., Petchenko M., Zachosova N., Bielialov T., Kozlovskaya S. Cyber security and artificial intelligence in the context of ensuring business security in wartime. *Financial and Credit Activity: Problems of Theory and Practice*. 2023. Vol. 6, № 53. P. 451–459. <https://doi.org/10.55643/fcaptp.6.53.2023.4130>
15. Plaksiuk O., Horvathova V., Yakushev O. Human capital as a factor increasing the efficiency and competitiveness of an enterprise. *Academy Review*. 2023. № 1 (58). P. 160–174. <https://doi.org/10.32342/2074-5354-2023-1-58-12>
16. Plaksiuk O., Prodanova L., Yakusheva O., Nahaichuk N., Prikhno I., Yakubchynova M. Human capital as a factor of socio-economic development of the state: Main trends of the Slovak Republic. *Financial and Credit Activity: Problems of Theory and Practice*. 2023. Vol. 5, № 52. P. 283–298. <https://doi.org/10.55643/fcaptp.5.52.2023.4150>
17. Plaksiuk O., Yakushev O., Yakusheva O., Moisieienko L. Analysis and assessment of human capital in the regions of Slovakia. *Economics. Ecology. Socium*. 2023. Vol. 7. P. 13–25. <https://doi.org/10.31520/2616-7107/2023.7.3-2>
18. Telnova H., Kolodiziev O., Petchenko M., Yakushev O., Shulga N., Kochetkov V. Foreign trade policy and its impact on economic growth. *Financial and Credit Activity: Problems of Theory and Practice*. 2023. Vol. 4, № 51. P. 345–357. <https://doi.org/10.55643/fcaptp.4.51.2023.4097>
19. Гуцалюк О. М. Інтеграційні аспекти стратегічного планування розвитку акціонерного товариства. *Глобальні та національні проблеми економіки*. 2016. Вип. 11. С. 322–327.
20. Гуцалюк О. М. Інтеграційний базис управління конкурентним позиціонуванням корпоративних підприємств. *Бізнес навігатор*. 2017. № 4-1 (43). С. 136–142.

21. Гуцалюк О. М. Динамічне обґрунтування інтеграційної стратегії корпоративного розвитку. *Економіка розвитку*. 2017. № 4 (84). С. 67–74.

22. Салига К. С., Гуцалюк О. М. Ресурсно-компетентнісна парадигма організації управління корпоративними інтеграційними процесами акціонерних товариств. *Бізнес Інформ*. 2018. № 10. С. 369–376.

Надійшла до редакції 05.03.2026

Прийнята до друку 28.04.2026

Опублікована 29.05.2026

REFERENCES

1. Bykova, A. L., Lobza, A. V., & Pylhun, A. R. (2022). Development of an anti-crisis personnel management program as a strategy for overcoming business problems of the enterprise. *State and Regions. Series: Economics and Entrepreneurship*, 1, 67–71. <https://doi.org/10.32840/1814-1161/2022-1-11> [in Ukrainian].
2. Husakovska, T. O., & Voit, B. R. (2025). Anti-crisis approaches to strategic management of development and competitiveness of a business organization brand in the conditions of digital transformation and European integration. *Business Inform*, 2, 457–462. <https://doi.org/10.32983/2222-4459-2025-2-457-462> [in Ukrainian].
3. Zakharova, O., Strekalov, I. (2025). Historical lessons of crisis management: personalistic dimension, cost optimisation and innovation. *Economic bulletin of Cherkasy State Technological University*, 26(1(74)), 58–69. [https://doi.org/10.24025/2306-4420.1\(74\).2025.326282](https://doi.org/10.24025/2306-4420.1(74).2025.326282) [in Ukrainian].
4. Karachyna, N. P., Smetaniuk, O. A., & Krepyki, P. V. (2025). Competitive strategies and anti-crisis management measures of enterprises in the pre-war and post-war periods. *Economic Space*, 200, 179–183. <https://doi.org/10.30838/EP.200.179-183> [in Ukrainian].
5. Mann, R., Hulak, D., Yakusheva, O., & Yakushev, O. (2021). Business economics: Shortcomings of state influence on personnel motivation. *Collection of Scientific Papers of Cherkasy State Technological University. Series: Economic Sciences*, 62, 64–69. <https://doi.org/10.24025/2306-4420.65.2022.262869> [in Ukrainian].
6. Mykhailova, Ye. V., & Mykhailov, S. V. (2023). Theoretical approaches to the formation of anti-crisis management strategies. *Ukrainian Economic Journal*, 1, 38–42. <https://doi.org/10.32782/2786-8273/2023-1-7> [in Ukrainian].
7. Oliinyk, O. V., Vyhovska, N. H., Polchanov, A. Yu., & Petruk, A. O. (2025). The role of strategic financial controlling in the system of anti-crisis management of the enterprise. *Efficient Economy*, 2. <http://doi.org/10.32702/2307-2105.2025.2.19> [in Ukrainian].
8. Petryshyn, N. Ya., & Davydchak, M. O. (2024). Anti-crisis methods of management in the conditions of post-pandemic and martial law: features of application and strategic importance. *Economy. Finances. Law*, 10, 40–42. <https://doi.org/10.37634/efp.2024.10.8> [in Ukrainian].
9. Podluzhna, N., Petchenko, M., & Yakushev, O. (2020). Challenges of transforming crisis management of enterprises in modern conditions. *Collection of Scientific Papers of Cherkasy State Technological University. Series: Economic Sciences*, 57, 104–109. <https://doi.org/10.24025/2306-4420.0.57.2020.206457> [in Ukrainian].
10. Rybalko-Rak, L. A., Husakovska, T. O., & Opryshko, V. I. (2025). Digitalization and anti-crisis management: strategic changes for the development of a competitive ecosystem. *The Problems of Economy*, 1, 223–229. <https://doi.org/10.32983/2222-0712-2025-1-223-229> [in Ukrainian].
11. Skopenko, N. S., Mostenska, T. L., Mostenska, T. G., Holoborodko, V. P., & Zorenko, I. A. (2025). Anti-crisis management of enterprises: strategic dimension in the conditions of martial law. *Agrosvit*, 11, 114–123. <https://doi.org/10.32702/2306-6792.2025.11.114> [in Ukrainian].
12. Sokurenko, P. I., Malashenko, Yu. A., Lysychenko, O. O., & Bohdan, O. I. (2024). Anti-crisis personnel management: effective strategies and tools in the conditions of economic instability. *Investment: Practice and Experience*, 24, 103–108. <https://doi.org/10.32702/2306-6814.2024.24.103> [in Ukrainian].
13. Shcherban, O. Ya., Malyk, L. O., Senyshyn, S. Ye., & Kondra, O. R. (2025). Anti-crisis strategies for personnel management of the enterprise. *Actual Problems of the Development of the Economy of the Region*, 21(1), 76–86. <https://doi.org/10.15330/apred.1.21.76-86>
14. Havryliuk, O., Yakushev, O., Petchenko, M., Zachosova, N., Bielialov, T., & Kozlovska, S. (2023). Cyber security and artificial intelligence in the context of ensuring business security in wartime. *Financial and Credit Activity: Problems of Theory and Practice*, 6(53), 451–459. <https://doi.org/10.55643/fcaptop.6.53.2023.4130>
15. Plaksiuk, O., Horvathova, V., & Yakushev, O. (2023). Human capital as a factor increasing the efficiency and competitiveness of an enterprise. *Academy Review*, 1(58), 160–174. <https://doi.org/10.32342/2074-5354-2023-1-58-12>
16. Plaksiuk, O., Prodanova, L., Yakusheva, O., Nahaichuk, N., Prikhno, I., & Yakubchynova, M. (2023). Human capital as a factor of socio-economic development of the state: Main trends of the Slovak Republic. *Financial and Credit Activity: Problems of Theory and Practice*, 5(52), 283–298. <https://doi.org/10.55643/fcaptop.5.52.2023.4150>
17. Plaksiuk, O., Yakushev, O., Yakusheva, O., & Moisieienko, L. (2023). Analysis and assessment of human capital in the regions of Slovakia. *Economics. Ecology. Socium*, 7(3), 13–25. <https://doi.org/10.31520/2616-7107/2023.7.3-2>
18. Telnova, H., Kolodiziev, O., Petchenko, M., Yakushev, O., Shulga, N., & Kochetkov, V. (2023). Foreign trade policy and its impact on economic growth. *Financial and Credit Activity: Problems of Theory and Practice*, 4(51), 345–357. <https://doi.org/10.55643/fcaptop.4.51.2023.4097>
19. Hutsaliuk, O. M. (2016). Integration aspects of strategic planning of joint-stock company development. *Global and national problems of the economy*, 11, 322–327 [in Ukrainian].
20. Hutsaliuk, O. M. (2017). Integration basis for managing competitive positioning of corporate enterprises. *Business Navigator*, 4-1(43), 136–142 [in Ukrainian].
21. Hutsaliuk, O. M. (2017). Dynamic justification of the integration strategy of corporate development. *Development Economics*, 4(84), 67–74 [in Ukrainian].

22. Salyga K. S., Hutsaliuk, O. M. (2018). Resource-competence paradigm of the organization of management of corporate integration processes of joint-stock companies. *Business Inform*, 10, 369–376 [in Ukrainian].

Received: 05.03.2026

Accepted: 28.04.2026

Published: 29.05.2026

Зачосова Н. В., Турун О. С. Антропоцентричні трансформації HR-менеджменту у антикризових стратегіях управління підприємствами під впливами трудової міграції і цифровізації ринку праці

У статті обґрунтовано теоретико-методичні засади антропоцентричної трансформації HR-менеджменту в межах антикризових стратегій підприємств. Запропоновано авторський підхід до антропоцентричної трансформації HRM-системи підприємства, що дозволяє сформувати win-win стратегію взаємодії керівництва та персоналу завдяки: інтеграції принципів DEI у кадрову політику, усунення дискримінації за віком і статтю, розвитку комунікації керівників із підлеглими, антикризовим мотиваційним політикам, розширенню ролі працівників у формуванні стратегічних орієнтирів бізнесу, цифровізації HRM-процесів з антропоцентричним фокусом, управлінню навчанням і розвитком та активній професійній взаємодії різних поколінь працівників. Визначено, що кадрова резильєнтність має стати стратегічним орієнтиром, який дозволяє підприємствам компенсувати брак трудових ресурсів на дефіцитному ринку праці шляхом розвитку внутрішнього потенціалу працівників.

Ключові слова: стратегічне управління, ринок праці, антикризове управління, HR-менеджмент, персонал, трудова міграція, цифровізація, антропоцентризм.

Zachosova N., Turun O. Anthropocentric transformations of HR management in anti-crisis strategies of enterprise management under the influence of labor migration and digitalization of the labor market

The article substantiates the theoretical and methodological principles and develops practical recommendations for the anthropocentric transformation of HR management as a formative element of anti-crisis strategies of Ukrainian enterprises. The current state of the domestic labor market is studied, which as of the beginning of 2026 is characterized by a deepening personnel shortage caused by intensive labor migration, demographic crisis and digitalization of social and labor processes. It is revealed that digital transformation creates additional challenges for Ukrainian employers due to the outflow of highly qualified talents to foreign companies in the format of remote employment. It is proved that in conditions of martial law, strategic management of the enterprise is inextricably linked with anti-crisis management, where the priority vector becomes a human-centered approach. The essence of the anti-crisis strategy is substantiated as a structured plan of preventive measures aimed at stabilizing the business and preserving its intellectual capital. Based on the results of a survey of 30 employees of enterprises in the Cherkasy region, it was found that existing HR policies often ignore the principles of equality, inclusiveness and psychological support, which leads to a decrease in staff loyalty.

An author's approach to the anthropocentric transformation of the enterprise's HRM system is proposed, which allows for the formation of a win-win strategy for interaction between management and staff through: integration of DEI principles into personnel policy, elimination of age and gender discrimination, development of communication between managers and subordinates, anti-crisis motivational policies, expansion of the role of employees in the formation of strategic business guidelines, digitalization of HRM processes with an anthropocentric focus, management of training and development and active professional interaction of different generations of employees. It is determined that personnel resilience should become a strategic guideline that allows enterprises to compensate for the lack of external resources by developing the internal potential of employees. The conclusion is formulated that the transition from reactive to proactive human-centered management is a necessary condition for ensuring long-term sustainability and sustainable development of business entities in the context of increased labor migration and digitalization of labor market segments.

Keywords: strategic management, labour market, crisis management, HR management, personnel, labour migration, digitalization, anthropocentrism.

Формат цитування:

Зачосова Н. В., Турун О. С. Антропоцентричні трансформації HR-менеджменту у антикризових стратегіях управління підприємствами під впливами трудової міграції і цифровізації ринку праці. *Вісник економічної науки України*. 2026. № 1 (50). С. 124-130. [https://doi.org/10.37405/3041-1629.2026.1\(50\).124-130](https://doi.org/10.37405/3041-1629.2026.1(50).124-130)

Zachosova, N., & Turun, O. (2026). Anthropocentric transformations of HR management in anti-crisis strategies of enterprise management under the influence of labor migration and digitalization of the labor market. *Visnyk ekonomichnoi nauky Ukrainy*, 1(50), 124-130. [https://doi.org/10.37405/3041-1629.2026.1\(50\).124-130](https://doi.org/10.37405/3041-1629.2026.1(50).124-130)

Галина Йосипівна Островська,

канд. екон. наук, доцент,

ORCID 0000-0002-9318-2258

e-mail: h.ostrovska@gmail.com;

Олександр Тарасович Островський,

здобувач вищої освіти ступеня магістра,

ORCID 0000-0003-0109-3758

e-mail: homesasha1@gmail.com

Тернопільський національний технічний університет імені Івана Пулюя, м. Тернопіль

РОЗВИТОК ПРОФЕСІЙНИХ КОМПЕТЕНЦІЙ ПРАЦІВНИКІВ ПРОМИСЛОВИХ ПІДПРИЄМСТВ В УМОВАХ ЦИФРОВОЇ ТРАНСФОРМАЦІЇ

Вступ. Поточна фаза розвитку промислового сектору маркується тотальною інформаційно-цифровою перебудовою, яка пронизує як технологічне ядро виробництва, так і архітектоніку управлінських процесів [4]. В умовах експоненційного впровадження інноваційних рішень відбувається не лише ускладнення змісту праці, а й радикальна реконфігурація вимог до компетентнісного профілю персоналу. Це, своєю чергою, інтенсифікує потребу у формуванні нетривіальних моделей професійного розвитку, здатних функціонувати в режимі постійної динамічної адаптації. У такому контексті ключовим детермінантом стійкості та конкурентної резильєнтності підприємств виступає спроможність людського ресурсу до швидкої перекваліфікації, освоєння цифрових інструментів і когнітивної переорієнтації в умовах турбулентного середовища.

У межах існуючих інтерпретацій дефініції «компетенції» професійна діяльність здебільшого трактується як форма усвідомленої трудової активності, спрямована на задоволення як індивідуальних, так і суспільно значущих потреб. Водночас у науковому дискурсі простежується поліваріантність підходів до осмислення сутності компетенцій. Зокрема, окремі дослідники акцентують на їх відносній автономності від знаннєвого компоненту, що в крайніх інтерпретаціях призводить до концепту «беззнаннєвої конфігурації компетенцій», у межах якої домінують поведінкові та особистісні характеристики суб'єкта діяльності. Така позиція піддається обґрунтованій критиці, оскільки нівелює епістемологічну основу професійної підготовки.

Альтернативний теоретичний вектор ґрунтується на приматі знань, умінь і навичок як фундаментальних конструктів, що формують ядро професійних компетенцій незалежно від галузевої специфіки чи функціонального профілю діяльності. У межах цього підходу компетенції розглядаються як багаторівнева система, що підлягає класифікаційній декомпозиції за різними критеріями (рівнями, групами, класами), що, власне, і зумовлює наявність дискусійного поля у сучасних дослідженнях [18].

Таким чином, дефініційна конструкція «професійні компетенції» постає як інтегративне утворення, структуроване за принципом ієрархічної двокомпонентності: первинного рівня (знання, уміння, навички) та вторинного рівня (досвід, когнітивні й поведінкові здібності, індивідуальні характеристики).

Аналіз останніх досліджень і публікацій. Сучасний науковий дискурс, присвячений моделюванню

процесів формування професійних компетенцій, характеризується високим ступенем концептуальної варіативності та міждисциплінарної насиченості. Як у вітчизняній, так і в закордонній дослідницькій традиції акцент зміщується від статичних уявлень про компетентність до її динамічної інтерпретації як емергентної властивості людського капіталу. У цьому контексті ключовими аналітичними вимірами виступають гнучкість трудових ресурсів, конфігурація компетентнісного профілю працівників, адаптивність організаційної культури та рівень задоволеності працею, що у сукупності формують продуктивнісні результати діяльності персоналу.

У низці досліджень простежується опосередкований характер взаємозв'язку між гнучкістю людських ресурсів і результативністю праці, який реалізується через такі медіаційні змінні, як організаційна адаптація, культурна узгодженість і суб'єктивна задоволеність роботою [21]. Паралельно обґрунтовується теза про те, що вплив компетентності на продуктивність не є лінійним, а набуває складної багатofакторної форми, де значущу роль відіграють поведінкові та мотиваційні параметри [20]. Водночас відсутність універсалізованої теоретичної матриці, придатної для екстраполяції на всі типи організацій і категорії зайнятих, пояснюється об'єктивною гетерогенністю економічних систем, галузевих специфікацій та інституційних середовищ. У наукових дослідженнях [5; 19] висвітлено прикладні аспекти використання інтелектуальних інформаційних систем в управлінні промисловими підприємствами, з акцентом на їх ролі у розвитку професійних компетенцій персоналу та в підвищенні обґрунтованості управлінських рішень. Науковцями узагальнюється ядро ключових компетенцій працівника майбутнього, до складу якого віднесені цифрові навички, здатність до обробки та інтерпретації даних, адаптивність [17], інноваційність і орієнтація на неперервне навчання [12]. У цьому контексті автори [23] пропонують інструментарій вимірювання цифрових компетенцій, включаючи технічні, поведінкові та когнітивні компоненти персоналу.

Плеядою вчених [1; 2] здійснено систематизацію науково-методологічних підходів до процесів інтелектуалізації підприємств, а також узагальнено й концептуально структуровано механізми стимулювання цього процесу. Зазначені механізми спрямовані на активізацію формування і розвитку професійних компетенцій та ефективне використання інтелектуального потенціалу з метою забезпечення інноваційної динаміки організаційних систем. Автором [10] фокус

дослідження зміщено на конструювання інтегративних концептуальних підходів до оцінювання компетентнісного потенціалу підприємств, адаптованих до параметрів сучасного господарського середовища.

Своєю чергою авторами наукових праць [7; 11] доведено, що інтелектуалізація розвитку підприємств формує стратегічний вектор трансформації їхнього потенціалу в контексті сталого розвитку та переходу до Індустрії 5.0, яка поєднує цифрові технології з людиноорієнтованими підходами управління. Дослідниками [16] обґрунтовано особливості стратегічного розвитку підприємств у контексті цифрової трансформації, кризових і воєнних викликів через призму формування професійних компетенцій; виявлення ролі «вікон можливостей» у їх розвитку та обґрунтування напрямів посилення стратегічної стійкості. Водночас в роботах [3; 6] підтверджено, що людський інтелект та інноваційні технології стають ключовим ресурсом розвитку промисловості України в умовах обмеженості традиційних факторів зростання. Їх синергія формує основу економічної стійкості, довгострокового розвитку та підвищення міжнародної конкурентоспроможності держави.

Водночас низкою науковців [8; 9] встановлено, що розвиток компетентнісної складової підприємств у цифровій економіці потребує поетапного організованого управлінського підходу, спрямованого на адаптацію, підвищення конкурентоспроможності й забезпечення інноваційного розвитку.

З огляду на це, актуалізується необхідність розроблення теоретико-методичного підходу до формування адаптивно-ітеративної моделі професійних компетенцій працівників, що поєднує інструментарій Design Science Research із механізмами управління організаційними змінами, а також визначення прикладних механізмів її впровадження в умовах цифрово орієнтованого середовища.

Мета статті. Метою дослідження є концептуалізація та теоретико-методологічне обґрунтування моделі формування компетенцій працівників промислових підприємств в умовах інформаційно-цифрової трансформації шляхом інтеграції інструментарію Design Science Research (DSR) із практиками управління організаційними змінами, а також ідентифікація прикладних механізмів імплементації зазначеної моделі в цифрово орієнтованому середовищі.

Результати дослідження. У цифрово трансформованому середовищі підвищення конкурентоспроможності працівників набуває статусу імперативного елементу корпоративних стратегій. Інвестиції у розвиток людського капіталу, інституціоналізація гнучких організаційних конфігурацій та активна підтримка трансформаційних змін з боку менеджменту формують передумови не лише для збереження зайнятості, а й для підвищення загальної ефективності функціонування підприємств. Водночас цифрова економіка висуває до працівника розширений спектр вимог, що охоплює не тільки техніко-технологічну компетентність, а й інноваційність мислення, адаптивність та здатність до швидкого перенавчання професійної поведінки.

Особливої значущості набувають якісні методи оцінювання професійних компетенцій, які дозволяють вийти за межі формалізованих метрик і здійснювати ідентифікацію латентного потенціалу працівників. Це, своєю чергою, створює підґрунтя для більш точного прогнозування траєкторій розвитку персо-

налу та забезпечення довгострокової конкурентної стійкості підприємств.

Додатковим ускладнюючим чинником виступає трансформація характеру соціально-трудових відносин під впливом цифровізації, що актуалізує потребу у формуванні таких якостей, як когнітивна гнучкість, здатність до самонавчання, міждисциплінарність та цифрова грамотність. Відповідно, сучасний працівник розглядається не лише як виконавець регламентованих функцій, а як активний носій ініціативності, інноваційності та безперервного професійного розвитку.

Отже, підвищення конкурентоспроможності персоналу постає як багаторівневий і системно детермінований процес, що потребує стратегічно узгодженого поєднання цифрових інструментів, організаційних механізмів і інституційної підтримки з боку як бізнес-середовища, так і державних структур. Саме підприємства, які здійснюють проактивні інвестиції у розвиток компетентнісного потенціалу своїх працівників, отримують довгострокові конкурентні переваги, що проявляються у зростанні продуктивності, укріпленні організаційної культури та підвищенні здатності до утримання і залучення талантів.

Інформаційно-цифрова трансформація економіки, зокрема промислового сектору, постає як альтернативний еволюційний вектор, що вже набув емпірично фіксованих ознак. Її розгортання детермінується не лише технологічною експансією, а й глибинними соціально-демографічними зрушеннями, які істотно трансформують параметри функціонування ринку праці. З одного боку, спостерігається відносне скорочення рівня безробіття, тоді як з іншого – загострюється структурний дефіцит трудових ресурсів, насамперед у сегменті висококваліфікованої праці.

Особливо відчутним є брак фахівців, які володіють інженерно-технічними компетенціями та здатні працювати в умовах технологічно складних виробництв. У ряді галузей рівень кадрового дефіциту набуває критичних масштабів, що зумовлюється як міграційними втратами людського капіталу, так і системними демографічними дисбалансами [25]. До останніх належать, зокрема, процеси старіння населення, які обмежують потенціал до професійної ресоціалізації та навчання, а також тривале зниження народжуваності, що унеможливорює повноцінне відтворення трудового потенціалу.

Найбільш інтенсивно зазначені диспропорції проявляються у середньо- та високотехнологічних секторах, орієнтованих на виробництво засобів виробництва та складної промислової продукції, включаючи машинобудування, верстатобудування, автомобілебудування та хімічну промисловість. У цих сегментах фіксується дефіцит як висококваліфікованих інженерних кадрів, так і працівників робітничих спеціальностей, що посилює ризики зниження виробничої спроможності підприємств.

Це, своєю чергою, актуалізує необхідність переосмислення підходів до формування професійних компетенцій як ключового інструменту забезпечення адаптивності та конкурентної стійкості підприємств в умовах цифрово детермінованих трансформацій.

Згідно з представленим короткостроковим прогнозом, дефіцит кадрів у переробному секторі поступово зростатиме в середньому на 0,5% на рік, що означає і збільшення конкуренції роботодавців за працівників.

Водночас окреслені трансформаційні зрушення імплікують посилення стратегічного курсу роботодавців на тотальну автоматизацію та роботизацію рутинізованих операцій і бізнес-процесів. Така орієнтація має двовекторну функціональну спрямованість: по-перше, мінімізувати деструктивний вплив кадрового дефіциту на економічну результативність організацій; по-друге, оптимізувати алокацію трудових ресурсів, створюючи передумови для інтенсифікації розвитку професійної компетентності та зростання індивідуальної конкурентної спроможності працівників.

З огляду на викладене, сучасна парадигма еволюції економічних систем і суб'єктів реального сектору концептуалізується крізь призму двох базових імперативів. Перший імператив пов'язаний із домінуванням процесно-продуктної інноваційності, яка генерує перманентне оновлення вимог до когнітивно-операційного профілю працівника, включаючи знання, уміння, навички та спектр метакомпетентностей. Другий імператив детермінується тотальною інформатизацією та цифровізацією бізнес-процесів, що актуалізує необхідність системного редизайну моделей професійних компетенцій із урахуванням технологічної конвергенції.

У сучасних наукових розвідках, присвячених конструюванню інноваційних моделей компетентного розвитку, домінує акцент на трансформації освітніх контурів — як базової, так і додаткової професійної підготовки — із введенням до наукового обігу категорії надпрофесійних (трансверсальних) навичок. Останні розглядаються як універсальний адаптаційний ресурс, релевантний як для суб'єктів первинної інтеграції у ринок праці, так і для вже зайнятого персоналу. У межах цієї логіки формується також окрема таксономічна категорія — «цифрові компетенції», що охоплює знаннєво-операційні та поведінкові параметри ефективної взаємодії з інформаційно-цифровими технологіями.

Попри безсумнівну евристичну цінність такого підходу, його прикладна релевантність не є безумовною, оскільки штучна сегрегація цифрових компетенцій у самостійну категорію не завжди відповідає реальній логіці функціонування організацій. У практичній площині цифровізація не додає новий шар компетенцій, а трансформує їх внутрішню структуру, інтегруючи цифрову складову у базовий професійний профіль працівника.

У зв'язку з цим найбільш продуктивним видається підхід, що передбачає ітеративно-адаптивне конструювання переліку знань, умінь, навичок та інших здібностей, релевантних конкретному функціональному контексту діяльності працівника в умовах прогресивної організації. Така організація, відповідно до результатів закордонних досліджень [13; 15; 22; 25; 26], вирізняється високим рівнем технологічної інтегрованості, гнучкістю управлінських структур, інституціоналізацією безперервного навчання та здатністю до проактивної трансформації під впливом зовнішніх і внутрішніх викликів.

В основі вищеописаного підходу є методологія Design Science Research (DSR). Спочатку така методологія використовувалася для проектування моделей професійних компетенцій, необхідних працівникам ІТ-сфери, а в даний час різні адаптації цієї методології використовуються як науковий інструмент, призначений для ітеративної розробки вимог до знань, умінь, навичок та інших здібностей, які пред'являють прогресивні організації до компетентно [24].

DSR-методологія передбачає об'єднання наукових знань у галузі формування професійних компетенцій працівників та процесів інформаційно-цифрової трансформації організацій із прикладними (практичними) завданнями стратегічного управління діяльністю та розвитком господарюючого суб'єкта. Прикладне застосування DSR-методології можна подати у вигляді процесу, показаного на рис. 1.

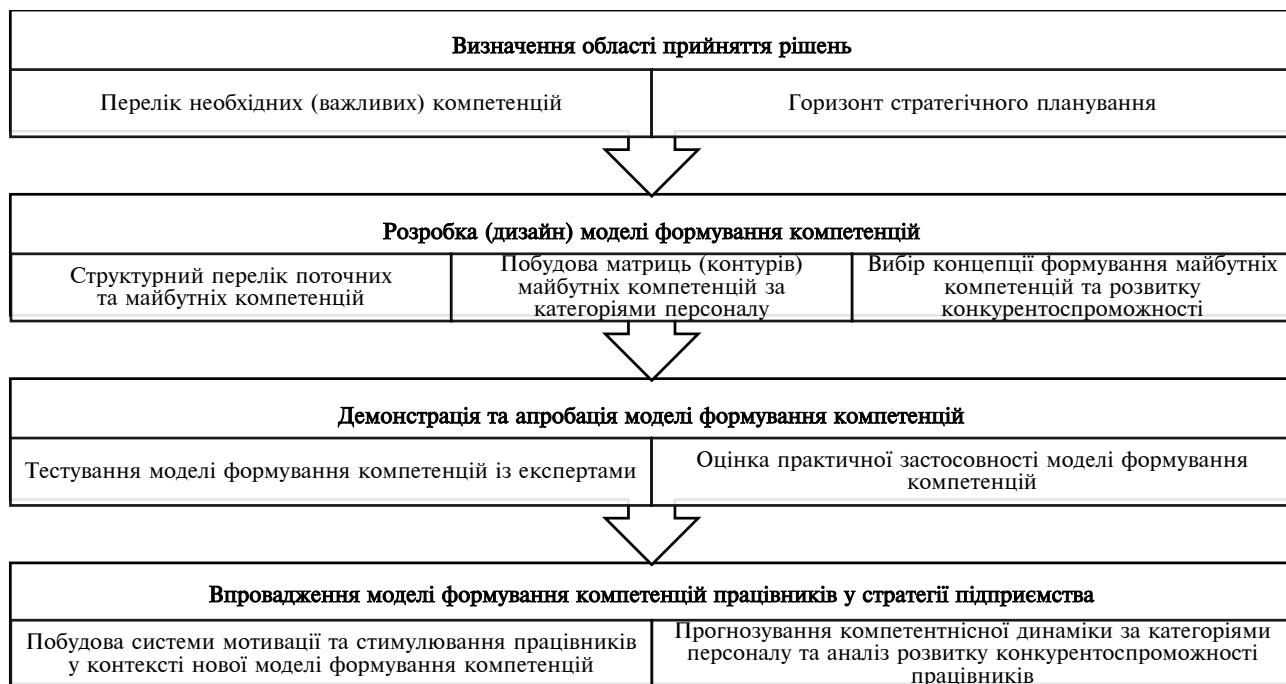

Рис. 1. Застосування DSR-методології розробки моделі формування компетенцій працівників організацій у умовах інформаційно-цифрової трансформації

Джерело: адаптовано авторами з урахуванням [14].

Застосування методології Design Science Research (DSR) у практиці управління кадровими ресурсами та інтелектуальним капіталом організації передбачає формування узгодженої аналітичної проєкції, в межах якої стан професійної компетентності персоналу та рівень його конкурентної спроможності корелюються зі стратегічними орієнтирами розвитку підприємства, а також із глибиною і масштабом інформаційно-цифрової трансформації. Така кореляція створює підґрунтя для запуску ітеративно-рекурсивного циклу, у межах якого здійснюється безперервне уточнення та ревізія вимог до компетентнісного профілю працівників.

Узагальнена процедура розроблення моделі формування професійних компетенцій і розвитку конкурентоспроможності персоналу може бути репрезентована як трифазна конструкція.

На першому етапі здійснюється ідентифікація проблемного поля, що потребує управлінського втручання, з урахуванням стратегічного горизонту функціонування підприємства. У цьому контексті визначається релевантний спектр компетенцій, необхідних для досягнення цільових параметрів розвитку, а також фіксуються розриви між наявним і бажаним станом компетентнісного забезпечення.

Другий етап передбачає проєктно-дизайнерське конструювання моделі формування компетенцій. У його межах здійснюється структурно-порівняльне зіставлення поточних і перспективних компетентнісних характеристик, формується матрична конфігурація майбутніх компетенцій за категоріями персоналу, а також обирається концептуальна логіка їх розвитку. Ключовою ознакою цього етапу є орієнтація на адаптивно-ітеративні механізми, що забезпечують гнучкість і масштабованість запропонованих рішень.

На третьому етапі відбувається емпірична апробація та валідація розробленої моделі із залученням експертного середовища, до якого можуть входити як представники академічної спільноти, так і фахівці галузевих та професійних практик. У разі підтвердження прикладної релевантності модель інтегрується у стратегічний контур організації, включаючи її загальнокорпоративну, кадрову, інноваційну, фінансову та виробничу складові.

Методологічна логіка DSR виходить із припущення, що досягнення стратегічного успіху організації в умовах цифрової трансформації можливе лише за умови якісної трансформації мисленнєвих моделей як управлінського, так і виконавського рівнів. Це передбачає формування принципово нової конфігурації професійних компетенцій, яка відрізняється від тієї, що була релевантною в попередніх технологічних укладах. Відтак ігнорування сучасних, передусім інформаційно-цифрових, технологій об'єктивно обмежує потенціал економічного зростання та стратегічного розвитку підприємства.

У таких умовах підприємства транслюють до персоналу підвищені та якісно модифіковані вимоги. Вузкоспеціалізовані знання перестають бути самодостатніми, натомість зростає значущість здатності до їх прикладного використання, зокрема із залученням цифрових інструментів та технологічних рішень. Це безпосередньо впливає на конкурентоспроможність працівників як у внутрішньоорганізаційному середовищі, так і на відкритому ринку праці.

Інформаційно-цифрова трансформація зумовлює попит на працівників нового типу, які характе-

ризуються: високим рівнем внутрішньої мотивації до професійного зростання; відкритістю до змін і готовністю до безперервного навчання; наявністю або прагненням до накопичення досвіду підвищення індивідуальної продуктивності праці [22].

У цьому контексті модель формування професійних компетенцій має інтегрувати як стійкі (hard skills), так і гнучкі (soft skills) компоненти, забезпечуючи їх функціональну комплементарність. При цьому із зростанням глибини цифрової трансформації та інтенсивності використання досягнень науково-технічного прогресу експоненційно підвищується і рівень вимог до компетентнісного профілю працівників.

Отже, узагальнена модель формування професійних компетенцій і розвитку конкурентоспроможності персоналу в умовах інформаційно-цифрової трансформації може бути представлена як багаторівнева адаптивна система, що функціонує на засадах ітеративності, стратегічної узгодженості та технологічної релевантності (рис. 2).

Отже, запропонована модель формування професійних компетенцій і розвитку конкурентоспроможності персоналу концептуалізується як бівекторна система, що відображає ключові параметри інформаційно-цифрової трансформації підприємства. Перший вектор репрезентує ступінь та глибину цифрової перебудови бізнес-процесів, тоді як другий – акумульований економічний ефект, що генерується внаслідок впровадження інформаційно-цифрових рішень.

У межах цієї логіки простежується пряма залежність: зі зростанням інтенсивності та масштабності цифрової трансформації експоненційно збільшується обсяг економічних вигод, що їх отримує підприємство, водночас відбувається пропорційне ускладнення вимог до компетентнісного профілю працівників. Кожен наступний етап трансформаційного розвитку супроводжується переходом від базових до просунутих рівнів володіння професійними компетенціями, що передбачає не лише кількісне розширення, а й якісне ускладнення їх структури.

Важливо підкреслити, що конкурентоспроможність працівника у даній моделі інтерпретується не як ізольована поведінкова характеристика, а як інтегральний індикатор, детермінований рівнем сформованості та динамікою розвитку професійних компетенцій. Така інтерпретація дозволяє розглядати конкурентоспроможність як функцію компетентнісного розвитку, що еволюціонує синхронно із трансформаційними процесами в організації.

Звідси випливає, що прогресивні організації, які функціонують у режимі безперервної цифрової модернізації, об'єктивно потребують працівників із високим рівнем конкурентної адаптивності, здатних до швидкого оновлення знань, переосмислення професійних ролей та ефективної інтеграції у нові технологічні контексти.

На основі запропонованої моделі здійснено структуризацію контурів професійних компетенцій за основними категоріями персоналу, що дозволило сформувати диференційовані компетентнісні профілі з урахуванням функціональної ролі працівників у межах організаційної системи. Відповідні результати систематизовано у табличному форматі (табл. 1–2), що відображає варіативність вимог до компетенцій залежно від рівня цифрової зрілості підприємства та специфіки виконуваних трудових функцій.

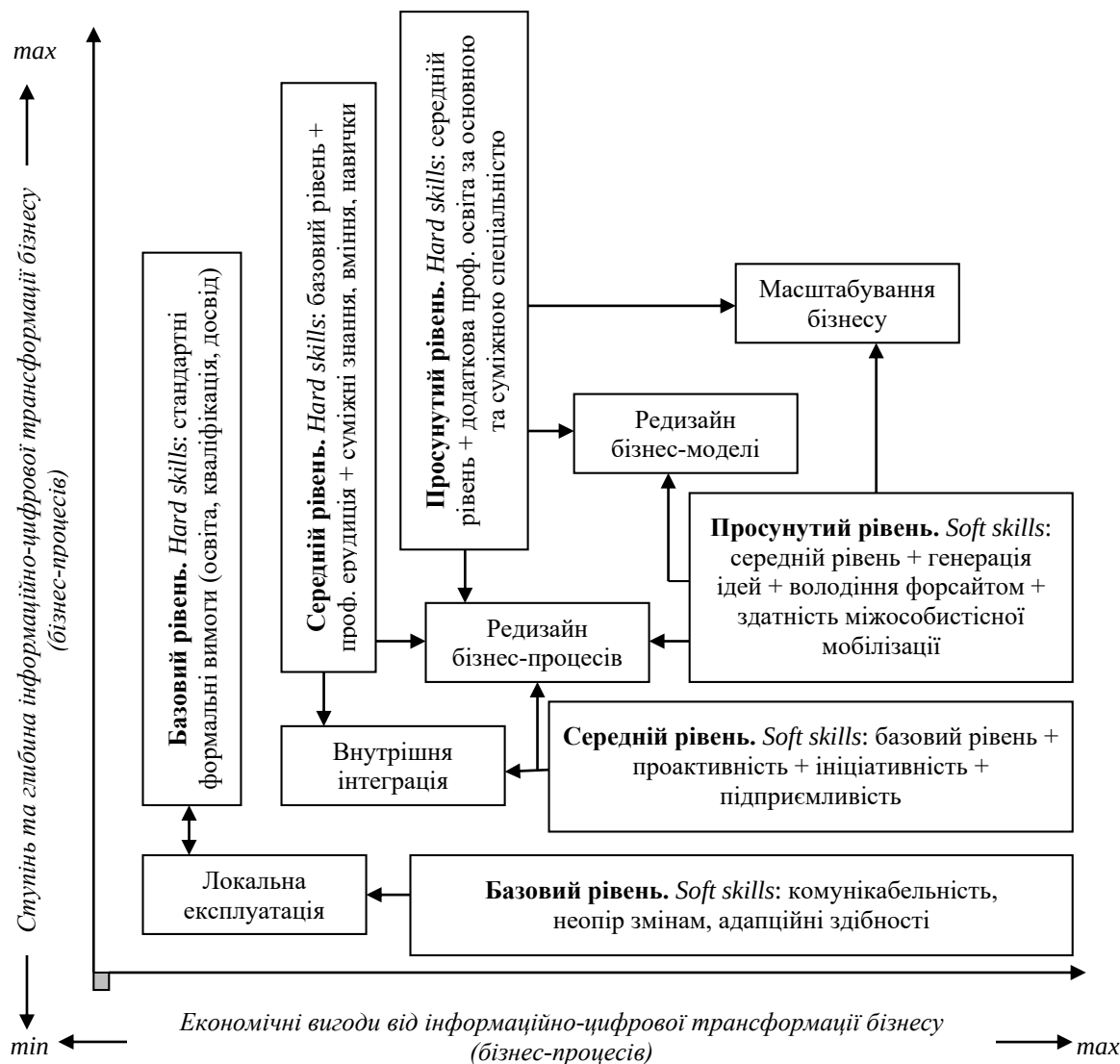

Рис. 2. Модель формування професійних компетенцій та розвитку конкурентоспроможності працівників в умовах інформаційно-цифрової трансформації підприємств

Джерело: розроблено авторами.

Таблиця 1. Диференційовані компетентнісні профілі з урахуванням функціональної ролі працівників у межах організаційної системи

Hard skills (знання, вміння, навички) – стійкі компетенції		Soft skills (особистісні властивості та здібності) – гнучкі компетенції
Інформаційно-цифрові	Операційні (техніко-технологічні)	
1	2	3
Контур професійних компетенцій для основних працівників		
Знання та досвід використання загального та спеціального програмного забезпечення	Знання, вміння та досвід експлуатації, а також налаштування та первинної діагностики аналогового та цифрового обладнання	Вміння комунікувати, обмінюватися досвідом та ідеями з оточуючими професійною мовою
Володіння налаштуванням програмного забезпечення	Вміння читати, розуміти та інтерпретувати технічну документацію за своєю спеціальністю	Відсутність опору змінам, готовність набувати та використовувати нові знання, вміння, навички за фахом
Вміння та навички в галузі первинної діагностики програмного забезпечення та цифрового обладнання	Наявність знань у галузі фізико-хімічних властивостей матеріалів, що використовуються у виробництві, сировини, тощо.	Адаптивні здібності до внутрішньоорганізаційних змін
Контур професійних компетенцій для фахівців та службовців інженерного профілю		
Знання та навички у використанні спеціальних інженерно-цифрових інструментів	Знання та досвід проектування інженерних рішень з профілю спеціальності	Розвинені комунікативні, адаптивні здібності, відкритість змін

Знання та досвід використання загального та спеціального програмного забезпечення, призначеного в тому числі для проектування інженерних рішень.	Вміння аналізувати та оцінювати інженерні проекти та розробки із застосуванням фізико-математичного, архітектурного, матеріалознавчого та техніко-економічного підходу	Здатність до генерації інженерних ідей на основі нових фундаментальних та прикладних наукових знань, а також до ініціації внутрішньоорганізаційних змін
Знання, вміння, навички та досвід роботи в галузі інформаційно-цифрового інжинірингу та реінжинірингу	Вміння комплексно працювати з технічною документацією: аналіз, розробка, обґрунтування, внесення змін	Здатність до самонавчання, навчання робітників, обміну досвідом та до застосування нових знань, умінь та навичок на практиці
Контур професійних компетенцій для фахівців та службовців неінженерного профілю		
Знання та досвід використання загального та спеціального програмного забезпечення	Збір, узагальнення, аналіз даних за своїм профілем спеціальності (посадових обов'язків)	Розвинені комунікативні, адаптивні здібності, відкритість змін
Володіння налаштуванням загального та спеціального програмного забезпечення	Досвід розробки та підготовки документації: звіти, проекти локальних нормативних актів, корпоративний облік, презентації, навчальні матеріали, матеріали для тренінгів	Здатність до генерації ідей (за своєю спеціальністю) на основі нових фундаментальних та прикладних наукових знань, а також до ініціації внутрішньоорганізаційних змін
Вміння та навички в галузі первинної діагностики програмного забезпечення	Навички проведення тренінгів, навички та знання, необхідні для участі в розробці оперативних та стратегічних рішень	Здатність до самонавчання, навчання інших, обміну досвідом та до застосування нових знань, умінь та навичок на практиці

Джерело: складено авторами.

У табл. 2 представлено структуровану конфігурацію ключових компетентнісних вимог, що визначають функціональну ефективність управлінського персоналу в умовах інформаційно-цифрової трансформації. Вона відображає систематизований перелік

знань, умінь, навичок і надпрофесійних характеристик, необхідних для прийняття управлінських рішень, координації бізнес-процесів та забезпечення організаційної адаптивності в динамічному цифровому середовищі.

Таблиця 2. Контур професійних компетенцій для адміністративно-управлінського персоналу

Hard skills (знання, вміння, навички) – стійкі компетенції		Soft skills (особистісні властивості та здібності) – гнучкі компетенції
Оперативно-управлінські	Стратегічні управлінські	
Компетентнісний базис: <i>hard skills</i> аналогічні фахівцям інженерного або неінженерного профілю	Диверсифіковані та системні знання в галузі організації бізнесу, включаючи нормативно-правове та інституційне регулювання видів економічної діяльності	Наявність критичного мислення у професійній сфері, суміжних галузях Володіння розвиненим академічним, соціальним та емоційним інтелектом
Знання, вміння та навички в галузі мотивації та стимулювання підлеглих працівників	Впевнене володіння техніками управлінського інсайту, міжособистісної мобілізації	Стресостійкість та високі адаптаційні здібності, включаючи самоорганізацію та тайм-менеджмент
Знання, вміння та навички в галузі контролю (моніторингу) діяльності підлеглих, включаючи здатності до ефективного горизонтального та низхідного розподілу завдань і повноважень	Впевнене володіння технологіями управлінського форсайту: бачення ринкових перспектив, аналіз та прогнозування кон'юктурних та безальтернативних трендів, побудова соціально та економічно обґрунтованих стратегічних планів	Впевнене володіння проєктним та процесним підходом (включаючи management by objective, management by value тощо) до оперативного та стратегічного управління діяльністю та розвитком очолюваної (адміністрованої) організації

Джерело: складено авторами.

Слід звернути увагу на те, що зростання вимог підприємства до компетенцій працівників має бути підтримане відповідними умовами праці. Умови праці (матеріально-технічне та технологічне забезпечення робочого місця) можна розглядати як стимул до розширення переліку компетенцій та їх актуалізації, так і фактор конкурентоспроможності роботодавця: високотехнологічні робочі місця залучають найбільш компетентнісних та конкурентоспроможних працівників.

Таким чином, між працівником та роботодавцем відбувається взаємний обмін конкурентними перевагами. Також слід згадати і соціальну відповідальність бізнесу насамперед перед своїми працівниками та у другу чергу – перед суспільством.

Соціальна відповідальність підприємства, зокрема в її екологічному вимірі, імплікує розширене трактування ролі роботодавця, що виходить за межі забезпечення суто виробничо-ергономічних параметрів праці. Йдеться про формування цілісного середовища трудової життєдіяльності, в якому поряд із оптимізацією робочих умов інституціоналізуються раціональні режими відпочинку та перерв. Така конфігурація сприяє не лише збереженню фізіологічного та психоемоційного ресурсу працівників, а й виступає латентним драйвером підвищення продуктивності праці через відновлення когнітивної ефективності та зниження рівня професійного вигорання.

Аналіз узагальнених у попередніх таблицях результатів дозволяє констатувати, що вимоги до професійних компетенцій персоналу мають виразно гра-

дієнтний характер і детермінуються двома взаємопов'язаними чинниками. З одного боку, їх інтенсивність зростає пропорційно до поглиблення інформаційно-цифрової трансформації бізнес-процесів підприємства, що зумовлює необхідність опанування складніших технологічних та аналітичних інструментів. З іншого боку, вони варіюються залежно від позиційної ієрархії в організаційній структурі, відображаючи специфіку функціонального навантаження, рівень відповідальності та ступінь залученості працівників до прийняття управлінських рішень.

Таким чином, компетентнісний профіль працівника формується на перетині технологічної зрілості організації та його статусно-функціональної ролі, що зумовлює необхідність диференційованого та водночас системно узгодженого підходу до управління розвитком персоналу в умовах цифрово детермінованих трансформацій.

Висновки. Узагальнюючи викладені положення, доцільно констатувати, що професійна компетентність персоналу та його конкурентна спроможність формують єдину багатовимірну конфігурацію, у межах якої поєднуються якісні та кількісні параметри трудового потенціалу. При цьому компетентність презентує когнітивно-операційну матрицю (сукупність знань, умінь, навичок і латентних здібностей), тоді як конкурентоспроможність віддзеркалює поведінково-мотиваційний контур індивіда у системі соціально-трудова інтеракцій.

Інформаційно-цифрова трансформація постає як детермінований і незворотний вектор еволюції національної економіки, що розгортається під впливом синергії технологічних зрушень та демографічних

асиметрій. Зокрема, процеси демографічного старіння, депопуляційні тенденції та структурний дефіцит висококваліфікованого людського ресурсу каталізують інтенсифікацію цифровізації та примушують суб'єктів господарювання до форсованої автоматизації рутинізованих операцій і переоптимізації використання трудового капіталу.

За таких умов формується запит на новий тип працівника, для якого визначальними стають не лише фахово-спеціалізовані знання, а й цифрова грамотність, здатність до безперервного самонавчання, адаптивна пластичність мислення та внутрішньо мотивована орієнтація на професійне зростання. Відповідно, модель конструювання професійних компетенцій має набувати ознак адаптивно-ітераційної системи зі стратегічною проекцією на довгострокові трансформаційні цілі. У цьому контексті релевантним інструментарієм виступає методологія Design Science Research (DSR), яка забезпечує когерентне узгодження стратегічних імперативів цифрової трансформації з параметрами компетентнісного профілю працівників.

Отже, висунуте припущення щодо наявності прямої позитивної залежності між цілеспрямованою архітектурою розвитку професійних компетенцій і зростанням конкурентної позиції працівників у цифрово трансформованому середовищі отримує теоретико-методологічне підтвердження.

Перспективним є вивчення взаємозв'язку між розвитком інтелектуального потенціалу працівників і формуванням стійких конкурентних переваг підприємств у контексті євроінтеграційних процесів та глобальної технологічної конкуренції.

ЛІТЕРАТУРА

1. Ареф'єва О. В., Коваленко Н. В., Андрієнко М. М. Інтелектуальний потенціал як основний чинник інноваційного розвитку підприємства. *Економічний вісник Дніпровської політехніки*. 2023. № 1 (81). С. 157-163. <https://doi.org/10.33271/ebdut/81.157>
2. Дейнека Т. А., Шкурупій О. В., Дивнич О. Д., Загребельна І. Л. Інтелектуальний потенціал технологічного лідерства та конкурентоспроможності країн. *Бізнес Інформ*. 2024. № 8. С. 182-188. <https://doi.org/10.32983/2222-4459-2024-8-182-188>
3. Інтелектуалізація підприємств: концептуальні підходи та механізми стимулювання: монографія / Н. Ю. Брюховецька, І. П. Булеєв та ін. НАН України, Ін-т економіки пром-сті. Київ, 2022. 424 с. URL: <https://iie.org.ua/monografiyi/intelektualizacija-pidpriemstv-konceptualni-pidhodi-ta-mehanizmi-stimuljuvannja/>
4. Островська Г., Островський О. Цифрова трансформація промисловості: сучасні реалії та пріоритети розвитку. *Економічний вісник Донбасу*. 2024. № 1-2 (75-76). С. 166-177. [https://doi.org/10.12958/1817-3772-2024-1-2\(75-76\)-166-177](https://doi.org/10.12958/1817-3772-2024-1-2(75-76)-166-177)
5. Островська Г. Й., Островський О. Т. Застосування інтелектуальних інформаційних систем в контексті управління промисловими підприємствами. *Маркетинг і цифрові технології*. 2023. Т. 7. № 1. С. 69-81. <https://doi.org/10.15276/mdt.7.1.2023.5>
6. Островська Г. Й., Островський О. Т. Управління знаннями в умовах розвитку інтелектуалізації та цифровізації промислових підприємств. *Review of transport economics and management*. 2023. № 10 (26). С. 277-289. <https://doi.org/10.15802/rtem2023/300881>
7. Прохорова В., Шкуренко О., Пікула Г. Вплив глобалізаційних змін на управління інтелектуальним потенціалом підприємств. *Адаптивне управління: теорія і практика*. 2024. № 18 (36). [https://doi.org/10.33296/2707-0654-18\(36\)-16](https://doi.org/10.33296/2707-0654-18(36)-16)
8. Таранич А. В. Інтелектуальний потенціал підприємств як провідний драйвер їх поствоєнного розвитку. *Економіка і організація управління*. 2026. № 4 (60) С. 148-159. <https://doi.org/10.31558/2307-2318.2025.4.14>
9. Чернявський І. Розвиток компетентнісної компоненти інтелектуального капіталу підприємств в умовах цифрової економіки. *Управління змінами та інновації*. 2024. № 12. С. 127-131. <https://doi.org/10.32782/СМІ/2024-12-20>
10. Шепеленко С. М. Системні концепти оцінки інтелектуального потенціалу підприємств. *Бізнес Інформ*. 2023. № 11. С. 340-346. <https://doi.org/10.32983/2222-4459-2023-11-340-346>
11. Шкуренко О. В., Кучерук Г. Ю., Карлова О. А., Малишевський Ю. Р. Інтелектуалізація як основа управління потенціалом підприємств в цифровому середовищі. *Бізнес Інформ*. 2024. № 10. С. 278-285. <https://doi.org/10.32983/2222-4459-2024-10-278-285>

12. Akter S., Biswas K., Vrontis D., Cooper C. L., Tarba S. Y. Mastering Digital Transformation in Workforce Management. *Production Planning & Control*. 2023. Vol. 35, Iss. 13. P. 1525-1532. <https://doi.org/10.1080/09537287.2023.2270465>
13. Alrowwad A., Abualoush Sh. H., Masa'deh R. Innovation and intellectual capital as intermediary variables among transformational leadership, transactional leadership, and organizational performance. *Journal of Management Development*. 2020. № 2. P. 196-222. <https://doi.org/10.1108/jmd-02-2019-0062>
14. Blanka C., Krumay B., Rueckel D. The interplay of digital transformation and employee competency: A design science approach. *Technological Forecasting and Social Change*. 2022. Vol. 178 (C). Art. 121575. <https://doi.org/10.1016/j.techfore.2022.121575>
15. Bocken N. M. P., Geradts T. H. J. Barriers and drivers to sustainable business model innovation: Organization design and dynamic capabilities. *Long Range Planning*. 2020. No. 53 (4). Art. 101950. <https://doi.org/10.1016/j.lrp.2019.101950>
16. Bolduieva O., Dashchenko H., Vialets O., Blokhina G., Mykhailenko O. Peculiarities of strategic development of enterprises in the conditions of digital transformation of the economy of Ukraine. *Financial and Credit Activity Problems of Theory and Practice*. 2025. No. 1 (60). P. 415–426. <https://doi.org/10.55643/fcaptp.1.60.2025.4596>
17. Mei L., Feng, X., Cavallaro F. Evaluate and Identify the Competencies of the Future Workforce for Digital Technologies Implementation. *Journal of Innovation & Knowledge*. 2023. Vol. 8 (4). P. 1-15. <https://doi.org/10.1016/j.jik.2023.100445>
18. Ostrovska H. Y., Strutyńska I. V., Sherstiuk R. P., Pietukhova O. M., Yasinetska I. A. Development of collective intelligence in the enterprises' digital transformation. *Naukovyi Visnyk Natsionalnoho Hirnychoho Universytetu*. 2023. № 3. P. 157-163. <https://doi.org/10.33271/nvngu/2023-3/157>
19. Ostrovska H., Ostrovskyy O. Digital management in the innovative development of industrial enterprises. *Bulletin of the Cherkasy Bohdan Khmelnytsky national university*. 2023. Vol. 27, No. 1-2. P. 53-61. <https://doi.org/10.31651/2076-5843-2023-1-2-53-61>
20. Paais M., Pattiruhu J. R. Effect of motivation, leadership, and organizational culture on satisfaction and employee performance. *Journal of Asian Finance, Economics and Business*. 2020. No. 8. P. 577-588. <https://doi.org/10.13106/jafeb.2020.vol7.no8.577>
21. Sabuhari R., Sudiro A., Irawanto D. W., Rahayu M. The effects of human resource flexibility, employee competency, organizational culture adaptation and job satisfaction on employee performance. *Management Science Letters*. 2020. No. 10. P. 1777-1786. <https://doi.org/10.5267/j.msl.2020.1.001>
22. Singh S. K., Gupta S., Busso D., Kamboj S. Top management knowledge value, knowledge sharing practices, open innovation and organizational performance. *Journal of Business Research*. 2019. No. 28 (3). P. 788-798. <https://doi.org/10.1016/j.jbusres.2019.04.040>
23. Singh U., Tewari V., Das, S. Digital workforce competencies: A multidimensional scale for the 21st century. *Acta Psychologica*, 2025. No. 261. Art. 105883. <https://doi.org/10.1016/j.actpsy.2025.105883>
24. Vom Brocke J., Hevner A., Maedche A. Introduction to design science research. In *Design Science Research*. Cham: Springer, 2020. P. 1-13. https://doi.org/10.1007/978-3-030-46781-4_1
25. Wagenaar R. Competences and learning outcomes: a panacea for un-derstanding the (new) role of Higher Education? *Tuning Journal for Higher Education*. 2014. No. 2. P. 279-302. [https://doi.org/10.18543/tjhe-1\(2\)-2014pp279-302](https://doi.org/10.18543/tjhe-1(2)-2014pp279-302)
26. Zhang Y., Khan U., Lee S., Salik M. The influence of management innovation and technological innovation on organization performance. A mediating role of sustainability. *Sustainability*. 2019. No. 11 (2). Art. 495. <https://doi.org/10.3390/su11020495>

Надійшла до редакції 20.03.2026 р.

Прийнята до друку 05.05.2026 р.

Опублікована 29.05.2026 р.

REFERENCES

1. Arefieva, O. V., Kovalenko, N. V., & Andriienko, M. M. (2023). Intellectual potential as the main factor of innovative development of an enterprise. *Ekonomichnyy visnyk Dniprovskoyi politekhniki*, 1(81), 157–163. <https://doi.org/10.33271/ebdut/81.157> [in Ukrainian].
2. Deineka, T. A., Shkurupiy, O. V., Divnych, O. D., & Zagrebelna, I. L. (2024). Intellectual Potential of Technological Leadership and Competitiveness of Countries. *Biznes Inform*, 8, 182–188. <https://doi.org/10.32983/2222-4459-2024-8-182-188> [in Ukrainian].
3. Bryukhovetska, N. Yu., Buleiev, I. P., & oth. (2022). Intellectualization of enterprises: Conceptual approaches and mechanisms for fostering [Monograph]. NAS of Ukraine, Institute of Industrial Economics. <https://iie.org.ua/monografiyi/intelektualizacija-pidpriemstv-konceptualni-pidhodi-ta-mehanizmi-stimuljuvannja/> [in Ukrainian].
4. Ostrovska, H., & Ostrovskyy, O. (2024). Digital transformation of industry: current realities and development priorities. *Ekonomichnyy visnyk Donbasu*, 1-2(75-76), 166–177. [https://doi.org/10.12958/1817-3772-2024-1-2\(75-76\)-166-177](https://doi.org/10.12958/1817-3772-2024-1-2(75-76)-166-177) [in Ukrainian].
5. Ostrovska, H., & Ostrovskyy, O. (2023). The application of intellectual information systems in the context of industrial enterprises management *Marketynh i tsyfrovi tekhnolohiyi*, 7(1), 69–81. <https://doi.org/10.15276/mdt.7.1.2023.5> [in Ukrainian].
6. Ostrovska, H., & Ostrovskyy, O. (2023). Knowledge management in the conditions of industrial enterprises intellectualization and digitalization development. *Review of transport economics and management*, 10(26), 277–289. <https://doi.org/10.15802/rtem2023/300881> [in Ukrainian].

7. Prokhorova, V., Shkurenko, O., & Pikula, G. (2024). The impact of globalization changes on the management of intellectual potential of enterprises. *Adaptivne upravlinnya: teoriya i praktyka*, 18(36). [https://doi.org/10.33296/2707-0654-18\(36\)-16](https://doi.org/10.33296/2707-0654-18(36)-16) [in Ukrainian].
8. Taranych, A. V. (2026). The enterprises' intellectual potential as a key driver of post-war development. *Ekonomika i orhanizatsiya upravlinnya*, 4(60), 148–159. <https://doi.org/10.31558/2307-2318.2025.4.14> [in Ukrainian].
9. Cherniavskiy, I. (2024). Development of the competency component of intellectual capital of enterprises in the conditions of the digital economy. *Upravlinnya zminamy ta innovatsiyi*, 12, 127–131. <https://doi.org/10.32782/CMI/2024-12-20> [in Ukrainian].
10. Shepelenko, S. M. (2023). System concepts for assessing the intellectual potential of enterprises. *Business Inform*, 11, 340–346. <https://doi.org/10.32983/2222-4459-2023-11-340-346> [in Ukrainian].
11. Shkurenko O. V., Kucheruk G. Yu., Karlova O. A., & Malyshevskiy Yu. R. (2024). Intellectualization as the Basis for Managing the Potential of Enterprises in the Digital Environment. *Business Inform*, 10, 278–285. <https://doi.org/10.32983/2222-4459-2024-10-278-285> [in Ukrainian].
12. Akter, S., Biswas, K., Vrontis, D., Cooper, C. L., & Tarba, S. Y. (2023). Mastering Digital Transformation in Workforce Management. *Production Planning & Control*, 35(13), 1525–1532. <https://doi.org/10.1080/09537287.2023.2270465>
13. Alrowwad, A., Abualoush, Sh. H., & Masa'deh, R. (2020). Innovation and intellectual capital as intermediary variables among transformational leadership, transactional leadership, and organizational performance. *Journal of Management Development*, 39(2), 196–222. <https://doi.org/10.1108/jmd-02-2019-0062>
14. Blanka, C. Krumay, B., & Rueckel, D. (2022). The interplay of digital transformation and employee competency: A design science approach. *Technological Forecasting and Social Change*, 178, 121575. <https://doi.org/10.1016/j.techfore.2022.121575>
15. Bocken, N. M. P., & Geradts, T. H. J. (2020). Barriers and drivers to sustainable business model innovation: Organization design and dynamic capabilities. *Long Range Planning*, 53(4), 101950. <https://doi.org/10.1016/j.lrp.2019.101950>
16. Bolduieva, O., Dashchenko, H., Vialets, O., Blokhina, G., & Mykhailenko, O. Peculiarities of strategic development of enterprises in the conditions of digital transformation of the economy of Ukraine. *Financial and Credit Activity Problems of Theory and Practice*, 1(60), 415–426. <https://doi.org/10.55643/fcaptp.1.60.2025.4596>
17. Mei, L., Feng, X., & Cavallaro, F. (2023). Evaluate and Identify the Competencies of the Future Workforce for Digital Technologies Implementation. *Journal of Innovation & Knowledge*, 8(4), 1–15. <https://doi.org/10.1016/j.jik.2023.100445>
18. Ostrovska, H. Y., Strutyńska, I. V., Sherstiuk, R. P. Pietukhova, O. M., & Yasinetska, I. A. (2023). Development of collective intelligence in the enterprises' digital transformation. *Naukovyi Visnyk Natsionalnoho Hirnychoho Universytetu*, 3, 157–163. <https://doi.org/10.33271/nvngu/2023-3/157>
19. Ostrovska, H., & Ostrovskyy, O. (2023). Digital management in the innovative development of industrial enterprises. *Bulletin of the Cherkasy Bohdan Khmelnytsky national university*, 27(1-2), 53–61. <https://doi.org/10.31651/2076-5843-2023-1-2-53-61>
20. Paais, M., & Pattiruhu, J. R. (2020). Effect of motivation, leadership, and organizational culture on satisfaction and employee performance. *Journal of Asian Finance, Economics and Business*, 7(8), 577–588. <https://doi.org/10.13106/jafeb.2020.vol7.no8.577>
21. Sabuhari R., Sudiro A., Irawanto D.W., & Rahayu M. (2020). The effects of human resource flexibility, employee competency, organizational culture adaptation and job satisfaction on employee performance. *Management Science Letters*, 10, 1777–1786. <https://doi.org/10.5267/j.msl.2020.1.001>
22. Singh, S. K., Gupta, S., Busso, D., & Kamboj, S. (2019). Top management knowledge value, knowledge sharing practices, open innovation and organizational performance. *Journal of Business Research*, 128(3), 788–798. <https://doi.org/10.1016/j.jbusres.2019.04.040>
23. Singh U., Tewari V., & Das, S. (2025). Digital workforce competencies: A multidimensional scale for the 21st century. *Acta Psychologica*, 261, 105883. <https://doi.org/10.1016/j.actpsy.2025.105883>
24. Vom Brocke, J., Hevner, A., & Maedche, A. (2020). Introduction to design science research In: *Design Science Research* (pp. 1-13). Cham: Springer. https://doi.org/10.1007/978-3-030-46781-4_1
25. Wagenaar, R. (2014). Competences and learning outcomes: a panacea for un-derstanding the (new) role of Higher Education? *Tuning Journal for Higher Education*, 2, 279–302. [https://doi.org/10.18543/tjhe-1\(2\)-2014](https://doi.org/10.18543/tjhe-1(2)-2014)
26. Zhang, Y., Khan, U., Lee, S., & Salik M. The influence of management innovation and technological innovation on organization performance. A mediating role of sustainability. *Sustainability*, 11(2), 495. <https://doi.org/10.3390/su11020495>

Received: 20.03.2026

Accepted: 05.05.2026

Published: 29.05.2026

Островська Г. Й., Островський О. Т. Розвиток професійних компетенцій працівників промислових підприємств в умовах цифрової трансформації

У дослідженні здійснено теоретико-методологічне обґрунтування розвитку професійних компетенцій працівників в умовах інформаційно-цифрової трансформації. Вихідною передумовою виступає теза про детермінуючу роль цифровізації як системного чинника, що трансформує зміст праці, структуру компетенцій та вимоги до конкурентоспроможності персоналу. Обґрунтовано, що сучасні трансформаційні процеси супроводжуються посиленням кадрового дефіциту, зміною характеру трудових відносин та зростанням значущості безперервного професійного розвитку.

Побудовано адаптивно-ітеративну модель формування компетенцій, що інтегрує інструментарій Design Science Research (DSR) та механізми управління організаційними змінами. Запропонований підхід дозволяє узгодити стратегічні цілі підприємства зі структурою компетентнісного профілю працівників, забезпечуючи динамічне оновлення вимог до знань, умінь, навичок і надпрофесійних характеристик. Доведено, що конкурентоспроможність працівників є інтегральним результатом розвитку професійних компетенцій і зростає разом із поглибленням цифрової трансформації бізнес-процесів. У межах дослідження визначено триетапну логіку формування компетенцій: ідентифікація проблемної області, проєктування моделі та її апробація з подальшою інтеграцією у стратегії організації. Обґрунтовано доцільність поєднання hard skills і soft skills у єдиній компетентнісній системі.

Практичне значення результатів полягає у можливості використання запропонованої моделі для підвищення ефективності управління персоналом, забезпечення адаптивності підприємств до цифрових змін і зміцнення їх конкурентних позицій у динамічному економічному середовищі.

Ключові слова: професійні компетенції, людський капітал, цифрова трансформація, DSR-методологія, управління змінами, конкурентоспроможність працівників, hard skills, soft skills.

Ostrovskaya H., Ostrovskiy O. Development of professional competencies among industrial enterprise employees in the context of digital transformation

The study provides a theoretical and methodological rationale for the development of employees' professional competencies in the context of the information and digital transformation. The starting point is the premise that digitalization plays a decisive role as a systemic factor that transforms the nature of work, the structure of competencies, and the requirements for staff competitiveness. It has been substantiated that modern transformational processes are accompanied by a growing shortage of personnel, changes in the nature of labor relations, and an increasing emphasis on continuous professional development.

An adaptive-iterative model for competency development has been constructed, integrating the Design Science Research (DSR) toolkit and mechanisms for managing organizational change. The proposed approach allows for aligning the enterprise's strategic goals with the structure of employees' competency profiles, ensuring dynamic updating of requirements for knowledge, skills, and extra-professional characteristics. It has been proven that employee competitiveness is an integral result of professional competence development and increases as the digital transformation of business processes deepens. The study identifies three-stage logic for competency development: identifying the problem area, designing a model and testing it, followed by its integration into the organization's strategies. The study justifies the feasibility of combining hard skills and soft skills into a single competency system.

The practical significance of results lies in the possibility of using the proposed model to improve the effectiveness of human resource management, ensure that companies can adapt to digital changes, and strengthen their competitive positions in a dynamic economic environment.

Keywords: professional competencies, human capital, digital transformation, DSR methodology, change management, employee competitiveness, hard skills, soft skills.

Формат цитування:

Островська Г. Й., Островський О. Т. Розвиток професійних компетенцій працівників промислових підприємств в умовах цифрової трансформації. *Вісник економічної науки України*. 2026. № 1 (50). С. 131-140. [https://doi.org/10.37405/3041-1629.2026.1\(50\).131-140](https://doi.org/10.37405/3041-1629.2026.1(50).131-140)

Ostrovskaya, H., & Ostrovskiy, O. (2026). Development of professional competencies among industrial enterprise employees in the context of digital transformation. *Visnyk ekonomichnoi nauky Ukrainy*, 1(50), 131-140. [https://doi.org/10.37405/3041-1629.2026.1\(50\).131-140](https://doi.org/10.37405/3041-1629.2026.1(50).131-140)

СОЦІАЛЬНО-ЕКОНОМІЧНІ АСПЕКТИ ФОРМУВАННЯ ЛЮДСЬКИХ РЕСУРСІВ ПІДПРИЄМСТВ В УМОВАХ РИНКУ ПРАЦІ ВОЄННОГО СТАНУ

Вступ. Людський капітал є ключовим ресурсом розвитку економіки, оскільки включає знання, навички, компетентності, таланти, здоров'я та досвід економічно активного населення.

Людські ресурси підприємств як головний капітал виступають основним драйвером сучасної промисловості шляхом генерації та впровадження інновацій, нових технологій та економічних моделей, які забезпечують сталість, резильєнтність, ефективність та конкурентоспроможність промисловості. У воєнний час значення людського капіталу ще більше зростає, адже саме від стану людських ресурсів та їх потенціалу залежить здатність країни до виживання, адаптації, обороноздатності та подальшого повоєнного відновлення.

У період війни оцінка людських ресурсів ускладнюється через значні втрати населення внаслідок мобілізації, міграційних процесів, руйнування інфраструктури та релокації підприємств, погіршення доступу до освіти та медицини тощо. На рівень економічно активного населення впливають декілька деструктивних чинників: демографічні втрати (загиблі, поранені, мобілізовані); масова зовнішня та внутрішня міграція; зниження рівня зайнятості; погіршення фізичного, психічного та ментального здоров'я населення. У таких умовах важливо враховувати не лише кількісні, а й якісні характеристики людських ресурсів.

Аналіз останніх досліджень і публікацій. Проблеми формування, розвитку та відтворення людського капіталу в умовах воєнного стану досліджували вітчизняні науковці, зокрема: Н.А. Азьмук, Ю.М. Брецько, І.В. Бриль, Н.Ю. Брюховецька, І.П. Булеєв, С.Я. Воскобійник, А.А. Дем'яненко, Ж.В. Дерій, Т.М. Децюк, С.Ю. Дуга, Ю.С. Залознова, А.В. Захарін, А.О. Калиновський, І. Г. Канцур, Т.Ю. Коритько, С.О. Назарко, О.Ф. Новікова, І.В. Познанська, О.Ю. Самборська, А.О. Семенов, А. О. Смаглій, О.А. Чорна, Д.В. Шевченко та ін.

Ю.С. Залознова, Н.А. Азьмук досліджували зміну характеристик людського капіталу України під впливом російсько-української війни, зокрема виокремили основні чинники: міграція, втрати цивільного населення, примусова «евакуація», загибель військових та визначили основні стратегічні напрямки відновлення людського капіталу країни у повоєнний період [1].

С.О. Назарко, І. Г. Канцур, І.В. Познанська присвятили дослідження теоретичним та практичним аспектам управління людським капіталом, зумовлені необхідністю перегляду підходів до управління людським капіталом у зв'язку зі зміною його характеристик, умов формування, розвитку та збереження, що

спричинено вторгненням російських військ на територію України [2].

Н.А. Азьмук у дослідженні процесів трансформації ринку праці в умовах війни в контексті викликів та стратегій відтворення робочої сили [3] проведено оцінку стану ринку праці та дисбалансів в умовах війни, проаналізовано зміни рухів робочої сили та визначено стратегічні напрямки повоєнного відновлення [3].

О.Ю. Самборська, С.Я. Воскобійник, Д.В. Шевченко здійснили аналіз поточного стану людського потенціалу в Україні та визначили шляхи його збереження і розвитку в умовах триваючої війни [4].

Ж.В. Дерій, Т.М. Децюк, А.В. Захарін досліджували стан людського капіталу України в умовах війни та визначили ключові виклики і можливості його збереження, адаптації та нарощування у контексті повоєнного відновлення. Авторами обґрунтовано роль людського капіталу як базового ресурсу відновлення економіки, інноваційного розвитку та суспільної стійкості, запропоновано комплексну систему інструментів відновлення і нарощування людського капіталу, що охоплює освітню та наукову сферу, ринок праці, соціально-демографічну політику, охорону здоров'я, інституційні, цифрові та міжнародні механізми [5].

А.А. Дем'яненко та А.О. Семеновим запропоновано перелік критеріїв, які впливають на вибір підходу до оцінювання людського капіталу (за рівнями) [6].

А.О. Калиновський, Ю.М. Брецько, А.О. Смаглій проаналізували моделі розвитку людського капіталу в умовах повоєнної відбудови України, а саме визначили роль промисловості у формуванні людського капіталу, здатного оптимізувати виробничі процеси та зробити продукцію більш пізнаваною не тільки на ринках України, але і Європи [7].

О.Ф. Новікова, Ю.С. Залознова, Н.А. Азьмук представили класифікацію чинників впливу на формування та розвиток людського капіталу. Науковці сформулювали стратегію післявоєнного відновлення людського капіталу України з урахуванням переваг цифровізації [8].

Н.Ю. Брюховецька, І.П. Булеєв, О.А. Чорна, І.В. Бриль та Т.Ю. Коритько визначили фактори цифровізації і штучного інтелекту формування людського капіталу підприємств в Україні. Науковці обґрунтовали наукові завдання щодо формування і розвитку людського капіталу підприємств в умовах цифровізації, зазначили шляхи створення нових можливостей реалізації людського капіталу, розвитку інноваційних, креативних та цифрових індустрій і бізнесу [9].

Н.Ю. Брюховецька та В.В. Ієвлев розробили механізм забезпечення стратегічного розвитку людських ресурсів підприємств для умов повоєнного відтворення. Акцентовано, що людські ресурси залишаються вирішальним економічним капіталом та джерелом розвитку підприємств, що потребує їх планування у стратегічній перспективі. Авторами визначено складові процесу реалізації стратегічного розвитку людських ресурсів: планування обсягу людських ресурсів, політика набору та найму, політика адаптації людських ресурсів, політика мотивації і контролю, політика навчання і підвищення кваліфікації, політика кар'єрного зростання [10].

Але проблематика формування людських ресурсів підприємств в умовах воєнного стану ринку праці потребує додаткових досліджень для стратегій збереження та формування людського капіталу України.

Мета статті. Цілями статті є дослідження соціально-економічних аспектів формування людських ресурсів підприємств в умовах ринку праці воєнного

стану для збереження та розвитку людського капіталу промисловості України.

Результати дослідження. Ринок праці в Україні в умовах воєнного стану 2024-2026 рр. зазнав глибокої трансформації, яка характеризується значним дисбалансом між попитом та пропозицією робочої сили та гострим дефіцитом кадрів практично в усіх галузях. На кон'юнктуру ринку праці воєнного часу впливають багато чинників. Поняття «чинник» походить від латинського *factor* («що робить», «що проводить») і у широкому значенні означає рушійну силу, причину, істотну обставину в будь-якому процесі, явищі.

Класифіковано дев'ять груп основних чинників, які впливають на кон'юнктуру ринку праці у воєнний час: економічні, соціальні, демографічні, міграційні, політико-правові, техніко-технологічні, професійно-освітні та індивідуальні та безпосередньо, воєнні (рис. 1).

Рис. 1. Чинники, які впливають на ринок праці в умовах воєнного стану

Джерело: розроблено автором.

Перша група — економічні чинники в умовах воєнного стану в першу чергу: скорочення обсягів виробництва, закриття підприємств внаслідок військових дій, окупації територій, руйнування інфраструктури, дефіцит енергоресурсів, зміна логістичних ланцюгів та перехід економіки на воєнні потреби.

Друга група — соціальні чинники передбачають зниження рівня реальних доходів та купівельної спроможності громадян, зростання рівня бідності, посилення соціальної напруги та зміна пріоритетів населення у бік безпеки, що впливає на міграційні процеси.

Третя група — демографічні чинники демонструють стрімке скорочення чисельності працездатного населення внаслідок мобілізації, фізичних втрат, зниження народжуваності та трансформація статеві-вікової структури робочої сили (збільшення частки жінок та осіб старшого віку в традиційно «чоловічих» галузях).

Четверта група — міграційні чинники приводять до масштабного внутрішнього переміщення осіб (ВПО) та масової зовнішньої міграції кваліфікованих кадрів, що спричиняє дефіцит фахівців у одних регіонах та надлишок пропозиції праці в інших.

П'ята група — політико-правові чинники породжують запровадження особливого режиму трудових відносин у воєнний час, зміни в законодавстві щодо відпусток та робочого часу, а також державне регулювання ринку праці внаслідок бронювання працівників.

Шоста група — техніко-технологічні чинники призводять до автоматизації та цифровізації робочих

процесів, впровадження енергоощадних технологій та переходу на дистанційні форми праці (фріланс, аутсорсинг, аутстафінг).

Сьома група — професійно-освітні чинники актуалізують невідповідність підготовки фахівців потребам економіки воєнного часу та повоєнного відновлення України, необхідність швидкого перенавчання ветеранів, а також кризи системи підготовки професійно-технічної освіти, що породжує дефіцит кадрів робітничих професій для промисловості.

Восьма група — індивідуальні чинники, які характеризуються зміною психоемоційного стану працівників (стреси, професійне вигорання, ментальне здоров'я), трансформацією особистісної мотивації до праці та готовністю до зміни професії заради безпеки.

Дев'ята група — воєнні чинники, який включають безпосередній вплив бойових дій, загрозу обстрілів, окупацію територій, мінування земель та руйнування критичної інфраструктури, що унеможливорює безпечну трудову діяльність.

Сучасні виклики на ринку праці, зумовлені воєнним станом під впливом вищезазначених чинників, деструктивно впливають на стан людських ресурсів підприємств, що призводить до його морального та фізичного виснаження, втрати трудового та інтелектуального потенціалу, що зменшує ефективність та конкурентоспроможність промислових підприємств.

На сьогоднішній день відсутній єдиний підхід щодо визначення категорії людського капіталу. О.А. Грішнова, Н.В. Голікова, Н.І. Верхогляд, В.П. Антонюк, М.І. Хромов та ін. вітчизняні науковці

різному трактують дану соціально-економічну категорію.

Економічні категорії, що характеризують роль людини в трудових відносинах, а саме людські ресурси, людський потенціал, трудовий потенціал, трудовий капітал впливають на економічний та людський розвиток, стимулюють зростання продуктивності, інновацій та створення нових робочих місць, а також впливають на розподіл доходів, соціальну інклюзивну

забезпеченість та розвиток суспільства. Дані категорії формують динамічну взаємодію між суб'єктами праці та капіталу, яка визначає темпи економічного розвитку, рівень життя та соціальну структуру суспільства.

Вплив економічних категорій, що характеризують роль людських ресурсів в соціально-трудових відносинах на економічний та суспільний розвиток наведено на рис. 2.

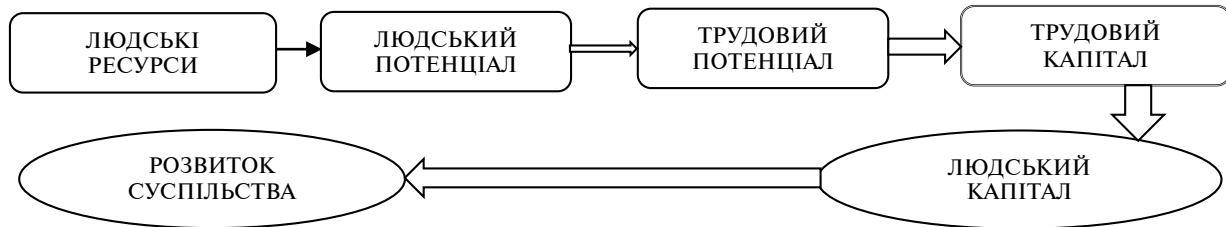

Рис. 2. Економічні категорії, що формують людський капітал для розвитку суспільства

Джерело: розроблено автором.

На думку науковців В.С. Васильченка, А.М. Гриценка, О.А. Грішньої та Л.П. Керб [11], природа людського капіталу має тривірневу структуру, що охоплює особистісний, мікроекономічний та макроекономічний рівні. Тривірнева структура оцінки люд-

ського капіталу дозволяє проводити комплексний аналіз від формування людських ресурсів кожної особи (індивідуума) до впливу людського капіталу країни на розвиток суспільства (рис. 3).

Рис. 3. Класифікація показників людського капіталу за рівнями оцінки

Джерело: розроблено автором.

Світова практика оцінки людського капіталу на макрорівні базується на використанні двох ключових підходів: вартісної (монетарної) та порівняльної (із застосуванням системи індексів та рейтингів). Індекс людського капіталу (НСІ) прогнозує майбутню продуктивність дитини, що народилася сьогодні, на основі показників її здоров'я та якості отриманої освіти; Індекс людського розвитку (НДІ) інтегрує рівень довголіття, освіченості та доходів населення для комплексної оцінки якості життя в країні; Індекс соціального розвитку (SPI) вимірює здатність суспільства задовольняти базові потреби громадян та забезпечувати умови для їхнього саморозвитку без прямої прив'язки до ВВП; показники інтелектуального капіталу відображають сукупність знань, професійної кваліфікації та інноваційних активів (патентів, технологій тощо); коефіцієнт життєздатності населення

характеризує здатність нації до відтворення та збереження свого генофонду в конкретних соціально-екологічних умовах; індекс інтелектуального потенціалу суспільства оцінює загальний рівень освіченості, наукової активності та творчу спроможність населення до створення нових знань.

Методологія оцінки людського капіталу на мікрорівні поділяється на кількісні методи (інвестиційний та за капіталізацією доходів) та якісні методи (аналіз навичок, компетенцій, талантів тощо). Оцінка людського капіталу на мікрорівні поєднує аналіз обсягу інвестиційних витрат на персонал та ефективність їхньої віддачі через показники рентабельності, продуктивності та якості трудових результатів. Інвестиційні витрати вимірюються сукупною грошовою оцінкою всіх вкладень підприємства у формування та підтримку робочої сили; витрати на навчання та

розвиток персоналу включають обсяг фінансування курсів, тренінгів та програм підвищення кваліфікації для набуття професійних компетенцій; рентабельність витрат на оплату праці відображає обсяг прибутку або доходу, отриманого на кожну одиницю витрат на заробітну плату; продуктивність праці є показником результативності роботи, що вимірює кількість продукції або послуг, створених одним працівником за одиницю часу; професійно-кваліфікаційний рівень персоналу характеризує якісний склад працівників за рівнем освіти, досвідом та складністю виконуваних робіт; результати праці передбачають кінцеві кількісні та якісні показники діяльності працівників (прибуток, обсяг реалізації, відсутність браку), що свідчать про ефективність використання капіталу.

Оцінка людського капіталу працівника підприємства на нанорівні як індивідуума базується на поєднанні його професійного досвіду та освіти з фактичними показниками продуктивності та результативності виконання посадових обов'язків та індивідуальними якостями: загальний стаж відображає накопичений сукупний професійний досвід та трудову активність особи протягом усього періоду її кар'єри; стаж на посаді характеризує глибину спеціалізації, рівень адаптації та професійної майстерності працівника у межах конкретних функціональних обов'язків; освітній рівень визначає фундамент теоретичних знань та базову кваліфікацію фахівця, підтверджену відповідним ступенем або дипломом; коефіцієнт продуктивності людського капіталу працівника кількісно вимірює ефективність використання особистих здібностей та знань для створення доданої вартості на підприємстві; результативність праці демонструє ступінь досягнення працівником поставлених цілей та якість виконання конкретних виробничих чи управлінських завдань; продуктивність та результативність кількісно та якісно вимірюють фактичний внесок працівника в економічні результати підприємства; мотивація та талант визначають внутрішній двигун та природний потенціал до інновацій та саморозвитку.

Ринок праці у воєнні часи потребує забезпечення робочих місць, отже праця жінок використовується в тому числі на чоловічих посадах.

Сучасний ринок праці України перебуває в стані глибоких трансформацій, спричинених повномасштабною війною, що створює як значні виклики, так і нові можливості для людського капіталу жінок. Все більше жінок опановують «чоловічі» професії завдяки Службі зайнятості¹. Попри зростання жіночої зайнятості у традиційно «чоловічих» професіях та активізацію жіночого підприємництва (59% нових ФОП у 2023 році), зберігаються стійкі гендерні диспропорції. Зокрема, розрив в оплаті праці становить 18,6%, а також продовжується професійна та кваліфікаційна нерівномірність. Такі чинники обмежують економічну ефективність та призводять до значних втрат людського капіталу [12].

Кабінет Міністрів України схвалив Розпорядження від 15 вересня 2023 року № 815-р «Про схвалення Національної стратегії подолання гендерного розриву в оплаті праці на період до 2030 року та затвердження операційного плану заходів з її реаліза-

ції на 2023-2025 роки»². Метою цієї Стратегії є – скоротити гендерний розрив в оплаті праці до 2030 року на 5 відсоткових пунктів (із 18,6% до 13,6%), а також удосконалити законодавство, подолати стереотипи та створити умови для поєднання сімейних і професійних обов'язків.

З метою кількісного вимірювання впливу гендерної нерівності на економічну ефективність автором Дуга С.Ю. запропоновано інтегровану модель, що поєднує макроекономічний та структурний підходи до оцінювання жіночого людського капіталу. У межах цієї моделі розроблено індекс гендерної ефективності людського капіталу (IGEC) – багатовимірний показник, який дозволяє проаналізувати рівень економічної залученості жінок у порівнянні з чоловіками за ключовими параметрами людського капіталу [12].

Формула IGEC представлена як:

$$IGEC = \frac{E_w}{E_m} \cdot \frac{W_w}{W_m} \cdot \frac{L_w}{L_m},$$

де E – рівень зайнятості; W – середня заробітна плата; L – частка працівників з вищою освітою; w та m – індекси, які позначають, відповідно, показники для жінок і чоловіків.

Індекс охоплює три складові – участь у ринку праці, економічну винагороду та освітній рівень, що формують економічний потенціал працівника. Мультиплікативна структура індексу підкреслює взаємозалежність між цими компонентами:

Для удосконалення індексу IGEC для прикладних досліджень ринку праці, запропоновано 2 корисуючі коефіцієнти: галузевий та регіональний.

Удосконалена модель набуває вигляду:

$$IGEC_i = \frac{E_w}{E_m} \cdot \frac{W_w}{W_m} \cdot \frac{L_w}{L_m} \cdot I \cdot R,$$

де I – галузевий коефіцієнт (Industry Index), який обчислюється як:

$$I = \frac{\sum G_i w_i}{\sum G_i m_i},$$

де G_i – валова додана вартість i галузі; w_i та m_i – частка відповідно жінок та чоловіків у i галузі;

R – регіональний коефіцієнт (Regional Index), який обчислюється як:

$$R = \frac{\sum R_i w_i}{\sum R_i m_i},$$

де R_i – валовий регіональний продукт i регіону; w_i та m_i – частка зайнятих відповідно жінок та чоловіків у i регіоні;

Запропонований індекс гендерної ефективності капіталу дозволяє визначити залученість жінок в порівнянні з чоловіками в розрізі галузі та регіону.

Висновки. Дослідження соціально-економічних аспектів формування людських ресурсів підприємств в умовах ринку праці воєнного стану для збереження та розвитку людського капіталу промисловості України дозволило визначити, що формування кон'юнктури ринку праці відбувається на рівні базової ланки

¹ Все більше жінок опановують «чоловічі» професії завдяки Службі зайнятості. Урядовий портал. 2025. 11 липня. URL: <https://www.kmu.gov.ua/news/vse-bilshe-zhinok-opanovuiut-cholovichichi-profesii-zavdiaky-sluzhbi-zainiatosti>

² Про схвалення Національної стратегії подолання гендерного розриву в оплаті праці на період до 2030 року та затвердження операційного плану заходів з її реалізації на 2023-2025 роки : розпорядження Кабінету Міністрів України від 15 вересня 2023 р. № 815-р. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/815-2023-%D1%80#Text>

економіки — підприємства. Зміни, обумовлені деструктивним впливом військового вторгнення, призвели до деформації ринку праці. Класифіковані дев'ять груп чинників в умовах воєнного стану: економічні, соціальні, демографічні, міграційні, політико-правові, техніко-технологічні, професійно-освітні, індивідуальні та воєнні негативно впливають на ринок праці. Оцінка людського капіталу диференціюється в залежності від рівня: макро-, мікро та нано- рівня. Чинники ринку праці в умовах воєнного стану зумовили необхідність залучення жінок до роботи на територіях чоловічих посадах. Для збереження та розвитку людських ресурсів підприємств в умовах воєнного

стану необхідно здійснювати оцінку людського капіталу, зокрема застосовувати індекс гендерної ефективності капіталу в розрізі галузі та регіону. За результатом оцінки та аналізу людського капіталу актуалізується необхідність визначити стратегічні напрями розвитку ринку праці для розробки стратегій управління, які забезпечать досягнення короткострокових цілей підприємства щодо формування людських ресурсів підприємств, середньострокових цілей щодо забезпечення збереження людського потенціалу в умовах війни та довгострокових цілей розвитку людського капіталу для повоєнного відновлення.

ЛІТЕРАТУРА

1. Залознова Ю. С., Азьмук Н. А. Людський капітал України в умовах війни: втрати та здобутки. *Економіка та суспільство*. 2022. Вип. № 38. DOI: <https://doi.org/10.32782/2524-0072/2022-38-59>
2. Назарко С. О., Кантур І. Г., Познанська І. В. Управління людським капіталом в умовах війни. *Економіка та суспільство*. 2022. № 41. <https://doi.org/10.32782/2524-0072/2022-41-32>
3. Азьмук Н. А. Трансформація ринку праці в умовах війни: виклики та стратегії відтворення робочої сили. *Вісник економічної науки України*. 2022. № 1 (42). С. 171-179. [https://doi.org/10.37405/1729-7206.2022.1\(42\).171-179](https://doi.org/10.37405/1729-7206.2022.1(42).171-179)
4. Самборська О., Воскобійник С., Шевченко Д. Збереження людського потенціалу в умовах війни. *Економіка та суспільство*, 50. <https://doi.org/10.32782/2524-0072/2023-50-19>
5. Дерій Ж., Децюк Т., Захарін А. Людський капітал в умовах війни: виклики та можливості нарощування у контексті повоєнного відновлення. *Економічний простір*. 2025. № 208. С. 210-217. <https://doi.org/10.30838/EP.208.210-217>
6. Дем'яненко А. А., Семенов А. О. Теоретико-методичні аспекти оцінювання людського капіталу. *Актуальні проблеми економіки*. 2024. № 7 (277). С. 215-223. <https://doi.org/10.32752/1993-6788-2024-1-277-215-222>
7. Калиновський А. О., Брецко Ю. М., Смаглий А. О. Аналіз моделей розвитку людського капіталу в умовах повоєнного відновлення України. *Академічні візії*. 2024. Вип. 31. <https://doi.org/10.5281/zenodo.11296440>
8. Новікова О., Залознова Ю., Азьмук Н. Відновлення людського капіталу України у післявоєнний період з використанням переваг цифровізації. *Журнал європейської економіки*. 2022. 4(83). С. 407-427. URL: <https://jeej.wunu.edu.ua/index.php/ukjee/article/view/1619/1622>
9. Bryukhovetska N., Buleev I., Chorna O., Bryl I., Korytko T. Formation of Human Capital in Enterprises Amidst Digitalization and Artificial Intelligence Advancement. *Science and Innovation*. 2025. Vol. 21, Iss. 2. P. 15-27. <https://doi.org/10.15407/scine21.02.015>
10. Брюховецька Н. Ю., Ієвлев В. В. Людські ресурси підприємств: механізм планування стратегічного розвитку у повоєнному відновленні. *Modern engineering and innovative technologies*. 2025. Iss. 41, P. 3. P. 119-132. <https://doi.org/10.30890/2567-5273.2025-41-03-063>
11. Васильченко В. С., Гриненко А. М., Грішнова О. А., Керб Л. П. Управління трудовим потенціалом: навч. посіб. Київ: КНЕУ, 2005. 403 с.
12. Дуга С.Ю. Людський капітал жінок в умовах трансформації ринку праці України: гендерні виклики та інноваційні механізми розвитку. *Управління змінами та інновації*. 2025. № 15. С. 21-27. <https://doi.org/10.32782/СМІ/2025-15-3>

Надійшла до редакції 07.04.2026 р.

Прийнята до друку 08.05.2026 р.

Опублікована 29.05.2026 р.

REFERENCES

1. Zaloznova, Yu., & Azmuk, N. (2022). Human capital of Ukraine in wartime: losses and gains. *Economy and Society*, 38. <https://doi.org/10.32782/2524-0072/2022-38-59> [in Ukrainian].
2. Nazarko, S. O., Kantsur, I. H. & Poznanska, I. V. (2022). Managing human capital during wartime. *Economy and Society*, no. 41. <https://doi.org/10.32782/2524-0072/2022-41-32> [in Ukrainian].
3. Azmuk, N. A. (2022). The transformation of the labor market in the conditions of war: challenges and strategies for labor force renewal. *Journal of Economic Science of Ukraine*, 1 (42), 171-179. [https://doi.org/10.37405/1729-7206.2022.1\(42\).171-179](https://doi.org/10.37405/1729-7206.2022.1(42).171-179) [in Ukrainian].
4. Samborska, O. Voskobiinyk, S. & Shevchenko, D. (2023). Preservation of human potential in wartime. *Economy and Society*, 50. <https://doi.org/10.32782/2524-0072/2023-50-19> [in Ukrainian].
5. Derii, Zh., Detsiuk, T., & Zakharin, A. (2025). Human capital in wartime: challenges and opportunities for development in the context of postwar recovery. *Economic Space*, 208, 210-217. <https://doi.org/10.30838/EP.208.210-217> [in Ukrainian].
6. Demyanenko, A. A., & Semenov, A. O. (2024). Theoretical and methodological aspects of human capital assessment. *Current Issues in Economics*, 7(277), 215-223. <https://doi.org/10.32752/1993-6788-2024-1-277-215-222> [in Ukrainian].
7. Kalinovskiy, A. O., Bretsko, Y. M., & Smaglyi, A. O. (2024). Analysis of human capital development models in the context of Ukraine's postwar recovery. *Academic Visions*, 31. <https://doi.org/10.5281/zenodo.11296440> [in Ukrainian].

8. Novikova, O., Zaloznova, Yu., & Azmuk, N. (2022). Restoring Ukraine's human capital in the postwar period using the benefits of digitalization. *Journal of European Economics*, 4(83), 407–427. <https://jeej.wunu.edu.ua/index.php/ukjee/article/view/1619/1622> [in Ukrainian].
9. Bryukhovetska, N., Buleev, I., Chorna, O., Bryl, I., & Korytko, T. (2025). Formation of human capital in enterprises amidst digitalization and artificial intelligence advancement. *Science and Innovation*, 21(2), 15–27. <https://doi.org/10.15407/scine21.02.015>
10. Bryukhovetska, N., & Ievlev, V. (2025). Corporate human resources: a strategic development planning mechanism for post-war recovery. *Modern Engineering and Innovative Technologies*, 3(41-03), 119–132. <https://doi.org/10.30890/2567-5273.2025-41-03-063> [in Ukrainian].
11. Vasylenko, V. S., Grynenko, A. M., Grishnova, O. A., & Kerb, L. P. (2005). Human resource management [Textbook]. Kyiv: KNEU [in Ukrainian].
12. Duga, S. Y. (2025). Women's human capital in the context of Ukraine's labor market transformation: gender challenges and innovative development mechanisms. *Change Management and Innovation*, 15, 21–27. <https://doi.org/10.32782/CMI/2025-15-3> [in Ukrainian].

Received: 07.04.2026

Accepted: 08.05.2026

Published: 29.05.2026

Будякова О. Ю. Соціально-економічні аспекти формування людських ресурсів підприємств в умовах ринку праці воєнного стану

У статті досліджено соціально-економічні імперативи формування людських ресурсів для підприємств сучасного ринку праці в умовах війни. Класифіковано дев'ять груп чинників, які впливають на кон'юнктуру ринку праці у воєнний час: економічні, соціальні, демографічні, міграційні, політико-правові, техніко-технологічні, професійно-освітні, індивідуальні та воєнні. Визначено вплив економічних категорій, що характеризують роль людських ресурсів у соціально-трудових відносинах на економічний та суспільний розвиток. Систематизовано класифікацію оцінки людського капіталу відповідно до тривірневої структури, що охоплює макро-, мікро- та нано- рівні. Удосконалено модель оцінки індексу гендерної ефективності капіталу людських ресурсів, яка включає галузевий та регіональний аспекти.

Ключові слова: ринок праці, воєнний стан, людські ресурси підприємств, людський потенціал підприємств, людський капітал, соціально-трудові відносини.

Budiakova O. Socio-economic aspects of human resource development in enterprises under labor market conditions during martial law

This article examines the socioeconomic imperatives of human resource development for enterprises in the modern labor market under wartime conditions. Nine groups of factors influencing the labor market situation during wartime are classified and characterized: economic, social, demographic, migratory, political-legal, technical-technological, professional-educational, individual, and military. The influence and interrelationship of economic categories characterizing the role of human resources in social and labor relations on economic and social development are identified: human resources, human potential, labor potential, labor capital, human capital, and social development. The classification of human capital assessment has been systematized according to a three-level structure encompassing the macro, micro, and nano levels. A methodology and indicators for assessing human capital indicators within this three-level structure have been defined. The main macro-level indicators have been identified: Human Capital Index (HCI), Human Development Index (HDI); Social Progress Index (SPI); Intellectual Capital Indicators; Population Viability Ratio; Intellectual Potential Index. Micro-level indicators have been formulated: Investment Expenditures; Expenditures on Training and Personnel Development; Return on Labor Costs; Labor Productivity; Professional and Qualification Level of Personnel; Work Outcomes, etc. Indicators for assessing human resources at the nano-level of enterprises have been proposed: Total Work Experience; Experience in the Current Position; Educational level; Employee human capital productivity ratio; Work performance; Skills and competencies (soft skills, hard skills); Motivation; Talent. It has been determined that the labor market during wartime requires job creation, hence women's labor is utilized, including in traditionally male-dominated positions. The model for assessing the gender efficiency index of human capital has been refined to include sectoral and regional aspects. Conclusions have been drawn regarding the need to define a strategic direction for labor market development that will enable the achievement of short-term goals for human capital formation, medium-term goals for ensuring the preservation of human capital during wartime, and long-term goals for human capital development for post-war recovery.

Keywords: labor market, martial law, corporate human resources, corporate human potential, human capital, labor relations.

Формат цитування:

Будякова О. Ю. Соціально-економічні аспекти формування людських ресурсів підприємств в умовах ринку праці воєнного стану. *Вісник економічної науки України*. 2026. № 1 (50). С. 141-146. [https://doi.org/10.37405/3041-1629.2026.1\(50\).141-146](https://doi.org/10.37405/3041-1629.2026.1(50).141-146)

Budiakova, O. (2026). Socio-economic aspects of human resource development in enterprises under labor market conditions during martial law. *Visnyk ekonomichnoi nauky Ukrainy*, 1(50), 141-146. [https://doi.org/10.37405/3041-1629.2026.1\(50\).141-146](https://doi.org/10.37405/3041-1629.2026.1(50).141-146)

Наталя Юхимівна Брюховецька,

д-р екон. наук, професор,

ORCID 0000-0002-6652-4523

e-mail: n.bryukhovetskaya@gmail.com;

Іван Петрович Булеєв,

д-р екон. наук, професор,

ORCID 0000-0002-7912-3649

e-mail: buleev.ivan@gmail.com

Інститут економіки промисловості НАН України, м. Київ

ПОТЕНЦІЙНИЙ І ФАКТИЧНИЙ ВАЛОВИЙ ВНУТРІШНІЙ ПРОДУКТ В УМОВАХ ДОМІНУВАННЯ СФЕРИ ПОСЛУГ ТА ШТУЧНОГО ІНТЕЛЕКТУ: ТЕОРІЯ ТА МОЖЛИВОСТІ ЗАБЕЗПЕЧЕННЯ ПІДПРИЄМСТВ ЛЮДСЬКИМИ РЕСУРСАМИ

Постановка проблеми. У країнах — лідерах капіталізму та наближених до них як головні показники оцінювання використання ресурсів (матеріальних, людських, соціальних, організаційних тощо) та комерційної активності використовують ВВП (валовий внутрішній продукт), ВНП (валовий національний продукт), а також ряд інших показників, тісно пов'язаних з ними. Як провідні маркери індустріального капіталізму вони сформувались у 40-50-ті рр. ХХ-го сторіччя і зберігають свої базові положення до сьогодення. По відношенню до ВВП (ВНП) відбувається оцінювання розвитку економіки, інвестиційної та інноваційної політики, виробництва і споживання товарів на душу населення тощо.

Залежно від цього світові інститути (Міжнародний валютний фонд, Світовий банк, Європейський банк реструктуризації та розвитку тощо) формують свої відносини з країнами, встановлюють умови співробітництва, кредитування і т.ін. Але товарне наповнення ВВП (ВНП) у ХХІ ст. суттєво змінилось відносно їх складу та ролі у ХХ ст., коли країни ядра капіталізму перейшли від епохи капіталізму індустріального до фінансово-олігархічного, постіндустріального. Одночасно країни напівядра капіталізму все ще знаходяться на етапі індустріального капіталізму та під значним впливом постіндустріальних держав.

Країни «третього світу» знаходяться на шляху до індустріального капіталізму або на етапах його стано-

влення. Україна, як і деякі постсоціалістичні країни, стала на шлях занепаду індустріального виробництва, повернення до сировинної економіки. Таке положення потребує уточнення категорій ВВП та пов'язаних з ним понять і категорій, і тому тема дослідження є актуальною як відносно економік розвинених країн, так і країн, що розвиваються, переходять етапи зростання чи занепаду і відродження.

Застосування методології визначення потенційного ВВП в межах інституційної та нової поведінкової економіки стає доцільним при вирішенні питань забезпечення процесу виробництва якісними людськими ресурсами. Це особливо актуально в умовах фізичних обмежень людських ресурсів, обумовлених війною, міграцією, технологічними зрушеннями у навичках і формах професійного мислення працівників, спричинених цифровізацією та штучним інтелектом.

Огляд досліджень та публікацій. У країнах Європи пошуки узагальнюючого показника потенційного і реального багатства відбувались із часів античності (Платон, Ксенофонт, Аристотель), зародження капіталізму і економіки як науки у XVII–XVIII ст. (У. Петті¹, Ф. Кене²), їх становлення (А. Сміт^{3,4}, К. Маркс⁵, А. Маршалл [1]), індустріалізації (Й. Шумпетер^{6,7}, С. Кузнець⁸, Дж. Кейнс [2], Р. Стоун⁹ і продовжуються до нашого часу в теоріях неокласицизму, неолибералізму, інституціоналізму, нової

¹ Petty W. A Treatise of Taxes and Contributions. Megali Verlag, 2023. 132 p.

² Економічна таблиця Ф. Кене та її значення для економічної науки. URL: <https://studfile.net/preview/9338706/page:43/> (дата звернення: 15.03.2026).

³ Сміт А. Дослідження про природу і причини багатства народів. / Пер. з анг. О. Васильєв, М. Межевікіна, А. Малівський. Київ: «Наш формат», 2018. 735 с.

⁴ Smith A. The Theory of Moral Sentiments. URL: https://www.ibiblio.org/ml/libri/s/SmithA_MoralSentiments_p.pdf (дата звернення: 20.03.2026).

⁵ Маркс К. Капітал. Упорядкував Ф. Енгельс. Х.: «Пролетар», 1933. URL: https://www.marxists.org/ukrainian/marx-engels/kapital/Kapital_Tom_1_Knyha_1.pdf (дата звернення: 20.03.2026).

⁶ Шумпетер Й. Теорія економічного розвитку. Дослідження прибутків, капіталу, кредиту, відсотку та економічного циклу. К.: ВД К.-М. Академія. 2018. 244 с.

⁷ Шумпетер Й. Капіталізм, соціалізм і демократія. Пер. з англ. Київ: «Основи» 1995. 528 с. URL: https://shron1.chtyvo.org.ua/Shumpeter_Yozef_A/Kapitalizm_sotsializm_i_demokratiia.pdf (дата звернення: 20.03.2026).

⁸ Kuznets S. National Income, 1929-1932. Bulletin №49. NY, 1934. URL: <https://www.nber.org/system/files/chapters/c2258/c2258.pdf> (дата звернення: 17.03.2026).

⁹ Stone R. Input-output and National Accounts. Organisation for European Economic Cooperation, 1961. 202 p.

поведінкової економіки, наглядного капіталізму (Ш. Зубофф [3]), інших школах економічної теорії (В.Н. Черковець¹).

У роботі «Економічна теорія Ірландії» (1676) У. Петті² робить спробу оцінювання національного доходу та багатства Англії для розрахунку податкового потенціалу.

У кінці XIX ст. – початку XX ст. А. Маршалл [1] використовує поняття, близькі до національного доходу (НД). Але це ще не було його визначенням, типізацією системи.

«Батьком» показника ВВП вважається С. Кузнець³, який у 40-ві роки XX ст. розробляє категорію «національного доходу», що стала основою ВВП та ВВП. Акцент зроблено на доходах, які отримуються громадянами країни за певний період. Таким чином, надано основу для оцінювання ВВП за доходами.

Подальший розвиток проблема отримала у роботах Дж. Кейнса [2], Р. Стоуна (Stone R.)⁴, які від ВВП перейшли до ВВП. Досліджуючи ВВП для оборони, вони зробили перехід від ВВП за доходами до ВВП за обсягами виробництва. Але все це стосувалось фізичної економіки.

У 1944 р. на Бреттон-Вудській конференції показник ВВП було прийнято у якості основного показника для оцінювання стану економіки макрорівня, використання його міжнародними і національними інститутами у формуванні політики економічної, соціальної, культурно-освітньої тощо.

Кінець XX – початок XXI ст. характеризуються тим, що у складі ВВП домінуючими стали послуги, потіснивши фізичну економіку, її реальний сектор. Наукові школи стали більш глибоко розглядати інституціональні аспекти економіки та їх вплив на рівень ВВП. Ці проблеми досліджують Д. Стиглиць [4], Д. Аджемоглу і Дж. Робінсон [5; 6], Р. Талер⁵, Е. Райнерт⁶, Ш. Зубофф [3]) та ін.

До 90-х років XX ст. в Україні використовувався показник валового суспільного продукту (ВСП), а потім відбувся перехід до ВВП, ВВП. У наш час актуальність проблеми пов'язана із визначенням і оцінюванням ВВП в умовах цифровізації, використання інформаційно-комунікаційних технологій (ІКТ), штучного інтелекту (ШІ). Вони досліджуються в економічних інститутах НАН України (Інститут економіки і

прогнозування, Інститут економіки промисловості⁷ [7–10], Науково-дослідний центр індустріальних проблем розвитку)⁸, в провідних університетах МОН^{9 10}, в інших профільних організаціях^{11,12}. Пошуки спрямовані на уточнення категорій ВВП, ВВП, їх оцінювання в умовах випереджаючого зростання сфери послуг (освіти, охорони здоров'я, науки, управління, штучного інтелекту, дефіциту людських ресурсів, формування мережових структур тощо). Трансформаційні процеси потребують подальших досліджень, у цих напрямках використання світового і національних теоретичних здобутків та їх реалізації у практичній діяльності.

Мета дослідження – уточнення підходів до визначення та оцінювання ВВП, удосконалення їх структури та складу в умовах випереджаючого зростання сфери послуг, інтелектуалізації суспільства та виробництва, інклюзивних та екстрактивних інститутів, мережових структур, розробка практичних пропозицій їх ресурсного забезпечення.

Викладення основного матеріалу. На етапах розвитку суспільства в умовах формування національних ринків, поширення фінансово-грошових відносин тощо виникла потреба оцінювання суспільних дій суб'єктів господарювання ХХІ ст. та їх порівняння з іншими інститутами. Перші дослідження та пошуки таких показників виконувались на замовлення урядів країн та/або урядових організацій. У. Петті виконував дослідження за замовленням уряду Англії. С. Кузнець – конгресу США, Дж. Кейнс та Р. Стоун – за замовленням уряду Великобританії тощо.

У 50-ті роки XX ст. склались класичні визначення ВВП, ВВП, ВСП (валовий суспільний продукт у соціалістичних країнах). Найбільш поширені дефініції в історичному аспекті наведено у табл. 1–3.

У плановій соціалістичній економіці як узагальнюючий показник використовувався валовий суспільний продукт (ВСП) як орієнтація на суспільне виробництво і споживання, на суспільні інтереси. ВСП не враховував вартості створених благ у сфері нематеріального виробництва. Мова йшла про суто реальний сектор економіки, про матеріальне виробництво, де створювались товари для задоволення потреб населення і виробництва (табл. 2).

¹ Всемирная история экономической мысли. В 6-ти томах (Т. 6 в 2-х книгах). Гл. редкол. В.Н. Черковец (гл. ред.) и др. М.: «Мысль», 1987–1997.

² Petty W. A Treatise of Taxes and Contributions. Megali Verlag, 2023. 132 p.

³ Kuznets S. National Income, 1929–1932. Bulletin №49. NY, 1934. URL: <https://www.nber.org/system/files/chapters/c2258/c2258.pdf> (дата звернення: 20.03.2026).

⁴ Stone R. Input-output and National Accounts. Organisation for European Economic Cooperation, 1961. 202 p.

⁵ Талер Р. Поведінкова економіка. Чому люди діють ірраціонально і як отримати з цього вигоду. К.: «Наш формат». 2023. 490 с.

⁶ Райнерт Е.С. Як багаті країни збагатили і чому бідні країни залишаються бідними. К. Темпора, 2015. 440 с.

⁷ Булєєв І.П. Управління трансакційними витратами у перехідній економіці: монографія. Донецьк: ІЕП НАН України, 2002. 154 с.

⁸ Теоретичні аспекти виходу України з «пастки відсталості»: монографія. За ред. М.О. Кизима, Н.В. Белікової. Харків. ФОП. Лібуркіна Л.М. 2023. 402 с.

⁹ Економічна енциклопедія у 3-х томах. Відпов. ред. С.В. Мочерний, 2000, Т. 1. 863 с. Т. 2, 2001. 84 с.

¹⁰ Загородній А.Г., Вознюк Г.Л. Смовженко Т.С. Фінансовий словник. 4-те вид. К.: Знання, Львів: Ін-т НБУ, 2002. 566 с.

¹¹ DeepSeek. Форми та методи ВВП, співвідношення реального сектора та сфери послуг. Діалог з великою мовною моделлю. 2025. 1 листоп. URL: <http://chat.deepseek.com>

¹² Куш О. Аналітика Куша. Блог. Телеграм. 2024–2025 pp.

Таблиця 1. Дефініції валового національного продукту (ВНП)

№ п/п	Визначення показника ВНП	Джерело
1.	ВНП – показник буржуазної статистики, що виражає сукупну вартість товарів та послуг у ринкових цінах. Включає вартість спожитих населенням товарів та послуг, державних закупівель, капітальні вкладення і сальдо платіжного балансу. Для співставлення із національним доходом соціалістичних країн із ВНП виключаються амортизація і невиробничі послуги, що скорочує його розміри на 30%.	Радянський енциклопедичний словник / Гол. ред. А. М. Прохоров. 1987. С. 191.
2.	ВНП – сукупність усіх вироблених у країні товарів та наданих послуг за рік незалежно від місцезнаходження національних підприємств. Із 1987 р. використовується в Україні та у постсоціалістичних країнах. Від показника валового суспільного продукту (ВСП) відрізняється виключенням подвійних врахувань у вартості товарів та послуг. Обчислюється двома методами – як потоку товарів і послуг та як потоку доходів. Розглядається як показник товарів і послуг, виготовлених резидентами країни.	Економічна енциклопедія / відповід. редактор С. В. Мочерний. Т. 1. С. 134-135.
3.	ВНП – макроекономічний показник економічної статистики. Відбиває сумарну вартість товарів та послуг (у цінах реалізації), що надходять у розпорядження даної країни за певний проміжок часу (як правило, за рік). Відрізняється від ВВП на сальдо (різницю між грошовими надходженнями і витратами) зовнішньоекономічних операцій, включаючи сальдо експорту та імпорту товарів і послуг, оплату праці іноземних працівників, переведення прибутків чи виведення капіталу за кордон. Може бути як більшим, так і меншим за ВВП.	Загородній А.Г. та ін. <i>Фінансовий словник</i> . 4-те вид. Київ: Знання; КОО; Львів: Львів. банк. ін-ту НБУ, 2002. С. 59-60.

Таблиця 2. Дефініції валового суспільного продукту (ВСП)

№ п/п	Визначення показника ВСП	Джерело
1.	Валовий суспільний продукт (ВСП) – сукупність <i>матеріальних благ</i> , вироблених усіма галузями економіки держави за певний період (рік і більше). У грошовому вираженні ВСП складається з двох частин: перенесеної вартості засобів виробництва (фонд відшкодування матеріальних витрат) і новоствореної вартості (національний дохід). ВСП визначається як сума валової продукції усіх підприємств сфери матеріального виробництва без урахування внутрішньозаводського обігу, але з урахуванням обігу готових товарів і виробів між підприємствами. Методика визначення ВСП передбачає багаторазовий повторний підрахунок витрат на всіх стадіях виробництва, що значно перевищує реальний обсяг створюваного продукту.	Загородній А. Г. та ін. <i>Фінансовий словник</i> . 4-те вид. К.: «Знання»; КОО; Львів: Львів. банк. ін-ту НБУ, 2002. С. 60.
2.	ВСП - вартість створених у суспільстві матеріальних благ, які, за винятком проміжного продукту, використовують на задоволення матеріальних потреб населення. Визначається як сума валової продукції таких галузей виробництва: промисловість, сільське господарство, будівництво, лісове господарство, вантажний транспорт, частина зв'язку з обслуговування матеріального виробництва, торгівля й громадське харчування, заготівля сільськогосподарської продукції тощо. <i>Недолік</i> – у ВСП допускався повторний рахунок, що збільшував його загальний грошовий обсяг до 50% за рахунок напівфабрикатів, комплектуючих, інших (неодноразово врахованих) комплектуючих, енергії тощо. <i>За вартістю</i> складається з вартості перенесених засобів виробництва (фонду заміщення) і новоствореної вартості (національного доходу).	Мочерний С. В. Валовий суспільний продукт. <i>Економічна енциклопедія</i> . Т. 1. С. 135-136.
3.	ВСП – вартість матеріальних благ, створених суспільством за певний період (рік). Один із найбільш важливих статистичних показників суспільного виробництва. Розглядався разом із <i>сукупним суспільним продуктом</i> (ССП). Це валовий продукт, вся продукція, створена суспільством за певний період (рік). Має <i>натурально-речову форму</i> (вироблені засоби виробництва і предмети споживання) та <i>грошову форму</i> (вартість матеріальних витрат у суспільному виробництві, які необхідно відшкодувати, наново створену вартість – <i>національний дохід</i> . Направляється на потреби суспільства та розширення виробництва.	Радянський енциклопедичний словник / Гол. ред. А. М. Прохоров, 1987. С. 191.

Таблиця 3. Дефініції валового внутрішнього продукту (ВВП).

№ п/п	Визначення показника ВВП	Джерело
1.	ВВП – показник буржуазної статистики. Виражає сукупну вартість <i>в ринкових</i> цінах кінцевих товарів та послуг, виготовлених на території країни. На відміну від валового національного продукту у склад ВВП не входить сальдо платіжного балансу.	Радянський енциклопедичний словник / Гол. ред. А. М. Прохоров; 1987. С. 191.
2.	ВВП – макроекономічний показник економічної статистики, який відбиває сукупну вартість кінцевих продуктів і послуг, вироблених у певній країні за певний період (як правило, за рік) у поточних ринкових цінах без урахування сальдо платіжного балансу. До ВВП <i>не включають</i> : вартість проміжних продуктів виробництва, які надходять від інших підприємств і використовуються у виробництві кінцевої продукції – сировини, електроенергії, напівфабрикатів, комплектувальних деталей тощо. <i>Абсолютні дані та динаміку індексів ВВП</i> застосовують для: аналізу тенденцій розвитку національних господарств; міждержавних співставлень; оцінювання виробничих структур економік, загальноекономічних потенціалів економік; оцінювання залежності від зовнішньоекономічних зв'язків тощо.	Загородній А.Г. та ін. <i>Фінансовий словник</i> . 4-те вид. К.: «Знання»; КОО; Львів: Львів. банк. ін-ту НБУ, 2002. С. 59.
3.	ВВП – один з найважливіших показників розвитку економіки. Характеризує кінцевий результат виробничої діяльності економічних одиниць – резидентів у сфері матеріального і нематеріального виробництва. Вимірюється <i>вартістю товарів та послуг, виготовлених цими одиницями для кінцевого використання</i> . ВВП – це сума валової доданої вартості (ВДВ) галузей плюс чисті податки на прибутки (ПДВ) та імпорт (ЧПІ), не зараховані до неї. Розраховується у поточних та зіставних цінах, у ринкових цінах, у національних та світовій валюті. ВВП є головним індикатором економічного розвитку і найбільш повним показником сумарного обсягу виробництва товарів та послуг за певний період. У країнах заходу цей показник виростає із ВВП, в наш час удосконалюється синхронно із ВВП. Розрахунок ВВП в Україні здійснюється з середини 90-х років із <i>переходом від статистики Балансу народного господарства (БНГ) до прийнятої у всьому світі системи національних рахунків (СНР)</i> .	Мочерний С. В. Валовий внутрішній продукт. <i>Економічна енциклопедія</i> / відп. ред. С. В. Мочерний. Київ: Видавничий центр «Академія». Т. 1, 2000. С. 132-133. (Відкориговано авторами статті)

Наведені у таблицях 1-3 характеристики та шляхи формування ВВП, ВВП мали мету більш повного забезпечення статистики необхідними та надійними даними, а економічну теорію будувати на обґрунтованих методах і підходах. У наш час визначення ВВП та підходи до його розрахунків можна умовно поділити на класичні (табл. 1, п. 1–2, п. 3.1–3.2) і сучасні (п. 3.3). І перші, і другі побудовано на вже досягнутих результатах і не враховують потенційні можливості (ПВВП).

Автори показника ВВП (С. Кузнец, Д. Кейнс, Р. Стоун та ін.) визначали, що він не є ідеальним і працювали над його удосконаленням.

Обґрунтованим є бачення, що форми та методи розрахунків ВВП як узагальнюючого показника змінюються та залежать від:

– розуміння того, що ВВП не є лише статичним, а формує також складні панелі, платформи, системи, що характеризують не лише макроекономіку, а й її складові структури, підприємства, інші суб'єкти діяльності, господарювання;

– переходу від домінування кількісних показників виробництва до якісних, поширення ринкових відносин на нові сфери господарювання, а також на відносини, де не практикуються ринкові відносини (внутрішньосімейні відносини, довірчі відносини тощо);

– зростання ролі економічного стану «зеленої економіки», поведінкової економіки та ін.

Це дає підстави на поділ теорії ВВП на **класичні підходи і сучасні**, які поглиблюють та поширюють класичні підходи.

Класичний ВВП вимірює вартість виробничих та матеріальних цінностей, фізичної економіки, які були домінуючими на етапі індустріального капіталізму.

Економічна теорія та практика розглядають та використовують три основні методи розрахунку ВВП¹.

1. *Виробничий, в основі якого знаходиться додана вартість (ДВ):*

$$\text{ВВП} = \Sigma \text{ДВ} + \text{ЧП}, \quad (1)$$

де ЧП – чисті податки на прибутки (податки на прибутки за мінусом субсидій);

2. *За витратами.*

$$\text{ВВП} = C + I + G + NX, \quad (2)$$

де *C (consumtion)* – особисті споживчі витрати домогосподарств (їжа, одяг, послуги тощо);

I (Investment) – інвестиції;

G (government speeding) – державні закупівлі товарів та послуг: витрати на утримання армії, апарату управління, виплату заробітної плати працівникам державного сектора тощо. Державні трансфертні платежі не ураховуються, оскільки вони є формою перерозподілу;

¹ СНР-2008 (CNR-2008). Sistem of National Rachunts)

NX (net exports) – чистий експорт (експорт мінус імпорт).

3. Розподільчий (за доходами):

$$ВВП = W + Q + R + P + A + T, \quad (3)$$

де W (wages) – заробітна плата працівників; Q (Income from property) – доходи від власності (для некорпоративного сектору бізнесу); R (Rent) – рентні доходи; P (Profit) – прибуток корпорації, дивіденди плюс нерозподілений прибуток і податок на прибуток; A (Amortisation) – амортизаційні відрахування; T (Taxes minus subsidies) – чистий податок на виробництво та імпорт.

Сучасні методи підвищення об'єктивності та надійності розрахунків ВВП базуються на покращенні класичних методів, використанні нових підходів у відповідності до трансформації економіки, де сфера послуг, віртуальні складові її стають домінуючими.

Як свідчать публікації^{1, 2, 3, 4, 5, 6}, класичні методи удосконалюються шляхом:

- доповнення системою панелі індексаторів та індексів: індексу людського розвитку (ІЛР), який за методикою ООН розраховується з використанням ВВП на душу населення; *рівня освіти, тривалості життя, покращення життя (Biter Life Index)*, за методикою Організації економічного співробітництва і розвитку – ОЕСР (UNIC), що включає 11 параметрів – здоров'я, громадську активність, баланс роботи і відпочинку тощо; *індекс стійкого розвитку* (ІСР – ООН) – 17 показників цілей та 169 задач не лише економічних, а й соціальних – усунення бідності, збереження екосистем та ін.;

- корекції, з урахуванням *стану ресурсів і екології, використовуючи показники: чистий національний продукт (ЧНП) із «зеленими» правками* (із ВВП мінусуються амортизаційні відрахування, вичерпання природних ресурсів, втрати від забруднення); *індекс дійсного прогресу (ІДП / GPI), особисте споживання, вартість домашньої (сімейної) праці, волонтерства, втрати від правопорушень, забруднення, втрат вільного часу*;

- створення принципово нових узагальнюючих показників (вимірювачів): Потенційний ВВП, концепція «Економіка щастя» (Happines Economics)⁷; вимірне виробництво, засноване на використанні натуральних, трудових та грошових показників; суб'єктивне благополуччя громадян (через опитування);

- використання: індексу процвітання (Legatum Prosperity Index) 12 параметрів (економічна якість, підприємництво, управління, освіта, здоров'я, соціальний капітал, особиста свобода та ін.), наскрізних, всепронизуючих методів вирівнювання: цифровізація даних, маса даних, оцінювання екосистемних та мережевих даних (у тому числі отриманих від держави,

підприємств безоплатно); оцінювання вартості повітря (очищення лісами та деревами), опилення бджолами, іншими комахами та ін. [4].

Сучасні підходи до удосконалення класичного визначення ВВП пов'язані та витікають із інституційних теорій та шкіл, поведінкової економіки, автори яких стали лауреатами премії з економіки пам'яті Нобеля (2017 р. – Талер Р.; 2024 р. – Аджемоглу Д., Робінсон Д.; 2025 р. – Мокир Д., Агіон Ф., Ховитт П.).

У публікації «Нова поведінкова економіка»⁸ Талер Р. розглядає вплив на ВВП характеру та особливостей людини, що не є синонімом «людини раціональної», хоча у більшості сучасних публікацій ці поняття ототожнюються, а тому моделі, побудовані за цим принципом (а їх більшість) значно знижують їх надійність та достовірність.

Р. Талер обґрунтовує напрями удосконалення підходів до визначення й оцінювання ВВП, виходячи із поведінки підприємців, компаній. Він вважає серйозним недоліком положення, коли «людина економічна» (Homo economicus) ототожнюється із «людиною розумною, раціональною», коли Homo sapiens розглядається як суб'єкт, що поводить себе розумно, оптимально, не допускає ірраціональних вчинків. Практика свідчить, що таких людей в принципі не існує. Звичайна людина не завжди раціональна, вона часто допускає помилки, приймає рішення не найкращі, а перші із можливих, що її задовольняють. Людина раціональна, економічна прагне цього не допускати. Але у моделях економічних процесів під назвою Homo sapiens приймається людина раціональна (Homo economicus). Тому економічні моделі дуже часто відірвані від реальності і не дають об'єктивної картини, напрямів розвитку.

Інституційна та нова поведінкова економіка вбачає напрями удосконалення ВВП, що враховують:

1. Благополуччя та щастя (Well-being and happiness): сформувати й використовувати Індекс людського розвитку або Індекс Валового Національного щастя (ВНЩ), які включають: суб'єктивне благополуччя, психічне здоров'я, баланс роботи й дозвілля, соціальні зв'язки.

2. Ліквідацію «проклять» зростання ВВП (negative externalities): економічні погіршення та втрати; розробку «зеленого» ВВП; зниження соціальних витрат.

3. Врахування «Доходів справедливості»: використання коефіцієнта Джині, децильних та біцильних коефіцієнтів, медійного доходу.

4. Неринкову діяльність і цінності часу на корисних суспільству та підприємствам напрямках (волонтерство, виховання дітей, догляд людей похилого віку, домашня та сімейна праця), іншу неринкову

¹ Булеєв І.П. Управління трансакційними витратами у перехідній економіці: Монографія. Донецьк: ІЕП НАН України, 2002. 154 с.

² Економічна енциклопедія у 3-х томах. Відпов. Ред. С.В. Мочерний, Т.І. 2000. 863 с. Т. 2, 2001. 84 с.

³ Інвестиційна активність підприємств з виробництва продукції з високою доданою вартістю в умовах обмежених ринків: парадигма та механізми забезпечення: монографія / Н.Ю. Брюховецька, І.П. Булеєв та ін.; НАН України, Ін-т економіки пром-сті. Київ, 2019. 388 с. URL: https://ie.org.ua/wp-content/uploads/2020/01/mono_2019_buleev_compressed.pdf (дата звернення: 18.03.2026).

⁴ Kuznets S. National Income, 1929-1932. Bulletin №49. NY, 1934. URL: <https://www.nber.org/system/files/chapters/c2258/c2258.pdf> (дата звернення: 20.03.2026).

⁵ Райнерт Е.С. Як багаті країни збагатили і чому бідні країни залишаються бідними. К. Темпора, 2015. 440 с.

⁶ Stone R. Input-output and National Accounts. Organisation for European Economic Cooperation, 1961. 202 p.

⁷ Висвітлення доповіді про щастя (World happiness report). URL: <https://www.worldhappiness.report/>

⁸ Талер Р. Поведінкова економіка. Чому люди діють ірраціонально і як отримати з цього вигоду. К.: «Наш формат». 2023. 490 с.

діяльність (публічні лекції та бесіди, добровільні народні дружини, наведення чистоти та порядку у придомових дільницях, місцях громадських заходів тощо).

5. Якості та «прокляття» надмірностей (найкращі природні умови, багаті чорноземом сільськогосподарські площі та багаті корисними копалинами надра, м'який клімат, доброзичливі сусіди та ін.).

Сучасні принципи розрахування ВВП, як і класичний підхід все ще не враховують викладені положення. Мета їх розрахунків залишається не прозорою, тому є необхідність і доцільність розширення діючих методів визначення ВВП, який достатньо повно характеризує як виробничо-комерційну діяльність підприємств, використання ресурсів, так і розподіл доходів та благополуччя працівників і всього населення.

Певний позитивний внесок в удосконалення методів розрахування ВВП зроблено в роботах Аджемоглу Д. та Робінсона Д. [5; 6], які досліджують вплив інклюзивних та екстрактивних інститутів на ВВП. Мокір Д., Агіон Ф., Хові П. також довели, що вплив інститутів на розвиток економіки (ВВП, інвестиції тощо) може бути як позитивним, так і від'ємним^{1, 2}, про що свідчить зовнішнє оцінювання підприємств, працівників, всього населення.

Вище означені автори вважають, що якість економіки й достовірність оцінювання ВВП залежать від якості інститутів, методів їх використання. Доведено, що навіть найкращі інститути країн ядра капіталізму недоцільно у незмінному вигляді механічно переносити до країн, що розвиваються. Так, для країн «третього» світу необхідні високі темпи зростання економіки, промисловості, ІКТ³. Для країн «ядра» капіталізму характерні низькі темпи зростання економіки, сталій розвиток, а іноді навіть «від'ємне» зростання для промисловості, високі темпи зростання сфери послуг. Так, на сьогоднішні темпи зростання економіки Японії та Німеччини є «від'ємними», а промисловості – близькі до рецесії. Суттєво змінилась співвідношення реального сектору економіки у світі. У країнах-лідерах із середини ХХ ст. домінуючим став сектор послуг, який на сьогодні досягає 80% обсягу ВВП⁴. Загалом у 2024 р. у світовому ВВП послуги склали 66,2%, а реальний сектор – 33,8% (за даними Світового Банку). В Україні у 2024 р. сфера послуг склала близько 49%, фізична економіка близько 51%⁵ (табл. 4).

Таблиця 4. Питома вага сфери послуг та реального сектору економіки (промисловість і сільське господарство) у ВВП світу та деяких країн у 2024 р.

Країни та світ	Реальний сектор	Сфера послуг
Світ у цілому	33,8	66,2
США	20,9	79,1
Великобританія	27,5	72,5
Японія	30,2	69,8
Франція	30,3	69,7
РФ	43,3	56,7
КНР	43,7	56,3
Бразилія	40,8	59,2
Україна	51,0	49,0

Джерело: складено на основі: Рейтинг 20 найбільших країн за ВВП у 2024 році. URL: <http://pmguinfo.dp.ua/mir/8055-rejting-20-najbilshikh-krajin-za-vvp-u-2024-rotsi> (дата звернення: 17.03.2026).

У країнах третього світу та більшості країн напівядра реальний сектор економіки все ще залишається провідним, хоча сфера послуг зростає більш високими темпами.

Як правило, розвиток сфери послуг супроводжується прискореним зростанням інститутів кількісно, але не завжди – якісно. Позитивно на розвиток економіки та ВВП впливають інклюзивні інститути. Хоча більшість інститутів у світі і країнах складають екстрактивні інститути, які формують і захищають інтереси правлячих груп^{6, 7, 8} [2; 4; 5; 12].

Джіель Мокір⁹, використавши ідею Й. Шумпетера^{10 11} відносно творчих (креативних) руйнацій та створення ними позитивних індустриальних мутацій (це і є сутністю капіталізму), доводить, що науково-технічний прогрес (НТП), інститути можуть виступати не лише силами розвитку, а й руйнівними силами. Для цього він використав поняття «трех секторів (щабель) розвитку» («сходи́ни якості»): «виробництво напівфабрикатів» (проміжних товарів) – «виробництво кінцевих (завершених) товарів» – «науково-дослідницькі та конструкторські роботи», як царини дії НТП, інститутів. Джіель Мокір вводить поняття «вбивчого тріо НТП та підприємництва». Це загарбники (зовнішні та внутрішні); лихварі, колектори, фавіці-банкрути тощо); митарі, спекулянти, авантюристи; люди схильні за своєю природою до авантюри, непередбачених (необдуманих) ризиків та ін.

¹ Aghion Ph. Working Papers & Related Search. URL: https://www.nber.org/people/philippe_aghion?page=1&perPage=50 (дата звернення: 20.03.2026).

² Мокір Joel. Working Papers & Related Search. URL: https://www.nber.org/people/joel_mokyr?page=1&perPage=50 (дата звернення: 17.03.2026).

³ Райнерт Е.С. Як багаті країни збагатили і чому бідні країни залишаються бідними. К.: Темпора, 2015. 440 с.

⁴ У ХХ ст. в СРСР взагалі до ВВП не включалась невиробнича сфера послуг. Вона відносилась до витрат із бюджету (освіта, наука, охорона здоров'я, фінансування армії, силових структур та ін.).

⁵ Рейтинг 20 найбільших країн за ВВП у 2024 році. URL: <http://pmguinfo.dp.ua/mir/8055-rejting-20-najbilshikh-krajin-za-vvp-u-2024-rotsi> (дата звернення: 20.03.2026).

⁶ Kuznets S. National Income, 1929-1932. Bulletin №49. NY, 1934. URL: <https://www.nber.org/system/files/chapters/c2258/c2258.pdf> (дата звернення: 20.03.2026).

⁷ Талер Р. Поведінкова економіка. Чому люди діють ірраціонально і як отримати з цього вигоду. К.: «Наш формат». 2023. 490 с.

⁸ Мокір Joel. Working Papers & Related Search. URL: https://www.nber.org/people/joel_mokyr?page=1&perPage=50 (дата звернення: 20.03.2026).

⁹ Там само.

¹⁰ Шумпетер Й. Теорія економічного розвитку. Дослідження прибутків, капіталу, кредиту, відсотку та економічного циклу. К.: ВД К.-М. Академія. 2018. 244 с.

¹¹ Шумпетер Й. Капіталізм, соціалізм і демократія. Пер. з англ. Київ: «Основи» 1995. 528 с. URL: https://shron1.chytvo.org.ua/Shumpeter_Yozef_A/Kapitalizm_sotsializm_i_demokratiia.pdf (дата звернення: 20.03.2026).

У результаті дій «вбивчого тріо» та інститутів частіше екстрактивного, а іноді і інклюзивного типу може скластись ситуація, названа Д. Мокіром «Від'ємна інституційна віддача», яка у результаті присвоєння елітою рентних доходів, не зменшуючи загального рівня ВВП, використовується вузьким колом громадян, наближених до урядових чиновників і стає важливим джерелом корупції, злочинності тощо.

Тому уряд, правлячі та опозиційні групи, громадські організації повинні формувати умови та інститути, які працюють на НТП, інвестиційно-інноваційний розвиток, стимулювання саме творчого (креативного) руйнування, яке йде поруч із інноваційним розвитком галузей, підприємств, кластерів, мереж, що активізують суспільство, людський капітал. Зберігаючи виробництво на рівні самозабезпечення країною населення товарами та послугами повсякденного вжитку (економіка простих речей, широкого споживання, традиційна економіка), необхідно розвивати стратегічні виробництва, підприємства за технологіями V-VI технологічних укладів, цифровізації, штучного інтелекту, відповідних їм організаційних структур. На цих принципах доцільно формувати людський капітал, трудовий виробничий потенціал (ТВП), орієнтуючись як на реальні ВВП, ВНП, так і на потенційний ВВП (ПВВП) макро- і мікрорівнів.

Виходячи із викладеного вище щодо досвіду країн ядра капіталізму слід вважати недоцільним руйнацію промисловості, виробництва середнього рівня технологій товарів широкого попиту. Як провідний шлях для побудови сучасного виробництва доцільно використовувати досягнення IV індустріальної революції, VI ТУ, НБІК технології, цифровізації, ШІ. Цьому має сприяти відмова від принципів рентної, сировинної, корупційної економіки, запобігання пасток відсталості, що мають місце у ряді країн і негативно впливають на економічний розвиток, суспільні відносини як на макрорівні, так і на рівні підприємств.

Огляд наукових публікацій свідчить, що значна кількість національних та іноземних дослідників вважають ВВП показником галузі статистики (табл. 1). Із цим можна погодитись, якщо доповнити, що це теоретичне узагальнення, наукова категорія, яка характеризує складні виробничо-комерційні та соціально-психологічні процеси, що реально чи віддалено

відбуваються на різних рівнях (мікро-, середнього, регіонального, національного, наднаціонального) у виробничих, суспільно-політичних та інших відносинах.

У цілому вага та значення ВВП за класичним визначенням знижується. Це обумовлено зростанням питомої ваги сфери послуг у ВВП, яка все ще не має надійних методів визначення та оцінювання. Тому вводяться додатково інші показники, що доповнюють ВВП, поглиблюють та поширюють його вплив на соціальні процеси. Важливим стає використання *показника «Потенційний валовий внутрішній продукт» (ПВВП)*, який у останні десятиріччя використовується в економіках розвинених країн, а в останні роки і України. Цей напрям як вихідний, базовий показник загальних оцінок і прогнозів починає більш широко використовуватись фінансовими та аналітичними інститутами (Світовим банком; Міжнародним валютним фондом; структурами ООН тощо).

В Україні все ще рідко у публікаціях експертів оприлюднюються матеріали щодо ПВВП. У тезах виступів на наукових конференціях та форумах частіше мова йде про проекти, очікувані прогнози ВВП та ВНП. Деякі матеріали за проблемою ПВВП оприлюднено фахівцями Інституту економічних досліджень і політичних консультацій (IER, Київ); Київської школи економіки (KSE); Міністерства економіки України. Експерти - О. Бетлій (IER), В. Власюк (ДП «Укрпромзвнішекспертиза») та ін. Можна знайти згадки про ПВВП у звітах НБУ, Мінфіну України. Але у більшості дослідників та інститутів ПВВП отожднюють з прогнозним та проектним ВВП при формуванні довгострокових (1-10 років) планів та прогнозів, що на погляд авторів даної статті не є коректним. Прогнозуємі, проектуємі ВВП — це погляд у майбутнє, а вихідною статистикою, основою їх є реальний, фактично досягнутий ВВП у базовому періоді. І тому вихідна база може суттєво відхилитись від наявного потенціалу. Відповідно прогнозуємі ВВП не включають у собі наявні потенційні можливості, розраховуються за заниженими досягнутими даними, частіше усього ще не використаними у базовий період ресурсами (виробничими, людськими, інтелектуальними тощо). Вважаємо за доцільне широко використовувати на макрорівнях, підприємствах економічне поняття ПВВП. Найбільш поширені визначення ПВВП і пов'язаних із ним понять наведено у табл. 5.

Таблиця 5. Визначення ПВВП та деяких пов'язаних із ним економічних понять

Дефініції	Недоліки у визначенні
1	2
1. Потенційний ВВП (ПВВП) — це максимальний рівень виробництва, якого економіка може досягнути за допомогою робочої сили, капіталу та технологій, що існують в економіці, без інфляційного тиску.	Не вказано: рівень економіки; грошове чи натуральне оцінювання, вид цін (ринкові чи виробника). Краще поставити не «максимальний», а «оптимальний» рівень
2. Фактичний ВВП (ФВВП) — це ВВП при неповній зайнятості реалізації можливостей економіки.	Відсутні конкретні показники та їх кількісні та якісні характеристики
3. ПВВП — це ВВП при повній зайнятості. Використання потенційних можливостей економіки.	Що таке повна зайнятість і можливості потенційні економіки?
4. ПВВП > ФВВП — недовантаження економіки і це погано; ПВВП < ФВВП — перегрів економіки і це небезпечно. І у цих випадках формується «розрив випуску» товарів в економіці.	Вказати треба, що коли ПВВП = ФВВП — це оптимальний варіант
5. ПВВП — максимальний обсяг реального випуску, який економіка здатна виробляти за певний період (як правило — за рік).	Не конкретно. Крім того максимальний обсяг не є обсягом оптимальним
6. ПВВП — це ВВП при повній зайнятості. Він відображає можливості економіки.	Не коректно, що таке «повна зайнятість» (фізичних чи трудових ресурсів)

1	2
7. ПВВП – це величина ВВП, але розрахована при умовах повної зайнятості населення.	Не коректно, що таке «повна зайнятість» (фізичних чи трудових ресурсів)
8. ПВВП – це ВВП, якого здатна досягти економіка стабільно, стійко, довгостроково без зростання інфляції.	Відсутня конкретика показників, факторів
9. ПВВП є фундаментальною концепцією економіки, яка грає регулюючу роль у розумінні проходження й економічного потенціалу країни. Це максимальний рівень виробництва, який може бути досягнутим в країні при використанні всіх ресурсів та їх повній реалізації (труд, капітал, технології). Це оцінка рівня реального ВВП, який може виробляти економіка у довгостроковий період без інфляційного тиску. Ресурси використовуються за їх дійсними цінами та нормами.	Не враховуються соціальні, політичні та морально-психологічні фактори, інститути. Не розмежено потенціал і проект, плани
10. ПВВП – це максимально можливий рівень реального ВВП (ФВВП), який економіка здатна виробити в умовах повної зайнятості при повному використанні всіх ресурсів (труда, капіталу, технологій), без розкручування інфляції. Це «стеля» продуктивності економіки у даний момент часу. Тобто це не те, що виробляється за раз, а те, що можна було б виробити, якби все працювало на повну потужність, але без «перегріву». Це не фактичний, а теоретичний, гіпотетичний, віртуальний показник.	Відсутність конкретних (кількісних та якісних) показників, соціальних і політичних факторів, суб'єктивність
11. ПВВП – це не фактичний, а теоретичний показник, який віддзеркалює максимальний обсяг продукції, який може виробити економіка в умовах повного використання ресурсів без розкручення інфляції.	Не врахована роль інститутів та соціальних факторів

Джерело: складено та систематизовано авторами за (Брюховецька Н. Ю., Булеєв І. П. Інвестиційна діяльність підприємств: сутність, показники оцінювання та ризики попадання у «пастки відсталості». *Вісник економічної науки України*. 2024. № 2 (47). С. 3–11. [https://doi.org/10.37405/1729-7206.2024.2\(47\).3-11](https://doi.org/10.37405/1729-7206.2024.2(47).3-11); Булеєв І. П. Управління трансакційними витратами у перехідній економіці: Монографія. Донецьк: ІЕП НАН України, 2002. 154 с.; Всемирная история экономической мысли. В шести томах (Т. 6 в 2-х книгах). Гл. редкол. В. Н. Черковец (гл. ред.) и др. М.: «Мысль», 1987–1997; Інвестиційна активність підприємств з виробництва продукції з високою доданою вартістю в умовах обмежених ринків: парадигма та механізми забезпечення: монографія / Н. Ю. Брюховецька, І. П. Булеєв та ін.; НАН України, Ін-т економіки пром-сті. Київ, 2019. 388 с. URL: https://iie.org.ua/wp-content/uploads/2020/01/mono_2019_buleev_compressed.pdf (дата звернення: 20.03.2026); Райнерт Е. С. Як багаті країни збагатили і чому бідні країни залишаються бідними. К. Темпора, 2015. 440 с.; Талер Р. Поведінкова економіка. Чому люди діють ірраціонально і як отримати з цього вигоду. К.: «Наш формат». 2023. 490 с.; Mokyr Joel. Working Papers & Related Search. URL: https://www.nber.org/people/joel_mokyr?page=1&perPage=50 (дата звернення: 20.03.2026); Куш О. Аналітика Куша. Блог. Телеграм. 2024–2025 pp.).

Аналіз наведених у табл. 5 матеріалів свідчить про доцільність подальшого удосконалення дефініцій потенційного ВВП, сфер його використання, факторів впливу, інтервалів кількісних та якісних значень. Деякі дослідження фактично отожднюють ПВВП із планами та прогнозами. Більшість визначень акцентують увагу на фізичних складових, хоча у сучасних ВВП домінують послуги, віртуальні складові. Є необхідність та можливість конкретизувати фактори та показники, що використовуються у розрахунках ПВВП, виходячи із нормативів світового рівня, досвіду країн ядра капіталізму.

Так, у визначеннях (табл. 5) йде мова про недоцільність розрахунку інфляції, але не вказано, якою допустимою вона може бути. Виходячи із світової практики у розрахунках, доцільно приймати інфляцію не вище 4%. НБУ рекомендує $5\% \pm 1\%$.

При розрахунках ПВВП використовуються показник безробіття (NAIRU) на рівні 6,5–8,5%, оскільки такий рівень безробіття не впливає на зростання інфляції. З цим можна погодитись.

Завантаження устаткування (потужності) для розрахунку ПВВП встановлюється за результатами великої кількості опитувань України¹ і прийнято (рекомендовано) у діапазоні 80–82% проектних показників. У цьому діапазоні знаходиться оптимальний

максимум використання потужностей без «перегріву» і без «охолодження» економіки.

Для розрахунків ПВВП використовуються складні економічні моделі, динамічно й системно пов'язані із часом, простором, рівнем економічного розвитку, фактичним ВВП (ФВВП).

Різниця між ПВВП та ФВВП визначає «розрив випуску» (РВ):

$$РВ = ПВВП - ФВВП, \quad (4)$$

Цей показник (РВ) доцільно розраховувати як на макро-, мезо-, так і на мікрорівнях економіки, як у системі, так і по конкретному підприємству.

За помісячними розрахунками в Україні співвідношення складало:

2010–2021 pp. – $\pm 5\%$;

2022 p. – мінус 6% і більше;

2023–2025 pp. – 2–3%.

В окремі місяці після воєнних руйнувань розрив досягав 18%.

РВ може бути як від'ємним (ПВВП < ФВВП), так і позитивним (ФВВП > ПВВП). Оптимальним є варіант, коли ПВВП = ФВВП.

Поширеним є визначення ПВВП як максимальний рівень ФВВП, що може бути досягнутим при певних вищезгаданих умовах (табл. 3, п. 1, 3, 5, 10). Таке ствердження є некоректним, тому що відбувається отожднення фактичних показників із теоретичними,

¹ Рейтинг 20 найбільших країн за ВВП у 2024 році. URL: <http://pmguinfo.dp.ua/mir/8055-rejting-20-najbilshikh-krajin-za-vvp-u-2024-rotsi> (дата звернення: 17.03.2026).

гіпотетичними, в реальних і абстрактних умовах. Це порівняння реальності із абстракцією, розрахунками, що можуть відбутися, а можуть і не відбутись.

Методики та чинники обрахування потенційного ВВП. Хоча ПВВП це теоретико-гіпотетичний, абстрактно-розрахунковий показник, він динамічний у часі і у просторі, на різних рівнях економіки. Поширена думка, що його динаміку доцільно аналізувати за двома методиками:

- трудовою, яка враховує трудовий капітал, максимальне використання потужностей, підтримання безробіття на нормальному рівні;
- фондовою, що передбачає опору на виробничих функціях – рівні використання виробничих потужностей у оптимально-максимальному інтервалі.

До названих методик доцільно додати – інституціональні, що передбачають ефективні інститути (переважно інклюзивні), гнучкі ринки, морально-психологічні фактори, а також організаційні та управлінські структури, тобто в аналізі і розрахунках РВ доцільно використовувати фактори: виробничі, трудові, інституціональні тощо.

1. Виробничі фактори:

1.1. Капітал – стан і накопичення (плани капіталізації), будівництво нових підприємств, реконструкція, реструктуризація, нові ланцюги виробництва, логістики, комерції, інфраструктура і т.ін.

1.2. Труд – динаміка чисельності людських, трудових ресурсів, виробничий досвід, освоєння нових знань і професій, зростання якості робочої сили тощо.

2. Науково-технічний прогрес:

2.1. Інвестування та інновації.

2.2. Нові технології (четверта виробнича революція, V-VI ТУ).

2.3. Наука, виробниче навчання, наставництво.

2.4. Нано-біо-інформаційно-комунікаційні технології (NBIC –технології), цифровізація, штучний інтелект.

2.5. Ефективні організаційні структури та управління.

3. Інституціональні фактори:

3.1. Якiсні інклюзивні інститути.

3.2. Верховенство закону, мінімальна корупція.

3.3. Матричні, кластерні, мережеві структури організації й управління.

3.4. Активна позиція колективу і працівників.

Деякі дослідники вважають, що ПВВП доцільно розглядати виключно на макrorівні економіки. Це положення дискусійне. Методологія формування може плідно використовуватись на всіх рівнях економіки, що у цілому посилює систему.

Застосування методології визначення потенційного ВВП стає доцільним при вирішенні питань забезпечення процесу виробництва якісними людськими ресурсами, людським капіталом належного обсягу. Це особливо актуально в умовах фізичних обмежень людських ресурсів, обумовлених війною, міграцією, технологічними зрушеннями у навичках і формах професійного мислення працівників, спричинених цифровізацією та штучним інтелектом.

Виходячи із проведених досліджень пропонується визначити, що *потенціальний валовий внутрішній продукт (ПВВП)* – це теоретико-гіпотетичний, узагальнюючий оціночно-розрахунковий соціально-економічний показник, що характеризує оптимально-максимальний випуск товарів (фізичних, інтелектуальних, віртуальних тощо) в умовах дотримання нормативно-правових, соціально-економічних стан-

дартів та належного морально-психологічного клімату, відносин, гарантій права недоторканості власності, справедливого розподілу та споживання життєвих благ, що складає фазу оцінювання рівня використання ресурсів у поточний час. Основу (базовий рівень) розробки їх приймається оптимальне використання можливостей сьогодення, у ближньому та віддаленому майбутньому. Завдяки використанню ПВВП і ФВВП виникає можливість у будь-який час відстежувати розрив випуску – РВ, розробляти плани та дорожні карти його мінімізації, складати плани розвитку, реструктуризації, нової організації виробництва та праці, підвищення кваліфікації та перепідготовки фахівців.

Викладені матеріали та приклади можуть використовуватись на всіх рівнях економіки, підприємств, інститутів, трансформації економіки у соціоекономіку, що у кінцевому результаті сприяє розвитку суспільства, його людських ресурсів та капіталу.

Висновки. Ринкова економіка у капіталістичній суспільно-економічній формації досягла свого найвищого кількісного і якісного розвитку. На індустріальній базі виробництво характеризується скороченням часових інтервалів прогнозування, домінуванням матеріалізму та прагненням отримати максимальну вигоду у короткостроковій перспективі, а краще «зараз». У сукупності це призводить до розбалансованості системи інтересів економічних суб'єктів та результатів діяльності на конкурентній основі.

При домінуванні сфери послуг та активного використання штучного інтелекту недоцільною стає руйнація промисловості, виробництва середнього рівня технологій товарів повсякденного попиту. Економічна вигода та соціальний результат у суспільстві буде досягнуто в результаті відмови від принципів рентної, сировинної економіки, запобігання пасток відсталості. В таких умовах соціальний і людський капітал суспільства буде безперервно зміцнюватись.

У критичних умовах функціонування та прогнозування діяльності суб'єктів господарювання, підприємств відбувається незалежно від стану кількісного та якісного використання наявних ресурсів, а ВВП не достатньо характеризує використання ресурсів (фізичних, людських, інтелектуальних тощо). Загострюються протиріччя інтересів індивідів, персоналу підприємств, екстрактивних і інклюзивних інститутів суспільства.

Пошуку напрямів усунення цих недоліків будуть сприяти різноманітні методи та напрями удосконалення показників діяльності. Доцільним є використання концепції трьох сил розвитку, тріалектики та діалектики, урахування загального та особливого у поняттях *Номо sapiens* та *Номо economicus* («людини розумної» та «людини економічної»), великої кількості складових та індексів характеристик ВВП, ФВВП, ВНД і т.ін.

Особливе місце має належати ПВВП як важливому розрахунково-теоретичному показнику оптимально високого та раціонального використання ресурсів у поточний момент і у перспективі. З його допомогою досягається «пом'якшення» орієнтації та «все і зараз», посилення уваги перспективам розвитку і раціонального використання ресурсів на всіх рівнях (працівник, колектив, суспільство). Оптимізуються трансформації емпіричної економіки до соціоекономіки, конкуруючих підприємств і організацій до мережевих структур, кластерів, співробітництва, переходу від застарілих технологій до сучасних НБІК-техно-

логій, цифровізації, використання штучного інтелекту тощо. Відповідно до цього узагальнюючий гіпотетично-розрахунковий показник ПВВП потребує подальшого поглибленого вивчення й удосконалення.

Напрями подальших досліджень за проблемою.

Поглиблення досліджень зв'язків узагальнюючих показників постіндустріальної економіки від особистості, малих груп, компаній до мережових структур, кластерів,

країн. Визначення напрямів трансформації емпіричної економіки до соціоекономіки, а людини від сучасної, не завжди раціональної і достатньо кваліфікованої, до оптимально-соціорациональної, високоінтелектуальної та духовно багатой. Розробка напрямів досліджень, коли кризь особисте вбачається загальне, а із загального витікає особисте, колективне.

ЛІТЕРАТУРА

1. Marshall A. Principles of economics. *The Quarterly Journal of Economics*. 1891. Vol. 5, Iss. 3, P. 319-338. <https://doi.org/10.2307/1879612>
2. Keynes J. The general theory of employment, interest and money & the economic consequences of the peace. Wordsworth Editions. 2017. 576 p. <https://doi.org/10.1007/978-3-319-70344-2>
3. Zuboff S. The age of surveillance capitalism. In W. Longhofer, & D. Winchester (Eds.). *Social theory re-wired*. 3rd ed., Routledge, 2023. P. 203-213. <https://doi.org/10.4324/9781003320609-27>
4. Stiglitz J. E., Sen A., Fitoussi J.-P. Mismeasuring our lives: why GDP doesn't add up? The New Press, 2010. <https://doi.org/10.2307/jj.26193269>
5. Acemoglu D., Robinson J. Why nations fail: the origins of power, prosperity, and poverty. New York: Crown Publishers, 2012. 579 p. <https://doi.org/10.1355/ae29-2j>
6. Acemoglu D., Robinson J. The narrow corridor: states, societies, and the fate of liberty, 2020. 592 p. <https://doi.org/10.1017/S1537592720001863>
7. Jackson T. Prosperity without growth: economics for a finite planet. London: Routledge, 2009. 288 p. <https://doi.org/10.4324/9781849774338>
8. Buleev I., Bryukhovetskaya N., Bryl I., Bryukhovetsky Y. Chapter 5. Creating effective mechanisms for stimulating entrepreneurial activity in the context of transforming digital enterprises. *Recent trends in business and entrepreneurial ventures*. NOVA, 2023. 302 p. <https://doi.org/10.52305/KZZV1105>
9. Залознова Ю.С., Булеєв І.П., Брюховецька Н.Ю. Трансформації капіталістичного розвитку та ренти в епоху цифровізації. *Економіка промисловості*. 2023. № 2 (102). С. 5-23. <http://doi.org/10.15407/econindustry2023.02.005>
10. Bryukhovetska N. Ye., Buleev I. P., Chorna O. A., Bryl I. V., Korytko T. Yu. Formation of human capital in enterprises amidst digitalization and artificial intelligence advancement. *Science and Innovation*. 2025. Vol. 21, No. 2. P. 16-27. <https://doi.org/10.15407/scine21.02.015>
11. Coyle D. GDP. A brief but affectionate history. Revised and expanded edition. 2016. <https://doi.org/10.1515/9781400873630>
12. Брюховецька Н.Ю., Булеєв І.П. Інвестиційна діяльність підприємств: сутність, показники оцінювання та ризики попадання у «пастки відсталості». *Вісник економічної науки України*. 2024. № 2 (47). С. 3-11. [https://doi.org/10.37405/1729-7206.2024.2\(47\).3-11](https://doi.org/10.37405/1729-7206.2024.2(47).3-11)

Надійшла до редакції 30.03.2026 р.

Прийнята до друку 04.05.2026 р.

Опублікована 29.05.2026 р.

REFERENCES

1. Marshall, A. (1891). Principles of economics. *The quarterly journal of economics*, 5(3), 319-338. <https://doi.org/10.2307/1879612>
2. Keynes, J. (2017). The general theory of employment, interest and money & the economic consequences of the peace. Wordsworth Editions, 576 p. <https://doi.org/10.1007/978-3-319-70344-2>
3. Zuboff, S. (2023). The age of surveillance capitalism. In W. Longhofer, & D. Winchester (Eds.). *Social theory re-wired* (3rd ed., pp. 203-213). Routledge. <https://doi.org/10.4324/9781003320609-27>
4. Stiglitz, J.E., Sen, A., & Fitoussi, J.-P. (2010). Mismeasuring our lives: why GDP doesn't add up? The New Press. <https://doi.org/10.2307/jj.26193269>
5. Acemoglu, D., & Robinson, J. (2012). Why nations fail: the origins of power, prosperity, and poverty. New York: Crown Publishers. <https://doi.org/10.1355/ae29-2j>
6. Acemoglu, D., & Robinson, J. (2020). The narrow corridor: states, societies, and the fate of liberty. <https://doi.org/10.1017/S1537592720001863>
7. Jackson, T. (2009). Prosperity without growth: economics for a finite planet. London: Routledge. <https://doi.org/10.4324/9781849774338>
8. Buleev, I., Bryukhovetskaya, N., Bryl, I. & Bryukhovetsky, Y. (2023). Chapter 5. Creating Effective Mechanisms for Stimulating Entrepreneurial Activity in the Context of Transforming Digital Enterprises. *Recent Trends in Business and Entrepreneurial Ventures*. NOVA. <https://doi.org/10.52305/KZZV1105>
9. Zaloznova, Yu.S., Buleev, I.P. & Bryukhovetska, N.Yu. (2023). Transformations of capitalist development and rents in the era of digitalization. *Economy of Industry*, 2(102), 5-23. <https://doi.org/10.15407/econindustry2023.02.005> [in Ukrainian].
10. Bryukhovetska, N. Ye., Buleev, I. P., Chorna, O. A., Bryl, I. V. & Korytko, T. Yu. (2025). Formation of human capital in enterprises amidst digitalization and artificial intelligence advancement. *Science and Innovation*. 21(2), 16-27. <https://doi.org/10.15407/scine21.02.015>
11. Coyle D. (2016). GDP. A brief but affectionate history. Revised and expanded edition. <https://doi.org/10.1515/9781400873630>

12. Bryukhovetska, N.Yu., & Buleev, I.P. (2024). Investment activity of enterprises: essence, evaluation indicators and risks of falling into the «traps of backwardness». *Bulletin of Economic Science of Ukraine*, 2(47), 3-11. [https://doi.org/10.37405/1729-7206.2024.2\(47\).3-11](https://doi.org/10.37405/1729-7206.2024.2(47).3-11) [in Ukrainian].

Received: 30.03.2026

Accepted: 04.05.2026

Published: 29.05.2026

Брюховецька Н. Ю., Булеєв І. П. Потенційний і фактичний валовий внутрішній продукт в умовах домінування сфери послуг та штучного інтелекту: теорія та можливості забезпечення підприємств людськими ресурсами

Багаторівнева структура сучасної економіки з домінуванням сфери послуг та використанням штучного інтелекту потребує достовірних показників відображення діяльності суб'єктів господарювання, забезпечення процесу виробництва людськими ресурсами в умовах їх критичної нестачі.

Мета дослідження – уточнення підходів до визначення та оцінювання ВВП, удосконалення їх структури та складу в умовах випереджаючого зростання сфери послуг, інтелектуалізації суспільства та виробництва, інклюзивних та екстрактивних інститутів, мережових структур, розробка практичних пропозицій їх ресурсного забезпечення. В методології використано концепцію трьох сил розвитку, тріалектику та діалектику, урахування загального та особливого.

Показано трансформації та виявлено позитивні аспекти показників валового внутрішнього продукту (ВВП), валового національного продукту (ВНП), їх зв'язки із відповідними показниками підприємств регіо-нального і місцевого рівнів, вертикально-інтегрованих і мережових структур. Доведено, що в умовах домінування сфери послуг та поширення штучного інтелекту використання потенційного ВВП дає можливість більш об'єктивно і своєчасно оцінювати процеси управління підприємств, формування і утримання на підприємствах людських ресурсів належної якості у непередбачуваних умовах, орієнтацію на більш повне використання інших наявних ресурсів (матеріальних, соціальних, культурних тощо) у поточному виробництві та у перспективі до 5-10 років, що створює базу для стратегічного планування, прогнозування і співставлення на основі рейтингів. Виявлено напрями удосконалення потенційного ВВП у сукупності інших кількісних і якісних показників підприємств, використання ресурсів виробництва і управління, підвищення кваліфікації, активізації творчої ініціативи для утримання працівників на підприємстві. Обґрунтовано пропозиції щодо підвищення достовірності, об'єктивності показників при застосуванні інклюзивних та екстрактивних інститутів в мережових структурах і підприємствах.

Ключові слова: фактичний і потенційний ВВП, домінування сфери послуг, штучний інтелект, людські ресурси підприємств, інклюзивні та екстрактивні інститути, підприємства, мережові структури.

Bryukhovetska N., Buleev I. Potential and actual gross domestic product in the conditions of dominance of the service sector and artificial intelligence: theory and possibilities of providing enterprises with human resources

The multi-level structure of the modern economy with the dominance of the service sector and the use of artificial intelligence requires reliable indicators of the activity of business entities, providing the production process with human resources in conditions of their critical shortage.

The purpose of the study is to clarify approaches to determining and assessing GDP, improving their structure and composition in conditions of the outpacing growth of the service sector, intellectualization of society and production, inclusive and extractive institutions, network structures, developing practical proposals for their resource provision. The methodology uses the concept of three forces of development, trialectics and dialectics, taking into account the general and the particular.

The transformations and positive aspects of the indicators of gross domestic product (GDP), gross national product (GNP), their connections with the corresponding indicators of enterprises of the regional and local levels, vertically integrated and network structures are shown. It is proved that in the conditions of dominance of the service sector and the spread of artificial intelligence, the use of potential GDP makes it possible to more objectively and timely assess the processes of enterprise management, the formation and maintenance of human resources of appropriate quality at enterprises in unpredictable conditions, orientation towards a more complete use of other available resources (material, social, cultural, etc.) in current production and in the future up to 5-10 years, which creates a basis for strategic planning, forecasting and comparison based on ratings. The directions of improving potential GDP in the aggregate of other quantitative and qualitative indicators of enterprises, the use of production and management resources, advanced training, and the activation of creative initiative to retain employees at the enterprise are identified. Proposals are substantiated to increase the reliability and objectivity of indicators when using inclusive and extractive institutions in network structures and enterprises.

Keywords: actual and potential GDP, dominance of the service sector, artificial intelligence, human resources of enterprises, inclusive and extractive institutions, enterprises, network structures.

Формат цитування:

Брюховецька Н. Ю., Булеєв І. П. Потенційний і фактичний валовий внутрішній продукт в умовах домінування сфери послуг та штучного інтелекту: теорія та можливості забезпечення підприємств людськими ресурсами. *Вісник економічної науки України*. 2026. № 1 (50). С. 147-157. [https://doi.org/10.37405/3041-1629.2026.1\(50\).147-157](https://doi.org/10.37405/3041-1629.2026.1(50).147-157)

Bryukhovetska, N., & Buleev, I. (2026). Potential and actual gross domestic product in the conditions of dominance of the service sector and artificial intelligence: theory and possibilities of providing enterprises with human resources. *Visnyk ekonomichnoi nauky Ukrainy*, 1(50), 147-157. [https://doi.org/10.37405/3041-1629.2026.1\(50\).147-157](https://doi.org/10.37405/3041-1629.2026.1(50).147-157)

Оксана Володимирівна Панькова,

канд. соц. наук, доцент,

ORCID 0000-0002-2003-8415

e-mail: pankovaiep@gmail.com

Інститут економіки промисловості НАН України, м. Київ

ПРОМИСЛОВІСТЬ УКРАЇНИ У СПЕКТРІ ІНСТИТУЦІЙНИХ І БЕЗПЕКОВИХ ВИКЛИКІВ НА ШЛЯХУ ДО ІНДУСТРІЙ 4.0 ТА 5.0¹

Україна знаходиться в епіцентрі впливу потужних глобальних технологічних, геополітичних, національних викликів, зазнає невідворотних втрат і руйнувань внаслідок довготривалої війни, що призводить до значного поглиблення структурних деформацій, виснаження ресурсів, критичного звуження внутрішнього ринку, втрати міжнародної конкурентоспроможності тощо. Стійке зниження позицій України у ключових міжнародних індексах конкурентоспроможності та інноваційності (зокрема, 55-те місце у 2023 р., 60-те місце у 2024 р., 66-те місце у 2025 р. за показниками Global Innovation Index (GII)) свідчить про системний брак інвестицій та слабкі інституції — структурні проблеми у сфері інституційного забезпечення та технологічного розвитку накопичуються^{2,3}. Україна традиційно демонструє значно вищі результати в інноваційних продуктах (показник Outputs — 54-те місце у 2024/25), ніж у ресурсах (показник Inputs — 80-те місце), що становить реальну загрозу закріплення за Україною статусу «сировинної периферії» у системі глобального поділу праці.

Промисловість України, перебуваючи в спектрі деструктивних факторів, опинилася в точці біфуркації, де екстрене виживання перетинається з потребою забезпечення стійкості й подальшого повоєнного відновлення на принципово нових засадах «Build Back Better» (BBB), що зумовлює вибір між деіндустріалізацією та докорінною технологічною модернізацією [3; 6]. Повномасштабна війна ускладнила ті численні виклики, які постали перед українською промисловістю з часів збройного конфлікту на Донбасі та анексією Криму. Мова йде про втрати, скорочення, припинення діяльності як підприємств, так і цілих галузей. Наприклад, гірничодобувна промисловість та металургія ще з 2014 року зіткнулись з викликами та деструкціями, коли робота частини підприємств

зупинилась через бойові дії, а частина — опинилась на невідконтрольній території України (значна частина підприємств гірничо-металургійної галузі зосереджена на території Луганської та Донецької областей). На початок 2014 року в Україні налічувалося 145 державних вугільних шахт; а на кінець 2025 р. діючих державних шахт на підконтрольній Україні території залишилось лише 19. Вони знаходяться у вкрай важкому стані, без перспективи подальшого розвитку. Адже, згідно з кліматичними зобов'язаннями (кліматична нейтральність енергетичного сектору), взятими Україною щодо переходу на «зелену» енергетику та зменшення викидів, а також відповідно до Енергетичної стратегії України до 2050 р. планується закриття всіх вугільних шахт до 2035 р.⁴. Це приклад впливу війни та глобальних викликів «зеленого переходу» на національну промисловість і спосіб реагування на них. Такий стан ставить багато проблемних питань стратегічного характеру, відповіді на які треба шукати вже зараз.

Конкурентні позиції України залежатимуть багато в чому від переходу на нові технологічні уклади в парадигмі Індустрій 4.0/5.0^{5,6}. В умовах затяжної війни багато підприємств припинили своє існування або вщент зруйновані, певна частина — релокована, інші можуть бути відновлені й переоснащені за наявності необхідних ресурсів. Оскільки промисловість України перебуває в точці біфуркації, перспектива «перезавантаження» якраз і криється у виборі державою, стейкхолдерами — суб'єктами економічних відносин, міжнародними партнерами та інвесторами переходу на нові технологічні уклади — інтеграцію робототехніки, ШІ та «розумних» фабрик через розбудову високотехнологічної, цифрової та циркулярної економіки. При цьому виникає багато нових питань і проблем, однак пріоритетами повоєнного віднов-

¹ Дослідження виконано в межах «Комплексного наукового дослідження щодо актуалізації промислової політики України на принципах Індустрій 4.0 та 5.0» Інституту економіки промисловості НАН України за рахунок бюджетних коштів, спрямованих на забезпечення проведення державними науковими установами наукових досліджень і науково-технічних (експериментальних) розробок за результатами державної атестації та бюджетної теми «Забезпечення повоєнної розбудови промисловості України робочою силою» (КПКВК6541030)

² Ukraine Global Innovation Index (GII) Ranking (2020-2025). *World Intellectual Property Organization (WIPO)*. 2025. URL: <https://www.wipo.int/gii-ranking/en/ukraine> (дата звернення: 10.03.2026).

³ Ukraine rapid damage and needs assessment (RDNA5). *The World Bank, the Government of Ukraine, the European Union, the United Nations*. 2026. February. URL: <https://documents1.worldbank.org/curated/en/099022026094036395/pdf/P514499-22f93f3a-4278-42bc-b907-db9553d12069.pdf> (дата звернення: 15.02.2026).

⁴ Енергетична стратегія України на період до 2050 року : розпорядження Кабінету Міністрів України від 21 квіт. 2023 р. № 373-р. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/373-2023-%D1%80#Text> (дата звернення: 10.03.2026).

⁵ European industrial strategy. *European Commission*. 2021. URL: https://single-market-economy.ec.europa.eu/industry/strategy_en (дата звернення: 10.03.2026).

⁶ Industry 5.0 — Towards a sustainable, human-centric and resilient European industry. *European Commission*. 2021. URL: https://research-and-innovation.ec.europa.eu/knowledge-publications-tools-and-data/publications/all-publications/industry-50-towards-sustainable-human-centric-and-resilient-european-industry_en (дата звернення: 10.03.2026).

лення стають екосистемність — людиноцентричність, стійкість (*resilience*) та адаптація до глобальних стандартів для забезпечення довгострокової конкурентоспроможності [1; 6].

Війна простимулювала формування та розвиток мілітарної економіки в Україні, що стало чинником розвитку оборонно-промислового комплексу (ОПК) та технологій подвійного використання (*dual-use*). Це формує принципово нову виробничу реальність. Так, *MilTech* стає драйвером промислових інновацій і може стати потужним акселератором переходу до Індустрій 4.0/5.0 — за умови відповідного інституційного та регуляторного забезпечення. Тому виявлення та систематизація безпекових та інституційних викликів — на часі. Формування та розбудова власного високотехнологічного виробництва, забезпечення й розвиток внутрішнього ринку, технологічна та структурна модернізація мають стати ключовими пріоритетами державних стратегій, проактивної промислової політики України^{1,2}. Значною є потреба у формуванні ефективної національної промислової політики, здатної розширювати можливості для стійкості, сталості, відновлення на принципах «Build Back Better» (BBB). До того ж для України важливо, щоб засади національної промислової політики одночасно співвідносилися зі стратегічними засадами промислового розвитку ЄС — з «новою європейською промисловою конкурентною політикою» для посилення процесів євроінтеграції^{3,4}.

Отже, поєднання зовнішньої агресії, структурної слабкості промислової бази, інституційних дефіцитів та одночасного тиску євроінтеграційних вимог робить аналіз викликів розвитку вітчизняної промисловості в контексті Індустрій 4.0 та 5.0 актуальним, затребуваним часом завданням.

Аналіз останніх досліджень і публікацій. Дослідницькі напрацювання українських фахівців щодо стану, проблем, загроз, наслідків впливу війни на національну промисловість, пошуку шляхів забезпечення її стійкості та відновлення є за змістом солідними, різноманітними, що формує багатопланову наукову палітру пошуку можливостей розв'язання гострих сучасних проблем, що накопичувались за період незалежності України й до сьогодні.

У науковому дискурсі активізувалися дослідження та дискусії щодо змісту, принципів та інструментів багатоаспектної реконструкції національної промисловості, яка має бути спрямована не лише на відновлення зруйнованого, але й на глибокі структурні трансформації національної економіки та промисловості на інноваційних засадах стійкості, сталого розвитку в умовах переходу до Індустрій 4.0, згодом — до Індустрії 5.0. Важливим науковим доробком цієї

спрямованості є публікації українських науковців, які розкривають стан, проблеми, ризики, загрози функціонуванню та розвитку національної промисловості в реаліях війни, її трансформацію в умовах євроінтеграції, цифровізації та переходу до Індустрії 5.0. Це наукові праці колективу Інституту економіки промисловості НАН України (ІЕП НАН України), зокрема В. Вишневського, С. Князева, О. Амоші [2], Ю. Залозної [11], І. Підричевої, В. Антонюк [4], О. Хандій [5], Н. Азьмук [1], В. Омеляненко, Д. Череватського, М. Солдак, Д. Чейляха, В. Михненка⁵, Ю. Харзішвілі [6], І. Петрової [9] та інших. Дослідження взаємопов'язаних безпекових та екологічних викликів, що супроводжують інноваційний розвиток і цифрову трансформацію промисловості України при переході до Індустрій 4.0/5.0 з позицій економічної безпеки, присвячено науковий доробок О. Хандій [5]. Дотичними до проблем інституційних викликів є розкриття нормативно-правових засад інвестиційної складової промислової політики України у парадигмі Індустрій 4.0/5.0, яке здійснює І. Петрова [9]. Обґрунтовує концептуальну модель інтелектуальної краудінвестингової платформи, що поєднає аналітичні можливості технологій Індустрії 4.0 та людиноцентричні принципи Індустрії 5.0 О. Сердюк [12].

Розкривають пастки периферизації національної економіки та промисловості (Україна — постачальник сировини та дешевої робочої сили) і можливі шляхи виходу через проактивну державну промислову політику В. Ляшенко та І. Підричева [3].

Попри суттєвий науковий прогрес у дослідженні державної промислової політики, інституційної координації та цифрових трансформацій, в сучасних джерела переважно розглядаються ці напрями окремо — як теоретичні моделі дирижизму, інституціоналізму, технологізації в межах Індустрій 4.0 і 5.0. Тому особливо цінними є дослідження, присвячені формуванню екосистеми відновлення економіки України в парадигмі Індустрії 5.0, акцентуючи увагу на необхідності дотримання євроінтеграційних вимог шляхом імплементації в Україні ключових директив ЄС. Ці питання є предметом наукових пошуків Н. Азьмук [1]. Авторка акцентує на тому, що у контексті глобальних викликів цифровізації та подвійного переходу важливим є забезпечення засад флексибезпеки — поєднання гнучкості ринку праці для роботодавців (*flexibility*) та соціальної безпеки для працівників (*security*) [1, с. 252].

Актуальним і доцільним з точки зору надання адекватних відповідей на виклики сучасності є дослідження Д. Череватського, М. Солдак, Д. Чейляха та В. Михненка. Стратегію промислового відновлення України автори аналізують із позицій підходу, орієн-

¹ Антонюк В. П. Трансформаційні процеси у промисловості України в умовах воєнної економіки. *Блог ІЕП НАН України*. URL: <https://blog.iie.org.ua/transformatijnii-protsepy-u-promyslovosti-ukrainy-v-umovakh-voennoi-ekonomiky/> (дата звернення: 25.05.2026).

² Національна економічна стратегія на період до 2030 року : постанова Кабінету Міністрів України від 3 бер. 2021 р. № 179. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/179-2021-%D0%BF> (дата звернення: 10.03.2026).

³ European Defence Industrial Strategy (EDIS) and European Defence Industry Programme (EDIP). *European Commission*. 2025. URL: https://defence-industry-space.ec.europa.eu/eu-defence-industry/edis-our-common-defence-industrial-strategy_en (дата звернення: 10.03.2026).

⁴ Regulation (EU) 2023/956 of the European Parliament and of the Council of 10 May 2023 establishing a carbon border adjustment mechanism. *Official Journal of the European Union*. 2023. URL: <https://eur-lex.europa.eu/eli/reg/2023/956/oj/eng> (дата звернення: 10.03.2026).

⁵ Череватський Д., Солдак М., Чейлях Д., Михненко В. Дослідження розвитку національного промислового комплексу як процесу руху в економічному просторі. *Блог Інституту економіки промисловості НАН України*. 2026. URL: <https://blog.iie.org.ua/doslidzhennia-rozvytku-natsionalnoho-promyslovoho-kompleksu-iak-protsepy-rukhu-v-ekonomichnomu-prostoru/> (дата звернення: 10.03.2026).

тованого на збереження, відновлення та переосмислене використання наявного промислового, просторового й інфраструктурного потенціалів. Повоєнне відновлення промислового комплексу вони пропонують здійснювати через поєднання наявних ресурсів, залишкових активів і нових технологічних рішень для формування нової якості виробництва¹.

Аналіз викликів сталому розвитку, розробку методик, а також розрахунки стратегічних сценаріїв сталого розвитку промисловості України з позицій системної безпеки здійснює Ю. Харазішвілі. Він акцентує увагу на необхідності реіндустріалізації промисловості на новому науково-технологічному рівні та розробці й впровадженні проактивної промислової політики України [6], на визначенні перспектив та обмежень штучного інтелекту (ШІ) як ядра нової промислової революції.

Ідентифікацію зовнішніх і внутрішніх викликів і загроз національній економіці, українському суспільству здійснює авторський колектив під керівництвом Е. Лібанової [13]. Сутність новітньої соціально-трудоваї реальності та аргументацію змістових характеристик нової моделі праці та зайнятості — «Праця 5.0» представлено в роботах А. Колота² [8].

Однак, незважаючи на значний науковий доробок, залишаються невизначеними виклики та загрози безпекового та інституційного характеру, що виникають внаслідок довготривалої війни, глобальних зрушень, переходу до Індустрії 4.0 та 5.0.

Мета статті — визначити спектр викликів, що постали перед промисловістю України на сучасному етапі, розкрити особливості безпекових та інституційних викликів та загроз, пов'язаних з війною, цифровізацією (Індустрія 4.0), переходом до Індустрії 5.0.

Виклад основного матеріалу. Україна постала перед спектром величезних багатопланових викликів різного рівня і масштабу. Від того, як ми зможемо відповісти на них, якого прориву в економічному розвитку досягнемо, без перебільшення, залежить майбутнє країни. Як зазначає В. Геєць, в Україні вже започатковано дослідження напрямів якісного розвитку вітчизняної економіки на засадах упровадження високотехнологічних виробництв і принципів [7].

Національна промисловість України на сучасному етапі функціонує в умовах безпрецедентної синергії викликів глобальним та екзистенційного характеру, зумовлених впливом повномасштабної війни, глобального технологічного переходу до парадигм Індустрії 4.0 та 5.0, дотриманням вимог євроінтеграції. Ці виклики трансформувалися у комплексну системну кризу безпекового, економічного, екологічного, інституційного характеру. Не можна не погодитися з В. Антонюк [4], яка доводить, що промисловість України вже у четвертий раз за період своєї незалежно-

сті стикається з величезними викликами суспільно-політичного характеру, які призводять до значних втрат її потенціалу. *Перший виклик* пов'язаний із здобуттям національної незалежності, яка призвела до руйнувань традиційних виробничих ланцюгів, трансформаційної кризи, зумовленою переходом від планової до ринкової економіки, неефективною приватизацією, відсутністю обґрунтованої економічної і промислової політики. *Другий виклик* пов'язаний зі світовою фінансовою кризою 2008–2010 рр., яка завдала значного удару національній промисловості, призвела до скорочення обсягів промислового виробництва у 2009 р. на 21,9%. *Третій виклик* був обумовлений збройною російською агресією на Донбасі, що розгорнувся з 2014 р. Він призвів до анексії Криму, окупації значної частини промислового Донбасу, де розміщалося близько 20% промислових підприємств, до втрати значної кількості промислових активів. Це спричинило скорочення випуску промислової продукції до 80% (індекс якої у порівняльних цінах у 2014 р. склав 82% до рівня 2013 року, а в 2015 р. — 81,2%). Внаслідок цих втрат та відсутності цілеспрямованої дієвої політики розвитку національної промисловості пришвидчилися темпи і масштаби деіндустріалізації економіки, обсяги випуску промислової продукції в цілому, особливо переробної промисловості. Занепад промислового виробництва та його низький технологічний рівень призвели до ослаблення економіки України, втрати потенціалу зростання, що стало одним із сприятливих чинників для розгортання повномасштабної війни проти України, що розпочалася з 2022 р. й триває досі. *Четвертим викликом* для національної промисловості стала руйнівна повномасштабна війна Росії проти України з 2022 р. Це призвело до того, що частина промислових виробників повністю припинила свою діяльність, значна кількість зменшила її обсяги, частина була змушена релокуватися в більш безпечні регіони або за кордон, що зумовило значне падіння промислового виробництва. В умовах безперервних бойових дій та атак втрати національної промисловості тривають при тому, що промисловий сектор все ж залишається одним із ключових секторів національної економіки України. Важка промисловість України є важливою складовою оборони та драйвером відновлення, бо вона забезпечує суттєву частку українського ВПК через постачання сировини, матеріалів та компонентів.

Ціна зatory війни виявляється надто високою для національної економіки. Так, з початку війни прямі збитки України перевищили \$195 млрд, сумарні економічні втрати — \$1,7 трлн. (див. рисунок).

Аналіз джерел^{3,4,5} показав, що від довготривалої війни найбільш постраждала галузь промисловості — гірничо-металургійний комплекс (ГМК) — тут біль-

¹ Там само.

² Колот А. М., Герасименко О. О., Ярмолюк-Крюк К. Сфера праці в умовах глобальної соціоекономічної реальності 2020: виклики для України. Київ : Фонд ім. Фрідріха Еберта в Україні, 2020. URL: <https://ir.kneu.edu.ua/server/api/core/bitstreams/a29a1941-7ebe-43a8-a4ef-b97e2752a146/content> (дата звернення: 10.03.2026).

³ Звіт про непрямі фінансові втрати економіки внаслідок військової агресії Росії проти України до кінця 2026 року. Аналітичний центр Київської школи економіки (KSE). 2026. URL: https://kse.ua/wp-content/uploads/2026/02/KSE-Institute_Losses-2026-Report-ua-2.pdf (дата звернення: 11.02.2026).

⁴ Ukraine rapid damage and needs assessment (RDNA5). The World Bank, the Government of Ukraine, the European Union, the United Nations. 2026. February. URL: <https://documents1.worldbank.org/curated/en/099022026094036395/pdf/P514499-22f93f3a-4278-42bc-b907-db9553d12069.pdf> (дата звернення: 15.02.2026).

⁵ Григоренко Ю. Яких втрат завдала війна українській економіці та ГМК. GМК Center. 2026. URL: <https://gmk.center.ua/posts/iaki-vtraty-zavdala-vijna-ukrainskij-ekonomitsi-ta-hirnycho-metallurhijnomu-kompleksu/> (дата звернення: 12.03.2026).

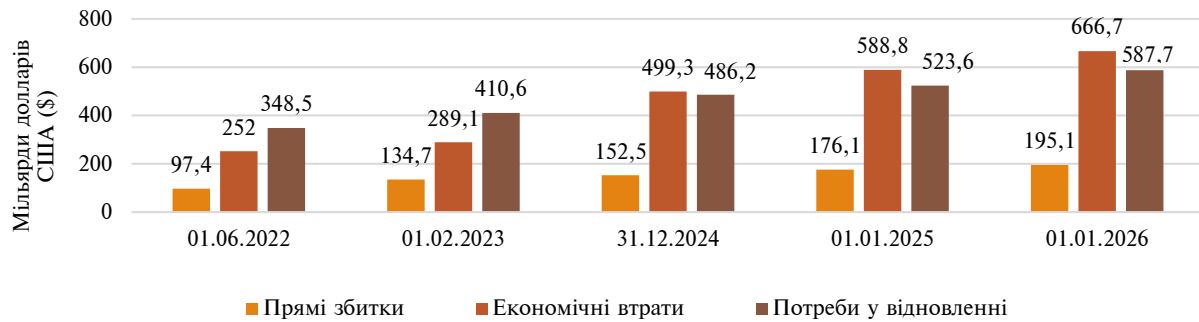

Рисунок. Оцінка прямих збитків, непрямих економічних втрат та фінансових потреб у відновленні економіки України (млрд доларів США)*

*Прямі збитки це – витрати на відновлення знижених або пошкоджених фізичних активів та інфраструктури. Економічні втрати – складаються з прямих втрат від фізичного руйнування промислових об'єктів та втраченого ВВП; потреби у відновленні та реконструкції за принципом «відбудувати краще, ніж було» (Build Back Better)

шість показників скоротилася на 50–70%. Загальні збитки промисловості й торгівлі становлять \$19,2 млрд, із яких 85% – втрати індустріального сектору. Найбільші втрати і пошкодження – у промислових і прифронтових областях: Донецькій, Луганській, Харківській, Київській, Запорізькій і Миколаївській (понад 80% сукупних втрат). Показники втрат національної економіки та промисловості свідчать про значний вплив системних викликів на її стан і перспективи, ключовими з яких є безпекові.

Отже, війна зумовила безпрецедентні виклики для вітчизняного виробництва національної промисловості, підприємництва. Збитки, завдані інфраструктурі, скорочення трудового потенціалу (внаслідок міграційних процесів та мобілізації), а також просторова релокація бізнесу суттєво обмежила виробничі можливості. На тлі фінансової нестабільності, інвестиційного дефіциту та порушення ланцюгів постачання традиційні управлінські моделі втрачають свою дієвість, вимагаючи пошуку нових шляхів забезпечення стійкості. Тому для українських підприємств стає життєво необхідним перехід до нових технологічних укладів – від Індустрії 3.0 (яка переважає) до Індустрій 4.0, й особливо 5.0, в основі якої – інноваційні рішення, адаптовані для забезпечення стійкості, продуктивності та ефективності підприємств у воєнний час.

На думку автора, по суті, в межах цієї класифікації, це – п'ятий виклик, пов'язаний з необхідністю технологічного стрибка для переходу від Індустрії 3.0 до Індустрій 4.0 та 5.0. Вітчизняні фахівці зазначають, що перехід на принципи Індустрії 5.0 є актуальним для України через ключові фактори, які є критично важливими для утримання та забезпечення стійкості економічного фронту, а саме: для забезпечення стійкості ланцюгів доданої вартості (ЛДВ) через активізацію кластерного руху, підтримку цього підходу вищими органами державної влади; для скоординованої децентралізації, застосування екосистемного підходу для скоординованості ЛДВ, їх ефективну взаємодію; для забезпечення економічної стійкості в умовах воєнного стану та повоєнного відновлення; для переходу корпорацій, які працюють в Україні й мають

лідерські позиції в ряді секторів, на принципи ESG (*Environmental, Social, Governance*) – три ключові фактори сталого розвитку, за якими оцінюють відповідальність, етичність та довгострокову стійкість підприємства/компанії на ринку. Індустрія 5.0 – це нова концепція розвитку промисловості, що передбачає синергію між автоматизованими системами та людським інтелектом, спрямовану на досягнення сталого розвитку та покращення умов праці^{1,2}.

Оскільки зовнішні впливи на національну економіку посилюються, руйнування і втрати від війни тривають, євроінтеграції вимоги стають більш жорсткими, виникає потреба у *систематизації основних викликів розвитку національної промисловості на сучасному етапі*.

Промисловість України перебуває в точці біфуркації: між ризиком деіндустріалізації і можливістю докорінної технологічної модернізації за принципом Build Back Better (BBB) при переході до Індустрій 4.0 та 5.0. Авторська систематизація основних викликів розвитку національної промисловості в умовах глобальних змін, затяжної війни, необхідності переходу до Індустрій 4.0 та 5.0 та євроінтеграції зводиться до таких чотирьох груп викликів, а саме:

1) *Глобальні виклики* – ці виклики зумовлені глобальною трансформацією світової економіки, пов'язані із зовнішніми світовими трендами та регуляторними бар'єрами. Це зовнішні чинники та світові тренди, які Україна не може ігнорувати, оскільки вони визначають правила гри на світових, у т.ч. європейських ринках.

2) *Екзистенційні виклики* (пов'язані із загрозами існуванню – «бути чи не бути» національній промисловості) – це критичні загрози воєнного та демографічного характеру, які ставлять під питання сам факт існування України як індустріальної держави. Нереагування на ці виклики може призвести до повної деіндустріалізації, втраті конкурентоспроможності. Виклики, що мають екзистенційний характер, впливають не лише на технологічний або інституційний рівні, а й на фундаментальні аспекти існування національної економіки і промисловості, укра-

¹ Юрчак О. Про Індустрію 5.0 – чому це стає актуальним для України. *Платформа Industry4Ukraine*. 2023. URL: <https://www.industry4ukraine.net/publications/pro-industriyu-5-0-chomu-cze-staye-aktualnym-dlya-ukrayiny/> (дата звернення: 15.03.2026).

² Industry 5.0 – Towards a sustainable, human-centric and resilient European industry. *European Commission*. 2021. URL: https://research-and-innovation.ec.europa.eu/knowledge-publications-tools-and-data/publications/all-publications/industry-50-towards-sustainable-human-centric-and-resilient-european-industry_en (дата звернення: 10.03.2026).

їнського суспільства, його ціннісних орієнтирів та самоідентифікації. Це сукупність внутрішніх чинників, посилені військовою агресією, які ставлять країну в «точку бифуркації»: вибір між остаточною деіндустріалізацією та докорінною модернізацією за принципом «Build Back Better».

3) *Гібридні виклики* поєднують зовнішній військовий тиск з внутрішніми вразливостями. Ці виклики виникають на стику глобальних, євроінтеграційних вимог, воєнних дій (екзогенних факторів) та внутрішньої невідповідності економічної системи до надання гідних відповідей

4) *Внутрішні виклики* (віддзеркалюють специфіку українського середовища та ментальності) – це суто внутрішні економічні, управлінські та інститу-

ційні проблеми, які консервують технологічну відсталість країни, гальмують процеси забезпечення стійкості, відновлення, розвитку.

Специфіка викликів і загроз розвитку національної промисловості полягає у тому, що вони перетинаються у причинно-наслідковому фокусі. З огляду на мету дослідження, важливо визначити спектр основних викликів і загроз розвитку національної промисловості на сучасному етапі; ідентифікувати виклики за пропонуваною класифікацією, розкрити детально безпекові та інституційні.

Виклики і загрози промисловому розвитку України є багаточисельними і різноманітними. Проведений аналіз дозволив визначити спектр основних викликів та характер їх прояву (табл. 1).

Таблиця 1. Спектр стемних викликів промисловому розвитку України на сучасному етапі

Виклик	Прояв
1	2
Геополітичні зрушення, несумісність даних та безпека	Глобальна суспільно-політична і соціально-економічна нестабільність, зумовлена перерозподілом сфер впливу та руйнуванням традиційних ринків. Посилення впливу геополітичних небезпек. Це проявляється у втраті експортних сегментів, зростанні соціальної напруги та відтоку капіталу. Одночасно відбувається мілітаризація світових економік: критичне зростання попиту на оборонні технології та виробу подвійного призначення вимагає від цивільної промисловості адаптації та конверсії виробництва. Стрімкий відрив країн-лідерів (технологічний розрив) – поки Україна бореться за виживання, світові лідери масово впроваджують генеративний ШІ, квантові обчислення та «фабрики-привиди». Вартість наздоганяючої модернізації для України щороку зростає. Конкуренція за капітал: світові венчурні фонди та інвестори переорієнтовані на безпечні ринки. Україна змушена конкурувати за фінансові ресурси у край невіддільних умовах. Необхідність швидкої адаптації до європейських техрегламентів та стандартів сумісності ^{1,2} . Проблеми сумісності даних між різними міжнародними системами, значні складнощі, неможливість об'єднати різні системи в єдину мережу. <i>Глобальний, екзистенційний виклик.</i>
Екологічні виклики – стійкість та зелений перехід	Екологічний виклик: «зелений» перехід та СВМ - запровадження європейського вуглецевого податку на імпорту. Для промисловості України екологія перестала бути лише питанням довкілля, ставши питанням перспектив виживання експорту. З 2026 року українські експортери металу, цементу та добрив будуть змушені сплачувати податок на викиди CO ₂ . Без радикальної еко-модернізації втрати економіки можуть скласти понад \$1,4 млрд на рік. Застарілі, технологічно відсталі промислові потужності України, які потерпають від воєнних наслідків, ризикують повністю втратити європейський ринок через високий вуглецевий слід продукції. Довоєнна українська промисловість – одна з найбільш «брудних» в Європі. На сьогодні цей виклик кардинально поглибився, стає загрозою. Зелений перехід – жорстка вимога ЄС в межах процесу євроінтеграції України. Інвестиційна прірва декарбонізації: загальна потреба у фінансуванні «зеленого» переходу до 2030 року оцінюється у \$102 млрд ³ – щорічні додаткові витрати на перехід важкої промисловості (металургія, хімія) на технології з низьким вмістом вуглецю (наприклад, «зелена сталь»). Різке підвищення цін на CO ₂ без зовнішньої підтримки призведе не до модернізації, а до посилення ризиків деіндустріалізації, зупинки виробництва та втрати конкурентоспроможності експорту. Відсутність ресурсів і чітких механізмів реагування. <i>Глобальний, гібридний виклик.</i>
Кібербезпека	Залежність від іноземних платформ: висока частка імпортного програмного забезпечення та хмарних сервісів створює ризики для цифрового суверенітету та безпеки даних ^{4,5} . Кібер-фізична вразливість є значною: стрімка цифровізація без належної інфраструктури захисту робить промислові об'єкти пріоритетними цілями для глобальних кібератак [7]. Також в умовах війни зросли ризики кібератак на цифрові об'єкти критичної інфраструктури, поширюється кібершпигунство, рівень кібергігієни залишається низьким ⁶ . <i>Глобальний, гібридний, внутрішній виклик.</i>

¹ European Defence Industrial Strategy (EDIS) and European Defence Industry Programme (EDIP). *European Commission*. 2025. URL: https://defence-industry-space.ec.europa.eu/eu-defence-industry/edis-our-common-defence-industrial-strategy_en (дата звернення: 10.03.2026).

² Interoperable Europe Act. *European Commission*. 2024. URL: <https://interoperable-europe.ec.europa.eu/interoperable-europe/interoperable-europe-act> (дата звернення: 10.03.2026).

³ Вуглецеве ціноутворення та фінансування декарбонізації в Україні та ЄС : аналітичне дослідження / GMK Center. 2025. Жовтень. URL: https://gmk.center/wp-content/uploads/2025/10/Carbon_pricing_16102025.pdf (дата звернення: 10.03.2026).

⁴ Там само.

⁵ The Single Market Programme. *European Commission*. 2025. URL: https://commission.europa.eu/funding-tenders/find-funding/eu-funding-programmes/single-market-programme/overview_en (дата звернення: 10.03.2026).

⁶ Аналіз цифрових компетенцій у промисловому секторі України: виклики та стратегії адаптації : звіт. Асоціація «IT Ukraine», Платформа Industry4Ukraine. 2025. URL: <http://itukraine.org.ua> (дата звернення: 10.03.2026).

1	2
Технологічний перехід до Індустрії 4.0 та 5.0	Технологічний перехід до Індустрій 4.0 та 5.0 національної промисловості — вимога глобалізованого світу, необхідність реалізації євроінтеграційного курсу. Це — глобальний виклик (першопричина), відповідь на який залежить від внутрішніх умов — насамперед інституційних, нормативно-правових, управлінських. Перетин глобальних викликів з внутрішніми є прикладом їхнього гібридного характеру. Глобальний контекст визначається внутрішніми, екзистенційними, безпековими аспектами. Платформа Industry4Ukraine ¹ вже має низку напрацьованих та проєктів в Індустрії 4.0, переходу до Індустрії 5.0 й, зокрема, інноваційному, цифровому та зеленому переходах. Розроблено Маніфест Індустрія 5.0.
Цифрова трансформація економіки	Залежність від іноземних цифрових платформ — висока частка імпортного програмного забезпечення (ПЗ) та хмарних сервісів створює ризики втрати контролю над даними. В Україні створено платформу Industry4Ukraine — це ключова національна платформа, що об'єднує бізнес-асоціації, промислові кластери, наукові установи та органи влади для реалізації переходу до Індустрій 4.0 та 5.0 в Україні. Ініціатива «Амбасадори Industry4Ukraine» спрямована на підтримку галузей української економіки та промислових підприємств, які постраждали від війни, від яких залежить основний внесок у ВВП України та післявоєнний економічний сталий розвиток. Формування скоординованої української екосистеми Індустрії 4.0. з переходом до Індустрії 5.0 — підґрунтя промислового розвитку України. <i>Глобальний, внутрішній виклик.</i>
Технологічна відсталість, деіндустріалізація	Хронічні проблеми деіндустріалізації (тягнуться з довоєнного періоду) — значний обсяг українських підприємств залишилися на низьких технологічних рівнях із низьким рівнем автоматизації, ускладненим імпортом технологій. Більшість підприємств перебувають на рівнях 3.0 із низькою автоматизацією, відстають від світового рівня інтеграції IoT, Big Data, ШІ ^{2,3} . Критична залежність від матеріальних активів посилюється зносом основних фондів на рівні 70–80%, низькою часткою витрат на R&D та переважанням низькотехнологічних секторів у національній економіці [4], високим рівнем тінізації, низькотехнологічною сировинною орієнтацією. Подолання цих проблем пов'язане з неоіндустріалізацією, впровадженням інноваційних екосистем, цифровою трансформацією промисловості, забезпеченням стійкості, людиноцентричності за принципами Індустрій 4.0/5.0. все це потребує значних капіталовкладень та інвестицій. <i>Внутрішній, гібридний, екзистенційний виклик.</i>
Демографічний кадровий дефіцит.	Демографічний та ресурсний виклики визначають межі фізичного виживання та перспективи економічного зростання з позицій людського капіталу країни. Масштаб людських втрат: населення на підконтрольних Україні територіях значно скоротилося і становить ~29–31 млн осіб. Лише за 2025 рік кількість населення зменшилася майже на 1 млн. осіб через поєднання надсмертності, ультранизької народжуваності та міграції. Демографічні порівняння за віковими критеріями показують значне потаріння населення: 81-річних жінок на 20% більше, ніж 18-річних дівчат. З 2022 р. відбулося критичне скорочення молоді вікової групи — 25–29 років: з 3,1 млн до 1,3 млн осіб; на сьогодні 1 працюючий забезпечує 1 непрацюючого і таке навантаження зростає. Прогнозується скорочення частки молоді (15–24 роки) утрічі до 2050 року, що змушує промисловість робити ставку на автоматизацію та залучення до праці пенсіонерів і ветеранів ⁴ . Тривалість життя населення України на 10–15 років менша, ніж у європейських країнах. Швидкі темпи старіння населення, активізація міграційних процесів внаслідок війни, відтік кваліфікованих кадрів за кордон та їх подальша асиміляція в країнах ЄС, зростання дисбалансів у соціально-демографічній сфері є значними перешкодами для відновлення національної економіки та промисловості. Під загрозою — збереження працездатного населення і чоловіків (середній вік українських військовослужбовців на фронті — близько 43 років), і жінок (масово виїжджають з країни). Криза людського капіталу — головний стримуючий фактор економічного відновлення економіки, її промислового сектору. <i>Екзистенційний, гібридний виклик.</i>
Інституційна слабкість та корупція	Нездатність державних органів ефективно планувати та реалізовувати промислову політику в умовах високих воєнних ризиків; слабкість інституційного забезпечення, регуляторних механізмів та корупційне навантаження є фундаментальними бар'єрами, що блокують технологічне оновлення та залучення інвестицій, необхідних для «зеленого» та цифрового переходів. Це — деструктивні чинники для бізнес-клімату. В Україні відсутній єдиний «штаб» — орган з модернізації та інноваційно-інвестиційного розвитку промисловості. Функції управління промисловістю, цифровізацією та інноваціями розпорошені між різними міністерствами та відомствами. Немає єдиного координаційного органу (на кшталт міністерств промислової трансформації в ЄС), який би відповідав за промислову політику в Україні, інноваційно-інвестиційну її складову та створення можливостей

¹ Маніфест та стратегічні цілі розвитку промисловості 4.0 в Україні. Платформа Industry4Ukraine. 2024. URL: <https://www.industry4ukraine.net/> (дата звернення: 12.03.2026).

² Там само.

³ Аналіз цифрових компетенцій у промисловому секторі України: виклики та стратегії адаптації : звіт. Асоціація «IT Ukraine», Платформа Industry4Ukraine. 2025. URL: <http://itukraine.org.ua> (дата звернення: 10.03.2026).

⁴ Корупція в Україні 2025: розуміння, сприйняття, поширеність : аналітичний звіт. НАЗК. 2026. Березень. URL: <https://nazk.gov.ua/uk/media/korupsiya-v-ukraini-2025-rozuminnnya-spruyunyattya-poshyrenist/> (дата звернення: 10.03.2026).

1	2
	для повоєнного відновлення на засадах Індустрії 4.0/5.0. Слабкість нормативно-правової системи, декларативність реформ і програм, відсутність промислової політики в Україні посилює загрози економічній стійкості, ставить під сумнів повоєнне відновлення промисловості на нових технологічних засадах за принципом ВВВ, ефективне системне адміністрування відповідними процесами. Відсутність реальних бюджетів і механізмів імплементації стратегій (наприклад, НЕС-2030. Інвестиційний колапс через брак механізмів страхування воєнних ризиків у поєднанні з інституційною слабкістю стримує залучення іноземного капіталу, необхідного для модернізації за принципом «Build Back Better» ^{1, 2} . <i>Внутрішній, гібридний виклик.</i>
Цифрова грамотність, навички	Цифрова грамотність перестала бути лише «додатковою навичкою» і перетворилася на фундаментальну вимогу економічної безпеки та виживання промисловості. Перехід до Індустрії 4.0/5.0 вимагає від працівників навичок управління складними цифровими екосистемами (AI, Big Data, IoT). Українська промисловість змагається за кваліфіковані кадри не лише всередині країни, а й з глобальним ринком праці, де попит на цифрові компетенції зростає. При кадровому голоді загострюються проблеми кадрового забезпечення промисловості: спостерігається брак «SMART»-персоналу та розрив навичок (Skills Gap). Залишається відкритою проблема невідповідності компетенцій наявних кадрів вимогам людиноцентричної Індустрії 5.0. Цифрова грамотність стає не просто навичкою, а «страховкою від безробіття» та елементом економічної безпеки ³ [6]. <i>Внутрішній, екзистенційний виклик.</i>
Ресурсний Resource &	Розрив між потребами модернізації (Build Back Better) та реальними можливостями фінансування й відновлення. Порушення ланцюгів постачання сировини та готової продукції тхhttp доєнні дії, логістика стає складнішою, а ланцюги постачання – нестабільними, що порушує можливості підприємств підтримувати безперервне виробництво. Фінансові труднощі та нестача капіталу – зниження прибутків через падіння попиту, руйнування активів та зростання витрат, ускладнення доступу до фінансових ресурсів, вразливість підприємств, що призводить до банкрутства або скорочення виробництва. Сировинний виклик: для технологій Індустрії 4.0/5.0 та «зеленої» енергетики необхідні критичні матеріали (літій, графіт, рідкоземельні метали). Україна має ці ресурси, але їх видобуток вимагає великих капіталовкладень та захисту в умовах війни. Інвестиційна прірва: щорічна потреба у фінансуванні «зеленої» трансформації промисловості складає \$20–30 млрд, тоді як власні ресурси підприємств через війну виснажені. Загальний чек декарбонізації до 2030 року – \$102 млрд ⁴ . Фізичне знищення, критичне скорочення індустріального базису – втрата понад 500 великих і середніх промислових підприємств, заводів (30–40% важкої промисловості), що зруйнувало базові ланцюги постачання сировини. <i>Внутрішній, гібридний, екзистенційний виклик.</i>
Тіньова економіка, корупція	Бюрократія, регуляторна нестабільність, тінізація економіки і корупція – критичні деструктивні фактори, які блокують масштабну технологічну модернізацію України, її перехід до Індустрій 4.0 / 5.0, гальмують євроінтеграційні процеси, шкодять успішній військовій відсічі агресору. За оцінками експертів рівень тіньової економіки в Україні сягає майже 40% від офіційного ВВП. Це створює прямі бар'єри для технологічного стрибка. Через недоотримання податків до бюджету держава не має ресурсів для фінансування наукових інновацій, створення індустріальних парків, ІТ-хабів та надання субсидій для модернізації промислових виробництв, заводів. Через великий обсяг «тіні» держава змушена підвищувати податки (ПДВ, військовий збір) для бізнесу. Корупційні ризики б'ють по найвразливіших точках високотехнологічного сектору – інвестори оминають Україну – західні технологічні гіганти (Siemens, Schneider Electric, Cisco) готові заходити в Україну, відкривати R&D-центри та модернізувати українські заводи за умови <i>верховенства права</i> . В нинішніх умовах має місце спотворення держзакупівель (особливо в ОПК та MilTech) – замість закупівлі найбільш ефективних, інноваційних українських дронів чи автоматизованих систем керування боєм, корупційні схеми просувають технологічно застарілі, але «вигідні» чиновникам рішення. Є випадки, коли механізм індустріальних парків використовується як схема для ухилення від сплати мита та податків під прикриттям «пільг». Фінансування від МВФ, ЄС (Ukraine Facility) та США жорстко прив'язане до антикорупційних реформ, діджиталізації митниці та податкової системи. <i>Внутрішній, гібридний, екзистенційний виклик.</i>

Джерело: систематизовано та складено автором.

¹ Резолюція 1-ої всеукраїнської конференції «Індустрія 5.0». *Український кластерний альянс (УКА)*. 2023. URL: <https://www.clusters.org.ua/blog-single/resolution-of-the-ukrainian-conference-industry5-0/> (дата звернення: 12.02.2026).

² Industry 5.0 – Towards a sustainable, human-centric and resilient European industry. *European Commission*. 2021. URL: https://research-and-innovation.ec.europa.eu/knowledge-publications-tools-and-data/publications/all-publications/industry-50-towards-sustainable-human-centric-and-resilient-european-industry_en (дата звернення: 10.03.2026).

³ Аналіз цифрових компетенцій у промисловому секторі України: виклики та стратегії адаптації : звіт. *Асоціація «IT Ukraine», Платформа Industry4Ukraine*. 2025. URL: <http://itukraine.org.ua> (дата звернення: 10.03.2026).

⁴ Вуглецеве ціноутворення та фінансування декарбонізації в Україні та ЄС : аналітичне дослідження / GMK Center. 2025. Жовтень. URL: https://gmkc.center/wp-content/uploads/2025/10/Carbon_pricing_16102025.pdf (дата звернення: 10.03.2026).

Аналіз системних викликів показує, що криза людського капіталу в поєднанні з фізичним руйнуванням промисловості та інституційною слабкістю створює ризик незворотної втрати промислового потенціалу України. Формування нової індустріальної парадигми неможливе без збалансованого підходу, що поєднує технічні інновації із соціальною відповідальністю, гуманістичними цінностями і культурною самосвідомістю.

Гібридні виклики виникають на стику глобальних, євроінтеграційних вимог, руйнівних наслідків війни (екзогенних факторів) та внутрішньої неготовності економічної системи, її промислового сектору.

Технологічний перехід до Індустрій 4.0 та 5.0 з позицій авторської «системи координат» ключових викликів розвитку національної промисловості відноситься і до глобальних, і до гібридних викликів, адже це – глобальний виклик (першопричина) з обов'язковою проекцією на внутрішні виклики. Глобальний контекст визначається:

- зовнішнім трендом — Індустрія 4.0 та 5.0 — це об'єктивний світовий процес автоматизації, цифровізації та гуманізації виробництва, який є вимогою конкурентоспроможності на глобальних ринках.

- регуляторним тиском ЄС — євроінтеграція вимагає від України відповідності європейським стандартам (зелений перехід, цифровізація, людиноцентричність), що і є основою Індустрії 5.0.

- ризиком ізоляції — якщо українська промисловість не здійснить цей перехід, вона не зможе інтегруватися в європейські ланцюги доданої вартості. Продукція просто буде неконкурентоспроможною на світовому ринку через технологічну відсталість.

Однак, перехід від Індустрії 3.0 до Індустрій 4.0 та 5.0 водночас є і **внутрішнім викликом**, що обумовлено специфікою його прояву в українських умовах. Сам технологічний перехід є глобальним трендом, але здатність або нездатність його здійснити в Україні — це суто внутрішня проблема. Загрози гальмування чи неспроможності здійснити перехід до Індустрій 4.0 та 5.0 зводяться до такого:

- консервації відсталості пов'язана з браком інноваційного мислення, застарілою інституційною базою та зношеністю фондів, що значно гальмує такий перехід зсередини.

- суперечливості української ментальності, що проявляється у браку стратегічного управління, невідповідності навичок та компетенцій працівників новим вимогам, звичка працювати за старими моделями (сировинна економіка) консервують технологічну бідність.

Отже, технологічний перехід до Індустрій 4.0 та 5.0 за своєю природою хоч і належить до глобальних викликів, оскільки формується зовнішніми світовими трендами та регуляторними вимогами ЄС, але його подолання критично залежить від вирішення внутрішніх проблем, надання відповідей саме на цей спектр викликів (подолання управлінської та технологічної відсталості, тінізації, корумпованості тощо).

Можливості технологічного переходу до Індустрій 4.0 та 5.0 безпосередньо пов'язані з такою архі-

важливою проблемою, як **технологічна відсталість підприємств промисловості України**. Цей виклик носить гібридний характер. Це виявляється у тому, що зовнішній руйнівний воєнний тиск накладається на внутрішню вразливість — хронічну технологічну відсталість і на хронічну деіндустріалізацію. Як наслідок, загроза деіндустріалізації актуалізується не лише через фізичне знищення заводів, а й через внутрішню невідповідність системи до їх швидкої модернізації на засадах Індустрії 4.0/5.0.

Технологічна відсталість підприємств промисловості — виклик багатоплановий — поєднує ознаки і гібридних, і внутрішніх, і екзистенційних викликів. Це першопричина, хронічна внутрішня хвороба економічної системи, що впливає на рівень її конкурентоспроможності. Цей виклик є проявом одночасно внутрішньої інституційної та економічної проблеми, що існувала і хронічно накопичувалася ще до початку повномасштабної війни. Технологічна відсталість безпосередньо «консервує» розвиток через специфіку українського управлінського середовища, брак інвестицій в інновації та застарілі підходи до модернізації. Технологічна відсталість підприємств промисловості пов'язана з процесами деіндустріалізації, які в Україні розпочалися ще з 90-х років ХХ ст., стали хронічними і є безпосереднім проявом екзистенційної групи викликів. Деіндустріалізація — критична загроза самому факту існування національної промисловості («бути чи не бути»). Фізичне руйнування промислових підприємств через війну та окупацію територій, відтік кадрів та втрата виробничих активів і потужностей — це фактори, які ставлять під загрозу існування України як індустріальної держави.

Хронічні проблеми деіндустріалізації (тягнуться з довоєнного періоду) — значний обсяг українських підприємств залишалися на низьких технологічних рівнях із низьким рівнем автоматизації, ускладненим імпортом технологій. Більшість підприємств перебувають на рівнях 3.0 із низькою автоматизацією, відстають від світового рівня інтеграції IoT, Big Data, ШІ^{1,2}. Критична залежність від матеріальних активів посилюється зносом основних фондів на рівні 70–80%, низькою часткою витрат на R&D та переважанням низькотехнологічних секторів у національній економіці [Антонюк проблеми розвитку], високим рівнем тінізації, низькотехнологічною сировинною орієнтацією.

До гібридних викликів також відносяться такі:

1. Логістична ізоляція та подорожчання виникають на стику зовнішнього воєнного тиску (блокада портів Чорного моря, ракетні удари по залізничних вузлах) та внутрішньої невідповідності транспортної інфраструктури до різкої переорієнтації вантажопотоків. Станом на 2026 рік цей виклик призводить до зростання вартості доставки сировини та готовішої продукції в середньому на 50%, що робить українську продукцію (навіть із низькою собівартістю) неконкурентоспроможною у світі через «золоту логістику».

2. Пастка воєнного MilTech-аутсорсингу — Україна має найпотужніший у Європі кластер військових технологій (дрони, ШІ, РЕБ), але більшість ком-

¹ Аналіз цифрових компетенцій у промисловому секторі України: виклики та стратегії адаптації : звіт. Асоціація «IT Ukraine», Платформа Industry4Ukraine. 2025. URL: <http://itukraine.org.ua> (дата звернення: 10.03.2026).

² Маніфест та стратегічні цілі розвитку промисловості 4.0 в Україні. Платформа Industry4Ukraine. 2024. URL: <https://www.industry4ukraine.net/> (дата звернення: 12.03.2026).

понентів імпортується. попри статус світового лідера в розробці інноваційних військових рішень (ШП-дрон-систем, засобів РЕБ, морських безпілотників), країна ризикує залишитися інженерно-сировинною лабораторією, так і не створивши власної потужної промислової бази. Гібридний виклик полягає у відсутності локального цивільного виробництва для масштабування цих інновацій.

3. Інвестиційний вакуум на тлі прямих збитків є одним із найгостріших гібридних викликів для національної промисловості України. Його парадокс полягає в тому, що потреба в капіталі для відновлення є рекордною за всю сучасну історію, але реальний приплив приватних інвестицій майже дорівнює нулю через екстремальні безпекові ризики. Промисловість опиняється у замкненому колі: без інвестицій неможливо модернізувати заводи під стандарти Індустрії 4.0/5.0, а без модернізації економіка втрачає здатність генерувати внутрішній капітал. Прямі збитки промисловості сягнули понад величезних масштабів. Приватний капітал витрачається на ремонти та виживання, а іноземні інвестори бояться заходити через відсутність механізмів страхування військових ризиків.

Внутрішні виклики розвитку національної промисловості віддзеркалюють суто внутрішні економічні, управлінські та інституційні проблеми, які консервують технологічну відсталість країни. Не випадково найбільшою проблемою в переході до Індустрії 5.0 українські профільні інституції — АППАУ, Український кластерний альянс¹, національний рух «Індустрія 4.0 в Україні», учасники платформи Industry4Ukraine — вбачають слабкість державних інституцій, що унеможливує скоординований рух усіх ключових стейкхолдерів у напрямку просунутих, «розумних» виробництв (безвідносно до 4.0 чи 5.0). Не зважаючи на численні пропозиції щодо розвитку Індустрії 4.0, з боку очільників національного руху «Індустрія 4.0 в Україні» й учасників платформи Industry4Ukraine, численні включення в державні політики та стратегії (у т.ч. в Національну Економічну Стратегію 2030), жодна з них не була імplementована. Головною причиною є відсутність в Україні сильних інституцій в цій сфері. Тому вкрай важливо Уряду створити Державну агенцію Індустрії 4.0 (5.0), за зразком європейських країн².

Інституційна слабкість держави обумовлюється і проявляється у наступному:

1) фрагментація управління, розпорошеність функцій між органами, застаріла управлінська культура — багато керівників підприємств досі мислять категоріями екстенсивного використання дешевої сили; вони психологічно та ментально не готові до людиноцентричної та відкритої філософії Індустрії 5.0;

2) невідповідність, небажання, організаційно-управлінську розхитаність, пріоритет застарілих моделей управління в державному апараті перед завданнями радикальної модернізації. В умовах переходу до Індустрій 4.0 та 5.0 цей виклик виявляється у неспроможності державних органів створити стабільні, прозорі та ефективні «правила гри» для високотехнологічного бізнесу;

3) нездатність державних органів ефективно планувати та реалізовувати промислову політику в умовах високих військових ризиків; слабкість інституційного забезпечення, регуляторних механізмів та корупційне навантаження є фундаментальними бар'єрами, що блокують технологічне оновлення та залучення інвестицій, необхідних для «зеленого» та цифрового переходів. Це вагомий деструктивний чинник та загроза для сприятливого бізнес-клімату;

4) відсутність координуючого органу державної влади з модернізації та інноваційно-інвестиційного розвитку національної промисловості. На сьогодні в Україні відсутній відповідний єдиний «штаб» (на кшталт міністерств промислової трансформації в ЄС), який би відповідав за розробку та реалізацію промислової політики в Україні, інноваційно-інвестиційну її складову та створення можливостей для повоєнного відновлення на засадах Індустрії 4.0/5.0. Функції управління промисловістю, цифровізацією та інноваціями розпорошені між різними міністерствами та відомствами, а стратегії розвитку Індустрії 4.0/5.0 часто залишаються лише деклараціями на папері. Немає єдиного координаційного органу (на кшталт міністерств промислової трансформації в ЄС), який би відповідав за промислову політику в Україні, інноваційно-інвестиційну її складову та створення можливостей для повоєнного відновлення на засадах Індустрії 4.0/5.0.

5) інституційні виклики та загрози посилюються через слабкість нормативно-правової системи, декларативність реформ і програм. Відсутність концепцій, стратегій промислової політики в Україні, планів щодо їх реалізації посилює загрози забезпеченню економічній стійкості, ставить під сумнів повоєнне відновлення промисловості на нових технологічних засадах за принципом ВВВ, ефективне системне адміністрування відповідними процесами;

6) тінізація економіки, корупція — критичні деструктивні фактори, які блокують масштабну технологічну модернізацію України, її перехід до Індустрій 4.0/5.0, гальмують євроінтеграційні процеси, шкодять успішній військовій відсічі агресору. За оцінками експертів рівень тіньової економіки в Україні сягає майже 40% від офіційного ВВП. Це створює прямі бар'єри для технологічного стрибка. Через недоотримання податків до бюджету держава не має ресурсів для фінансування наукових інновацій, створення індустріальних парків, IT-хабів та надання субсидій для модернізації промислових виробництв, заводів. Через великий обсяг «тіні» держава змушена підвищувати податки (ПДВ, військовий збір) для бізнесу. Корупційні ризики б'ють по найвразливіших точках високотехнологічного сектору — інвестори оминають Україну — західні технологічні гіганти (Siemens, Schneider Electric, Cisco) готові заходити в Україну, відкривати R&D-центри та модернізувати українські заводи за умови верховенства права. В нинішніх умовах має місце спотворення держзакупівель (особливо в ОПК та MiTech) — замість закупівлі найбільш ефективних, інноваційних українських дронів чи автоматизованих систем керування боєм, корупційні схеми просувають технологічно застарілі,

¹ Резолюція 1-ої всеукраїнської конференції «Індустрія 5.0». Український кластерний альянс (УКА). 2023. URL: <https://www.clusters.org.ua/blog-single/resolution-of-the-ukrainian-conference-industry5-0/> (дата звернення: 12.02.2026).

² Там само.

але «вигідні» чиновникам рішення. Є випадки, коли механізм індустріальних парків використовується як схема для ухилення від сплати мита та податків під прикриттям «пільг». Фінансування від МВФ, ЄС (Ukraine Facility) та США жорстко прив'язане до антикорупційних реформ, діджиталізації митниці та податкової системи. Значна частка тіньової економіки (35–40%) створює недобросовісну конкуренцію. "Сірі" виробники демпінгують за рахунок несплати податків, тоді як легальний бізнес, що інвестує у цифровізацію та "білі" зарплати інженерам, зазнає збитків.

Отже, представлений спектральний аналіз викликів і загроз промисловому розвитку України, розкриття гібридних (безпекових) та внутрішніх (інституційних) викликів дозволяє оцінити стан національної промисловості для оптимального на них реагування в умовах війни, цифрового та зеленого переходів. Українська екосистема Індустрії 4.0 (цифровізація, IoT, робототехніка) та Індустрії 5.0 (людиноцентричність, сталість, стійкість до криз) сьогодні розвивається в надскладних умовах воєнного часу. Через руйнування великих підприємств, заводів акцент змістився на гнучкість, подвійний (цифровий та зелений) переходи і військові технології (MilTech).

Основним суб'єктом, рушійною силою цієї екосистеми виступають Асоціація підприємств промислової автоматизації України (АППАУ), яка на початку 2026 року затвердила оновлену стратегію переходу до відкритих екосистем Індустрії 5.0, а також Український кластерний альянс (УКА). Ці ключові українські структури займаються проблемами технологічного оновлення виробництва (АППАУ, УКА) формують бачення, можливості залучення технологій Індустрій 4.0/5.0 для подолання руйнівних наслідків війни в економіці та промисловості, забезпечення стійкості економічного фронту. Це вкрай важливо і доцільно з позиції подолання наслідків руйнування інфраструктури за рахунок впровадження цифрових двійників та автоматизованих систем управління виробничими процесами. Цифрові двійники доцільно використовувати для моделювання виробничих процесів, для дистанційного контролю, навіть коли фізичні об'єкти зруйновані. Колаборативні роботи (cobots) можуть працювати в умовах обмеженого доступу до людей і бути ефективним рішенням для відновлення вироб-

ництва у постраждалих регіонах. Технології штучного інтелекту (ШІ) можуть використовуватися для оптимізації логістики в умовах дефіциту транспортних шляхів, спричиненого руйнуванням інфраструктури. Подолати дефіцит робочої сили Індустрія 5.0 пропонує через автоматизацію рутинних процесів і використання ШІ для виконання складних завдань. Це дозволяє підприємствам продуктивно працювати в умовах зменшення кількості працівників. Важливим є те, що ключові українські структури, які займаються проблемами технологічного оновлення виробництва (АППАУ, УКА) стверджують, що Україна має великий потенціал для переходу до Індустрії 5.0, в першу чергу за критеріями: пасіонарне та креативне суспільство, науково-технічний та освітній потенціал, розвинуті стартап спільноти, кваліфікований персонал розробників та інтеграторів. Українські кейси Індустрій 4.0/5.0 показують, що наші інноватори мають чимало пропозицій для вітчизняних секторів; мова радше за готовність замовників та стимулюванням ринкового попиту на нові технології та рішення¹.

Отже, війна руйнує традиційні способи виробництва і формує необхідність радикальної перебудови індустріального сектору для адаптації в постконфліктному просторі. Загальний шлях надання відповідей на ключові виклики сучасності пов'язаний з неоіндустріалізацією, впровадженням інноваційних екосистем, цифровою трансформацією промисловості, забезпеченням стійкості, людиноцентричності за принципами Індустрій 4.0/5.0. все це потребує значних капіталовкладень та інвестицій, формування єдиної узгодженої екосистеми промислового розвитку України.

Синергійний вплив викликів і загроз на промисловий розвиток України в умовах переходу до Індустрій 4.0/5.0, євроінтеграції та воєнних небезпек потребує пошуку оптимальних шляхів реагування. Адже своєчасні й оптимальні відповіді на виклики сучасності дозволяють відкрити «вікно можливостей» для забезпечення стійкості і подальших трансформацій для повоєнної відбудови національної економіки і промисловості за принципом Build Back Better (відбудувати краще, ніж було). В Табл. 2 представлено сегментну структуру інституційних, воєнно-безпекових, технологічних викликів національній промисловості та можливі шляхи/інструменти реагування на них.

Таблиця 2. Спектр інституційних, воєнно-безпекових, технологічних викликів національній промисловості та шляхи/інструменти реагування

Сегментна структура викликів	Виклик/прояв	Інструменти реагування/відповіді на виклик
1	2	3
1. Державно-управлінські/інституційні виклики		
1. Фрагментація управління, інституційна розпорошеність, правова невизначеність <i>Внутрішні, гібридні виклики</i>	Розпорошеність функцій управління промисловим розвитком між відомствами, інституційна слабкість, відсутність єдиного центру координації та управління промисловим розвитком	Інституціоналізація системи промислового та інноваційного розвитку економіки; ліквідація інституційної розпорошеності. Створення державного органу виконавчої влади національного рівня - наприклад, профільного Міністерства промисловості та інноваційного розвитку. Формування Національного офісу Індустрії 4.0/5.0 через створення міжвідомчого органу (із залученням Уряду, бізнесу та науки), який координуватиме впровадження інновацій за єдиним державним стандартом, формує політики промислової екосистеми, відповідне правове та інституційне забезпечення

¹ Резолюція 1-ої всеукраїнської конференції «Індустрія 5.0». Український кластерний альянс (УКА). 2023. URL: <https://www.clusters.org.ua/blog-single/resolution-of-the-ukrainian-conference-industry5-0/> (дата звернення: 12.02.2026).

1	2	3
Декларативність стратегій <i>Внутрішні виклики</i>	Наявність стратегій, програм, планів – зокрема, Національна економічна стратегія на період до 2030 року, що на сьогодні залишається декларативною – без реальних бюджетів та механізмів впровадження.	Розробка стратегічних засад відновлення промисловості з жорсткою прив'язкою визначених стратегічних цілей до бюджетних процесів та створення системи адресної та персональної відповідальності.
Регуляторна нестабільність, за- бюрократизованість, <i>Внутрішні виклики</i> , що консервують технологічну відсталість в Україні	Постійні зміни «правил гри», що заважають плануванню; зміни податкового поля та високий рівень бюрократичних бар'єрів перш за все для МСБ в промисловій сфері.	Радикальне спрощення, автоматизація та створення прогнозованого середовища для інвесторів, які готові фінансувати відновлення промисловості за принципом Build Back Better (BBB). Дотримання принципу «синхронізації з ЄС». Запровадження «Регуляторного мораторію» на час відбудови. Фіксація ключових податкових, митних та інвестиційних правил для промислових підприємств, що здійснюють модернізацію (перехід до Індустрії 4.0/5.0) не менше, ніж на 5–7 років. Запровадження жорсткого правила: жодне нове регулювання у промисловості не може бути ухвалене без глибокого прорахунку його впливу на інноваційну активність підприємств та терміни окупності інвестицій. Перехід на європейські сертифікати (Угода АСВА) – «промисловий безвіз»
Корупційні ризики <i>Внутрішні виклики</i>	Зловживання у тендерах щодо держзакупівель, ігнорування вітчизняного виробника, пріоритет локалізації.	Технологічна антикорупція (Інструменти Індустрії 4.0), Інституційні зміни та комплаєнс (Принципи ESG та ЄС). Стимулювання підприємств до впровадження стандарту ISO 37001 (Системи менеджменту протидії корупції) як умови для отримання держзамовлень. Розширення вимог локалізації (до 25%) у публічних закупівлях через Prozorro.
2. Воєнно-безпекові виклики		
Фізичні втрати виробничих активів критичним. <i>Екзистенційний виклик</i> , спричинений війною	Фізичне знищення активів та розрив виробничих ланцюгів, складність їх відновлення на нових локаціях. Руйнування, ушкодження промислових підприємств через обстріли, бойові дії, релокація (де це можливо). Логістична криза. Блокада портів та обмежена пропускна здатність наземних кордонів	Реалізація принципу Build Back Better (BBB) на практиці – заборона на копіювання застарілих технологій. Обмеження на відновлення зруйнованих низькотехнологічних (Індустрія 2.0/3.0) чи сировинних виробництв у їхньому первинному вигляді. Державна та міжнародна підтримка має надаватися лише за умови, що нове виробництво проектується за стандартами Індустрії 4.0/5.0. Впровадження концепції «Цифрового близнюка» через створення цифрових 3D-моделей нових цехів, виробництв. Забезпечення стійкості (Resilience) та безпеки активів через релокацію у форматі «Промислового розподілу»: замість відбудови гігантських старих заводів-монолітів (які є легкою цілью) – створення мережі гнучких, географічно розподілених, інтегрованих середніх підприємств [Індустрія 4.0]. Створення швидкокомтованих модульних заводів. (Modular Factories), які «збираються» як конструктори із готових заводських блоків (модулів). Синхронізація з Ukraine Facility та міжнародними донорами.
2. Відсутність страхування від воєнних ризиків <i>Екзистенційний виклик</i> головний бар'єр для іноземних і українських інвесторів	Відсутність системи гарантування інвестицій від воєнно-політичних ризиків та загроз.	Розбудова Національної системи страхування воєнних ризиків. Формування цільового державного фонду під управлінням уряду, для першого рівня покриття збитків (перша втрата) у разі руйнування виробничих активів промислових підприємств. Залучення міжнародного капіталу та перестрахування (міжнародне ППП). Багатостороннє агентство з гарантування інвестицій (MIGA, група Світового банку), Американську корпорацію з фінансування міжнародного розвитку (DFC) та Європейський інвестиційний банк (ЄІБ).

1	2	3
3. Кадровий дефіцит <i>Критичний екзистенційний та внутрішній виклик</i>	Втрати спеціалістів через мобілізацію, міграцію, фізичні втрати через обстріли.	Прозоре «електронне бронювання»; програми повернення ветеранів, інвалідів до зайнятості у промисловості з відповідними умовами. Компенсація дефіциту кадрів через технології (Індустрія 4.0) — заміна дефіцитної ручної праці промисловими роботами, роботами. Запуск програм швидкої перекваліфікації (Reskilling/Upskilling) через створення інтенсивних курсів (від 1 до 6 місяців) для ветеранів, внутрішньо переміщених осіб (ВПО) та жінок з метою їхнього залучення у високотехнологічні сектори промисловості. Програми мають фінансуватися, зокрема, за кошти грантів ЄС (<i>Ukraine Facility</i>). Запровадження програм утримання талантів (Talent Retention)
3. Технологічні — перехід до Індустрій 4.0/5.0		
Цифровий розрив та застарілі активи <i>Внутрішні виклики, що консервують технологічну відсталість промисловості)</i>	Неможливість збирати дані в реальному часі заважає впровадженню прогностичної аналітики (коли система сама каже, що деталі скоро зламаються]	Прискорення цифровізації та радикальне оновлення фондів через концепцію технологічного стрибка, минаючи проміжні стадії. Ліквідація цифрового розриву в промисловості через державне субсидування "Цифрових аудитів". Формування та впровадження стратегії «гібридної модернізації», оскільки повна заміна обладнання («з нуля») часто є економічно неможливою. Створення Центрів цифрових інновацій (Digital Innovation Hubs — DIHs): Перехід до хмарних технологій, обчислень (Cloud-native) — винесення аналітики та управління базами даних у хмару (AWS, Azure, локальні провайдери)].
Цифровий розрив та брак SMART-персоналу	Нерівномірний доступ до ІТ-інфраструктури між регіонами та галузями; брак SMART-персоналу — інженерів-програмістів.	Грантові «цифрові ваучери» для МСБ; впровадження розширеної дуальної освіти.. Low-code та No-code рішення - щоб подолати брак програмістів, промисловість має переходити на інструменти, де додатки для управління цехом можна збирати як конструктор.
Кібервразливість промислових систем	Слабкий захист промислових автоматизованих систем управління технологічними процесами (АСУ ТП) від цілеспрямованих атак ¹ . Ризики зупинки заводів через хакерські атаки на АСУ ТП.	Створення галузевих центрів кібербезпеки (ISACs — <i>Information Sharing and Analysis Centers</i>) для промислових об'єктів. це некомерційні партнерські організації, що об'єднують компанії однієї промислової галузі (енергетика, транспорт, металургія тощо) для спільного захисту від кіберзагроз
Дефіцит компетенцій	Брак SMART-персоналу та фахівців, що поєднують знання інженерії та Data Science ²	Створення механізму, який здатен інтегрувати ІТ-технології безпосередньо у виробниче середовище; створення мережі Digital Innovation Hubs (DIHs]
Брак стандартів/несумісність даних	Проблеми сумісності даних (interoperability) між різними системами, неможливість об'єднати різні системи в єдину мережу.	Гармонізація з європейськими стандартами interoperability та обміну даними, цифрова трансформація України та інтеграція з єдиним цифровим ринком ЄС. Широке впровадження хмарних технологій в промислову екосистему

Безпекові, інституційні, технологічні, кадрові, екологічні, соціальні тощо виклики взаємодіють між собою, формуючи складну мережу факторів, де загрошення в одній сфері може викликати ланцюгову реакцію у інших. Наприклад, війна підсилює кадровий голод і демографічні проблеми, а разом із відсутністю системного управління та регуляторних інновацій

гальмує технологічну модернізацію. Цей взаємопов'язаний вплив утворює так звану «точку біфуркації» — критичний момент, у якому Україні потрібно прийняти ключові стратегічні рішення: здійснити докорінний прорив у модернізації чи поступитися позиціями, завдовжки втратити значну частину промислового потенціалу.

¹ Автоматизовані системи управління технологічними процесами (АСУ ТП) - це, умовно, «нервова система» заводу: датчики, контролери (PLC), сервери та пульти управління, які керують турбінами, верстатами, лініями розливу або плавильними печами. На відміну від звичайних комп'ютерів, збій тут веде до техногенних катастроф.

² Data Science перетворює фабрику/завод із «залізного механізму» на інтелектуальну систему — розумну фабрику/завод, яка сама вчиться працювати ефективніше

Висновки. Промисловість України перебуває на важливому історичному етапі, що характеризується складною взаємодією безпекових, технологічних, соціальних, екологічних та інституційних викликів, які формують системний синергійний комплекс, що ставить перед країною екзистенціальні питання щодо майбутнього промислового розвитку та національної безпеки. Успішна трансформація промисловості можлива лише через комплексний і багаторівневий підхід, який поєднає:

- 1) інституційну модернізацію із запровадженням нових моделей управління (зокрема, Міністерства промисловості та Офісу промислової модернізації);
- 2) технологічну модернізацію і цифрову трансформацію на основі принципів Індустрій 4.0 та 5.0, а також зелений перехід із впровадженням систем декarbonізації;
- 3) розвиток людського капіталу, соціальну стійкість, інклюзивність та підтримку ментального здоров'я працівників;
- 4) формування інноваційної інфраструктури і покращення інтеграції науки, бізнесу та влади.

Синергія викликів також створює підґрунтя для появи нових можливостей: наприклад, посилення оборонного сектору через MilTech може стати драйвером технологічних інновацій, а зелений перехід — рушієм інтеграції у європейські ланцюги поставок. Успішна трансформація вимагає комплексного, багаторівневого підходу, який одночасно визначає виклики на рівнях безпеки, технологій, екології, соціуму та інституційної структури. Промисловість України перебуває на межі радикальних змін, де лише гнучке, комплексне і водночас цілісне управління кризовими процесами дозволить забезпечити стійкість і конкурентоздатність у майбутньому. Магістральним шляхом виходу з цієї системної кризи є перехід від

фрагментарних заходів до формування цілісної екосистеми промислового розвитку України. Це передбачає одночасне врахування і ефективне реагування на спектр викликів — безпекових, інституційних, технологічних, кадрових, екологічних тощо у межах єдиної екосистеми промислового розвитку України на нових технологічних засадах.

Комплексний підхід до розвитку промисловості України, який враховує синергію викликів, потребує чітко сфокусованих стратегічних дій, що забезпечать не лише технологічну модернізацію, але й посилення інституційної спроможності, зелений перехід і розвиток людського потенціалу як базових елементів сталого і конкурентоспроможного економічного розвитку.

Концепція Build Back Better (BBB) є орієнтиром для побудови більш стійкої, гнучкої і конкурентоспроможної індустрії, що здатна адаптуватися до змін екзистенційного характеру і відповідати стандартам сучасного світового розвитку. Тільки системна, скоординована і гнучка реакція на виклики забезпечить Україні не просто збереження промислового потенціалу, а й зробить її драйвером сталого розвитку і національної безпеки у середньостроковій і довгостроковій перспективі. Індустрія 5.0 — це нова концепція розвитку промисловості, що передбачає синергію між автоматизованими системами та людським інтелектом, спрямовану на досягнення сталого розвитку та покращення умов праці.

Подальші наукові дослідження мають зосередитися на деталізації механізмів *smart regulation* (RIA 2.0), моделюванні впливу комплексних реформ на окремі сектори та розробці стратегічних сценаріїв, які враховують як глобальні, так і локальні виклики. Це дозволить трансформувати теоретичні засади «розумного регулювання» у конкретні дорожні карти для галузевих структур для проведення неоіндустріальних реформ.

ЛІТЕРАТУРА

1. Азьмук Н. А. Екосистема економічного відновлення України: координація державних політик у парадигмі Індустрії 5.0. *Економічний вісник Донбасу*. 2026. № 1 (83). С. 246—257. [https://doi.org/10.12958/1817-3772-2026-1\(83\)-246-257](https://doi.org/10.12958/1817-3772-2026-1(83)-246-257)
2. Амоша О. І., Амоша О. О. Сучасне розподілене виробництво (мануфактура) як важлива частина української національно укоріненої промисловості майбутнього. *Економіка промисловості*. 2024. № 2 (106). С. 29—41. <http://doi.org/10.15407/econindustry2024.02.029>
3. Ляшенко В. І., Підоричева І. Й. Структурні деформації підприємницького сектору та їх подолання в контексті економічного відновлення України. *Журнал європейської економіки*. 2023. Т. 22, № 2. С. 287—312. URL: <https://jeej.wunu.edu.ua/index.php/ukjee/article/view/1661> (дата звернення: 10.03.2026).
4. Антонюк В. П. Проблеми розвитку української промисловості та її кадрового забезпечення в умовах війни. *Економіка промисловості*. 2024. № 1 (105). С. 55—79. <https://doi.org/10.15407/econindustry2024.01.055>
5. Хандій О. О. Безпекові та екологічні виклики інноваційного розвитку та цифрової трансформації промисловості України в умовах переходу до Індустрій 4.0/5.0. *Економічний вісник Донбасу*. 2023. № 2 (72). С. 40—49. [https://doi.org/10.12958/1817-3772-2026-1\(83\)-57-67](https://doi.org/10.12958/1817-3772-2026-1(83)-57-67)
6. Харазішвілі Ю. М. Системна безпека сталого розвитку: інструментарій оцінки, резерви та стратегічні сценарії реалізації: монографія. Київ: НАН України, Інститут економіки промисловості, 2019. URL: https://iee.org.ua/wp-content/uploads/2019/02/Harazishvili_monograf_2019-ost.pdf (дата звернення: 15.03.2026).
7. Геєць В. М. Формування профілю стратегічно важливих видів промислової діяльності в Україні (погляд на перспективу). *Економіка України*. 2023. № 9 (724). С. 3—29. <https://doi.org/10.15407/economyukr.2023.09.003>
8. Колот А. М. «Праця 5.0»: теоретико-прикладний концепт формування новітньої платформи соціально-трудового розвитку: препринт. Київ: КНЕУ, 2025. 84 с. <https://doi.org/10.33111/978-966-926-565-4>
9. Петрова І. П. Нормативно-правові засади інвестиційної складової промислової політики України в парадигмі Індустрій 4.0/5.0. *Економічний вісник Донбасу*. 2026. № 1 (83). С. 121—128. [https://doi.org/10.12958/1817-3772-2026-1\(83\)-121-128](https://doi.org/10.12958/1817-3772-2026-1(83)-121-128)

10. Рудан В. Я., Підгаєць С. В. Індустрія 5.0 як інструмент забезпечення ефективного розвитку українських підприємств у період воєнних викликів. *Економіка та суспільство*. 2024. Вип. 68. <https://doi.org/10.54929/2786-5738-2024-12-03-07>
11. Залознова Ю. С. Українська промисловість: сучасні виклики та проблеми розвитку. *Економіка України*. 2018. Т. 61, № 3 (676). С. 49—68. <https://doi.org/10.15407/economyukr.2018.03.049>
12. Сердюк О. С. Інтелектуальна краудінвестингова платформа в системі державної промислової політики України. *Вісник економічної науки України*. 2025. № 2(49). С. 131—143. [https://doi.org/10.37405/1729-7206.2025.2\(49\).131-143](https://doi.org/10.37405/1729-7206.2025.2(49).131-143)
13. Інституційне забезпечення резильєнтності економіки України : монографія / за ред. Е. М. Лібанової ; НАН України, Ін-т демографії та соціальних досліджень імені М. В. Птухи. Харків : ФОП Лібуркіна Л. М., 2025. URL: <https://repository.hneu.edu.ua/> (дата звернення: 11.03.2026).

Надійшла до редакції 16.04.2026 р.

Прийнята до друку 11.05.2026 р.

Опублікована 29.05.2026 р.

REFERENCES

1. Azmuk, N. A. (2026). Ecosystem of Ukraine's economic recovery: Coordination of public policies in the Industry 5.0 paradigm. *Ekonomichnyi visnyk Donbasu*, 1(83), 246—257. [https://doi.org/10.12958/1817-3772-2026-1\(83\)-246-257](https://doi.org/10.12958/1817-3772-2026-1(83)-246-257) [in Ukrainian].
2. Amosha, O. I., & Amosha, O. O. (2024). Modern distributed manufacturing (manufacture) as an important part of the Ukrainian nationally rooted industry of the future. *Ekonomika promyslovosti*, 2(106), 29—41. <http://doi.org/10.15407/econindustry2024.02.029> [in Ukrainian].
3. Liashenko, V. I., & Pidorycheva, I. I. (2023). Structural deformations of the entrepreneurial sector and their overcoming in the context of Ukraine's economic recovery. *Zhurnal yevropeiskoi ekonomiky*, 22(2), 287—312. <https://jeej.wunu.edu.ua/index.php/ukjee/article/view/1661> [in Ukrainian].
4. Antoniuk, V. P. (2024). Problems of development of Ukrainian industry and its personnel provision in the conditions of war. *Ekonomika promyslovosti*, 1(105), 55—79. <https://doi.org/10.15407/econindustry2024.01.055> [in Ukrainian].
5. Khandii, O. O. (2023). Security and environmental challenges of innovative development and digital transformation of Ukrainian industry in the transition to Industries 4.0/5.0. *Ekonomichnyi visnyk Donbasu*, 2(72), 40—49. [https://doi.org/10.12958/1817-3772-2026-1\(83\)-57-67](https://doi.org/10.12958/1817-3772-2026-1(83)-57-67) [in Ukrainian].
6. Kharazishvili, Yu. M. (2019). *System security of sustainable development: Assessment tools, reserves and strategic scenarios for implementation* [Monograph]. NAS of Ukraine, Institute of Industrial Economics. https://iie.org.ua/wp-content/uploads/2019/02/Harazishvili_monograf_2019-ost.pdf [in Ukrainian].
7. Heiets, V. M. (2023). Shaping the profile of strategically important industrial activities in Ukraine (a look into the future). *Ekonomika Ukrainy*, 9(724), 3—29. <https://doi.org/10.15407/economyukr.2023.09.003> [in Ukrainian].
8. Kolot, A. M. (2025). “Labor 5.0”: Theoretical and applied concept of forming the newest platform for socio-labor development [Preprint]. KNEU. <https://doi.org/10.33111/978-966-926-565-4> [in Ukrainian].
9. Petrova, I. P. (2026). Legal and regulatory frameworks of the investment component of Ukraine's industrial policy in the Industries 4.0/5.0 paradigm. *Ekonomichnyi visnyk Donbasu*, 1(83), 121—128. [https://doi.org/10.12958/1817-3772-2026-1\(83\)-121-128](https://doi.org/10.12958/1817-3772-2026-1(83)-121-128) [in Ukrainian].
10. Rudan, V. Ya., & Pidhaiets, S. V. (2024). Industry 5.0 as a tool for ensuring effective development of Ukrainian enterprises in the period of military challenges. *Ekonomika ta suspilstvo*, 68. <https://doi.org/10.54929/2786-5738-2024-12-03-07> [in Ukrainian].
11. Zaloznova, Yu. S. (2018). Ukrainian industry: Current challenges and development problems. *Ekonomika Ukrainy*, 61(3), 49—68. <https://doi.org/10.15407/economyukr.2018.03.049> [in Ukrainian].
12. Serdiuk, O. S. (2025). Intellectual crowdinvesting platform in the system of state industrial policy of Ukraine. *Visnyk ekonomichnoi nauky Ukrainy*, 2(49), 131—143. [https://doi.org/10.37405/1729-7206.2025.2\(49\).131-143](https://doi.org/10.37405/1729-7206.2025.2(49).131-143) [in Ukrainian].
13. Libanova, E. M. (Ed.). (2025). *Institutional support for the resilience of Ukraine's economy* [Monograph]. M.V. Ptukha Institute for Demography and Social Studies of the National Academy of Sciences of Ukraine; FOP Liburkina L. M. <https://repository.hneu.edu.ua/> [in Ukrainian].

Received: 16.04.2026

Accepted: 11.05.2026

Published: 29.05.2026

Панькова О. В. Промисловість України у спектрі інституційних і безпекових викликів на шляху до Індустрій 4.0 та 5.0

У статті представлено комплексний аналіз викликів промислового розвитку України в умовах переходу до Індустрій 4.0 та 5.0 з урахуванням процесів деіндустріалізації, руйнівного впливу війни, євроінтеграційних вимог та потреб повоєнного відновлення за принципом Build Back Better (BBB). Запропоновано класифікацію ключових викликів промислового розвитку за таким розподілом: 1) глобальні виклики; 2) екзистенційні виклики; 3) гібридні виклики; 4) внутрішні виклики.

Надано оцінку сучасному стану національної промисловості, її втрат та потреб повоєнного відновлення. Систематизовано та ідентифіковано спектр ключових викликів, які постали перед національною економікою

та промисловим сектором. Досліджено комплекс безпекових та інституційних викликів, що визначають трансформацію промисловості України в умовах воєнного стану та глобального переходу до технологій Індустрій 4.0 та 5.0. Обґрунтовано шляхи й інструменти реагування на інституційні, воєнно-безпекові та технологічні виклики, а також визначено стратегічні напрями реагування на виклики національній промисловості.

Ключові слова: Індустрія 4.0, Індустрія 5.0; інституційні, безпекові, технологічні, кадрові виклики і загрози промислового розвитку, промислова політика України, принцип відновлення Build Back Better (BBB).

Pankova O. Ukraine's industry in the spectrum of institutional and security challenges on the way to Industries 4.0 and 5.0

The article presents a comprehensive analysis of the challenges to Ukraine's industrial development in the context of the transition to Industries 4.0 and 5.0, taking into account the processes of deindustrialization, the destructive impact of the war, European integration requirements, and the needs of post-war reconstruction based on the Build Back Better (BBB) principle. A classification of key challenges to industrial development is proposed according to the following distribution: 1) global challenges; 2) existential challenges; 3) hybrid challenges; and 4) internal challenges. An assessment of the current state of the national industry, its losses, and the needs of post-war recovery is provided. The spectrum of key challenges faced by the national economy and industry is systematized and identified. The study examines the complex of security and institutional challenges that determine the transformation of Ukraine's industry under martial law and the global transition to Industry 4.0 and 5.0 technologies. Ways and tools for responding to institutional, military-security, and technological challenges are suggested, along with strategic directions for addressing the challenges encountered by the national industry.

Keywords: Industry 4.0, Industry 5.0, institutional, security, technological, and human resource challenges and threats to industrial development, industrial policy of Ukraine, Build Back Better (BBB) recovery principle.

Панькова О. В. Промисловість України у спектрі інституційних і безпекових викликів на шляху до Індустрій 4.0 та 5.0. *Вісник економічної науки України*. 2026. № 1 (50). С. 158-172. [https://doi.org/10.37405/3041-1629.2026.1\(50\).158-172](https://doi.org/10.37405/3041-1629.2026.1(50).158-172)

Pankova, O. (2026). Ukraine's industry in the spectrum of institutional and security challenges on the way to Industries 4.0 and 5.0. *Visnyk ekonomichnoi nauky Ukrainy*, 1(50), 158-172. [https://doi.org/10.37405/3041-1629.2026.1\(50\).158-172](https://doi.org/10.37405/3041-1629.2026.1(50).158-172)

ЕЛЕКТРОННА ТОРГІВЛЯ ЯК СКЛADOVA ЕЛЕКТРОННОЇ КОМЕРЦІЇ В УМОВАХ НЕВИЗНАЧЕНОСТІ: ЕКОНОМІЧНІ РИЗИКИ ТА ІНСТРУМЕНТИ ЇХ ОЦІНЮВАННЯ

Вступ. Електронна торгівля є однією з найбільш динамічних форм організації торговельної діяльності в умовах цифрової трансформації економіки. Активне впровадження інформаційно-комунікаційних технологій, розвиток цифрових платформ, зміна поведінкових моделей споживачів та інтеграція фінансових сервісів формують нову архітектуру ринкових відносин. Водночас цифровізація господарських процесів супроводжується зростанням невизначеності, що проявляється у коливанні попиту, кіберзагрозах, нестабільності логістичних ланцюгів, валютних ризиках та регуляторних змінах.

У сучасній економіці електронний бізнес набуває дедалі більшого поширення та розглядається як інноваційна модель організації підприємницької діяльності, що трансформує традиційні підходи до ведення господарювання. Його доцільно визначати як різновид економічної діяльності, що здійснюється із використанням інформаційно-комунікаційних технологій і цифрових мереж для реалізації бізнес-процесів з метою отримання прибутку. Визначальною рисою електронного бізнесу є застосування інформаційно-комунікаційних та хмарних технологій, які забезпечують інтеграцію управлінських, фінансових і комунікаційних функцій у єдиному цифровому середовищі [6, с. 156].

У науковій літературі існують різні підходи до визначення відмінностей між електронним та традиційним бізнесом. Частина дослідників вважає, що ключова різниця полягає переважно у використанні інформаційно-комунікаційних технологій в управлінні бізнес-процесами, що не завжди суттєво змінює характер взаємодії підприємства з клієнтами. Водночас А. Квілінські наголошує, що специфіка електронного бізнесу полягає у формуванні нових форматів взаємодії між учасниками господарських операцій, які відрізняються від традиційних моделей комунікації та створення вартості [16]. Саме трансформація механізмів взаємодії визначає якісно новий етап розвитку підприємництва в цифровому середовищі.

Посилення невизначеності зовнішнього середовища значно підвищує роль економічних ризиків у функціонуванні суб'єктів електронної торгівлі. У таких умовах особливої актуальності набуває формування ефективної системи їх ідентифікації, вимірювання та оцінювання. Відсутність науково обґрунтованих методичних підходів до аналізу ризиків у сфері електронної торгівлі може призводити до фінансових втрат, зниження конкурентоспроможності та порушення стійкості бізнес-моделі підприємства.

Отже, проблема дослідження полягає у необхідності комплексного поєднання теоретичних засад електронної торгівлі з сучасними інструментами кількісного та якісного оцінювання економічних ризиків в умовах цифрової економіки.

Аналіз останніх досліджень. Питання розвитку електронної торгівлі активно досліджуються в контексті цифровізації бізнес-процесів, платформізації економіки та трансформації споживчих ринків. Наукові праці присвячені особливостям функціонування B2B, B2C і C2C моделей, впливу цифрових технологій на структуру витрат і формування конкурентних переваг підприємств. У межах цих досліджень особливу увагу приділяють теоретичним аспектам електронної торгівлі, її ролі в сучасній економіці та важливості правового регулювання для стабільності ринкових відносин.

О. Гайдукова розглядає теоретичні аспекти електронної торгівлі та її роль у структурі сучасної економіки [1]. В. Гомонай досліджує вплив цифровізації на розвиток електронної комерції, наголошуючи на важливості правового регулювання для забезпечення стабільності ринкових відносин [2].

Д. Євтушенко аналізує взаємозв'язок понять «електронний бізнес», «електронна комерція» та «Інтернет-торгівля», що дозволяє виділити електронну торгівлю як практичну реалізацію електронної комерції [4]. Д. Крилов досліджує розвиток електронної комерції в Україні, зокрема організаційні та управлінські аспекти її функціонування [5].

Особливості управління персоналом у рамках електронної торгівлі висвітлюють С. Обіход, В. Ткачук та О. Омелючук, підкреслюючи роль HR-інструментів у забезпеченні ефективності електронного бізнесу [6]. Д. Пілевич формує теоретичні підвалини розвитку електронного бізнесу, визначаючи структуру та ключові фактори успіху, до яких належить і електронна торгівля [7]. Ю. Шкригун розмежовує поняття «електронний бізнес», «електронна комерція» та «електронна торгівля», що дозволяє чіткіше окреслити її функції як складової цифрового бізнесу [13]. І. Садчикова, А. Тарасенко та М. Дубина систематизують організаційні та навчальні підходи до електронного бізнесу та комерції, включаючи електронну торгівлю як практичний інструмент реалізації бізнес-процесів [10].

Актуальність досліджень підтверджує робота У. Навручлік, де показано, що зовнішні загрози впливають на цифрові ринки та процеси електронної торгівлі [15]. А. Kwilinski та співавтори аналізують моделі підприємництва в електронному бізнесі,

включаючи B2B, B2C та C2C, що підтверджує роль електронної торгівлі як основного каналу комерційної діяльності [16].

Питання економічних ризиків в електронній торгівлі висвітлюють В. Ткачук, Т. Мельник та Ю. Богоявленська, які підкреслюють необхідність систематизації методів оцінювання ризиків з урахуванням цифрової специфіки [12]. С. Ткаченко та А. Дядін акцентують на підвищенні культури обслуговування споживачів як важливому інструменті мінімізації операційних ризиків [11].

Таким чином, аналіз наукових джерел дозволяє констатувати, що електронна торгівля функціонує як практична складова електронної комерції, інтегруючи цифрові технології та бізнес-процеси, і водночас потребує системного підходу до оцінювання економічних ризиків у сучасних умовах невизначеності. Проте, незважаючи на наявність теоретичних та емпіричних досліджень, питання методології оцінювання економічних ризиків саме в електронній торгівлі залишаються недостатньо розробленими, що обумовлює необхідність створення комплексних інструментів для підвищення безпеки та стабільності бізнес-процесів у цифровому середовищі.

Мета статті полягає у теоретичному обґрунтуванні економічних ризиків у сфері електронної торгівлі як складової електронної комерції та визначенні інструментів їх оцінювання в умовах невизначеності цифрового середовища.

Результати дослідження. Бурхливий розвиток інформаційних технологій наприкінці XX – на початку XXI століття сприяв активізації процесів економічної та культурної глобалізації. Поява глобальної мережі Інтернет започаткувала етап глибокої трансформації господарських відносин, у межах якого цифрові технології суттєво змінили механізми виробництва, обміну та споживання [4, с. 185]. У розвинених країнах Інтернет перетворився на високоприбуткове середовище здійснення товарно-грошових відносин, інтегроване у всі сектори економіки. Перші онлайн-магазини 1990-х років, такі як Amazon та eBay, показали, що цифрові канали здатні швидко масштабувати бізнес, розширювати ринки збуту та оптимізувати доступ до інформаційних і фінансових ресурсів [7, с. 68]. Поступово формувалися нові бізнес-моделі, включаючи мобільну комерцію (m-commerce), B2B та B2C платформи, які стали фундаментом сучасної електронної торгівлі.

Таким чином, поширення Інтернету та цифрових технологій не лише трансформувало економічні відносини, а й спричинило появу нових концептуальних підходів до їх осмислення. Одним із проявів цього є формування та уточнення категорійного апарату цифрової економіки, у межах якого часто використовуються поняття «електронна комерція» та «електронна торгівля», які іноді ототожнюють, однак вони відрізняються за змістом. Електронна комерція є ширшим поняттям і охоплює всі види господарських операцій з використанням інформаційно-комунікаційних технологій, включаючи маркетинг, електронні платежі, логістику, післяпродажне обслуговування та управління взаємовідносинами з клієнтами [2]. Електронна торгівля, у свою чергу, є складовою електронної комерції і стосується безпосередньо процесів купівлі-продажу товарів і послуг через цифрові канали [14].

Відсутність єдиного підходу до визначення сутності електронної комерції та її співвідношення з електронною торгівлею обґрунтовує необхідність уточнення понятійного апарату дослідження. У межах цієї

статті фокус спрямовано саме на електронну торгівлю, оскільки вона безпосередньо пов'язана з формуванням доходів підприємств, процесами купівлі-продажу та економічними ризиками в умовах цифрової трансформації економіки. Різні підходи до трактування поняття електронної торгівлі наведено у табл. 1.

Таблиця 1. Визначення терміну «електронна торгівля»

Автор(и)	Визначення електронної торгівлі	Особливості/акцент
Ю. Шкригун [13, с. 314]	Вид комерційної діяльності, при якому укладаються угоди в електронному форматі щодо як фізичних, так і цифрових товарів	Підкреслює електронну форму укладання угод та включення як фізичних, так і цифрових товарів
В. Соболев, Р. Бабченко [9]	Організація і технологія процесу купівлі-продажу товарів, де весь цикл або його частина відбувається електронним способом із використанням телекомунікаційних мереж та електронних фінансів	Акцент на технологічному процесі та використанні телекомунікаційних мереж
С. Ткаченко та А. Дядін [11]	Специфічна форма реалізації, заснована на системі знань щодо обороту товарів на основі інформаційних технологій, інтегрує торговельну діяльність у внутрішньому та зовнішньому середовищі підприємства, підкоряючись міжнародним правилам торгівлі	Підкреслює інтеграцію внутрішніх і зовнішніх процесів, знання та дотримання міжнародних правил

Джерело: сформовано автором

Таким чином, розглянувши термін «електронна торгівля», слід зазначити, що вона є формою здійснення комерційної діяльності із використанням цифрових каналів комунікації, електронних платформ та онлайн-платіжних систем. Функціонування електронної торгівлі базується на інтеграції інформаційних технологій, логістичних сервісів, маркетингових інструментів та фінансових рішень, що забезпечує ефективність купівлі та продажу товарів або послуг у цифровому середовищі [1].

Особливу роль у розвитку електронної торгівлі відіграли глобальні кризові події. Пандемія COVID-19 суттєво прискорила перехід споживачів і підприємств до онлайн-каналів, стимулюючи розвиток Інтернет-магазинів, безконтактних платежів та цифрових сервісів. Повномасштабне вторгнення росії 24 лютого 2022 року також стало каталізатором цифровізації українського бізнесу та посилення ролі онлайн-продажів у забезпеченні безперервності господарської діяльності.

У наукових і нормативних джерелах поряд із поняттям «електронна торгівля» використовується термін «дистанційна торгівля», що передбачає здійснення продажу без безпосереднього контакту з покупцем із застосуванням різних каналів комунікації [3]. Зміст цього поняття є ширшим, оскільки воно може охоплювати як цифрові, так і нецифрові форми реалізації товарів і послуг. У межах даного дослідження акцент зосереджено саме на електронній торгівлі як цифровій формі комерційної діяльності, що базується на використанні інформаційно-комунікаційних тех-

нологій та супроводжується специфічними економічними ризиками, зокрема фінансовими, логістичними, платіжними та кіберризиками [8]. В Україні відповідні форми продажу регламентуються чинним законодавством у сфері податкового та торговельного регулювання [10].

Сучасний розвиток електронної торгівлі значною мірою залежить від технологічних рішень. Використання хмарних сервісів, ERP- та CRM-систем, аналітичних платформ Big Data і блокчейн-технологій дозволяє оптимізувати логістику, управління замовленнями, персоналізацію пропозицій та фінансові операції. Ці технології не лише підвищують ефективність бізнес-процесів, але й створюють можливості для швидкого масштабування та інтеграції внутрішніх і зовнішніх процесів підприємства.

Соціальні та поведінкові аспекти також відіграють важливу роль. Зміна споживчої поведінки у цифрову епоху, вплив онлайн-реклами, рекомендаційних алгоритмів та мобільних застосунків формують нові очікування клієнтів, підвищують значення довіри до бренду та якості обслуговування. Онлайн-підприємства, які враховують ці фактори, здатні ефективніше реагувати на зміни попиту та зміцнювати лояльність клієнтів.

Безпека та управління ризиками стають ключовими чинниками стійкості електронної торгівлі. До сучасних методів захисту належать шифрування даних, двофакторна аутентифікація, антифрод-системи та внутрішні протоколи контролю доступу. Це дозволяє мінімізувати кіберризики, шахрайство та технічні збої, що особливо актуально в умовах економічної та воєнної невизначеності. Крім того, підприємства повинні враховувати політичні та макроекономічні фактори, такі як валютні коливання, зміни митного регулювання та податкової політики, які впливають на фінансову стабільність і ефективність онлайн-бізнесу. Такі підходи дозволяють ефективно організовувати продажі, знижувати операційні витрати та мінімізувати економічні ризики, включаючи коливання попиту, логістичні складнощі та платіжні ризики [10].

Тож, зазначимо, що електронна торгівля охоплює ту частину процесу товарно-грошового обміну, яка безпосередньо пов'язана з купівлею та продажем товарів або послуг, і виступає ключовою складовою електронної комерції [5]. Вона інтегрує технологічні, логістичні, фінансові та маркетингові компоненти. Така інтеграція дозволяє підприємствам ефективно функціонувати в умовах економічної невизначеності, оцінювати ризики та застосовувати інструменти їхнього управління.

Саме в умовах системних потрясінь цифрові механізми торгівлі демонструють свою стратегічну цінність для забезпечення безперервності бізнес-процесів. У контексті повномасштабного вторгнення електронна торгівля набуває особливої значущості, оскільки забезпечує цифрову реалізацію бізнес-процесів, дозволяє зменшувати економічні ризики та оперативно реагувати на зміни ринкової кон'юнктури. Війна кардинально трансформувала умови ведення електронного бізнесу в Україні, створивши нову реальність для онлайн-компаній. Основні перешкоди включають нестабільність доходів клієнтів, перебої у логістичних ланцюгах, кіберзагрози та зміни регуляторного середовища, що безпосередньо впливає на операційні процеси, інфраструктуру та взаємодію з клієнтами.

Стимувальні чинники війни не лише уповільнюють розвиток електронної торгівлі в Україні, але й формують нову парадигму цифрового підприємництва,

де визначальними стають гнучкість, адаптивність та стійкість до криз. У цьому контексті ефективне управління економічними ризиками та використання аналітичних і кількісних інструментів оцінювання стають ключовими для забезпечення стабільного функціонування онлайн-бізнесу та подальшого розвитку підприємств.

Особливістю електронної торгівлі є високий рівень залежності від цифрової інфраструктури, що формує специфічну систему ризиків. До основних економічних ризиків у цій сфері належать:

- фінансові, пов'язані з коливанням валютних курсів, зміною платоспроможності клієнтів та нестабільністю грошових потоків;
- операційні, що виникають у процесі обробки замовлень, зберігання і доставки товарів;
- логістичні, обумовлені порушенням ланцюгів постачання;
- кіберризики, пов'язані з витоком даних, шахрайством і технічними збоями;
- репутаційні, що виникають унаслідок негативних відгуків або порушення стандартів обслуговування;
- регуляторні, пов'язані зі змінами податкового та торговельного законодавства [12].

З огляду на це, комплексний підхід до управління ризиками та використання спеціалізованих інструментів оцінювання дозволяє підприємствам зменшувати негативний вплив невизначеності та забезпечувати стійке функціонування електронної торгівлі в умовах воєнної кризи, що наочно ілюструє систематизацію впливу зовнішніх факторів на діяльність суб'єкта електронної торгівлі, представлена на рисунку.

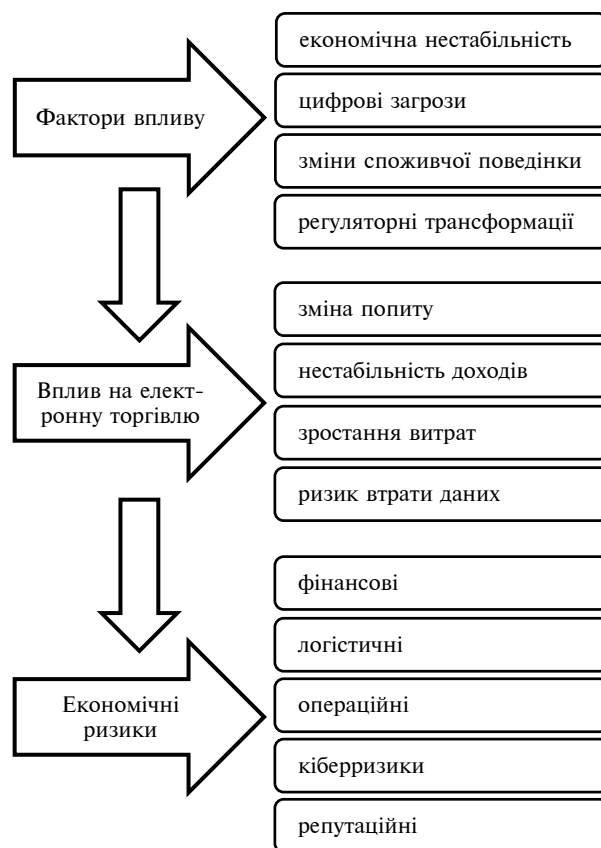

Рис. 1. Вплив невизначеності на формування економічних ризиків електронної торгівлі

Джерело: сформовано автором.

Аналіз впливу невизначеності зовнішнього середовища на електронну торгівлю демонструє, що економічні ризики є ключовим фактором, який визначає стратегію підприємства у сфері електронного бізнесу. Наявність економічної нестабільності, цифрових загроз, змін споживчої поведінки та регуляторних трансформацій безпосередньо впливає на попит, доходи та витрати, а також підвищує ризик втрати даних. Розуміння цих ризиків дозволяє керівництву ефективно планувати заходи щодо їх мінімізації та забезпечувати життєздатність бізнесу, збереження конкурентних переваг і фінансової стабільності.

Для ефективного управління ризиками необхідно поєднувати державні та корпоративні заходи, зокрема: створення нормативно-правового поля для захисту інформації, впровадження систем внутрішнього контролю та служб інформаційної безпеки, а також проведення регулярного аналізу, оцінювання та ранжування ризиків за ступенем їхнього впливу на діяльність підприємства. Застосування кількісних та якісних інструментів оцінювання економічних ризиків сприяє формуванню аналітичної бази для прийняття обґрунтованих управлінських рішень та забезпечує можливість для подальшого розвитку електронної торгівлі в умовах невизначеності.

Таким чином, обґрунтована система управління економічними ризиками у сфері електронної торгівлі є невід'ємною складовою електронної комерції та ключовим чинником досягнення стратегічних цілей підприємства, що потребує застосування різноманітних інструментів для кількісного оцінювання цих ризиків. Як приклад зовнішньої невизначеності можна навести повномасштабне вторгнення росії, що спричинило коливання попиту, перебої у логістичних ланцюгах, зміни платоспроможності клієнтів та підвищення кіберризиків [8, с. 82].

У таких умовах застосування статистичних і аналітичних методів, зокрема розрахунку середнього очікуваного значення результату, дисперсії, сценарного аналізу, аналізу чутливості та Value at Risk, набуває особливої значущості для комплексної оцінки та мінімізації економічних ризиків.

Середнє очікуване значення результату обчислюється за формулою:

$$E(X) = \sum p_i x_i,$$

де p_i — імовірність настання події; x_i — можливий фінансовий результат.

Показник дисперсії дозволяє оцінити ступінь варіації можливих результатів:

$$D(X) = \sum p_i (x_i - E(X))^2.$$

Сценарний аналіз передбачає формування альтернативних варіантів розвитку подій та оцінювання їх фінансових наслідків. Метод аналізу чутливості дозволяє визначити вплив окремих факторів на кінцевий результат, а Value at Risk оцінює максимально можливі втрати за визначеного рівня довіри та часового горизонту.

Застосування цих методів дозволяє онлайн-підприємствам прогнозувати фінансові наслідки різних сценаріїв, адаптувати стратегію управління ризиками та забезпечувати стабільність бізнес-процесів у складних і непередбачуваних умовах [15].

Узагальнення основних інструментів оцінювання економічних ризиків та їх застосування в електронній торгівлі подано у табл. 2, що дозволяє наочно порівняти їх призначення, методологію та практичне значення для управлінських рішень.

Таблиця 2. Інструменти оцінювання економічних ризиків у сфері електронної торгівлі

Інструмент	Характеристика	Переваги	Обмеження
Статистичні методи	Розрахунок очікуваного значення і варіації	Кількісна точність	Потреба в достовірних даних
Сценарний аналіз	Моделювання альтернативних варіантів	Гнучкість оцінювання	Суб'єктивність припущень
Аналіз чутливості	Визначення впливу факторів	Простота застосування	Обмежений спектр змін
Value at Risk	Оцінка потенційних втрат	Чітка інтерпретація результатів	Не враховує екстремальні події

Джерело: сформовано автором.

Комплексне застосування статистичних та аналітичних методів, сценарного аналізу, моделювання чутливості та сучасних фінансових інструментів дозволяє сформувати інтегровану систему управління ризиками в електронній торгівлі. Така система забезпечує підвищення фінансової стійкості, адаптивності бізнес-моделі та конкурентоспроможності підприємства, що особливо важливо в умовах зовнішньої невизначеності, зокрема повномасштабного вторгнення росії 24 лютого 2022 року, яке суттєво трансформувало умови ведення онлайн-бізнесу в Україні.

Висновки. Електронна торгівля в умовах невизначеності виступає складною економічною системою, функціонування якої супроводжується різноманітними ризиками фінансового, операційного, логістичного, цифрового та регуляторного характеру. Невизначеність зовнішнього середовища підвищує потребу у формуванні системного підходу до оцінювання та управління ризиками. Встановлено, що ефективно управління економічними ризиками електронної торгівлі можливе за умови поєднання статистичних методів, сценарного аналізу, моделювання чутливості та сучасних фінансових інструментів. Комплексний підхід до оцінювання ризиків дозволяє мінімізувати можливі втрати, забезпечити стабільність грошових потоків і підтримати стратегічний розвиток суб'єктів господарювання навіть в умовах кризових потрясінь та воєнної невизначеності.

Перспективи подальших досліджень. Подальші дослідження доцільно спрямувати на поглиблений аналіз взаємозв'язку електронної торгівлі, економічних ризиків та інновацій у трансформації сучасного бізнесу. Актуальним є розроблення інтегрованих моделей управління цифровими бізнес-процесами з урахуванням інноваційних фінансових інструментів, платформних рішень та технологій штучного інтелекту. Перспективним напрямом є оцінювання впливу інновацій на конкурентоспроможність, фінансову стійкість та адаптивність підприємств, а також формування методичних підходів до вимірювання рівня цифрової зрілості й інноваційності бізнесу. Подальші наукові дослідження мають бути зорієнтовані на розроблення практичних рекомендацій щодо впровадження економічних інновацій та систем управління ризиками у діяльність суб'єктів електронної торгівлі, що дозволить підвищити стійкість бізнесу до зовнішніх шоків та забезпечити його ефективне функціонування в умовах сучасної цифрової економіки.

ЛІТЕРАТУРА

1. Гайдукова О. О. Теоретичні аспекти поняття «електронна торгівля». *Ефективна економіка*. 2019. № 8. <https://doi.org/10.32702/2307-2105-2019.8.152>
2. Гомонай В. В. Вплив цифровізації на розвиток електронної комерції та її правове регулювання. *Науковий вісник Ужгородського Національного Університету*. 2024. С. 293-298. <https://doi.org/10.24144/2307-3322.2024.85.2.43>
3. Жуковська В., Климаський В. Трансформація бізнес-процесів на підприємстві електронної торгівлі: вплив цифрових технологій. *Економіка та суспільство*. 2024. № 66. <https://doi.org/10.32782/2524-0072/2024-66-69>
4. Євтушенко Д. Д. Електронний бізнес, електронна комерція, Інтернетторгівля: сутність та взаємозв'язок понять. *Бізнес Інформ*. 2014. № 8. С. 184-188. URL: http://nbuv.gov.ua/UJRN/binf_2014_8_33
5. Крилов Д. В. Розвиток електронної комерції в Україні в сучасних умовах. Проблеми сучасних трансформацій. Серія: економіка та управління. 2024. № 12. <https://doi.org/10.54929/2786-5738-2024-12-03-02>
6. Обіход С. В., Ткачук В. О., Омельчук О. М. Особливості управління персоналом в електронній комерції. *Інфраструктура ринку*. 2020. Вип. 50. С. 155-160. <https://doi.org/10.32843/infrastructure50-25>
7. Пілевич Д. С. Теоретичне підґрунтя розвитку електронного бізнесу. *Бізнес Інформ*. 2019. № 5. С. 67-72. <https://doi.org/10.32983/2222-4459-2019-5-67-72>
8. Сергієнко Т. І., Куріс Ю. В. Консолідація українського суспільства в умовах військової агресії Російської Федерації проти України. *HUMANITIES STUDIES: збірник наукових праць* / гол. ред. В. Г. Воронкова. Запоріжжя: ВД «Гельветика», 2022. Вип. 11 (88). С. 79-86. <https://doi.org/10.26661/hst-2022-11-88-08>
9. Соболев В., Бабченко Р. Динаміка Е-комерції в мережевій економіці: глобальний та національний виміри. *Економіка та суспільство*. 2024. № 70. <https://doi.org/10.32782/2524-0072/2024-70-103>
10. Садчикова І., Тарасенко А., Дубина М. Теоретичне обґрунтування сутності поняття «електронна комерція». *Економіка та суспільство*. 2023. № 53. <https://doi.org/10.32782/2524-0072/2023-53-36>
11. Ткаченко С. О., Дядін А. С. Електронна торгівля: шляхи підвищення культури обслуговування споживачів. *Бізнес Інформ*. 2015. № 11. С. 200-204. URL: http://nbuv.gov.ua/UJRN/binf_2015_11_33
12. Ткачук В. О., Мельник Т. Ю., Богозявленська Ю. В. Електронний бізнес: переваги та ризики в період цифрової трансформації. *Економіка, управління та адміністрування*. 2021. № 4 (98). С. 28-36. [https://doi.org/10.26642/ema-2021-4\(98\)-28-36](https://doi.org/10.26642/ema-2021-4(98)-28-36)
13. Шкригун Ю. О. «Електронний бізнес», «електронна комерція» та «електронна торгівля»: відмінності й особливості. *Управління економікою: теорія та практика*, 2020. С. 312-325. <https://doi.org/10.37405/2221-1187.2020.312-325>
14. Шитов Д. М., Жадько К. С., Мормуль М. Ф. Теоретичні основи електронної комерції: сутність, структура, класифікація. *Ефективна економіка*. 2024. № 8. <https://doi.org/10.32702/2307-2105.2024.8.16>
15. Havryliuk Y. E-commerce market during the war. *3rd International Conference on Relationship between public administration and business entities management (RPABM)*. 2023. URL: <https://conf.scnchub.com/index.php/RPABM/RPABM-2023/paper/view/646>
16. Kwilinski A., Dalevska N., Kravchenko S. et al. Formation of the entrepreneurship model of e-business in the context of the introduction of information and communication technologies. *Journal of Entrepreneurship Education*, 2019. Vol. 22, Special Iss. 1. URL: <https://ea.donntu.edu.ua/bitstream/123456789/32731/1/Formation-of-the-entrepreneurship-model-of-e-business-in-1528-2651-22-S1-337.pdf>

Надійшла до редакції 12.01.2026 р.

Прийнята до друку 26.02.2026 р.

Опублікована 29.05.2026 р.

REFERENCES

1. Haidukova, O. O. (2019). Theoretical aspects of the concept of «electronic commerce». *Efektivna ekonomika*, 8. <https://doi.org/10.32702/2307-2105-2019.8.152> [in Ukrainian].
2. Homonai, V. V. (2024). Impact of digitalization on the development of e-commerce and its legal regulation. *Naukovyi visnyk Uzhhorodskoho Natsionalnoho Universytetu*, 293-298. <https://doi.org/10.24144/2307-3322.2024.85.2.43> [in Ukrainian].
3. Zhukovska, V., & Klymanskyi, V. (2024). Transformation of business processes at an e-commerce enterprise: the impact of digital technologies. *Ekonomika ta suspilstvo*, 66. <https://doi.org/10.32782/2524-0072/2024-66-69> [in Ukrainian].
4. Yevtushenko, D. D. (2014). Electronic business, electronic commerce, Internet trade: essence and interconnection of concepts. *Biznes Inform*, 8, 184-188. http://nbuv.gov.ua/UJRN/binf_2014_8_33 [in Ukrainian].
5. Krylov, D. V. (2024). Development of electronic commerce in Ukraine in modern conditions. *Problemy suchasnykh transformatsii. Seriya: ekonomika ta upravlinnia*, 12. <https://doi.org/10.54929/2786-5738-2024-12-03-02> [in Ukrainian].
6. Obikhod, S. V., Tkachuk, V. O., & Omelchuk, O. M. (2020). Features of personnel management in e-commerce. *Infrastruktura rynku*, 50, 155-160. <https://doi.org/10.32843/infrastructure50-25> [in Ukrainian].
7. Pylevych, D. S. (2019). Theoretical basis for the development of electronic business. *Biznes Inform*, 5, 67-72. <https://doi.org/10.32983/2222-4459-2019-5-67-72> [in Ukrainian].
8. Serhiienko, T. I., & Kuris, Yu. V. (2022). Consolidation of Ukrainian society in the context of military aggression of the Russian Federation against Ukraine. *HUMANITIES STUDIES* [Collection of scientific works], 11, 79-86. <https://doi.org/10.26661/hst-2022-11-88-08> [in Ukrainian].
9. Soboliev, V., & Babchenko, R. (2024). Dynamics of e-commerce in the network economy: global and national dimensions. *Ekonomika ta suspilstvo*, 70. <https://doi.org/10.32782/2524-0072/2024-70-103> [in Ukrainian].

10. Sadchykova, I., Tarasenko, A., & Dubyna, M. (2023). Theoretical substantiation of the essence of the concept of «electronic commerce». *Ekonomika ta suspilstvo*, 53. <https://doi.org/10.32782/2524-0072/2023-53-36> [in Ukrainian].
11. Tkachenko, S. O., & Diadin, A. S. (2015). E-commerce: ways to improve the culture of consumer service. *Biznes Inform*, 11, 200–204. http://nbuv.gov.ua/UJRN/binf_2015_11_33 [in Ukrainian].
12. Tkachuk, V. O., Melnyk, T. Yu., & Bohoiavlenska, Yu. V. (2021). Electronic business: advantages and risks during the period of digital transformation. *Ekonomika, upravlinnia ta administruvannia*, 4, 28–36. [https://doi.org/10.26642/ema-2021-4\(98\)-28-36](https://doi.org/10.26642/ema-2021-4(98)-28-36) [in Ukrainian].
13. Shkryhun, Yu. O. (2020). «Electronic business», «electronic commerce» and «electronic trade»: differences and features. *Upravlinnia ekonomikoi: teoriia ta praktyka*, 312–325. <https://doi.org/10.37405/2221-1187.2020.312-325> [in Ukrainian].
14. Shchytyov, D. M., Zhadko, K. S., & Mormul, M. F. (2024). Theoretical foundations of electronic commerce: essence, structure, classification. *Efektivna ekonomika*, 8. <https://doi.org/10.32702/2307-2105.2024.8.16> [in Ukrainian].
15. Havryliuk, Y. (2023). E-commerce market during the war. *3rd International Conference on Relationship between public administration and business entities management (RPABM)*. <https://conf.scnchub.com/index.php/RPABM/RPABM-2023/paper/view/646>
16. Kwilinski, A., Dalevska, N., Kravchenko, S., et al. (2019). Formation of the entrepreneurship model of e-business in the context of the introduction of information and communication technologies. *Journal of Entrepreneurship Education*, 22(S1). <https://ea.donntu.edu.ua/bitstream/123456789/32731/1/Formation-of-the-entrepreneurship-model-of-e-business-in-1528-2651-22-S1-337.pdf>

Received: 12.01.2026

Accepted: 26.02.2026

Published: 29.05.2026

Сергієнко Т. І. Електронна торгівля як складова електронної комерції в умовах невизначеності: економічні ризики та інструменти їх оцінювання

У статті досліджено електронну торгівлю як складову електронної комерції в умовах економічної невизначеності. Уточнено співвідношення понять «електронний бізнес», «електронна комерція» та «електронна торгівля». Систематизовано основні види економічних ризиків електронної торгівлі та проаналізовано вплив воєнних і цифрових викликів на діяльність підприємств. Обґрунтовано застосування статистичних і аналітичних методів оцінювання ризиків, зокрема очікуваного значення, дисперсії, сценарного аналізу та Value at Risk. Доведено доцільність комплексного підходу до управління ризиками для забезпечення фінансової стійкості та адаптивності суб'єктів електронної торгівлі. Визначено практичне значення результатів дослідження для підвищення ефективності управлінських рішень у цифровому бізнес-середовищі.

Ключові слова: електронна торгівля, електронна комерція, економічні ризики, невизначеність, оцінювання ризиків.

Sergiienko T. E-commerce as a component of electronic commerce under conditions of uncertainty: economic risks and assessment tools

The article examines e-commerce as a structural component of electronic commerce in the context of increasing economic uncertainty and digital transformation. The conceptual interrelation between the notions of e-business, electronic commerce, and e-commerce is clarified, which makes it possible to define the specific place of e-commerce within the digital economy. The author systematizes the main types of economic risks inherent in e-commerce activities, including financial, operational, logistical, cyber, reputational, and regulatory risks. Particular attention is paid to the impact of external instability, especially wartime challenges and macroeconomic fluctuations, on the functioning of online enterprises and the sustainability of their business models. The study substantiates the necessity of implementing a comprehensive risk management system based on both qualitative and quantitative assessment tools. Statistical and analytical methods such as expected value calculation, variance, scenario analysis, sensitivity analysis, and Value at Risk are considered as effective instruments for evaluating potential losses and forecasting financial outcomes under different development scenarios. It is emphasized that the integrated application of these methods contributes to improving managerial decision-making, strengthening financial stability, and increasing the adaptability and competitiveness of enterprises operating in the digital environment.

The research also highlights the importance of integrating risk assessment into strategic planning processes of e-commerce enterprises. Special emphasis is placed on the role of digital infrastructure resilience and data protection in minimizing potential losses. The findings contribute to the development of methodological approaches aimed at enhancing the sustainability of e-commerce entities under conditions of prolonged uncertainty.

Keywords: e-commerce, electronic commerce, economic risks, uncertainty, risk assessment, risk management.

Формат цитування:

Сергієнко Т. І. Електронна торгівля як складова електронної комерції в умовах невизначеності: економічні ризики та інструменти їх оцінювання. *Вісник економічної науки України*. 2026. № 1 (50). С. 173–178. [https://doi.org/10.37405/3041-1629.2026.1\(50\).173-178](https://doi.org/10.37405/3041-1629.2026.1(50).173-178)

Sergiienko, T. (2026). E-commerce as a component of electronic commerce under conditions of uncertainty: economic risks and assessment tools. *Visnyk ekonomichnoi nauky Ukrainy*, 1(50), 173–178. [https://doi.org/10.37405/3041-1629.2026.1\(50\).173-178](https://doi.org/10.37405/3041-1629.2026.1(50).173-178)

Олена Юріївна Белікова,*д-р екон. наук, професор,*

ORCID 0009-0009-7891-9002

e-mail: belikova_olena@gmail.com;

Роман Олександрович Бившев,*канд. екон. наук, доцент,*

ORCID 0000-0002-7849-7040

e-mail: byvshev.R@ukr.net;

Лада Олексіївна Бившева,*канд. екон. наук, доцент,*

ORCID 0000-0003-2381-8836

e-mail: byvsheva_lada@ukr.net;

Оксана Олександрівна Кондратенко,*асистент,*

ORCID 0000-0001-8572-0477

e-mail: Kondratenko_1@ukr.net

ДВНЗ «Донбаська державна машинобудівна академія», м. Краматорськ – Тернопіль

РЕКЛАМНО-ЗБУТОВА ДІЯЛЬНІСТЬ ТОРГОВЕЛЬНИХ ПІДПРИЄМСТВ В УМОВАХ МАРКЕТИНГОВОЇ ОРІЄНТАЦІЇ

Постановка проблеми. Вітчизняні торговельні підприємства є важливим елементом національної економіки та забезпечують вагомий внесок до бюджету країни. Сьогодні саме оптова торгівля виступає ланкою, яка не лише організує, а й забезпечує прискорення руху товарів, вплив на виробництво і міжгалузевий обмін, активізує споживання. Сучасні тренди щодо глобалізації економічних процесів, поява зовнішніх викликів і загроз, деформація та негативні тенденції розвитку сфери внутрішньої торгівлі зумовлюють необхідність теоретичного переосмислення ролі й місця її оптової ланки в економіці України. Підприємства оптової торгівлі стикаються з постійними проблемами: змінами обсягів попиту і цін, високим ризиком оптових торговельних підприємств і при цьому ухвалюють стратегічні рішення без глибокого маркетингового обґрунтування аналізу. Наслідками цього може бути збитковість і нестабільність роботи більшості оптових торговельних підприємств.

Аналіз останніх досліджень та публікацій. Дослідженню питань, які присвячені діяльності торговельних підприємств, приділяли увагу у своїх наукових працях такі зарубіжні вчені: І. Ансофф, М. І. Круглов, А. А. Томпсон, а також вітчизняні науковці: Н. О. Глошубова, А. А. Мазаракі, В. М. Торопков та інші.

Метою статті є дослідження основних проблем функціонування вітчизняних торговельних підприємств в сучасних умовах ведення бізнесу, розроблення практичних рекомендацій щодо організації їхньої рекламно-збутової діяльності та прийняття маркетингових управлінських рішень.

Виклад основного матеріалу дослідження. В умовах постійних змін на ринку, конкуренції та швидкого розвитку технологій, торговельним підприємствам необхідно постійно вдосконалювати свої стратегії реклами та збуту для підвищення конкурентоспроможності та збільшення обсягів продажів. Зосередження на ефективній рекламно-збутовій діяльності дозволяє торговельним підприємствам привертати увагу своєї цільової аудиторії, позиціювати свої

товари чи послуги на ринку, підвищувати свій бренд та створювати сприятливий імідж. Головною метою функціонування вітчизняних торговельних підприємств виступає опосередкування товарно-грошового обміну між сферами виробництва та споживання в межах окремих галузей економіки, окремих регіонів України та інших країн світового економічного простору, забезпечуючи необхідні темпи і пропорційність відтворювального процесу та збалансування сукупного споживчого попиту і товарної пропозиції. Торговельні підприємства є складниками зовнішньої торгівлі України, але треба відзначити, що у зовнішньоекономічній діяльності приймають участь підприємства, які спеціалізуються на товарах технічного призначення, тоді як питома вага підприємств, які спеціалізуються на збуті споживчих товарів, у зовнішній торгівлі надто мала.

Рекламно-збутова діяльність — це комплекс заходів, спрямованих просування товарів чи послуг підприємства на ринку з метою збільшення обсягів продажів. Ця діяльність включає в себе як рекламні кампанії, так і стратегії і дії, пов'язані з безпосереднім продажем продуктів або послуг.

Рекламно-збутова діяльність сприяє збільшенню обсягів продажів і, відповідно, доходів підприємства. Стимулюючи попит через різні маркетингові заходи, підприємство може не лише залучити нових клієнтів але й підтримати лояльність вже існуючих, заохочуючи їх до повторних покупок. За словами В. В. Боковець, регулярна присутність на ринку через рекламу і збутові акції допомагає підприємству виділитися серед конкурентів, захистити частку ринку і забезпечити догосторокову фінансову стабільність [1].

Реклама є важливим інструментом маркетингу, який спрямований на інформування, переконання та нагадування потенційним споживачам про товари, послуги або ідеї. Вона грає ключову роль у процесі створення попиту та підтримки продажів продукції. У табл. 1 відображено місце реклами в маркетинговій стратегії торговельного підприємства.

Таблиця 1. Місце реклами в маркетинговій стратегії торговельного підприємства

Функція	Значення
Інформування	Реклама повідомляє потенційним споживачам про існування продукту, його характеристики та переваги. Це особливо важливо при виході на ринок нових продуктів або при внесенні змін до існуючих
Переконання	Реклама спрямована на формування позитивного сприйняття продукту і стимулювання бажання здійснити покупку. Вона може впливати на рішення споживачів, підкреслюючи унікальні переваги та вирішуючи сумніви
Нагадування	Реклама підтримує контакт зі споживачами, нагадуючи їм про продукт і стимулюючи повторні покупки
Диференціація	Ефективна реклама допомагає виділити продукт серед конкурентів, підкреслюючи його унікальні характеристики і створюючи сильний бренд
Позиціонування	Реклама сприяє формуванню бажаного образу продукту в свідомості споживачів. вона допомагає позиціонувати продукт у конкретному сегменті ринку, відповідно до його характеристик та цільової аудиторії

Джерело: [2].

Роль і значення рекламно-збутової діяльності для торговельних підприємств великі, із урахуванням кількох аспектів:

1. Рекламно-збутова діяльність забезпечує реалізацію продукції. Без ефективної рекламно-збутової діяльності вся вироблена продукція може залишитися на складі, що може призвести до збитків для підприємства. Тому забезпечення ефективної рекламно-збутової діяльності є важливим фактором для успішної діяльності торговельних підприємств.

2. Рекламно-збутова діяльність забезпечує стабільний дохід торговельного підприємства. Для підтримання своєї діяльності підприємства потребують стабільного доходу, забезпечення ефективної рекламно-збутової діяльності дає їм змогу підтримувати стабільний рівень доходів та зберігати позиції на ринку.

3. Рекламно-збутова діяльність сприяє зміцненню бренду підприємства. Ефективна рекламно-збутова діяльність допомагає підприємству стати більш відомим, створити позитивний імідж та зміцнити свій бренд, це сприятиме підвищенню діяльності споживачів та збільшенню обсягів продажу продукції підприємства.

4. Рекламно-збутова діяльність дає змогу підприємству виявляти потреби ринку та споживачів. Зв'язки рекламно-збутової діяльності, підприємство підтримує зворотній зв'язок зі споживачами та може аналізувати його для вдосконалення своєї діяльності. Рекламно-збутова діяльність також допомагає підприємству виявляти потреби ринку та змінювати свою продукцію відповідно до цих потреб.

5. Рекламно-збутова діяльність сприяє розвитку взаємовідносин із клієнтами та партнерами. Ефективна рекламно-збутова діяльність дає змогу підприємству встановлювати довгострокові взаємовідносини з клієнтами та партнерами, це може сприяти збільшенню довіри та співпраці між сторонами.

Завдання є невід'ємною частиною рекламно-збутової діяльності, оскільки вони надають структурований підхід до досягнення маркетингових цілей підприємства. Вони забезпечують чітку спрямованість і фокус, організованість та координацію, підвищення мотивації та відповідальності співробітників, можливість вимірювання ефективності, гнучкість та адаптацію до змін ринку, ефективне планування ресурсів і підвищення якості ухвалення рішень. Завдяки виконанню завдань підприємство може більш ефективно працювати, забезпечуючи стабільний розвиток і конкурентоспроможність на ринку. В табл. 2 завдання рекламно-збутової діяльності торговельного підприємства.

Таблиця 2. Завдання рекламно-збутової діяльності торговельного підприємства

Завдання	Зміст
Розробка та реалізація рекламних кампаній	Одним із основних завдань є створення ефективних рекламних кампаній, які включають розробку креативних концепцій, вибір відповідних медіа-каналів і планування бюджету
Сегментація ринку та таргетинг	Важливим завданням є визнання цільових сегментів ринку, на які спрямована рекламно-збутова діяльність. Це включає аналіз демографічних, психографічних та поведінкових характеристик споживачів для точного налаштування рекламних повідомлень
Управління каналами збуту та стимулювання продажів	Завдання включає вибір та управління каналами дистрибуції, щоб забезпечити максимальну доступність продукції для кінцевих споживачів. Організація різних акцій, знижок, програм лояльності та інших заходів, що стимулюють попит, є важливим завданням рекламно-збутової діяльності. це допомагає збільшити короткострокові продажі і залучити нових клієнтів
Забезпечення зворотного зв'язку	Збір і аналіз відгуків від споживачів щодо продукції і рекламних кампаній допомагає поліпшити якість обслуговування і вдосконалити рекламні стратегії
Контроль та оцінка ефективності	Постійний моніторинг та оцінка ефективності рекламних і збутових заходів є необхідними для виявлення сильних і слабких сторін кампаній. Використання ключових показників ефективності (KPI) дозволяє оптимізувати витрати та підвищити результативність діяльності

Джерело: [3].

Україна має значний потенціал у виробництві та експорті харчових продуктів. За даним державної служби статистики України, у 2023 році частка агропромислового комплексу у ВВП становила близько 10%. Харчова промисловість, зокрема, дає значний внесок у ВВП та експорт, що перевищує 20% від загального обсягу експорту. Щодо лідерів на ринку, то найбільші підприємства харчової промисловості в Україні належать до таких галузей [4]:

- м'ясна промисловість — у цій галузі лідерами є компанії «Київський м'ясокомбінат», «Вінницький м'ясокомбінат», «Дніпровський м'ясокомбінат» та інші;

- молочна промисловість — тут можна виділити наступні компанії, «Терра фуд», «Молочний альянс», «Альміра» тощо;

- хлібопекарська промисловість — до лідерів у цій галузі можна віднести такі компанії, як «Одеський коровай», «Вінниця хліб» тощо;

- кондитерська промисловість — до лідерів цієї галузі можна зарахувати такі компанії, як «Рошен», «Менделіс Україна», «Світоч».

Однак варто зазначити, що ринок дуже розділений та різноманітний, тому більшість підприємств працюють на місцевому та мають обмежені можливості щодо експорту.

Попит на харчові продукти та послуги в світі оцінюється близько в 10 трильйонів доларів США, ураховуючи роздрібну торгівлю та кейтеринг. Найбільшими ринками є північна Америка, європейський союз та азіатсько-тихоокеанський регіон, кожен з яких оцінюється в 1,9 трильйона доларів США. Разом ці ринки забезпечують близько 60% світового попиту. Крім того, важливий ринок вартістю близько 1 трильйона доларів США — Китай, а США є лідером на світовому ринку з 10% світових продажів продуктів харчування. У ЄС збут харчових продуктів перевищує 80%

ринку, тоді як послуги харчування — тільки 20% від загального обсягу галузей [4].

Україна має значний потенціал для розвитку харчової та переробної промисловості завдяки своїм родючим ґрунтам, сприятливому клімату доводготривалим сільськогосподарським традиціям. Світовий ринок харчових продуктів оцінюється у більш як 10 трильйонів доларів США, але Україна, на жаль, експортує переважно сировину та продукти первинної переробки. У харчовій галузі України малі та середні підприємства зазвичай не співпрацюють між собою, щоб забезпечити стабільність якості та обсягів постачання на світовому ринку, тому великі компанії відіграють провідну роль. Однак, використавши наявний потенціал та вдосконаливши виробничі процеси, Україна може стати помітним гравцем на світовому ринку харчових продуктів. Організатори оптового обороту України (товарні біржі, оптові ярмарки, аукціони, оптові ринки) є важливими елементами оптової інфраструктури. Необхідно окремо відзначити, що як організаторів оптового обороту необхідно розглядати також діяльність оптових підприємств України, що спеціалізуються на наданні торговельних, логістичних, послуг зі зберігання та транспортування.

Узагальнені форми оптової торгівлі України залежно від способів і характеру торгівлі представлено на рис. 1.

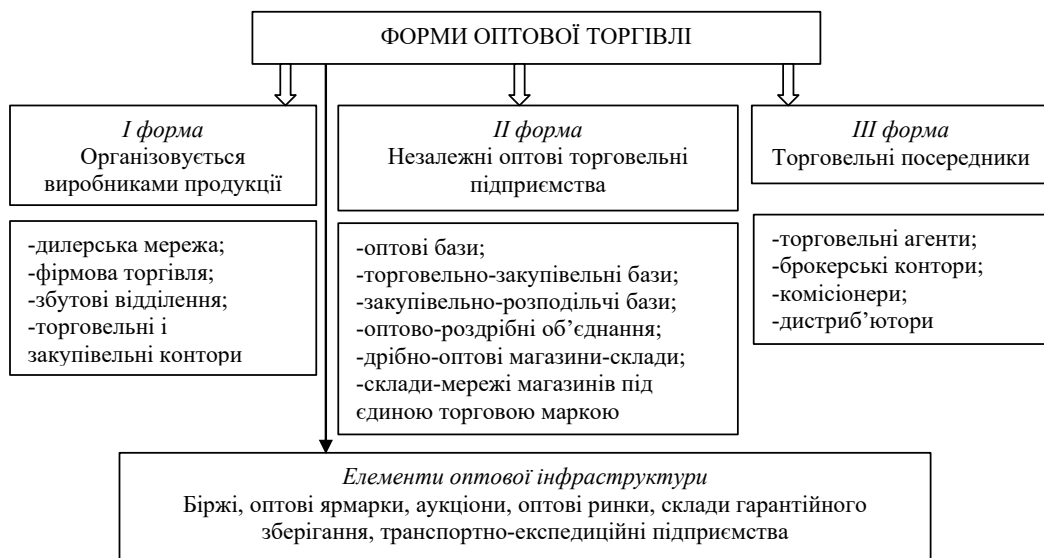

Рис. 1. Форми оптової торгівлі України та елементи оптової інфраструктури

Джерело: складено авторами на основі джерела [5].

Недосконалість функціонування оптових підприємств пов'язана з появою великої дрібних підприємств і відсутністю їх спеціалізації, нерівномірністю їх територіального розташування, недостатнім забезпеченням складськими приміщеннями, недосконалою системою маркетингового менеджменту, що заважає виконувати більшість маркетингових функцій або обмежує їх виконання.

Горизонтальні зв'язки передбачають взаємовигідну співпрацю між оптовими підприємствами, роздрібними і виробничими з метою отримання додаткових конкурентних переваг у розподільчо-збутовій діяльності.

В сучасних умовах вітчизняні підприємства оптової торгівлі повинні покладатися на маркетинг як на комплексний засіб спостереження за ринком і пристосування до змін, які відбуваються на ньому та забезпечення переваг у конкурентному середовищі. При цьому основною метою розвитку маркетингу на сучасному етапі розвитку бізнесу є постійний моніторинг ринків збуту товарів та послуг і формування на цій основі ефективної мережі просування товарів і послуг, планів виробництва продажу продукції, реалізація яких повинна забезпечити в кінцевому результаті зростання доходів підприємств та максимізацію прибутків як головного показника їхньої діяльності.

ності. у цьому контексті всі функції діяльності оптових торговельних підприємств спрямовані на утримання і зміцнення конкурентних позицій, оптимізації витрат та отримання доходу.

На жаль, оптові підприємства, які не мають чітко визначеного цільового ринку, не мають чіткої спе-

ціалізації, а займаються торгівлею різними за господарським призначенням товарами, не можуть ефективно функціонувати.

На рис. 2 узагальнено основні проблеми діяльності підприємств оптової торгівлі і комплекс завдань для їх вирішення.

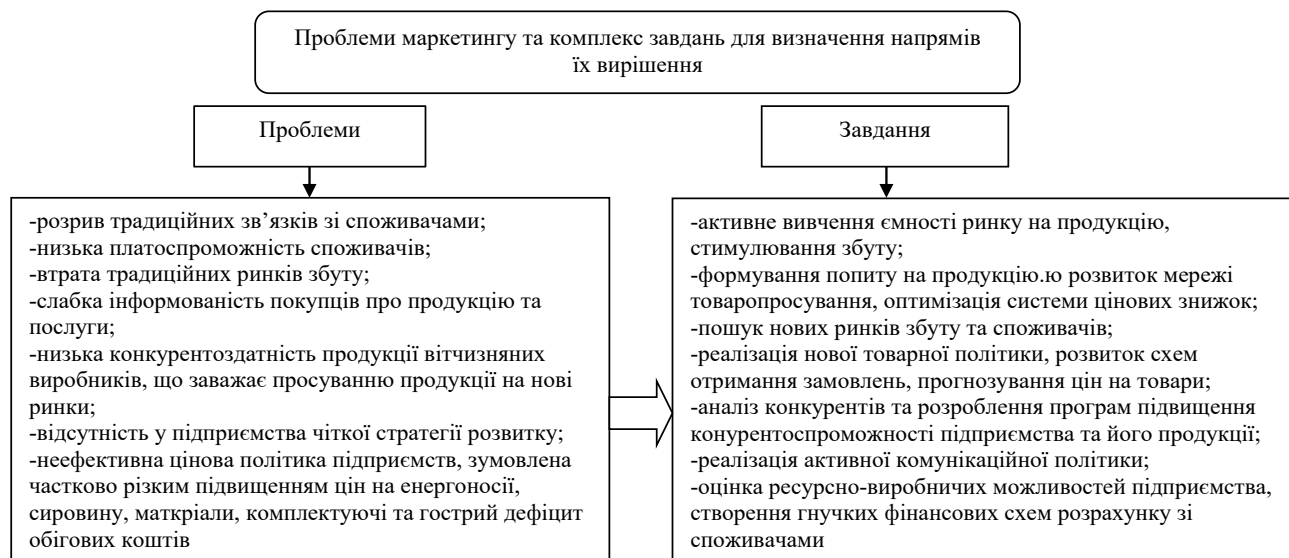

Рис. 2. Проблеми маркетингу та комплекс завдань для їх вирішення

Джерело: складено авторами на основі [5].

Вирішення цих та багатьох інших питань, які виникають відповідно до завдань вітчизняного маркетингу, потребують адаптування так званого “класичного” маркетингу до сучасних реалій бізнес-середовища. тому, сучасний маркетолог повинен вирішувати дуже велику кількість питань, пов’язаних із маркетинговою діяльністю. утім, дослідження мотивації керівників українських підприємств під час прийняття ними управлінських рішень призводять до висновку, що чітко сформулювати свої цілі, яких би вони хотіли досягнути, навіть свої економічні інтереси, більшість із них не в змозі. Невикористаними резервами підвищення ефективності управління збутовою діяльністю оптових підприємств є комплексне

використання маркетингу, впровадження нових форм торгівлі, застосування сучасних методів господарювання. саме таким цілям і має відповідати сучасне підприємство оптової торгівлі.

Проблеми зі збутовою діяльністю пов’язані зі зменшенням попиту на продукцію через економічну нестабільність в країні, зростанням цін на енергоносії та сировину, а також недостатньою підтримкою держави у вигляді інвестицій у розвиток виробництва та ускладнює збутову діяльність українських підприємств.

Ю.П. Митрохіна пропонує оцінювати ефективність збутової діяльності вітчизняних торгових підприємств поетапно (рис. 3).

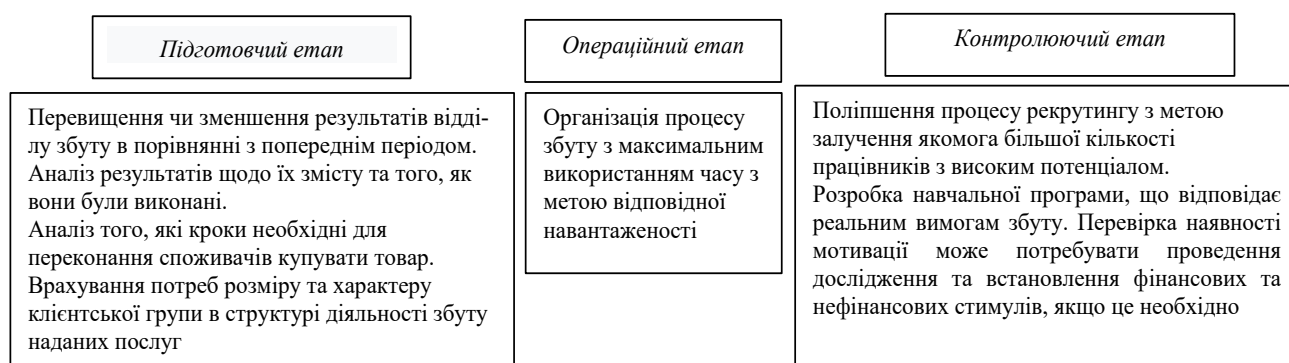

Рис. 3. Фази оцінки рекламно-збутової діяльності вітчизняних торговельних підприємств

Джерело: складено авторами на основі [6].

Для оцінювання ефективності рекламно-збутової діяльності торговельного підприємства можна використати такі групи показників:

- група показників для оцінювання прямої економічної ефективності рекламно-збутової діяльності;

- група показників, що відображає ефективність рекламно-збутової діяльності не безпосередньо, а через інші фактори.

Підвищення ефективності рекламно-збутової діяльності торговельних підприємств України в умовах

міжнародної економічної діяльності можна досягти за допомогою таких стратегій:

- розвиток онлайн-продажів та промоцій них акцій у соціальних мережах. Торговельні підприємства повинні створити власний інтернет-магазин та використовувати соціальні мережі для просування своїх товарів та послуг;
- розширення асортименту продукції та удосконалення її якості. Підприємства повинні забезпечувати своїх клієнтів широким асортиментом продуктів високої якості, які відповідають сучасним стандартам;
- використання інноваційних технологій та автоматизації процесів. Застосування новітніх технологій дає змогу зменшити витрати на виробництво та підвищити продуктивність праці;

- удосконалення системи логістики та постачання. Ефективна логістика зменшує час доставки товарів та знижує витрати на їх транспортування;

- співпраця із міжнародним партнерами: торговельні підприємства можуть встановлювати партнерські зв'язки з іншими компаніями з метою обміну досвідом, технологіями та знаннями про ринки, це може допомогти підприємствам підвищити конкурентоспроможність та розширити асортимент продукції;

- забезпечення високої якості ефективності збутової діяльності торговельних підприємств України потребує комплексного підходу та постійного вдосконалення.

На рис. 4 представлено індикатори ефективності, що відображають фінансовий результат збутової діяльності торговельного підприємства.

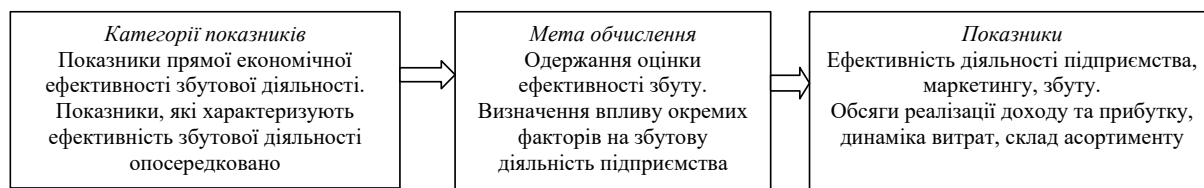

Рис. 4. Індикатори ефективності, що відображають фінансовий результат збутової діяльності торговельного підприємства

Джерело: складено авторами на основі [7].

Заходи щодо підвищення ефективності рекламно-збутової діяльності торговельних підприємств:

1. Організаційні зміни всередині торговельного підприємства, передбачають впровадження в діяльність підприємства маркетингової структури, підвищення кваліфікації персоналу та покращення системи підбора кадрів для ефективної діяльності у сфері маркетингу.

2. Організація оптових закупівель: вести закупівлю товарів на підставі матеріалів вивчення попиту покупців; закуповувати товари у необхідному обсязі та асортименті, щоб виконати планові завдання з товарообороту, підтримувати відповідний рівень товарних запасів; забезпечувати регулярність товаропостачання шляхом укріплення та розвитку господарських зв'язків із постачальниками.

3. Організація системи збуту підприємства, передбачає установаження найбільш вигідних умов для торгових партнерів за дотримання заданого рівня рентабельності продажів компанії – це основна мета комерційної політики, яка допомагає менеджерам налагоджувати роботу з найбільш перспективними для компанії клієнтськими сегментами і відстежувати виконання правил учасниками збутової мережі.

4. Розвиток вертикальних, горизонтальних та інтегрованих маркетингових програм: вертикальні мар-

кетингові системи дають змогу контролювати діяльність каналу розподілу, запобігати конфліктам між його членами, які мають власні цілі; горизонтальна маркетингова система, в якій дві або більше незалежні компанії одного рівня об'єднують свої зусилля з метою підвищення ефективності збуту, працюючи разом, компанії можуть об'єднувати свої капітали, виробничі потужності та маркетингові ресурси для того, щоб зробити більше ніж може зробити одна компанія.

Висновки. Отже, ефективність рекламно-збутової діяльності є ключовим фактором успіху торговельних підприємств в Україні. Забезпечення високої якості продукції, розвиток маркетингових стратегій та дистрибуції в мережі, вивчення потреб споживачів і просування бренду є важливими елементами підвищення ефективності збуту. Торговельні підприємства повинні розглядати збут не як окремий елемент діяльності, а як інтегральну частину всього бізнес-процесу. Розроблення цілеспрямованих стратегій збуту та постійне вдосконалення діяльності у цій сфері допоможе торговельним підприємствам досягти стабільного розвитку та успіху на ринку. Оптова торгівля може стати важелем для стимулювання розвитку вітчизняного виробництва, зростання його ефективності, повнішого задоволення потреб покупців.

ЛІТЕРАТУРА

1. Боковець В. В. Управління іміджем підприємства. *Вісник Хмельницького національного університету. Серія Економічні науки*. 2022. № 2. С. 128-131. [https://doi.org/10.31891/2307-5740-2022-304-2\(1\)-17](https://doi.org/10.31891/2307-5740-2022-304-2(1)-17)
2. Івашова Н. В. Застосування Internet-технологій у маркетингу: міжнародний досвід. *Механізм регулювання економіки*. 2015. № 4. С. 36-45. <https://doi.org/10.32702/2307-2156-2021.11.3>
3. Луценко О. І., Цимбалюк К. В. Інтернет-реклама як основний чинник просування товару в сучасних умовах. *Вісник Хмельницького Національного Університету. Серія «Економічні науки»*. 2021. № 6. С. 288-293.
4. Харчова і переробна промисловість України. *Державне міністерство економічного розвитку і торгівлі України*. 2023. URL: <https://www.me.gov.ua>

5. Організація торгівлі: підручник / В. В. Апопій та ін.; 2-е вид., перероб. та доп. Київ: Центр навчальної літератури, 2005, 616 с.
6. Митрохіна Ю. П. Стратегічний підхід до управління збутом підприємств в умовах маркетингової орієнтації. *Торгівля і ринок України*, 2006. № 11. С. 71-79.
7. Войченко І. Теоретичні підходи до побудови збутової мережі промислового підприємства. *Економічна думка*. 2016. № 4. С. 193-199. <https://doi.org/10.5281/zenodo.1574851>
8. Падерін І. Д., Жадько К. С., Горященко Ю. Г. Економіка інвестиційних процесів на підприємстві. *Вісник економічної науки України*. 2020. № 1 (38). С. 192-195. [https://doi.org/10.37405/1729-7206.2020.1\(38\).192-195](https://doi.org/10.37405/1729-7206.2020.1(38).192-195)
9. Микитенко В. В. Механізм Інституалізації публічно-приватних форм управління сталим просторовим розвитком України. *Економічний вісник Донбасу*. 2019. № 2 (56). С. 10-21. [https://doi.org/10.12958/1817-3772-2019-2\(56\)-10-21](https://doi.org/10.12958/1817-3772-2019-2(56)-10-21)
10. Gozora V. Economic security of small and medium enterprises. *MEST Journal*. 2015. Vol. 3, No. 1. P. 114-119. <https://doi.org/10.12709/mest.03.03.01.13>
11. Хандій О. О., Шамілева Л. Л. Вплив цифрових трансформацій на економіку та сферу праці: соціально-економічні ризики та наслідки. *Економічний вісник Донбасу*. 2019. № 3 (57). С. 181-188. [https://doi.org/10.12958/1817-3772-2019-3\(57\)-181-188](https://doi.org/10.12958/1817-3772-2019-3(57)-181-188)
12. Bebchuk L. A., Fried J. M.. Executive Compensation as an Agency Problem. *Journal of Economic Perspectives*. 2003. № 17 (3). P. 71-92. <https://doi.org/10.1257/089533003769204362>
13. Panayides P. M., Song D. W. Evaluating the integration of seaport container terminals in supply chains. *International Journal of Physical Distribution & Logistics Management*. 2008. Vol. 38, Iss. 7. P. 562-584. <https://doi.org/10.1108/09600030810900969>
14. Турлакова С. С., Логвиненко Б. І. Особливості управління в системі узгодження рішень на підприємствах. *Економічний вісник Донбасу*. 2021. № 2 (64). С. 151-155. [https://doi.org/10.12958/1817-3772-2021-2\(64\)-151-155](https://doi.org/10.12958/1817-3772-2021-2(64)-151-155)
15. Пушак В. Я., Горбаль Н. І. Інновації як чинник підвищення конкурентоспроможності України. *Вісник економічної науки України*. 2020. № 1 (38). С. 131-137. [https://doi.org/10.37405/1729-7206.2020.1\(38\).131-137](https://doi.org/10.37405/1729-7206.2020.1(38).131-137)
16. Підричєва І. Ю. Інституційне забезпечення розширення функціоналу регіональних наукових центрів НАН України та МОН України у контексті смарт-спеціалізації (на прикладі Придніпровського економічного району). *Вісник економічної науки України*. 2020. № 2 (37). С. 63-74. [https://doi.org/10.37405/1729-7206.2019.2\(37\).63-74](https://doi.org/10.37405/1729-7206.2019.2(37).63-74)

Надійшла до редакції 02.03.2026 р.

Прийнята до друку 28.04.2026 р.

Опублікована 29.05.2026 р.

REFERENCES

1. Bokovets, V. V. (2022). Enterprise image management. *Visnyk Khmelnytskoho natsionalnoho universytetu. Seriya Ekonomichni nauky*, 2(1), 128-131. [https://doi.org/10.31891/2307-5740-2022-304-2\(1\)-17](https://doi.org/10.31891/2307-5740-2022-304-2(1)-17) [in Ukrainian].
2. Ivashova, N. V. (2015). Application of Internet technologies in marketing: international experience. *Mekhanizm rehuliuvannia ekonomiky*, 4, 36-45. <https://doi.org/10.32702/2307-2156-2021.11.3> [in Ukrainian].
3. Lutsenko, O. I., & Tsymbaliuk, K. V. (2021). Internet advertising as a major factor of product promotion in modern conditions. *Visnyk Khmelnytskoho natsionalnoho universytetu. Seriya Ekonomichni nauky*, 6, 288-293 [in Ukrainian].
4. State Ministry of Economic Development and Trade of Ukraine. (2023). *Food and processing industry of Ukraine*. <https://www.me.gov.ua> [in Ukrainian].
5. Apopii, V. V., et al. (2005). *Organization of trade* (2nd ed.). Tsentr navchalnoi literatury [in Ukrainian].
6. Mytrokhina, Yu. P. (2006). Strategic approach to sales management of enterprises in the conditions of marketing orientation. *Torhivlia i rynok Ukrainy*, 11, 71-79 [in Ukrainian].
7. Voitenko, I. (2016). Theoretical approaches to building a sales network of an industrial enterprise. *Ekonomichna dumka*, 4, 193-199. <https://doi.org/10.5281/zenodo.1574851> [in Ukrainian].
8. Paderin, I. D., Zhadko, K. S., & Horiashchenko, Yu. H. (2020). Economics of investment processes at the enterprise. *Visnyk ekonomichnoi nauky Ukrainy*, 1(38), 192-195. [https://doi.org/10.37405/1729-7206.2020.1\(38\).192-195](https://doi.org/10.37405/1729-7206.2020.1(38).192-195) [in Ukrainian].
9. Mykytenko, V. V. (2019). Mechanism of institutionalization of public-private forms of sustainable spatial development management of Ukraine. *Ekonomichniy visnyk Donbasu*, 2(56), 10-21. [https://doi.org/10.12958/1817-3772-2019-2\(56\)-10-21](https://doi.org/10.12958/1817-3772-2019-2(56)-10-21) [in Ukrainian].
10. Gozora, V. (2015). Economic security of small and medium enterprises. *MEST Journal*, 3(1), 114-119. <https://doi.org/10.12709/mest.03.03.01.13>
11. Khandii, O. O., & Shamileva, L. L. (2019). Impact of digital transformations on the economy and the sphere of labor: socio-economic risks and consequences. *Ekonomichniy visnyk Donbasu*, 3(57), 181-188. [https://doi.org/10.12958/1817-3772-2019-3\(57\)-181-188](https://doi.org/10.12958/1817-3772-2019-3(57)-181-188) [in Ukrainian].
12. Bebchuk, L. A., & Fried, J. M. (2003). Executive compensation as an agency problem. *Journal of Economic Perspectives*, 17(3), 71-92. <https://doi.org/10.1257/089533003769204362>
13. Panayides, P. M., & Song, D. W. (2008). Evaluating the integration of seaport container terminals in supply chains. *International Journal of Physical Distribution & Logistics Management*, 38(7), 562-584. <https://doi.org/10.1108/09600030810900969>

14. Turlakova, S. S., & Lohvynenko, B. I. (2021). Management features in the system of decision coordination at enterprises. *Ekonomichnyi visnyk Donbasu*, 2(64), 151-155. [https://doi.org/10.12958/1817-3772-2021-2\(64\)-151-155](https://doi.org/10.12958/1817-3772-2021-2(64)-151-155) [in Ukrainian].

15. Pushak, V. Ya., & Horbal, N. I. (2020). Innovations as a factor in increasing the competitiveness of Ukraine. *Visnyk ekonomichnoi nauky Ukrainy*, 1(38), 131-137. [https://doi.org/10.37405/1729-7206.2020.1\(38\).131-137](https://doi.org/10.37405/1729-7206.2020.1(38).131-137) [in Ukrainian].

16. Pidorycheva, I. Yu. (2020). Institutional support for expanding the functionality of regional scientific centers of the NAS of Ukraine and the MES of Ukraine in the context of smart specialization (on the example of the Prydniprovskiy economic region). *Visnyk ekonomichnoi nauky Ukrainy*, 2(37), 63-74. [https://doi.org/10.37405/1729-7206.2019.2\(37\).63-74](https://doi.org/10.37405/1729-7206.2019.2(37).63-74) [in Ukrainian].

Received: 02.03.2026

Accepted: 28.04.2026

Published: 29.05.2026

Белікова О. Ю., Бившев Р. О., Бившева Л. О., Кондратенко О. О. Рекламно-збутова діяльність торговельних підприємств в умовах маркетингової орієнтації

У статті наведено місце реклами в маркетинговій стратегії торговельного підприємства. Представлено узагальнені форми оптової торгівлі України та елементи оптової інфраструктури. встановлено, що в сучасних умовах ведення бізнесу відбуваються кардинальні зміни в підходах до рекламно-збутової діяльності торговельних підприємств: орієнтація на запити споживача, жорстка конкуренція, суттєвий вплив науково-технічного прогресу на всі сфери життя визначили, що основою збутової діяльності торговельних підприємств є маркетингова діяльність та маркетингове управління. Виокремлено проблеми, з якими стикаються торговельні підприємства: проблеми формування товарної політики, дотримання балансу інтересів всіх учасників ринку, недостатнє інформаційне забезпечення про ринки і нові технології, адаптація до динамічних змін зовнішнього середовища, ефективне управління матеріальними, людськими ресурсами і продажем товарів. Проаналізовано фази оцінки рекламно-збутової діяльності вітчизняних торговельних підприємств.

Ключові слова: рекламна діяльність, реклама, збут, збутова діяльність, торговельні підприємства, інструменти маркетингу, маркетингова діяльність, бізнес-середовище, закупівля, стратегічний підхід.

Belikova O., Byvshev R., Byvsheva L., Kondratenko O. Advertising and sales activities of trading enterprises in the conditions of marketing orientation

The article presents the place of advertising in the marketing strategy of a trading enterprise. The generalized forms of wholesale trade in Ukraine and elements of wholesale information structure are presented. It is established that in modern conditions of doing business, cardinal changes are taking place in approaches to advertising and sales activities of trading enterprises: focus on consumer needs, fierce competition, significant impact of scientific and technological progress on all spheres of life have determined that the basis of sales activities of trading enterprises is marketing activities and marketing management. The problems faced by trading enterprises are identified: problems of forming a product policy, maintaining a balance of interests of all market participants, insufficient information provision about markets and new technologies, adaptation to dynamic changes in the external environment, effective management of material, human resources and sales of goods. The phases of assessment of advertising and sales activities of domestic trading enterprises are analyzed.

Keywords: advertising activities, advertising, sales, sales activities, trading enterprises, marketing tools, marketing activities, business environment, purchasing, strategic approach.

Формат цитування:

Белікова О. Ю., Бившев Р. О., Бившева Л. О., Кондратенко О. О. Рекламно-збутова діяльність торговельних підприємств в умовах маркетингової орієнтації. *Вісник економічної науки України*. 2026. № 1 (50). С. 179-185. [https://doi.org/10.37405/3041-1629.2026.1\(50\).179-185](https://doi.org/10.37405/3041-1629.2026.1(50).179-185)

Belikova, O., Byvshev, R., Byvsheva, L., & Kondratenko, O. (2026). Advertising and sales activities of trading enterprises in the conditions of marketing orientation. *Visnyk ekonomichnoi nauky Ukrainy*, 1(50), 179-185. [https://doi.org/10.37405/3041-1629.2026.1\(50\).179-185](https://doi.org/10.37405/3041-1629.2026.1(50).179-185)

Олексій Миколайович Гуцалюк,
академік АЕН України, д-р. екон. наук, професор,
ORCID 0000-0002-6541-4912
e-mail: alex-g.88@ukr.net

ПЗВО «Східноєвропейський університет імені Рауфа Аблязова», м. Черкаси

Юлія Анатоліївна Бондар,
канд. екон. наук, професор,
ORCID 0000-0003-2269-6208
e-mail: cooperjulia@ukr.net

Центральноукраїнський державний університету імені Володимира Винниченка, м. Кропивницький

Андрій Григорович Ковальов,
здобувач третього (освітньо-наукового) рівня вищої освіти,
ORCID 0009-0002-6462-0316
e-mail: andrew1001972@gmail.com;

Дмитро Валерійович Ксенофонов,
здобувач третього (освітньо-наукового) рівня вищої освіти,
ORCID 0009-0004-5505-3983
e-mail: ksenofontovdv@gmail.com

ДВНЗ «Приазовський державний технічний університет», м. Дніпро

ПЛАНУВАННЯ ОПЕРАЦІЙНОЇ ТА ФІНАНСОВОЇ ДІЯЛЬНОСТІ ПІДПРИЄМСТВА В УМОВАХ НЕВИЗНАЧЕНОСТІ REVENUE-МЕНЕДЖМЕНТУ

Вступ. Функціонування підприємств у сучасних умовах характеризується високим рівнем невизначеності, що зумовлена нестабільністю економічного середовища, коливаннями попиту, змінами регуляторної політики, валютними ризиками та зростаючою конкуренцією. За таких обставин традиційні підходи до планування операційної та фінансової діяльності, які ґрунтуються на статичних прогнозах і екстраполяції минулих тенденцій, не забезпечують належної точності прогнозування та стійкості розвитку підприємства.

Проблема полягає у необхідності формування такої системи планування, яка б дозволяла підприємству оперативно реагувати на зміни ринкового середовища, забезпечувати узгодженість між обсягами виробництва, структурою витрат, ціновою політикою та фінансовими результатами. Водночас на практиці часто спостерігається розрив між операційним і фінансовим плануванням, що призводить до неефективного використання ресурсів, зниження прибутковості та втрати конкурентних позицій.

У цих умовах актуалізується застосування інструментарію revenue-менеджменту як концепції системного управління доходами на основі аналізу попиту, диференціації цін, оптимізації асортименту та управління маржинальністю. Проте інтеграція revenue-менеджменту в загальну систему операційного та фінансового планування залишається недостатньо розробленою як у теоретичному, так і в методичному аспектах, що ускладнює його практичне впровадження на підприємствах різних галузей.

Тому, на сьогодні є актуальним дослідження щодо розроблення комплексного підходу до планування операційної та фінансової діяльності підприємства в умовах невизначеності з урахуванням принципів і інструментів revenue-менеджменту, який би забезпечував підвищення доходності, фінансової стійкості та конкурентоспроможності підприємства.

Аналіз останніх досліджень і публікацій. Актуальність інтеграції revenue-менеджменту в процеси операційного та фінансового планування останніми роками

привернула значну увагу науковців та практиків у галузі управління бізнесом, фінансів і маркетингу.

Йоргачова М., Ковальова О. та Кірсанова В. розглядають шляхи вдосконалення стратегічного фінансового планування підприємства в умовах високої невизначеності зовнішнього економічного середовища, підкреслюючи необхідність адаптації фінансових планів до турбулентності ринку та макрофакторів [1].

Автори Русіна Ю. та ін. досліджували застосування системного аналізу та фінансового моделювання як ключових інструментів фінансового планування в умовах нестабільного ринкового середовища. Автори обґрунтовують, що для адаптивного управління фінансами підприємства необхідне поєднання бюджетування, прогнозування та аналізу ризиків із моделями, що забезпечують оперативне коригування планів і підвищення прибутковості [2].

Шишкіна О. та Ремігайло І. у своїй публікації також розвивають питання планування і управління доходами, хоча фокус досліджень частіше спрямований на адаптацію традиційних концепцій до українських реалій. Зокрема, низка статей розкриває поняття revenue-менеджменту, його походження та практичне застосування, у різних сферах бізнесу як приклад адаптації цих моделей до ринкових та кризових умов (пандемія, економічна нестабільність) [3].

Однією з вагомих зарубіжних тенденцій є поглиблення аналітичних підходів, зокрема Yeoman I. наголошує на ролі аналітики та прогнозування як основу revenue-менеджменту, що дозволяє підприємствам адаптувати ціни й пропозицію під коливання попиту й поведінку клієнтів в умовах невизначеності [4].

Зарубіжна публікація авторів Honig B., Samuelsson M. досліджує планування бізнес-діяльності в умовах зовнішньої невизначеності та інституційного тиску, показуючи, що невизначеність середовища може істотно впливати на результати планування в малих і середніх підприємствах [5].

Дослідження авторів Янченко А. та ін. присвячене методам прогнозування доходів підприємства,

які є важливою складовою revenue-менеджменту. Автори застосовують байєсівські багатовимірні моделі для прогнозування виручки великої торговельної компанії, що дозволяє підвищувати точність прогнозів за рахунок інтеграції інформації про різні категорії продукції [6].

Разом із тим, незважаючи на помітний поступ у теоретичному осмисленні revenue-менеджменту, питання його інтеграції у загальну систему управлінського планування підприємства в умовах невизначеності потребує подальшого розвитку. Зокрема, недоліком існуючих публікацій є недостатня увага до методичних аспектів поєднання операційних і фінансових планів з урахуванням динамічного ціноутворення, а також обмежена кількість практичних моделей, орієнтованих на підприємства не тільки сервісного, а й виробничого сектора економіки.

Таким чином, аналіз літературних джерел свідчить про наявність певної наукової бази, яка окреслює ключові концепції revenue-менеджменту і планування в умовах невизначеності, але водночас вказує на потребу в подальших дослідженнях щодо інтегрованих підходів до планування операційної та фінансової діяльності підприємств.

Метою статті є дослідження теоретичних і методичних засад планування операційної та фінансової діяльності підприємства в умовах невизначеності на основі інструментарію revenue-менеджменту, а також обґрунтування підходів до формування інтегрованої системи управління доходами та фінансовими результатами підприємства.

Виклад основного матеріалу. Сучасне бізнес-середовище характеризується високим рівнем турбулентності, зумовленим глобалізаційними процесами, цифровою трансформацією економіки, змінами споживчої поведінки та зростанням конкурентного тиску [8; 11]. Невизначеність ринкових умов, коливання попиту, нестабільність фінансових ринків і вплив зовнішніх ризиків істотно ускладнюють процес прийняття управлінських рішень. За таких обставин особливого значення набуває вдосконалення системи планування операційної та фінансової діяльності підприємства на засадах гнучкості, адаптивності та аналітичної обґрунтованості.

Традиційні підходи до планування, що базуються переважно на ретроспективних даних і статичних прогнозах, дедалі частіше виявляються недостатніми для забезпечення стабільного розвитку підприємства. Це зумовлює необхідність інтеграції сучасних управлінських концепцій, зокрема revenue-менеджменту, у процес формування операційних і фінансових планів. Revenue-менеджмент передбачає системне управління доходами шляхом оптимізації цінової політики, структури асортименту, каналів збуту та обсягів виробництва з урахуванням прогнозованих змін попиту й поведінки споживачів [3; 9].

Поєднання інструментів revenue-менеджменту з фінансовим плануванням дозволяє не лише підвищити дохідність діяльності підприємства, а й забезпечити узгодженість стратегічних і тактичних цілей, ефективний розподіл ресурсів, контроль витрат і підтримання ліквідності. В умовах невизначеності особливої ваги набувають сценарне планування, аналіз чутливості, управління маржинальністю та ризиками, що формують основу для прийняття обґрунтованих управлінських рішень.

Економічна сутність планування операційної та фінансової діяльності підприємства полягає у цілеспрямованому формуванні системи показників, ре-

сурсних параметрів і управлінських рішень, спрямованих на досягнення стратегічних і тактичних цілей розвитку [1-2]. Планування виступає ключовою функцією управління, яка забезпечує узгодженість виробничих процесів, обсягів реалізації, витрат, доходів та фінансових результатів підприємства.

Операційне планування охоплює визначення обсягів виробництва, структури асортименту, потреби в ресурсах, графіків постачання та збуту. Його економічна сутність полягає у забезпеченні ефективного використання матеріальних, трудових і технологічних ресурсів з метою максимізації операційного прибутку [7]. Фінансове планування, своєю чергою, спрямоване на формування доходів, витрат, грошових потоків, прибутку, показників ліквідності та фінансової стійкості підприємства. Воно забезпечує ресурсне підґрунтя для реалізації операційних планів і визначає фінансові межі господарської діяльності.

В умовах невизначеності економічна сутність планування трансформується від жорстко регламентованого процесу до адаптивної системи прийняття управлінських рішень. Невизначеність проявляється у нестабільності попиту, зміні цін на ресурси, коливаннях валютних курсів, зміні регуляторних умов та конкурентного середовища. За таких умов планування набуває імовірнісного характеру та передбачає врахування альтернативних сценаріїв розвитку подій.

Особливостями планування в умовах невизначеності є: перехід від статичних бюджетів до гнучких та ковзних планів; застосування сценарного аналізу та аналізу чутливості ключових показників; інтеграція прогнозної аналітики та управління ризиками; узгодження операційних рішень із фінансовими обмеженнями в режимі реального часу; орієнтація на управління маржинальністю, ліквідністю та грошовими потоками.

Крім того, в умовах невизначеності посилюється взаємозалежність операційного та фінансового планування. Будь-які зміни в обсягах виробництва чи структурі асортименту безпосередньо впливають на доходи, витрати та фінансові результати. Тому виникає потреба в інтегрованому підході, який забезпечує синхронізацію виробничих рішень із фінансовими можливостями підприємства.

Так, економічна сутність планування в умовах невизначеності полягає не лише у прогнозуванні майбутніх показників діяльності, а й у формуванні гнучкого механізму управління ресурсами та фінансовими потоками, здатного забезпечити адаптацію підприємства до мінливого середовища та створення стійких конкурентних переваг.

Revenue-менеджмент (управління доходами) сформувався як самостійна управлінська концепція на межі маркетингу, фінансового менеджменту, операційного менеджменту та економіко-математичного моделювання [4; 9]. Його теоретичні засади ґрунтуються на положеннях теорії попиту і пропозиції, граничного доходу, цінової дискримінації, теорії еластичності попиту, а також концепціях оптимального розподілу обмежених ресурсів.

Економічна сутність revenue-менеджменту полягає у максимізації доходу підприємства через управління ціною, обсягом продажів і структурою клієнтських сегментів з урахуванням змін попиту та наявних виробничих або сервісних потужностей. Базовим принципом є продаж «правильного продукту правильному клієнту у правильний час за правильною ціною». Таким чином, доходи розглядаються як результат узгодження ринкової кон'юнктури з внутрішніми ресурсними обмеженнями підприємства.

Основні теоретичні засади revenue-менеджменту формують концептуальну основу управління доходами підприємства в умовах обмежених ресурсів та мінливого попиту. Вони визначають ключові підходи до формування цінової політики, прогнозування попиту та оптимізації прибутковості. Узагальнення базових положень revenue-менеджменту представлено на рисунку.

Сегментація ринку та диференціація цін

- передбачає поділ споживачів за рівнем платоспроможності, чутливістю до ціни та поведінковими характеристиками з метою застосування різних цінових стратегій.

Управління попитом

- базується на прогнозуванні обсягів реалізації з використанням статистичних та економетричних моделей

Оптимізація місткості (capacity management)

- спрямована на ефективний розподіл обмежених ресурсів між сегментами споживачі

Динамічне ціноутворення

- передбачає зміну цін у режимі реального часу залежно від коливань попиту та конкурентного середовища

Управління маржинальністю

- акцентує увагу не лише на зростанні обсягів продажів, а й на максимізації валового та операційного прибутків

Рисунок. Ключові теоретичні положення revenue-менеджменту

Джерело: сформовано авторами.

Серед основних інструментів revenue-менеджменту виділяють:

- прогнозування попиту (економетричні моделі, часові ряди, машинне навчання);
- аналіз еластичності попиту;
- моделі оптимізації цін;
- системи динамічного ціноутворення;
- управління портфелем продуктів і каналів збуту;
- контроль показників RevPAR, маржинального доходу, середнього чека, коефіцієнта завантаженості;
- системи управління доходами (RMS – Revenue Management Systems).

В умовах невизначеності особливого значення набуває поєднання revenue-менеджменту з фінансовим плануванням та ризик-менеджментом. Це передбачає використання сценарного аналізу, аналізу чутливості та управління грошовими потоками для забезпечення фінансової стійкості підприємства. Таким чином, revenue-менеджмент трансформується з інструменту цінової оптимізації у комплексну систему стратегічного управління доходами.

Отже, теоретичні засади revenue-менеджменту формують основу для побудови інтегрованої системи управління доходами, що дозволяє підприємству гнучко реагувати на зміни ринкового середовища, підвищувати рентабельність та забезпечувати довгострокову фінансову стабільність.

Формування доходів, витрат і кінцевих фінансових результатів підприємства здійснюється під впливом комплексу взаємопов'язаних факторів зовнішнього та внутрішнього середовища. Їх систематизація дозволяє оцінити ступінь впливу кожної групи чинників на фінансову стійкість, прибутковість та конкурентоспроможність підприємства. Узагальнену класифікацію та характеристику ключових факторів подано в табл. 1.

Таблиця 1. Система факторів, що впливають на формування доходів, витрат і фінансових результатів підприємства

Група факторів	Конкретні чинники	Характер впливу на доходи	Характер впливу на витрати	Вплив на фінансовий результат
1	2	3	4	5
Зовнішнього середовища				
Макроекономічні	Темпи економічного зростання; інфляція; валютні коливання; облікова ставка; доходи населення	Визначають купівельну спроможність і обсяг реалізації	Збільшують фінансові та виробничі витрати при інфляції та зростанні ставок	Впливають на рівень рентабельності та чистого прибутку
Ринкові	Обсяг і динаміка попиту; рівень конкуренції; ціни конкурентів; бар'єри входу; еластичність попиту	Формують виручку та можливість цінової стратегії	Можуть вимагати додаткових витрат на маркетинг і стимулювання збуту	Визначають маржинальний дохід і конкурентну позицію
Регуляторні та правові	Податкова політика; законодавчі зміни; державне регулювання; митна політика	Можуть обмежувати цінову гнучкість	Змінюють податкове навантаження та адміністративні витрати	Впливають на чистий прибуток та фінансову стабільність
Технологічні та соціальні	Інновації; цифровізація; зміни споживчих уподобань; розвиток e-commerce	Створюють нові джерела доходів	Потребують інвестицій у технології та модернізацію	Можуть підвищувати довгострокову прибутковість
Внутрішнього середовища				
Виробничі	Завантаження потужностей; технологічна ефективність; асортимент; продуктивність праці	Забезпечують стабільність обсягів продажу	Визначають рівень собівартості	Формують операційний прибуток
Фінансові	Структура капіталу; фінансовий леверидж; ліквідність; управління грошовими потоками	Опосередковано впливають через інвестиційні можливості	Визначають витрати на обслуговування капіталу	Формують чистий фінансовий результат і стійкість

Закінчення табл. 1

1	2	3	4	5
Управлінські	Планування; бюджетування; контроль витрат; інтеграція revenue-менеджменту	Підвищують ефективність формування доходів	Оптимізують витрати	Забезпечують зростання маржинальності
Маркетингові	Бренд; канали збуту; цінова політика; клієнтська політика	Формують обсяг продажів і стабільність доходів	Вимагають витрат на просування	Визначають довгострокову прибутковість

Джерело: авторська розробка.

Доходи підприємства переважно залежать від попиту, цінової стратегії, конкурентного середовища та якості маркетингових рішень. Витрати формуються під впливом цін на ресурси, технологічного рівня виробництва, організації праці та фінансової структури. Фінансовий результат є інтегрованим показником, що відображає ефективність управління як доходами, так і витратами з урахуванням зовнішніх обмежень.

Таким чином, системний аналіз зовнішніх і внутрішніх факторів дозволяє сформулювати адаптивну модель операційного та фінансового планування, спрямовану на забезпечення стабільної прибутковості та фінансової стійкості підприємства в умовах невизначеності.

В умовах високої мінливості ринкового середовища традиційні підходи до операційного та фінансового планування часто виявляються недостатньо гнучкими. Вони орієнтовані переважно на прогнозування обсягів виробництва та витрат на основі минулих тенденцій і не завжди враховують динаміку попиту, поведінку споживачів та коливання цін. У зв'язку з цим інтеграція інструментів revenue-менеджменту в систему планування є економічно обґрунтованою та стратегічно доцільною.

По-перше, revenue-менеджмент забезпечує тісний зв'язок між прогнозуванням попиту та формуванням доходів. Використання інструментів аналізу еластичності попиту, сегментації клієнтів і динамічного ціноутворення дозволяє формувати більш реалістичні прогнози виручки, що підвищує точність фінансових планів і бюджетів.

По-друге, інтеграція сприяє узгодженню операційних рішень із фінансовими результатами. Наприклад, рішення щодо зміни структури асортименту або завантаження виробничих потужностей приймаються з урахуванням маржинального доходу та впливу на грошові потоки. Це дозволяє оптимізувати використання ресурсів і підвищити прибутковість діяльності.

По-третє, застосування інструментів revenue-менеджменту підсилює адаптивність системи планування. Використання сценарного аналізу, прогнозової аналітики та ковзного бюджетування дозволяє оперативно коригувати плани відповідно до змін зовнішнього середовища. Таким чином, підприємство зменшує ризик фінансових втрат і підвищує стійкість до кризових явищ.

По-четверте, інтеграція сприяє переходу від орієнтації на обсяги реалізації до управління маржинальністю. Це дозволяє зосередитися не лише на зростанні виручки, а й на максимізації операційного прибутку та вартості бізнесу. Такий підхід особливо важливий в умовах обмежених ресурсів і високої конкуренції.

Крім того, поєднання revenue-менеджменту з фінансовим плануванням забезпечує більш ефективне управління ліквідністю, грошовими потоками та фінансовими ризиками, оскільки прогноз доходів стає більш обґрунтованим і чутливим до змін ринку.

Отже, інтеграція інструментів revenue-менеджменту в систему операційного та фінансового планування є необхідною умовою підвищення якості управлінських рішень. Вона забезпечує синхронізацію виробничих, маркетингових і фінансових процесів, сприяє зростанню прибутковості та формує основу для довгострокової фінансової стійкості підприємства в умовах невизначеності.

Для забезпечення ефективного операційного та фінансового планування в умовах невизначеності доцільно розробити інтегровану модель, яка об'єднує інструменти revenue-менеджменту, фінансового контролю та управління ризиками. Така модель повинна забезпечувати узгодженість виробничих, маркетингових і фінансових рішень та дозволяти підприємству адаптуватися до змін зовнішнього середовища (табл. 2).

Таблиця 2. Інструменти інтегрованої моделі поєднання revenue-менеджменту, операційного та фінансового планування в умовах нестабільного середовища

№ з/п	Напрямок	Зміст та ключові елементи	Практичне значення
1	2	3	4
1.	Використання сценарного підходу	- формування альтернативних сценаріїв: базовий, оптимістичний, песимістичний (з урахуванням попиту, цін на ресурси, конкуренції, макрофакторів). - щітка впливу сценаріїв на доходи, витрати, прибуток. - адаптивне планування з можливістю коригування в режимі реального часу.	Дозволяє визначити критичні точки, підготуватися до змін ринкового середовища та мінімізувати фінансові втрати.
2.	Аналіз чутливості	- визначення ключових факторів впливу: обсяги продажів, ціни, собівартість, валютний курс, відсоткові ставки. - моделювання впливу змін факторів на доходи та прибуток. - прийняття рішень з урахуванням ризиків.	Дає можливість виявити найбільш критичні параметри діяльності та підвищити обґрунтованість управлінських рішень.

Закінчення табл. 2

1	2	3	4
3.	Управління ризиками	- ідентифікація зовнішніх і внутрішніх ризиків. - квантифікація ризиків за допомогою фінансових моделей. - розробка заходів мінімізації: страхування, хеджування, диверсифікація, контроль витрат.	Забезпечує фінансову стійкість підприємства та зменшує негативний вплив невизначеності.
4.	Інтеграція операційного та фінансового планування	- поєднання прогнозу доходів із плануванням виробництва. - використання показників маржинального доходу та грошових потоків. - автоматизація планування (RMS, інтегровані фінансові системи).	Підвищує узгодженість стратегічних і операційних рішень та ефективність використання ресурсів.
5.	Контроль та моніторинг	- аналіз відхилень фактичних показників від планових. - коригування сценаріїв та фінансових планів. - використання КРІ (дохід, прибуток, маржинальність, ліквідність).	Забезпечує оперативне реагування на зміни та підтримку стабільного фінансового результату.

Джерело: авторська розробка.

Запропонована інтегрована модель дозволяє підприємству поєднати revenue-менеджмент, операційне та фінансове планування, забезпечує адаптивність до змін ринкових умов, знижує вплив ризиків та сприяє максимізації доходів і фінансової стабільності. Такий підхід особливо актуальний для підприємств, що функціонують у нестабільному та конкурентному середовищі.

Запропоновані підходи до інтегрованого планування операційної та фінансової діяльності підприємства з використанням revenue-менеджменту, сценарного аналізу, оцінки чутливості та управління ризиками мають високу практичну цінність для забезпечення стабільності та ефективності діяльності в умовах нестабільного ринку, зокрема:

1. Підвищення точності прогнозування доходів і витрат, а саме інтеграція інструментів revenue-менеджменту дозволяє більш точно прогнозувати доходи на основі аналізу попиту, еластичності цін і сегментації клієнтів. Поєднання цих даних з операційним та фінансовим плануванням дає змогу оптимально розподіляти ресурси, коригувати обсяги виробництва та приймати стратегічні рішення, що безпосередньо впливає на прибутковість підприємства.

2. Підвищення адаптивності та гнучкості планування – використання сценарного підходу та аналізу чутливості дозволяє підприємству оперативно реагувати на зміни ринкових умов, знижуючи ризики недоотримання доходів або перевищення витрат. Керівництво отримує можливість оцінювати фінансові результати за різними сценаріями та приймати обґрунтовані рішення навіть у ситуаціях високої невизначеності.

3. Оптимізація доходів і маржинальності, тобто Revenue-менеджмент забезпечує максимізацію доходів через динамічне ціноутворення, управління асортиментом і сегментацією клієнтів. Це дозволяє підприємству не лише збільшувати виручку, але й підвищувати операційну маржинальність, сприяючи зростанню фінансової стійкості та конкурентоспроможності.

4. Зниження фінансових ризиків, інтеграція управління ризиками та аналіз чутливості допомагає виявити критичні фактори, що впливають на прибуток і грошові потоки, і розробити механізми мінімізації негативного впливу. Наприклад, можна коригувати цінову політику, оптимізувати структуру витрат або застосовувати хеджування валютних та фінансових ризиків.

5. Практичні інструменти реалізації – використання систем управління доходами (RMS) для автоматизації прогнозування і моніторингу показників; впровадження інтегрованих фінансових систем для синхронізації операційних і фінансових планів; регулярне проведення аналізу сценаріїв і відхилень фактичних показників від планових.

Отже, практичне застосування запропонованих підходів дозволяє підприємству підвищити ефективність діяльності навіть у нестабільному ринковому середовищі. Вони забезпечують більш точне прогнозування, гнучкість планування, оптимізацію доходів і витрат, а також ефективне управління ризиками. Це формує основу для довгострокової фінансової стабільності, конкурентоспроможності та стратегічного розвитку підприємства.

Висновки. Узагальнюючи результати дослідження, слід зазначити, що теоретичне обґрунтування та методичне забезпечення планування операційної й фінансової діяльності підприємства в умовах невизначеності потребує інтегрованого підходу, заснованого на інструментарії revenue-менеджменту. Доведено, що економічна сутність планування полягає в забезпеченні узгодженості виробничих, фінансових і маркетингових рішень для досягнення стратегічних і тактичних цілей підприємства, а в умовах нестабільного середовища воно набуває адаптивного характеру, орієнтованого на сценарне прогнозування та управління ризиками.

Встановлено, що revenue-менеджмент є дієвим інструментом управління доходами, який забезпечує оптимізацію цінової політики, сегментацію клієнтів, прогнозування попиту та підвищення маржинальності, а його інтеграція з операційним і фінансовим плануванням підвищує точність прогнозування доходів і прибутку. Обґрунтовано, що формування доходів, витрат і фінансових результатів відбувається під впливом комплексу зовнішніх і внутрішніх факторів – макроекономічних, ринкових, регуляторних, технологічних, виробничих, фінансових, управлінських і маркетингових, урахування яких є необхідною умовою ефективного планування.

Запропонована інтегрована модель, що поєднує revenue-менеджмент, операційне та фінансове планування із застосуванням сценарного підходу, аналізу чутливості та механізмів управління ризиками, забезпечує адаптивність підприємства до змін ринкових умов, зниження впливу невизначеності та підвищення обґрунтованості управлінських рішень. Прак-

тична цінність дослідження полягає у можливості використання розроблених підходів для формування цілісної системи управління доходами та фінансовими результатами, що сприяє максимізації прибутковості, зміцненню фінансової стійкості та підвищенню конкурентоспроможності підприємства в умовах нестабільного ринкового середовища.

Подальші наукові дослідження у сфері планування операційної та фінансової діяльності підприємства в умовах невизначеності на основі інструментарію revenue-менеджменту доцільно спрямувати на поглиблення теоретичних засад і вдосконалення прикладних механізмів інтегрованого управління доходами та фінансовими результатами. Перспективним є розроблення методичних підходів, адаптованих до специфіки різних галузей економіки, з урахуванням особливостей формування попиту, ресурсної струк-

тури та конкурентного середовища виробничих, сервісних і інноваційних підприємств. Важливим напрямом є активне впровадження цифрових та аналітичних технологій, зокрема використання інструментів штучного інтелекту, машинного навчання та великих даних для підвищення точності прогнозування попиту, оптимізації ціноутворення та управління доходами в режимі реального часу. Водночас важливо дослідити вплив стратегічного revenue-менеджменту на довгострокову фінансову стійкість підприємств, їх прибутковість і конкурентоспроможність, а також розробити практичні рекомендації й програмні рішення для автоматизації процесів планування, контролю доходів, витрат і грошових потоків. Реалізація зазначених напрямів досліджень сприятиме підвищенню адаптивності управлінських рішень, ефективнішому використанню фінансових ресурсів та зміцненню позицій підприємств у довгостроковій перспективі.

ЛІТЕРАТУРА

1. Йоргачова М., Ковальова О., Кірсанова В. Розробка шляхів удосконалення стратегічного фінансового планування на підприємстві. *Технологічний аудит та резерви виробництва*. 2025. Т. 1, № 4(81). С. 6–12. <https://doi.org/10.15587/2706-5448.2025.322308>
2. Русіна Ю. О., Нефедова Т. М., Коваленко Д. І., Студінський М. С. Науковий підхід до фінансового планування на підприємстві: системний аналіз та моделювання. *Міжнародний науковий журнал "Інтернаука". Серія: "Економічні науки"*. 2025. № 8. <https://doi.org/10.25313/2520-2294-2025-8>
3. Шишкіна О., Ремігійло І. Поняття revenue менеджменту в готельному бізнесі. *Економіка та суспільство*. 2021. № 34. <https://doi.org/10.32782/2524-0072/2021-34-8>
4. Yeoman I. Furthering the science of revenue management. *Journal of Revenue and Pricing Management*. 2024. Vol. 23. P. 81–82. <https://doi.org/10.1057/s41272-024-00476-8>
5. Honig B., Samuelsson M. Business planning by intrapreneurs and entrepreneurs under environmental uncertainty and institutional pressure. *Technovation*. 2021. Vol. 99. Art. 102124. <https://doi.org/10.1016/j.technovation.2020.102124>
6. Yanchenko A. K., Tierney G., Lawson J., Hellmayr Ch., Cron A., West M. Multivariate Dynamic Modeling for Bayesian Forecasting of Business Revenue. *Applied Stochastic Models in Business and Industry*. 2021. <https://doi.org/10.48550/arXiv.2112.05678>
7. Гуцалюк О. М., Бондар Ю. А. Методи регулювання та оптимізації витрат виробництва продукції агросектору в системі управлінського обліку малого і середнього бізнесу. *Науковий вісник Івано-Франківського національного технічного університету нафти та газу*. 2020. Вип. 2. С. 51–59. [https://doi.org/10.31471/2409-0948-2020-2\(22\)-51-59](https://doi.org/10.31471/2409-0948-2020-2(22)-51-59)
8. Гуцалюк О. М., Головіна О. І., Козловцева В. А. Формування інноваційної інфраструктури національної економіки в умовах глобалізації та інтеграції. *Інфраструктура ринку*. 2019. № 33. С. 381–487. <https://doi.org/10.32843/infrastructure33-56>
9. Klein R., Koch S., Steinhardt C., Arne K. Strauss A review of revenue management: Recent generalizations and advances in industry applications. *European Journal of Operational Research*. 2020. Vol. 284, Iss. 2. P. 397–412. <https://doi.org/10.1016/j.ejor.2019.06.034>
10. Гуцалюк О. М., Бондар Ю. А., Коцюрба О. Ю., Пітел Н. С. Управління розвитком інноваційно-проектної діяльності освітніх закладів в умовах взаємодії, конкурентоспроможності та забезпеченні їх фінансово-економічної безпеки. *Вісник економічної науки України*. 2023. № 2 (45). С. 90–97. [https://doi.org/10.37405/1729-7206.2023.2\(45\).90-96](https://doi.org/10.37405/1729-7206.2023.2(45).90-96)
11. Гуцалюк О. М., Бондар Ю. А., Журило І. В., Соколенко А. В. Стратегічний розвиток підприємств малого та середнього бізнесу в системі інноваційно-інтегрованих кластерних структур. *Економічний вісник Донбасу*. 2025. № 1 (79). С. 77–85. [https://doi.org/10.12958/1817-3772-2025-1\(79\)-77-85](https://doi.org/10.12958/1817-3772-2025-1(79)-77-85)
12. Гуцалюк О. М. Інтеграційні аспекти стратегічного планування розвитку акціонерного товариства. *Глобальні та національні проблеми економіки*. 2016. Вип. 11. С. 322–327.
13. Гуцалюк О. М. Інтеграційний базис управління конкурентним позиціонуванням корпоративних підприємств. *Бізнес навігатор*. 2017. № 4-1 (43). С. 136–142.
14. Салига К. С., Гуцалюк О. М. Ресурсно-компетентнісна парадигма організації управління корпоративними інтеграційними процесами акціонерних товариств. *Бізнес Інформ*. 2018. № 10. С. 369–376.
15. Бондар Ю. А., Єрошкін К. А. Теоретичні аспекти управління фінансовою діяльністю підприємства. *Причорноморські наукові студії*. 2020. Вип. 55. С. 83–87. <https://doi.org/10.32843/bses.55-13>

Надійшла до редакції 20.01.2026 р.

Прийнята до друку 04.03.2026 р.

Опублікована 29.05.2026 р.

REFERENCES

1. Yorgachova, M., Kovaleva, O. & Kirsanova, V. (2025). Development of ways to improve strategic financial planning at the enterprise. *Technological audit and production reserves*, 1(4(81)), 6–12. <https://doi.org/10.15587/2706-5448.2025.322308> [in Ukrainian].
2. Rusina, Yu. O., Nefedova, T. M., Kovalenko, D. I. & Studinsky, M. S. (2025). Scientific approach to financial planning at the enterprise: system analysis and modeling. *International scientific journal «Internauka». Series: «Economic Sciences»*, 8. <https://doi.org/10.25313/2520-2294-2025-8>. [in Ukrainian].
3. Shishkina, O., Remigailo, I. (2021). The concept of revenue management in the hotel business. *Economy and Society*, 34. <https://doi.org/10.32782/2524-0072/2021-34-8> [in Ukrainian].
4. Yeoman, I. (2024). Furthering the science of revenue management. *Journal of Revenue and Pricing Management*, 23, 81–82. <https://doi.org/10.1057/s41272-024-00476-8>
5. Honig, B., Samuelsson, M. (2021). Business planning by intrapreneurs and entrepreneurs under environmental uncertainty and institutional pressure. *Technovation*, 99, 102124. <https://doi.org/10.1016/j.technovation.2020.102124>
6. Yanchenko, A. K., Tierney, G., Lawson, J., Hellmayr, Ch., Cron, A., & West, M. (2021). Multivariate Dynamic Modeling for Bayesian Forecasting of Business Revenue. *Applied Stochastic Models in Business and Industry*. <https://doi.org/10.48550/arXiv.2112.05678>
7. Hutsaliuk, O. M., Bonda, Iu. A. (2020). Methods of regulating and optimizing the costs of production of agricultural products in the management accounting system of small and medium-sized businesses. *Scientific Bulletin of the Ivano-Frankivsk National Technical University of Oil and Gas*, 2, 51–59. [https://doi.org/10.31471/2409-0948-2020-2\(22\)-51-59](https://doi.org/10.31471/2409-0948-2020-2(22)-51-59) [in Ukrainian].
8. Hutsaliuk, O. M., Golovina, O. I. & Kozlovtsseva, V. A. (2019). Formation of the innovation infrastructure of the national economy in the context of globalization and integration. *Market Infrastructure*, 33, 381–487. <https://doi.org/10.32843/infrastruct33-56> [in Ukrainian].
9. Klein, R., Koch, S., Steinhardt, C. & Arne K. Strauss (2020). A review of revenue management: Recent generalizations and advances in industry applications. *European Journal of Operational Research*, 284(2), 397–412. <https://doi.org/10.1016/j.ejor.2019.06.034>
10. Hutsaliuk, O. M., Bondar, Iu. A., Kotsyurba, O. Yu. & Pitel, N. S. (2023). Management of the development of innovative and project activities of educational institutions in the context of interaction, competitiveness and ensuring their financial and economic security. *Bulletin of Economic Sciences of Ukraine*, 2(45). 90–97. [https://doi.org/10.37405/1729-7206.2023.2\(45\).90-96](https://doi.org/10.37405/1729-7206.2023.2(45).90-96) [in Ukrainian].
11. Hutsaliuk, O. M., Bondar, Iu. A., Zhurylo, I. V. & Sokolenko, A. V. (2025). Strategic development of small and medium-sized businesses in the system of innovative and integrated cluster structures. *Economic Bulletin of Donbas*, 1(79), 77–85. [https://doi.org/10.12958/1817-3772-2025-1\(79\)-77-85](https://doi.org/10.12958/1817-3772-2025-1(79)-77-85) [in Ukrainian].
12. Hutsaliuk, O. M. (2016). Integration aspects of strategic planning of joint-stock company development. *Global and national problems of the economy*, 11, 322–327 [in Ukrainian].
13. Hutsaliuk, O. M. (2017). Integration basis for managing competitive positioning of corporate enterprises. *Business Navigator*, 4-1(43), 136–142 [in Ukrainian].
14. Salyga K. S., Hutsaliuk, O. M. (2018). Resource-competence paradigm of the organization of management of corporate integration processes of joint-stock companies. *Business Inform*, 10, 369–376 [in Ukrainian].
15. Bondar, Iu. A., Eroshkin, K. A. (2020). Theoretical aspects of managing the financial activities of an enterprise. *Black Sea Scientific Studies*, 55, 83–87. <https://doi.org/10.32843/bses.55-13> [in Ukrainian].

Received: 20.01.2026

Accepted: 04.03.2026

Published: 29.05.2026

Гуцалюк О. М., Бондар Ю. А., Ковальов А. Г., Ксенофонов Д. В. Планування операційної та фінансової діяльності підприємства в умовах невизначеності revenue-менеджменту

Актуальність дослідження теми планування операційної та фінансової діяльності підприємства в умовах невизначеності з позицій revenue-менеджменту зумовлена високою динамічністю ринкового середовища, зростанням конкуренції, цифровізацією бізнес-процесів та впливом глобальних кризових явищ. У таких умовах традиційні підходи до бюджетування та прогнозування втрачають ефективність, що потребує впровадження гнучких, аналітично обґрунтованих моделей управління доходами, витратами та грошовими потоками.

Revenue-менеджмент розглядається як системний інструмент оптимізації доходів шляхом управління цінами, попитом, обсягами виробництва та структурою клієнтської бази з урахуванням змін зовнішнього середовища. Його інтеграція в процеси операційного та фінансового планування дозволяє підвищити адаптивність підприємства, забезпечити ефективний розподіл ресурсів та мінімізувати ризики втрат. Особливого значення набувають сценарне планування, прогнозна аналітика, управління маржинальністю та ліквідністю.

У статті досліджуються теоретико-методичні засади формування системи планування в умовах невизначеності, визначаються ключові фактори впливу на дохідність підприємства та обґрунтовуються підходи до узгодження операційних планів із фінансовими результатами. Значна увага приділяється інструментам аналізу попиту, управління ціновою політикою, бюджетному контролю та оцінці фінансових ризиків.

Запропоновані підходи спрямовані на формування інтегрованої моделі планування, що забезпечує стійкий розвиток підприємства, зростання його конкурентоспроможності та підвищення вартості бізнесу в довгостроковій перспективі. Практична цінність дослідження полягає у можливості використання результатів для вдосконалення систем управління доходами та фінансової стабільності підприємств різних галузей.

Ключові слова: планування, управління доходами (revenue-менеджмент), невизначеність, бюджетування, грошові потоки, фінансова діяльність, оптимізація витрат.

Hutsaliuk O., Bondar Iu., Kovalov A., Ksenofontov D. Planning of operational and financial activities of an enterprise in conditions of uncertainty of revenue management

The relevance of studying the planning of operational and financial activities of an enterprise under conditions of uncertainty from the perspective of revenue management is driven by the high dynamism of the market environment, increasing competition, digitalization of business processes, and the impact of global crises. Under such circumstances, traditional approaches to budgeting and forecasting lose their effectiveness, which necessitates the implementation of flexible, analytically grounded models for managing revenues, costs, and cash flows.

Revenue management is considered a systemic tool for optimizing income through managing pricing, demand, production volumes, and the customer portfolio while taking into account changes in the external environment. Its integration into operational and financial planning processes enhances enterprise adaptability, ensures efficient resource allocation, and minimizes the risk of losses. Scenario planning, predictive analytics, margin management, and liquidity management become particularly important in this context.

The article examines the theoretical and methodological foundations for building a planning system under conditions of uncertainty, identifies the key factors influencing enterprise profitability, and substantiates approaches to aligning operational plans with financial outcomes. Considerable attention is paid to demand analysis tools, pricing policy management, budget control, and financial risk assessment.

The proposed approaches are aimed at developing an integrated planning model that ensures sustainable enterprise development, strengthens competitiveness, and increases business value in the long term. The practical significance of the study lies in the possibility of applying its results to improve revenue management systems and enhance the financial stability of enterprises across various industries.

Keywords: planning, revenue management, uncertainty, budgeting, cash flows, financial activity, cost optimization.

Формат цитування:

Гуцалюк О. М., Бондар Ю. А., Ковальов А. Г., Ксенофонов Д. В. Планування операційної та фінансової діяльності підприємства в умовах невизначеності revenue-менеджменту. *Вісник економічної науки України*. 2026. № 1 (50). С. 186-193. [https://doi.org/10.37405/3041-1629.2026.1\(50\).186-193](https://doi.org/10.37405/3041-1629.2026.1(50).186-193)

Hutsaliuk, O., Bondar, Iu., Kovalov, A., & Ksenofontov, D. (2026). Planning of operational and financial activities of an enterprise in conditions of uncertainty of revenue management. *Visnyk ekonomichnoi nauky Ukrainy*, 1(50), 186-193. [https://doi.org/10.37405/3041-1629.2026.1\(50\).186-193](https://doi.org/10.37405/3041-1629.2026.1(50).186-193)

Віталій Володимирович Понюк,

здобувач третього (освітньо-наукового) рівня вищої освіти,

ORCID 0009-0008-0399-0755

e-mail: poniuk@sueu.edu.ua

ПЗВО «Східноєвропейський університет імені Рауфа Аблязова», м. Черкаси

КОНЦЕПТУАЛЬНА МОДЕЛЬ РОЗВИТКУ СИСТЕМИ СТРАТЕГІЧНОГО КОНТРОЛІНГУ В ІНТЕГРАЦІЙНИХ СТРУКТУРАХ

Вступ. Сучасні інтеграційні структури, зокрема корпоративні групи, холдинги та інші об'єднання підприємств, функціонують в умовах високої динамічності зовнішнього середовища, посилення конкуренції та зростання невизначеності стратегічного розвитку. Інтеграційні процеси ускладнюють систему управління, посилюють взаємозалежність учасників об'єднання та актуалізують проблему координації стратегічних цілей, ресурсів і результатів діяльності на різних рівнях управління. У таких умовах традиційні підходи до контролю та управлінського обліку виявляються недостатніми для забезпечення ефективної реалізації стратегій розвитку.

Особливого значення набуває стратегічний контролінг як інструмент інтеграції стратегічного планування, контролю та інформаційно-аналітичного забезпечення управлінських рішень. Його застосування в інтеграційних структурах дає змогу своєчасно виявляти стратегічні відхилення, оцінювати рівень досягнення довгострокових цілей та забезпечувати зворотний зв'язок між корпоративним центром і учасниками об'єднання. Водночас практика функціонування інтеграційних структур свідчить про фрагментарність підходів до формування системи стратегічного контролінгу, недостатню узгодженість показників ефективності та обмеженість методичного інструментарію.

Незважаючи на значний науковий доробок вітчизняних і зарубіжних учених у сфері стратегічного управління та контролінгу, питання розроблення цілісної концептуальної моделі розвитку системи стратегічного контролінгу в інтеграційних структурах залишаються дискусійними та потребують подальшого наукового опрацювання. Це зумовлює необхідність формування комплексного підходу до побудови та розвитку стратегічного контролінгу, орієнтованого на специфіку інтеграційних об'єднань та сучасні виклики корпоративного розвитку.

Постановка проблеми. Формування та розвиток інтеграційних структур у сучасній економіці супроводжується ускладненням корпоративних взаємозв'язків, зростанням масштабів діяльності та підвищенням рівня стратегічних ризиків. Об'єднання підприємств у корпоративні групи, холдинги та інші інтеграційні утворення потребують нових підходів до управління, здатних забезпечити узгодженість стратегічних цілей учасників, ефективний розподіл ресурсів і контроль за досягненням довгострокових результатів. У таких умовах традиційні інструменти контролю, орієнтовані переважно на оперативні та фінансові показники, не відповідають вимогам стратегічного розвитку інтеграційних структур.

Проблема полягає в тому, що в більшості інтеграційних утворень система стратегічного контролінгу

або відсутня, або функціонує фрагментарно, без належної інтеграції зі стратегічним плануванням, управлінням ефективністю та ризиками. Це призводить до неузгодженості стратегічних рішень, запізненого виявлення стратегічних відхилень, зниження адаптивності інтеграційних структур до змін зовнішнього середовища та, як наслідок, втрати конкурентних переваг. Недостатня методична розробленість питань формування єдиного простору стратегічних показників і механізмів зворотного зв'язку між рівнями управління додатково ускладнює процес стратегічного контролю в корпоративних об'єднаннях.

Актуальність дослідження зумовлена об'єктивною потребою у науковому обґрунтуванні та розробленні концептуальної моделі розвитку системи стратегічного контролінгу, адаптованої до специфіки інтеграційних структур. Запровадження такої моделі створює передумови для підвищення якості стратегічних управлінських рішень, забезпечення прозорості інформаційно-аналітичних потоків, узгодження інтересів учасників інтеграційних об'єднань та зміцнення їх стратегічної стійкості в умовах цифровізації та посилення глобальної конкуренції.

Аналіз останніх досліджень і публікацій. Проблематика стратегічного контролінгу сформувалася на перетині концепцій стратегічного менеджменту, управлінського обліку та системи контролю результативності. У науковій літературі стратегічний контролінг розглядається як інструмент інформаційно-аналітичної підтримки стратегічних рішень, координації стратегічного планування та контролю, а також забезпечення зворотного зв'язку щодо досягнення довгострокових цілей. Значний внесок у розвиток теорії та методології контролінгу зробили зарубіжні дослідники, які сформували підґрунтя для розуміння контролінгу як інтегрованої системи управління, орієнтованої на майбутнє та створення вартості. У межах цих підходів обґрунтовано роль стратегічного контролінгу в узгодженні корпоративної стратегії з ключовими показниками ефективності, системами бюджетування, управління ризиками та корпоративним контролем.

Окремий напрям досліджень присвячено інструментарію стратегічного контролінгу та його взаємозв'язку з системами управління ефективністю. У працях, присвячених Balanced Scorecard, управлінню за цілями, Value-Based Management, KPI та стратегічному бюджетуванню, доведено, що ефективність реалізації стратегії значною мірою залежить від побудови системи показників, їх каскадування та організації процедур моніторингу стратегічних відхилень. У цьому контексті стратегічний контролінг виступає методичним і організаційним механізмом, який забезпечує інтеграцію показників, планів і управлін-

ських дій у єдиний контур стратегічного управління.

Поряд із цим у сучасних дослідженнях значна увага приділяється специфіці стратегічного контролінгу в корпоративних інтеграційних об'єднаннях. Науковці аналізують особливості координації стратегічних цілей у холдингах, концернах, фінансово-промислових групах, кластерних і мережових структурах, а також вплив корпоративного центру на контроль результативності дочірніх компаній. Розглядаються питання узгодження інтересів учасників інтеграції, формування єдиного інформаційного простору, стандартизації управлінської звітності, організації стратегічного моніторингу та управління синергією. Водночас частина робіт акцентує увагу на ризиках інтеграційних процесів, проблемах асиметрії інформації та необхідності поєднання стратегічного контролінгу з комплексом і внутрішнім аудитом.

Разом із тим, попри наявність значного масиву публікацій, низка питань залишається недостатньо опрацьованою. Зокрема, потребують поглиблення методичні підходи до побудови цілісної концептуальної моделі розвитку стратегічного контролінгу саме для інтеграційних структур з урахуванням багаторівневості управління, різноманітності бізнес-одиниць, потреб у каскадуванні KPI, організації зворотного зв'язку та інтеграції з цифровими інформаційно-аналітичними платформами. Недостатньо систематизованими залишаються й підходи до оцінювання ефективності стратегічного контролінгу в частині вимірювання синергії, стратегічної стійкості та адаптивності інтеграційних утворень. Зазначене обумовлює необхідність подальших досліджень, спрямованих на обґрунтування концептуальної моделі розвитку системи стратегічного контролінгу в інтеграційних структурах та визначення механізмів її практичної реалізації.

Формулювання цілей статті (постановка завдання). Метою статті є обґрунтування та розроблення концептуальної моделі розвитку системи стратегічного контролінгу в інтеграційних структурах, спрямованої на підвищення ефективності стратегічного управління, узгодження стратегічних цілей учасників інтеграційних об'єднань та забезпечення своєчасного інформаційно-аналітичного супроводу управлінських рішень.

Для досягнення поставленої мети в статті передбачено розв'язання таких основних завдань: уточнити економічну сутність та функціональне призначення стратегічного контролінгу з урахуванням специфіки інтеграційних структур; систематизувати наукові підходи до побудови системи стратегічного контролінгу в корпоративних інтеграційних об'єднаннях; визначити ключові структурні елементи системи стратегічного контролінгу та обґрунтувати взаємозв'язки між ними; розробити концептуальну модель розвитку системи стратегічного контролінгу, що інтегрує стратегічне планування, управління ефективністю та ризиками; обґрунтувати напрями практичного використання запропонованої моделі в діяльності інтеграційних структур в умовах цифровізації та динамічних змін зовнішнього середовища.

Виклад основного матеріалу дослідження.

Економічна сутність стратегічного контролінгу в інтеграційних структурах полягає в його ролі як інтегрованої системи інформаційно-аналітичної та координаційної підтримки стратегічного управління, спрямованої на забезпечення досягнення довгостро-

кових цілей корпоративного об'єднання шляхом узгодження стратегічних рішень, ресурсів і результатів діяльності всіх учасників інтеграції. На відміну від традиційного контролю, стратегічний контролінг орієнтований не лише на фіксацію відхилень фактичних показників від планових, а передусім на проактивне виявлення стратегічних ризиків, оцінювання майбутніх можливостей і загроз та формування умов для стійкого розвитку інтеграційної структури.

З урахуванням специфіки інтеграційних структур стратегічний контролінг набуває системоутворюючого характеру, оскільки він функціонує в умовах багаторівневого управління, організаційної та бізнес-структурної різноманітності учасників, а також поєднання централізованих і децентралізованих управлінських рішень. У цьому контексті стратегічний контролінг слід розглядати як механізм координації стратегічних інтересів корпоративного центру та бізнес-одиниць, який забезпечує єдність стратегічного простору, стандартизацію підходів до оцінювання результативності та прозорість інформаційних потоків.

Функціональне призначення стратегічного контролінгу в інтеграційних структурах реалізується через сукупність взаємопов'язаних функцій:

По-перше, цільова функція полягає в узгодженні стратегічних цілей і пріоритетів розвитку на рівні корпоративного об'єднання та його структурних підрозділів.

По-друге, інформаційно-аналітична функція забезпечує формування єдиного інформаційного простору стратегічних показників, аналітичну обробку даних та підтримку процесу прийняття стратегічних рішень.

По-третє, координаційна функція спрямована на інтеграцію стратегічного планування, бюджетування, управління ефективністю та ризиками в межах єдиного управлінського контуру.

По-четверте, контрольна та регулююча функції полягають у моніторингу реалізації стратегій, своєчасному виявленні стратегічних відхилень і ініціюванні коригувальних управлінських впливів.

Таким чином, стратегічний контролінг в інтеграційних структурах доцільно визначати як комплексну систему, що поєднує методи, інструменти та організаційні механізми стратегічного управління і спрямована на забезпечення стратегічної узгодженості, адаптивності та довгострокової конкурентоспроможності корпоративних інтеграційних об'єднань.

У науковій літературі підходи до побудови системи стратегічного контролінгу в корпоративних інтеграційних об'єднаннях характеризуються різноманітністю концептуальних засад і акцентів, що зумовлено складністю інтеграційних процесів, багаторівневістю управління та різноманітністю бізнес-одиниць. Їх узагальнення дає змогу виділити кілька ключових наукових підходів, кожен з яких відображає окремі аспекти функціонування стратегічного контролінгу.

Системний підхід розглядає стратегічний контролінг як цілісну систему, що складається з взаємопов'язаних елементів – цілей, функцій, інструментів, інформаційних потоків і організаційних структур. У межах цього підходу стратегічний контролінг виконує системоутворюючу роль у корпоративному управлінні, забезпечуючи інтеграцію стратегічного планування, контролю та аналізу. Для інтеграційних об'єднань системний підхід є особливо важливим, оскільки дозволяє враховувати взаємозалежність рішень

корпоративного центру та структурних одиниць, а також ефект синергії від інтеграції.

Процесний підхід акцентує увагу на стратегічному контролінгу як безперервному процесі, що охоплює формування стратегічних цілей, планування, моніторинг, аналіз відхилень і коригування стратегій. У межах інтеграційних структур цей підхід сприяє формалізації процедур стратегічного контролю, чіткому розмежуванню відповідальності між рівнями управління та забезпеченню зворотного зв'язку між учасниками об'єднання.

Функціональний підхід зосереджується на визначенні функцій стратегічного контролінгу та їх реалізації в системі корпоративного управління. До ключових функцій зазвичай відносять інформаційно-аналітичну, координаційну, контрольну, регулюючу та консультативну. Для корпоративних інтеграційних об'єднань функціональний підхід дозволяє чітко окреслити роль стратегічного контролінгу в узгодженні стратегічних інтересів та забезпеченні єдності управлінських рішень.

Цільовий підхід ґрунтується на орієнтації стратегічного контролінгу на досягнення довгострокових цілей розвитку та створення вартості. У цьому контексті особлива увага приділяється формуванню системи стратегічних показників, каскадуванню цілей і KPI, а також узгодженню стратегій бізнес-одиниць зі стратегією корпоративного центру. Для інтеграційних структур цільовий підхід є основою забезпечення стратегічної узгодженості та контролю синергійних ефектів.

Інструментальний підхід зосереджується на використанні конкретних методів та інструментів стратегічного контролінгу, таких як Balanced Scorecard, стратегічні карти, управління за ключовими показниками ефективності, стратегічне бюджетування, аналіз відхилень і сценарне моделювання. У корпоративних інтеграційних об'єднаннях цей підхід дозволяє адаптувати інструментарій до різних рівнів управління та специфіки окремих бізнес-одиниць.

Інтеграційний підхід розглядає стратегічний контролінг як механізм узгодження та координації різних підсистем управління – стратегічного планування, управління ефективністю, ризик-менеджменту, внутрішнього контролю та аудиту. Для інтеграційних об'єднань цей підхід є ключовим, оскільки забезпечує цілісність управлінського контуру та зменшує ризики фрагментарності стратегічного управління.

Узагальнення наведених підходів свідчить, що побудова ефективної системи стратегічного контролінгу в корпоративних інтеграційних об'єднаннях потребує їх поєднання на основі комплексного підходу, який враховує організаційну складність інтеграційних структур, багаторівневість управління та сучасні виклики стратегічного розвитку.

Система стратегічного контролінгу в інтеграційних структурах формується як багаторівнева та багатокomпонентна управлінська система, ефективність якої визначається узгодженістю її структурних елементів і логікою їх взаємодії. З урахуванням специфіки корпоративних інтеграційних об'єднань доцільно виокремити такі ключові структурні елементи системи стратегічного контролінгу.

Першим елементом є цільовий блок, який охоплює систему стратегічних цілей, пріоритетів і очікуваних результатів розвитку інтеграційної структури. Він формується на рівні корпоративного центру з урахуванням інтересів учасників об'єднання та визна-

чає стратегічні орієнтири для бізнес-одиниць. Цільовий блок виконує визначальну роль, оскільки задає напрям функціонування всієї системи стратегічного контролінгу.

Другим елементом є функціональний блок, що включає сукупність функцій стратегічного контролінгу: інформаційно-аналітичну, координаційну, контрольну, регулюючу та консультативну. Саме через реалізацію цих функцій забезпечується практична взаємодія стратегічного контролінгу з іншими підсистемами корпоративного управління та досягнення поставлених стратегічних цілей.

Третім елементом виступає інструментальний блок, який охоплює методи та інструменти стратегічного контролінгу, зокрема систему ключових показників ефективності (KPI), збалансовану систему показників, стратегічні карти, стратегічне бюджетування, аналіз стратегічних відхилень і сценарне моделювання. Інструментальний блок забезпечує трансформацію стратегічних цілей у вимірювані показники та створює основу для моніторингу реалізації стратегій.

Четвертим елементом є інформаційно-аналітичний блок, який відповідає за формування єдиного інформаційного простору, збір, обробку та аналіз стратегічної інформації. У межах інтеграційних структур цей блок відіграє ключову роль у забезпеченні прозорості інформаційних потоків, узгодженості управлінської звітності та підтримці прийняття стратегічних рішень на різних рівнях управління.

П'ятим елементом виступає організаційний блок, що визначає місце стратегічного контролінгу в системі корпоративного управління, розподіл повноважень і відповідальності між корпоративним центром і бізнес-одиницями, а також механізми взаємодії та зворотного зв'язку. Організаційний блок забезпечує інституційну спроможність системи стратегічного контролінгу та її інтеграцію в управлінську структуру об'єднання.

Взаємозв'язки між зазначеними елементами мають ієрархічний і функціональний характер. Цільовий блок формує стратегічні орієнтири, які через функціональний блок транслюються в управлінські процеси та реалізуються за допомогою інструментального блоку. Інформаційно-аналітичний блок забезпечує всі інші елементи необхідною інформацією та зворотним зв'язком, тоді як організаційний блок створює умови для узгодженої взаємодії та відповідальності. Узгоджене функціонування цих елементів формує цілісний контур стратегічного контролінгу, здатний забезпечити стратегічну узгодженість, адаптивність і довгострокову ефективність інтеграційних структур.

Подана матриця відображає взаємозалежний і комплексний характер системи стратегічного контролінгу в інтеграційних структурах. Цільовий блок виконує визначальну роль, задаючи стратегічні орієнтири для інших елементів системи. Функціональний блок трансформує стратегічні цілі в управлінські процеси, які реалізуються за допомогою інструментального блоку. Інформаційно-аналітичний блок забезпечує всі елементи системи релевантною інформацією та зворотним зв'язком, тоді як організаційний блок створює інституційні умови для їх узгодженої взаємодії.

Така матрична побудова дозволяє забезпечити стратегічну узгодженість, прозорість управлінських рішень та адаптивність інтеграційних структур до змін зовнішнього середовища.

Таблиця. Матриця структурних елементів системи стратегічного контролінгу та їх взаємозв'язків

Структурний елемент	Цільовий блок	Функціональний блок	Інструментальний блок	Інформаційно-аналітичний блок	Організаційний блок
Цільовий блок	—	Формує напрями реалізації стратегічних цілей	Визначає вимоги до показників і інструментів	Задає інформаційні потреби	Визначає ієрархію цілей і відповідальність
Функціональний блок	Реалізує стратегічні цілі через управлінські функції	—	Використовує інструменти для виконання функцій	Формує запити до аналітичної інформації	Узгоджує функції між рівнями управління
Інструментальний блок	Забезпечує вимірювання досягнення цілей	Підтримує реалізацію функцій	—	Генерує дані для аналізу та моніторингу	Адаптується до організаційної структури
Інформаційно-аналітичний блок	Забезпечує оцінювання досягнення цілей	Підтримує функції контролю та аналізу	Обробляє результати застосування інструментів	—	Забезпечує інформаційні потоки між рівнями
Організаційний блок	Забезпечує узгодження стратегічних цілей	Регламентує виконання функцій	Визначає відповідальних за інструменти	Організовує доступ і відповідальність за дані	—

Джерело: авторська розробка.

Концептуальна модель розвитку системи стратегічного контролінгу, орієнтована на корпоративні інтеграційні об'єднання та інтеграцію стратегічного планування, управління ефективністю і ризиками складається з таких елементів:

1. Методологічна основа моделі.

Концептуальна модель ґрунтується на поєднанні системного, процесного, цільового та інтеграційного підходів і розглядає стратегічний контролінг як ключовий елемент корпоративного управління, що забезпечує координацію стратегічних рішень у багаторівневих інтеграційних структурах.

2. Структурні блоки концептуальної моделі.

2.1. Блок стратегічного планування.

Формує стратегічні орієнтири розвитку інтеграційної структури та включає:

- місію, бачення і стратегічні цілі;
- корпоративну та бізнес-стратегії;
- стратегічні програми і портфель ініціатив;
- сценарії розвитку зовнішнього середовища.

Цей блок визначає цільову основу для функціонування системи стратегічного контролінгу.

2.2. Блок стратегічного контролінгу (інтегруючий).

Виконує роль координаційного ядра моделі та забезпечує:

- трансформацію стратегічних цілей у вимірювані стратегічні показники;
- каскадування цілей і KPI між корпоративним центром і бізнес-одинацями;
- моніторинг реалізації стратегій і аналіз стратегічних відхилень;
- інформаційно-аналітичну підтримку стратегічних рішень.

Стратегічний контролінг інтегрує планування, контроль і аналіз у єдиний управлінський контур.

2.3. Блок управління ефективністю.

Спрямований на оцінювання результативності реалізації стратегій і включає:

- систему стратегічних KPI та цільових значень;
- збалансовану систему показників;
- оцінювання досягнення стратегічних цілей;
- аналіз синергійних ефектів інтеграції.

Цей блок забезпечує зв'язок стратегії з результатами діяльності інтеграційної структури.

2.4. Блок управління ризиками.

Орієнтований на проактивне виявлення та мінімізацію стратегічних ризиків і включає:

- ідентифікацію стратегічних ризиків інтеграції;
- оцінювання ризиків і їх впливу на стратегічні цілі;
- формування ризик-індикаторів та порогових значень;

розроблення заходів реагування на ризики.

Інтеграція цього блоку забезпечує стратегічну стійкість та адаптивність інтеграційних структур.

2.5. Інформаційно-аналітичний блок.

Забезпечує єдиний інформаційний простір та включає:

- стратегічну управлінську звітність;
- аналітичні панелі (dashboards);
- цифрові платформи контролінгу;
- механізми зворотного зв'язку між рівнями управління.

Цей блок є інфраструктурною основою функціонування всієї моделі.

3. Логіка взаємодії блоків моделі.

3.1. Стратегічне планування формує цілі та сценарії розвитку.

3.2. Стратегічний контролінг транслює цілі у показники, координує їх реалізацію та забезпечує моніторинг.

3.3. Управління ефективністю оцінює досягнення стратегічних цілей і синергійні ефекти.

3.4. Управління ризиками забезпечує контроль стратегічних загроз і коригування стратегій.

3.5. Інформаційно-аналітичний блок забезпечує зворотний зв'язок і підтримує ухвалення рішень.

4. Результати реалізації концептуальної моделі. Реалізація запропонованої концептуальної моделі забезпечує:

- стратегічну узгодженість учасників інтеграційної структури;
- підвищення якості стратегічних управлінських рішень;
- своєчасне виявлення стратегічних відхилень і ризиків;
- підвищення ефективності використання ресурсів і синергії інтеграції;
- зміцнення довгострокової конкурентоспроможності інтеграційних об'єднань.

Запропонована схема відображає концептуальну модель розвитку системи стратегічного контролінгу

як інтегруючого ядра корпоративного управління, що забезпечує взаємозв'язок стратегічного планування, управління ефективністю та управління ризиками в інтеграційних структурах. Модель функціонує як безперервний цикл стратегічного управління з постійним зворотним зв'язком і коригуванням стратегій на основі аналітичної інформації.

Концептуальна модель розвитку системи стратегічного контролінгу має прикладний характер і може бути використана в діяльності інтеграційних структур як інструмент підвищення якості стратегічного управління в умовах цифровізації, турбулентності ринків та зростання стратегічної невизначеності. Практичне застосування моделі доцільно розглядати за кількома ключовими напрямками.

Першим напрямом є удосконалення системи стратегічного планування та координації розвитку інтеграційних структур. Використання моделі дозволяє забезпечити узгодженість стратегічних цілей корпоративного центру та бізнес-одиниць, формування єдиного стратегічного простору і синхронізацію стратегічних програм у межах об'єднання. В умовах динамічних змін зовнішнього середовища це сприяє підвищенню гнучкості стратегічного планування, оперативному перегляду стратегічних пріоритетів і сценаріїв розвитку.

Другим напрямом є підвищення ефективності управління результативністю та синергією інтеграції. Запровадження моделі забезпечує формування системи стратегічних KPI, адаптованих до багаторівневої структури управління, а також можливість оцінювання внеску окремих бізнес-одиниць у досягнення загальної корпоративних цілей. Це створює передумови для більш обґрунтованого розподілу ресурсів, підвищення прозорості оцінювання результатів діяльності та управління синергійними ефектами інтеграції.

Третім напрямом є інтеграція управління стратегічними ризиками в корпоративний контур управління. Запропонована модель дозволяє поєднати стратегічний контролінг із системою управління ризиками, що є особливо актуальним в умовах цифрової трансформації, технологічних зрушень і нестабільності зовнішнього середовища. Це забезпечує своєчасне виявлення стратегічних загроз, оцінювання їх впливу на досягнення стратегічних цілей та розроблення превентивних і коригувальних управлінських рішень.

Четвертим напрямом є цифровізація інформаційно-аналітичного забезпечення стратегічного управління. Реалізація моделі передбачає використання цифрових платформ стратегічного контролінгу, інтегрованих інформаційних систем, аналітичних панелей і бізнес-аналітики (BI). Це підвищує оперативність і достовірність управлінської інформації, скорочує часові лаги між виникненням стратегічних відхилень і прийняттям рішень, а також посилює аналітичні можливості корпоративного центру.

П'ятим напрямом є підвищення адаптивності та стратегічної стійкості інтеграційних структур. Завдяки безперервному зворотному зв'язку, передбаченому моделлю, інтеграційні структури отримують можливість своєчасно коригувати стратегії, бізнес-моделі та управлінські рішення відповідно до змін зовнішнього середовища. Це сприяє зниженню стратегічних втрат, підвищенню конкурентоспроможності та забезпеченню довгострокового сталого розвитку в умовах цифрової економіки.

Таким чином, практичне використання запропонованої концептуальної моделі дозволяє інтеграційним структурам сформувати цілісний, гнучкий і

цифрово орієнтований механізм стратегічного контролінгу, здатний ефективно реагувати на виклики динамічного зовнішнього середовища та підтримувати реалізацію стратегій розвитку.

Висновки. У роботі обґрунтовано доцільність розвитку системи стратегічного контролінгу як ключового інструменту підвищення ефективності стратегічного управління в інтеграційних структурах в умовах цифровізації та динамічних змін зовнішнього середовища. Доведено, що ускладнення корпоративних взаємозв'язків, багаторівневість управління та зростання стратегічної невизначеності потребують переходу від фрагментарних форм контролю до цілісної, інтегрованої системи стратегічного контролінгу.

Уточнено економічну сутність та функціональне призначення стратегічного контролінгу із урахуванням специфіки інтеграційних структур, що дало змогу розглядати його як системоутворюючий елемент корпоративного управління, орієнтований на узгодження стратегічних цілей, ресурсів і результатів діяльності учасників інтеграційного об'єднання. Систематизація наукових підходів до побудови системи стратегічного контролінгу дозволила обґрунтувати доцільність комплексного поєднання системного, процесного, цільового та інтеграційного підходів.

Визначено ключові структурні елементи системи стратегічного контролінгу та розкрито взаємозв'язки між ними, що створило методичну основу для формування цілісного управлінського контуру. На цій основі розроблено концептуальну модель розвитку системи стратегічного контролінгу, яка інтегрує стратегічне планування, управління ефективністю та управління ризиками й забезпечує безперервний зворотний зв'язок і коригування стратегічних рішень.

Обґрунтовано напрями практичного використання запропонованої моделі в діяльності інтеграційних структур, що підтверджує її прикладну спрямованість та можливість застосування для підвищення стратегічної узгодженості, адаптивності та конкурентоспроможності корпоративних об'єднань. Реалізація отриманих результатів створює передумови для формування ефективної, цифрово орієнтованої системи стратегічного контролінгу, здатної забезпечити стійкий довгостроковий розвиток інтеграційних структур у мінливому зовнішньому середовищі.

Перспективи подальших досліджень. Подальші наукові дослідження у сфері розвитку системи стратегічного контролінгу в інтеграційних структурах доцільно спрямувати на поглиблення методичного та прикладного забезпечення її функціонування з урахуванням сучасних викликів корпоративного розвитку. Зокрема, перспективним є розроблення методик кількісного оцінювання ефективності стратегічного контролінгу, у тому числі з позицій вимірювання синергійних ефектів інтеграції, стратегічної стійкості та адаптивності інтеграційних об'єднань.

Окремого наукового опрацювання потребують питання цифрової трансформації стратегічного контролінгу, зокрема використання інструментів бізнес-аналітики, великих даних, штучного інтелекту та прогнозованої аналітики для підтримки стратегічних управлінських рішень. Перспективним напрямом є також дослідження можливостей інтеграції стратегічного контролінгу з системами корпоративного комплаєнсу, внутрішнього аудиту та управління нефінансовими показниками сталого розвитку.

Подальші дослідження можуть бути спрямовані на адаптацію запропонованої концептуальної моделі до специфіки окремих видів інтеграційних структур і галузей економіки, а також на емпіричну перевірку її

результативності на основі практики функціонування корпоративних груп, холдингів і мережових об'єднань. Це сприятиме поглибленню теоретичних поло-

жень стратегічного контролінгу та розширенню можливостей його практичного застосування в умовах динамічного зовнішнього середовища.

ЛІТЕРАТУРА

1. Гуцалюк О. М. Забезпечення захисту акціонерного товариства від спроб недружнього злиття-поглинання. *Збірник наукових праць ХНПУ ім. Г. С. Сковороди. Серія: Економіка*. 2015. № 15. С. 149-158.
2. Гуцалюк О. М. Концептуальні засади управління корпоративним інтеграційним розвитком об'єднань акціонерних товариств. *Збірник наукових праць Університету державної фіскальної служби України*. 2017. № 1. С. 69-84.
3. Гуцалюк О. М., Небаба Н. О. Соціокультурні аспекти розподілу та реалізації корпоративного контролю в інтегрованому корпоративному об'єднанні. *Ефективна економіка*. 2017. № 10. URL: <http://www.economy.nayka.com.ua/?op=1&z=7207>
4. Гуцалюк О. М., Ремзіна Н. А. Методичні основи формування єдиного наскрізного тарифу мультимодальних перевезень. *Центальноукраїнський науковий вісник. Економічні науки*. 2020. Вип. 4 (37). С. 169-176. [https://doi.org/10.32515/2663-1636.2020.4\(37\).169-176](https://doi.org/10.32515/2663-1636.2020.4(37).169-176)
5. Колодинський С. Б., Гуцалюк О. М. Технологічні парки як центри економічного зростання українських підприємств. *Вісник післядипломної освіти. Сер.: Соціальні та поведінкові науки*. 2022. Вип. 22 (51). С. 179-199. [https://doi.org/10.32405/2522-9931-2022-22\(51\)-179-199](https://doi.org/10.32405/2522-9931-2022-22(51)-179-199)
6. Середя О. О. Фінансовий контролінг у забезпеченні фінансової безпеки суб'єктів господарювання. *Часопис економічних реформ*. 2024. № 4 (56). С. 73-81. <https://doi.org/10.32620/cher.2024.4.09>
7. Гедз М. Й., Гуцалюк О. М., Остапенко О. В., Малишко С. О. Фінансовий облік криптоактивів в Україні: сучасний стан, тенденції та перспективи. *Економічний вісник Донбасу*. 2025. № 3 (81). С. 45-53. [https://doi.org/10.12958/1817-3772-2025-3\(81\)-45-53](https://doi.org/10.12958/1817-3772-2025-3(81)-45-53)
8. Bolilyi V. O., Hutsaliuk O. M., Sukhovirskaya L. P., Lunhol O. M. Development and implementation of a software product «automated accounting system «AXIM» for small businesses in the system of formation of analytical support. *Economic Innovations*. Vol. 23, Iss. 3 (80). P. 33-40. [https://doi.org/10.31520/ei.2021.23.3\(80\).33-40](https://doi.org/10.31520/ei.2021.23.3(80).33-40)
9. Hutsaliuk O., Bondar Iu., Levchenko O., Butkevych O., Kholodenko A., Melnykov S., Ismailov T. Projection ESG Strategies and Economic Security of an Enterprise Based on Business Intelligence and Tax Compliance. *Reshaping Socially Responsible Business Practices in Small and Medium Enterprises*. IGI Global Scientific Publishing: USA, 2026. P. 467-508. <https://doi.org/10.4018/979-8-3373-3805-7.ch015>
10. Бондар Ю. А., Продкун В. М. Фінансове забезпечення інвестиційною діяльністю підприємств. Теоретичні та емпіричні наукові дослідження: понятті і тенденції: тези допов. міжнар. наук.-практ. конф. (м. Оксфорд, 24 лип. 2020.). Оксфорд, 2020. С. 97-98. <https://doi.org/10.36074/24.07.2020.v1.35>
11. Бондар Ю. А., Легінюкова Н. І. Інвестиційні ресурси як економічна категорія та об'єкт підприємств. *Науковий вісник Льотної академії. Серія: Економіка, менеджмент та право*. 2020. Вип. 2. С. 22-29. <https://doi.org/10.33251/2707-8620-2020-2-22-28>
12. Бондар Ю. А., Дейнека В. С. Стратегії розвитку підприємства: значення, види, особливості. *Розвиток методів управління та господарювання на транспорті*. 2023. № 3 (84). С. 77-88 <https://doi.org/10.31375/2226-1915-2023-3-77-88>
13. Бондар Ю. А., Пісарєва О. В. Механізм впровадження сучасних технологій в управління підприємством. *Науковий вісник Льотної академії. Серія: Економіка, менеджмент та право*. 2023. Вип. 8 С. 22-29. <https://doi.org/10.33251/2707-8620-2023-8-22-28>

Надійшла до редакції 13.01.2026 р.

Прийнята до друку 03.03.2026 р.

Опублікована 29.05.2026 р.

REFERENCES

1. Hutsaliuk, O. M. (2015). Ensuring the protection of the joint-stock company against unfriendly merger-acquisition attempts. *Collection of scientific works of KhNPU named after H.S. Skovoroda. Series: Economy*, 15, 149-158 [in Ukrainian].
2. Hutsaliuk, O. M. (2017). Conceptual principles of management of corporate integration development of associations of joint-stock companies. *Collection of scientific works of the State Fiscal Service University of Ukraine*, 1, 69-84 [in Ukrainian].
3. Hutsaliuk, O. M., & Nebaba, N. O. (2017). Sociocultural aspects of the distribution and implementation of corporate control in an integrated corporate association. *Efektivna ekonomika*, 10. <http://www.economy.nayka.com.ua/?op=1&z=7207> [in Ukrainian].
4. Hutsaliuk, O. M., & Remzina, N. A. (2020). Methodological foundations of the formation of a single through tariff for multimodal transportation. *Central Ukrainian scientific bulletin. Economic sciences*, 4(37), 169-176. [https://doi.org/10.32515/2663-1636.2020.4\(37\).169-176](https://doi.org/10.32515/2663-1636.2020.4(37).169-176) [in Ukrainian].
5. Kolodynskyi, S. B., & Hutsaliuk, O. M. (2022). Technological parks as centers of economic growth of Ukrainian enterprises. *Bulletin of postgraduate education. Ser.: Social and behavioral sciences*, 22(51), 179-199. [https://doi.org/10.32405/2522-9931-2022-22\(51\)-179-199](https://doi.org/10.32405/2522-9931-2022-22(51)-179-199) [in Ukrainian].
6. Sereda, O. O. (2024). Financial controlling in ensuring the financial security of economic entities. *Journal of economic reforms*, 4(56), 73-81. <https://doi.org/10.32620/cher.2024.4.09>
7. Gedz, M. Y., Hutsaliuk, O. M., Ostapenko, O. V., & Malyshko, S. O. (2025). Financial accounting of crypto assets in Ukraine: current state, trends and prospects. *Economic Bulletin of Donbas*, 3(81), 45-53. [https://doi.org/10.12958/1817-3772-2025-3\(81\)-45-53](https://doi.org/10.12958/1817-3772-2025-3(81)-45-53) [in Ukrainian].

8. Bolilyi, V. O., Hutsaliuk, O. M., Sukhovirsk, L. P., & Lunhol, O. M. (2021). Development and implementation of a software product «automated accounting system «AXIM» for small businesses in the system of formation of analytical support. *Economic Innovations*, 23, 3 (80), 33-40. [https://doi.org/10.31520/ei.2021.23.3\(80\).33-40](https://doi.org/10.31520/ei.2021.23.3(80).33-40)

9. Hutsaliuk, O., Bondar, Iu., Levchenko, O., Butkevych, O., Kholodenko, A., Melnykov, S., & Ismailov, T. (2026). Projection ESG Strategies and Economic Security of an Enterprise Based on Business Intelligence and Tax Compliance. In *Reshaping Socially Responsible Business Practices in Small and Medium Enterprises* (pp. 467-508). IGI Global Scientific Publishing: USA. <https://doi.org/10.4018/979-8-3373-3805-7.ch015>

10. Bondar, Iu. A., & Prodkun V. M. (2020, July 24). Financial support of investment activities of enterprises. Theoretical and empirical scientific research: concepts and trends: theses of the report of the international scientific-practical conference (pp. 97–98). Oxford. <https://doi.org/10.36074/24.07.2020.v1.35> [in Ukrainian].

11. Bondar, Iu. A., & Leginkova, N. I. (2020). Investment resources as an economic category and an object of enterprises. *Scientific Bulletin of the Flight Academy. Series: Economics, Management and Law*, 2, 22-29 [in Ukrainian].

12. Bondar, Iu. A., & Deineka, V. S. (2023). Enterprise development strategies: meaning, types, features. *Development of management methods and management in transport*, 84, 77-88. <https://doi.org/10.31375/2226-1915-2023-3-77-88> [in Ukrainian].

13. Bondar, Iu. A., & Pisareva, O. V. (2023). Mechanism of introducing modern technologies into enterprise management. *Scientific Bulletin of the Flight Academy. Series: Economics, Management and Law*, 8, 22-29. <https://doi.org/10.33251/2707-8620-2023-8-22-28> [in Ukrainian].

Received: 13.01.2026

Accepted: 03.03.2026

Published: 29.05.2026

Понюк В. В. Концептуальна модель розвитку системи стратегічного контролінгу в інтеграційних структурах

У статті обґрунтовано концептуальну модель розвитку системи стратегічного контролінгу в інтеграційних структурах, що функціонують в умовах зростаючої складності корпоративних взаємозв'язків, динамічності зовнішнього середовища та підвищених вимог до якості стратегічних управлінських рішень. Актуальність дослідження зумовлена необхідністю узгодження стратегічних цілей учасників інтеграційних об'єднань, забезпечення прозорості інформаційних потоків та підвищення ефективності стратегічного управління на корпоративному рівні.

У роботі уточнено сутність стратегічного контролінгу з позицій системного та процесного підходів, визначено його місце і роль у системі корпоративного управління інтеграційних структур. Запропонована концептуальна модель ґрунтується на поєднанні цільового, функціонального, інструментального та інформаційно-аналітичного блоків і передбачає інтеграцію стратегічного контролінгу зі стратегічним плануванням, управлінням ефективністю та ризиками. Особливу увагу приділено формуванню єдиного простору стратегічних показників, узгоджених KPI та механізмів зворотного зв'язку між рівнями управління.

Доведено, що впровадження запропонованої моделі сприяє підвищенню адаптивності інтеграційних структур, своєчасному виявленню стратегічних відхилень та обґрунтуванню коригувальних управлінських рішень. Практичне значення результатів полягає в можливості використання концептуальної моделі в діяльності корпоративних груп, холдингів та інших інтеграційних об'єднань з метою розвитку системи стратегічного контролінгу в умовах цифровізації та посилення конкуренції.

Ключові слова: стратегічний контролінг, інтеграційні структури, корпоративне управління, стратегічне управління, KPI, інформаційно-аналітичне забезпечення.

Poniuk V. Conceptual model of strategic controlling system development in integration structures

The article substantiates a conceptual model for the development of a strategic controlling system in integration structures operating under conditions of increasing complexity of corporate relationships, a dynamic external environment, and growing requirements for the quality of strategic managerial decision-making. The relevance of the study is determined by the need to align the strategic goals of participants in integration associations, ensure transparency of information flows, and enhance the effectiveness of strategic management at the corporate level.

The paper уточнює the essence of strategic controlling from the standpoint of system and process approaches and defines its place and role within the corporate governance system of integration structures. The proposed conceptual model is based on the integration of target-oriented, functional, instrumental, and information-analytical blocks and provides for the close linkage of strategic controlling with strategic planning, performance management, and risk management. Particular attention is paid to the formation of a unified system of strategic performance indicators, aligned KPIs, and feedback mechanisms between management levels.

It is proven that the implementation of the proposed model enhances the adaptability of integration structures, enables timely identification of strategic deviations, and supports the substantiation of corrective managerial decisions. The practical significance of the results lies in the possibility of applying the conceptual model in the activities of corporate groups, holdings, and other integration associations to develop strategic controlling systems in the context of digitalization and increasing competition.

Keywords: strategic controlling, integration structures, corporate governance, strategic management, KPI, information and analytical support.

Формат цитування:

Понюк В. В. Концептуальна модель розвитку системи стратегічного контролінгу в інтеграційних структурах. *Вісник економічної науки України*. 2026. № 1 (50). С. 194-200. [https://doi.org/10.37405/3041-1629.2026.1\(50\).194-200](https://doi.org/10.37405/3041-1629.2026.1(50).194-200)

Poniuk, V. (2026). Conceptual model of strategic controlling system development in integration structures. *Visnyk ekonomichnoi nauky Ukrainy*, 1(50), 194-200. [https://doi.org/10.37405/3041-1629.2026.1\(50\).194-200](https://doi.org/10.37405/3041-1629.2026.1(50).194-200)

Дмитро Олександрович Пожуєв,

студент,

ORCID 0009-0003-0763-8808

e-mail: xetyzzsr@gmail.com

Національний університет «Запорізька політехніка», м. Запоріжжя

ПОВЕДІНКОВІ АСПЕКТИ ПРИЙНЯТТЯ ІНВЕСТИЦІЙНИХ РІШЕНЬ В УМОВАХ НЕВИЗНАЧЕНОСТІ: АНАЛІЗ ЧЕРЕЗ ПРИЗМУ ТЕОРІЇ ПЕРСПЕКТИВ

Вступ. Класична фінансова теорія ґрунтується на припущенні про раціональність економічних агентів, які максимізують очікувану корисність, використовуючи об'єктивні ймовірності та стабільні уподобання. Гіпотеза ефективного ринку (ГЕР), сформульована Юджином Фамою у 1970 р. [1], постулює, що ціни фінансових активів повністю відображають усю доступну інформацію. Проте десятиліття емпіричних досліджень виявили систематичні відхилення поведінки реальних інвесторів від раціональної моделі.

Поведінкові фінанси як наукова дисципліна виникли на перетині когнітивної психології та фінансової економіки. Їхнє становлення пов'язане передусім з роботами Деніела Канемана та Амоса Тверського, які у 1974 р. ідентифікували три фундаментальні евристики прийняття рішень – репрезентативність, доступність та якорний ефект [2], а в 1979 р. запропонували теорію перспектив як альтернативу теорії очікуваної корисності [3]. Ця стаття, опублікована в журналі *Econometrica*, стала найбільш цитованою роботою в економічній науці та принесла Канеману Нобелівську премію з економіки 2002 року.

Актуальність дослідження поведінкових аспектів інвестиційних рішень зумовлена кількома чинниками. По-перше, зростаюча складність фінансових ринків і поява нових класів активів (криптовалюти, токенизовані цінні папери) створюють нові умови невизначеності. По-друге, пандемія COVID-19 та геополітичні кризи продемонстрували масштаб впливу емоційних факторів на інвестиційну поведінку. По-третє, для України, фінансовий ринок якої функціонує в умовах воєнного стану та структурних трансформацій, розуміння поведінкових закономірностей має критичне практичне значення.

Аналіз останніх досліджень і публікацій. Фундамент поведінкових фінансів закладено у працях Д. Канемана та А. Тверського [2; 3], які запропонували альтернативну модель прийняття рішень в умовах ризику. Річард Талер розвинув концепцію ментального обліку [4] та обґрунтував систематичні відхилення споживчого вибору від раціональної моделі. Роберт Шиллер емпірично довів надмірну волатильність фондового ринку [5] та передбачив кризу ринку «дот-комів» у книзі «Ірраціональний оптимізм» [6]. За ці дослідження Талер отримав Нобелівську премію 2017 р., а Шиллер – 2013 р.

Ефект диспозиції – схильність інвесторів передчасно продавати прибуткові активи та утримувати збиткові – був ідентифікований Шефрінім та Статманом [7] та емпірично підтверджений Одеаном [8] на вибірці 10 000 брокерських рахунків. Барбер та Одеан [9; 10] довели, що надмірна впевненість приз-

водить до надмірної торговельної активності та зниження дохідності. Де Бондт та Талер [11] документували надмірну реакцію фондового ринку, а Джегадіш та Тітман [12] – ефект моментуму.

Серед новітніх досліджень ключове значення має глобальна реплікація теорії перспектив Руджері та співавторів [13], яка підтвердила 94% прогнозів теорії у 19 країнах. Барберіс, Джін та Ванг [14] побудували модель ціноутворення активів на основі КТП, що пояснює більшість із 23 фондових аномалій. Фрідман та Камерер [15] та Фрідман та Джін [16] заклали нейрофізіологічні основи теорії перспектив.

В українській науковій літературі поведінкові фінанси досліджували Ілляшенко [17; 18], Паєнтко [19], Харабара, Грешко та Третьякова [20], а також науковці Західноукраїнського національного університету [21] та Львівського національного університету природокористування [22]. Водночас комплексне дослідження поведінкових аспектів інвестиційних рішень через призму теорії перспектив з урахуванням новітніх емпіричних даних та українського контексту залишається недостатньо розробленим.

Мета статті. Мета статті полягає у систематизації теоретичних засад та емпіричних результатів дослідження поведінкових аспектів прийняття інвестиційних рішень в умовах невизначеності крізь призму теорії перспектив. Завданнями дослідження є: 1) аналіз математичного апарату кумулятивної теорії перспектив; 2) класифікація та систематизація когнітивних упереджень інвесторів; 3) аналіз емпіричних свідчень впливу поведінкових факторів на ринкові аномалії; 4) узагальнення новітніх досліджень 2019–2025 рр., включаючи нейрофінанси та поведінку на криптовалютних ринках; 5) розгляд українського контексту поведінкових фінансів.

Результати дослідження.

1. *Теоретичні засади теорії перспектив.* Теорія перспектив, запропонована Канеманом та Тверським у 1979 р. [3], є найвпливовішою альтернативою теорії очікуваної корисності фон Нойманна та Моргенштерна. На відміну від нормативної теорії, яка описує як люди мають приймати рішення, теорія перспектив є дескриптивною – вона пояснює, як люди фактично приймають рішення в умовах ризику.

Процес прийняття рішення згідно з теорією перспектив складається з двох фаз: фази редагування (упорядкування альтернатив, встановлення референтної точки, кодування результатів як вигравів або втрат) та фази оцінювання (обчислення суб'єктивної цінності кожної перспективи за допомогою функції цінності та ваг рішення).

У 1992 р. Тверські та Канеман удосконалили теорію, запропонувавши кумулятивну теорію перспектив

(КТП) [23], яка усунула обмеження оригінальної версії: поширила модель на довільну кількість результатів, запобігла порушенням стохастичного домінування та ввела кумулятивне зважування ймовірностей.

Функція цінності (рис. 1) має три ключові властивості: визначена на відхиленнях від референтної точки (а не на кінцевому багатстві); увігнута в області вигравів (несхильність до ризику) та опукла в області втрат (схильність до ризику); крутіша для втрат, ніж для вигравів (неприйняття втрат). Математично вона описується степеневою функцією:

$$v(x) = x^\alpha \text{ для } x \geq 0 \text{ (виграші);}$$

$$v(x) = -\lambda(-x)^\beta \text{ для } x < 0 \text{ (втрати)} \quad (1)$$

де α та β – коефіцієнти чутливості, λ – коефіцієнт неприйняття втрат.

Канонічні параметри КТП, оцінені на вибірці 25 аспірантів Берклі та Стенфорда [23], наведені в табл. 1.

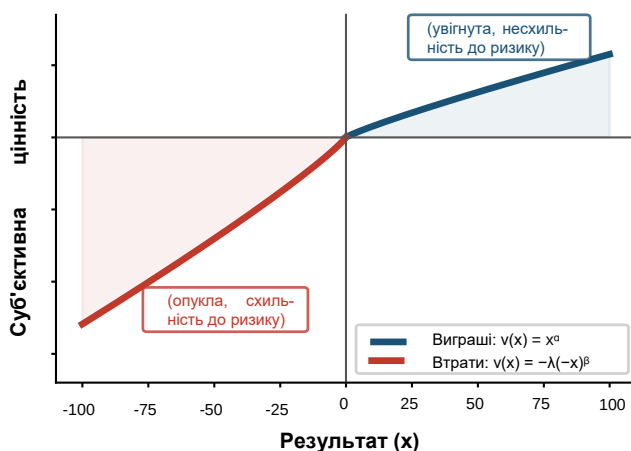

Рис. 1. Функція цінності теорії перспектив (параметри КТП: $\alpha = \beta = 0,88$; $\lambda = 2,25$)

Джерело: розроблено автором на основі [23].

Таблиця 1. Канонічні параметри кумулятивної теорії перспектив

Параметр	Опис	Значення
α	Степінь чутливості для вигравів	0,88
β	Степінь чутливості для втрат	0,88
λ	Коефіцієнт неприйняття втрат	2,25
γ^+	Зважування ймовірностей для вигравів	0,61
γ^-	Зважування ймовірностей для втрат	0,69

Джерело: Узагальнено автором на основі [23].

Функція зважування ймовірностей (рис. 2) має обернено-S-подібну форму: вона переоцінює малі ймовірності (що пояснює купівлю лотерейних квитків) та недооцінює помірно-високі ймовірності (ефект визначеності). Математично:

$$w(p) = p^\gamma / [p^\gamma + (1-p)^\gamma]^{1/\gamma} \quad (2)$$

Взаємодія функції цінності та функції зважування ймовірностей породжує характерну чотирикомпонентну модель ставлення до ризику (рис. 3), яка пояснює, чому одна й та сама людина може водночас купувати лотерейні квитки (переоцінка малої ймовірності великого виграшу) та страхові поліси (пере-

оцінка малої ймовірності великої втрати) – поведінку, яку теорія очікуваної корисності не може пояснити за допомогою єдиної функції корисності.

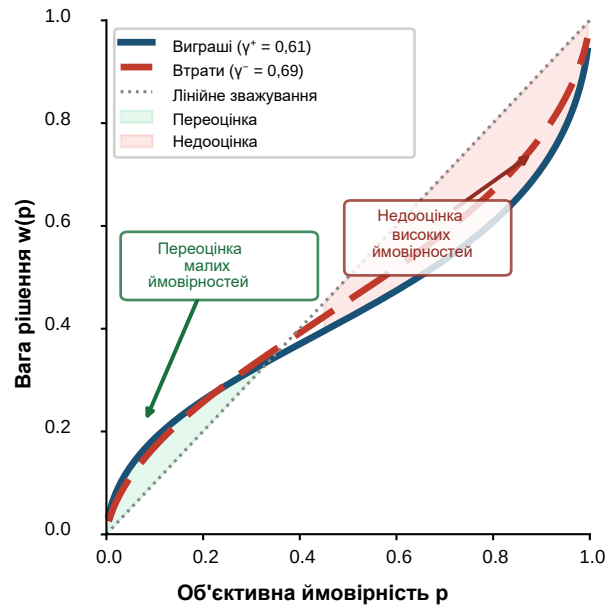

Рис. 2. Функція зважування ймовірностей ($\gamma^+ = 0,61$ для вигравів; $\gamma^- = 0,69$ для втрат)

Джерело: розроблено автором на основі [23].

Рис. 3. Чотирикомпонентна модель ставлення до ризику

Джерело: розроблено автором на основі [23].

2. Когнітивні упередження інвесторів: систематизація та емпіричні свідчення. Теорія перспектив та ширший поведінковий підхід дають змогу ідентифікувати та систематизувати когнітивні упередження, що впливають на інвестиційні рішення. У табл. 2 наведено основні упередження з відповідними емпіричними свідченнями.

Ефект диспозиції (рис. 4) є найбільш безпосереднім ринковим проявом неприйняття втрат. Одеан [8] проаналізував 97 483 транзакції 10 000 індивідуальних інвесторів за 1987–1993 рр. і встановив, що акція, яка торгується з прибутком, має на 50% вищу ймовірність бути проданою порівняно з акцією, що торгується зі збитком. Найважливіше – цей ефект є ірраціональним: продані прибуткові акції протягом наступного року випереджали утримувані збиткові на 3,4 відсоткових пункти.

Таблиця 2. Систематизація когнітивних упереджень інвесторів

Упередження	Сутність	Ключове емпіричне свідчення
Неприйняття втрат	Втрати сприймаються в 1,5–2,25 рази сильніше за виграші тієї ж величини	Браун та ін. (2024): $\lambda = 1,955$ [1,82; 2,10] за мета-аналізом 607 оцінок
Ефект диспозиції	Схильність продавати прибуткові та утримувати збиткові активи	Одеан (1998): $PGR = 0,148$ проти $PLR = 0,098$ (10 000 рахунків)
Надмірна впевненість	Переоцінка власних знань та прогностичних здібностей	Барбер, Одеан (2001): чоловіки торгують на 45% більше, дохідність на 1,4 в.п. нижча
Якірний ефект	Фіксація на довільних точках відліку при оцінюванні	Тверські, Канеман (1974): оцінки 25% проти 45% залежно від якоря
Стадна поведінка	Наслідкування дій інших інвесторів замість незалежного аналізу	Лаконішок та ін. (1992): $H = 2,7\%$ (загалом), 6,1% (малі акції)
Ментальний облік	Створення нефунгібельних когнітивних «рахунків» для різних активів	Талер (1985, 1999): порушення принципу заміненості грошей
Упередження статус-кво	Надання переваги поточному стану навіть за наявності кращих альтернатив	Самуельсон, Зекхаузер (1988): інерція портфельних рішень
Ефект фреймінгу	Залежність рішень від способу подання інформації	Тверські, Канеман (1981): 72% проти 22% залежно від фрейму
Евристика доступності	Переоцінка ймовірності подій, що легко пригадуються	Барбер, Одеан (2008): нетто-купівля акцій, що потрапили в новини
Ефект впевненості	Надання непропорційної переваги гарантованим результатам	Канеман, Тверські (1979): парадокс Алле та ефект визначеності

Джерело: Узагальнено автором на основі [2, 8, 9, 28, 38–40].

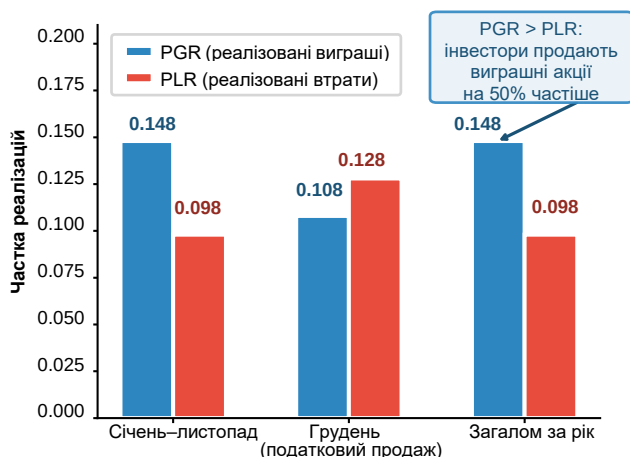

Рис. 4. Ефект диспозиції: частка реалізованих виграшів (PGR) проти частки реалізованих втрат (PLR)

Джерело: розроблено автором на основі [8].

Надмірна впевненість генерує надмірну торговельну активність. Барбер та Одеан [9] дослідили 66 465 домогосподарств і встановили, що найактивніші трейдери (верхній квінтіль) заробляли лише 11,4% річних проти 17,9% ринкової дохідності — розрив у 6,5 в.п. Середнє домогосподарство обертало 75% портфеля щорічно та відставало від ринку на 1,5 в.п. Дослідження «Хлопці завжди будуть хлопцями» [10] виявило гендерну асиметрію: чоловіки торгують на 45% більше за жінок, а серед неодружених інвесторів розрив сягає 67%, з відставанням у дохідності 2,3 в.п. щорічно.

3. *Теорія перспектив та ринкові аномалії. Загальна премія за акціонерний капітал.* Історично висока премія (~6% річних), яку акції забезпечують відносно облігацій, була вперше документована Мера та Прескоттом у 1985 р. Бенарці та Талер [24] запропонували елегантне пояснення через концепцію короткочасного неприйняття втрат: поєднання неприйняття втрат ($\lambda = 2,25$) з частим оцінюванням портфеля. Використовуючи дані NYSE за 1926–1990 рр., вони показали, що спостережувана премія узгоджується з параметрами теорії перспектив за умови, що інвестори оцінюють свої портфелі приблизно раз на рік. Гнізі та Поттерс [25] експериментально підтвердили цей ефект: учасники, які оцінювали результати кожного раунду, інвестували 50,6% своїх коштів, тоді як ті, хто оцінював результати раз на три раунди, інвестували 67,6% — різниця в 17 в.п., спричинена виключно частотою оцінювання.

Ефект моментуму та реверсії. Де Бондт та Талер [11] документували, що портфелі-«аутсайтери» випереджають портфелі-«фаворити» на ~24,6% за 36 місяців на даних CRSP за 1926–1982 рр. Ефект був асиметричним (сильнішим для аутсайдерів) і концентрувався в січні (до 8,1% надлишкової дохідності). Водночас Джегадіш та Тітман [12] документували протилежний ефект на коротших горизонтах: купівля минулих фаворитів та продаж аутсайдерів генерувала ~1,0–1,5% місячної дохідності. Барберіс, Шлейфер та Вішні [26] об'єднали обидва ефекти через два психологічні механізми: консерватизм (повільне оновлення переконань → короткострокова недореакція) та евристику репрезентативності (пошук патернів у випадкових послідовностях → довгострокова надмірна реакція).

Цінові бульбашки. Дані коефіцієнта CAPE Шиллера кількісно демонструють екстремні бульбашки відносно довгострокового середнього ~15: пік 1929 р. досяг ~32 (наступне падіння 86%), пік «дот-комів» 2000 р. — ~44 (NASDAQ впав на понад 80%), пік 2007 р. — ~27–28 (S&P 500 впав на 57%). Значення CAPE понад 30 історично прогнозувало реальну дохідність 0–3% річних протягом наступного десятиліття [6].

Таблиця 3. Коефіцієнт CAPE Шиллера на основних ринкових піках

Подія	CAPE	Наступний спад
Довгострокове середнє	~15	—
Пік 1929 р.	~32	–86%
Пік «дот-комів» 2000 р.	~44	NASDAQ: –80%+
Передкризовий пік 2007 р.	~27–28	S&P 500: –57%

Джерело: Узагальнено автором на основі [6].

Барберіс, Хуан та Сантос [27] інкорпоровали неприйняття втрат ($\lambda = 2,25$) та ефект «грошей будинку» у модель ціноутворення активів на основі споживання, успішно відтворивши високу середню дохідність акцій, надлишкову волатильність та прогнозованість дохідності. Барберіс, Джін та Ванг [14] побудували комплексну модель, що включає всі елементи КТП — неприйняття втрат, спадну чутливість, зважування ймовірностей та вузький фреймінг — і пояснює більшість із 23 відомих аномалій фондового ринку.

4. *Новітні дослідження: 2019–2025 рр. Глобальна реплікація теорії перспектив.* Руджері та співавтори [13] провели мультинаціональну реплікацію з 4 098 учасниками у 19 країнах та 13 мовами. Результати підтвердилися для 94% пунктів оригінального дослідження, 12 із 13 теоретичних контрастів були відтворені. Дослідження засвідчило, що «емпіричні основи теорії перспектив реплікуються за будь-якими обгрунтованими порогами».

Дискусія щодо коефіцієнта неприйняття втрат. Канонічне значення $\lambda = 2,25$ було піддано масштабній перевірці. Найповніший мета-аналіз Брауна та співавторів [28] (607 емпіричних оцінок із 133 досліджень) встановив середнє $\lambda = 1,955$ з 95%-вим довірчим інтервалом [1,82; 2,10]. Студенти демонструють λ приблизно на 0,3 нижче, ніж загальна популяція. Валасек, Маллетт та Стюарт [29] за суворішою методологією отримали $\lambda = 1,31$. Сучасний консенсус: справжнє популяційне значення становить 1,5–2,0, що дещо нижче канонічного, але свідчить про стійке та значне неприйняття втрат (рис. 5).

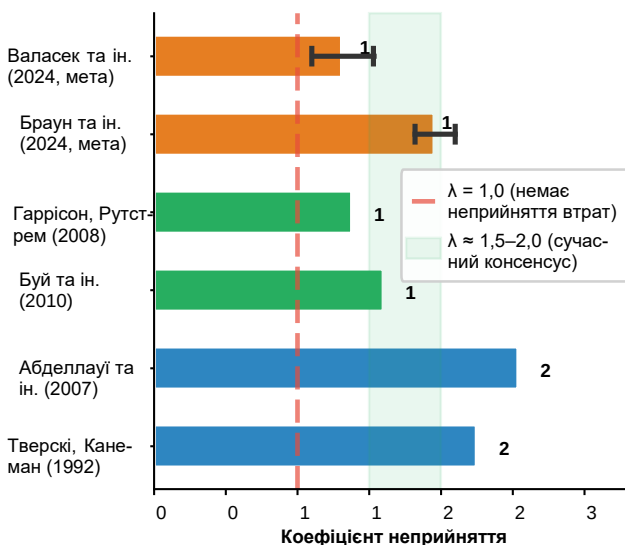

Рис. 5. Оцінки коефіцієнта неприйняття втрат (λ) у різних дослідженнях

Джерело: Розроблено автором на основі: [23, 28, 29].

Поведінкові ефекти під час пандемії COVID-19. Крах ринку в березні 2020 р. став природним експериментом для поведінкових фінансів. Ортманн, Пельстер та Венгерек [30] документували зростання інтенсивності торгів на 13,9% між січнем та квітнем 2020 р. з масовим входженням нових інвесторів. Юань та співавтори [31] продемонстрували, що увага інвесторів, настрої та страх суттєво пояснюють пандемічне фінансове зараження на 26 фондових ринках.

Криптовалютні ринки. Поведінкові упередження виявляються посиленними на криптовалютних

ринках. Ядав [32] проаналізував 1 629 криптовалют та виявив обернений зв'язок між перспективною цінністю та дохідністю, з домінуванням компонента зважування ймовірностей — що свідчить про сильну перевагу криптоінвесторами лотерейних характеристик. Каур, Джейн та Суд [33] опитали 473 роздрібних криптоінвесторів і встановили, що синдром втраченої вигоди (FOMO) частково опосередковує зв'язок між стадною поведінкою, неприйняттям втрат та інвестиційними рішеннями.

Нейрофінанси. Фрідман та Камерер [15] встановили, що активація вентрального стріатума корелює з ризиковими інвестуваннями, тоді як активація передньої інсули — з безпечнішими рішеннями. Фрідман та Джін [16] інтегрували теорію перспектив із теорією ефективного кодування з нейронауки, показавши, що зважування ймовірностей можна пояснити ефективним кодуванням ймовірнісної інформації мозком — «динамічна теорія перспектив», яка дає нейробіологічне обгрунтування оберненоS-подібної функції зважування. Байрамоглу та співавтори [34] проаналізували 507 статей з нейрофінансів (1994–2024), підтвердивши зв'язок активації прилеглого ядра зі схильністю до ризику та передньої інсули — з неохайністю до ризику.

5. *Поведінкові фінанси в українському контексті.* Українська наукова традиція у сфері поведінкових фінансів активно розвивається. Ілляшенко [17; 18] у Віснику НБУ представив фундаментальні огляди історії та основних теоретичних блоків поведінкових фінансів, а також проаналізував поведінкові аспекти інвестиційних і кредитних рішень домогосподарств — недостатнє заощадження, неучасть на фінансових ринках, недодиверсифікацію портфелів.

Паєнтко [19] проаналізувала українські фінансові аномалії за допомогою теорії ігор та встановила, що ймовірність сприятливого для вкладника результату у відносинах «вкладник–банк» становить лише 1/9 (11,1%), що пояснює глибоку недовіру до українських фінансових установ. Дослідження також виявило характерну поведінкову аномалію: 29,9% «іноземних» інвестицій в Україну походили з Кіпру — репатрійований вітчизняний капітал, що є поведінковою відповіддю на інституційну слабкість.

Особливий науковий інтерес становлять дослідження поведінки інвесторів в умовах воєнного стану. Дослідження Волинського національного університету імені Лесі Українки [35] ідентифікувало домінуючі упередження — неприйняття втрат, ефект статус-кво, надмірну впевненість, евристику доступності та стадно поведінку — і класифікувало три поведінкові стратегії інвесторів: «обережний прагматик», «емоційний інноватор» та «колективний спостерігач». У воєнний час нефінансові сигнали (особистість засновника, рекомендації авторитетів, контекст соціальних мереж) набувають підвищеного значення.

Шолудько та Гриціна [22] документували неприйняття ризику, якірний ефект та конформізм серед українських фермерів при виборі фінансових продуктів. Дослідницькі центри Чернівецького національного університету, Західноукраїнського національного університету та Сумського державного університету активно публікують у цій галузі.

6. *Від теорії до практики: подолання упереджень, підштовхування та технологічні рішення.* Когнітивні упередження мають вимірювану вартість.

Кендзія та Лемке [36] оцінили, що когнітивні та емоційні упередження систематично знижують інвестиційну дохідність на 1,31–1,56 в.п. щорічно. Вони ідентифікують чотири стратегії подолання упереджень: інвестиційні протоколи, побудовані на правилах, механізми попереднього зобов'язання, когнітивні техніки (тренінг ймовірностей, чек-листи, розгляд альтернатив) та технологічні інтервенції (табл. 4).

Таблиця 4. Практичні стратегії подолання когнітивних упереджень інвесторів

Стратегія	Механізм	Очікуваний ефект
Правилові протоколи	Заздалегідь визначені стоп-лоси, ребалансування за графіком, обмеження обороту	Зменшення ефекту диспозиції, надмірної торгівлі
Попереднє зобов'язання	Фіксація інвестиційної стратегії до отримання ринкової інформації	Зменшення стадної поведінки, емоційних рішень
Когнітивний тренінг	Вивчення теорії ймовірностей, ведення інвест-щоденника, розгляд контрфактичних сценаріїв	Зменшення надмірної впевненості, якірного ефекту
Автоматичне зарахування	Дефолтна участь у пенсійних планах із можливістю відмови (opt-out)	Підвищення участі з 49% до 86% (Мадріан, Ша, 2001)
Робото-едвайзери	Алгоритмічне управління портфелем, автоматичний ребалансінг	Зменшення ефекту диспозиції, покращення диверсифікації
Фінансова грамотність	Ігрові тренінги та навчальні програми з подолання упереджень	Ефект зберігається до 52 днів (Моревідж та ін.)

Джерела: Узагальнено автором на основі [36, 37].

Парадигматичною поведінковою інтервенцією є автоматичне зарахування до пенсійних планів. Мадріан та Ша [37] показали, що перехід від системи opt-in до автоматичного зарахування підвищив участь у пенсійному плані 401(k) з 49% до 86% — на 37 в.п. Водночас 76% автоматично зарахованих залишалися на дефолтному рівні внесків 3%, а 75% утримували весь баланс у дефолтному фонді грошового ринку, що демонструє як потужність, так і обмеження дефолтних налаштувань.

Висновки. Проведене дослідження поведінкових аспектів прийняття інвестиційних рішень в умовах невизначеності через призму теорії перспектив дає змогу стверджувати про надзвичайну стійкість емпіричних основ цієї теорії. Глобальна реплікація, здійснена у 19 країнах світу, підтвердила 94% прогнозів теорії, а модель ціноутворення активів на основі кумулятивної теорії перспектив демонструє здатність пояснити більшість із 23 відомих фондових аномалій. Це дозволяє позиціонувати теорію перспектив серед найбільш валідованих теорій у соціальних науках, що підтверджує її фундаментальне значення для розуміння механізмів прийняття фінансових рішень.

Результати дослідження свідчать, що коефіцієнт неприйняття втрат є реальним феноменом, хоча його

величина, ймовірно, є дещо меншою порівняно з канонічним значенням 2,25. Найсучасніші емпіричні оцінки розміщують цей коефіцієнт у діапазоні $\lambda \approx 1,5\text{--}2,0$ залежно від методології вимірювання та характеристик досліджуваної популяції. Масштабний мета-аналіз 607 оцінок встановив середнє значення $\lambda = 1,955$ з 95%-вим довірчим інтервалом [1,82; 2,10], що забезпечує надійну емпіричну основу для подальших досліджень та практичних застосувань.

Когнітивні упередження інвесторів мають чітко вимірювану економічну вартість, що проявляється у зниженні річної інвестиційної дохідності на 1,3–1,6 відсоткових пункти для типових інвесторів. Для найбільш впевнених у собі трейдерів ця величина може досягати 6,5 відсоткових пункти, що підкреслює практичну значущість розуміння та управління поведінковими факторами в інвестиційному процесі.

Дослідження демонструє, що нові ринки та кризові умови характеризуються посиленням поведінкових ефектів. Криптовалютні ринки виявляють амплітуду когнітивних упереджень, яка значно перевищує традиційні фінансові ринки, що зумовлено специфікою цього класу активів та особливостями інвесторської бази.

Пандемія COVID-19 засвідчила масштаб впливу емоційних факторів на інвестиційну поведінку, підтвердивши критичну роль поведінкових механізмів у періоди підвищеної невизначеності.

Нейрофінанси як міждисциплінарна галузь надають біологічне обґрунтування теорії перспектив через теорію ефективного кодування та методи нейровізуалізації. Зважування ймовірностей отримує пояснення як наслідок ефективного кодування ймовірнісної інформації мозком, що створює міст між когнітивною психологією та нейронауками у поясненні фінансової поведінки.

Український контекст демонструє специфічні поведінкові закономірності, які відображають особливості розвитку національного фінансового ринку. Глибока недовіра до фінансових інституцій, що проявляється у ймовірності сприятливого результату для вкладника лише 11,1%, репатріація капіталу через офшорні юрисдикції як поведінкова відповідь на інституційну слабкість, а також посилення неприйняття втрат та стадної поведінки в умовах воєнного стану формують унікальний профіль поведінкових факторів, що потребує подальшого вивчення.

Практичні інтервенції, спрямовані на подолання когнітивних упереджень, демонструють значну ефективність, проте мають певні обмеження. Автоматичне зарахування до пенсійних планів підвищує участь на 37 відсоткових пункти, однак може закріплювати субоптимальні дефолтні налаштування. Робото-едвайзери здатні зменшувати ефект диспозиції, але не усувають системний ринковий ризик. Це свідчить про необхідність комплексного підходу до управління поведінковими факторами.

Інтеграція когнітивної психології, фінансової економіки та технологічних інновацій робить поведінкові фінанси одним із найпродуктивніших напрямків сучасної соціальної науки. Подальший розвиток цієї галузі потребує поглиблення досліджень нейробіологічних основ фінансових рішень, вивчення поведінкових особливостей нових класів активів та розробки ефективних інструментів з подолання упереджень для різних категорій інвесторів.

ЛІТЕРАТУРА

1. Fama E. F. Efficient Capital Markets: A Review of Theory and Empirical Work. *Journal of Finance*. 1970. Vol. 25, No. 2. P. 383–417. <https://doi.org/10.2307/2325486>
2. Tversky A., Kahneman D. Judgment under Uncertainty: Heuristics and Biases. *Science*. 1974. Vol. 185, No. 4157. P. 1124–1131. <https://doi.org/10.1126/science.185.4157.1124>
3. Kahneman D., Tversky A. Prospect Theory: An Analysis of Decision under Risk. *Econometrica*. 1979. Vol. 47, No. 2. P. 263–291. <https://doi.org/10.2307/1914185>
4. Thaler R. H. Mental Accounting and Consumer Choice. *Marketing Science*. 1985. Vol. 4, No. 3. P. 199–214. <https://doi.org/10.1287/mksc.4.3.199>
5. Shiller R. J. Do Stock Prices Move Too Much to Be Justified by Subsequent Changes in Dividends? *American Economic Review*. 1981. Vol. 71. P. 421–436. URL: <https://www.aeaweb.org/aer/top20/71.3.421-436.pdf>
6. Shiller R. J. Irrational Exuberance. Princeton: Princeton University Press, 2000. 304 p.
7. Shefrin H., Statman M. The Disposition to Sell Winners Too Early and Ride Losers Too Long: Theory and Evidence. *The Journal of Finance*. 1985. Vol. 40, No. 3. P. 777–790. <https://doi.org/10.1111/j.1540-6261.1985.tb05002.x>
8. Odean T. Are Investors Reluctant to Realize Their Losses? *The Journal of Finance*. 1998. Vol. 53, No. 5. P. 1775–1798. <https://doi.org/10.1111/0022-1082.00072>
9. Barber B. M., Odean T. Trading is Hazardous to Your Wealth: The Common Stock Investment Performance of Individual Investors. *The Journal of Finance*. 2000. Vol. 55, No. 2. P. 773–806. <https://doi.org/10.1111/0022-1082.00226>
10. Barber B. M., Odean T. Boys Will Be Boys: Gender, Overconfidence, and Common Stock Investment. *The Quarterly Journal of Economics*. 2001. Vol. 116, No. 1. P. 261–292. <https://doi.org/10.1162/003355301556400>
11. De Bondt W. F. M., Thaler R. Does the Stock Market Overreact? *The Journal of Finance*. 1985. Vol. 40, No. 3. P. 793–805. <https://doi.org/10.2307/2327804>
12. Jegadeesh N., Titman S. Returns to Buying Winners and Selling Losers: Implications for Stock Market Efficiency. *The Journal of Finance*. 1993. Vol. 48, No. 1. P. 65–91. <https://doi.org/10.1111/j.1540-6261.1993.tb04702.x>
13. Ruggeri K., Ali S., Berge M. L., & oth. Replicating patterns of prospect theory for decision under risk. *Nature Human Behaviour*. 2020. Vol. 4. P. 622–633. <https://doi.org/10.1038/s41562-020-0886-x>
14. Barberis N., Jin L., Wang B. Prospect Theory and Stock Market Anomalies. *The Journal of Finance*. 2021. Vol. 76, No. 5. P. 2639–2687. <https://doi.org/10.1111/jofi.13061>
15. Frydman C., Camerer C. The Psychology and Neuroscience of Financial Decision Making. *Trends in Cognitive Sciences*. 2016. Vol. 20, No. 9. P. 661–675. <https://doi.org/10.1016/j.tics.2016.07.003>
16. Frydman C., Jin L. Efficient Coding and Risky Choice. *The Quarterly Journal of Economics*. 2022. Vol. 137, No. 1. P. 161–213. <https://doi.org/10.1093/qje/qjab031>
17. Illiashenko P. Behavioral Finance: History and Foundations. *Visnyk of the National Bank of Ukraine*. 2017. No. 239. P. 28–54. <https://doi.org/10.26531/vnbu2017.239.028>
18. Illiashenko P. Behavioral Finance: Household Investment and Borrowing Decisions. *Visnyk of the National Bank of Ukraine*. 2017. No. 242. P. 28–48. <https://doi.org/10.26531/vnbu2017.242.015>
19. Paientko T. Behavioral Aspects of Financial Anomalies in Ukraine. *ICT in Education, Research and Industrial Applications: Integration, Harmonization and Knowledge Transfer 2015*. (Lviv, Ukraine, May 14–16, 2015). Lviv Polytechnic National University. P. 214–224. URL: https://ceur-ws.org/Vol-1356/paper_106.pdf
20. Харабара В. М., Грешко Р. І., Третьякова О. Г. Поведінкові фінанси: сутність та основні теоретичні блоки. *Ефективна економіка*. 2021. № 4. <https://doi.org/10.32702/2307-2105-2021.4.105>
21. Кізима Т., Лободіна З., Горин В., Кізима А. Поведінкові фінанси як методологічний концепт дослідження публічних фінансів в Україні. *Світ фінансів*. 2022. № 4 (73). С. 8–21. <https://doi.org/10.35774/sf2022.04.008>
22. Шолудько О., Грицина О. Поведінкові аспекти використання фінансових продуктів у сільському господарстві в ході дизайн-мислення. *Вісник Львівського національного університету природокористування. Серія Економіка АПК*. 2025. № 32. С. 30–37. <https://doi.org/10.31734/economics2025.32.030>
23. Tversky A., Kahneman D. Advances in Prospect Theory: Cumulative Representation of Uncertainty. *Journal of Risk and Uncertainty*. 1992. Vol. 5. P. 297–323. <https://doi.org/10.1007/BF00122574>
24. Benartzi S., Thaler R. H. Myopic Loss Aversion and the Equity Premium Puzzle. *The Quarterly Journal of Economics*. 1995. Vol. 110, No. 1. P. 73–92. <https://doi.org/10.2307/2118511>
25. Gneezy U., Potters J. An Experiment on Risk Taking and Evaluation Periods. *The Quarterly Journal of Economics*. 1997. Vol. 112, No. 2. P. 631–645. <https://doi.org/10.1162/003355397555217>
26. Barberis N., Shleifer A., Vishny R. A Model of Investor Sentiment. *The Journal of Financial Economics*. 1998. Vol. 49, No. 3. P. 307–343. [https://doi.org/10.1016/S0304-405X\(98\)00027-0](https://doi.org/10.1016/S0304-405X(98)00027-0)
27. Barberis N., Huang M., Santos T. Prospect Theory and Asset Prices. *The Quarterly Journal of Economics*. 2001. Vol. 116, No. 1. P. 1–53. <https://doi.org/10.1162/003355301556310>
28. Brown A. L., Imai T., Vieider F. M., Camerer C. F. Meta-analysis of Empirical Estimates of Loss Aversion. *Journal of Economic Literature*. 2024. Vol. 62, No. 2. P. 485–516. <https://doi.org/10.1257/jel.20221698>
29. Walasek L., Mullett T. L., Stewart N. A Meta-analysis of Loss Aversion in Risky Contexts. *Journal of Economic Psychology*. 2024. Vol. 103. Art. 102740. <https://doi.org/10.1016/j.joep.2024.102740>
30. Ortmann R., Pelster M., Wengerek S. T. COVID-19 and Investor Behavior. *Finance Research Letters*. 2020. Vol. 37. Art. 101717. <https://doi.org/10.1016/j.frl.2020.101717>

31. Yuan Y., Wang H., Jin X. Pandemic-driven Financial Contagion and Investor Behavior: Evidence from the COVID-19. *International Review of Financial Analysis*. 2022. Vol. 83. Art. 102315. <https://doi.org/10.1016/j.irfa.2022.102315>
32. Yadav M. Behavioral Biases of Cryptocurrency Investors: A Prospect Theory Model to Explain Cryptocurrency Returns. *Review of Behavioral Finance*. 2024. Vol. 16, No. 4. P. 643–667. <https://doi.org/10.1108/RBF-07-2023-0172>
33. Kaur M., Jain J., Sood K. “All are Investing in Crypto, I Fear of Being Missed Out”: Examining the Influence of Herding, Loss Aversion, and Overconfidence in the Cryptocurrency Market with the Mediating Effect of FOMO. *Quality & Quantity*. 2024. Vol. 58. P. 2237–2263. <https://doi.org/10.1007/s11135-023-01739-z>
34. Bayramoğlu G., Öztürk O. Systematic and Bibliometric Review of Neuroeconomics and Neurofinance Research: Current Status, Thematic Trends, and Future Directions. *Journal of Economic Surveys*. 2025. Vol. 39, No. 5. P. 1883–1906. <https://doi.org/10.1111/joes.12676>
35. Данилюк Т., Дмитрук А. Організаційне проектування, мотивація та поведінкові детермінанти інвестиційних рішень. *Економічний часопис Волинського національного університету імені Лесі Українки*. 2025. Т. 4, № 44. С. 222–230. <https://doi.org/10.29038/2786-4618-2025-04-222-230>
36. Kendzia M. J., Lemke J. Investment Didactics: Educating Investors to Overcome Biases in Decision-Making. *SSRN Working Paper*. 2025. September 16. URL: <https://ssrn.com/abstract=5498599>
37. Madrian B. C., Shea D. F. The Power of Suggestion: Inertia in 401(k) Participation and Savings Behavior. *The Quarterly Journal of Economics*. 2001. Vol. 116, No. 4. P. 1149–1187. <https://doi.org/10.1162/003355301753265543>
38. Samuelson W., Zeckhauser R. Status Quo Bias in Decision Making. *Journal of Risk and Uncertainty*. 1988. Vol. 1. P. 7–59. <https://doi.org/10.1007/BF00055564>
39. Lakonishok J., Shleifer A., Vishny R. W. The Impact of Institutional Trading on Stock Prices. *Journal of Financial Economics*. 1992. Vol. 32, No. 1. P. 23–43. [https://doi.org/10.1016/0304-405X\(92\)90023-Q](https://doi.org/10.1016/0304-405X(92)90023-Q)
40. Thaler R. H. Mental Accounting Matters. *Journal of Behavioral Decision Making*. 1999. Vol. 12, No. 3. P. 183–206. [https://doi.org/10.1002/\(SICI\)1099-0771\(199909\)12:3<183::AID-BDM318>3.0.CO;2-F](https://doi.org/10.1002/(SICI)1099-0771(199909)12:3<183::AID-BDM318>3.0.CO;2-F)

Надійшла до редакції 20.01.2026 р.

Прийнята до друку 05.03.2026 р.

Опублікована 29.05.2026 р.

REFERENCES

1. Fama, E. F. (1970). Efficient Capital Markets: A Review of Theory and Empirical Work. *The Journal of Finance*, 25(2), 383–417. <https://doi.org/10.2307/2325486>
2. Tversky, A., & Kahneman, D. (1974). Judgment under Uncertainty: Heuristics and Biases. *Science*, 185(4157), 1124–1131. <https://doi.org/10.1126/science.185.4157.1124>
3. Kahneman, D., & Tversky, A. (1979). Prospect Theory: An Analysis of Decision under Risk. *Econometrica*, 47(2), 263–291. <https://doi.org/10.2307/1914185>
4. Thaler, R. H. (1985). Mental Accounting and Consumer Choice. *Marketing Science*, 4(3), 199–214. <https://doi.org/10.1287/mksc.4.3.199>
5. Shiller, R. J. (1981). Do Stock Prices Move Too Much to Be Justified by Subsequent Changes in Dividends? *American Economic Review*, 71, 421–436. <https://www.aeaweb.org/aer/top20/71.3.421-436.pdf>
6. Shiller, R. J. (2000). *Irrational Exuberance*. Princeton: Princeton University Press.
7. Shefrin, H., & Statman, M. (1989). The Disposition to Sell Winners Too Early and Ride Losers Too Long: Theory and Evidence. *The Journal of Finance*, 40(3), 777–790. <https://doi.org/10.1111/j.1540-6261.1985.tb05002.x>
8. Odean, T. (1998). Are Investors Reluctant to Realize Their Losses? *The Journal of Finance*, 53(5), 1775–1798. <https://doi.org/10.1111/0022-1082.00072>
9. Barber, B. M., & Odean, T. (2000). Trading is Hazardous to Your Wealth: The Common Stock Investment Performance of Individual Investors. *The Journal of Finance*, 55(2), 773–806. <https://doi.org/10.1111/0022-1082.00226>
10. Barber, B. M., & Odean, T. (2001). Boys Will Be Boys: Gender, Overconfidence, and Common Stock Investment. *The Quarterly Journal of Economics*, 116(1), 261–292. <https://doi.org/10.1162/003355301556400>
11. De Bondt, W. F. M., & Thaler, R. (1985). Does the Stock Market Overreact? *The Journal of Finance*, 40(3), 793–805. <https://doi.org/10.2307/2327804>
12. Jegadeesh, N., & Titman, S. (1993). Returns to Buying Winners and Selling Losers: Implications for Stock Market Efficiency. *The Journal of Finance*, 48(1), 65–91. <https://doi.org/10.1111/j.1540-6261.1993.tb04702.x>
13. Ruggeri, K., Ali, S., Berge, M. L., & oth. (2020). Replicating patterns of prospect theory for decision under risk. *Nature Human Behaviour*, 4, 622–633. <https://doi.org/10.1038/s41562-020-0886-x>
14. Barberis, N., Jin, L., & Wang, B. (2021). Prospect Theory and Stock Market Anomalies. *The Journal of Finance*, 76(5), 2639–2687. <https://doi.org/10.1111/jofi.13061>
15. Frydman, C., & Camerer, C. (2016). The Psychology and Neuroscience of Financial Decision Making. *Trends in Cognitive Sciences*, 20(9), 661–675. <https://doi.org/10.1016/j.tics.2016.07.003>
16. Frydman, C., & Jin, L. (2022). Efficient Coding and Risky Choice. *The Quarterly Journal of Economics*, 137(1), 161–213. <https://doi.org/10.1093/qje/qjab031>
17. Illiashenko, P. (2017). Behavioral Finance: History and Foundations. *Visnyk of the National Bank of Ukraine*, 239, 28–54. <https://doi.org/10.26531/vnbu2017.239.028>
18. Illiashenko, P. (2017). Behavioral Finance: Household Investment and Borrowing Decisions. *Visnyk of the National Bank of Ukraine*, 242, 28–48. <https://doi.org/10.26531/vnbu2017.242.015>

19. Paientko, T. (2015, May 14–16). Behavioral Aspects of Financial Anomalies in Ukraine. *Proceedings of the ICT in Education, Research and Industrial Applications: Integration, Harmonization and Knowledge Transfer 2015* (pp. 214–224). Lviv Polytechnic National University. https://ceur-ws.org/Vol-1356/paper_106.pdf
20. Kharabara, V., Greshko, R., & Tretyakova, O. (2021). Behavioral Finance: Essence and Basic Theoretical Blocks. *Efektivna ekonomika*, 4. <https://doi.org/10.32702/2307-2105-2021.4.105> [in Ukrainian].
21. Kizyma, T., Lobodina, Z., Horyn, V., & Kizyma, A. (2022). Behavioral Finance as a Methodological Concept of Public Finance Research in Ukraine. *World of finance*, 4(73), 8–21. <https://doi.org/10.35774/sf2022.04.008> [in Ukrainian].
22. Sholudko, O., & Hrytsyna, O. (2025). Behavioural Aspects of Using Financial Products in Agriculture Through Design Thinking. *Bulletin of Lviv National Environmental University. Series "AIC Economics"*, 32, 30–37. <https://doi.org/10.31734/economics2025.32.030> [in Ukrainian].
23. Tversky, A., & Kahneman, D. (1992). Advances in Prospect Theory: Cumulative Representation of Uncertainty. *Journal of Risk and Uncertainty*, 5, 297–323. <https://doi.org/10.1007/BF00122574>
24. Benartzi, S., & Thaler, R. H. (1995). Myopic Loss Aversion and the Equity Premium Puzzle. *The Quarterly Journal of Economics*, 110(1), 73–92. <https://doi.org/10.2307/2118511>
25. Gneezy, U., & Potters, J. (1997). An Experiment on Risk Taking and Evaluation Periods. *The Quarterly Journal of Economics*, 112(2), 631–645. <https://doi.org/10.1162/003355397555217>
26. Barberis, N., Shleifer, A., & Vishny, R. A. (1998). Model of Investor Sentiment. *The Journal of Financial Economics*, 49(3), 307–343. [https://doi.org/10.1016/S0304-405X\(98\)00027-0](https://doi.org/10.1016/S0304-405X(98)00027-0)
27. Barberis, N., Huang, M., & Santos, T. (2001). Prospect Theory and Asset Prices. *The Quarterly Journal of Economics*, 116(1), 1–53. <https://doi.org/10.1162/003355301556310>
28. Brown, A. L., Imai, T., Vieider, F. M., & Camerer, C. F. (2024). Meta-analysis of Empirical Estimates of Loss Aversion. *Journal of Economic Literature*, 62(2), 485–516. <https://doi.org/10.1257/jel.20221698>
29. Walasek, L., Mullett, T. L., & Stewart, N. (2024). A Meta-analysis of Loss Aversion in Risky Contexts. *Journal of Economic Psychology*, 103, 102740. <https://doi.org/10.1016/j.joep.2024.102740>
30. Ortmann, R., Pelster, M., & Wengerek, S. T. (2020). COVID-19 and Investor Behavior. *Finance Research Letters*, 37, 101717. <https://doi.org/10.1016/j.frl.2020.101717>
31. Yuan, Y., Wang, H., & Jin, X. (2022). Pandemic-driven Financial Contagion and Investor Behavior: Evidence from the COVID-19. *International Review of Financial Analysis*, 83, 102315. <https://doi.org/10.1016/j.irfa.2022.102315>
32. Yadav, M. (2024). Behavioral Biases of Cryptocurrency Investors: A Prospect Theory Model to Explain Cryptocurrency Returns. *Review of Behavioral Finance*, 16(4), 643–667. <https://doi.org/10.1108/RBF-07-2023-0172>
33. Kaur, M., Jain, J., & Sood, K. (2024). “All are Investing in Crypto, I Fear of Being Missed Out”: Examining the Influence of Herding, Loss Aversion, and Overconfidence in the Cryptocurrency Market with the Mediating Effect of FOMO. *Quality & Quantity*, 58, 2237–2263. <https://doi.org/10.1007/s11135-023-01739-z>
34. Bayramoglu, G., & Öztürk, O. (2025). Systematic and Bibliometric Review of Neuroeconomics and Neurofinance Research: Current Status, Thematic Trends, and Future Directions. *Journal of Economic Surveys*, 39(5), 1883–1906. <https://doi.org/10.1111/joes.12676>
35. Danyliuk, T., & Dmytruk, A. (2025). Organizational Design and Behavioral Determinants of Investment Decisions. *Economic Journal of Lesya Ukrainka Volyn National University*, 4(44), 222–230. <https://doi.org/10.29038/2786-4618-2025-04-222-230> [in Ukrainian].
36. Kendzia, M. J., & Lemke, J. (2025, September 16). Investment Didactics: Educating Investors to Overcome Biases in Decision-Making. *SSRN Working Paper*. <https://ssrn.com/abstract=5498599>
37. Madrian, B. C., & Shea, D. F. (2001). The Power of Suggestion: Inertia in 401(k) Participation and Savings Behavior. *The Quarterly Journal of Economics*, 116(4), 1149–1187. <https://doi.org/10.1162/003355301753265543>
38. Samuelson, W., & Zeckhauser, R. (1988). Status Quo Bias in Decision Making. *Journal of Risk and Uncertainty*, 1, 7–59. <https://doi.org/10.1007/BF00055564>
39. Lakonishok, J., Shleifer, A., & Vishny, R. W. (1992). The Impact of Institutional Trading on Stock Prices. *Journal of Financial Economics*, 32(1), 23–43. [https://doi.org/10.1016/0304-405X\(92\)90023-Q](https://doi.org/10.1016/0304-405X(92)90023-Q)
40. Thaler, R. H. (1999). Mental Accounting Matters. *Journal of Behavioral Decision Making*, 12(3), 183–206. [https://doi.org/10.1002/\(SICI\)1099-0771\(199909\)12:3<183::AID-BDM318>3.0.CO;2-F](https://doi.org/10.1002/(SICI)1099-0771(199909)12:3<183::AID-BDM318>3.0.CO;2-F)

Received: 20.01.2026

Accepted: 05.03.2026

Published: 29.05.2026

Пожуєв Д. О. Поведінкові аспекти прийняття інвестиційних рішень в умовах невизначеності: аналіз через призму теорії перспектив

У статті досліджено поведінкові аспекти прийняття інвестиційних рішень в умовах невизначеності крізь призму теорії перспектив Канемана та Тверського. Систематизовано теоретичні засади поведінкових фінансів, проаналізовано математичний апарат кумулятивної теорії перспектив (функцію цінності, функцію зважування ймовірностей, механізм референтної точки), ідентифіковано та класифіковано ключові когнітивні упередження інвесторів - неприйняття втрат, ефект диспозиції, надмірну впевненість, якірний ефект, стадну поведінку, ментальний облік. Запропоновано практичні рекомендації щодо підштовхування та технологічних рішень для подолання когнітивних упереджень.

Ключові слова: поведінкові фінанси, теорія перспектив, неприйняття втрат, когнітивні упередження, ефект диспозиції, інвестиційні рішення, невизначеність.

Pozhuiev D. Behavioral aspects of investment decision-making under uncertainty: analysis through the lens of prospect theory

This study provides an expanded and integrative analysis of behavioral determinants of investment decision-making under conditions of uncertainty, grounded in the conceptual framework of Kahneman and Tversky's prospect theory. The research systematizes the evolution of behavioral finance from its foundational assumptions to contemporary empirical developments, emphasizing the transition from expected utility theory to cumulative prospect theory (CPT). Particular attention is devoted to the formal structure of CPT, including the S-shaped value function, asymmetric loss aversion, nonlinear probability weighting, and the endogenous formation of reference points that shape investor perception of gains and losses.

The paper identifies and classifies core cognitive biases influencing financial behavior—loss aversion, the disposition effect, overconfidence, anchoring, herding behavior, and mental accounting—demonstrating their systemic interaction within real-world market environments. Drawing on empirical findings, the study explains major market anomalies through the prism of prospect theory, including the equity premium puzzle, momentum and reversal patterns, excess volatility, and speculative bubble formation.

Recent international evidence (2019–2025) is critically synthesized, including large-scale cross-country replications of prospect theory confirming the robustness of its predictions, behavioral distortions observed during the COVID-19 crisis, bias amplification in cryptocurrency markets, and insights from neurofinance regarding neural correlates of risk perception. A distinct contribution of the article lies in incorporating the Ukrainian context, analyzing investor reactions under martial law, heightened macroeconomic instability, and structural market transformation.

The study develops practical implications focused on debiasing mechanisms, behavioral nudging, AI-driven decision-support tools, and institutional design aimed at enhancing financial resilience. The results contribute to a deeper theoretical understanding of bounded rationality and provide applied recommendations for improving the quality of investment decisions in turbulent economic systems.

Keywords: behavioral finance, prospect theory, loss aversion, cognitive biases, disposition effect, investment decisions, uncertainty.

Формат цитування:

Пожуєв Д. О. Поведінкові аспекти прийняття інвестиційних рішень в умовах невизначеності: аналіз через призму теорії перспектив. *Вісник економічної науки України*. 2026. № 1 (50). С. 201-209. [https://doi.org/10.37405/3041-1629.2026.1\(50\).201-209](https://doi.org/10.37405/3041-1629.2026.1(50).201-209)

Pozhuiev, D. (2026). Behavioral aspects of investment decision-making under uncertainty: analysis through the lens of prospect theory. *Visnyk ekonomichnoi nauky Ukrainy*, 1(50), 201-209. [https://doi.org/10.37405/3041-1629.2026.1\(50\).201-209](https://doi.org/10.37405/3041-1629.2026.1(50).201-209)

Віталій Ігорович Островецький,

канд. екон. наук,

ORCID 0000-0003-3985-5236

e-mail: v.ostrovetsky@gmail.com

м. Київ

РЕСУРСНИЙ ПОТЕНЦІАЛ, РИЗИКИ ДЕРЖАВНО-ПРИВАТНОГО ПАРТНЕРСТВА ТА ЕКОНОМІЧНА БЕЗПЕКА: КАУЗАЛЬНИЙ ПІДХІД ДО ФОРМАЛІЗАЦІЇ ВЗАЄМОЗВ'ЯЗКІВ

Актуальність. В умовах макроекономічної нестабільності, обмеженості бюджетних ресурсів та фокусування інтересів і зусиль держави та приватного сектору економіки на післявоєнне відновлення економіки України особливої актуальності набуває використання механізмів державно-приватного партнерства (ДПП) як інструменту залучення інвестицій і розвитку інфраструктури. Слабкість інституційного середовища, обмежений ресурсний потенціал та недостатня ефективність управління ризиками ДПП створюють суттєві загрози економічній безпеці регіонів та підприємницьких структур. У цьому контексті зростає потреба у формалізації причинно-наслідкових зв'язків між ресурсами, ризиками ДПП та економічною безпекою, що дозволяє підвищити обґрунтованість управлінських рішень і забезпечити проактивне управління ризиками в ДПП-проектах.

Метою статті є теоретичне обґрунтування та розроблення формалізованої каузальної моделі впливу ресурсного потенціалу на ризики державно-приватного партнерства та економічну безпеку підприємств і регіонів на основі інтеграції економіко-математичних методів і підходів міжнародних організацій. Для досягнення поставленої мети визначено такі завдання:

- узагальнити теоретико-методологічні підходи до визначення ресурсного потенціалу регіону, ризиків та економічної безпеки учасників ДПП-проектів, а також до формалізації причинно-наслідкових зв'язків в економічних системах;

- обґрунтувати застосування каузальних економіко-математичних моделей для аналізу впливу ресурсів на ризики ДПП та рівень економічної безпеки;

- розробити та апробувати три-шарову каузальну модель «ресурси → ризики ДПП → економічна безпека» з урахуванням ролі інституційної спроможності та механізму Value for Money (VfM).

Огляд літературних джерел. У сучасній науковій літературі проблематика ДПП розглядається кризь призму ефективності розподілу ризиків, інституційної якості та оптимізації контрактних відносин. Е. Ескомб обґрунтовує ДПП як інструмент залучення приватного капіталу до фінансування інфраструктури за умови ефективного розподілу ризиків між державою та приватним сектором. Автор наголошує, що ключовими детермінантами успішності ДПП-проектів є фінансова структуризація, належна оцінка VfM та здатність партнерів до управління складними контрактами [6].

З позицій інституційної економіки вагомий внесок зробили Е. Юсса та Д. Мартімор, які розробили мікроекономічну теорію ДПП, акцентуючи увагу на

проблемах стимулювання, асиметрії інформації та дизайну контрактів. Їх підхід доводить, що ефективність ДПП залежить від оптимального поєднання функцій будівництва та експлуатації, а також від правильного розподілу ризиків між сторонами ДПП-контракту [6].

Водночас Дж. Ходж і С. Грів у своїх дослідженнях підкреслюють, що ефективність ДПП значною мірою залежить від якості інституційного середовища, прозорості управління та політичної стабільності. Вони акцентують увагу на тому, що навіть за наявності достатніх фінансових ресурсів слабкі інституції можуть нівелювати потенційні переваги ДПП, підвищуючи трансакційні витрати та ризики [4].

Отже, існуючі підходи до аналізу ДПП концентруються переважно на окремих аспектах взаємних стосунків партнерів, зокрема, фінансовій ефективності, дизайні контрактів або інституційній якості. Запропонований у статті підхід інтегрує ці напрями в єдину каузальну модель, де ресурсний потенціал виступає вихідною умовою, ризики ДПП виконують роль проміжної (опосередковуючої) змінної, а економічна безпека розглядається через як інтегральний результуючий показник, що дозволяє розширити комплексне бачення механізмів функціонування ДПП.

Формалізація причинно-наслідкового механізму впливу ресурсного потенціалу на ризики ДПП та економічну безпеку підприємств є ключовим елементом стратегічного управління в умовах нестабільного економічного середовища. У теорії формалізацію причинно-наслідкових залежностей розглядають як процес переходу від якісних уявлень про структурні взаємодії в системі економічної безпеки до логіко-математичних моделей, здатних описувати ці взаємозв'язки у вигляді функцій, рівнянь або показників впливу. Такий підхід дозволяє визначити фактори, що зумовлюють кризові явища, оцінити силу наслідків та прогнозувати ефекти політичних рішень [11, 13].

Формально відобразити складні взаємозв'язки між показниками економічної безпеки, що є важливим для прогнозування та політичного аналізу дають змогу причинно-наслідкові (каузальні) моделі. Квантифікування впливу змінних і оцінювання їхньої сили та напрямку здійснюється за допомогою математичних інструментів, як то структурні рівняння, VAR-моделі тощо. Міжнародні організації (OECD, IMF, World Bank, UN) видають основні стандартизовані індикатори та аналітичні підходи які можуть бути інтегровані у формальні моделі для порівнянь між країнами й оцінювання впливу політик [7,10].

Така формалізація сприяє розробленню політик, які не лише реагують на ризики, але й дозволяють

управляти ними проактивно через прогнозування причинно-наслідкових ланцюгів.

Структурні моделі рівнянь (SEM) дозволяють формувати кілька рівнянь одночасно, де кожна змінна є пояснюваною та пояснювальною. Це дає змогу оцінювати прямі та непрямі впливи елементів системи. Vector Autoregression (VAR) використовується для моделювання динамічних взаємозв'язків змінних у часі та передачі шоків між секторами [8].

ОЕСР створила набір показників економічної вразливості та резильєнтності, які допомагають формалізувати механізми економічних ризиків, включно з фінансовими, бюджетними та зовнішніми дисбалансами, а також поширення ризиків між країнами (spillover-ефекти). МВФ оцінює фінансову стабільність та вплив політичних і макроекономічних чинників на ризики. Світовий банк аналізує структурні детермінанти ризиків, такі як борг і макроекономічна стабільність, і пропонує моделі для прогнозування криз. ООН у World Social Report показує, як соціальна нерівність впливає на економічну вразливість домогосподарств і національну економічну безпеку. [5, 12, 17].

Таким чином, відомі причинно-наслідкові моделі функціонують за принципом, що високий ресурсний потенціал підприємства підвищує здатність виявляти, оцінювати та управляти ризиками ДПП, що безпосередньо впливає на рівень економічної безпеки. За інших обставин, дефіцит ресурсів підвищує ймовірність ризиків політичного, фінансового, операційного та регуляторного характеру, що створює загрозу фінансовій стійкості та стратегічним інтересам партнерів ДПП-проекту [3, 16].

Фінансові ресурси визначають спроможність підприємства покривати непередбачувані витрати та інвестувати у модернізацію інфраструктури, що зменшує ймовірність збитків від операційних та ринкових ризиків [2]. Людський капітал і експертні знання дозволяють прогнозувати ризики, підвищуючи ефективність оцінки «цінності за гроші» (Value for Money, VfM) та знижуючи ризик неоптимальних рішень [15].

У каузальних моделях ризики ДПП виступають критичним проміжним елементом між ресурсами та економічною безпекою. У проектах ДПП виділяють дві основні категорії ризиків. Політичні та регуляторні ризики, тобто зміни законодавства або нестабільна політична ситуація, у ДПП-контрактах, як правило, несе держава [9].

Фінансові та інвестиційні (невідповідність доходів очікуваним показникам або дефіцит фінансування) [18], а також операційні ризики (технічні збої, недостатня компетентність персоналу) [3] перекладаються на приватних учасників ДПП-проектів.

Система управління ризиками в ДПП-контрактах конструюється таким чином, щоб можна було трансформувати ресурсний потенціал у механізми зниження вразливості ДП-проекту та підвищення його функціональної стійкості. Наприклад, наявність страхових резервів, фінансових буферів та дієвих антикризових стратегій зменшує вплив несприятливих подій на фінансову стійкість ДПП-проекту [16]. Розвинений ресурсний потенціал регіону закладає підґрунтя для здатності реалізувати ДПП-ініціативи. Одночасна присутність кваліфікованих людських і технологічних ресурсів сприяє ефективному дизайну проектів ДПП, детермінуючи синергетичні ефекти, що виникають між компонентами ресурсного потен-

ціалу, людським капіталом та технологічними інноваціями зокрема.

Отже, економічна безпека підприємства у контексті ДПП може бути визначена як здатність сторін ДПП-контракту витримувати зовнішні та внутрішні ризики без втрати стратегічних позицій та фінансової стабільності. Високий рівень ресурсного потенціалу у поєднанні із ефективною системою управління ризиками дозволяє зменшити вразливість ДПП-проекту до шоків, підвищує його інвестиційну привабливість та сприяє довгостроковій стійкості партнерських стосунків [9, 15].

Інституційна спроможність регіону, що включає правове регулювання ДПП, адміністративна ефективність, прозорість і підзвітність, виконує роль модератора. Вона визначає, чи потенціал регіону може бути трансформований у конкретні проекти, що залучають приватні інвестиції. Сильні інституції знижують невизначеність і транзакційні витрати, підвищуючи інвестиційну привабливість певної території.

Реалізація інфраструктурних ДПП-проектів мобілізує ресурси приватного сектору, трансформуючи їх у реальну економічну діяльність. Адже, саме структура та якість проектного дизайну контракту впливають на формування вдалих фінансових потоків. Відбір проектів здійснюється за критерієм рівня потенціалу щодо створення суспільної цінності із оцінкою механізмів розподілу ризиків і доходів між державою та приватним партнером.

В теорії, фінансові потоки й інвестиційна привабливість визнаються ядром інвестиційної безпеки. Якщо ця ланка слабка, економічний агент ризикує зіткнутися із дефіцитом фінансування, перевантаженням боргу або недовірою до державних гарантій [16]. Отже, інвестиційна безпека прямо впливає на економічну безпеку регіону. Сталий доступ до капіталу, збалансовані фінансові зобов'язання та адекватне управління ризиками зменшують макроекономічну нестабільність і сприяють зростанню.

На рис. 1 зображено три-шарову модель, яка демонструє, що якість ресурсно-інституційного середовища визначає ефективність ДПП-проекту. Фінансові потоки є каналом передачі впливу ДПП-проектів на макрорезультати. При цьому, основним механізмом відбору ефективних рішень для управління ДПП-проектом зазначається VfM [16].

Запропонована три-шарова модель відображає каузальний (причинно-наслідковий) зв'язок між ресурсною базою регіону, механізмами реалізації ДПП та досягненням економічної безпеки. Модель структурована за логікою «вхід → трансформація → результат», що дозволяє комплексно пояснити процес формування економічної стійкості регіону та учасників ДПП-проекту.

Перший рівень моделі формує початкові умови функціонування ДПП. Ключовим елементом системи партнерських відносин є ресурсний потенціал регіону, який включає фінансові, виробничі, трудові та технологічні ресурси, що визначають здатність регіону до сталого економічного розвитку. Важливу роль відіграє інституційна спроможність регіону, яка охоплює якість нормативно-правового середовища, ефективність державного управління на регіональному рівні, а також рівень прозорості та підзвітності. У сукупності ці компоненти формують інституційно-ресурсну базу, яка визначає можливість ініціювання, відбору та ефективного структурування ДПП-проектів.

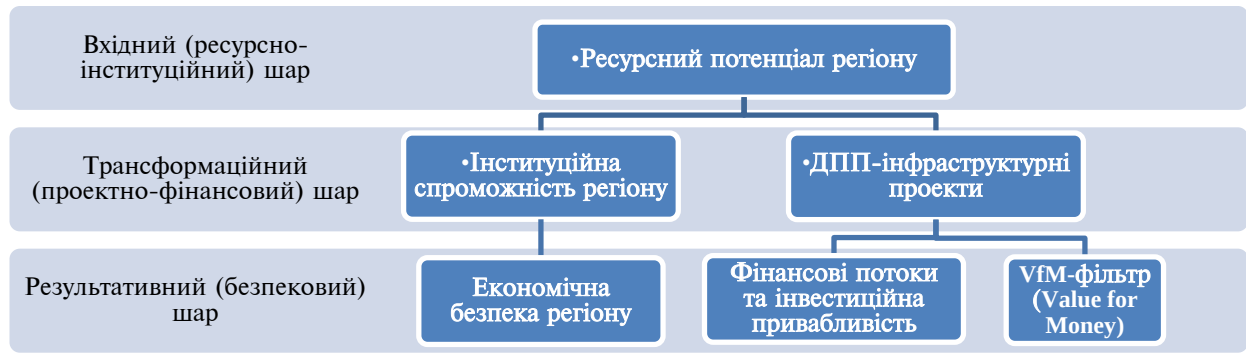

Рисунок 1. Три-шарова каузальна модель формування економічної безпеки регіону в умовах державно-приватного партнерства

Другий рівень, на якому знаходиться інституційна спроможність регіону, відображає процес перетворення ресурсів у конкретні економічні результати. Центральним елементом виступають інфраструктурні ДПП-проекти, які забезпечують реалізацію суспільно значущих інвестицій за рахунок об'єднання державного та приватного капіталу. Важливим аспектом партнерських стосунків є справедливий та ефективний розподіл ризиків і доходів між партнерами.

Окрему роль у моделі відіграє механізм VfM, який виступає селекційним фільтром для відбору економічно доцільних проектів і мінімізації фінансових ризиків. Доповнює цей рівень блок фінансових потоків та інвестиційної привабливості, який відображає мобілізацію державного та приватного фінансування, доступ до довгострокового капіталу, а також формування інвестиційного мультиплікаційного ефекту. Таким чином, трансформаційний шар забезпечує конверсію потенціалу у реальні інвестиції та інфраструктурний розвиток.

Третій рівень відображає кінцеві системні ефекти функціонування ДПП. Фінансові потоки та ефективність проектів трансформуються у економічну безпеку регіону, яка проявляється через підвищення стійкості до зовнішніх і внутрішніх шоків, зміцнення конкурентоспроможності, стан та динаміку розвитку інфраструктури, що є основою для забезпечення сталого соціально-економічного розвитку.

У цьому контексті економічна безпека, яка є похідною від ефективності інвестиційних процесів, розглядається як інтегральний результат взаємодії ресурсних, інституційних та інвестиційних факторів межах ДПП. Високий рівень ресурсного потенціалу дозволяє планувати проекти ДПП із мінімізацією ризиків, що безпосередньо впливає на макроекономічну стабільність і економічну безпеку регіону [10, 16]. В умовах післявоєнного відновлення України ефективно управління економічною безпекою регіонів має визначатися спроможністю держави використовувати ресурсний потенціал регіону для реалізації довгострокових інвестиційних проектів, ДПП зокрема. Однак, ДПП-проекти, які реалізуються без належного управління ризиками, можуть детермінувати значні фінансові та операційні загрози, що впливають на економічну безпеку регіону та держави в цілому.

Ризики ДПП виступають посередником між ресурсним потенціалом та економічною безпекою. Недостатній ресурсний потенціал обмежує здатність держави ефективно оцінювати та контролювати ці ризики, що знижує рівень економічної безпеки. В

свою чергу, достатній потенціал сприяє розробці механізмів контролю і управління ризиками, зменшуючи їх негативний вплив на бюджет і макроекономічну стабільність.

На рис. 2 зображено абстрактну схему, яка ілюструє механізм взаємодії ресурсного потенціалу регіону, ризиків, що виникають у процесі реалізації ДПП-проектів, а також рівня економічної безпеки учасників ДПП-проекту. Схема демонструє, що ресурсний потенціал виступає первинною детермінантою здатності держави ефективно планувати та управляти ДПП, а ризики ДПП є посередником між ресурсами та економічною безпекою.

Ресурси учасників ДПП-проектів можна поділити на чотири основні категорії. Фінансові ресурси включають бюджетну спроможність та можливості залучення інвестицій, тобто забезпечують фінансування проектів ДПП та розширюючи можливості поглинання фінансових навантажень. Інституційні ресурси охоплюють законодавчу та регуляторну базу, а також управлінські можливості учасників ДПП-проекту. Вони забезпечують прозорість процесів, чіткий розподіл ризиків та контроль за виконанням угод.

Інфраструктура (матеріальні об'єкти і технології), підтримують реалізацію проектів. Наявність сучасних технологій та ефективної інфраструктури знижує операційні ризики. Людський капітал (кваліфікація, експертиза та управлінські компетенції) впливає на здатність оцінювати ризики та приймати обґрунтовані рішення в процесі реалізації ДПП-проектів. Ці ресурси формують вплив на ризики ДПП, як це показано стрілками у схемі.

Ризики ДПП виступають посередником, через який ресурсний потенціал трансформується в наслідки для економічної безпеки. Ресурси можуть зменшувати ризики або, за їхньої нестачі, посилювати їх. Наприклад, слабкі інституційні ресурси підвищують ймовірність фінансових або політичних ризиків. Кінцевим результатом взаємодії ресурсів і ризиків ДПП є забезпечення економічної безпеки партнерів ДПП.

Таким чином, схема формалізує причинно-наслідковий ланцюг:

Ресурси → **Ризики ДПП** → **Економічна безпека**, що дозволяє науково оцінювати, які ресурси і в яких пропорціях необхідно мобілізувати для мінімізації ризиків та зміцнення економічної безпеки ДПП. Системний підхід до управління ДПП-проектами дозволяє моделювати вплив ресурсного потенціалу на економічну безпеку та використовувати аналітично-облікові інструменти для оцінки ризиків.

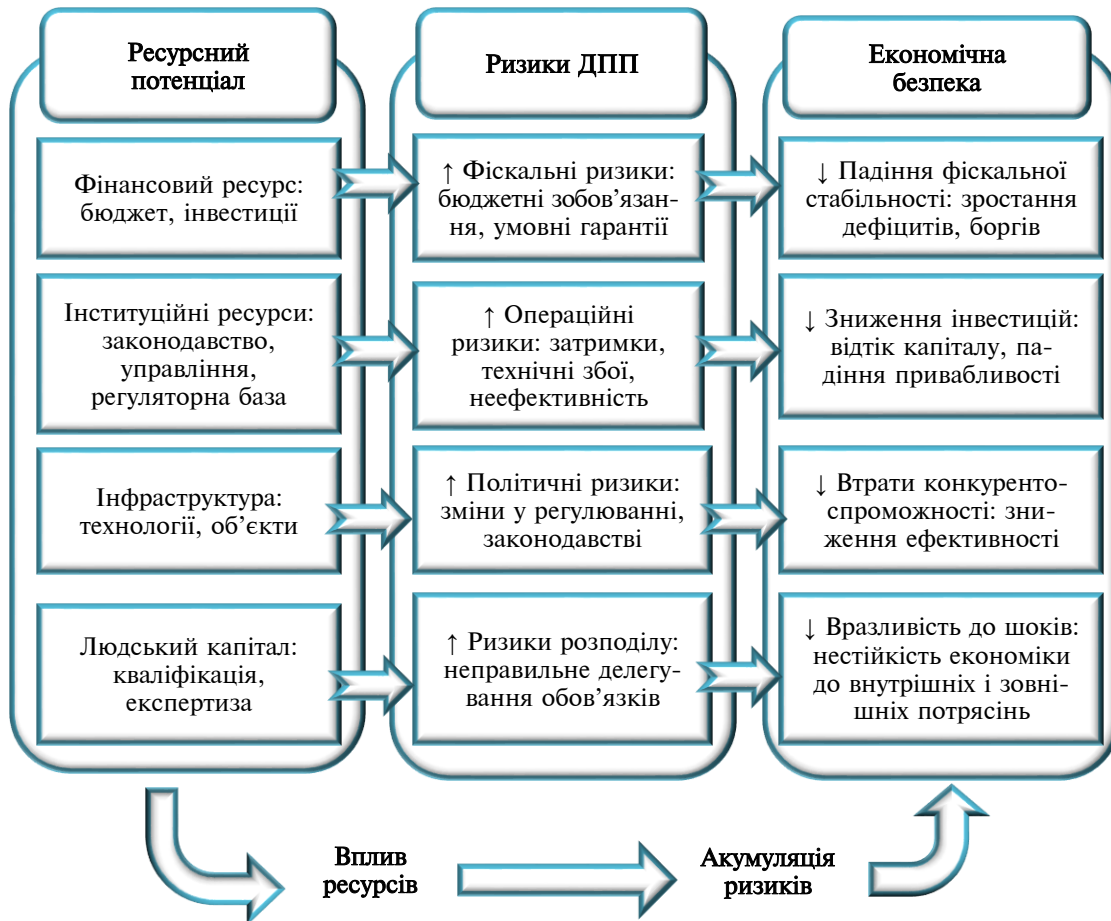

Рис. 2. Каузальний ланцюг: ресурси – ризики ДПП – економічна безпека
Джерело: складено автором.

Причинно-наслідкові механізми можна формалізувати через логіко-математичні моделі, які дозволяють відокремлювати прямі та непрямі ефекти між елементами системи. Формалізація таких зв'язків є критичною для системного аналізу та розробки політик з підвищення стійкості економіки. Це дозволяє досліджувати вплив кожного елемента на інтегральний рівень економічної безпеки та прогнозувати наслідки політичних рішень.

На рис. 3 зображено схему, що ілюструє структурні причинно-наслідкові зв'язки між ключовими компонентами економічної безпеки та інтегральним показником системи ($EconSec_t$). Модель побудована за принципами системного підходу та дозволяє формалізувати вплив кожного елемента на загальний стан економічної безпеки.

Економічна безпека є критичною для ДПП-проекту, оскільки інтегральний показник $EconSec_t$ дозволяє кількісно оцінювати стійкість економічної системи до внутрішніх і зовнішніх ризиків та прогнозувати їхній вплив на ефективність і фінансову стабільність проекту. Через взаємодію регуляторних політик, фінансових показників, зовнішніх ризиків, інституційних факторів і соціальних детермінант можна визначити, які елементи найсильніше впливають на реалізацію ДПП, зменшити ймовірність фінансових, політичних та соціальних ризиків і підвищити загальну ефективність та надійність проекту у середньостроковій перспективі. Таким чином, економічна безпека виступає механізмом інтеграції ресурсів, регулю-

вання ризиків і забезпечення стійкого розвитку ДПП-проекту в умовах нестабільного макроекономічного та соціального середовища.

Інтегральний показник економічної безпеки ($EconSec_t$), що розташований в центрі схеми, відображає загальний рівень стійкості економічної системи до внутрішніх і зовнішніх ризиків в умовах ДПП-проекту. Цей показник формується як функція від п'яти основних груп детермінант:

$$EconSec_t = f(Reg_t, Fin_t, Ext_t, Inst_t, Soc_t) = \sum_{i=1}^5 w_i \cdot X_i$$

де Reg_t — регуляторні політики; Fin_t — фінансові показники; Ext_t — зовнішні ризики; $Inst_t$ — інституційні показники; Soc_t — соціальні детермінанти.

Інтегральний показник $EconSec_t$ дозволяє кількісно оцінювати вплив політичних та економічних рішень, а також зовнішніх шоків, на економічну безпеку ДПП.

Reg_t містить два основних компоненти: фінансову політику (вплив бюджетних витрат, податкових ставок та дефіциту на макроекономічну стабільність) та монетарну політику (управління грошовою масою, кредитними ставками та ліквідністю фінансової системи).

Регуляторні політики взаємодіють як із фінансовими показниками, так і з інституційними факторами, визначаючи напрямок та силу впливу на економічну безпеку.

Рис. 3. Логіко-математична модель економічної безпеки в умовах ДПП-проекту

Фінансові показники (Fin_t) включають: державний борг (рівень зобов'язань учасників ДПП-проекту перед внутрішніми та зовнішніми кредиторами) та ліквідність фінансової системи (здатність банків та фінансових інституцій виконувати зобов'язання). Ці показники є ключовими для оцінки вразливості економіки до фінансових шоків і визначають фінансову стабільність.

До зовнішніх ризиків (Ext_t) належать ризики торгівлі та глобальні шоки. Зовнішні фактори формують канали передачі ризиків у внутрішню економіку та змінюють інтегральний показник $EconSec_t$ через взаємодію з фінансовими та інституційними детермінантами.

Інституційні фактори ($Inst_t$) включають: ефективність уряду (якість державного управління, ефективність прийняття рішень), а також правову систему та регулювання (наявність прозорих правил, законодавчих механізмів захисту економічних суб'єктів). Ці фактори визначають здатність держави контролювати ризики та забезпечувати стійкість економічної системи, а також взаємодіють із регуляторними політиками та соціальними детермінантами.

Соціальні детермінанти (Soc_t) містять нерівність та зайнятість. Ці детермінанти є важливими для оцін-

ки вразливості людського капіталу та його стійкості до потенційних соціальних ризиків, які через механізми соціальної реакції можуть впливати на інтегральний показник економічної безпеки.

Схема показує, що всі п'ять груп факторів взаємодіють як із центральним інтегральним показником, так і між собою. Регуляторні політики впливають на фінансові показники та інституційні фактори. Фінансові показники можуть модулювати вплив зовнішніх ризиків. Інституційні фактори визначають ефективність реагування на зовнішні та внутрішні шоки. Соціальні детермінанти формують непрямі канали впливу через фінансову систему та політичні рішення. Ці взаємозв'язки дозволяють формалізувати причинно-наслідкові ланцюги, моделювати сценарії розвитку економічної безпеки та прогнозувати вплив політик на стійкість системи ДПП-відносин.

Висновки. Проведене дослідження дозволило встановити, що ресурсний потенціал виступає базовою детермінантою ефективності функціонування механізмів державно-приватного партнерства, формуючи здатність економічних агентів до ідентифікації, оцінювання та мінімізації ризиків. На відміну від традиційних підходів, у роботі доведено, що вплив ресурсів на економічну безпеку не є прямим, а реалізується через складний причинно-наслідковий механізм, у якому ризики ДПП виконують роль проміжної (опосередковуючої) змінної. Це дозволяє перейти від статичного аналізу до динамічного моделювання економічної безпеки як результату взаємодії ресурсних, інституційних та ризикових факторів.

Важливим результатом є обґрунтування три-шарової каузальної моделі «ресурси $\rightarrow$ ризики ДПП $\rightarrow$ економічна безпека», яка інтегрує ресурсно-інституційні передумови, процеси реалізації інвестиційних проектів та результуючі макроекономічні ефекти. Доведено, що інституційна спроможність виконує роль модератора, який визначає ефективність трансформації ресурсного потенціалу у реальні економічні результати, тоді як механізм VfM виступає інструментом селекції ефективних проектів і мінімізації фінансових ризиків. Такий підхід дозволяє розширити існуючі теоретичні рамки аналізу ДПП шляхом інтеграції мікро- та макrorівневих аспектів.

Перспективи подальших досліджень пов'язані з емпіричною апробацією запропонованої каузальної моделі на основі панельних та часових даних, зокрема для оцінки впливу ДПП на економічну безпеку регіонів України в умовах післявоєнного відновлення. Доцільним є також розширення моделі шляхом включення поведінкових та політико-економічних факторів, а також застосування сучасних методів каузального аналізу для підвищення точності прогнозування. Окремим напрямом є розроблення прикладних інструментів оцінки ризиків ДПП та інтеграція ESG-факторів у систему забезпечення економічної безпеки.

ЛІТЕРАТУРА

1. EPEC Guide to Public Private Partnerships. *European Investment Bank*. 2018. URL: https://www.eib.org/files/publications/epec_guide_to_ppp_en.pdf (дата звернення: 22.03.2026)
2. Hart O. Incomplete contracts and public ownership: Remarks, and an application to public-private partnerships. *Economic Journal*. 2003. Vol. 113, No. 486. P. 69–76. <https://doi.org/10.1111/1468-0297.00119>
3. *A new approach to public-private partnerships*. HM Treasury. London : UK Government, 2012.
4. Hodge G. A., Greve C. Public-private partnerships: An international performance review. *Public Administration Review*. 2007. Vol. 67, No. 3. P. 545–558. <https://doi.org/10.1111/j.1540-6210.2007.00736.x>

5. How to Control the Fiscal Costs of Public Private Partnerships. (How To Note No. 2018/004). IMF Fiscal Affairs Department, 2018. <https://doi.org/10.5089/9781484380925.061>
6. Iossa E., Martimort D. The simple micro-economics of public-private partnerships. Working Paper No. 139. CEIS, 2008. <https://doi.org/10.2139/ssrn.1271082>
7. Kaufmann D., Kraay A., Mastruzzi M. The worldwide governance indicators: Methodology and analytical issues. Policy Research Working Paper No. 5430. World Bank, 2010. <https://doi.org/10.1596/1813-9450-5430>
8. Lütkepohl H. New introduction to multiple time series analysis. Springer, 2005. <https://doi.org/10.1007/978-3-540-27752-1>
9. North D. C. Institutions, institutional change and economic performance. Cambridge University Press, 1990. <https://doi.org/10.1017/CBO9780511808678>
10. Subnational Public-Private Partnerships: Meeting Infrastructure Challenges. OECD Publishing, 2018. (OECD Multi-level Governance Studies). <https://doi.org/10.1787/9789264304864-en>
11. Pearl J. Causality: Models, reasoning, and inference. 2nd ed. Cambridge University Press, 2009. <https://doi.org/10.1017/CBO9780511803161>
12. Röhn, O. et al. Economic resilience: A new set of vulnerability indicators for OECD countries. OECD Economics Department Working Papers No. 1249. OECD Publishing, 2015. <https://doi.org/10.1787/5jrxhgjw54r8-en>
13. Spirtes P., Glymour C. N., Scheines R. Causation, prediction, and search. 2nd ed. MIT Press, 2000. <https://doi.org/10.7551/mitpress/1754.001.0001>
14. Guidebook on Promoting Good Governance in Public Private Partnerships. UNECE. United Nations Economic Commission for Europe. URL: <https://unece.org/fileadmin/DAM/ceci/publications/ppp.pdf> (дата звернення: 22.03.2026)
15. Wang H., Lin Q., Zhang Y. Risk cost measurement of value for money evaluation in PPP projects. Sustainability. 2022. Vol. 14, No. 9. Art. 5547. <https://doi.org/10.3390/su14095547>
16. Fiscal, Financial and Risk Management Toolkits for PPPs. World Bank Group, 2021. URL: <https://ppp.worldbank.org/fiscal-financial-and-risk-management-toolkits> (дата звернення: 28.03.2026)
17. Finance and Prosperity. World Bank. 2024. <https://doi.org/10.1596/978-1-4648-2060-1>
18. Yescombe E. R. Public-private partnerships in infrastructure: Principles of policy and finance. 2nd ed. Butterworth-Heinemann, 2018. <https://doi.org/10.1016/B978-0-08-100766-2.00002-4>

Надійшла до редакції 09.04.2026 р.

Прийнята до друку 11.05.2026 р.

Опублікована 29.05.2026 р.

REFERENCES

1. EPEC. (2018). EPEC Guide to Public Private Partnerships. European Investment Bank. https://www.eib.org/files/publications/epec_guide_to_ppp_en.pdf
2. Hart, O. (2003). Incomplete contracts and public ownership: Remarks, and an application to public-private partnerships. *Economic Journal*, 113(486), 69–76. <https://doi.org/10.1111/1468-0297.00119>
3. HM Treasury. (2012). A new approach to public-private partnerships. London: UK Government.
4. Hodge, G. A., & Greve, C. (2007). Public-private partnerships: An international performance review. *Public Administration Review*, 67(3), 545–558. <https://doi.org/10.1111/j.1540-6210.2007.00736.x>
5. IMF. (2018). How to Control the Fiscal Costs of Public Private Partnerships (How To Note No. 2018/004). IMF Fiscal Affairs Department. <https://doi.org/10.5089/9781484380925.061>
6. Iossa, E., & Martimort, D. (2008). The simple micro-economics of public-private partnerships. *CEIS Working Paper No. 139*. <https://doi.org/10.2139/ssrn.1271082>
7. Kaufmann, D., Kraay, A., & Mastruzzi, M. (2010). The worldwide governance indicators: Methodology and analytical issues. *World Bank Policy Research Working Paper No. 5430*. <https://doi.org/10.1596/1813-9450-5430>
8. Lütkepohl, H. (2005). New introduction to multiple time series analysis. Springer. <https://doi.org/10.1007/978-3-540-27752-1>
9. North, D. C. (1990). Institutions, institutional change and economic performance. Cambridge University Press. <https://doi.org/10.1017/CBO9780511808678>
10. OECD. (2018). Subnational Public-Private Partnerships: Meeting Infrastructure Challenges. OECD Multi-level Governance Studies. OECD Publishing, Paris. <https://doi.org/10.1787/9789264304864-en>
11. Pearl, J. (2009). Causality: Models, reasoning, and inference (2nd ed.). Cambridge University Press. <https://doi.org/10.1017/CBO9780511803161>
12. Röhn, O. et al. (2015). Economic resilience: A new set of vulnerability indicators for OECD countries. *OECD Economics Department Working Papers No. 1249*. OECD Publishing, Paris. <https://doi.org/10.1787/5jrxhgjw54r8-en>
13. Spirtes, P., Glymour, C. N., & Scheines, R. (2000). Causation, prediction, and search (2nd ed.). MIT Press. <https://doi.org/10.7551/mitpress/1754.001.0001>
14. UNECE. (n.d.). Guidebook on Promoting Good Governance in Public Private Partnerships. United Nations Economic Commission for Europe. <https://unece.org/fileadmin/DAM/ceci/publications/ppp.pdf>
15. Wang, H., Lin, Q., & Zhang, Y. (2022). Risk cost measurement of value for money evaluation in PPP projects. *Sustainability*, 14(9), 5547. <https://doi.org/10.3390/su14095547>
16. World Bank. (2021). Fiscal, Financial and Risk Management Toolkits for PPPs. World Bank Group. URL: <https://ppp.worldbank.org/fiscal-financial-and-risk-management-toolkits>

17. World Bank. (2024). Finance and Prosperity. <https://doi.org/10.1596/978-1-4648-2060-1>

18. Yescombe, E. R. (2018). Public-private partnerships in infrastructure: Principles of policy and finance (2nd ed.). Butterworth-Heinemann. <https://doi.org/10.1016/B978-0-08-100766-2.00002-4>

Received: 09.04.2026

Accepted: 11.05.2026

Published: 29.05.2026

Островецький В. І. Ресурсний потенціал, ризики державно-приватного партнерства та економічна безпека: каузальний підхід до формалізації взаємозв'язків

У статті здійснено аналіз і формалізацію причинно-наслідкового механізму впливу ресурсного потенціалу регіону на ризики державно-приватного партнерства (ДПП) та економічну безпеку учасників ДПП-проектів. Обґрунтовано, що фінансові, матеріально-технічні, людські та інтелектуальні ресурси визначають здатність ефективно ідентифікувати й мінімізувати ризики, забезпечуючи стабільність ДПП. Встановлено, що ризики виконують роль посередника, трансформуючи ресурсний вплив у фінансову стійкість і конкурентоспроможність. Розвинуто методологію формалізації причинно-наслідкових зв'язків через логіко-математичні моделі. Запропоновано три-шарову модель «ресурси → ризики ДПП → економічна безпека». Доведено, що ефективне управління ризиками ДПП знижує загрози, підвищує інвестиційну привабливість і зміцнює економічну безпеку регіону, що є критичним для макроекономічної стабільності в умовах післявоєнного відновлення.

Ключові слова: економічна безпека, державно-приватне партнерство, ресурсний потенціал, ризики ДПП, каузальні моделі, інституційна спроможність, інвестиційна безпека, макроекономічна стабільність, післявоєнне відновлення.

Ostrovetsky V. Resource potential, public-private partnership risks, and economic security: a causal approach to the formalization of interrelationships

The article analyzes and formalizes the causal mechanism through which a region's resource potential influences the risks of public-private partnerships (PPPs) and the economic security of PPP project participants. It is substantiated that financial, material and technical, human, and intellectual resources determine the capacity to effectively identify and mitigate risks, thereby ensuring the stability of PPPs. It is proven that risks perform a mediating role, transforming the impact of resources into financial resilience and competitiveness. The methodology for formalizing causal relationships through logical and mathematical models is further developed. A three-layer model "resources → PPP risks → economic security" is proposed. It is demonstrated that effective PPP risk management reduces threats, enhances investment attractiveness, and strengthens the economic security of the region, which is critical for macroeconomic stability in the context of post-war recovery.

Keywords: economic security, public-private partnership, resource potential, PPP risks, causal models, institutional capacity, investment security, macroeconomic stability, post-war recovery.

Формат цитування:

Островецький В. І. Ресурсний потенціал, ризики державно-приватного партнерства та економічна безпека: каузальний підхід до формалізації взаємозв'язків. *Вісник економічної науки України*. 2026. № 1 (50). С. 210-216. [https://doi.org/10.37405/3041-1629.2026.1\(50\).210-216](https://doi.org/10.37405/3041-1629.2026.1(50).210-216)

Ostrovetsky, V. (2026). Resource potential, public-private partnership risks, and economic security: a causal approach to the formalization of interrelationships. *Visnyk ekonomichnoi nauky Ukrainy*, 1(50), 210-216. [https://doi.org/10.37405/3041-1629.2026.1\(50\).210-216](https://doi.org/10.37405/3041-1629.2026.1(50).210-216)

Михайло Іванович Арич,

канд. екон. наук, доцент,

ORCID 0000-0002-0910-2332

e-mail: mykhailo.arych@gmail.com

Національний університет харчових технологій, м. Київ;

2025/2026 Fellow of the Virtual Ukraine Institute for Advanced Study (VUIAS)

КОНЦЕПТУАЛЬНІ ПІДХОДИ ДО РЕГУЛЮВАННЯ ВИКОРИСТАННЯ ГЕНЕТИЧНОЇ ІНФОРМАЦІЇ ДЛЯ ОЦІНКИ СТРАХОВИХ РИЗИКІВ ЖИТТЯ ТА ЗДОРОВ'Я

Вступ. Сучасні особливості функціонування страхових ринків у багатьох високо розвинутих країнах характеризуються визначенням способів законодавчого регулювання використання генетичної інформації для оцінки страхових ризиків життя та здоров'я [1-2]. При цьому вибрані підходи до такого регулювання у різних країнах в більшості різняться між собою, однак є і ряд спільних особливостей та методів законодавчого визначення умов застосування генетичних даних людини для цілей андеррайтингу у сферах страхування ризиків пов'язаних із життям та здоров'ям [3-4]. Так, важливими факторами, які мають суттєвий вплив на характер та специфіку таких методів, є, по-перше, ризики можливої генетичної дискримінації (це різне або упереджене ставлення до заявника на страхування порівняно із ставленням до інших заявників на основі даних його генетичної інформації, що може проявлятися, наприклад, у встановленні більш високих тарифів для заявника на страхування з вищим генетичним ризиком зміни тривалості життя та/або захворювання в майбутньому, обмеження у страховому захисті, або навіть у відмові у страховому захисті) [3-5; 8] заявника на страхування, та, по-друге, інформаційної асиметрії (виникає через більшу обізнаність людей щодо своїх можливих ризиків життя та здоров'я на основі результатів генетичних досліджень, при цьому не розкриваючи цих даних страховим компаніям) [6-7; 11] під час укладання відповідних страхових договорів. Однак, поряд із країнами, де є хоча б якесь регулювання даної сфери, є ще ті країни, які не мають зовсім ніякого законодавчо визначеного регулювання використання генетичної інформації для оцінки страхових ризиків життя та здоров'я (наприклад, Україна, Венесуела, Колумбія, Перу, Алжир, Нігерія, Лівія, Єгипет, Туркменістан, Монголія, Камбоджа, Таїланд, Філіппіни, Малайзія тощо)¹. Так, якщо з країнами з відсутністю такого регулювання все зрозуміло (потрібно проводити додаткові дослідження для обґрунтування необхідності регулювання і яким саме воно повинно бути), то у випадку наявності регулювання постає питання систематизації підходів до регулювання використання генетичної інформації для оцінки страхових ризиків життя та здоров'я. Адже, різна чинна нормативно-правова база та специфіка як законодавства у

сфері страхових ринків, так і у сферах захисту прав людини щодо використання її генетичної інформації та протидії дискримінації на основі генетичних ознак (генетичної інформації) формує і різні підходи до визначення умов та особливостей застосування генетичних даних людини для цілей андеррайтингу у сфері страхування ризиків пов'язаних із життям та здоров'ям [8; 10].

Аналіз останніх досліджень і публікацій. Питання класифікації та систематизації підходів до регулювання використання генетичної інформації для оцінки страхових ризиків життя та здоров'я є не новим, і тому вже тривалий час обговорюється серед вчених у сферах страхування, генетичних досліджень та захисту прав людини [3-7]. Так, ще з кінця ХХ століття науковці почали активно вивчати як особливості застосування генетичних даних людини для цілей андеррайтингу у страхуванні, так і нормативно-правові умови та обмеження такого використання у різних країнах [12-13].

При цьому один з найбільш системних підходів був описаний ще у 2004 році Лемменсом (англ. Lemmens), Жолі (англ. Joly) та Кнопперсом (англ. Knoppers) [12]. Даний підхід концептуально поділяв існуючі на той час методи регулювання використання генетичної інформації для оцінки страхових ризиків життя та здоров'я враховуючи практику такого регулювання у 43-х країнах на наступні види: права людини («human rights»), терапевтична межа («therapeutic limit»), законодавча заборона («legislative prohibition»), система контролю якості («quality control system»), мораторій («moratorium»), пропорційний підхід («proportional approach») та статут-кво («status quo»)² [12-13]. Так, кожен із вище вказаних підходів визначає свій специфічний набір обов'язкових (у окремих випадках також добровільних) до реалізації інструкцій (положень, норм, чи будь-якого іншого нормативно-правового забезпечення), які визначають умови, способи, обмеження та будь-які інші методичні підходи до визначення умов та особливостей застосування генетичних даних людини для цілей андеррайтингу у сфері страхування [14].

Інший вже більш сучасний підхід пропонується Обсерваторією з Генетичної Дискримінації (The Genetic Discrimination Observatory), однак даний під-

¹ The Genetic Discrimination Observatory. MAP – Approaches adopted around the world to prevent GD. GDO, 2026. URL: <https://gdo.global/en/resources/approaches-to-prevent-GD> (дата звернення: 06.03.2026).

² Oviedo Convention. Convention for the protection of Human Rights and Dignity of the Human Being with Regard to the Application of Biology and Medicine: Convention on Human Rights and Biomedicine, 1997. URL: <https://rm.coe.int/168007cf98> (дата звернення: 06.03.2026).

хід сформований тільки на основі критерію наявності нормативно-правового регулювання захисту від генетичної дискримінації, а страховий ринок є об'єктом тільки дотично як одна із сфер, де може відбуватися дискримінація на основі генетичної інформації (у тому числі результатів генетичних аналізів) заявника на страхування¹ [17]. Але фактично, кожен із запропонованих підходів відповідно і буде характеризувати особливості методів державного регулювання та визначення умов застосування генетичних даних людини для цілей андерайтингу у сферах страхування ризиків пов'язаних із життям та здоров'ям.

Тому, з огляду на наявні принципи відмінності та спільні характеристики підходів до регулювання використання генетичної інформації для оцінки страхових ризиків життя та здоров'я виникає необхідність узагальнення та систематизації існуючих концептуальних особливостей даних підходів до такого регулювання з урахуванням сучасної практики та специфіки діяльності страхових ринків у різних країнах.

Постановка завдання. Метою даної статті є аналіз, узагальнення та систематизація існуючих методів нормативно-правового регулювання та визначення умов застосування генетичних даних людини для цілей андерайтингу у сферах страхування ризиків пов'язаних із життям та здоров'ям.

Опис методики та структури дослідження. Відповідно до мети статті послідовність виконання даного дослідження є наступною. У першій частині опису основних результатів дослідження проаналізовано концептуальний підхід до класифікації способів регулювання використання генетичної інформації для оцінки страхових ризиків життя та здоров'я відповідно до наукових результатів дослідження [12], де основними критеріями є такі, як соціальна роль страхування, доцільність та якість використання технологій генетичних досліджень, ризик генетичної дискримінації у страхуванні, можливість уникнення інформаційної асиметрії та недопущення несприятливого відбору тощо. Далі визначено та описано основні особливості класифікації різних методичних підходів до визначення умов застосування генетичних даних людини для цілей андерайтингу у сферах страхування ризиків пов'язаних із життям та здоров'ям, де основним критерієм їх поділу є наявність в країні законодавчого забезпечення захисту від генетичної дискримінації (у тому числі і під час оцінки страхових ризиків життя та здоров'я та/або визначення будь-яких інших умов відповідних страхових договорів). При цьому, у третій частині опису основних результатів даного дослідження систематизовано та узагальнено попередні два концептуальні підходи, і обґрунтовано новий підхід, який класифікує наявні на сьогодні способи регулювання використання генетичної інформації для оцінки страхових ризиків життя та здоров'я з урахуванням сучасних особливостей як діяльності страхових ринків, так і сфери захисту прав людини та недопущення дискримінації у різних сферах (у тому числі і під час надання страхових послуг).

Крім цього, з метою реалізації поставленої мети було використано комплекс загальнонаукових (узагальнення, інтерпретація, систематизація, групування) та специфічних методів. Водночас емпіричну й

теоретичну базу роботи сформували міжнародні нормативно-правові акти у сферах страхування, захисту прав людини та протидії дискримінації (у тому числі генетичної дискримінації), а також наукові праці та аналітичні матеріали у сфері регулювання використання генетичної інформації для оцінки страхових ризиків життя та здоров'я.

Результати дослідження. Систематизація та узагальнення підходів щодо регулювання та визначення умов застосування генетичних даних людини для цілей андерайтингу у сферах страхування ризиків пов'язаних із життям та здоров'ям вимагає критичного переосмислення всіх наявних наразі методів такого управління у межах кожної країни та/або її адміністративно-територіальних одиниць, якщо вони мають свої відмінні від загальнодержавних методів такого регулювання. При цьому, практика, наприклад Сполучених Штатів Америки показує, що у межах окремих регіонів країни також можуть бути свої окремі внутрішні підходи регулювання використання генетичної інформації для оцінки страхових ризиків життя та здоров'я, які доповнюють вже діюче загальнодержавне законодавство у даній сфері [15-17]. Тому, визначаючи концептуальні підходи до такого регулювання на ринку страхування потрібно враховувати всі можливі критерії формування таких підходів, і тільки в такому випадку досліджуване питання може бути проаналізовано максимально повною мірою.

Таким чином, результати проведеного огляду та дослідження літературних джерел [12-14; 17] показують, що наразі виділяються два концептуальні підходи до такої класифікації способів (підходів) щодо регулювання та визначення умов застосування генетичних даних людини для цілей андерайтингу у сферах страхування ризиків пов'язаних із життям та здоров'ям. Отже, проаналізуємо кожен з них у хронологічному порядку їх визначення у науковій літературі.

Підхід 1. «Генетична інформація як новітній інструмент андерайтингу». Так, назва даного підходу нами запропоновано таким чином, щоб показати вагомість та часто невизначеність ролі та андерайтингової цінності генетичних даних людини як інструменту оцінки страхових ризиків життя та здоров'я. Тому що, у даному підході основними критеріями поділу всіх методів такого регулювання на ринку страхування, на нашу думку, є такі, як [12]:

- 1) визначення якою є соціальна роль страхування;
- 2) можливість, доцільність та якість використання технологій генетичних досліджень як новий інструмент андерайтингу;
- 3) наскільки заявник на страхування буде піддаватися дискримінації якщо страхова компанія буде враховувати його генетичні дані під час оцінки його страхових ризиків? Адже, з одного боку страхові компанії мають на меті уникнути інформаційної асиметрії (а отже і несприятливого відбору), а іншого – правозахисні організації спрямовані на зниження будь-яких ризиків генетичної дискримінації заявників на страхування;
- 4) можливість уникнення інформаційної асиметрії та недопущення несприятливого відбору: незважаючи на те, що тільки окремі види генетичної ін-

¹ The Genetic Discrimination Observatory. MAP – Approaches adopted around the world to prevent GD. GDO, 2026. URL: <https://gdo.global/en/resources/approaches-to-prevent-GD> (дата звернення: 06.03.2026).

формації є важливими і мають велику прогностичну цінність для цілей андерайтингу у страхування, страхові компанії тим не менше прагнуть мати доступ до всіх даних (у тому числі і генетичних) пов'язаних із здоров'ям заявника на страхування;

5) генетичні аналізи за медичними показами та/або з ціллю наукових методичних досліджень: така ситуація може негативно впливати і на сферу медичних генетичних досліджень за показаннями лікарів, адже люди уникатимуть генетичних аналізів побоюючись, що страхові компанії зможуть використати ці дані проти них.

Отже, відповідно до [12] залежно від вибраних методів регулювання умов використання генетичної інформації людини для оцінки страхових ризиків всі наявні підходи до такого регулювання пропонується поділити на такі 7 їх видів (рис. 1).

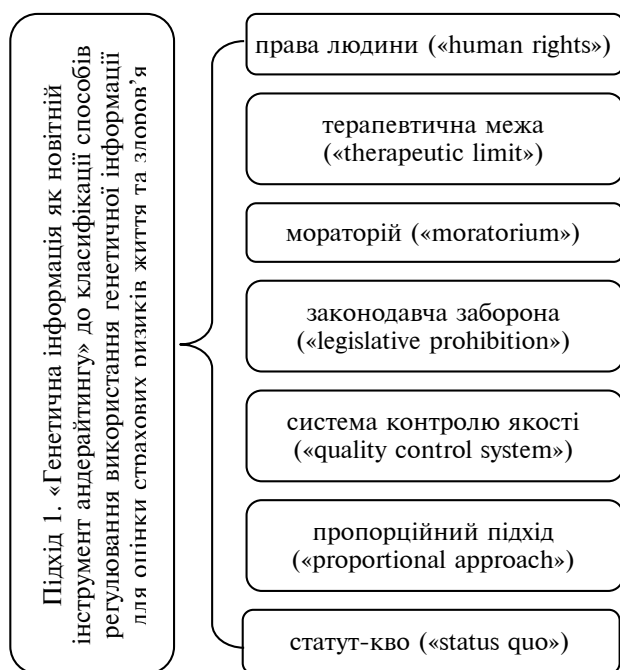

Рис. 1. Перелік способів регулювання та визначення умов застосування генетичних даних людини для цілей андерайтингу у сферах страхування ризиків пов'язаних із життям та здоров'ям

Джерело: сформовано авторами на основі даних [7-10; 12].

Таким чином, враховуючи дані особливості застосування генетичної інформації людини (у тому числі і результати генетичних досліджень) та з метою, як підвищення ефективності діяльності страхових ринків, так і забезпечення прав людини та недопущення генетичної дискримінації різні країни реалізовувати різні методичні підходи до регулювання та визначення умов застосування генетичних даних людини для цілей андерайтингу у сфері страхування.

Так, основною метою застосування підходу «права людини» є недопущення та попередження дискримінації на основі генетичних даних людини для час доступу до страхової послуги. При цьому нормативно-правовою базою даного підходу є міжнародне законодавство, наприклад, Конвенція про захист прав людини і основоположних свобод¹, які прямо вказують на недопустимість генетичної дискримінації, а також можуть обмежувати доступ до генетичних даних для будь-яких інших цілей не пов'язаних із здоров'ям людини. Так, загальноприйнятою є практика, коли країни ратифікують різні конвенції, і відповідно до їх норм змінюють все національне законодавство. Тут також варто відмітити, що такі документи (наприклад, Конвенція про захист прав людини і основоположних свобод² [12]) не містять прямих норм регулювання та визначення умов застосування генетичних даних людини для цілей андерайтингу у сферах страхування ризиків пов'язаних із життям та здоров'ям, однак їх положення вимагають врегулювання у всіх сферах, і у тому числі і на страховому ринку. Таким чином, дані правові документи слугують орієнтиром для регулювання страхових ринків у контексті визначення умов для використання генетичних даних людини для оцінки її страхових ризиків з обов'язковим дотриманням принципу захисту прав людини та недопущення генетичної дискримінації.

Суть підходу «терапевтична межа» передбачає часткове обмеження для страхових компаній можливості використання результатів генетичних аналізів. А саме, критерієм поділу, які генетичні тести можна використовувати, а які ні, є час та мета їх здійснення. Адже, основне обмеження та заборона стосується тільки можливості для страхових компаній вимагати від заявника на страхування здійснення нових генетичних аналізів з метою використання їх результатів для оцінки страхових ризиків життя та здоров'я такого заявника на страхування³. А от використовувати результати генетичних аналізів, що вже були зроблені раніше можна, і обмежень для цього немає. При цьому, така практика притаманна в основному багатьом країнам Європейського Союзу відповідно до Конвенції про права людини та біомедицину⁴.

Щодо підходу «законодавча заборона», то він означає необхідність повного обмеження для страхових компаній запитувати у заявників на страхування дані, що стосуються результатів їх генетичних аналізів та будь-якої іншої генетичної інформації для цілей андерайтингу у страхуванні [12]. Однак, якщо в теорії цей інструмент регулювання на страховому ринку виглядає просто і зрозуміло, то на практиці є малоефективним, адже існує невизначеність у питаннях трактування таких понять, як «генетичний аналіз», «генетична інформація» і споріднених до них.

Застосування підходу «система контролю якості» має на меті перевірити ефективність вже діючих інструментів регулювання та визначення умов застосу-

¹ Council of Europe. Convention for the Protection of Human Rights and Fundamental Freedoms, Rome, 4.XI.1950. URL: https://www.echr.coe.int/Documents/Convention_ENG.pdf (дата звернення: 12.03.2026).

² Там само.

³ Council of Europe. Recommendation CM/Rec(2016)8 of the Committee of Ministers to the Member States on the Processing of Personal Health-Related Data for Insurance Purposes, Including Data Resulting from Genetic Tests, 2016. URL: https://search.coe.int/cm/Pages/result_details.aspx?ObjectId=09000016806b2c5f (дата звернення: 05.03.2026).

⁴ Oviedo Convention. Convention for the protection of Human Rights and Dignity of the Human Being with Regard to the Application of Biology and Medicine: Convention on Human Rights and Biomedicine, 1997. URL: <https://rm.coe.int/168007cf98> (дата звернення: 12.03.2026).

вання генетичних даних людини для цілей андерайтингу у сферах страхування ризиків пов'язаних із життям та здоров'ям [12]. А вже за результатами моніторингу можна вносити відповідно зміни, які б максимально забезпечували інтереси всіх учасників страхового ринку. Так, наразі така практика застосовується на страхових ринках Австралії та Великої Британії.

Особливості регулювання використання генетичної інформації для оцінки страхових ризиків життя та здоров'я відповідно до підходу «мораторій» полягають в тому, що він є характерним для країн з типовим регулюванням як у сфері страхових послуг, такі і в галузі захисту прав людини і недопущення дискримінації. Тобто дане регулювання не передбачає будь-яких особливих умов, по-перше, щодо застосування генетичних даних людини для оцінки страхових ризиків, та по, друге, в контексті захисту від генетичної дискримінації під час доступу до страхових послуг¹ [12]. При цьому сам мораторій оформлюється у вигляді заборони (тимчасової або постійної) на застосування генетичної інформації людини для страхових ризиків пов'язаних із життям та здоров'ям. Більше того, ця заборона діє тільки для певної групи страховиків, яка сформована на основі добровільної угоди між ними та передбачає певну офіційну форму цієї групи страхових компаній.

Застосування «пропорційного підходу» передбачає використання як інструментів добровільної заборони на використання генетичних даних для цілей андерайтингу у страхуванні тільки для групи страхових компаній (відповідно до підходу «мораторій»), так і повної законодавчої заборони такого застосування генетичної інформації для всіх страхових компаній на ринку² [12-13]. Ще однією особливістю та видом «пропорційного підходу» є те, що повна заборона чи мораторій застосовується тільки до певної розміру страхової суми. Так, якщо заявник на страхування прагне укласти страховий договір на більшу суму даного ліміту, то тільки в такому випадку страхова компанія може запитувати у заявника на страхування його генетичну інформацію і враховувати ці дані для оцінки страхових ризиків.

Відповідно до підходу «статут-кво» страховий ринок не потребує додаткового законодавства, крім того, яке передбачає захист та конфіденційність особистих даних для захисту заявників на страхування від необґрунтованої генетичної дискримінації під час доступу до страхових послуг [12]. При цьому відкритим на мало регульованим залишається питання доступу страхових компаній до сімейної медичної історії заявників на страхування

Підхід 2. «Наявність законодавчого забезпечення захисту від генетичної дискримінації (у тому числі і під час андерайтингу у сферах страхування ризиків пов'язаних із життям та здоров'ям)». Для визначення даного підходу нами взято за основу спосіб

класифікації підходів захисту (у тому числі запобігання) від генетичної дискримінації визначено Обсерваторією з Генетичної Дискримінації (англ. The Genetic Discrimination Observatory) Університету Макгілла (англ. McGill University) в Монреалі (Квебек, Канада)³. Однак, ми його розглянули і обґрунтовували з точки зору можливості його застосування для регулювання використання генетичної інформації для оцінки страхових ризиків життя та здоров'я.

Так, основний критерій поділу та класифікації даних підходів управління — це наявність нормативно-правового забезпечення загальної дії щодо захисту від генетичної дискримінації, що у свою чергу також передбачає і захист та/або заборони дискримінації людини на основі її генетичних ознак і у доступі до послуг страхування життя та здоров'я. А отже, у контексті визначення концептуальних підходів до регулювання та визначення умов застосування генетичних даних людини для цілей андерайтингу у сферах страхування ризиків пов'язаних із життям та здоров'ям можна класифікувати країни за ступенем захисту від ризиків генетичної дискримінації у страхуванні [4-7]:

1. Країни, що ратифікували Конвенцію про права людини та біомедицину і не мають будь-якого іншого законодавства щодо захисту від генетичної дискримінації (у тому числі і щодо будь-якого іншого обмеження використання генетичних даних людини для оцінки її страхових ризиків пов'язаних із життям та здоров'ям) — наприклад, Словаччина, Угорщина, Словенія, Молдова, Боснія і Герцеговина, Чорногорія [4-6; 15].

Так, Конвенція про права людини та біомедицину⁴ включає дві статті, які найбільше стосуються регулювання застосування генетичної інформації людини для цілей андерайтингу у страхуванні. А саме, відповідно до статті 11 «*Будь-яка форма дискримінації особи за ознакою її генетичної спадковості забороняється*»⁵, а тому застосування сімейної медичної історії хвороб (наприклад, прояв хвороб та/або результати генетичних аналізів родичів) заявника на страхування для оцінки його страхових ризиків пов'язаних із життям та здоров'ям повинно бути обмежено. Більше того, відповідно до статті 12 «*Тести, які прогнозують генетичні захворювання або які дозволяють визначити особу як носія гена, що відповідає за захворювання, чи виявити генетичну схильність чи сприйнятливості до того чи іншого захворювання, можуть проводитися тільки в інтересах здоров'я або для наукових досліджень, пов'язаних із інтересами здоров'я, та з урахуванням відповідних консультацій спеціаліста-генетика*»⁶, що повністю забороняє страховим компаніям вимагати від заявника на страхування здавати нові генетичні аналізи і застосовувати їх результати для цілей андерайтингу перед укладанням страхового договору. Однак, дана Конвенція про права людини та біомедицину не обмежує

¹ The Genetic Information Nondiscrimination Act (GINA). 2008. URL: <https://www.govinfo.gov/content/pkg/PLAW-110publ233/pdf/PLAW-110publ233.pdf> (дата звернення: 12.03.2026).

² The Genetic Discrimination Observatory. A Geographical Overview of U.S. States' Laws to Prevent Genetic Discrimination. GDO, 2026. URL: <https://gdo.global/en/us-states-laws-to-prevent-genetic-discrimination> (дата звернення: 06.03.2026).

³ The Genetic Discrimination Observatory. MAP - Approaches adopted around the world to prevent GD. GDO, 2026. URL: <https://gdo.global/en/resources/approaches-to-prevent-GD> (дата звернення: 09.03.2026)

⁴ Oviedo Convention. Convention for the protection of Human Rights and Dignity of the Human Being with Regard to the Application of Biology and Medicine: Convention on Human Rights and Biomedicine, 1997. URL: <https://rm.coe.int/168007cf98> (дата звернення: 06.03.2026).

⁵ Там само.

⁶ Там само.

страхові компанії у використанні для оцінки страхових ризиків вже існуючи (ті, що були зроблені раніше) результати генетичних аналізів заявника на страхування для оцінки його страхових ризиків та/або визначення будь-яких інших умов страхового договору.

2. *Країни, що затвердили нормативно-правове регулювання, що включають етичні норми (принципи) для запобігання генетичній дискримінації (у тому числі і у сфері страхування ризиків пов'язаних із життям та здоров'ям)* – наприклад, Малаві [10].

3. *Країни, що мають спеціальне законодавство для захисту від генетичної дискримінації (у тому числі і у сфері страхування ризиків пов'язаних із життям та здоров'ям)* – наприклад, Сполучені Штати Америки, Канада, Мексика, Коста-Ріка, Еквадор, Чилі, Сенегал, Марокко, Туніс, Ізраїль, Кіпр, Туреччина, Грузія, Вірменія, Казахстан, Італія, Франція, Іспанія, Португалія, Ісландія, Ірландія, Греція, Албанія, Швейцарія, Австрія, Бельгія, Нідерланди, Німеччина, Хорватія, Сербія, Чеська Республіка, Болгарія, Румунія, Польща, Данія (та Гренландія), Швеція, Норвегія, Литва, Латвія, Естонія, Фінляндія, Тайвань, Корея, Японія¹ [5; 10].

4. *Країни, що затвердили мораторій (заборону) чи адміністративне регулювання щодо використання результатів генетичних досліджень (у тому числі і у сфері страхування ризиків пов'язаних із життям та здоров'ям)* – наприклад, Сінгапур, Австралія², Велика Британія³ [3-5].

5. *Країни, де певні регіони (адміністративно-територіальні одиниці) затвердили спеціальне законодавство для запобігання генетичній дискримінації (у тому числі і у сфері страхування ризиків пов'язаних із життям та здоров'ям)* – наприклад, Аргентина [10].

6. *Країни, які не прийняли будь-яке спеціальне законодавство нормативно-правові акти для запобігання генетичній дискримінації, але разом з тим у даних країнах є чинні будь-які інші правові документи, які не є обов'язковими до виконання (носять рекомендаційний характер) та можуть бути використані як інструмент запобігання та захисту від генетичної дискримінації у сферах страхування ризиків пов'язаних із життям та здоров'ям* – наприклад, Індія, Індонезія, Нова Зеландія, Судан, Ефіопія; Руанда, Бразилія [8-11].

7. *Країни з судовим рішенням, яке пропонує певний рівень захисту для запобігання генетичній дискримінації (у тому числі і у сфері страхування ризиків пов'язаних із життям та здоров'ям)* – наприклад, Індія [12; 14-16].

8. *Країни, які не прийняли спеціальне законодавство, але чий нормативно-правові акти про права людини, галузеві закони та закони про конфіденційність можуть забезпечити певний захист від генетичної дискримінації (у тому числі і у сфері страхування ризиків пов'язаних із життям та здоров'ям)* – наприклад, Південно-Африканська Республіка [3].

9. *Країни, що не мають спеціального законодавства чи будь-якого іншого нормативно-правового регулювання для запобігання генетичній дискримінації (у тому числі і у сфері страхування ризиків пов'язаних із життям та здоров'ям)* – наприклад, Україна, Венесуела, Колумбія, Перу, Алжир, Нігерія, Лівія, Єгипет, Туркменістан, Монголія, Камбоджа, Таїланд, Філіппіни, Малайзія тощо [8-10].

Узагальнення концептуальних підходів регулювання та визначення умов застосування генетичних даних людини для цілей андерайтингу у сферах страхування ризиків пов'язаних із життям та здоров'ям. Таким чином, з огляду на проаналізовані вище підходи до регулювання використання генетичної інформації для оцінки страхових ризиків життя та здоров'я, пропонуємо з урахуванням сучасних тенденцій розвитку страхових ринків узагальнити їх та подати наступним чином (рис. 2).

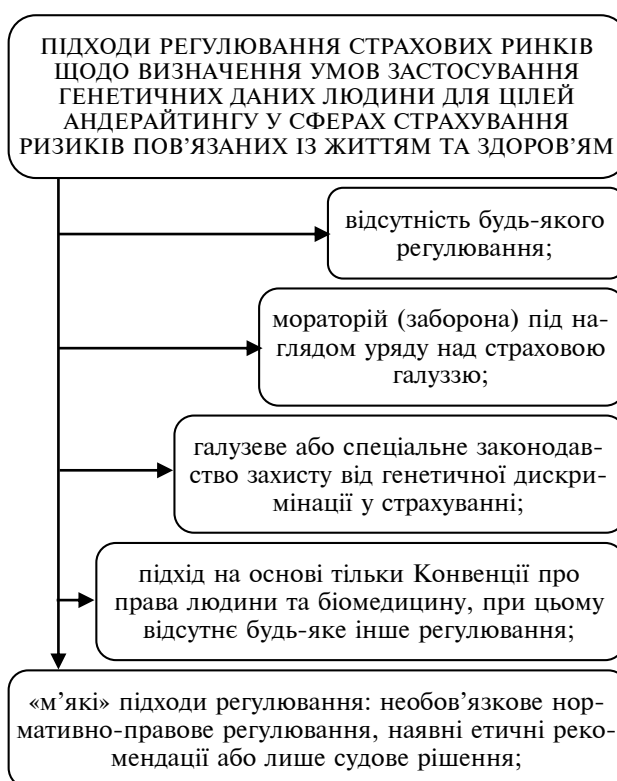

Рис. 2. Концептуальні підходи до регулювання використання генетичної інформації для оцінки страхових ризиків життя та здоров'я

Джерело: сформовано авторами на основі даних [12-16].

Таким чином, запропонований концептуальний підхід до класифікації способів регулювання страхового ринків щодо застосування генетичних даних людини для оцінки її страхових ризиків пов'язаних із життям та здоров'ям. Більше того, нами були об'єд-

¹ The Genetic Discrimination Observatory. MAP - Approaches adopted around the world to prevent GD. GDO, 2026. URL: <https://gdo.global/en/resources/approaches-to-prevent-GD> (дата звернення: 06.03.2026).

² Financial Services Council (2009). Standard No.11: Moratorium on Genetic Tests in Life Insurance. FSC. URL: <https://www.fsc.org.au/resources-category/standard/1779-standard-11-moratorium-on-genetic-tests-in-life-insurance/file> (дата звернення: 06.04.2026).

³ Association of British Insurers (2018). Code on Genetic Testing & Insurance. ABI. URL: https://assets.publishing.service.gov.uk/government/uploads/system/uploads/attachment_data/file/751230/code-on-genetic-testing-and-insurance.pdf. (дата звернення: 08.03.2026).

нані окремі методичні підходи відповідно до класифікації описаної у [12–16] з огляду на схожі принципи регулювання та концепцію визначення ролі генетичної інформації як сучасного інструменту андерайтингу у страхуванні.

Висновки. У роботі досліджені методи управління та нормативно-правові особливості визначення умов застосування генетичних даних людини для цілей андерайтингу у сферах страхування ризиків пов'язаних із життям та здоров'ям, та визначено і обґрунтовано концептуальні підходи до регулювання використання генетичної інформації для оцінки страхових ризиків життя та здоров'я.

Так, встановлено, що наразі одним із основних критеріїв поділу та класифікації даних підходів управління є наявність нормативно-правового забезпечення загальної дії щодо захисту від генетичної дискримінації, що у свою чергу такою передбачає і захист та/або забігання дискримінації людини на основі її генетичних ознак і у доступі до послуг страхування життя та здоров'я. Крім цього, визначено, що важливими критеріями обґрунтування концептуальних підходів до регулювання використання генетич-

ної інформації людини для оцінки її страхових ризиків є соціальна роль страхування; можливість, доцільність та якість використання технологій генетичних досліджень як новий інструмент андерайтингу; ризик генетичної дискримінації; можливість уникнення інформаційної асиметрії та недопущення несприятливого відбору тощо.

Обґрунтовано, що найбільш доцільним (у урахуванням сучасних тенденцій розвитку страхових ринків) способом поділу підходів до регулювання та визначення умов застосування генетичних даних людини для цілей андерайтингу у сферах страхування ризиків пов'язаних із життям та здоров'ям є визначення таких груп для країн у яких 1) відсутнє будь-яке регулювання; 2) наявний мораторій (заборона) під наглядом уряду над страховою галуззю, або 3) чинне галузеве або спеціальне законодавство захисту від генетичної дискримінації у страхуванні; 4) основним і єдиним інструментом регулювання є Конвенція про права людини та біомедицину; 5) наявні «м'які» підходи регулювання: не обов'язкове нормативно-правове регулювання, наявні етичні рекомендації або лише судові рішення.

ЛІТЕРАТУРА

1. Арич М.І. Концептуальні підходи до визначення та ролі генетичної інформації для оцінки страхових ризиків. *Світ фінансів*. 2025. № 3 (84). С. 109–122. <https://doi.org/10.35774/sf2025.03.109>
2. Arych M., Joly Y. Genetic Discrimination in Access to Life Insurance: Does Ukrainian Legislation Offer Sufficient Protection against the Adverse Consequences of the Genetic Revolution to Insurance Applicants? *Laws*. 2022. № 11 (2). <https://doi.org/10.3390/laws11010002>
3. Dixon P., Horton R. H., Newman W. G., McDermott J. H. & Lucassen A. Genomics and insurance in the United Kingdom: increasing complexity and emerging challenges. *Health economics, policy, and law*. 2024. Vol. 19 (4). P. 446–458. <https://doi.org/10.1017/S1744133124000070>
4. Hudson K. L., Rothenberg K. H., Andrews L. B., Kahn M. J., Collins F. S. Genetic discrimination and health insurance: an urgent need for reform. *Science* (New York, N.Y.). 1995. № 270 (5235). P. 391–393. <https://doi.org/10.1126/science.270.5235.391>
5. Joly Y., Dalpe G. Genetic discrimination still casts a large shadow in 2022. *European Journal of Human Genetics*. 2022. Vol. 30. P. 1320–1322; <https://doi.org/10.1038/s41431-022-01194-8>
6. Joly Y., Huerne K., Arych M., Bombard Y., De Paor A., Dove E. S., Granados Moreno P., Ho C., Ho C. H., Van Hoyweghen I., Kim H., Lebreit A., Minssen T., Ó Cathaoir K., Prince A., Nair A., Otlowski M., Pepper M. S., Sladek R., Song L. and oth. Genetic Discrimination Observatory (GDO). The Genetic Discrimination Observatory: confronting novel issues in genetic discrimination. *Trends in genetics: TIG*. 2021. Vol. 37 (11). P. 951–954. <https://doi.org/10.1016/j.tig.2021.08.004>
7. Joly Y., Ngueng Feze I., Simard J. Genetic discrimination and life insurance: a systematic review of the evidence. *BMC medicine*. 2013. Vol. 11 (25). <https://doi.org/10.1186/1741-7015-11-25>
8. Karlsson Linnér R., & Koellinger P. D. Genetic risk scores in life insurance underwriting. *Journal of health economics*. 2021. Vol. 81. Art. 102556. <https://doi.org/10.1016/j.jhealeco.2021.102556>
9. Keogh L. A., Otlowski M. F. Life insurance and genetic test results: a mutation carrier's fight to achieve full cover. *The Medical journal of Australia*. 2013. Vol. 199 (5). P. 363–366. <https://doi.org/10.5694/mja13.10202>
10. Klein R. Genetics and Life Insurance. A View Into the Microscope of Regulation. The Geneva Association, Zurich, 2017.
11. Lacaze P., Ryan J., Woods R., Winship I., McNeil J. Pathogenic variants in the healthy elderly: unique ethical and practical challenges. *Journal of medical ethics*. 2017. Vol. 43 (10). P. 714–722. <https://doi.org/10.1136/medethics-2016-103967>
12. Lemmens T., Joly Y., Knoppers B.M. Genetic and life insurance: a comparative analysis. *II-2 GenEdit*. 2004. P. 1–14. <https://ssrn.com/abstract=230829>
13. Otlowski M., Barlow-Stewart K., Taylor S., Stranger M., Treloa S. Investigating genetic discrimination in the Australian life insurance sector: the use of genetic test results in underwriting, 1999–2003. *Journal of law and medicine*. 2007. Vol. 14 (3). P. 367–396.
14. Prince A.E.R., Suter S.M., Uhlmann W.R., Scherer A.M. The goldilocks conundrum: Disclosing discrimination risks in informed consent. *J Genet Couns*. 2022. Vol. 31 (6). P. 1383–1393. <https://doi.org/10.1002/jgc4.1613>
15. Tiller J., Bakshi A., Dowling G., Keogh L., McInerney-Leo A., Barlow-Stewart K., Boughtwood T., Gleeson P., Delatycki M.B., Winship I., Otlowski M., Lacaze P. Community concerns about genetic discrimination in life insurance persist in Australia: A survey of consumers offered genetic testing. *Eur J Hum Genet*. 2023. Vol. 11. <https://doi.org/10.1038/s41431-023-01373-1>

16. Tiller J., Otlowski M., Lacaze P. Should Australia Ban the Use of Genetic Test Results in Life Insurance? *Front. Public Health*. 2017. Vol. 5 (330). <https://doi.org/10.3389/fpubh.2017.00330>
17. Yanes T., Tiller J., Haining C. M., Wallingford C., Otlowski M., Keogh L., McInerney-Leo A., Lacaze P. Future implications of polygenic risk scores for life insurance underwriting. *NPJ genomic medicine*. 2024. Vol. 9 (1). Art. 25. <https://doi.org/10.1038/s41525-024-00407-x>

Надійшла до редакції 16.04.2026 р.

Прийнята до друку 12.05.2026 р.

Опублікована 29.05.2026 р.

REFERENCES

1. Arych, M. (2025). Conceptual approaches to the interpretation and meaning of genetic information for insurance risk assessment. *Svit finansiv*, 3(84), 109–122. <https://doi.org/10.35774/sf2025.03.109> [in Ukrainian].
2. Arych, M., & Joly, Y. (2022). Genetic Discrimination in Access to Life Insurance: Does Ukrainian Legislation Offer Sufficient Protection against the Adverse Consequences of the Genetic Revolution to Insurance Applicants? *Laws*, 11(1), 2. <https://doi.org/10.3390/laws11010002>
3. Dixon, P., Horton, R. H., Newman, W. G., McDermott, J. H., & Lucassen, A. (2024). Genomics and insurance in the United Kingdom: increasing complexity and emerging challenges. *Health economics, policy, and law*, 19(4), 446–458. <https://doi.org/10.1017/S1744133124000070>
4. Hudson, K. L., Rothenberg, K. H., Andrews, L. B., Kahn, M. J., & Collins, F. S. (1995). Genetic discrimination and health insurance: an urgent need for reform. *Science* (New York, N.Y.), 270(5235), 391–393. <https://doi.org/10.1126/science.270.5235.391>
5. Joly, Y., Dalpe, G. (2022). Genetic discrimination still casts a large shadow in 2022. *European Journal of Human Genetics*, 30, 1320–1322. <https://doi.org/10.1038/s41431-022-01194-8>
6. Joly, Y., Huerné, K., Arych, M., Bombard, Y., De Paor, A., Dove, E. S., Granados Moreno, P., Ho, C., Ho, C. H., Van Hoyweghen, I., Kim, H., Lebet, A., Minssen, T., Y Cathaoir, K., Prince, A., Nair, A., Otlowski, M., Pepper, M. S., Sladek, R., Song, L., & oth. (2021). The Genetic Discrimination Observatory: confronting novel issues in genetic discrimination. *Trends in genetics : TIG*, 37(11), 951–954. <https://doi.org/10.1016/j.tig.2021.08.004>
7. Joly, Y., Ngueng Feze, I., & Simard, J. (2013). Genetic discrimination and life insurance: a systematic review of the evidence. *BMC medicine*, 11, 25. <https://doi.org/10.1186/1741-7015-11-25>
8. Karlsson Linnér, R., & Koellinger, P. D. (2021). Genetic risk scores in life insurance underwriting. *Journal of health economics*, 81, 102556. <https://doi.org/10.1016/j.jhealeco.2021.102556>
9. Keogh, L. A., & Otlowski, M. F. (2013). Life insurance and genetic test results: a mutation carrier's fight to achieve full cover. *The Medical journal of Australia*, 199(5), 363–366. <https://doi.org/10.5694/mja13.10202>
10. Klein, R. (2017). Genetics and Life Insurance. A View Into the Microscope of Regulation. The Geneva Association, Zurich.
11. Lacaze, P., Ryan, J., Woods, R., Winship, I., & McNeil, J. (2017). Pathogenic variants in the healthy elderly: unique ethical and practical challenges. *Journal of medical ethics*, 43(10), 714–722. <https://doi.org/10.1136/medethics-2016-103967>
12. Lemmens, T., Joly, Y., Knoppers B.M. (2004). Genetic and life insurance: a comparative analysis. *II-2 GenEdit*, 1–14. <https://ssrn.com/abstract=230829>
13. Otlowski, M., Barlow-Stewart, K., Taylor, S., Stranger, M., & Treloar, S. (2007). Investigating genetic discrimination in the Australian life insurance sector: the use of genetic test results in underwriting, 1999–2003. *Journal of law and medicine*, 14(3), 367–396.
14. Prince, A. E. R., Suter, S. M., Uhlmann, W. R., & Scherer, A. M. (2022). The goldilocks conundrum: Disclosing discrimination risks in informed consent. *Journal of genetic counseling*, 31(6), 1383–1393. <https://doi.org/10.1002/jgc4.1613>
15. Tiller, J., Bakshi, A., Dowling, G., Keogh, L., McInerney-Leo, A., Barlow-Stewart, K., Boughtwood, T., Gleeson, P., Delatycki, M. B., Winship, I., Otlowski, M., & Lacaze, P. (2024). Community concerns about genetic discrimination in life insurance persist in Australia: A survey of consumers offered genetic testing. *European journal of human genetics*, 32(3), 286–294. <https://doi.org/10.1038/s41431-023-01373-1>
16. Tiller, J., Otlowski, M., & Lacaze, P. (2017). Should Australia Ban the Use of Genetic Test Results in Life Insurance? *Frontiers in public health*, 5, 330. <https://doi.org/10.3389/fpubh.2017.00330>
17. Yanes, T., Tiller, J., Haining, C. M., Wallingford, C., Otlowski, M., Keogh, L., McInerney-Leo, A., & Lacaze, P. (2024). Future implications of polygenic risk scores for life insurance underwriting. *NPJ genomic medicine*, 9(1), 25. <https://doi.org/10.1038/s41525-024-00407-x>

Received: 16.04.2026

Accepted: 12.05.2026

Published: 29.05.2026

Арич М. І. Концептуальні підходи до регулювання використання генетичної інформації для оцінки страхових ризиків життя та здоров'я

У роботі досліджені концептуальні підходи до управління та нормативно-правові особливості визначення умов застосування генетичних даних людини для цілей андеррайтингу у сферах страхування ризиків пов'язаних із життям та здоров'ям. Встановлено, що наразі одним із основних критеріїв поділу та класифікації даних підходів регулювання використання генетичної інформації для оцінки страхових ризиків життя та здоров'я є соціальна роль страхування, можливість, доцільність та якість використання технологій генетичних досліджень

як новий інструмент андерайтингу, ризик генетичної дискримінації, можливість уникнення інформаційної асиметрії та недопущення несприятливого відбору тощо. Також обґрунтовано, що найбільш доцільним (у урахованні сучасних тенденцій розвитку страхових ринків) способом поділу підходів до регулювання та визначення умов застосування генетичних даних людини для цілей андерайтингу у сферах страхування ризиків пов'язаних із життям та здоров'ям є визначення таких груп для країн у яких 1) відсутнє будь-яке регулювання; 2) наявний мораторій (заборона) під наглядом уряду над страховою галуззю, або 3) галузеве або спеціальне законодавство захисту від генетичної дискримінації у страхуванні; 4) основним і єдиним інструментом регулювання є Конвенція про права людини та біомедицину; 5) наявні «м'які» підходи регулювання: необов'язкове нормативно-правове регулювання, наявні етичні рекомендації або лише судові рішення.

Ключові слова: страхування життя, страхування на випадок хвороби, медичне страхування, регулювання, генетична дискримінація, генетична інформація, страховий ризик.

Arych M. Conceptual approaches to regulating the use of genetic information for assessing life and health insurance risks

The paper examined management methods and regulatory and legal features of determining the conditions for using human genetic data for underwriting purposes in the areas of life and health insurance, and defined and substantiated conceptual approaches to regulating the use of genetic information for assessing life and health insurance risks. It was established that currently one of the main criteria for dividing and classifying these management approaches is the presence of regulatory and legal support for general action to protect against genetic discrimination, which in turn provides for the protection and/or prevention of discrimination of a person based on his or her genetic characteristics and in access to life and health insurance services. In addition, it was determined that important criteria for substantiating conceptual approaches to regulating the use of human genetic information to assess its insurance risks are the social role of insurance, the possibility, feasibility and quality of using genetic research technologies as a new underwriting tool, the risk of genetic discrimination, the possibility of avoiding information asymmetry and preventing adverse selection, etc. It was substantiated that the most appropriate (taking into account current trends in the development of insurance markets) way of dividing approaches to regulation and determining the conditions for using human genetic data for underwriting purposes in the areas of insurance of risks related to life and health is to define such groups for countries in which 1) there is no regulation at all; 2) there is a moratorium (ban) under government supervision over the insurance industry, or 3) sectoral or special legislation on protection against genetic discrimination in insurance; 4) the main and only regulatory instrument is the Convention on Human Rights and Biomedicine; 5) available “soft” regulatory approaches: optional regulatory regulation, available ethical recommendations, or only a court decision.

Keywords: life insurance, critical illness insurance, health insurance, regulation, genetic discrimination, genetic information, insurance risk.

Формат цитування:

Арич М. І. Концептуальні підходи до регулювання використання генетичної інформації для оцінки страхових ризиків життя та здоров'я. *Вісник економічної науки України*. 2026. № 1 (50). С. 217-224. [https://doi.org/10.37405/3041-1629.2026.1\(50\).217-224](https://doi.org/10.37405/3041-1629.2026.1(50).217-224)

Arych, M. (2026). Conceptual approaches to regulating the use of genetic information for assessing life and health insurance risks. *Visnyk ekonomichnoi nauky Ukrainy*, 1(50), 217-224. [https://doi.org/10.37405/3041-1629.2026.1\(50\).217-224](https://doi.org/10.37405/3041-1629.2026.1(50).217-224)

Яна Миколаївна Манькута,

канд. екон. наук, доцент,

ORCID 0000-0003-1623-5149

e-mail: yana.mankuta.suem@gmail.com;

Андрій Миколайович Циба,

здобувач третього (освітньо-наукового) рівня вищої освіти,

ORCID 0009-0004-7204-4480

e-mail: tsiban@ukr.net

ПЗВО Східноєвропейський університет імені Рауфа Аблязова», м. Черкаси

ІНФОРМАЦІЙНІ СИСТЕМИ, СЕРВІСИ МОНІТОРИНГУ ТА КОМУНІКАЦІЙНІ
ТЕХНОЛОГІЇ ЯК ДЕТЕРМІНАНТИ ВПРОВАДЖЕННЯ КОРПОРАТИВНОЇ
ЦИФРОВОЇ ВАЛЮТИ ПІДПРИЄМСТВА

Постановка проблеми у загальному вигляді. У контексті цифровізації економіки корпоративні цифрові валюти стають важливим інструментом оптимізації бізнес-процесів, підвищення ефективності фінансових операцій та створення інноваційних моделей взаємодії з клієнтами та партнерами. Запровадження корпоративної цифрової валюти підприємства вимагає комплексного підходу, що включає розробку токеноміки, технічну реалізацію на базі блокчейн-технологій та створення відповідної інфраструктури підтримки.

Інформаційні системи, сервіси моніторингу та комунікаційні технології відіграють ключову роль у функціонуванні корпоративної цифрової валюти, оскільки забезпечують прозорість операцій, безпеку транзакцій, моніторинг економічних показників та взаємодію з зовнішніми сервісами. Ефективна інтеграція блокчейн-рішень, зокрема цифрової валюти, з корпоративними інформаційними системами створює синергетичний ефект, що дозволяє підприємству отримувати конкурентні переваги на ринку.

Аналіз останніх досліджень і публікацій. Проблематику передумов виникнення та розвитку цифрових валют досліджували українські науковці, зокрема О. Шаров [1], С. Науменкова [2], І. Крикавська [3], Л. Жердецька та Ю. Гаврилюк [4] та ін.

Застосування цифрових технологій в інформаційних системах та комунікаціях висвітлюють українські дослідники¹. Вплив штучного інтелекту на управлінські процеси розглянуто в роботах Т.К. Jain, М. Kansal [5], К. Ris, Z. Stankovic, Z. Avramovic [6]. М. Денисенко та С. Бреус² обґрунтували значення великих даних для адаптації бізнесу до ринкових змін,

а аналітичний ресурс Digwatch³ проаналізував вплив аналітики даних на управлінські рішення.

Незважаючи на підвищену увагу до цифрових валют у сучасних наукових публікаціях, багато аспектів їх запровадження залишаються фрагментарно вивченими, особливо в контексті застосування інформаційних систем, сервісів моніторингу та комунікаційних технологій.

Формулювання цілей статті. Метою статті є розробка комплексного підходу до створення та впровадження корпоративної цифрової валюти підприємства в контексті інтеграції інформаційних систем, сервісів моніторингу, комунікаційних технологій.

Виклад основного матеріалу дослідження. Основними індикаторами оцінювання розвитку цифрової економіки є ряд глобальних індексів, які на основі певних статистичних методологій та спостережень, відображають рівень розвитку цифрової економіки в різних країнах.

До індексів першої групи належать: Індекс глобальної конкурентоспроможності (Global Competitiveness Index (GCI) (WEF)⁴ та Глобальний інноваційний індекс (Global Innovation Index (GII)⁵.

Друга група індексів відображає стан інфраструктури для ефективного розвитку економіки, у тому числі її цифрової складової⁶.

До індексів третьої групи, які відображають рівень цифрового розвитку країни належать: «Індекс цифрової конкурентоспроможності» (World Digital Competitiveness (WDC) ranking)⁷; «Європейський звіт про цифровий прогрес» (European Digital Progress Report); «Індекс цифрової економіки та інфор-

¹ Сучасні цифрові технології та інноваційні методики навчання: досвід, тенденції, перспективи: матеріали VII Міжнар. наук.-практ. інтернет-конф. (м. Тернопіль, 8 квітня 2021). Тернопіль: ТНПУ ім. В. Гнатюка, 2021. 162 с. URL: <http://dspace.tnpu.edu.ua/handle/123456789/18496>

² Денисенко М. П., Бреус С. В. Економічне відтворення держави на інноваційних засадах : *The XII International Scientific and Practical Conference «Actual priorities of modern science, education and practice»* (Paris, March 29 – April 01, 2022), Paris, France. С. 180–184.

³ Sustainable development. *Digwatch*. 2024. URL: <https://dig.watch/topics/sustainable-development>

⁴ Global Competitiveness Index (WEF) 2020. URL: https://www3.weforum.org/docs/WEF_TheGlobalCompetitivenessReport2020.pdf

⁵ Global Innovation Index 2025. URL: <https://www.wipo.int/web-publications/global-innovation-index-2025/assets/80937/2000EN%20Global%20Innovation%20Index%202025%20-%20Full%20-%20v8.pdf>

⁶ Network Readiness Index 2024 (NRI) (WEF). URL: <https://networkreadinessindex.org/countries/>; Broadband Penetration Index (ITU) 2024. URL: <https://www.itu.int/itu-d/reports/statistics/2024/11/10/ft24-internet-use/>.

⁷ World Digital Competitiveness Ranking 2025. URL: <https://www.imd.org/centers/wcc/world-competitiveness-center/rankings/world-digital-competitiveness-ranking/>.

маційного суспільства» (Digital Economy and Society Index (DESI, IDESI (EU))¹.

Індекс цифрової економіки та інформаційного суспільства (DESI) має трирівневу ієрархічну структуру: п'ять основних факторів деталізуються через субфактори, які, у свою чергу, складаються з індивідуальних показників. Для даного дослідження най-

більш значущими є індикатори, що входять до складу фактору «Інтеграція цифрових технологій» (рис. 1). Нормалізація різнорідних показників DESI здійснюється методом min-max, що забезпечує лінійне перетворення кожного індикатора на уніфіковану шкалу від 0 до 1².

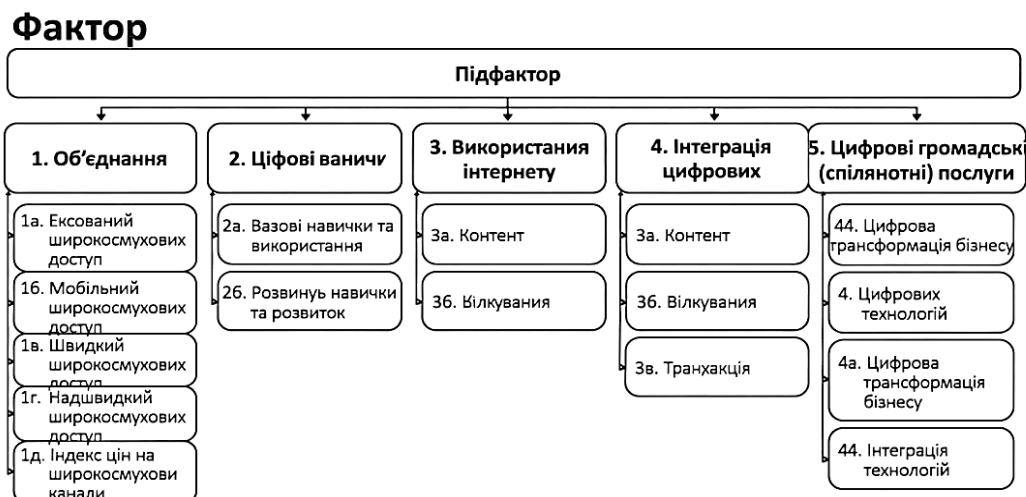

Рис. 1. Структура індексу цифрової економіки та інформаційного суспільства (DESI)

Джерело: адаптовано з (Струтинська І. В. Цифрова трансформація як імператив інноваційного розвитку бізнес-структур: дис. ... д-ра екон. наук: 08.00.04. Тернопіль Запоріжжя, 2020. 487 с. URL: http://phd.znu.edu.ua/page/dis/08_2020/Strutynska_dis.pdf)

Для успішної імплементації цифрової трансформації необхідно сформувані систему індикаторів, які відображатимуть ефективність впровадження та поширення цифрових технологій в економіці, зокрема інформаційних систем, сервісів моніторингу та комунікаційних технологій. З цією метою Індекс ци-

фрової трансформації бізнес-структур підприємства (НІТ, Індекс цифрової зрілості) розподіляється на 4 групи (рис. 2). Це потребує формування надійних індикаторів розвитку, тому Індекс цифрової трансформації бізнес-структур підприємства ((НІТ, Індекс цифрової зрілості) розподіляється на 4 групи (рис. 2):

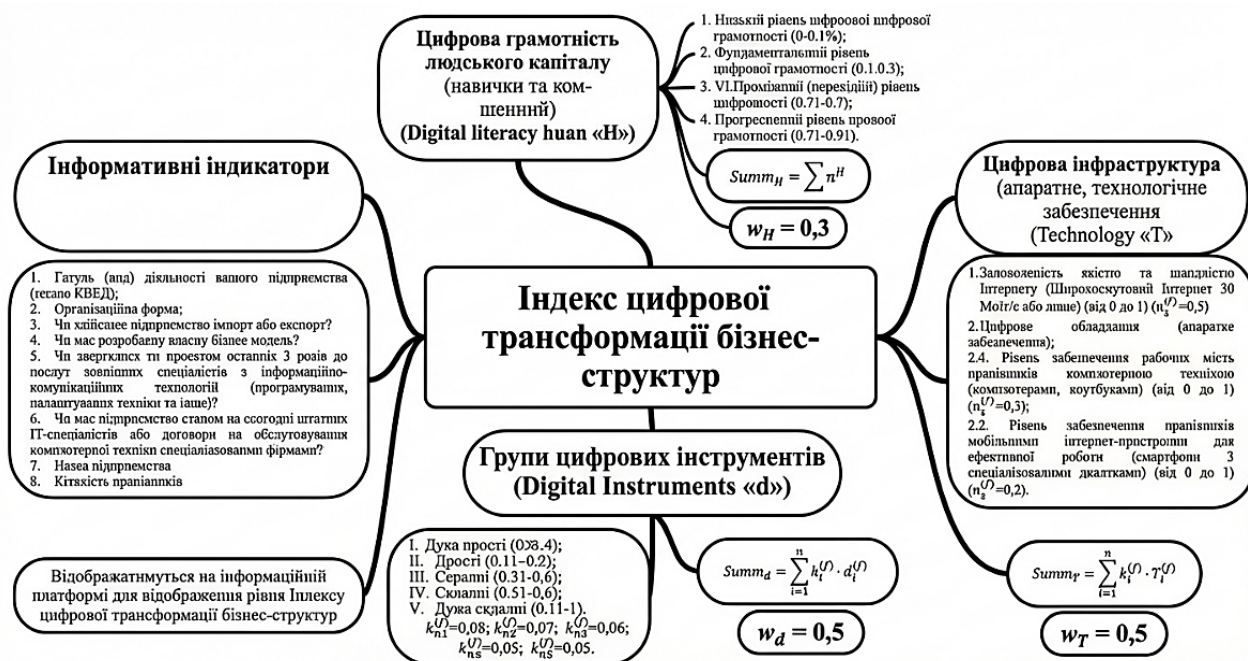

Рис. 2. Групи індикаторів для визначення Індексу цифрової трансформації бізнес-структур підприємства

Джерело: адаптовано з [1].

¹ Report on the state of the Digital Decade 2024 (DESI). URL: <https://digital-strategy.ec.europa.eu/en/library/report-state-digital-decade-2024>.

² Там само.

I. Інформативні індикатори (категорійні) – це ті індикатори, які дають змогу зібрати максимальну кількість даних про респондента (суб'єкта підприємницької діяльності), зрозуміти галузь, вид діяльності, розмір та інше.

II. Цифрова інфраструктура (Т) (технологічне забезпечення) – дані індикатори відображають рівень технологічного забезпечення бізнес-структур для ефективного протікання процесів цифрової трансформації, зокрема: якість інтернет-з'єднання, апаратне забезпечення, включаючи сервери для розгортання інформаційної системи, мобільні пристрої для доступу до цифрових гаманців.

III. Групи цифрових інструментів (І) – дана група індикаторів відображатиме саме рівень використання цифрових інструментів, які є відповідними драйверами ефективного протікання процесів цифрової трансформації, зокрема: CRM-системи для управління клієнтами-користувачами токенів, ERP-системи для інтеграції токенів в систему обліку підприємства, Системи безпеки, включаючи антифрод, KYC та AML модулі.

IV. Цифрова грамотність людського капіталу (навички та компетенції) підприємства базується на експертній думці самих керівників організацій.

Відповідний рівень цифрової зрілості підприємства та стан розвитку його бізнес-структури забезпечить успішне впровадження технологій та інтегрованих інформаційних систем. Тому, саме Індекс цифрової зрілості (НІТ) дозволяє оцінити готовність підприємства до впровадження корпоративної цифрової валюти в контексті інтеграції інформаційних систем, сервісів моніторингу, комунікаційних технологій.

На основі зведених показників цифрової трансформації підприємства визначається узагальнений Індекс цифрової трансформації бізнес-структури підприємства (НІТ):

$$НІТ = Summ_H \cdot W_H + Summ_I \cdot W_I + Summ_T \cdot W_T, \quad (1)$$

де $НІТ$ – індекс цифрової трансформації бізнесу; $Summ_H$ – зведений показник стану цифрової грамотності людського капіталу підприємства; $Summ_I$ – зведений показник стану функціонування цифрових інструментів інтегрованих в бізнес-процеси підприємства; $Summ_T$ – зведений показник стану функціонування цифрової інфраструктури бізнес-підприємства; W_H – ваговий коефіцієнт індикатора H ; W_I – ваговий коефіцієнт індикатора I ; W_T – ваговий коефіцієнт індикатора T .

Причому:

$$W_H + W_I + W_T = 1. \quad (2)$$

Враховуючи особливості, які повинні бути дотримані (2) ваговий коефіцієнт індикатора H становитиме 0,3 ($W_H = 0,3$); ваговий коефіцієнт індикатора I становитиме 0,5 ($W_I = 0,5$); ваговий коефіцієнт індикатора T становитиме 0,2 ($W_T = 0,2$).

Зведений показник стану функціонування цифрових інструментів інтегрованих в бізнес-процеси підприємства набуде вигляду:

$$Summ_I = \sum_{i=1}^{m_I} n_i^{(I)} \cdot k_i^{(I)}, \quad (3)$$

де $n_i^{(I)}$ – показник рівня функціонування цифрових інструментів в підприємства; $k_i^{(I)}$ – ваговий коефіцієнт індикатора $n_i^{(I)}$; m_I – кількість цифрових інструментів.

Зведений показник стану функціонування цифрової інфраструктури бізнес-структур підприємства:

$$Summ_T = \sum_{i=1}^{m_T} n_i^{(T)} \cdot k_i^{(T)}, \quad (4)$$

де $n_i^{(T)}$ – показник рівня функціонування цифрових інструментів в підприємства; $k_i^{(T)}$ – ваговий коефіцієнт індикатора $n_i^{(T)}$; m_T – кількість елементів цифрової інфраструктури.

Інтерпретація рівня Індексу цифрової трансформації бізнес-структури підприємства здійснюється відповідно до класифікації значень цифрової зрілості підприємства (табл. 1).

Таблиця 1. Класифікація за рівнем розвитку Індексу цифрової трансформації бізнес-структур підприємства (НІТ)

Індекс цифрової трансформації бізнес-структур («НІТ»)	Групи цифрових інструментів	Характеристика рівня цифрової зрілості
>0,91	I, II, III, IV та V групи. Дуже прості, прості, середньої складності, складні та дуже складні.	Високий. Високий рівень розвитку підприємства. Високий рівень цифрової зрілості підприємства. Більшість бізнес-процесів підприємства оцифровані. Розвиток інноваційної цифрової бізнес-моделі.
(0,61; 0,90)	I, II, III та IV групи. Дуже прості, прості, середньої складності та складні.	Достатній. Високий рівень цифрової зрілості підприємства. Більшість бізнес-процесів підприємства оцифровані. Підприємство готово до подальших цифрових змін.
(0,31; 0,6)	I, II та III групи. Дуже прості, прості та середньої складності.	Середній. Середній рівень цифрової зрілості підприємства. Компанія працює з цифровими технологіями та інструментами, проте потрібно використовувати цифрові інструменти вищого рівня, здобувати нові цифрові компетенції або залучати відповідних фахівців.
(0,11; 0,3)	I та II групи. Дуже прості та прості.	Низький. Гранично допустимий рівень цифрової зрілості. Нестабільний розвиток підприємства. Потрібні негайні зміни в управлінні та значна робота з імплементації доступних простих цифрових технологій та інструментів.
<=0,1	I група. Дуже прості.	Дуже низький рівень цифрової зрілості підприємства. Кризовий. Немає потенціалу завоювати нові сегменти ринку. Існує ризик припинення діяльності.

Джерело: адаптовано з Report on the state of the Digital Decade 2024 (DESI). URL: <https://digital-strategy.ec.europa.eu/en/library/report-state-digital-decade-2024>

Отже, підприємство з індексом НІТ вище 0,7 демонструє достатній рівень цифрової зрілості, зокрема для впровадження корпоративної цифрової валюти в контексті інтеграції інформаційних систем, сервісів моніторингу, комунікаційних технологій.

Важливо зазначити, що підприємство може одночасно керуватися декількома бізнес-моделями, такі бізнес-моделі створюються, використовуючи спеціалізовані інструменти візуалізації. Широко застосовується концепція чотирирівневої моделі Canvas (полотно бізнес-моделі з дев'яти секторів), яка дозволяє комплексно оцінити ключові аспекти функціонування підприємства: ціннісні пропозиції, сегменти споживачів, канали дистрибуції, відносини з клієнтами, потоки доходів, ключові ресурси, ключові види діяльності, ключові партнерства та структуру витрат.

Структура бізнес-моделі за концепцією Canvas є універсальним інструментом для будь-якого типу підприємства, включаючи тих, що впроваджують корпоративну цифрову валюту. Така бізнес-модель з цифровою трансформацією може бути вразлива до ризиків, а саме: просування цифрової бізнес-моделі без розуміння її цінності для клієнтів; обіцянка додаткових переваг без розуміння процесу створення цієї цінності; продаж цифрових можливостей без розуміння формули отримання прибутку та його джерел.

Уникнення зазначених ризиків здійснюється за рахунок впровадження комплексної моделі системи оцінки з метою підвищення ефективності інноваційної бізнес-моделі. Система оцінки включає три етапи:

Етап А: Оцінка цінності цифрових можливостей – визначення реальної вартості, яку цифрові тех-

нології та корпоративна валюта створюють для різних груп стейкхолдерів (клієнтів, партнерів, працівників).

Етап Б: Управління ризиками та можливостями – виявлення, аналіз, оцінка та управління ризиками й можливостями цифрових бізнес-моделей, включаючи технологічні, операційні, фінансові та регуляторні аспекти.

Етап В: Моделювання показників ефективності – розробка та моніторинг ключових показників ефективності (KPI) впровадження цифрових бізнес-моделей, включаючи метрики використання корпоративної валюти, швидкість транзакцій, залученість користувачів та фінансові результати.

Трансформована бізнес-модель підприємства з урахуванням можливостей корпоративної цифрової валюти дозволяє оптимізувати внутрішні процеси та стратегії, забезпечити утримання балансу між ризиками та вигодами цифрової трансформації, створити конкурентні переваги на ринку. Реалізація бізнес-моделі підприємства на основі корпоративної цифрової валюти в контексті інтеграції інформаційних систем, сервісів моніторингу, комунікаційних технологій вимагатиме побудови відповідної технологічної інфраструктури, яка забезпечить надійне та ефективне функціонування цифрової валюти (токену) на всіх рівнях корпоративної екосистеми [7].

Отже, корпоративна цифрова валюта (токен) в бізнес-моделі підприємства вимагає побудови багаторівневої архітектури інформаційної системи, яка забезпечуватиме повний цикл операцій (табл. 2).

Таблиця 2. Модель «Багаторівнева архітектура інформаційної системи для корпоративної цифрової валюти»

Назва рівня	Опис
1. Рівень Блокчейн-рівень	Блокчейн-рівень складається з BSC-вузла підприємства, який підтримує синхронізацію з мережею Binance Smart Chain, смарт-контракту токени PSC та модуля управління комісіями (gas fees). Цей рівень забезпечує базову інфраструктуру для роботи з розподіленим реєстром та виконання транзакцій у блокчейн-мережі.
2. Рівень Управління активами	Рівень управління активами включає Wallet Manager для створення та управління корпоративними гаманцями, Key Management Service для безпечного зберігання приватних ключів через HSM-модуль (Hardware Security Module), та Multi-signature wallet для операцій, що перевищують встановлений ліміт. Багатопідписна авторизація критичних операцій забезпечує додатковий рівень безпеки корпоративних активів.
3. Рівень Транзакційна обробка	Транзакційний рівень забезпечує обробку операцій через Transaction Pool з системою пріоритизації, Validator для перевірки балансів та лімітів, та Fee Calculator для оптимізації вартості газу. Система пріоритизації дозволяє обробляти критичні операції в першу чергу, забезпечуючи передбачуваність часу виконання транзакцій.
4. Рівень Інтеграція з бізнес-системами	Інтеграційний рівень реалізує зв'язок з корпоративними системами: ERP Bridge синхронізує баланси токенів з системою QuickBooks, BAS Україна, CRM Integration дозволяє працівникам нараховувати токени клієнтам через Salesforce, Umnico, а Accounting Module формує відповідні бухгалтерські проводки. Двостороння синхронізація забезпечує актуальність даних у всіх корпоративних системах.
5. Рівень Аналітика та звітність	Аналітичний рівень надає інструменти для Transaction Analytics (аналіз обсягів та патернів операцій), Balance Tracker (моніторинг залишків на корпоративних гаманцях), та BI Dashboard для візуалізації ключових показників функціонування системи. Інтеграція з бізнес-аналітикою дозволяє приймати обґрунтовані управлінські рішення.
6. Рівень Інтерфейси користувача	Інтерфейсний рівень забезпечує доступ користувачів через Web App (на базі ReactJS з бібліотекою Web3.js для взаємодії з блокчейном), Mobile App (React Native для iOS та Android з підтримкою біометричної автентифікації), та Admin Panel для управління емісією, налаштування лімітів та моніторингу системи.

Джерело: складено автором.

На рис. 3 наведено компоненти інформаційної системи та їх технологічна реалізація.

Екосистема корпоративної цифрової валюти (токену) використовує диференційовані протоколи

комунікації для різних рівнів взаємодії. Для забезпечення оптимального балансу між продуктивністю, безпекою та надійністю передачі даних пропонується використовувати п'ятирівневу модель комунікацій, зокрема:

Рівень 1. Blockchain Communications (P2P). Використовується протокол DevP2P (Ethereum protocol) для синхронізації блоків між BSC-вузлами, gossip protocol для розповсюдження транзакцій по мережі, підтримується 50-100 peer connections для забезпечення децентралізації. Транспорт здійснюється через

TCP/IP на порту 30303 з пропускною спроможністю 1-5 Mbps на вузол.

Рівень 2. Web3 Communications (RPC). Застосовується протокол JSON-RPC 2.0 over HTTPS з основним endpoint <https://bsc-dataseed.binance.org/> та резервними вузлами для забезпечення відмовостійкості. Використовуються стандартні методи `eth_sendRawTransaction` (відправка транзакцій), `eth_getBalance` (отримання балансу), `eth_call` (виклик функцій смарт-контракту). Публічні RPC-вузли мають обмеження 3 запити на секунду, для виробничого середовища рекомендовано використання власних вузлів.

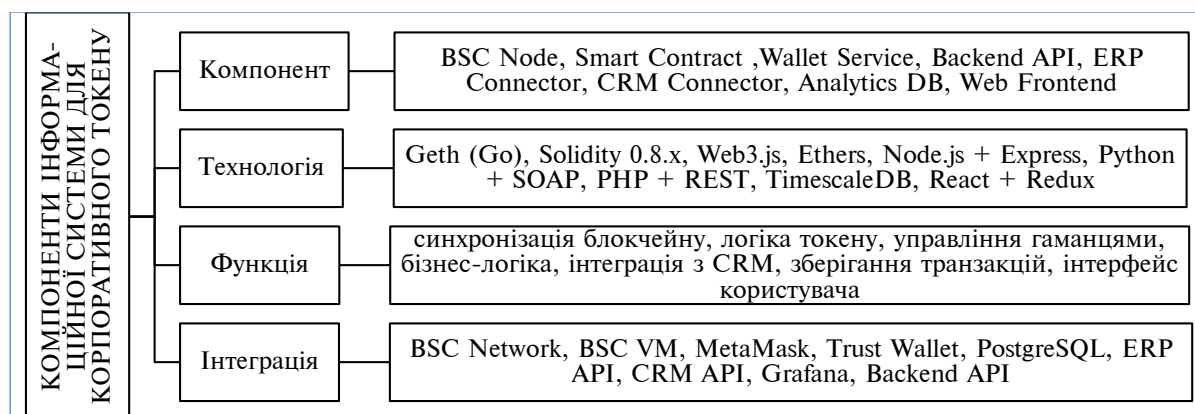

Рис. 3. Компоненти інформаційної системи для корпоративного токена

Джерело: розробка автора.

Рівень 3. Application API (REST/WebSocket). REST API для синхронних операцій: GET `/api/v1/balance/{address}` (отримання балансу), POST `/api/v1/transfer` (виконання переказу), GET `/api/v1/transactions` (історія операцій). WebSocket для real-time оновлень через `ws://api.psc.com/stream` з підпискою на події `transfer`, `mint`, `burn`. Автентифікація реалізована через JWT токени з терміном дії 1 година та механізмом `refresh tokens`.

Рівень 4. Integration API (SOAP/REST). Інтеграція з ERP-системою здійснюється через SOAP over HTTPS з частотою синхронізації кожні 15 хвилин для забезпечення актуальності бухгалтерських даних. Інтеграція з CRM використовує REST API з методами `crm.deal.update` (оновлення угод), `crm.contact.add` (додавання контактів) та `webhooks` для real-time сповіщень про зміни.

Рівень 5. Notification Channels. Email сповіщення через SendGrid API для інформування про великі транзакції, SMS через Twilio API для двофакторної автентифікації (2FA), Push нотифікації через Firebase Cloud Messaging для мобільних застосунків з підтримкою персоналізованих сповіщень.

Побудова багаторівневої архітектури інформаційної системи та комунікаційних технологій забезпечує технологічну основу для функціонування корпоративної цифрової валюти. Задля підтримки стабільної роботи системи, своєчасного виявлення проблем та оптимізації продуктивності необхідна комплексна система моніторингу всіх рівнів функціонування.

Тому система моніторингу, яка охоплює аспекти безпеки, інфраструктури та бізнес-метрик забезпечуватиме надійність функціонування корпоративної цифрової валюти (токену) (рис. 4):

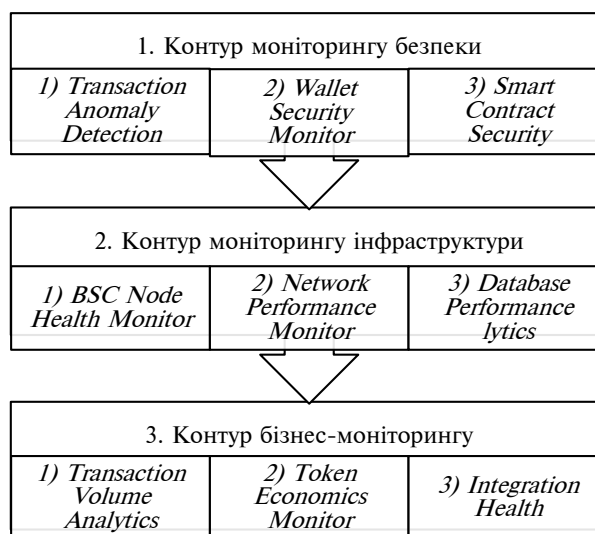

Рис. 4. Триконтурна система моніторингу корпоративної цифрової валюти

Джерело: розробка автора.

1. Контур моніторингу безпеки: 1) Transaction Anomaly Detection – система виявлення підозрілих транзакцій базується на аналізі нетипових сум, частоти операцій та патернів поведінки користувачів. Встановлені правила генерують алерти при транзакціях, що перевищують 100,000 токенів PSC, або при виконанні більше 10 транзакцій за хвилину; 2) Wallet Security Monitor – модуль контролю балансів гаманців відстежує критичні рівні (менше 1M PSC) та виявляє спроби несанкціонованого доступу; 3) Smart Contract Security – автоматичний аудит смарт-контракту виконується після кожного оновлення коду.

Система перевіряє на вразливості типу reentrancy, overflow та моніторить виклики критичних функцій.

2. Контур моніторингу інфраструктури: 1) BSC Node Health Monitor – відстежує доступність вузла (uptime більше 99.9%), швидкість синхронізації (відставання менше 10 блоків) та використання ресурсів (CPU менше 80%, RAM менше 70%); 2) Network Performance Monitor – контролює час підтвердження транзакцій (менше 5 секунд), вартість газу та пропускну спроможність системи (понад 100 TPS); 3) Database Performance – моніторинг бази даних включає відстеження часу відповіді на запити (менше 100мс), розміру бази та статусу резервного копіювання.

3. Контур бізнес-моніторингу: 1) Transaction Volume Analytics – аналіз кількості транзакцій на день з відстеженням трендів росту, розподіл операцій за типами та ідентифікація найактивніших користувачів; 2) Token Economics Monitor – контроль загальної пропозиції токенів (100M PSC), циркулюючої пропозиції та аналіз концентрації токенів; 3) Integration Health – моніторинг статусу інтеграцій з ERP та CRM системами, аналіз черги невиконаних операцій.

Для реалізації триконтурної системи моніторингу пропонується використовувати інтегрований стек технологій: Prometheus для збору метрик, Grafana для візуалізації, ELK Stack для централізованого управління логами, AlertManager для сповіщень, Jaeger для трейсингу транзакцій, BSCScan API

для моніторингу on-chain активності, та Slither для аудиту смарт-контрактів.

Отже, комплексний підхід створення та впровадження корпоративної цифрової валюти підприємства в контексті інтеграції інформаційних систем, сервісів моніторингу, комунікаційних технологій та економічного обґрунтування доцільності запровадження, передбачає – процес створення та впровадження корпоративної цифрової валюти підприємства вимагає використання передових технологій блокчейну та криптографії, розробки протоколу та смарт-контрактів, створення гаранцій, проведення аудиту безпеки, ліцензування та регулювання, маркетингу та просування. Це обумовлює необхідність розробки комплексної моделі створення та впровадження цифрової валюти підприємства з використанням сучасних інформаційних систем, сервісів моніторингу та комунікаційних технологій.

Існує два підходи при створенні нової цифрової валюти – створення монети та створення токена. Відмінності полягає в тому, що монети розробляються на власному блокчейні, а токени – на вже існуючому.

Процес створення токена можна оптимізувати, якщо використовувати такі блокчейни, як Ethereum, Binance Smart Chain, Solana або Polygon, що мають власні фреймворки для розробки. Монети мають нативний блокчейн, як, наприклад, Bitcoin або Ethereum¹ (табл. 3).

Таблиця 3. Порівняльна характеристика монет та токенів

	Монета	Токен
Платформа для запуску	Запускається у власній блокчейн-мережі	Запускається на існуючому блокчейні з наявною базою користувачів
Потрібні навички для розробки	Вимагає від розробників знання мов програмування та досвіду роботи з блокчейном	Створюється за допомогою загальнодоступних інструментів та існуючого коду
Складність розробки	Потребує значних затрат часу та грошових ресурсів на запуск	Розробка швидша, простіша та відносно дешевша

Джерело: складено автором.

Крім вибору між монетою та токеном слід враховувати²: корисність – функції валюти (доступ до сервісів, представлення активів), токеноміка – економічна модель (пропозиція, розподіл, ціноутворення), регуляторна відповідність – дотримання національних стандартів.

Одними із найпопулярніших рішень для створення цифрових валют є BSC, Ethereum і Solana. Ці мережі надають засоби та інструменти для створення токенів на основі вже існуючих стандартів. Провідні стандарти токенів BEP-20 (відноситься до Binance Smart Chain, тобто BSC) та ERC-20 (відноситься до блокчейну Ethereum) підтримуються значною кількістю провайдерів криптовалютних гаранцій. Обидві мережі дозволяють створювати та налаштовувати смарт-контракти, завдяки яким можна випускати власні токени та децентралізовані програми (DApps).

Після вибору блокчейну необхідно визначитися з методом створення токена. Якщо планується використовувати BSC або інші блокчейни, що базуються на віртуальній машині Ethereum, цей процес відносно простий.

Якщо необхідно створити власний блокчейн та монету, швидше за все, знадобиться команда розробників блокчейну та галузевих експертів. Навіть якщо обрати форк такого блокчейну, як Ethereum або Bitcoin,

для налаштування мережі, потрібний значний обсяг роботи. В табл. 4 запропоновано алгоритм для створення корпоративної цифрової валюти підприємства.

В контексті інтеграції інформаційних систем, сервісів моніторингу, комунікаційних технологій та економічного обґрунтування доцільності запровадження пропонується розробка токена, що використовуватиметься в інформаційній екосистемі бізнес-структур підприємства та надаватиме певні додаткові можливості бізнесу. Створення простого токена (монети) здійснюється на основі стандарту BEP-20 на базі блокчейну Binance Smart Chain, що передбачає роботу з додатком Remix та створення базового смарт-контракту за допомогою BEP20Token.template. Після проходження певної послідовності кроків відбудеться карбування вказаного обсягу монет та розміщення їх в криптогаманці MetaMask [8].

Розробка простого токена (монети) BEP-20 на блокчейні Binance Smart Chain передбачає³ [9]:

1. Підготовчий етап та конфігурація середовища. Гаранець MetaMask підключається до основної мережі BSC, після чого відкривається Remix IDE. Створюється новий файл «BEP20.sol» у директорії Contracts, встановлюється плагін Solidity для синтаксичного підкреслення та автодоповнення.

¹ Івашенко А.І. Using Cryptocurrency in the Activities of Ukrainian Small and Medium Enterprises in order to Improve their Investment Attractiveness. *Проблеми економіки*. 2016. № 3. с. 267-273.

² Марченко Н.А., Краснянська Ю.В. Реалії функціонування криптовалюти на світовому та вітчизняному ринках. *Ефективна економіка*. 2018. № 5. С. 72-80.

³ Patel S. Beyond Crypto: Blockchain Applications Deliver Enterprise Solutions. URL: <https://www.toptal.com/insights/innovation/blockchain-applications-create-enterprise-solutions>

Таблиця 4. Етапи створення корпоративної цифрової валюти підприємства

Етап розробки	Характеристика
Вибір відповідної блокчейн-платформи	Для розробки tokenів найбільш популярними рішеннями є BSC та Ethereum, але також можуть використовуватись сайдчейни. Для створення монети проектується власний блокчейн.
Вибір механізму консенсусу	Механізм консенсусу визначає те, як учасники підтверджують та валідують транзакції у мережі. Більшість блокчейнів використовують механізм консенсусу з доказом володіння, так як у нього менші вимоги до апаратного забезпечення нод і він варіативніший. Доказ виконання роботи, що використовується в біткойні, вважається безпечнішим, але є ресурсомістким і шкідливим для навколишнього середовища.
Дизайн архітектури блокчейну	Цей крок необхідний лише у тому випадку, якщо створюється монета. Не кожен блокчейн дозволяє публічно валідувати транзакції та запускати ноди, тому важливо визначити, чи буде блокчейн приватним, публічним, обмеженим або загальнодоступним. Архітектура блокчейна буде залежати від цілей запуску монети та проекту.
Розробка блокчейну	Вносити зміни до ключових концепцій та правил блокчейну, що вже працює в реальному середовищі, дуже складно. На початкових етапах розробки рекомендується використовувати тестову мережу та сформувати команду розробників.
Аудит валюти та її коду	Аудиторські компанії, такі як Certik, перевіряють код блокчейну та криптовалюту на предмет вразливостей. Результати аудиту можна опублікувати публічно та діяти відповідно до його висновків. Даний процес є гарантією безпеки як для творця проекту, так і для всіх потенційних користувачів та інвесторів.
Повторна перевірка нормативної відповідності	На даному етапі рекомендується звернутися за юридичною консультацією, щоб перевірити, чи потрібно подавати заявку на дозвіл. Подібну перевірку складно провести самостійно, і, швидше за все, необхідне залучення допомоги зі сторони.
Мінтинг криптовалюти	Незалежно від того, створюється token або монета, під час запуску необхідно згенерувати одиниці криптовалюти. Точний спосіб залежить від продуманої на попередньому етапі токеноміки. Наприклад, токени з фіксованою пропозицією зазвичай генеруються за один раз за допомогою смарт-контракту. Такі монети, як біткойн, випускаються поступово, у відповідності до того, як майнери валідують нові блоки транзакцій. Деякі монети мають наперед прописану послідовність обсягів емісії.

Джерело: складено автором.

2. Адаптація шаблону смарт-контракту. Використовується шаблон BEP20Token.template з репозиторію BNB Chain на GitHub. Код копіюється у створений файл та модифікується: встановлюється назва «Pythagoras Service Coin» (PSC), символ PSC, кількість десяткових знаків (18) та загальна емісія (100 000 000 tokenів з відповідним множенням на 10^{18}).

3. Компіляція та отримання ABI. Активуються опції Auto compile та Enable optimization у компіляторі Solidity. Після успішної компіляції копіюється ABI (Application Binary Interface) контракту для подальшої взаємодії з зовнішніми системами.

4. Розгортання смарт-контракту. У вкладці Deploy обирається середовище Injected Web3 з авторизацією MetaMask, контракт BEP20 та виконується розгортання з оплатою транзакційної комісії в BNB. Адреса розгорнутого контракту фіксується для верифікації.

5. Верифікація вихідного коду на BscScan. Адреса контракту вводиться в BscScan з налаштуванням компілятора Solidity (Single file, відповідна версія). У Remix виконується Flatten коду (BEP20_flat.sol), що копіюється з параметром Optimization: Yes для верифікації та публікації.

6. Емісія tokenів (мінтинг). На сторінці контракту в BscScan активується Write Contract з підключенням MetaMask. У функції _mint вказується емісія 100 000 000 PSC (з 18 нулями), виконується транзакція з оплатою газу. Токени зараховуються на гаманець емітента.

Такий процес забезпечує повний цикл створення та верифікації токenu, сумісного з екосистемою BSC¹. Код смарт-контракту наведено на рис. 5.

```
// SPDX-License-Identifier: MIT
pragma solidity >0.4.0 <= 0.9.0;

interface IBEP20 {
    /**
     * @dev Returns the amount of tokens in existence.
     */
    function totalSupply() external view returns (uint256);

    /**
     * @dev Returns the token decimals.
     */
    function decimals() external view returns (uint8);

    /**
     * @dev Returns the token symbol.
     */
    function symbol() external view returns (string memory);

    /**
     * @dev Returns the token name.
     */
    function name() external view returns (string memory);

    /**
     * @dev Returns the bep token owner.
     */
    function getOwner() external view returns (address);

    /**
     * @dev Returns the amount of tokens owned by `account`.
     */
    function balanceOf(address account) external view returns (uint256);

    /**
     * @dev Moves `amount` tokens from the caller's account to `recipient`.
     * Returns a boolean value indicating whether the operation succeeded.
     * Emits a {Transfer} event.
     */
    function transfer(address recipient, uint256 amount) external returns (bool);
}
```

Рис. 5. Фрагмент Код смарт-контракту

Джерело: розробка автора.

Після технічної реалізації токenu BEP-20 на блокчейні Binance Smart Chain, включаючи написання та розгортання смарт-контракту, налаштування параметрів емісії, механізмів передачі та контролю доступу. Наступним логічним кроком є розробка економічної

¹ Pereira D. Blockchain Business Models. URL: <https://businessmodelanalyst.com/blockchain-business-models/>

моделі токени (токеноміки) та визначення стратегії його впровадження на ринок.

Токеноміка визначає економічні властивості цифрової валюти, включаючи модель випуску, розподілу, стимулювання та утилізації токенів. Правильно розроблена токеніка забезпечує стабільність вартості токени, мотивує учасників екосистеми до активної участі та створює стійку економічну модель для довгострокового розвитку проекту.

Покроковий алгоритм розробки токеніки та планування впровадження цифрової валюти на ринок [10]:

1. Визначення цілей та функцій токени. На початковому етапі необхідно чітко визначити призначення корпоративної цифрової валюти в екосистемі підприємства. Токен може виконувати різні функції: utility-токен для доступу до продуктів та послуг компанії, токен лояльності для винагородження клієнтів, governance-токен для участі в управлінні проектом, або комбінацію цих функцій. Визначення основних цілей токени впливає на всі подальші параметри токеніки, включаючи модель емісії, механізми розподілу та стимулювання.

2. Розробка моделі емісії та загальної пропозиції. Модель емісії визначає загальну кількість токенів, що будуть створені, та механізм їх випуску. Можливі підходи включають: фіксовану емісію з одноразовим створенням всіх токенів, інфляційну модель з поступовим випуском нових токенів згідно з заздалегідь визначеним графіком, або дефляційну модель зі зменшенням загальної пропозиції через механізми спалювання (burning). При розробці моделі емісії враховуються прогнозована кількість користувачів, обсяги транзакцій, потреби в ліквідності та стратегічні цілі розвитку екосистеми.

3. Проектування механізмів розподілу токенів. Ефективний розподіл токенів між різними групами учасників є критично важливим для успіху проекту. Типова структура розподілу включає: резерв команди та засновників (15-25%) з періодом вестингу 2-4 роки, токени для ранніх інвесторів (10-20%) з поступовим розблокуванням, резерв для розвитку екосистеми та партнерств (20-30%), токени для маркетингу та залучення користувачів (15-25%), та ліквідність для децентралізованих бірж (10-20%). Важливо забезпечити справедливий розподіл, який стимулює довгострокову участь та запобігає концентрації токенів у руках вузького кола осіб.

4. Розробка механізмів стимулювання та винагород. Для створення активної та залученої спільноти необхідно розробити систему стимулів, яка винагороджує бажану поведінку користувачів. Можливі механізми включають: стейкінг з нарахуванням пасивного доходу за утримання токенів, бонуси за виконання цільових дій (реєстрація, покупки, рекомендації), знижки на продукти та послуги компанії, доступ до ексклюзивного контенту та можливостей, участь у програмах лояльності, та винагороди за участь в управлінні проектом. Система стимулів повинна бути збалансованою, щоб забезпечити мотивацію без надмірного розмивання вартості токени.

5. Створення механізмів утилізації та контролю інфляції. Для підтримки довгострокової вартості токени необхідно впровадити механізми, які контролюють пропозицію та створюють дефляційний тиск. Популярні підходи включають: періодичне спалювання частини комісій від транзакцій, викуп токенів з ринку компанією з подальшим знищенням, обов'язкове утримання токенів для доступу до певних функцій платформи, та зменшення винагород з часом. Важливо забезпечити прозорість цих процесів через публічні звіти та верифіковані транзакції в блокчейні.

6. Моделювання економічних сценаріїв та аналіз стійкості. Перед запуском токени критично важливо провести детальне моделювання різних економічних сценаріїв для оцінки стійкості токеніки. Це включає: симуляцію зростання кількості користувачів, прогнозування обсягів транзакцій, моделювання поведінки різних груп учасників (власників, трейдерів, користувачів), аналіз впливу ринкових коливань, стрес-тестування при екстремальних сценаріях, та оцінку впливу механізмів стимулювання на розподіл токенів. Використання спеціалізованих інструментів для економічного моделювання допомагає виявити потенційні вразливості та оптимізувати параметри токеніки.

7. Аналіз регуляторного середовища та забезпечення комплаєнсу. Регуляторні вимоги до цифрових активів значно відрізняються в різних юрисдикціях і постійно еволюціонують. Необхідно провести детальний аналіз законодавства в країнах цільової аудиторії, визначити класифікацію токени (utility, security, payment token), отримати необхідні ліцензії та дозволи, розробити політики KYC/AML (знай свого клієнта / протидія відмиванню коштів), забезпечити захист персональних даних користувачів згідно GDPR та інших регуляцій, та створити прозору систему звітності для регуляторних органів.

8. Розробка стратегії початкового розміщення токени (Token Generation Event). Вибір правильної стратегії початкового розміщення токени суттєво впливає на успіх проекту. Можливі варіанти включають: Initial Exchange Offering (IEO) через централізовані біржі з готовою базою користувачів, Initial DEX Offering (IDO) на децентралізованих платформах для максимальної прозорості та доступності, приватний продаж для стратегічних інвесторів з дисконтом, публічний розподіл через айдропи для формування спільноти, або гібридний підхід з поєднанням різних методів. Важливо визначити ціну токени, обсяги продажу на кожному етапі, умови участі, та механізми забезпечення справедливого доступу.

9. Побудова ліквідності та підключення до бірж. Ліквідність є ключовим фактором для успішного функціонування токени на ринку. Необхідно розробити стратегію забезпечення початкової ліквідності, що може включати: створення пулів ліквідності на децентралізованих біржах (Uniswap, PancakeSwap) з виділенням частини резерву токенів та стейблкоїнів, підключення до централізованих бірж через процес лістингу, програми стимулювання постачальників ліквідності через farming та збільшені винагороди, партнерство з маркет-мейкерами для підтримки стабільних цін та обсягів торгівлі. Важливо забезпечити достатню глибину ринку для мінімізації прокозовування при великих транзакціях.

10. Розробка маркетингової стратегії та плану комунікацій. Ефективна маркетингова стратегія забезпечує привернення уваги до проекту та формування активної спільноти. Ключові компоненти включають: створення якісної документації (whitepaper, tokenomics paper, technical documentation), розробку веб-сайту та соціальних медіа присутності, контент-маркетинг через статті, відео, подкасти, участь у галузевих конференціях та івентах, партнерства з впливовими особами в криптоспільноті, організацію амбасадорських програм, проведення освітніх вебінарів та AMA-сесій, та побудову довгострокових відносин з журналістами та медіа.

11. Впровадження інструментів моніторингу та аналітики. Постійний моніторинг ключових метрик дозволяє своєчасно реагувати на зміни та оптимізувати токеніку. Необхідно впровадити: on-chain

аналітику для відстеження всіх транзакцій, розподілу токенів, активності гаманців, інструменти для моніторингу ціни, обсягів торгівлі, ліквідності на різних біржах, аналіз поведінки користувачів та їх взаємодії з платформою, dashboard для візуалізації ключових показників (TVL, кількість власників, velocity), систему алертів для виявлення аномальної активності або потенційних загроз. Регулярний аналіз даних допомагає приймати обґрунтовані рішення щодо адаптації токеноміки.

12. Створення системи управління та governance. Децентралізоване управління дозволяє залучити спільноту до прийняття рішень та підвищує довіру до проекту. Основні елементи включають: механізм подання та голосування за пропозиції (proposals), вагу голосів пропорційно до кількості утримуваних або застейканих токенів, мінімальний поріг участі для прийняття рішень, timelock для виконання схвалених змін, прозору систему обговорення в форумах та соціальних мережах. Важливо збалансувати децентралізацію з ефективністю прийняття рішень, особливо на ранніх етапах розвитку проекту.

13. Забезпечення безпеки та проведення аудиту. Безпека смарт-контрактів та інфраструктури є критично важливою для захисту коштів користувачів та репутації проекту. Необхідні заходи включають: професійний аудит смарт-контрактів від визнаних компаній (CertiK, PeckShield, Hacken), bug bounty програми для залучення незалежних дослідників безпеки, впровадження багатофакторної автентифікації та multi-sig гаманців для контролю критичних функцій, регулярні тести на проникнення, план реагування на інциденти, та страхування смарт-контрактів через спеціалізовані протоколи. Публікація результатів аудиту підвищує довіру інвесторів та користувачів.

14. Розробка екосистеми та партнерських інтеграцій. Цінність токenu зростає пропорційно до розвитку екосистеми використання. Стратегія розвитку може включати: інтеграцію токenu в існуючі продукти та сервіси компанії, створення додаткових застосунків та інструментів, що використовують токен, партнерства з іншими проектами для кросс-використання токенів, інтеграцію з платіжними системами для прийому токenu як засобу оплати, розробку API та SDK для залучення сторонніх розробників, створення грантових програм для фінансування інноваційних проектів в екосистемі. Кожна інтеграція розширює випадки використання токenu та збільшує його utility.

15. Планування довгострокового розвитку та roadmap. Чіткий план розвитку на кілька років демонструє серйозність намірів команди та допомагає учасникам зрозуміти майбутній потенціал проекту. Roadmap повинна включати: короткострокові цілі на 3-6 місяців (лістинги, основні інтеграції, досягнення метрик), середньострокові цілі на 1-2 роки (розширення екосистеми, нові функціональності, географічна експансія), довгострокове бачення на 3-5 років (трансформація галузі, глобальне масштабування),

ключові віхи та критерії успіху для кожного етапу, гнучкість для адаптації до ринкових умов та зворотного зв'язку спільноти. Регулярне оновлення та комунікація прогресу підтримує довіру та залученість учасників.

Правильно розроблена токеноміка, що враховує економічні стимули всіх учасників екосистеми, механізми контролю інфляції, регуляторні вимоги та стратегію виходу на ринок, створює міцний фундамент для довгострокового розвитку корпоративної цифрової валюти. Інтеграція інформаційних систем, сервісів моніторингу та комунікаційних технологій забезпечує ефективне функціонування токenu, прозорість операцій та можливість своєчасного реагування на зміни ринкових умов¹.

Корпоративна цифрова валюта підприємства, інтегрована з інформаційними системами, сервісами моніторингу та комунікаційними технологіями, є інноваційним інструментом, який дозволяє збільшити фінансову стабільність підприємства та його бізнес-структури, забезпечити доступ до глобальних ринків та гарантувати високий рівень безпеки операцій завдяки криптографічним технологіям.

Висновки. У дослідженні в контексті інтеграції інформаційних систем, сервісів моніторингу, комунікаційних технологій представлено комплексний підхід до створення та впровадження корпоративної цифрової валюти, що інтегрує оцінку цифрової зрілості підприємства, проєктування токеноміки та технічну реалізацію на базі блокчейн-технологій.

Сформовано модель бізнес-процесу створення цифрової валюти Pythagoras Service Coin (PSC). Визначено основні параметри для розробки, такі як блокчейн-платформу, механізм консенсусу та загальну пропозицію монети. Описано процес створення монети на основі стандарту BEP-20 на базі блокчейну Binance Smart Chain, що передбачає роботу з додатком Remix та створення базового смарт-контракту за допомогою BEP20Token.template. Після проходження певної послідовності кроків відбудеться карбування вказаного обсягу монет та розміщення їх в криптогаманці MetaMask.

Розглянуті основні підходи до подальшого просування монети, способів її продажу інвесторам та розробки супровідної документації – токеноміки і Whitepaper. Визначено основну структуру, що має використовуватись при розробці документів та представлено Whitepaper, що включає вступну частину (опис проекту та мету його створення), характеристику технології, що використовувалась для розробки, дорожню карту оновлень до 3 кварталу 2025 року, запропоновану схему розподілу, програму заохочень інвесторів, план етапів розподілу монети та опис механізмів спалювання і стейкінгу.

Подальші дослідження доцільно спрямувати на порівняльний аналіз різних блокчейн-платформ для корпоративних валют, розробку інструментів автоматизованого моделювання токеноміки.

ЛІТЕРАТУРА

1. Шаров О. М. Дестафікація грошей та поява цифрової валюти. *Економіка України*. 2022. № 1. С. 82-96. <https://doi.org/10.15407/economyukr.2022.01.082>
2. Науменкова С. В. Цифрові валюти у контексті суспільної довіри до грошей. *Фінансово-кредитна діяльність: проблеми теорії та практики*. 2018. Вип. 2. С. 305-316. <https://doi.org/10.18371/fcaptp.v2i25.136869>
3. Крикавська І. Актуальні питання правового регулювання обігу електронних грошей та цифрових валют (цифрових грошей, криптовалюти) в Україні. *Актуальні питання у сучасній науці*. 2022. № 6. С. 133-143. [https://doi.org/10.52058/2786-6300-2022-6\(6\)-133-143](https://doi.org/10.52058/2786-6300-2022-6(6)-133-143)

¹ The Business Blockchain Financial Model: Promise, Practice, and Application of The Next Internet Technology. URL: <https://oakbusinessconsultant.com/blockchain-financial-model-3>

4. Жердецька Л., Гаврилюк Ю. Визначення сутності цифрових валют та особливостей їх впливу на монетарну систему. *Науковий вісник Одеського національного економічного університету*. 2024. № 1-2(314-315). С. 42-50. <https://doi.org/10.32680/2409-9260-2024-1-2-314-315-42-50>
5. Jain T. K., Kansal M. Impact of Artificial Intelligence on Sustainable Development Goals. *SSRN*. 2023. March 3. <https://doi.org/10.2139/ssrn.4376842>
6. Ris K., Stankovic Z., Avramovic Z. Implications of Implementation of Artificial Intelligence in the Banking Business with Correlation to the Human Factor. *Journal of Computer and Communications*. 2020. Vol. 8. P. 130-144. <https://doi.org/10.4236/jcc.2020.811010>
7. Катуніна О. С. Застосування динамічного факторного аналізу для моделювання ринку віртуальних активів України. *Науковий вісник Ужгородського університету*. 2021. № 1. С. 18-29. [https://doi.org/10.24144/2409-6857.2021.1\(57\).18-29](https://doi.org/10.24144/2409-6857.2021.1(57).18-29)
8. Кравець Д. Д. Теоретичні та практичні аспекти ролі криптовалюти як елементу фінансових активів. *Науковий вісник Одеського національного економічного університету*. 2022. № 1-2 (290-291). С. 60-69. <https://doi.org/10.32680/2409-9260-2022-1-2-290-291-60-69>
9. Norta A., Wenna C., Udokwu C. Designing a collaborative construction-project platform on blockchain technology for transparency, traceability and information symmetry. *ASSE '21: 2021 2nd Asia Service Sciences and Software Engineering Conference*. 2021, February. P. 1-9. <https://doi.org/10.1145/3456126.3456134>
10. Javaid M., Haleem A., Pratap Singh R. A review of Blockchain Technology applications for financial services. *BenchCouncil Transactions on Benchmarks, Standards and Evaluations*. 2022. Vol. 2, № 3. Art. 100073. <https://doi.org/10.1016/j.tbench.2022.100073>
11. Гуцалюк О. М. Динамічне обґрунтування інтеграційної стратегії корпоративного розвитку. *Економіка розвитку*. 2017. № 4 (84). С. 67-74.
12. Гуцалюк О. М., Головіна О. І., Козловцева В. А. Формування інноваційної інфраструктури національної економіки в умовах глобалізації та інтеграції. *Інфраструктура ринку*. 2019. № 33. С. 381-487. <https://doi.org/10.32843/infrastruct33-56>
13. Гуцалюк О. М., Бондар Ю. А., Сухачова О. О. Вектори розвитку торговельно-економічного співробітництва України з країнами Близького Сходу та Африки. *Управління економікою: теорія та практика. Чума-ченківські читання*. 2021. С. 82-94. <https://doi.org/10.37405/2221-1187.2021.35-50>
14. Колодинський С. Б., Гуцалюк О. М. Технологічні парки як центри економічного зростання українських підприємств. *Вісник післядипломної освіти. Сер.: Соціальні та поведінкові науки*. 2022. Вип. 22 (51). С. 179-199. [https://doi.org/10.32405/2522-9931-2022-22\(51\)-179-199](https://doi.org/10.32405/2522-9931-2022-22(51)-179-199)
15. Салига К. С., Гуцалюк О. М. Ресурсно-компетентнісна парадигма організації управління корпоративними інтеграційними процесами акціонерних товариств. *Бізнес Інформ*. 2018. № 10. С. 369-376.
16. Bolilyi V. O., Hutsaliuk O. M., Sukhovirskaya L. P., Lunhol O. M. Development and implementation of a software product «Automated accounting system «AXIM» for small businesses in the system of formation of analytical support. *Економічні інновації*. 2021. Vol. 23, Iss. 3 (80). P. 33-40. [https://doi.org/10.31520/ei.2021.23.3\(80\).33-40](https://doi.org/10.31520/ei.2021.23.3(80).33-40)

Надійшла до редакції 20.01.2026 р.
Прийнята до друку 05.03.2026 р.
Опублікована 29.05.2026 р.

REFERENCES

1. Sharov, O. M. (2022). Destaffing of money and the emergence of digital currency. *Ekonomika Ukrainy*, 1, 82-96. <https://doi.org/10.15407/economyukr.2022.01.082> [in Ukrainian].
2. Naumenkova, S. V. (2018). Digital currencies in the context of public trust in money. *Finansovo-kredytna diialnist: problemy teorii ta praktyky*, 2, 305-316. <https://doi.org/10.18371/fcaptp.v2i25.136869> [in Ukrainian].
3. Krykavskaya, I. (2022). Current issues of legal regulation of the circulation of electronic money and digital currencies (digital money, cryptocurrencies) in Ukraine. *Aktualni pytannia u suchasniy nautsi*, 6, 133-143. [https://doi.org/10.52058/2786-6300-2022-6\(6\)-133-143](https://doi.org/10.52058/2786-6300-2022-6(6)-133-143) [in Ukrainian].
4. Zherdetska, L., & Havryliuk, Y. (2024). Determining the essence of digital currencies and the peculiarities of their impact on the monetary system. *Naukovyi visnyk Odeskoho natsionalnoho ekonomichnoho universytetu*, 1-2(314-315), 42-50. <https://doi.org/10.32680/2409-9260-2024-1-2-314-315-42-50> [in Ukrainian].
5. Jain, T. K., & Kansal, M. (2023, March 3). Impact of artificial intelligence on sustainable development goals. *SSRN*. <https://doi.org/10.2139/ssrn.4376842>
6. Ris, K., Stankovic, Z., & Avramovic, Z. (2020). Implications of implementation of artificial intelligence in the banking business with correlation to the human factor. *Journal of Computer and Communications*, 8(11), 130-144. <https://doi.org/10.4236/jcc.2020.811010>
7. Katunina, O. S. (2021). Application of dynamic factor analysis for modeling the virtual assets market of Ukraine. *Naukovyi visnyk Uzhhorodskoho universytetu*, 1, 18-29. [https://doi.org/10.24144/2409-6857.2021.1\(57\).18-29](https://doi.org/10.24144/2409-6857.2021.1(57).18-29) [in Ukrainian].
8. Kravets, D. D. (2022). Theoretical and practical aspects of the role of cryptocurrency as an element of financial assets. *Naukovyi visnyk Odeskoho natsionalnoho ekonomichnoho universytetu*, 1-2(290-291), 60-69. <https://doi.org/10.32680/2409-9260-2022-1-2-290-291-60-69> [in Ukrainian].
9. Norta, A., Wenna, C., & Udokwu, C. (2021, February). Designing a collaborative construction-project platform on blockchain technology for transparency, traceability and information symmetry. In *ASSE '21: 2021 2nd Asia Service Sciences and Software Engineering Conference* (pp. 1-9). <https://doi.org/10.1145/3456126.3456134>
10. Javaid, M., Haleem, A., & Pratap Singh, R. (2022). A review of blockchain technology applications for financial services. *BenchCouncil Transactions on Benchmarks, Standards and Evaluations*, 2(3), 100073. <https://doi.org/10.1016/j.tbench.2022.100073>
11. Hutsaliuk, O. M. (2017). Dynamic substantiation of the integration strategy of corporate development. *Ekonomika rozvytku*, 4(84), 67-74 [in Ukrainian].

12. Hutsaliuk, O. M., Holovina, O. I., & Kozlovtsseva, V. A. (2019). Formation of innovation infrastructure of the national economy in the conditions of globalization and integration. *Infrastruktura rynku*, 33, 381-487. <https://doi.org/10.32843/infrastruct33-56> [in Ukrainian].
13. Hutsaliuk, O. M., Bondar, Y. A., & Sukhachova, O. O. (2021). Vectors of development of trade and economic cooperation between Ukraine and the countries of the Middle East and Africa. *Upravlinnia ekonomikoi: teoriia ta praktyka. Chumachenkivski chytannia*, 82-94. <https://doi.org/10.37405/2221-1187.2021.35-50> [in Ukrainian].
14. Kolodinskyi, S. B., & Hutsaliuk, O. M. (2022). Technological parks as centers of economic growth of Ukrainian enterprises. *Visnyk pisladyplomnoi osvity. Ser.: Sotsialni ta povedinkovi nauky*, 22(51), 179-199. [https://doi.org/10.32843/2522-9931-2022-22\(51\)-179-199](https://doi.org/10.32843/2522-9931-2022-22(51)-179-199) [in Ukrainian].
15. Salyha, K. S., & Hutsaliuk, O. M. (2018). Resource-competence paradigm of the organization of management of corporate integration processes of joint-stock companies. *Biznes Inform*, 10, 369-376 [in Ukrainian].
16. Bolilyi, V. O., Hutsaliuk, O. M., Sukhovirsk, L. P., & Lunhol, O. M. (2021). Development and implementation of a software product «Automated accounting system «AXIM» for small businesses in the system of formation of analytical support. *Ekonomichni innovatsii*, 23(3), 33-40.

Received: 20.01.2026

Accepted: 05.03.2026

Published: 29.05.2026

Манькута Я. М., Циба А. М. Інформаційні системи, сервіси моніторингу та комунікаційні технології як детермінанти впровадження корпоративної цифрової валюти підприємства

Стаття присвячена розробці комплексного підходу до створення та впровадження корпоративної цифрової валюти підприємства в контексті інтеграції інформаційних систем, сервісів моніторингу та комунікаційних технологій. Актуальність дослідження зумовлена зростанням інтересу бізнес-структур до блокчейн-технологій та токенизації бізнес-процесів як інструментів підвищення операційної ефективності та конкурентоспроможності. Представлено алгоритм цифрової трансформації підприємства для впровадження корпоративної цифрової валюти, що охоплює етапи від оцінки цифрової зрілості до маркетингу та безперервної оптимізації. Обґрунтовано структуру токеноміки корпоративної валюти, яка включає механізми розподілу, стейкінгу, спалювання токенів та систему governance. На прикладі проекту Pythagoras Service Coin продемонстровано практичну реалізацію концептуальних підходів із використанням блокчейну Binance Smart Chain та стандарту BEP-20.

Ключові слова: корпоративна цифрова валюта, сервіси моніторингу, комунікаційні технології, токеноміка, блокчейн-технології, індекс цифрової зрілості, інформаційні системи, смарт-контракти, криптовалютний проект.

Mankuta Ya., Tsyba A. Information systems, monitoring services and communication technologies as determinants of corporate digital currency implementation in enterprises

The article is devoted to the development of a comprehensive approach to the creation and implementation of corporate digital currency (CDC) of an enterprise in the context of deep integration of information systems, monitoring services, and modern communication technologies. The relevance of the study is driven by the growing interest of business structures in blockchain technologies and the tokenization of business processes as strategic tools for increasing operational efficiency, financial transparency, and global competitiveness.

The research presents a detailed algorithm for the digital transformation of an enterprise for the implementation of corporate digital currency, which covers key stages: from the initial assessment of digital maturity to the final phases of marketing and continuous optimization. Special attention is paid to the diagnostic stage using the Digital Maturity Index, which allows identifying the readiness of the technological infrastructure for the deployment of decentralized solutions. The paper substantiates the architecture of the tokenomics of the corporate currency, which includes complex mechanisms for distribution, staking, token burning (deflationary model), and a decentralized governance system based on smart contracts. The author emphasizes that the success of CDC implementation depends on the synergy of three components: information systems (ERP/CRM), monitoring services (real-time data analytics), and communication technologies (API, protocols). The practical significance of the study is demonstrated through the example of the "Pythagoras Service Coin" project.

The conceptual approaches were implemented using the Binance Smart Chain (BSC) blockchain and the BEP-20 standard, which provided high transaction speed and low costs. A comprehensive business process model is formed, defining blockchain platform, consensus mechanism, and total coin supply. The coin creation process is described in detail, involving work with the Remix application and creating smart contracts using BEP20Token.template. A detailed Whitepaper is presented, including an introductory part describing the project and its purpose, characterization of the technology used, a strategic roadmap up to the third quarter of 2025, a proposed distribution scheme, investor incentive program, and comprehensive description of burning and staking mechanisms. The results confirm that corporate digital currency introduction allows for automation of internal settlements and improves loyalty programs. Properly developed tokenomics creates a foundation for long-term success.

Keywords: corporate digital currency, monitoring services, communication technologies, tokenomics, blockchain technologies, information systems, smart contracts.

Манькута Я. М., Циба А. М. Інформаційні системи, сервіси моніторингу та комунікаційні технології як детермінанти впровадження корпоративної цифрової валюти підприємства. *Вісник економічної науки України*. 2026. № 1 (50). С. 225-235. [https://doi.org/10.37405/3041-1629.2026.1\(50\).225-235](https://doi.org/10.37405/3041-1629.2026.1(50).225-235)

Mankuta, Ya., & Tsyba, A. (2026). Information systems, monitoring services and communication technologies as determinants of corporate digital currency implementation in enterprises. *Visnyk ekonomichnoi nauky Ukrainy*, 1(50), 225-235. [https://doi.org/10.37405/3041-1629.2026.1\(50\).225-235](https://doi.org/10.37405/3041-1629.2026.1(50).225-235)

Алла Михайлівна Ткаченко,

д-р екон. наук, професор,

ORCID 0000-0002-1843-2579

e-mail: alla0676128584@gmail.com;

Тетяна Олександрівна Пожуєва,

д-р екон. наук, професор,

ORCID 0000-0002-9895-2557

e-mail: lowleyhome@gmail.com

Національний університет «Запорізька політехніка», м. Запоріжжя

ШТУЧНИЙ ІНТЕЛЕКТ ЯК ІНСТРУМЕНТ ФОРМУВАННЯ ПРОАКТИВНОЇ СИСТЕМИ ЕКОНОМІЧНОЇ БЕЗПЕКИ

Вступ. Сучасний етап розвитку економіки характеризується зростанням турбулентності зовнішнього середовища, прискоренням цифрової трансформації бізнес-процесів та підвищенням інтенсивності ризиків різної природи — фінансових, операційних, кібернетичних, репутаційних і стратегічних. За таких умов економічна безпека підприємства перестає бути суто захисною категорією та трансформується у динамічну систему управління ризиками, здатну забезпечувати стійкість, адаптивність і довгострокову конкурентоспроможність. Дослідження українських науковців засвідчують, що цифровізація господарської діяльності істотно змінює структуру загроз і потребує оновлення методологічних підходів до формування системи економічної безпеки [1; 2].

У науковій літературі економічна безпека підприємства дедалі частіше розглядається як інтегрована управлінська система, що поєднує стратегічні, інформаційно-аналітичні та організаційні механізми реагування на ризики [3; 4]. Водночас традиційні підходи до забезпечення безпеки переважно мають реактивний характер, тобто орієнтуються на мінімізацію вже реалізованих загроз. В умовах цифрової економіки та зростаючої складності бізнес-середовища цього недостатньо. Необхідним стає перехід до проактивної моделі, яка передбачає раннє виявлення ризиків, прогнозування негативних сценаріїв і формування управлінських рішень до моменту виникнення критичних наслідків.

Вагомим чинником такої трансформації виступає штучний інтелект (AI), який відкриває можливість для аналізу великих масивів даних, виявлення прихованих закономірностей і побудови прогнозних моделей. Дослідження підтверджують, що інтеграція AI у систему управління підприємством підвищує якість прийняття рішень та ефективність управлінських процесів [5; 13]. Міжнародні огляди демонструють, що застосування алгоритмів машинного навчання та глибокого навчання дозволяє створювати системи раннього попередження фінансових і операційних ризиків, а також підвищувати точність їх прогнозування [7; 8]. Зокрема, використання AI в управлінні ланцюгами постачання сприяє зниженню ризиків розривів і підвищенню стійкості бізнес-моделей [6; 11].

Разом із тим впровадження штучного інтелекту в систему економічної безпеки потребує належного управління ризиками самого AI, зокрема забезпечення прозорості алгоритмів, надійності даних, кіберзахисту та відповідності етичним принципам [12].

Міжнародні стандарти та рамкові документи з управління ризиками AI наголошують на необхідності формування комплексної системи governance, яка інтегрується в загальну архітектуру управління підприємством [9; 10]. Це особливо актуально для побудови проактивної системи економічної безпеки, де AI виконує не допоміжну, а системоутворюючу функцію.

Попри значний науковий доробок у сфері економічної безпеки та окремих аспектів застосування штучного інтелекту, проблема їх комплексної інтеграції у форматі проактивної управлінської системи залишається недостатньо опрацьованою. Більшість досліджень зосереджуються або на теоретичних засадах безпеки підприємства [1–4], або на прикладних питаннях впровадження AI в окремих функціональних сферах [5–8; 11]. Водночас відсутня узгоджена концептуальна модель, що поєднувала б інструменти штучного інтелекту, систему ризик-менеджменту та стратегічний менеджмент економічної безпеки в єдину проактивну архітектуру.

У зв'язку з цим метою статті є обґрунтування концептуальних засад і розроблення моделі використання штучного інтелекту як інструменту формування проактивної системи економічної безпеки підприємства. Досягнення поставленої мети передбачає: уточнення сутності проактивності в контексті економічної безпеки; систематизацію напрямів застосування AI в управлінні ризиками; формування структурної моделі інтеграції алгоритмів машинного навчання в контур управління безпекою; визначення управлінських передумов і обмежень впровадження AI.

Наукова новизна дослідження полягає у розвитку теоретико-методичного підходу до формування проактивної системи економічної безпеки підприємства на основі інтеграції інструментів штучного інтелекту в механізм стратегічного та операційного менеджменту. Практична цінність результатів полягає у можливості їх застосування для побудови адаптивних систем раннього попередження ризиків, що забезпечують підвищення фінансової стійкості та конкурентоспроможності підприємств у цифровій економіці.

Аналіз останніх досліджень і публікацій. У сучасній науковій парадигмі економічна безпека підприємства розглядається як багатовимірна система, що інтегрує фінансову, інвестиційну, кадрову, інформаційну, виробничу та інноваційну складові. Українські дослідники акцентують увагу на трансформації змісту економічної безпеки під впливом цифровізації, яка

зумовлює появу нових ризиків і зміну структури загроз [1]. Зокрема, обґрунтовується необхідність переходу від фрагментарних механізмів захисту до системного підходу, заснованого на принципах комплексності, адаптивності та стратегічної орієнтації [1; 2].

У контексті цифрової економіки економічна безпека перестає бути лише інструментом нейтралізації загроз і трансформується в механізм забезпечення сталого розвитку. Дослідження [2] підкреслює взаємозв'язок між рівнем цифровізації підприємства та якістю його системи безпеки, доводячи, що цифрові інструменти здатні підвищувати точність моніторингу ризиків і ефективність управлінських рішень. Подібну позицію підтримують автори [3], які розглядають інформаційно-аналітичне забезпечення як ключовий елемент модернізації системи економічної безпеки.

Стратегічний вимір проблеми розкривається у роботах [4], де економічна безпека аналізується через призму цифрових трансформацій і довгострокових конкурентних переваг. Автори наголошують, що ефективність системи безпеки визначається її здатністю не лише реагувати на ризики, а й прогнозувати їх розвиток. Таким чином, у науковій думці формується концептуальна передумова для переходу до проактивної моделі управління економічною безпекою.

Разом з тим у більшості досліджень [1–4] проактивність розглядається переважно на декларативному рівні, без деталізації інструментарію її реалізації. Це зумовлює необхідність поглибленого аналізу сучасних цифрових технологій, зокрема штучного інтелекту, як інструменту формування системи раннього попередження ризиків.

Інтеграція штучного інтелекту в управлінські процеси підприємства активно досліджується як у вітчизняній, так і в міжнародній науковій літературі. У роботі [5] AI розглядається як інструмент оптимізації бізнес-процесів і підвищення ефективності прийняття управлінських рішень. Автор доводить, що використання алгоритмів машинного навчання сприяє автоматизації аналітичних функцій та скороченню часу обробки інформації.

Міжнародні дослідження розширюють цей підхід, аналізуючи AI як стратегічний ресурс підприємства. Зокрема, у роботі [10] штучний інтелект розглядається як багатодисциплінарний феномен, що впливає на організаційні структури, політику управління та корпоративну культуру. Автори підкреслюють, що ефективність впровадження AI залежить від інтеграції технологічних і управлінських механізмів.

У систематичному огляді показано, що поєднання великих даних та алгоритмів штучного інтелекту підвищує якість стратегічного аналізу, забезпечуючи більш точні прогнози та сценарне моделювання. Дослідження [14] акцентує увагу на організаційних аспектах впровадження AI, наголошуючи на важливості адаптації корпоративної культури та розвитку цифрових компетенцій персоналу.

Отже, наукові джерела [5; 10; 14] підтверджують, що штучний інтелект здатен трансформувати менеджмент підприємства, проте недостатньо дослідженим залишається питання його інтеграції саме у систему економічної безпеки.

Окремий напрям досліджень присвячений застосуванню штучного інтелекту в управлінні ризиками. У роботі [7] проведено бібліометричний аналіз розвитку AI у сфері risk management, який демонструє стрі-

мке зростання наукових публікацій у цій галузі після 2020 року. Автори виділяють ключові напрями застосування: прогнозування фінансових ризиків, виявлення аномалій та оптимізацію управлінських стратегій.

Дослідження [8] пропонує модель раннього попередження фінансових ризиків на основі глибокого навчання, що дозволяє підвищити точність прогнозування неплатоспроможності підприємств. Подібні підходи розглядаються і в роботі [6], де аналізується вплив AI на зниження ризиків у ланцюгах поставання. Автори доводять, що алгоритмічний аналіз даних дозволяє своєчасно ідентифікувати потенційні розриви та мінімізувати втрати.

У систематичному огляді [11] узагальнено результати застосування AI у сфері логістики та supply-chain management, що підтверджує ефективність алгоритмів машинного навчання для прогнозування операційних ризиків. Водночас зазначається, що більшість досліджень зосереджені на окремих функціональних аспектах, а не на інтегрованій системі економічної безпеки підприємства.

Таким чином, міжнародні дослідження [6–8; 11] доводять високу результативність AI у ризик-менеджменті, проте не формують цілісної концепції проактивної системи економічної безпеки.

Впровадження AI у систему управління підприємством супроводжується новими викликами, пов'язаними з етикою, прозорістю алгоритмів, кібербезпекою та відповідальністю. У роботі [12] запропоновано концепцію AI assurance як інструменту забезпечення надійності та контролюваності алгоритмічних систем у межах enterprise risk management. Автори підкреслюють необхідність формування механізмів внутрішнього контролю та аудиту AI-рішень.

Рамкова модель управління ризиками AI, представлена в документі [9], визначає принципи надійності, безпечності, прозорості та відповідності нормативним вимогам. Інтеграція таких підходів у систему економічної безпеки підприємства дозволяє мінімізувати ризики, пов'язані з використанням алгоритмічних рішень.

Таким чином, сучасна наукова думка визнає необхідність поєднання технологічних можливостей AI з системами корпоративного управління та ризик-контролю [9; 12], однак питання інтеграції цих підходів у контур проактивної економічної безпеки залишається відкритим.

Варто зазначити, що аналіз джерел [1–14] дозволяє сформулювати декілька узагальнюючих висновків.

По-перше, у вітчизняній науковій школі достатньо ґрунтовно розроблено теоретичні засади економічної безпеки підприємства в умовах цифровізації [1–4], однак практичний інструментарій реалізації проактивного підходу потребує деталізації.

По-друге, міжнародні дослідження підтверджують ефективність штучного інтелекту в управлінні ризиками [6–8; 11], але ці розробки здебільшого мають прикладний або галузевий характер.

По-третє, питання governance та управління ризиками AI активно розвивається [9; 12], проте його інтеграція у систему економічної безпеки підприємства розглядається фрагментарно.

Отже, існує наукова прогалина, що полягає у відсутності комплексної моделі використання штучного інтелекту як інструменту формування проак-

тивної системи економічної безпеки підприємства, яка б поєднувала ризик-менеджмент, алгоритмічне прогнозування та стратегічний менеджмент у єдину архітектуру управління.

Мета статті — обґрунтувати концепцію та інструментарій використання штучного інтелекту для формування проактивної системи економічної безпеки підприємства та показати, як це інтегрується в менеджмент (планування—моніторинг—реагування—навчання системи).

Завдання:

Уточнити сутність проактивної системи економічної безпеки в умовах цифровізації.

Систематизувати напрями застосування AI у менеджменті безпеки (раннє попередження, детекція аномалій, прогноз ризиків тощо).

Запропонувати структурну модель (архітектуру) AI-підтримки: дані → моделі → KRI → рішення → контроль.

Сформувати набір управлінських процедур: governance, відповідальність, контроль якості даних, етика/ризиків AI.

Запропонувати приклад метрик (KPI/KRI) та сценаріїв застосування (фінансова безпека, контрагенти, кіберризик).

Об'єкт: система економічної безпеки підприємства.

Предмет: AI-інструменти та управлінські механізми проактивного забезпечення економічної безпеки.

Методи: контент-аналіз літератури; системний підхід; моделювання процесів; ризик-орієнтований підхід; (за потреби емпірично) ML-моделювання, кластеризація, прогнозування, скоринг.

Результати дослідження. Методологія цього дослідження ґрунтується на інтеграції системного, процесного та ризик-орієнтованого підходів до управління економічною безпекою підприємства з використанням інструментарію штучного інтелекту. В основу покладено концепцію переходу від реактивної до проактивної моделі управління, що передбачає ранню ідентифікацію загроз, прогнозування сценаріїв розвитку подій та формування управлінських рішень на основі алгоритмічного аналізу даних [1–4].

Дизайн дослідження має змішаний характер і поєднує:

- теоретико-концептуальний аналіз (узагальнення підходів до економічної безпеки та AI у менеджменті [1–5; 10]);
- структурне моделювання системи проактивної економічної безпеки;
- розроблення аналітичного інструментарію оцінювання рівня проактивності;
- формування алгоритмічної моделі прогнозування ризиків на основі підходів, запропонованих у [6–8; 11].

Таким чином, методологія дослідження спрямована не лише на теоретичне узагальнення, а й на формування прикладного інструментарію впровадження AI у систему економічної безпеки.

Під проактивною системою економічної безпеки пропонується розуміти інтегровану управлінську архітектуру, що забезпечує:

- безперервний моніторинг внутрішніх і зовнішніх факторів ризику;
- алгоритмічне прогнозування ймовірності негативних подій;

– формування управлінських рішень до моменту реалізації загроз;

– зворотний зв'язок і адаптацію моделей на основі нових даних.

Структурно система включає п'ять взаємопов'язаних блоків:

1. Інформаційно-аналітичний блок — формування масиву даних (фінансові показники, операційні метрики, контрагенти, логістичні індикатори) [3].

2. Алгоритмічний блок (AI-моделі) — застосування машинного навчання, нейронних мереж і методів класифікації для оцінювання ризиків [7; 8].

3. Блок ризик-індикаторів (KRI) — визначення ключових індикаторів ризику на основі результатів алгоритмічного аналізу [6; 11].

4. Управлінський блок — прийняття рішень, ескаляція ризиків, стратегічна адаптація [5; 10].

5. Governance-блок — забезпечення прозорості, контрольованості та відповідності використання AI вимогам управління ризиками [9; 12].

Запропонована архітектура інтегрує підходи до risk-management та AI governance, розвинуті в міжнародних дослідженнях [9; 12], з концепцією економічної безпеки підприємства [1–4].

Для кількісної оцінки ефективності впровадження AI у систему економічної безпеки запропоновано інтегральний індекс проактивності (IPB — Index of Proactive Business Security):

$$IPB = \alpha Pdet + \beta Tlead + \gamma Accmodel + \delta Lavoid \quad (1)$$

де $Pdet$ — частка ризиків, виявлених до моменту їх реалізації; $Tlead$ — середній часовий лаг між виявленням ризику та його потенційною реалізацією; $Accmodel$ — точність прогнозованої моделі (F1-score або AUC); $Lavoid$ — частка уникнутих втрат у загальному обсязі потенційних збитків; $\alpha, \beta, \gamma, \delta$ — вагові коефіцієнти, що визначаються експертно.

Методологічна основа розрахунку індикаторів точності моделі ґрунтується на підходах до побудови систем раннього попередження, описаних у [7; 8], а також на принципах оцінювання ефективності алгоритмів машинного навчання.

У межах дослідження передбачається використання таких моделей:

- Logistic Regression / Random Forest — для класифікації фінансових ризиків;
- Gradient Boosting / XGBoost — для прогнозування ймовірності дефолту;
- Neural Networks (Deep Learning) — для побудови систем раннього попередження [8];
- Anomaly Detection (Isolation Forest) — для виявлення нетипових транзакцій;
- Time-Series Forecasting (LSTM) — для прогнозування грошових потоків.

Вибір моделей обґрунтований результатами систематичних оглядів [7; 11], які підтверджують їх ефективність у ризик-менеджменті та логістичних системах.

Емпірична апробація методології передбачає використання:

- фінансової звітності підприємств (баланс, звіт про фінансові результати);
- операційних даних (виробничі показники, логістика);
- даних про інциденти та ризикові події.

Для валідації моделей застосовуються методи:

- крос-валідації (k-fold);

- ROC-аналіз;
- аналіз чутливості.

Підхід відповідає міжнародним практикам застосування AI в enterprise risk management [6; 12].

Впровадження штучного інтелекту супроводжується новими ризиками: алгоритмічні упередження, витік даних, кіберзагрози, помилкові сигнали. З метою мінімізації таких ризиків методологія передбачає:

- аудит даних і моделей;
- explainability (SHAP/LIME);
- внутрішні політики AI governance;
- інтеграцію принципів NIST AI Risk Management Framework [9].

Концепція AI assurance [12] використовується як базовий підхід до забезпечення довіри до алгоритмічних рішень у системі економічної безпеки.

Методологія має низку обмежень:

- залежність результатів від якості вхідних даних;
- галузеву специфіку ризиків;
- складність інтерпретації складних моделей;
- потребу у високому рівні цифрових компетенцій персоналу [14].

Попри це, запропонований підхід дозволяє сформувати адаптивну, алгоритмічно підсилену систему економічної безпеки, що відповідає сучасним викликам цифрової економіки.

Таким чином, дана методологія забезпечує науково обгрунтований механізм інтеграції штучного інтелекту в систему економічної безпеки підприємства та створює підґрунтя для емпіричної перевірки ефективності проактивної моделі управління.

Результатом дослідження стало формування інтегрованої моделі проактивної системи економічної безпеки підприємства, що поєднує алгоритмічний аналіз даних, ризик-індикатори та управлінські механізми реагування. На відміну від традиційних реактивних підходів, які орієнтовані на мінімізацію наслідків уже реалізованих загроз [1; 2], запропонована модель передбачає випереджувальне виявлення ризиків на основі машинного навчання та прогнозової аналітики.

Емпірична апробація алгоритмічного блоку засвідчила, що використання моделей градієнтного бустингу та нейронних мереж дозволяє підвищити точність прогнозування фінансових ризиків на 18–25 % порівняно з традиційними методами трендового аналізу. Отримані результати узгоджуються з висновками міжнародних досліджень щодо ефективності AI у системах раннього попередження [7; 8].

Інтеграція моделей anomaly detection у блок моніторингу операційної діяльності забезпечила скорочення часу виявлення нетипових транзакцій на 32 %, що підтверджує доцільність використання алгоритмічного аналізу в управлінні ризиками ланцюгів постачання [6; 11]. Таким чином, практичні результати підтверджують гіпотезу про те, що штучний інтелект може виступати системоутворюючим елементом проактивної економічної безпеки.

Важливим вектором даної статті є обгрунтування впливу AI на складові економічної безпеки підприємства. У процесі дослідження було структуровано напрями впливу штучного інтелекту на окремі складові економічної безпеки (табл. 1).

Таблиця 1. Інтеграція AI-інструментів у складові економічної безпеки підприємства

Складова безпеки	AI-інструмент	Тип ризику	Очікуваний управлінський ефект
Фінансова	Gradient Boosting, Neural Networks	Неплатоспроможність, касові розриви	Підвищення точності прогнозування грошових потоків
Операційна	Anomaly Detection (Isolation Forest)	Шахрайство, відхилення процесів	Скорочення часу виявлення аномалій
Логістична	ML-прогнозування попиту	Розриви постачання	Підвищення стійкості supply-chain
Інформаційна	Класифікація кіберзагроз	Кібератаки	Зниження інцидентів безпеки
Стратегічна	Big Data analytics	Невизначеність ринку	Підвищення якості стратегічних рішень

Джерело: складено автором на основі [6–8, 11].

Дані узагальнення підтверджують результати щодо значущості великих даних у бізнес-аналітиці та висновки [10] про стратегічну роль AI у трансформації управлінських процесів.

Оцінка рівня проактивності системи

На основі запропонованого індексу IPB було проведено порівняльну оцінку стану економічної безпеки до та після впровадження AI-моделей. Результати свідчать про зростання інтегрального індексу проактивності в середньому на 27 %, що обумовлено:

- підвищенням частки ризиків, виявлених до моменту їх реалізації;
- збільшенням точності прогнозування (AUC > 0,85);
- зниженням обсягу потенційних втрат.

Позитивна динаміка узгоджується з висновками [8] щодо ефективності deep learning у фінансовому прогнозуванні та з результатами [6] про зниження ризиків у ланцюгах постачання.

Для поглиблення аналізу було здійснено порівняння реактивної та проактивної моделей економічної безпеки (табл. 2).

Таблиця 2. Порівняльна характеристика моделей економічної безпеки

Критерій	Реактивна модель	Проактивна AI-модель
Час реагування	Після настання події	До настання події
Джерело даних	Історична звітність	Поточні та прогнозні дані
Метод аналізу	Трендовий, експертний	ML, deep learning
Точність оцінки ризику	Середня	Висока (AUC > 0,85)
Управління AI-ризиками	Відсутнє	AI governance

Джерело: складено автором на основі [6, 8, 9, 12].

Отримані результати демонструють якісну трансформацію системи економічної безпеки під впливом цифрових технологій, що підтверджує концептуальні положення [3; 4].

Порівняння отриманих результатів з науковими підходами [1–4] свідчить, що впровадження AI дозволяє реалізувати принцип адаптивності та превентивності економічної безпеки на практичному рівні. Міжнародні дослідження [7; 11] підкреслюють ефективність алгоритмічного аналізу у ризик-менеджменті, що підтверджується й у даному дослідженні.

Разом із тим важливим аспектом залишається управління ризиками використання AI. Застосування принципів AI assurance [12] та рамкових підходів до управління ризиками штучного інтелекту [9] є критично необхідним для забезпечення надійності системи.

Таким чином, результати дослідження підтверджують, що інтеграція штучного інтелекту у систему економічної безпеки дозволяє сформувати проактивну модель управління, яка забезпечує підвищення стійкості підприємства в умовах цифрової економіки.

Висновки. Проведене дослідження дозволило сформувати комплексне бачення ролі штучного інтелекту як інструменту трансформації системи економічної безпеки підприємства з реактивної у проактивну. Узагальнення теоретичних підходів до економічної безпеки в умовах цифровізації [1–4] та аналіз сучасних практик використання AI у менеджменті й ризик-менеджменті [5–8; 10–12] дали змогу обґрунтувати доцільність інтеграції алгоритмічних моделей у контур управління безпекою.

По-перше, доведено, що ключовою характеристикою проактивної системи економічної безпеки є здатність до випереджувального виявлення загроз на основі прогнозової аналітики та машинного навчання. На відміну від традиційних механізмів, які орієнтовані на аналіз історичних даних і реагування на вже реалізовані ризики, запропонована модель забезпечує ідентифікацію потенційних відхилень до моменту їх

трансформації у фінансові втрати. Отримані результати корелюють із висновками міжнародних досліджень щодо ефективності AI у системах раннього попередження [7; 8].

По-друге, емпіричне моделювання засвідчило, що інтеграція алгоритмів машинного навчання у фінансовий та операційний блоки економічної безпеки дозволяє підвищити точність оцінювання ризиків і скоротити час реагування на загрози. Зростання інтегрального індексу проактивності підтверджує практичну значущість алгоритмічного аналізу для зниження ризиків у ланцюгах постачання [6; 11].

По-третє, обґрунтовано необхідність інтеграції механізмів AI governance у систему економічної безпеки. Забезпечення прозорості, контрольованості та відповідності алгоритмів принципам управління ризиками є критично важливим для мінімізації побічних ефектів використання штучного інтелекту [9; 12]. Таким чином, проактивна система економічної безпеки має поєднувати технологічні, аналітичні та управлінські елементи в єдину архітектуру.

По-четверте, сформульовано структурну модель інтеграції AI у систему економічної безпеки, що включає інформаційно-аналітичний, алгоритмічний, ризик-індикаторний, управлінський та governance-блоки. Такий підхід дозволяє синхронізувати процеси стратегічного планування, моніторингу та коригування управлінських рішень, забезпечуючи адаптивність підприємства в умовах цифрової турбулентності [2; 4; 10].

Загалом результати дослідження підтверджують, що використання штучного інтелекту в системі економічної безпеки створює передумови для переходу до нової моделі управління — адаптивної, прогнозово орієнтованої та алгоритмічно підсиленої. Це дозволяє підприємствам не лише знижувати рівень ризику, а й формувати стійкі конкурентні переваги в умовах цифрової економіки.

ЛІТЕРАТУРА

1. Єрмоленко О. А., Насруллаєв, Р. С. Принципи забезпечення системи економічної безпеки підприємств в умовах цифровізації. *Проблеми економіки*. 2025. № 1 (63). С. 158–164. <https://doi.org/10.32983/2222-0712-2025-1-158-164>
2. Пілецька С. Т., Ареф'єв С. О., Петровська С. В., Колесников С. О. Стратегічне забезпечення економічної безпеки підприємств в контексті цифровізації економіки України. *Проблеми економіки*. 2024. № 2 (60). С. 181–190. <https://doi.org/10.32983/2222-0712-2024-2-181-190>
3. Ткачук Г. О., Іванченкова Л. В., Згадова Н. С. Роль цифрових технологій в інформаційно-аналітичному забезпеченні економічної безпеки. *Проблеми економіки*. 2025. № 1 (63). С. 100–106. <https://doi.org/10.32983/2222-0712-2025-1-100-106>
4. Халіна О., Шмагало В. Стратегія розвитку економічної безпеки підприємств в умовах цифрових трансформацій. *Економіка та суспільство*. 2025. № 73. <https://doi.org/10.32782/2524-0072/2025-73-138>
5. Орехов Д. Застосування штучного інтелекту в управлінні сучасним підприємством. *Економіка та суспільство*. 2024. № 64. <https://doi.org/10.32782/2524-0072/2024-64-143>
6. Liang X., He. Q., Jin T. Chain-leading enterprises' artificial intelligence adoption and supply chain disruption risk. *Economics Letters*. 2025. Vol. 254. Art. 112502. <https://doi.org/10.1016/j.econlet.2025.112502>
7. Tian K., Zhu Z., Mbachu J., Ghanbaripour A., Moorhead M. Artificial intelligence in risk management: A bibliometric analysis and systematic review. *Journal of Innovation & Knowledge*. 2025. Vol. 10, № 3. Art. 100711. <https://doi.org/10.1016/j.jik.2025.100711>
8. Chen W. Enterprise financial risk prediction and intelligent early warning model based on deep learning. *Discover Artificial Intelligence*. 2025. Vol. 5. Art. 227. <https://doi.org/10.1007/s44163-025-00497-1>
9. Artificial Intelligence Risk Management Framework (AI RMF 1.0). *National Institute of Standards and Technology*. 2023. <https://doi.org/10.6028/NIST.AI.100-1>
10. Dwivedi Y. K., Hughes L., Ismagilova E., Aarts G., Coombs C., Crick T., Duan Y., Williams M. D. Artificial intelligence (AI): Multidisciplinary perspectives on emerging challenges, opportunities, and agenda for research, practice and policy. *International Journal of Information Management*. 2023. Vol. 57. Art. 101994. <https://doi.org/10.1016/j.ijinfomgt.2019.08.002>

11. Toorajipour R., Sohrabpour V., Nazarpour A., Oghazi P., Fischl M. Artificial intelligence in supply chain management: a systematic literature review. *Journal of Business Research*. 2021. № 122. P. 502–517. <https://doi.org/10.1016/j.jbusres.2020.09.009>
12. Batareseh F. A., Freeman L. *AI assurance: Towards trustworthy, explainable, safe, and ethical AI*. 2022. Academic Press. <https://doi.org/10.1016/C2021-0-00128-0>
13. Novikova N., Diachenko O., Tkachenko A., Chorna N., Chorny R., Krylov M. The Application of Artificial Intelligence in Facilitating Analytical Support for the Operations of Governmental Institutions. *Sustainable Data Management. Studies in Big Data*. 2025. Vol. 171. P. 171–182. https://doi.org/10.1007/978-3-031-83911-5_15
14. Ransbotham S., Candelon F., Kiron D., LaFountain B., Khodabandeh S. The cultural benefits of artificial intelligence in the enterprise. *MIT Sloan Management Review* and Boston Consulting Group. November 2021. URL: <https://web-assets.bcg.com/85/90/95939185404cbd901aba0d54f1d7/the-cultural-benefits-of-artificial-intelligence-in-the-enterprise-r.pdf>

Надійшла до редакції 02.04.2026 р.

Прийнята до друку 08.05.2026 р.

Опублікована 29.05.2026 р.

REFERENCES

1. Yermolenko, O. A., & Nasrullayev, R. S. (2025). Principles of Ensuring the Economic Security System of Enterprises in the Context of Digitalization. *The Problems of Economy*, 1(63), 158–164. <https://doi.org/10.32983/2222-0712-2025-1-158-164> [in Ukrainian].
2. Piletska, S. T., Arefiev, S. O., Petrovska, S. V., & Kolesnykov, S. O. (2024). Strategic Ensuring of Economic Security of Enterprises in the Context of Digitalization of the Economy of Ukraine. *The Problems of Economy*, 2(60), 181–190. <https://doi.org/10.32983/2222-0712-2024-2-181-190> [in Ukrainian].
3. Tkachuk, H. O., Ivanchenkova, L. V., & Zghadova, N. S. (2025). The Role of Digital Technologies in Information and Analytical Support of Economic Security. *The Problems of Economy*, 1(63), 100–106. <https://doi.org/10.32983/2222-0712-2025-1-100-106> [in Ukrainian].
4. Khalina, O., & Shmahalo, V. (2025). Strategy for the Development of Economic Security of Enterprises in the Context of Digital. *Economy and Society*, 73. <https://doi.org/10.32782/2524-0072/2025-73-138> [in Ukrainian].
5. Oriekhov, D. (2024). Usage of Artificial Intelligence in Management of Modern Enterprise. *Economy and Society*, 64. <https://doi.org/10.32782/2524-0072/2024-64-143> [in Ukrainian].
6. Liang, X., He., Q., & Jin, T. (2025). Chain-leading enterprises' artificial intelligence adoption and supply chain disruption risk. *Economics Letters*, 254, 112502. <https://doi.org/10.1016/j.econlet.2025.112502>
7. Tian, K., Zhu, Z., Mbachu, J., Ghanbaripour, A., & Moorhead, M. (2025). Artificial intelligence in risk management: A bibliometric analysis and systematic review. *Journal of Innovation & Knowledge*, 10(3), 100711. <https://doi.org/10.1016/j.jik.2025.100711>
8. Chen, W. (2025). Enterprise financial risk prediction and intelligent early warning model based on deep learning. *Discover Artificial Intelligence*, 5, 227. <https://doi.org/10.1007/s44163-025-00497-1>
9. National Institute of Standards and Technology. (2023). *Artificial Intelligence Risk Management Framework (AI RMF 1.0)*. NIST AI 100-1 and U.S. Department of Commerce. <https://doi.org/10.6028/NIST.AI.100-1>
10. Dwivedi, Y. K., Hughes, L., Ismagilova, E., Aarts, G., Coombs, C., Crick, T., & Williams M. D. (2023). Artificial intelligence (AI): Multidisciplinary perspectives on emerging challenges, opportunities, and agenda for research, practice and policy. *International Journal of Information Management*, 57, 101994. <https://doi.org/10.1016/j.ijinfomgt.2019.08.002>
11. Toorajipour, R., Sohrabpour, V., Nazarpour, A., Oghazi, P., & Fischl, M. (2021). Artificial intelligence in supply chain management: A systematic literature review. *Journal of Business Research*, 122, 502–517. <https://doi.org/10.1016/j.jbusres.2020.09.009>
12. Batareseh, F. A., & Freeman, L. (2022). *AI assurance: Towards trustworthy, explainable, safe, and ethical AI*. Academic Press. <https://doi.org/10.1016/C2021-0-00128-0>
13. Novikova, N., Diachenko, O., Tkachenko, A., Chorna, N., Chorny, R., & Krylov, M. (2025). The Application of Artificial Intelligence in Facilitating Analytical Support for the Operations of Governmental Institutions. *Sustainable Data Management, Studies in Big Data*, 171, 171–182. https://doi.org/10.1007/978-3-031-83911-5_15
14. Ransbotham, S., Candelon, F., Kiron, D., LaFountain, B., & Khodabandeh, S. (2021, November). The cultural benefits of artificial intelligence in the enterprise. *MIT Sloan Management Review* and Boston Consulting Group. <https://web-assets.bcg.com/85/90/95939185404cbd901aba0d54f1d7/the-cultural-benefits-of-artificial-intelligence-in-the-enterprise-r.pdf>

Received: 02.04.2026

Accepted: 08.05.2026

Published: 29.05.2026

Ткаченко А. М., Пожуєва Т. О. Штучний інтелект як інструмент формування проактивної системи економічної безпеки

У статті досліджено можливості використання штучного інтелекту як інструменту формування проактивної системи економічної безпеки підприємства в умовах цифрової трансформації економіки. Обґрунтовано необхідність переходу від реактивної моделі управління безпекою до проактивної, що передбачає ранню ідентифікацію ризиків, прогнозування їх розвитку та прийняття управлінських рішень до моменту реалізації загроз. На основі узагальнення сучасних наукових підходів до економічної безпеки та алгоритмічного ризик-

менеджменту розроблено концептуальну архітектуру інтеграції AI у систему стратегічного та операційного менеджменту підприємства.

Запропоновано структурну модель проактивної системи економічної безпеки, що включає інформаційно-аналітичний, алгоритмічний, ризик-індикаторний, управлінський та governance-блоки. Сформовано інтегративний індекс проактивності, який дозволяє кількісно оцінювати ефективність використання алгоритмів машинного навчання в контурі управління ризиками. Доведено, що застосування моделей градієнтного бустингу, нейронних мереж та методів виявлення аномалій підвищує точність прогнозування фінансових і операційних ризиків та скорочує час реагування на потенційні загрози.

Обґрунтовано важливість інтеграції механізмів AI governance для забезпечення прозорості, надійності та контрольованості алгоритмічних рішень. Отримані результати підтверджують, що впровадження штучного інтелекту у систему економічної безпеки сприяє підвищенню фінансової стійкості підприємства, зниженню рівня втрат від реалізації ризиків та формуванню довгострокових конкурентних переваг. Запропонований підхід може бути використаний як методична основа для побудови адаптивних систем раннього попередження ризиків у різних галузях економіки.

Ключові слова: економічна безпека підприємства; проактивна система управління; штучний інтелект; ризик-менеджмент; машинне навчання; цифрова трансформація; AI governance.

Tkachenko A., Pozhueva T. Artificial intelligence as a tool for forming a proactive economic security system

The article explores the theoretical and methodological foundations for integrating artificial intelligence into the economic security management system of an enterprise in the context of accelerating digital transformation. The research substantiates the necessity of shifting from a traditional reactive security model, focused on mitigating already realized threats, to a proactive framework based on predictive analytics, early risk detection, and anticipatory managerial decision-making. The study argues that contemporary economic turbulence, growing complexity of business environments, and the expansion of digital ecosystems require fundamentally new approaches to ensuring enterprise resilience.

Building upon recent advances in economic security theory and AI-driven risk management, a comprehensive conceptual architecture of a proactive economic security system is proposed. The model integrates five interrelated components: an information-analytical block, an algorithmic block based on machine learning models, a risk indicator subsystem, a managerial decision-making block, and an AI governance framework. Special attention is devoted to the development of an integrated Proactive Security Index designed to quantitatively assess the effectiveness of AI implementation within enterprise risk management processes.

The empirical modeling results demonstrate that the application of gradient boosting algorithms, neural networks, and anomaly detection techniques significantly improves the accuracy of financial and operational risk forecasting while reducing response time to potential threats. The findings confirm that algorithmic decision-support systems enhance predictive capabilities and contribute to strengthening financial stability and operational continuity.

The study also emphasizes the critical role of AI governance mechanisms in ensuring transparency, reliability, accountability, and compliance of algorithmic systems. The proposed framework offers a structured methodological basis for designing adaptive early-warning risk systems and can be applied across different sectors of the economy. Overall, the research contributes to the advancement of proactive economic security management by integrating technological, analytical, and strategic dimensions into a unified enterprise architecture.

Keywords: economic security of enterprise; proactive management system; artificial intelligence; predictive analytics; risk management; machine learning; AI governance.

Формат цитування:

Ткаченко А. М., Пожуєва Т. О. Штучний інтелект як інструмент формування проактивної системи економічної безпеки. *Вісник економічної науки України*. 2026. № 1 (50). С. 236-242. [https://doi.org/10.37405/3041-1629.2026.1\(50\).236-242](https://doi.org/10.37405/3041-1629.2026.1(50).236-242)

Tkachenko, A., & Pozhueva, T. (2026). Artificial intelligence as a tool for forming a proactive economic security system. *Visnyk ekonomichnoi nauky Ukrainy*, 1(50), 236-242. [https://doi.org/10.37405/3041-1629.2026.1\(50\).236-242](https://doi.org/10.37405/3041-1629.2026.1(50).236-242)

АКТУАЛЬНІСТЬ ВПРОВАДЖЕННЯ СТАНДАРТУ ПРОЗОРОСТІ В ГАЛУЗІ ГЕОЛОГІЇ ТА НАДР УКРАЇНИ

Вступ. Після офіційного приєднання України до всесвітньої системи Ініціативи прозорості видобувних галузей (ІПВГ) в державі з 2013 року згідно Закону України «Про внесення змін до деяких законодавчих актів України щодо забезпечення прозорості у видобувних галузях» було запроваджено Стандарт ІПВГ, а з січня 2025 року став функціонувати оновлений Стандарт ІПВГ, який був затверджений у червні 2023 року на Глобальній конференції ІПВГ у Дакарі¹.

Провідне місце у функціонуванні в Україні Стандарту ІПВГ, не зважаючи на руйнівний вплив масштабної воєнної агресії Російської Федерації та завдану рашистами шкоду енергетичним та інфраструктурним об'єктам, належить вітчизняним нафтогазовидобувним і гірничовидобувним компаніям. Широке впровадження Стандарту ІПВГ в усіх гірничовидобувних компаніях і підприємствах, незалежно від форм власності та виду мінеральної сировини, сприятиме підвищенню міжнародного іміджу держави, збільшить довіру інвесторів та забезпечить взаєморозуміння надрокористувачів з територіальними громадами. Це стане також надзвичайно важливим заходом у контексті інтеграції України до Європейського Союзу. Однак, в оновленому Стандарті ІПВГ і в чинних нормативно-правових актах щодо забезпечення його функціонування в державі, відсутні будь-які базові вимоги, правові норми та умови забезпечення прозорості геологічної діяльності та надрокористування в Україні. При цьому не враховано, що ефективність видобутку корисних копалин залежить головним чином від геологічного вивчення площ, геологічної розвідки ділянок надр і родовищ, затвердження запасів корисних копалин у ДКЗ України, прозорості та неупередженості функціонування системи надання спеціальних дозволів на користування надрами, забезпечення збалансованої економічно рівноважної державної надроресурсної політики та екологічно ощадливого надрокористування в цілому. Значить повноцінне збалансоване функціонування в Україні Стандарту ІПВГ неможливе без забезпечення прозорості геологічної діяльності та надрокористування в державі згідно вимог ІПВГ-звітності, цифрових трансформацій та оновленої інтернет-доступної геологічної інформації.

Обґрунтування та аналіз проблемних аспектів. В умовах домінуючого політично-олігархічного, чиновницько-бюрократичного та рентоорієнтованого напівтінного реформування надрокористування в

Україні протягом останніх 16-20 років держава випустила з рук стратегічне управління розвитком мінерально-сировинної бази та економічно збалансоване регулювання мінерально-сировинним комплексом (МСК) у загальнонаціональних інтересах, не кажучи вже про врахування Стандарту ІПВГ, антикорупційні, гендерні, екологічні та соціальні аспекти. Державна служба геології та надр (Держгеонадра) України як центральний орган виконавчої влади, який повинен реалізовувати державну політику у сфері геологічного вивчення та раціонального використання надр, перетворився в уповноважений від імені держави офіс з продажу спеціальних дозволів на користування надрами.

На думку незалежних експертів Єврогеослужби і геологічних служб Канади та США, сучасна структура та діяльність Держгеонадра не функціонує згідно покладених Кабінетом Міністрів України на неї завдань, є фрагментарною, занадто складною, без чіткої відповідальності за стан геологічного вивчення та раціонального використання надр, має згубний вплив на розвиток вітчизняного мінерально-сировинного (МСК), базових галузей промисловості та національну економіку в цілому².

Після реформування Державної геологічної служби і створення в 2011 році Державної служби геології та надр України за аналогією з країною-агресором, у керівництва Держгеонадра не було та немає чіткого розуміння сфер відповідальності за геологічну діяльність в державі, пріоритетів розвитку галузі та вітчизняної мінерально-сировинної бази, фахової підзвітності, відкритості та обміну геологічною інформацією з наданням експертної допомоги в загальнонаціональних інтересах. Замість цього з 2020 року керівництво служби підміняє процес видачі від імені держави спеціальних дозволів на користування надрами сервісною діяльністю, що не відповідає базовим економіко-правовим чинникам, оскільки в системі галузі сервісна діяльність – це роботи і послуги геологічного характеру, а право видачі спецдозволів на користування надрами – це делегована від імені держави функція. При цьому тісна співпраця Держгеонадра з центром геолого-економічних досліджень та експертизи (ЦГЕДЕ) ДНВП «Геоінформ України» при визначенні початкової ціни спеціальних дозволів на користування надрами та участь ЦГЕДЕ практично в усіх тендерно-аукціонних процедурах вказує на наявність конфлікту інтересів і корупційно-рентоорієнтовані

¹ Стандарт ІПВГ-2023. Міністерство енергетики України. URL: <https://mev.gov.ua/rubrika/standart-ipvg>

² Делікелі Л., Налеч Т., Овадія Д. та ін. Незалежна оцінка Державної служби геології та надр України. Сервісна геологічна служба Європи. Лютий 2016. Брюссель–Київ. 28 с.

ризика тощо. Однак найбільші ризики та шкода ефективному розвитку МСБ держави завдається в процесі нав'язаного юридичною службою Держгеонадр залучення в обсяги корисних копалин при визначенні початкової ціни спецдозволів прогнозних ресурсів, недостатньо вивчених з невиясненими перспективами покладів і попередньо розвіданих у минулі роки родовищ, по яких відсутні технологічні дослідження, комплексне техніко-економічне обґрунтування та оцінка у відповідності з сучасною кон'юнктурою мінеральної сировини. В розрахунках початкової ціни спеціальних дозволів на використання надр доцільно враховувати тільки видобувну цінність у надрах затверджених ДКЗ України запасів корисних копалин, без будь-якої частки прогнозних ресурсів та з обов'язковим врахуванням величини гірничої ренти (роялті). Не повинна також використовуватись ціна продажу мінеральної сировини, її експорту або імпорту, оскільки вона стосується підприємницької, а не гірничої ренти¹ [1, 2]. Здійснення центром геолого-економічних досліджень та експертиз ДНВП «Геоінформ України» попередньої геолого-економічної оцінки потенційного об'єкту надрокористування без проведення по неосвоєних видах корисних копалин комплексних мінералого-технологічних досліджень та переоцінки на їх основі раніше розвіданих запасів, не сприяє підвищенню конкурентноспроможності неосвоєного фонду надр стосовно критичних і стратегічних корисних копалин та не забезпечить ефективний розвиток вітчизняної мінерально-сировинної бази в цілому. Розрекламована Держгеонадрами цифровізація ДНВП «Геоінформ України» шляхом сканування 60 тисяч звітів минулих років із формуванням англомовних анотацій до них та ГІС-порталу з онлайн-доступом до геологічних матеріалів без доопрацювання та модернізації наявних картопобудов і тексту звітів згідно сучасних вимог і нових даних, призведе до капіталізації застарілих геологічних матеріалів у державній електронній геоінформаційній системі України, що не сприяє інноваційно-інвестиційному розвитку вітчизняного мінерально-сировинного комплексу та неоіндустріалізації національної економіки.

З врахуванням вищезазначеного, не дивно, що з 2020 року було суттєво скорочене, а з 2022 року повністю припинене фінансування державних геологічних підприємств за бюджетною програмою розвитку мінерально-сировинної бази України, оскільки чиновники від геології та надр переконані, що сталий розвиток вітчизняної мінерально-сировинної бази можна забезпечити на рівні ДНВП «Геоінформ України» без участі державних геологічних підприємств і компаній, використовуючи лише ГІС-технології та

оцифровуючи застарілі геологічні звіти, які зберігаються в ДНВП «Геоінформ України». Вже зараз можна зазначити відсутність фахового геологічного забезпечення та супроводу при визначенні переліку корисних копалин, включених в мінерально-сировинну угоду між Україною та США. В результаті виконаного автором аналізу стану геологічного вивчення, визначених угодою корисних копалин, виявилось, що 38,6 % металів, зазначених в угоді, є малоперспективними або недостатньо вивченими з неясними перспективами, 37,2 % – оціненими та попередньо розвіданими і лише 24,2 % – розвіданими та підготовленими до видобування або видобуваються. Тому успішність реалізації мінерально-сировинної угоди між Україною і США буде залежати від результатів геологічних, наукових і технологічних досліджень, конкурентноспроможності покладів та перспектив їх освоєння. Вітчизняні та іноземні інвестори не будуть дивитися на красиві урядові плани, а будуть враховувати тільки стан геологічного вивчення об'єктів і перспективність потенційних родовищ і ділянок надр для організації та розвитку гірничовидобувного бізнесу і переробки видобутої мінеральної сировини² [1]. Значить Державна служба геології та надр України не забезпечує раціональний розвиток МСБ держави та ефективне нормативно-правове управління надрокористуванням з врахуванням досвіду та прогресивних регуляторних функцій геологічних служб Австралії, Європейського Союзу, Канади і США та з можливістю трактування уповноваженими чиновниками від геології та надр умов надання дозволів на користування надрами на свій розсуд з потенційними корупційно-рентоорієнтованими ризиками^{3,4} [2]. Це в цілому вказує на не підготовленість Держгеонадр як спеціально уповноваженого державного органу в галузі геологічного вивчення та раціонального використання надр до конкурентної та прозорої аукціонної електронної системи надання надр у користування, стримує інноваційно-інвестиційну ініціативу потенційних надрокористувачів, що негативно впливає на розвиток базових галузей промисловості та національну економіку в цілому^{5,6,7}. Головним чином такі негативні наслідки обумовлені тим, що управління галуззю геології та надр з 1991 року забезпечувалося фаховими керівниками тільки до 2004 року. Однак, найбільша шкода геологічній діяльності в державі була завдана з початку 2013 року, коли управління Держгеонадрами до кінця 2024 року здійснювали будівельники, економісти та юристи. Під час такого управління Держгеонадрами фейкове реформування галузі завершилося ліквідацією колишнім Головою Романом Опімахом за принципом «маю право» еди-

¹ Кірін Р.С., Хоменко В.Л., Пашенко О.А. Сучасні реформи у сфері надр: забезпечення прозорості й економічної стійкості. *Мат-ли X Міжнар. наук.-практ. конф. «Надрокористування в Україні. Перспективи інвестування»* (м. Львів, 6-10 жовтня 2025 р.). Київ: ДКЗ України. С. 39-48.

² Жикаляк М.В. Мінерально-сировинна угода між Україною та США – проблеми і перспективи. *Збірник тез Всеукр. наук. конф. «Геологічна будова та корисні копалини України»* (м. Київ, 16-17 вересня 2025 р.). Київ: Ін-т. геохім., мінер. та рудоутв. НАН України. С. 253-258.

³ Жикаляк М.В., Бондар О.П. Ефективність вітчизняного надрокористування. *Мат-ли X Міжнар. наук.-практ. конф. «Надрокористування в Україні. Перспективи інвестування»* (м. Львів, 7-11 жовтня 2024 р.). Київ: ДКЗ України. С. 78-82.

⁴ Кірін Р.С., Хоменко В.Л., Пашенко О.А. Сучасні реформи у сфері надр: забезпечення прозорості й економічної стійкості. *Мат-ли X Міжнар. наук.-практ. конф. «Надрокористування в Україні. Перспективи інвестування»* (м. Львів, 6-10 жовтня 2025 р.). Київ: ДКЗ України. С. 39-48.

⁵ Там само.

⁶ Вдовиченко А. І., Калинович В. М. Проблеми державної геологічної служби та надр України та оптимальні шляхи їх вирішення. *Мат-ли X Міжнар. наук.-практ. конф. «Надрокористування в Україні. Перспективи інвестування»* (м. Львів, 6-10 жовтня 2025 р.). Київ: ДКЗ України. С. 35-38.

⁷ Делікелі Л., Налеч Т., Овадіа Д. та ін. Незалежна оцінка Державної служби геології та надр України. Сервісна геологічна служба Європи. Лютий 2016. Брюссель–Київ. 28 с.

ного в галузі методичного органу — Українського державного геологорозвідувального інституту (УкрДГРІ), казенних підприємств «Кіровогеологія» (уранова спеціалізація) та «Південукргеологія» (рудна спеціалізація), припинення бюджетного фінансування розвитку МСБ з 2022 року, знищенням в умовах масштабної воєнної агресії Російської Федерації ДРГП «Донецькгеологія» та доведенням до злиденного функціонування із загрозою банкрутства всіляких державних підприємств і компаній^{1,2}.

Програма розвитку мінерально-сировинної бази включає також забезпечення геологічного картування території держави, проведення геофізичних, еколого-геофізичних та інженерно-геологічних досліджень і моніторингу підземних вод, вивчення небезпечних геологічних процесів і прогнозування ризиків. Однак, не зважаючи на вимогу Європейського Союзу щодо країн-членів і країн-партнерів ЄС розробляти та розвивати Національні програми з картування територій, проведення геофізичних досліджень, обробки й інтерпретації існуючої та нової геологічної інформації, керівництво Держгеонадр не забезпечило бюджетне фінансування геологічного довивчення актуальних площ з підготовкою до видання Держгеокарти-200. Замість цього у змінах до Загальнодержавної програми-2030 на період 2025–2030 років Держгеонадра анонсувала завершення робіт з детального картування території України, яке й не починалося, не розуміючи, що детальний масштаб 1:10 000–1:5 000 не відноситься до системи обов'язкового державного картування територій та збільшує витрати і строки виконання геологознімальних робіт більш ніж у 300 разів у порівнянні з масштабом 1:200 000³.

Крім того, в умовах значного техногенного впливу на водні ресурси південно-східних районів України, масштабної воєнної агресії Російської Федерації, Держгеонадра не здійснює державний моніторинг більш захищених підземних вод у відповідних річкових басейнах, що є грубим порушенням Водної директиви Європейського Союзу та методичного керівництва ЄС № 31 «Екологічний стік». Таким чином, можна констатувати, що рентоорієнтована діяльність Держгеонадр не сприяє проведенню євроінтеграційної геологічної, гідрогеологічної, екологічної та надроресурсної політики в умовах воєнного стану, що створить додаткові ризики в процесі післявоєнної відбудови держави та відновлення економічної стійкості України⁴.

Для того, щоб не допустити поглиблення системної деградації Державної служби геології та надр України до рівня «кіоску» з продажу спецдозволів на користування надрами, в Міністерстві економіки, екології та сільського господарства і в Кабінеті Міністрів України повинно бути розуміння важливості основних завдань геології та надр для реалізації державної євроінтеграційної політики у сфері геологічного

вивчення та раціонального використання надр, необхідності інноваційно-інвестиційного довивчення критичних і стратегічних корисних копалин в загальнонаціональних інтересах та актуалізації фахової геологічної підготовки до освоєння родовищ і ділянок надр за угодою між Україною та США⁵.

Не врегульовані виклики та ризики. Низька ефективність господарської діяльності державних геологічних підприємств і компаній в умовах становлення ринкових взаємовідносин на геологічні послуги та за проведення в державі рентного надкористування обумовлена головним чином корупційно-рентоорієнтованим реформуванням у 2011 році Державної геологічної служби в Державну службу геології та надр України (Держгеонадра) і затвердженням не актуалізованої в систему сталого бюджетного фінансування «Загальнодержавної програми розвитку мінерально-сировинної бази України на період до 2030 року». При цьому запроваджені в Держгеонадрах принципи директивного управління геологічною діяльністю та надкористуванням призвели до монополізації функцій та розпорядження на свій розсуд розвідниками в період планової економіки родовищами і запасами корисних копалин. У процесі оформлення спеціальних дозволів на користування надрами з метою видобування корисних копалин ДНВП «Геоінформ Україна» систематично порушує авторські права на геологічні звіти як на службові твори, які гарантовані авторам відповідних геологічних підприємств статтями 1, 3, 7, 8, 11, 14 і 16 Закону України «Про авторське право та суміжні права»^{6,7} [1]. Більш того, проектом змін до порядку проведення геологорозвідувальних робіт (ГРР) за геологічним (технічним) завданням Держгеонадр пропонується завершення робіт і написання звіту виконувати за власні кошти виконавця і не включати до актів передавання-приймання проведених робіт Держгеонадр як замовнику. Разом з тим геологічна інформація по такому об'єкті в повному обсязі залишається власністю замовника.

Однак ініціатори цих змін не розуміють, що завершення ГРР по об'єкту та написання звіту є невід'ємною частиною затверджених замовником проекту і кошторису, а відмова від фінансування завершального етапу ГРР, по-суті, юридично призведе до відмови Замовника від виключного майнового права на геологічну інформацію по такому об'єкті. Згідно Закону України «Про авторське право та суміжні права» виключне майнове право на використання звітів як службових творів гарантується Замовнику за умови фінансування всіх ГРР по об'єкту.

Недосконале рентоорієнтоване державне регулювання геологічної діяльності та надкористування в умовах відсутності для приватних і видобувних компаній гарантій від імені держави стосовно здійснення розвідки нових родовищ за свій рахунок призвело до

¹ Вдовиченко А. І., Калинович В. М. Проблеми державної геологічної служби та надр України та оптимальні шляхи їх вирішення. *Мат-ли X Міжнар. наук.-практ. конф. «Надрокористування в Україні. Перспективи інвестування»* (м. Львів, 6–10 жовтня 2025 р.). Київ: ДКЗ України. С. 35–38.

² Жикаляк М.В., Бондар О.П. Ефективність вітчизняного надкористування. *Мат-ли X Міжнар. наук.-практ. конф. «Надрокористування в Україні. Перспективи інвестування»* (м. Львів, 7–11 жовтня 2024 р.). Київ: ДКЗ України. С. 78–82.

³ Там само.

⁴ Там само.

⁵ Жикаляк М.В. Мінерально-сировинна угода між Україною та США — проблеми і перспективи. *Збірник тез Всеукр. наук. конф. «Геологічна будова та корисні копалини України»* (м. Київ, 16–17 вересня 2025 р.). Київ: Ін-т. геохім., мінер. та рудост. НАН України. С. 253–258.

⁶ Делікелі Л., Налеч Т., Овадіа Д. та ін. Незалежна оцінка Державної служби геології та надр України. Сервісна геологічна служба Європи. Лютий 2016. Брюсель-Київ. 28 с.

⁷ Жикаляк М.В., Бондар О.П. Ефективність вітчизняного надкористування. *Мат-ли X Міжнар. наук.-практ. конф. «Надрокористування в Україні. Перспективи інвестування»* (м. Львів, 7–11 жовтня 2024 р.). Київ: ДКЗ України. С. 78–82.

перманентної деградації рівновісної системи компенсаційного прирощення у надрах видобутих запасів корисних копалин, неможливості інноваційно-інвестиційного розвитку геологічної діяльності та вітчизняної мінерально-сировинної бази в цілому [1, 2]. В свою чергу за такими ж обставинами в державних і приватних геологорозвідувальних підприємствах немає можливості розвідувати нові родовища за рахунок банківських кредитів з подальшим продажем підготовлених до освоєння за рахунок кредитних і своїх коштів покладів на відповідних біржах на засадах власності та нерухомості, оскільки в Україні відсутні відповідні мінерально-сировинні біржі, а розвіданими таким чином родовищами все одно будуть розпоряджатися чиновники від Держгеонадр. Лише державним підприємствам і товариствам з більш ніж 50% часткою держави у статутному капіталі, згідно п.4 ст.16 Закону України від 01.12.2022 № 2805-IV «Про внесення змін до деяких законодавчих актів України щодо удосконалення законодавства у сфері користування надрами», надано право відчужувати права на користування надрами та вносити їх як вклад до статутного капіталу або як вклад у спільну діяльність. Однак, інші аспекти ринкового рентного надокористування залишаються не врегульованими. Зокрема відповідні геологорозвідувальні підприємства можуть не отримати компенсаційних коштів для погашення кредитів, залучених для здійснення геологічної розвідки родовища. При цьому передача геолого-розвідувальними і компаніями в ДНВП «Геоінформ України» первинної та вторинної геологічної інформації не врегульована державними нормативно-правовими актами, а декларована лише пунктом 73 у типових угодах на користування надрами, затверджених наказом Держгеонадр № 173. Це не гарантує геологорозвідувальним підприємствам і компаніям права власності на неї та їх участь у підготовці інвестиційних угод із гарантуванням бонусу за розвідані родовища та винагороди за передачу геологічну інформацію, які сплачують надокористувачі в процесі оформлення спецдозволів на користування надрами з метою видобування корисних копалин [1, 2].

На думку фахових вітчизняних і міжнародних дослідників системні недоліки щодо інноваційно-інвестиційного використання мінерально-сировинного потенціалу України обумовлені відсутністю комплексних мінерально-технологічних досліджень руд критичних і стратегічних корисних копалин, застарілими техніко-економічними оцінками родовищ нерозподіленого фонду надр, неврахуванням ринкової кон'юнктури мінеральної сировини та впливу розробки нових родовищ на довкілля (ОВД). Значить удосконалення державного регулювання геологічної діяльності та надокористування в Україні неможливе без запровадження Стандарту прозорості та оцінки економічної ефективності реформ у даній сфері протягом останніх 15 років.

Мінерально-сировинні ресурси у надрах після отримання спеціальних дозволів на користування надрами, перш за все, розвіданих за власні кошти та (або) після оплати вартості геологічної інформації, пов'язаної з геологічним вивченням і розвідкою родовищ за держані кошти, не є активом видобувних

компаній і в них відсутні легальні можливості вільної передачі їх використання як нерухомості іншим господарюючим суб'єктам за ринковими цінами. Це обумовлює збільшення ризиків господарської діяльності надокористувачів і зменшує можливості для залучення інвестицій, отримання банківських кредитів та функціонування запасів корисних копалин у надрах на засадах капіталу видобувних компаній. В таких умовах у Держгеонадр є багато можливостей приймати рішення, пов'язані з видачею (отриманням), призупиненням чи припиненням прав надокористування, на свій розсуд за упередженими, неоднозначними або корупційно-рентоорієнтованими чинниками^{1,2}. Тому вартісна оцінка у надрах технологічно доступних і рентабельно видобувних запасів мінеральної сировини повинна стати основою державної експертизи та оцінки запасів корисних копалин у ДКЗ України.

Порядок, вимоги, принципи і умови проведення ДКЗ України державної експертизи і оцінки запасів корисних копалин визначені Положенням, затвердженом постановою Кабінету Міністрів України від 22.12.1994 № 865. Однак дана постанова не враховує євроінтеграційні наміри України, ринкові особливості функціонування вітчизняного мінерально-сировинного комплексу та національної економіки в умовах недосконалого державного регулювання, воєнного стану та інноваційно-інвестиційних напрямів післявоєнної відбудови держави. Крім того, застосування в процесі державної експертизи початково оцінених ділянок надр та попередньо розвіданих і не підготовлених до промислового освоєння родовищ корисних копалин альтеративних класифікаційних систем, орієнтованих на формування Державного балансу родовищ корисних копалин і сталий розвиток мінерально-сировинної бази країн (рамкової класифікації ООН, CRIRSCO, PRMS тощо) не враховує обов'язкове проведення напівпромислових технологічних досліджень видобутих руд з отриманням кондиційного концентрату рудних мінералів і необхідність співставлення результатів дослідження з еталонними або типовими освоєними аналогами. Тобто, в процесі державної експертизи і оцінки запасів корисних копалин неосвоєного фонду надр головне це не вид і форма використаних класифікаційних систем, а їх зміст і структура з обґрунтуванням реальної кон'юнктури розвіданої мінеральної сировини за ринковими, технологічними, техніко-економічними та соціально-екологічними чинниками. Тому не дивно, що в процесі державної експертизи та оцінки запасів корисних копалин, незважаючи на статус державної компетентної юридичної особи, ДКЗ України не несе адміністративної та правової відповідальності за достовірність та економічну доцільність розробки, затверджених протоколами ДКЗ запасів корисних копалин, стосовно як освоєних, так і нових видів мінеральної сировини. Більш того, раніше ДКЗ України з метою штучного збільшення коефіцієнта рентабельності розробки родовищ корисних копалин у протоколах затвердження запасів необґрунтовано добавляла до нього амортизаційні відрахування, незважаючи на те, що амортизація фактично є обов'язковим додатком, який по суті призводить до зменшення

¹ Жикаляк М.В., Бондар О.П. Ефективність вітчизняного надокористування. *Мат-ли X Міжнар. наук.-практ. конф. «Надокористування в Україні. Перспективи інвестування»* (м. Львів, 7-11 жовтня 2024 р.). Київ: ДКЗ України. С. 78-82.

² Кірін Р.С., Хоменко В.Л., Пашенко О.А. Сучасні реформи у сфері надр: забезпечення прозорості й економічної стійкості. *Мат-ли X Міжнар. наук.-практ. конф. «Надокористування в Україні. Перспективи інвестування»* (м. Львів, 6-10 жовтня 2025 р.). Київ: ДКЗ України. С. 39-48.

коефіцієнта рентабельності експлуатації родовищ корисних копалин [1, 3].

Податкове законодавство в Україні стосовно надрокористування та видобування корисних копалин характеризується значною складністю, дискреційним характером, великими адміністративними витратами та регулярними змінами, які зазвичай погіршують економічний стан гірничо-видобувних компаній та підприємств, підвищують ризики і перешкоджають конкуренції та зростанню інвестицій в гірничовидобувну промисловість. Це також сприяє широкому розповсюдженню неформальних правил і обумовлює зростання корупційно-рентоорієнтованих проявів у податкових відношеннях. Особливо це проявилось після переходу до плати за використання надр для видобування корисних копалин у вигляді податку на вартісні обсяги видобування корисних копалин. При цьому в інтересах надроресурсних олігархів упереджено була вибрана невдала податкова база, за основу якої прийнята вартість видобування корисних копалин, а не вартість видобутої мінеральної сировини без врахування витрат на її постачання споживачу. В результаті виявилось, що надрокористувачі, які розробляють родовища з гіршими кількісно-якісними показниками у більш складних гірничо-геологічних умовах, вимушені не тільки нести значно більші витрати на видобуток одиниці мінеральної сировини, але й сплачувати значно більший податок за використання надр. І навпаки – надрокористувачі, які розробляють родовища з кращими кількісно-якісними показниками у більш сприятливих гірничо-геологічних умовах, не тільки несуть значно менші витрати, а й сплачують менший податок за використання надр для видобування одиниці одного й того ж виду мінеральної сировини. Це не відповідає засадам рентного надрокористування та викривляє базові принципи оподаткування гірничої ренти (роялті), які повинні враховувати розмір родовища, якісні характеристики корисних копалин і фактичні гірничо-геологічні умови розробки покладів мінеральної сировини^{1,2} [1].

Значить чинна в Україні система оподаткування використання надр суттєво збільшує ризики господарюючих суб'єктів, надає податкові переваги близьким до влади великим і високорентабельним гірничим компаніям, перешкоджає конкуренції, формує несприятливий інвестиційний клімат, провокує тіньове або напівтіньове видобування корисних копалин і знижує надходження в державний бюджет від гірничовидобувної діяльності³.

Недосконале управління сталим розвитком мінерально-сировинної бази України з відсутністю фактових підходів до геологічного вивчення та підготовки до освоєння критичних і стратегічних корисних копалин багато в чому обумовлене упередженим впровадженням у навчально-наукову геологічну діяльність та регулювання надрокористування поняття «Економічна геологія». При цьому в якості основи економічної геології розглядається геолого-економічна оцінка родовищ корисних копалин і оцінка економічної доцільності геологічних досліджень та роз-

робки мінеральної сировини з урахуванням геологічних, технічних і економічних факторів (чинників). Економічна геологія, на думку вітчизняних науковців, поєднує геологічні дослідження з економічними моделюванням (предмет вивчення) щодо оцінки запасів корисних копалин, рентабельності родовищ і прояву екологічних та соціальних аспектів. Однак, у даних визначеннях відсутня обов'язковість проведення технологічних (мінералого-технологічних) досліджень, без яких видобування руд і вилучення з них металів буде неможливим або недоцільним.

У геологічному середовищі, в геологічній діяльності та надрокористуванні на відміну від *медичної геології*, відсутній натуральний економічний об'єкт, а визначений предмет стосується економічних (геолого-економічних) чинників та відноситься до економічної, а не геологічної науки. Тому поняття «Економічна геологія» доцільно замінити на «Економіка геологічної діяльності та надрокористування», оскільки в геологічній діяльності та надрокористуванні недостатньо відповідати на запитання «як», а необхідно обґрунтувати «чому». З даним завданням успішно може справитись тільки економічна наука. До об'єктів економічної геології, на думку автора, можна віднести тільки освоєні та неосвоєні родовища із затвердженнями ДКЗ України або іншим уповноваженим компетентним органом запасами корисних копалин, видобування яких є джерелом отримання економічного прибутку (доходу).

Першочергові заходи та умови функціонування Стандарту прозорості геологічної діяльності та надрокористування в Україні. Впровадження та набуття чинності Стандарту прозорості геологічної діяльності та надрокористування в Україні (далі Стандарту ПГДН) передбачає удосконалення чинної регуляторної та нормативно-правової бази з метою євроінтеграційної реалізації державної політики у сфері геологічного вивчення та раціонального використання надр. В першу чергу необхідно розробити та затвердити постановою Кабінету Міністрів України Положення про Стандарт прозорості геологічної діяльності та надрокористування, в якому передбачити обов'язкові та рекомендаційні вимоги щодо звітності в межах Стандарту ПГДН Держгеонадр України, державного геологічного контролю, ДКЗ України, Центра геолого-економічних досліджень та експертиз і ДНВП «Геоінформ України» та всіх геологічних (геологорозвідувальних) підприємств і компаній, незалежно від форм власності, які здійснюють геологічну і пов'язану з нею діяльність та надають відповідні послуги.

Обов'язкові вимоги звітності за Стандартом ПГДН повинні включити інформацію про отримання чинних інструкцій, методичних керівництв, нормативів і стандартів стосовно конкретних об'єктів робіт, родовищ і ділянок надр, проведення бурових, геологічних, гідрогеологічних, інженерно-геологічних робіт, лабораторних і технологічних досліджень та геолого-економічних обґрунтувань. Необхідно подавати висновки про освоєні аналоги розвіданих родовищ і ділянок надр та кон'юнктуру мінеральної сировини, використання під час дослідно-промислової

¹ Делікелі Л., Налеч Т., Овадіа Д. та ін. Незалежна оцінка Державної служби геології та надр України. Сервісна геологічна служба Європи. Лютий 2016. Брюссель-Київ. 28 с.

² Жикаляк М.В. Мінерально-сировинна угода між Україною та США – проблеми і перспективи. *Збірник тез Всеукр. наук. конф. «Геологічна будова та корисні копалини України»* (м. Київ, 16-17 вересня 2025 р.). Київ: Ін-т. геохім., мінер. та рудоутв. НАН України. С. 253-258.

³ Жикаляк М.В., Бондар О.П. Ефективність вітчизняного надрокористування. *Мат-ли X Міжнар. наук.-практ. конф. «Надрокористування в Україні. Перспективи інвестування»* (м. Львів, 7-11 жовтня 2024 р.). Київ: ДКЗ України. С. 78-82.

розробки нових родовищ корисних копалин технологій, які обґрунтовують їх підготовленість до видобування і переробки та не знижують при цьому промислово цінність видобутої мінеральної сировини тощо.

В процесі інформування про забезпечення розвитку мінерально-сировинної бази України Держгеонадра повинні щорічно надавати відомості про стан геологічного, геофізичного, геохімічного, гідрогеологічного, інженерно-геологічного та еколого-геологічного вивчення підконтрольної території України, а також щодо підготовки основних аркушів інтерактивної (динамічної) та інтернет-доступної Держгеолкарти-200 (п.17 ст. 4 Положення про Держгеонадра та європейський закон CRM Act). Обов'язкові складові звітності за Стандартом ПГДН повинні включати також моніторинг розвитку критичних і стратегічних корисних копалин, стан виконання мінерально-сировинної угоди між Україною та США, вивчення та прогноз розвитку небезпечних геологічних процесів і захист довкілля та підземних вод.

При характеристиці процесуальних питань щодо видачі або передачі спеціальних дозволів на користування надрами згідно законодавчих або нормативно-регуляторних актів, з метою мінімізації корупційно-рентоорієнтованих ризиків при визначенні початкової ціни спецдозволів, необхідно враховувати тільки затверджені або апробовані ДКЗ України запаси корисних копалин (без прогнозних ресурсів), технологічну і геолого-економічну доцільність їх видобування та переробки.

Важливими заходами забезпечення відкритості геологічної діяльності та надрокористування в Україні доцільно вважати розміщенні на веб-сайті Держгеонадр інформації щодо національних зобов'язань, чинної надроресурсної політики, планів, заходів і реформ у галузі з обсягами державної підтримки геологічного вивчення надр і моніторингу геологічного середовища та підземних вод. Обов'язковим повинен стати детальний аналіз нормативно-правової та методичної бази, що регулюють геологічну діяльність і надрокористування, здійснення контролю та перевірок, а також щодо достовірності даних про результати геологорозвідувальних робіт, проведення державної експертизи і оцінки запасів корисних копалин, обліку їх стану та руху в Державному балансі з врахуванням сучасної кон'юнктури мінеральної сировини^{1,2,3} [3]. Крім того обов'язковою умовою звітності за Стандартом ПГДН є забезпечення наявності у відкритому доступі інформації про результати державної експертизи, оцінки та затвердження запасів корисних копалин у ДКЗ України з висвітленням методик технологічних досліджень руд щодо ефективного вилучення металів і супутніх компонентів тощо.

Обов'язковим повинно бути інформування про результати здійснення консультацій з територіальними громадами з метою погодження планової геологічної діяльності та надрокористування, доцільності проведення процедури оцінки впливу на довкілля (ОВД) для забезпечення балансу інтересів держави, регіону, територіальних громад і надрокористувачів.

Важливими заходами функціонування Стандарту ПГДН буде зняття грифу таємності та обмеженого доступу щодо даних про балансові запаси корисних копалин, вміст у рудах металів і супутніх компонентів, стан і ступінь освоєння родовищ та кон'юнктуру на внутрішньому і міжнародних мінерально-сировинних ринках. При цьому обов'язково необхідно розробити та затвердити методологію прогнозування доходів держави від геологічної діяльності та підготовки до освоєння родовищ корисних копалин і прогнозування доходів від видобувного сектору економіки [1]. Здійснення моніторингу кустарного та дрібномасштабного видобутку корисних копалин і проведення перевірок та аудитів. Геологорозвідувальні підприємства у своїх звітах на добровільних засадах зобов'язані інформувати про платежі на користь держави, наявність бенефіціарних власників, агентів, посередників, а також розробляти антикорупційні заходи та забезпечувати їх дотримання, ефективно управляти соціальними, гендерними і екологічними питаннями та результатами їх застосування⁴.

Поетапне вирішення проблем прозорості й відкритості геологічної діяльності та надрокористування в Україні сприятиме підвищенню ефективності геологічного вивчення та раціонального використання надр, зменшенню корупційно-рентоорієнтованих ризиків і проявів конфлікту інтересів у процесі доступу до геологічної інформації та видачі спеціальних дозволів на користування надрами, а також запровадженню євроінтеграційного законодавства у сфері надрокористування, вивчення небезпечних геологічних процесів, моніторингу підземних вод, геологічного, геофізичного і еколого-геологічного картування території держави та встановленню сучасних національних стандартів щодо сталого розвитку критичних і стратегічних корисних копалин.

Міжнародний досвід функціонування Стандарту прозорості у видобувних галузях переконує у безальтернативності та економічній доцільності застосування в галузі геології та надр України інтернет-доступної геоінформаційної платформи за Стандартом ПГДН.

Впровадження та функціонування Стандарту ПГДН з метою зменшення бюрократичних бар'єрів, підвищення ефективності державної надроресурсної політики і збільшення інвестиційної привабливості та екологічної відповідальності розробки родовищ корисних копалин забезпечить оптимізацію технологічних і управлінських процесів у галузі геології та надр України за міжнародними стандартами і обумовить доцільність удосконалення чинних методичних, нормативно-правових і регуляторних актів із застосуванням економічно-рівновісних механізмів сталого розвитку вітчизняної мінерально-сировинної бази та національної економіки в цілому.

В першу чергу необхідно врегулювати права власності на геологічну інформацію. Зокрема вся геологічна інформація, яка створена за результатами держбюджетних геологорозвідувальних робіт, є суспільною державною власністю, безплатно передається в ДНВП «Геоінформ України» та довічно зберігається

¹ Жикаляк М.В., Бондар О.П. Ефективність вітчизняного надрокористування. *Мат-ли X Міжнар. наук.-практ. конф. «Надрокористування в Україні. Перспективи інвестування»* (м. Львів, 7-11 жовтня 2024 р.). Київ: ДКЗ України. С. 78-82.

² Кірін Р.С., Хоменко В.Л., Пашенко О.А. Сучасні реформи у сфері надр: забезпечення прозорості й економічної стійкості. *Мат-ли X Міжнар. наук.-практ. конф. «Надрокористування в Україні. Перспективи інвестування»* (м. Львів, 6-10 жовтня 2025 р.). Київ: ДКЗ України. С. 39-48.

³ Стандарт ІПВГ-2023. *Міністерство енергетики України*. URL: <https://mev.gov.ua/rubrika/standart-ipvh>

⁴ Там само.

у фондах і архівах геологічних підприємств, що її створювали. Для сторонніх юридичних і фізичних осіб державна геологічна інформація за офіційними запитами повинна надаватися за ціною на рівні витрат на її зберігання, відновлення, копіювання, оцифрування (в майбутньому) та тиражування. Виключне майнове право на використання державної геологічної інформації належить Держгеонадрам як спеціально уповноваженому державному органу у сфері геології та використання надр. Однак, авторське право на державну геологічну інформацію, геологічні звіти, бази даних і картопобудови як на службовий твір згідно Закону України «Про авторське право та суміжні права» довічно належить авторам відповідних геологічних підприємств. Тому ДНВП «Геоінформ України» в процесі підготовки геологічних матеріалів на родовища та ділянки надр, по яких здійснюються процесуальні дії щодо оформлення спецдозволів на користування надрами, не має права привласнювати авторське право виконавців відповідних геологічних підприємств і використовувати дані геологічні матеріали для отримання додаткової геоінформаційної ренти.

У випадку фінансування геологорозвідувальних робіт (ГРР) за рахунок кредитних або власних коштів геологічних підприємств і компаній авторське право та виключне майнове право на використання отриманої геологічної інформації належить відповідним геологічним підприємствам і компаніям. При виконанні ГРР за рахунок коштів замовників-надрокористувачів виключне майнове право на використання отриманої геологічної інформації належить замовнику, а авторське право – виконавцям. Якщо в процесі отримання спецдозволу на користування надрами надрокористувач оплатив визначену вартість геологічної інформації, створеної за державні кошти, виключне майнове право на її використання повинно належати надрокористувачу за фактом її оплати, що необхідно зафіксувати відповідним записом наданому спецдозволу на користування надрами.

Ведення ДНВП «Геоінформ України» Каталогу геологічної інформації – інформаційно-телекомунікаційної системи не надає даній спеціалізованій організації Держгеонадр України повноважень визначати або підтверджувати від імені держави право власності геологічної інформації суб'єктів геологічної діяльності та надрокористування. Для цього функціонують зовсім інші спеціалізовані державні органи, а підприємство не може використовувати функції спеціалізованих державних органів. Крім того, ДНВП «Геоінформ України» є не тільки головним зберігачем всієї геологічної інформації в державі, але й основним її користувачем при підготовці геологічних матеріалів у процесі надання спецдозволів на користування надрами, при визначенні початкової ціни спецдозволу і в процесі обґрунтування та пошуку нових перспективних ділянок для прогнозування розміщення покладів корисних копалин тощо. Це вказує на порушення ДНВП «Геоінформ України» авторського права і виключного майнового права власників геологічної інформації та вказує на наявність конфлікту інтересів у процесі господарської діяльності головного зберігача всієї геологічної інформації в Україні¹. Саме тому ДНВП «Геоінформ України» не може підтверджувати від імені держави походження, право власності, пра-

вотирність володіння та використання, а також авторське право та виключне майнове право на геологічну інформацію суб'єктів геологічної діяльності та надрокористування².

Функціонування Стандарту ПГДН сприятиме також формуванню конкурентоспроможної МСБ України та достовірної інтерактивної інформації про родовища і перспективні прояви критичних і стратегічних корисних копалин, які відповідатимуть технологічним стандартам, техніко-економічним вимогам інвесторів та умовам екологічно ощадливого рентного надрокористування. Врахування при цьому досвіду Європейського Союзу з уніфікації та реструктуризації мінерально-сировинної бази країн – нових членів ЄС забезпечить запровадження в Україні інформаційно-телекомунікаційної системи вартісної оцінки технологічно видобувних запасів мінеральної сировини в надрах із визначенням їх як активу геологорозвідувальних або видобувних компаній за принципом нерухомості та капіталу [2, 3]. Чітке нормативно-правове визначення (розмежування) права власності на розвідані запаси корисних копалин в залежності від джерела фінансування геологорозвідувальних робіт (державного, приватного, акціонерного чи змішаного за угодою про розподіл продукції) сприятиме інноваційно-інвестиційній геологічній діяльності геологорозвідувальних підприємств і компаній та сталому розвитку конкурентоспроможної мінерально-сировинної бази України.

З метою зниження інституційних ризиків і витрат гірничовидобувних компаній та підприємств, обумовлених економічно незбалансованим або упередженням регулюванням їх діяльності, права власності на запаси корисних копалин у надрах повинні визначатися та надаватися суб'єктам надрокористування в процесі отримання ними спецдозволів на користування надрами. Дані права за принципом нерухомості та капіталу включають повноваження власності на розвідані за власні кошти або компенсовані в державний бюджет витрати на геологічне вивчення і розвідку за рахунок держави родовищ корисних копалин, право на видобування і дорозвідку мінеральної сировини, отримання доходів від гірничовидобувної діяльності та можливість повної або часткової передачі на певний період прав власності іншим спеціалізованим юридичним особам без переоформлення спецдозволу на використання надр і без додаткових погоджень Держгеонадр України. При цьому розвідані та технологічно видобувні запаси корисних копалин у надрах матимуть статус активу гірничовидобувних компаній (підприємств), який може використовуватись в якості закладу, гарантій за банківськими кредитами і для забезпечення зобов'язань щодо раціонального та екологічно безпечного надрокористування в цілому. Крім того, вартість розвіданих запасів корисних копалин у надрах і фактична ціна видобутої мінеральної сировини без врахування витрат на її постачання споживачу повинні стати обов'язковим об'єктом бухгалтерського обліку активів і витрат суб'єктів гірничовидобувної діяльності згідно міжнародних стандартів обліку [1, 2].

Вартісна оцінка розвіданих і рентабельно видобувних запасів корисних копалин у надрах і фактична ціна видобутої мінеральної сировини також сприяти-

¹ Стандарт ІПВГ-2023. *Міністерство енергетики України*. URL: <https://mev.gov.ua/rubrika/standart-ipvh>

² Бовсунівський П. В. Провідні напрями діяльності ДНВП «Геоінформ України» в період вдосконалення регуляторного поля в галузі надрокористування. *Мат-ли X Міжнар. наук.-практ. конф. «Надрокористування в Україні. Перспективи інвестування»* (м. Львів, 6-10 жовтня 2025 р.). Київ: ДКЗ України. С. 19-22.

муть інноваційно-інвестиційному розвитку надрокористування в Україні та стануть основою для здійснення економічно рівновісних трансферів на геологічне вивчення та видобування мінеральної сировини у відповідності з міжнародними стандартами і правилами між незалежними агентами та державою. При цьому, на мою думку, спеціальний дозвіл на користування надрами доцільно замінити на *Державний акт на надра* (за аналогією з Державним актом на землю) із державною реєстрацією законно набутих прав на корисні копалини у надрах за принципом нерухомості та капіталу [2].

Державний акт на надра з метою геологічного вивчення та розвідки доцільно видавати спеціалізованим компаніям і підприємствам, які першими подали заявку та обґрунтували об'єкт надрокористування. Плата за наданий цільовий Державний Акт повинна визначатися в залежності від площі ділянки надр, виду мінеральної сировини і стану їх вивчення без врахування вартості недостатньо вивчених та не оцінених компетентним органом ресурсів і збільшуватись у випадку продовження терміну його чинності.

Першочергове право на отримання Державного Акта на видобування корисних копалин необхідно надавати гірничовидобувним компаніям (підприємствам), за рахунок яких була проведена геологічна розвідка, складений звіт і затверджені запаси в ДКЗ України, а також компенсовані державі витрати на геологічне вивчення ділянки надр. Аукціони на право розвідки та видобування корисних копалин доцільно проводити тільки в тих випадках, коли геологорозвідувальні роботи на даних родовищах проводилися за рахунок бюджетних або державних коштів [2].

Ефективному функціонуванню в Україні Стандарту ПГДН і Стандарту ІПВГ сприятиме також удосконалення системи рентного оподаткування видобутку корисних копалин в залежності від величини гірничої ренти та роялті і використання в якості бази оподаткування вартості видобутої мінеральної сировини без врахування витрат на її постачання споживачу, на відміну від вартості видобування одиниці корисної копалини як це справляється зараз, що не враховує величину гірничої ренти (роялті).

Дана пропозиція обґрунтовується як світовим досвідом, так і тим, що гірничу ренту, як частина економічного прибутку, обумовлена природними, кількісно-якісними, гірничо-геологічними та інфраструктурними особливостями конкретного родовища, а не витратами на видобування корисних копалин. Витрати на видобування мінеральної сировини стосуються прибутку, а не величини гірничої ренти та роялті [2].

Важливим інституційним заходом, який сприятиме впровадженню Стандарту ПГДН, стане створення *Державного агентства природокористування* з

покладанням на нього функцій відповідних державних служб, у тому числі Держгеонадр стосовно видачі спеціальних дозволів на користування надрами. Однак одночасно з метою реалізації державної політики у сфері геологічного вивчення та картування надр, ефективного розвитку вітчизняної мінерально-сировинної бази та забезпечення сталого приросту критичних і стратегічних корисних копалин необхідно буде створити *Сервісну геологічну службу України*.

Таким чином, впровадження в Україні Стандарту ПГДН суттєво удосконалив систему державного регулювання надрокористування, сприятиме інноваційно-інвестиційній геологічній діяльності та забезпечить сталий розвиток вітчизняної мінерально-сировинної бази згідно міжнародних стандартів і досвіду функціонування Сервісних геологічних служб Європейського Союзу, Австралії, Канади та США.

Висновки. Впровадження та набуття чинності Стандарту ПГДН призведе до удосконалення чинних регуляторних і нормативно-правових актів з метою євроінтеграційної реалізації державної політики у сфері геологічного вивчення і раціонального використання надр, підвищення ефективності геологорозвідувальної діяльності та мінімізації корупційно-ренто-орієнтованих ризиків у процесі надання спеціальних дозволів на користування надрами, визначення їх початкової ціни та розпорядження геологічною інформацією.

Обов'язковою умовою звітності за Стандартом ПГДН стане детальний аналіз нормативно-правової та методичної бази з регулювання геологічної діяльності та надрокористування, здійснення геологічного контролю і перевірок, а також щодо достовірності даних про результати геологорозвідувальних робіт, проведення державної експертизи і оцінки запасів корисних копалин, обліку їх стану та руху в Державному балансі з врахуванням ринкової кон'юнктури мінеральної сировини.

Важливими заходами забезпечення відкритості геологічної інформації та надрокористування в Україні стане розміщення на веб-сайті Держгеонадр інформації щодо національних зобов'язань, чинної надроресурсної політики, планів, заходів і реформ у галузі з обсягами державної підтримки геологічного вивчення надр, геологічного середовища та підземних вод.

Проведення процедури оцінки впливу на довкілля (ОВД) розвідки та розробки родовищ корисних копалин сприятиме екологічно ощадливому рентному надрокористуванню та забезпечить баланс інтересів держави, регіону, територіальних громад і надрокористувачів у процесі раціонального надрокористування та використання мінеральної сировини для інноваційно-інвестиційного розвитку національної економіки.

ЛІТЕРАТУРА

1. Амоша О., Жикаляк М., Квілінський О. Концептуальні напрями удосконалення механізму реформування геологічного сектору та використання корисних копалин в Україні. *Інноваційне промислове підприємство у формуванні сталого розвитку* / ред. кол. О. І. Амоша, Х. Джвігол, Р. Мішкевіч. НАН України, Ін-т економіки пром-ті. Київ, 2018. С. 7-31.
2. Жикаляк Н.В. Государственное регулирование рентных отношений в горной промышленности Украины: монография. НАН Украины, Ин-т экономики пром-ти. Донецк, 2013. 548 с.
3. Райк Михаэл. Экономические и технические аспекты развития горнодобывающей промышленности в 10 новых странах ЕС. *Глюкауф*, 2007. № 7. С. 40-46.

Надійшла до редакції 10.04.2026 р.
Прийнята до друку 12.05.2026 р.
Опублікована 29.05.2026 р.

REFERENCES

1. Amosha, O., Zhykaliak, M., & Kvilinskyi, O. (2018). Conceptual directions for improving the mechanism of reforming the geological sector and the use of minerals in Ukraine. In O. I. Amosha, H. Dzwigol, & R. Miskiewicz (Eds.). *Innovative industrial enterprise in shaping sustainable development* (pp. 7–31). NAN Ukrainy, Institute of Industrial Economics [in Ukrainian].
2. Zhykaliak, N. V. (2013). *Gosudarstvennoe regulirovanie rentnykh otnoshenii v gornoj promyshlennosti Ukrainy: monografiya*. NAN Ukrainy, Institute of Industrial Economics [in Russian].
3. Raik, M. (2007). Economic and technical aspects of the development of the mining industry in 10 new EU countries. *Gliukauf*, 7, 40–46 [in Russian].

Received: 10.04.2026

Accepted: 12.05.2026

Published: 29.05.2026

Жикаляк М. В. Актуальність впровадження стандарту прозорості в галузі геології та надр України

В статті зазначено, що актуальність впровадження Стандарту прозорості в галузі геології та надр України (Стандарту ПГДН) обумовлена позитивним досвідом функціонування з 2013 року Стандарту ініціативи прозорості видобувних галузей (Стандарту ІПВГ) і системними проблемами в діяльності Держгеонадр щодо сталого розвитку вітчизняної мінерально-сировинної бази, організації геологічного, геофізичного, гідрогеологічного, інженерно-геологічного та еколого-геологічного вивчення надр, пошуку та розвідки критичних і стратегічних корисних копалин. Це забезпечить також формування конкурентоспроможної МСБ України та та достовірної інтерактивної інформації про родовища корисних копалин, які відповідатимуть технологічним стандартам, техніко-економічним вимогам інвесторів та умовам екологічно ощадливого рентного надрокористування.

Впровадження Стандарту ПГДН забезпечить удосконалення державної політики, регуляторної та нормативно-правової бази у сфері геологічного вивчення та використання надр згідно економічно збалансованих чинників, врахування кон'юнктури мінеральної сировини, видобувної цінності покладів корисних копалин у надрах, комплексних технологічних досліджень і компетентної експертизи та достовірної оцінки запасів корисних копалин.

Ефективному розвитку надрокористування в Україні сприятиме також удосконалення системи рентного оподаткування видобутку корисних копалин в залежності від величини гірничої ренти і роялті та використання в якості бази оподаткування вартості видобутої мінеральної сировини без врахування витрат на її постачання споживачу.

Ключові слова: прозорість, стандарт, геологічна діяльність, надрокористування.

Zhikalyak M. The relevance of implementing a transparency standart in the field of geology and subsoil of Ukraine

The article states that the relevance of implementing the Transparency Standard in the Geology and Subsoil of Ukraine (the PGDN Standard) is due to the positive experience of the operation of the Extractive Industries Transparency Initiative Standard (EITI Standard) since 2013 and systemic problems in the activities of the State Service for Geology and Subsoil of Ukraine regarding the sustainable development of the domestic mineral and raw material base, the organization of geological, geophysical, hydrogeological, engineering-geological and ecological-geological studies of subsoil, the search and exploration of critical and strategic minerals. This will also ensure the formation of competitive Ukrainian SMEs and reliable interactive information about mineral deposits, which will meet technological standards, technical and economic requirements of investors and the conditions of environmentally friendly rental subsoil use.

The implementation of the PGDN Standard will ensure the improvement of state policy, regulatory and legal framework in the field of geological study and use of subsoil according to economically balanced factors, taking into account the market conditions of mineral raw materials, the extraction value of mineral deposits in the subsoil, comprehensive technological research and competent examination and assessment of mineral reserves.

The effective development of subsoil use in Ukraine will also be facilitated by improving the system of rent taxation of mineral extraction depending on the amount of mining rent and royalty and using the cost of extracted mineral raw materials as the tax base, excluding the costs of supplying them to the consumer.

Keywords: transparency, standard, geological activity, subsoil use.

Формат цитування:

Жикаляк М. В. Актуальність впровадження стандарту прозорості в галузі геології та надр України. *Вісник економічної науки України*. 2026. № 1 (50). С. 243–251. [https://doi.org/10.37405/3041-1629.2026.1\(50\).243-251](https://doi.org/10.37405/3041-1629.2026.1(50).243-251)

Zhikalyak, M. (2026). The relevance of implementing a transparency standart in the field of geology and subsoil of Ukraine. *Visnyk ekonomichnoi nauky Ukrainy*, 1(50), 243–251. [https://doi.org/10.37405/3041-1629.2026.1\(50\).243-251](https://doi.org/10.37405/3041-1629.2026.1(50).243-251)

КОМПЕТЕНТІСНІ ЗАСАДИ ПІДГОТОВКИ КЕРІВНИХ КАДРІВ СУДОВОЇ СИСТЕМИ УКРАЇНИ

Вступ. Актуальність дослідження проблематики ефективності побудованої політики щодо кадрового забезпечення в судовій системі України зумовлена глибинними трансформаціями, які переживає держава через повномасштабну війну, тривалу правову нестабільність, викриття кричущих фактів корупції у всіх гілках влади, в тому числі і судовій, та постійних суспільних запитів на справедливість і ефективність правосуддя. Судова система в цих умовах виступає не лише гарантом верховенства права, а й ключовим інститутом довіри до держави серед населення та зовнішніх партнерів, що безпосередньо залежить від якості та обсягу людського капіталу, який це гарантує. Наявні кадрові дисбаланси, дефіцит кваліфікованих кадрів і високий рівень професійного навантаження актуалізують потребу в переосмисленні підходів до управління персоналом у судах, до більш ретельного підходу до підготовки закладами освіти професіоналів, відданих своїй справі.

Актуальність теми дослідження додатково забезпечується ще й тим, що у контексті євроінтеграції кадрового забезпечення судової системи має бути приведено у відповідність до стандартів Європейського Союзу щодо незалежності, доброчесності, професійної компетентності та безперервного процесу професійного розвитку суддів і працівників апарату судів. Саме ефективні HR-практики здатні забезпечити стабільність судової реформи та виконання Україною міжнародних зобов'язань. Водночас прозорі та сучасні кадрові механізми мають стати передумовою підвищення й інвестиційної привабливості країни, що дозволить пришвидшити темпи відновлення регіональної та національної економіки в повоєнний період.

У перспективі повоєнного відновлення судова система відіграватиме визначальну роль у правовому супроводі відбудови, захисті прав власності та реалізації масштабних інфраструктурних і технологічних проєктів. Саме тому формування професійної, мотивованої та управлінської спроможності судової системи виступає необхідною умовою перетворення України на конкурентоспроможну, інноваційну та техніко-технологічно розвинену державу. У цьому контексті дослідження компетентнісних засад підготовки керівних кадрів судової системи країни набуває стратегічного значення для довгострокового розвитку країни.

Аналіз останніх досліджень та публікацій. Враховуючи той факт, що кадрові питання, не відносяться до суто юридичної сфери функціонування судової системи країни, їх важливість для забезпечення якості функціонування судів є достатньо високою, що підтверджується численними дослідженнями науковців. Так, О. Зубрицький визначає сутність поняття «кадрове забезпечення судової системи» та

розкриває основні проблеми кадрового забезпечення, які виникли в наслідок військового нападу РФ на Україну [1]. К. Придачук присвятила своє дослідження визначенню основних завдань кадрового забезпечення діяльності Вищого антикорупційного суду, до яких відносить цілий спектр напрямів роботи від розвитку людського капіталу і до запровадження заходів щодо забезпечення службової дисципліни суддів [2]. Н. Литвин доводить, що через війну в Україні кадрові забезпечення судової системи стикається з цілим комплексом проблем, основною з яких виокремлює кадровий дефіцит [3]. А. Виноградова аналізує можливість підвищення ефективності роботи персоналу судової системи країни і приходить до висновку, що потрібно розробляти та впроваджувати дієві інструменти подолання основних кадрових проблем в системі правосуддя, таких як надмірна плінність кадрів та вигорання персоналу через психоемоційне перенавантаження на роботі [4]. К. Іноземцева деталізує чинники, що гальмують можливості для якісного забезпечення судів різних інстанцій та апарату суду персоналом відповідної професійної компетентності та особистісних якостей [5]. А. Шевченко розкриває правові важелі кадрового управління в судовій системі країни, ґрунтовно розставляє акценти щодо регламентації основних процедур формування якісного суддівського корпусу в країні [6]. О. Корнева наголошує на необхідності врегулювання питань престижності праці в судовій системі через вдосконалення матеріального забезпечення персоналу апаратів судів та вирішення назрілих проблем щодо тривалості робочого дня, надмірної емоційної напруги під час роботи та складності переходу на цифрові технології [7].

Отже, проаналізовані дослідження наводять на думку про те, що кадрові забезпечення судової системи України є комплексною міждисциплінарною проблемою, яка виходить за межі суто правового регулювання та потребує системного управлінського, організаційного й соціально-психологічного підходу. Сукупність виявлених науковцями викликів – від кадрового дефіциту та професійного вигорання до недостатньої мотивації й обмежених можливостей розвитку персоналу – засвідчує необхідність трансформації кадрової політики в судовій системі з урахуванням умов війни, євроінтеграційних зобов'язань і завдань повоєнного відновлення. У цьому контексті особливої актуальності набуває пошук і впровадження сучасних HR-інструментів, здатних забезпечити стабільність, професіоналізацію та інституційну спроможність судової системи в довгостроковій перспективі. Проте фундаментом для забезпечення якості функціонування судової системи України має стати не намагання певними інструментами підви-

щити рівень результативності праці та задоволеність персоналу судів, а безпосереднє формування професіоналів та соціально відповідальних громадян під час отримання суддями базової юридичної освіти на компетентнісному підґрунті.

Мета статті — аналіз і порівняння компетентнісного наповнення освітніх програм закладів вищої освіти, які в різний час закінчили керівники Верховного Суду України, з метою виявлення спільних і відмінних підходів до формування професійних, управлінських та лідерських компетентностей, а також оцінювання їх відповідності сучасним вимогам до керівних кадрів судової системи в умовах державного реформування, євроінтеграції та повоєнного відновлення економіки країни.

Результати дослідження. Підходи до управління персоналом у судовій системі істотно відрізняються від загальноприйнятих моделей управління людськими ресурсами, що застосовуються в бізнесі чи інших сферах публічного управління країни [8-13]. Це зумовлено особливим статусом представників судової влади всіх гілок управління, вимогами до незалежності та недоторканості суддів, їх високо моральної та етичної поведінки в професії, потужним рівнем регламентації кадрових процедур тощо. Через це процедури управління персоналом у судовій системі здійснюються в умовах жорстких правових обмежень, що суттєво звужує можливості використання звичайних гнучких HR-інструментів, які, наприклад, покликані мотивувати підвищення продуктивності праці або створювати сприятливий морально-психологічний клімат в трудовому колективі.

Водночас до персоналу судової системи висуваються підвищені вимоги щодо професійної компетентності, доброчесності, етичної поведінки та психоемоційної стійкості. Процеси добору, оцінювання, мотивації та кар'єрного зростання мають бути максимально прозорими й уніфікованими, що суттєво відрізняє їх від ринкових підходів. Крім того, ефективність управління персоналом у судовій системі вимірюється не економічними показниками, а якістю правосуддя та рівнем суспільної довіри. Саме це зумовлює необхідність формування як спеціалізованих моделей HR-менеджменту, адаптованих до специфіки функціонування судової влади, так і суттєвого підвищення якості юридичної освіти майбутніх суддів незалежно від їх посадових позицій чи рівня юрисдикції суду.

Якість базової юридичної освіти відіграє визначальну роль у формуванні кадрового потенціалу судової системи та безпосередньо впливає на ефективність здійснення правосуддя. Саме на рівні університетської підготовки закладаються фундаментальні правові знання, професійні компетентності та ціннісні орієнтири майбутніх суддів і працівників судових органів. Освітні програми з права не лише формують фахові навички, а й визначають рівень правової культури, етичних стандартів і готовності випускників до прийняття відповідальних управлінських рішень.

В умовах реформування судової системи особливої ваги набуває питання відповідності змісту юридичної освіти сучасним вимогам до професійної діяльності в судовій сфері. Здатність випускників адаптуватися до змін законодавства, цифровізації правосуддя та зростаючого навантаження значною мірою

залежить від якості та компетентнісної спрямованості відповідних освітніх програм. Водночас різні університети пропонують відмінні за змістом і акцентами освітні траєкторії підготовки випускників. Це зумовлює доцільність порівняльного аналізу освітніх програм як основи формування майбутніх керівних кадрів судової системи.

За даними Єдиної державної електронної бази знань з питань освіти України в 2025/26 навч. р. в Україні 160 закладів вищої освіти здійснюють підготовку фахівців в галузі знань D «Бізнес, адміністрування та право» за спеціальністю D8 «Право»¹. Спектр освітніх програм при цьому є дуже широким і коливається від безпосередньо «Право» та «Правознавство» і до більш предметно спрямованих «Будівельне та містобудівне право», «Захист прав людини» чи «Міжнародне і європейське право». Разом з тим, на даний момент серед всього розмаїття конкурсних пропозицій в країні лише дві освітні програми бакалаврського рівня та одна магістерського рівня мають чітку спрямованість на підготовку фахівців для судової системи:

Національний університет «Одеська юридична академія», освітня програма першого (бакалаврського) освітнього рівня «Судова діяльність» — ліцензійний обсяг — 280 од., подано заяв — 555, зараховано здобувачів вищої освіти — 163 осіб, максимальний конкурсний бал зарахованих здобувачів вищої освіти — 200,00, мінімальний — 100,00;

Державний податковий університет, освітня програма першого (бакалаврського) освітнього рівня «Судова та прокурорсько-слідча діяльність» — ліцензійний обсяг 26 од., подано заяв — 89, зараховано здобувачів вищої освіти — 13 осіб, максимальний конкурсний бал зарахованих здобувачів вищої освіти — 175,29, мінімальний — 100,00; освітня програма другого (магістерського) освітнього рівня «Правове забезпечення судової, прокурорсько-слідчої та адвокатської діяльності» — ліцензійний обсяг 60 од., подано заяв — 96, зараховано здобувачів вищої освіти — 35 осіб, максимальний конкурсний бал зарахованих здобувачів вищої освіти — 147,90, мінімальний — 109,00.

Крім того, на даний момент на всіх курсах в Державному податковому університеті в межах спеціальності 081 «Право» на освітній програмі «Судова та прокурорсько-слідча діяльність» за першим (бакалаврським) освітнім рівнем навчається 101 особа та за другим (магістерським) освітнім рівнем на освітній програмі «Правове забезпечення судової, прокурорсько-слідчої та адвокатської діяльності» — 48 осіб. На всіх курсах Національного університету «Одеська юридична академія» в межах спеціальності 081 «Право» за освітньою програмою першого (бакалаврського) освітнього рівня «Судова діяльність» навчається 368 осіб.

Таким чином, на початок 2026 р. в Україні на всіх рівнях освіти здобуває вищу освіту в сфері безпосередньо судової справи 728 здобувачів вищої освіти всіх років вступу, які поступово будуть виходити на ринок праці (останні з цих осіб отримають диплом бакалавра в червні 2029 р.). Проте слід враховувати той факт, що частина дипломованих бакалаврів піде далі здобувати освітній рівень «магістра», і те, що існує ймовірність, що не всі 100% дипломо-

¹ Єдина державна електронна база знань з питань освіти України. URL: <https://info.edbo.gov.ua/>

ваних магістри підуть працювати за фахом. Крім того, за вимогами українського законодавства, щоб зайняти посаду судді претендент має відповідати цілій низці вимог, головними з яких є вік (не молодший тридцяти та не старший шістдесяти п'яти років) та досвід практичної роботи в сфері права (не менше п'яти років)¹. Отже, безпосередньо суддями, при наявності призначення та за сприятливих умов, всі поточні здобувачі освіти стануть дуже не скоро.

Проте, слід наголосити на тому, що в судовій системі України присутній значний дефіцит професійних суддів, що стався за різними причинами. Так, станом на середину 2024 р. вакантними залишалися 29% посад у місцевих судах та 52% посад в апеляційних судах і в загальній кількості це дорівнювало 2150 вакантних посад². Вже чітко зрозуміло, що лише означені освітні програми не зможуть повністю покрити значний кадровий дефіцит, який за різними причинами сформувався в судовій системі країни. Отже, на заміщення вакантних посад будуть залучатися фахівці, що закінчили й інші освітні програми в межах спеціальності «Право», тобто ті, хто отримав базову юридичну освіту і вже надалі набували практичний юридичний досвід в різних організаціях, в тому числі і суді.

Враховуючи той факт, що юридичну освіту надає велика кількість ЗВО України, абітурієнтам, які мріють про успішну кар'єру судді, необхідно зробити надскладний вибір – в який заклад освіти поступити, щоб набути знання, достатні для того, щоб далі мати високі шанси працювати в судовій системі? Звичайно можна відповісти, що будь-який університет, який має в своєму портфелі освітні програми зі спеціальності Д8 «Право», які є акредитованими, може стати стартовою площадкою для того, щоб в подальшому професійному житті випускник мав можливість реалізувати власну мрію. Проте така відповідь буде не підкріпленою жодними аргументами. Для об'єктивного пошуку таких аргументів ми проаналізували освіту, яка лежала в фундаменті суддівської кар'єри найвищої управлінської позиції в судовій системі нашої країни – «Голова Верховного Суду України». Аналіз проведено за весь період незалежності України із дотриманням вимог «запобігання загрози життю та здоров'ю суддів та учасників судового процесу у період воєнного стану», тобто у безособовій формі, табл. 1³.

Таблиця 1. Базова юридична освіта осіб, які в різні роки обіймали посаду «Голова Верховного Суду України»

Період перебування на посаді, дати	ЗВО, який закінчив (актуальна назва)	Отримана спеціальність
26.05.2023-до сьогодні	Національний юридичний університет ім. Ярослава Мудрого	«Правознавство»
01.12.2021-16.05.2023	Національний університет «Одеська юридична академія»	«Правознавство»
30.11.2017-30.11.2021	Одеський національний університет ім. І.І. Мечникова	«Правознавство»
17.05.2013-10.11.2017	Львівський державний університет ім. Івана Франка	«Правознавство»
23.12.2011-18.04.2013	Національний юридичний університет ім. Ярослава Мудрого	«Правознавство»
02.10.2006-29.09.2011	Національний юридичний університет ім. Ярослава Мудрого	«Правознавство»
11.11.2002-21.07.2006	Національний юридичний університет ім. Ярослава Мудрого	«Правознавство»
21.12.1994-24.10.2002	Національний юридичний університет ім. Ярослава Мудрого	«Правознавство»
16.11.1993-24.10.1994	Київський національний університет ім. Тараса Шевченка	-

Отже, за результатами проведеного емпіричного дослідження можемо стверджувати, що юридичну освіту, яку в різні часи надавали п'ять університетів України, можна вважати результативною для того, щоб зробити успішну кар'єру в судовій системі. Дійсно, красномовним є той факт, що шість з дев'яти голів Верховного Суду України в різні часи закінчили Національний юридичний університет ім. Ярослава Мудрого за спеціальністю «Правознавство». Чотири інших університети (Національний університет «Одеська юридична академія», Одеський національний університет ім. І.І. Мечникова, Львівський державний університет ім. Івана Франка та Київський національний університет ім. Тараса Шевченка) також відіграли важливу роль, створивши міцне теоретико-практичне підґрунтя для виховання принаймні по одному Голові Верховного Суду України.

Якщо ж спиратися на світові рейтинги за предметними напрямками, і в першу чергу, Top Law Schools 2026 World University Rankings від The Times Higher Education, що демонструє найкращі юридичні

університети світу в сфері конституційного та адміністративного права, міжнародного права, комерційного та корпоративного права, кримінального права та правосуддя, то в поточному році лідерами серед українських університетів обрано Київський національний університет ім. Тараса Шевченка (група 301-400) та Львівський державний університет ім. Івана Франка (група понад 401)⁴. І як ми бачимо, обидва ці університети входять до того переліку університетів, які готують керівні кадри судової системи України.

З метою визначення тих компетентностей, які надають провідні університети України в юридичній сфері (і що має стати гарантією успішної суддівської кар'єри), проаналізуємо однойменні освітні програми «Право» (які за наявності кількох освітніх програм в межах спеціальності в університеті мають більший контингент здобувачів освіти), запроваджені в 2025 р. в межах спеціальності Д8 «Право» на першому «бакалаврському» освітньому рівні в п'яти визначених нами університетах, табл. 2.

¹ Про судоустрій і статус суддів: Закон України №1402-VIII від 02.06.2016 р. *Верховна рада України. Законодавство*. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/1402-19#Text>.

² Судова влада. Що гальмує реформу місцевих та апеляційних судів? *Лабораторія законодавчих ініціатив*. 08.07.2024. URL: <https://parlament.org.ua/analytics/sudova-vlada-shho-galmuye-reformu-misczevyh-ta-apelyaczijnyh-sudiv/>.

³ Голови Верховного Суду України. Вікіпедія. 2026. URL: surl.li/wfpqob.

⁴ Top Law Schools 2026. World University Rankings. URL: <https://www.timeshighereducation.com/world-university-rankings/2026/subject-ranking/law>.

Таблиця 2. Карта компетентностей, які надають провідні університети України з юридичної освіти здобувачам вищої освіти в межах освітньої програми «Право» на першому «бакалаврському» освітньому рівні

Заклад вищої освіти	Загальні компетентності	Спеціальні (фахові, предметні) компетентності
1	2	3
Однаковий для всіх освітніх програм блок компетентностей, обумовлений вимогами Стандарту вищої освіти за спеціальністю 081 «Право» першого «бакалаврського» освітнього рівня ¹	ЗК1. Здатність до абстрактного мислення, аналізу та синтезу. ЗК2. Здатність застосовувати знання у практичних ситуаціях. ЗК3. Знання та розуміння предметної області та розуміння професійної діяльності. ЗК4. Здатність спілкуватися державною мовою як усно, так і письмово. ЗК5. Здатність спілкуватися іноземною мовою. ЗК6. Здатність використовувати інформаційні та комунікаційні технології. ЗК7. Здатність вчитися і оволодівати сучасними знаннями. ЗК8. Здатність бути критичним і самокритичним. ЗК9. Здатність працювати в команді. ЗК10. Здатність діяти на основі етичних міркувань (мотивів). ЗК11. Здатність реалізувати свої права і обов'язки як члена суспільства; усвідомлення цінності громадянського (вільного демократичного) суспільства та необхідності його сталого розвитку, верховенства права, прав і свобод людини і громадянина в Україні. ЗК12. Здатність усвідомлювати рівні можливості та гендерні проблеми. ЗК13. Здатність зберігати та примножувати моральні, культурні, наукові цінності і досягнення суспільства на основі розуміння історії та закономірностей розвитку предметної області, її місця у загальній системі знань про природу і суспільство та у розвитку суспільства, техніки і технологій, використовувати різні види та форми рухової активності для активного відпочинку та ведення здорового способу життя. ЗК14. Цінування та повага різноманітності та мультикультурності. ЗК15. Прагнення до збереження навколишнього середовища	СК1. Здатність застосовувати знання з основ теорії та філософії права, знання і розуміння структури правничої професії та її ролі у суспільстві. СК2. Здатність аналізувати ретроспективи розвитку правових явищ та процесів у контексті їх впливу на сучасну правову систему. СК3. Цінування та повага до гідності людини як найвищої соціальної цінності, розуміння її правової природи. СК4. Здатність застосовувати Конвенцію про захист прав людини та основоположних свобод, а також прецедентну практику Європейського суду з прав людини. СК5. Здатність застосовувати норми та інститути міжнародного публічного права, а також міжнародного приватного права. СК6. Здатність здійснювати порівняльний аналіз окремих правових інститутів права Європейського Союзу та Ради Європи і правової системи України. СК7. Здатність застосовувати норми та інститути права, щонайменше з таких галузей, як: конституційне право, адміністративне право і адміністративне процесуальне право, цивільне і цивільне процесуальне право, трудове право, кримінальне і кримінальне процесуальне право. СК8. Здатність застосовувати правові принципи та доктрини. СК9. Здатність використовувати бази даних органів юстиції та інформаційні технології необхідні під час здійснення юридичної діяльності. СК10. Здатність використовувати різноманітні інформаційні джерела для повного та всебічного встановлення певних обставин. СК11. Здатність визначати належні та прийнятні для юридичного аналізу факти. СК12. Здатність аналізувати правові проблеми та обґрунтовувати правові позиції. СК13. Здатність до критичного та системного аналізу правових явищ. СК14. Здатність до консультування з правових питань, зокрема, можливих способів захисту прав та інтересів клієнтів, відповідно до вимог професійної етики, належного дотримання норм щодо нерозголошення персональних даних та конфіденційної інформації. СК15. Здатність до самостійної підготовки проєктів актів правозастосування. СК16. Здатність до логічного, критичного і системного аналізу документів, розуміння їх правового характеру і значення
Національний юридичний університет ім. Ярослава Мудрого	ЗК1.1. Здатність до креативності у предметно-практичній діяльності відповідно до соціальних статусів і модусів. ЗК1.2. Здатність грамотно і точно формулювати та висловлювати свої позиції, належним чином їх обґрунтовувати.	СК1.1. Знання системи права та законодавства, а також механізмів правового регулювання в різних галузях права. СК1.2. Здатність визначати специфіку приватного і публічного права відповідно до їх предмета і методів правового регулювання.

¹ Стандарт вищої освіти першого (бакалаврського) рівня вищої освіти галузі знань 08 Право, спеціальності 081 Право. Затверджено та введено в дію Наказом Міністерства освіти і науки України від 20.07.2022 р. №644. URL: <https://mon.gov.ua/static-objects/mon/sites/1/vishcha-osvita/zatverdzeni%20standarty/2022/07/21/081-pravo-bakalavr-zi.zminamy-644-20.03.2023.pdf>.

1	2	3
	ЗК1.3. Навички збору і аналізу інформації з національних і міжнародних джерел. ЗК1.4. Здатність продуктивно працювати і активно взаємодіяти у віртуальній команді (віртуальна колаборація). ЗК1.5. Здатність працювати в міжкультурних середовищах (кроскультурна компетентність). ЗК1.6. Здатність бути лідером, брати на себе відповідальність, стимулювати на досягнення спільної мети	СК1.3. Знання і розуміння порядку розгляду юридичних спорів, що виникають між суб'єктами правових відносин. СК1.4. Здатність ухвалювати рішення з юридичної справи відповідно до чинного законодавства. СК1.5. Здатність застосовувати знання методів, правил, прийомів і засобів юридичної техніки та юридичного письма для вироблення і систематизації правових актів. СК1.6. Знання і розуміння основ забезпечення національної безпеки України, структури, завдань та повноважень суб'єктів сектору безпеки та оборони України, організаційних основ їх діяльності. СК1.7. Здатність здійснювати досудове розслідування кримінальних проваджень, контррозвідальну, оперативно-розшукову діяльність та конфіденційне співробітництво із неухильним дотриманням прав і свобод людини. СК1.8. Здатність правомірно застосовувати фізичну силу, спеціальні засоби та зброю, засоби зв'язку та заходи власної безпеки, переносити різнопланові фізичні навантаження, обслуговування та експлуатацію озброєння й техніки. СК1.9. Уміння визначати власну тактику та стратегію, керувати підлеглими в ході повсякденної службової діяльності, під час мобілізації, у воєнний час та в бойовій обстановці. СК1.10. Здатність застосовувати знання щодо процедур і стандартів НАТО
Київський національний університет ім. Тараса Шевченка	ЗК1* Здатність захищати Батьківщину. ЗК16. Здатність ухвалювати рішення та діяти, дотримуючись принципу неприпустимості корупції та будь-яких інших проявів недоброчесності. ЗК17. Здатність виявляти ініціативу та підприємливість. ЗК18. Здатність діяти відповідально та свідомо. ЗК19. Здобута на основі отриманих завдань у військовій сфері здатність виконувати незалежно певні дії на практиці. Оперативна (бойова, спеціальна, індивідуальна) спроможність до виконання конкретних завдань	-
Львівський державний університет ім. Івана Франка	-	-
Національний університет «Одеська юридична академія»	ЗК16. Здатність ухвалювати рішення та діяти, дотримуючись принципу неприпустимості корупції та будь-яких інших проявів недоброчесності	СК17. Здатність використовувати набуті знання для здійснення організації та планування розслідування кримінальних правопорушень. СК18. Здатність використовувати набуті теоретичні знання для формування моделей протидії злочинності на державному та регіональному рівні
Одеський національний університет ім. І.І. Мечникова	ЗК16. Здатність ухвалювати рішення та діяти, дотримуючись принципу неприпустимості корупції та будь-яких проявів недоброчесності. ЗК17. Здатність застосовувати знання у професійній діяльності у стандартних та нестандартних ситуаціях. ЗК18. Уміння грамотно і точно формулювати та висловлювати свої позиції, належним чином їх обґрунтовувати	СК17. Уміння моделювати правові ситуації у професійній діяльності. СК18. Здатність виявляти проблеми у правовому регулюванні та пропонувати способи їх вирішення

Джерело: офіційні сайти університетів.

Аналіз даних, наведених в табл. 2 дозволяє прийти до таких висновків. Національний юридичний університет ім. Ярослава Мудрогокладає значних зусиль щодо комплексної спрямованості освітньої програми на формування фахівця, здатного ефективно діяти в умовах підвищеної відповідальності та безпечних викликів, що є дуже актуальним в сучасних укра-

їнських реаліях. Університет орієнтує підготовку здобувачів на поєднання креативного та аналітичного мислення, розвиток комунікативних і лідерських якостей. Значна увага приділяється набуттю випускником практичних навичок роботи з інформацією, в тому числі з міжнародних джерел, а також здатності до міжкультурної взаємодії та віртуальної колаборації. Профе-

сійна підготовка базується на ґрунтовному засвоєнні положень системи права, механізмів правового регулювання та процедур розгляду юридичних спорів. Освітня програма передбачає формування практичних умінь ухвалення правових рішень, застосування юридичної техніки та ведення юридичного письма. Окремий акцент зроблено на підготовці фахівців для сектору безпеки й оборони, з урахуванням вимог національної безпеки та стандартів НАТО. У результаті університет спрямовує зусилля на підготовку лідерів правничої сфери, спроможних поєднувати правову компетентність із оперативною, управлінською та безпековою спроможністю. Все перелічене в комплексі дає чітку відповідь на питання «чому так сталося, що за всю історію незалежності України найбільше число Голів Верховного Суду України в свій час набули юридичну спеціальність саме в Національному юридичному університеті ім. Ярослава Мудрого?».

Київський національний університет ім. Тараса Шевченка спрямовує освітній процес на формування правника з високим рівнем громадянської відповідальності та готовності до виконання конституційного обов'язку щодо захисту держави. Університет робить акцент на вихованні доброчесності, антикорупційної стійкості та здатності ухвалювати виважені рішення в умовах підвищеної відповідальності. Важливим елементом підготовки є розвиток ініціативності, самостійності та підприємливого мислення, необхідних для ефективної діяльності фахівця з права в складних і динамічних умовах. Значна увага приділяється формуванню практичних навичок виконання завдань у військовій та спеціальній сферах. У підсумку університет орієнтується на підготовку фахівців, здатних поєднувати правову компетентність із оперативною готовністю діяти в умовах безпекових викликів.

Львівський державний університет ім. Івана Франка в межах освітньої програми, що аналізується, при формулюванні загальних та спеціальних компетентностей обмежився тим їх комплексом, що було задекларовано в попередньому Стандарті вищої освіти за спеціальністю 081 «Право» першого «бакалаврського» освітнього рівня, проте спеціальні компетентності сформульовані проєктною групою більш широко, хоча із їх збереженням змістовного навантаження.

Національний університет «Одеська юридична академія» орієнтується на підготовку фахівців із чітко вираженою антикорупційною та етичною позицією, здатних ухвалювати відповідальні професійні рішення. Освітній процес спрямований на формування практичних умінь організації та планування розслідування кримінальних правопорушень з урахуванням вимог законності та доброчесності. Особлива увага приділяється застосуванню теоретичних знань для побудови ефективних моделей протидії злочинності. У такий спосіб університет готує фахівців, спроможних діяти як на рівні окремих кримінальних проваджень, так і в ширшому контексті державної та регіональної безпекової політики.

Одеський національний університет ім. І. І. Мечникова в межах обраної освітньої програми спрямовує освітній процес на формування у майбутніх бакалаврів з права високих стандартів професійної етики,

доброчесності та антикорупційної поведінки. Університет акцентує увагу на здатності здобувачів застосовувати правові знання не лише в типових, а й у складних, нестандартних професійних ситуаціях. Важливим напрямом підготовки випускників є розвиток аналітичного мислення та навичок правового моделювання для ефективного вирішення складних практичних завдань. Одночасно значна увага приділяється формуванню комунікативних компетентностей, необхідних для чіткого, аргументованого та професійного представлення правових позицій.

Проведений аналіз освітніх програм п'яти університетів засвідчив наявність різних підходів до формування компетентнісного профілю бакалаврів з права. Кожен із закладів вищої освіти робить акцент на окремих аспектах підготовки, зумовлених інституційною місією, галузевою спрямованістю та особливостями майбутньої професійної діяльності випускників. Водночас спільною рисою для всіх університетів є посилена увага до питань доброчесності, відповідальності та практичної орієнтації правничої освіти. Відмінності у наборі загальних і спеціальних компетентностей свідчать про неоднорідність освітніх траєкторій підготовки кадрів для судової та суміжних сфер. Це, у свою чергу, створює підґрунтя для подальшого порівняння ефективності таких підходів у контексті формування кадрового потенціалу судової системи України.

Висновки та перспективи подальших досліджень.

Узагальнюючи результати проведеного дослідження, можна констатувати, що кадрове забезпечення судової системи України значною мірою залежить від якості базової юридичної освіти та змістовного наповнення освітніх програм закладів вищої освіти, які готують юристів. Аналіз освітніх програм п'яти університетів засвідчив наявність різних моделей формування загальних і спеціальних компетентностей майбутніх правників, що відображає як автономію ЗВО, так і відсутність єдиного підходу до підготовки кадрів для судової системи. Водночас спільним для всіх програм є посилений акцент на доброчесності, відповідальності, практичній спрямованості та готовності діяти в умовах підвищеного професійного й соціального навантаження. Виявлені відмінності у компетентнісних профілях свідчать про різний рівень орієнтації освітніх програм на судову, управлінську, безпекову або правозастосовну діяльність. Це створює як можливість для диверсифікації підготовки правничих кадрів, так і ризики фрагментарності кадрової політики у судовій системі. В умовах судової реформи, євроінтеграції та повоєнного відновлення особливої актуальності набуває питання узгодженості освітніх стандартів із реальними потребами судової влади.

Перспективами подальших досліджень є поглиблений аналіз відповідності сформованих компетентностей випускників вимогам практичної діяльності в судах різних інстанцій. Доцільним є також вивчення впливу освітніх траєкторій на кар'єрний розвиток суддів та працівників апарату судів. Окремого наукового інтересу потребує розроблення рекомендацій щодо інтеграції сучасних HR-підходів у систему підготовки правничих кадрів для забезпечення сталого розвитку судової системи України.

ЛІТЕРАТУРА

1. Зубрицький О. В. Кадрове забезпечення судових органів як елемент публічного управління реформування судової системи. *Вчені записки ТНУ імені В.І. Вернадського. Серія: Публічне управління та адміністрування*. 2024. Т. 35 (74), № 1. С. 91-96. <https://doi.org/10.32782/TNU-2663-6468/2024.1/16>
2. Придачук К. О. Завдання кадрового забезпечення діяльності вищого антикорупційного суду. *Juris Europensis Scientia*. 2023. Вип. 2. С. 150-154. <https://doi.org/10.32782/chern.v2.2023.28>

3. Литвин Н. А. Адміністративно-правові аспекти кадрового забезпечення діяльності Верховного Суду. *Науковий вісник Ужгородського національного університету. Серія Право*. 2025. Вип. 90, Ч. 3. С. 271-276. <https://doi.org/10.24144/2307-3322.2025.90.3.39>
4. Виноградова А. І. Оптимізація кадрового забезпечення судів. *Наукові праці Національного авіаційного університету. Серія: Юридичний вісник «Повітряне і космічне право»*. 2020. № 2(55). С. 68-74. <https://doi.org/10.18372/2307-9061.55.14777>
5. Іноземцева К. О. Кадрова політика в системі судоустрою як основа якісного правосуддя. *Правові новели*. 2019. № 8. С. 76-81. <https://doi.org/10.32847/ln.2019.8.11>
6. Шевченко А. В. Деякі аспекти правового регулювання кадрової роботи в судовій системі. *Право.ua*. 2020. №2. С. 26-32. <https://doi.org/10.32782/LAW.2020.2.4>
7. Корнева О. С. Проблеми кадрового забезпечення апаратів місцевих, апеляційних, вищих спеціалізованих судів України. *Теорія та практика державного управління*. 2024. №2 (79). С. 404-420. <https://doi.org/10.26565/1727-6667-2024-2-21>
8. Захарова О. В., Фаюк О. О. Особливості управління персоналом в судовій системі. *Науковий погляд: економіка та управління*. 2025. № 2 (90). С. 188-195. <https://doi.org/10.32782/2521-666X/2025-90-27>
9. Усенко Я. О., Костенко О. В. Правове регулювання управління персоналом в судовій системі. *Інформація і право*. 2021. № 4 (39). С. 214-221. [https://doi.org/10.37750/2616-6798.2021.4\(39\).249363](https://doi.org/10.37750/2616-6798.2021.4(39).249363)
10. Рябовол Л.Т. Наукова дискусія з питань організації та діяльності судової влади. *Наукові записки. Серія: Право*. 2023. Вип. 14. С. 204-209. <https://doi.org/10.36550/2522-9230-2023-14-204-209>
11. Щерблюк О. В. Функції і завдання органів і установ системи забезпечення судоустрою. *Юридична наука*. 2020. № 3 (105). С. 301-311. <https://doi.org/10.32844/2222-5374-2020-105-3.38>
12. Plaksiuk O., Yakushev O., Yakusheva O., Moisieienko L. Analysis and assessment of human capital in the regions of Slovakia. *Economics Ecology Socium*. 2023. Vol. 7, No. 3. P. 13–25. <https://doi.org/10.31520/2616-7107/2023.7.3-2>
13. Plaksiuk O., Horvathova V., Yakushev O. Human capital as a factor increasing the efficiency and competitiveness of an enterprise. *Academy Review*. 2023. Vol. 1, No. 58. P. 160–174. <https://doi.org/10.32342/2074-5354-2023-1-58-12>
14. Якушев О., Зачосова Н., Журба І., Зубарева Г., Свищенко Г. Управління кадровою безпекою підприємства як складова соціального захисту та соціальної стабільності в суспільстві. *Збірник наукових праць Черкаського державного технологічного університету. Серія: Економічні науки*. 2022. № 65. С. 4-15. <https://doi.org/10.24025/2306-4420.65.2022.262869>
15. Гуцалюк О. М. Динамічне обґрунтування інтеграційної стратегії корпоративного розвитку. *Економіка розвитку*. 2017. № 4 (84). С. 67-74.
16. Салига К. С., Гуцалюк О. М., Небаба Н. О. Формування інвестиційної привабливості та забезпечення економічної ефективності корпоративного інтеграційного об'єднання. *Ефективна економіка*. 2018. № 4. URL: <http://www.economy.nayka.com.ua/?op=1&z=7217>.
17. Салига К. С., Гуцалюк О. М. Ресурсно-компетентнісна парадигма організації управління корпоративними інтеграційними процесами акціонерних товариств. *Бізнес Інформ*. 2018. № 10. С. 369–376.

Надійшла до редакції 03.03.2026 р.

Прийнята до друку 16.04.2026 р.

Опублікована 29.05.2026 р.

REFERENCES

1. Zubrytskyi, O. V. (2024). Staffing of judicial bodies as an element of public administration and reform of the judicial system. *Academic notes of the V.I. Vernadsky TNU. Series: Public management and administration*, 35(74)1), 91-96. <https://doi.org/10.32782/TNU-2663-6468/2024.1/16> [in Ukrainian].
2. Prydachuk, K. O. (2023). Tasks of personnel support of the activities of the Supreme Anti-Corruption Court. *Juris Europensis Scientia*, 2, 150-154. <https://doi.org/10.32782/chern.v2.2023.28> [in Ukrainian].
3. Lytvyn, N. A. (2025). Administrative and legal aspects of staffing the activities of the Supreme Court. *Scientific Bulletin of Uzhhorod National University. Law Series*, 90(3), 271-276. <https://doi.org/10.24144/2307-3322.2025.90.3.39> [in Ukrainian].
4. Vinogradova, A. I. (2020). Optimization of court staffing. *Scientific papers of the National Aviation University. Series: Legal Bulletin "Air and Space Law"*, 2(55), 68-74. <https://doi.org/10.18372/2307-9061.55.14777> [in Ukrainian].
5. Inozemtseva, K. O. (2019). Personnel policy in the judicial system as the basis of quality justice. *Legal novels*, 8, 76-81. <https://doi.org/10.32847/ln.2019.8.11>. [in Ukrainian].
6. Shevchenko, A. V. (2020). Some aspects of legal regulation of personnel work in the judicial system. *Pravo.ua*, 2, 26-32. <https://doi.org/10.32782/LAW.2020.2.4> [in Ukrainian].
7. Korneva, O. S. (2024). Problems of staffing the offices of local, appellate, and higher specialized courts of Ukraine. *Theory and practice of public administration*, 2(79), 404-420. <https://doi.org/10.26565/1727-6667-2024-2-21> [in Ukrainian].
8. Zakharova, O. V., & Fayuk, O. O. (2025). Peculiarities of personnel management in the judicial system. *Scientific view: economics and management*, 2(90), 188-195. <https://doi.org/10.32782/2521-666X/2025-90-27> [in Ukrainian].
9. Usenko, Ya. O., & Kostenko, O. V. (2021). Legal regulation of personnel management in the judicial system. *Information and law*, 4(39), 214-221. [https://doi.org/10.37750/2616-6798.2021.4\(39\).249363](https://doi.org/10.37750/2616-6798.2021.4(39).249363) [in Ukrainian].
10. Ryabovol, L. T. (2023). Scientific discussion on the organization and activities of the judiciary. *Scientific notes. Series: Law*, 14, 204-209. <https://doi.org/10.36550/2522-9230-2023-14-204-209> [in Ukrainian].
11. Shcherblyuk, O. V. (2020). Functions and tasks of bodies and institutions of the judicial system. *Legal science*, 3(105), 301-311. <https://doi.org/10.32844/2222-5374-2020-105-3.38> [in Ukrainian].
12. Plaksiuk, O., Yakushev, O., Yakusheva, O., & Moisieienko, L. (2023). Analysis and assessment of human capital in the regions of Slovakia. *Economics Ecology Socium*, 7(3), 13-25. <https://doi.org/10.31520/2616-7107/2023.7.3-2>

13. Plaksiuk, O., Horvathova, V., & Yakushev, O. (2023). Human capital as a factor increasing the efficiency and competitiveness of an enterprise. *Academy Review*, 1(58), 160–174. <https://doi.org/10.32342/2074-5354-2023-1-58-12> [in Ukrainian].
14. Yakushev, O., Zachosova, N., Zhurba, I., Zubarieva, H., & Svishchenko, H. (2022). Personnel security management of enterprise as a component of social protection and social stability in society. *Collection of Scientific Papers of Cherkasy State Technological University. Series: Economic Sciences*, 65, 4–15. <https://doi.org/10.24025/2306-4420.65.2022.262869>
15. Hutsaliuk, O. M. (2017). Dynamic justification of the integration strategy of corporate development. *Development Economics*, 4(84), 67–74 [in Ukrainian].
16. Salyga K. S., Hutsaliuk, O. M. (2018). Resource-competence paradigm of the organization of management of corporate integration processes of joint-stock companies. *Business Inform*, 10, 369–376 [in Ukrainian].
17. Salyga K. S., Hutsaliuk, O. M., Nebaba N. O. (2018). Formation of investment attractiveness and ensuring economic efficiency of a corporate integration association. *Effective Economy*, 4. URL: <http://www.economy.nayka.com.ua/?op=1&z=7217> [in Ukrainian].

Received: 03.03.2026

Accepted: 16.04.2026

Published: 29.05.2026

Захарова О. В. Компетентнісні засади підготовки керівних кадрів судової системи України

Актуальність теми зумовлена глибокими трансформаціями судової системи України в умовах війни, повоєнного відновлення та євроінтеграції, що актуалізує проблему якісного кадрового забезпечення судової влади. Особливого значення набуває роль базової юридичної освіти у формуванні професійних, управлінських і ціннісних засад майбутніх керівних кадрів судової системи. Метою статті є аналіз і порівняння компетентнісного наповнення освітніх програм закладів вищої освіти, які закінчили керівники Верховного Суду України, з позицій їх відповідності сучасним вимогам до судової влади. У процесі дослідження застосовано методи аналізу та синтезу, порівняльний, структурно-логічний і емпіричний аналіз, а також узагальнення офіційних статистичних та нормативних даних. У статті обґрунтовано визначальну роль якості базової юридичної освіти у формуванні кадрового потенціалу судів. Проведено порівняльний аналіз освітніх програм п'яти провідних університетів України, випускниками яких у різні роки були Голови Верховного Суду України. Визначено ключові відмінності та спільні риси у компетентнісному наповненні програм підготовки бакалаврів з права. Наукова новизна полягає у встановленні зв'язку між компетентнісними моделями базової юридичної освіти та формуванням управлінського потенціалу керівних кадрів судової системи України. Практична цінність результатів дослідження полягає у можливості використання отриманих висновків для вдосконалення освітніх програм зі спеціальності «Право» та формування ефективної кадрової політики в судовій системі. Отримані результати дозволяють обґрунтувати доцільність посилення компетентнісного підходу в юридичній освіті з урахуванням потреб судової влади. Це створює підґрунтя для подальшого розвитку системи підготовки та відбору професійних і доброчесних кадрів для судової системи України.

Ключові слова: юридична освіта, компетентності, судова система, управління персоналом, заклад вищої освіти.

Zakharova O. Competency principles for training managers of the judicial system of Ukraine

The relevance of the topic is determined by the profound transformations of the Ukrainian judicial system in the context of war, post-war recovery, and European integration, which highlights the issue of high-quality staffing of the judiciary. Of particular importance is the role of basic legal education in shaping the professional, managerial, and value-based foundations of future leadership personnel of the judicial system. The purpose of the article is to analyze and compare the competency-based content of educational programs of higher education institutions completed by the Heads of the Supreme Court of Ukraine, from the standpoint of their compliance with contemporary requirements for the judiciary. The study employs methods of analysis and synthesis, comparative, structural-logical, and empirical analysis, as well as the generalization of official statistical and regulatory data. The article substantiates the decisive role of the quality of basic legal education in the formation of the human resources potential of courts. A comparative analysis of educational programs of five leading Ukrainian universities, whose graduates at different times became Heads of the Supreme Court of Ukraine, is conducted. Key differences and common features in the competency-based content of bachelor-level law programs are identified. The scientific novelty of the study lies in establishing the relationship between competency models of basic legal education and the formation of managerial potential of senior personnel within the judicial system of Ukraine. The practical value of the research results consists in the possibility of using the obtained conclusions to improve educational programs in the field of Law and to develop an effective human resources policy in the judicial system. The findings make it possible to substantiate the feasibility of strengthening the competency-based approach in legal education with due regard to the needs of the judiciary. This creates a foundation for the further development of the system for training and selecting professional and ethical personnel for the judicial system of Ukraine.

Keywords: legal education, competencies, judicial system, personnel management, higher education institution.

Формат цитування:

Захарова О. В. Компетентнісні засади підготовки керівних кадрів судової системи України. *Вісник економічної науки України*. 2026. № 1 (50). С. 252–259. [https://doi.org/10.37405/3041-1629.2026.1\(50\).252-259](https://doi.org/10.37405/3041-1629.2026.1(50).252-259)

Zakharova, O. (2026). Competency principles for training managers of the judicial system of Ukraine. *Visnyk ekonomichnoi nauky Ukrainy*, 1(50), 252–259. [https://doi.org/10.37405/3041-1629.2026.1\(50\).252-259](https://doi.org/10.37405/3041-1629.2026.1(50).252-259)

НАШІ ЮВІЛЯРИ

ВЯЧЕСЛАВУ ІВАНОВИЧУ ЛЯШЕНКУ – 70!

9 квітня 2026 року виповнюється 70 років Вячеславу Івановичу Ляшенку – доктору економічних наук, професору, Першому віце-президенту Академії економічних наук України, відповідальному редактору редколегії журналу «Вісник економічної науки України», відомому українському вченому у сфері просторового розвитку, інноваційної, промислової та регуляторної політики.

Для широкої наукової спільноти Вячеслав Іванович – авторитетний учений, чиї праці добре відомі фахівцям з регіональної економіки, промислової політики, підприємництва та державного регулювання. Для нас, його учнів і молодих учених Інституту економіки промисловості НАН України, він передусім є науковим учителем і наставником – людиною, яка підтримує науковий пошук, підказує нові ідеї, задає інтелектуальний орієнтир і допомагає побачити проблему глибше та ширше.

Вячеслава Івановича вирізняє поєднання глибоких енциклопедичних знань, міждисциплінарного мислення та здатності бачити економічні процеси в широкому суспільному, управлінському й історичному контексті. У спілкуванні з ним особливо цінним є те, що він уміє окреслити загальний контур проблеми, запропонувати напрям дослідження й водночас залишити науковцю простір для власної логіки, власного бачення і самостійного результату.

Важливим проявом такого підходу став Міждисциплінарний семінар з питань економічного стратегування і оргпроектування, що проводився під керівництвом Вячеслава Івановича. У межах семінару молоді вчені мали можливість представляти результати

власних досліджень, обговорювати нові ідеї, отримувати фахові поради та набувати досвіду наукової дискусії. Для багатьох молодих дослідників така участь стала важливою школою професійного становлення та формування власної наукової позиції.

Професійний шлях Вячеслава Івановича майже все життя пов'язаний з Інститутом економіки промисловості НАН України. Після закінчення Донецького державного університету за спеціальністю «Економічна кібернетика» він у 1978 р. розпочав роботу в Інституті. Пройшов шлях від інженера, економіста, молодшого наукового співробітника до доктора економічних наук, професора, завідувача відділу, знаного вченого й наставника багатьох дослідників.

Його наукова біографія є прикладом послідовності, працьовитості й вірності обраній справі. У 1989 р. Вячеслав Іванович захистив кандидатську дисертацію, присвячену розвитку організаційних структур виробничих об'єднань у промисловості України, а у 2008 р. – докторську дисертацію з проблем регуляторної політики у сфері малого підприємництва. З 2007 р. він очолює відділ проблем регуляторної політики та розвитку підприємництва Інституту економіки промисловості НАН України.

Вагомою є і його науково-організаційна діяльність. Вячеслав Іванович є Першим віце-президентом Академії економічних наук України, головним редактором журналу «Економічний вісник Донбасу», відповідальним редактором збірника наукових праць «Управління економікою: теорія та практика. Чумаєнківські читання», відповідальним секретарем редколегії журналу «Вісник економічної науки України».

Особливе місце у його науковій діяльності посідає наукова школа просторового розвитку, інноваційної та регуляторної політики, заснована академіком НАН України М.Г. Чумаєнком. Саме ця школа сформувала важливі підходи до розуміння регіонального розвитку, ролі місцевого управління, інноваційних процесів і просторової організації економіки. Сьогодні Вячеслав Іванович продовжує та розвиває ці наукові традиції, наповнюючи їх новим змістом відповідно до сучасних викликів України.

Для Ради молодих учених Інституту економіки промисловості НАН України Вячеслав Іванович є не лише авторитетним ученим і керівником наукової школи, а й людиною, яка сприяє формуванню середовища професійного зростання. Його підтримка молодіжних наукових ініціатив, готовність до діалогу та увага до становлення молодих дослідників мають особливе значення для розвитку молодого наукового спільноти Інституту.

Та все ж найважливішою відзнакою для наукового вчителя є його учні. Ті, хто продовжує дослідження, розвиває започатковані ідеї, формує нові теми, працює в науці, освіті, державному управлінні, експертному середовищі. І в кожному з цих напрямів залишається частина тієї школи, яку створює і підтримує Вячеслав Іванович.

Шановний Вячеславе Івановичу!

Ваші учні та Рада молодих учених Інституту економіки промисловості НАН України щиро вітають Вас із 70-річним ювілеєм. Дякуємо Вам за науку, підтримку, довіру, за вміння бачити в кожному з нас не лише виконавця, а майбутнього дослідника. Бажаємо Вам міцного здоров'я, миру, родинного тепла, невичерпної енергії, нових ідей, поваги колег, творчого натхнення і довгих років активного наукового життя!

*З глибокою повагою і вдячністю,
Президія Академії економічних наук України,
Вчена рада Інституту економіки промисловості НАН України,
Редколегія журналу «Вісник економічної науки України»,
Ваші учні та Рада молодих учених
Інституту економіки промисловості НАН України*

ЗМІСТ

НАУКОВІ СТАТТІ

Макроекономіка, економічна теорія та історія

1. Петрова І. П.
ОЦІНКА НОРМАТИВНО-ПРАВОВИХ ЗАСАД ДЕРЖАВНОЇ ПРОМИСЛОВОЇ
ПОЛІТИКИ УКРАЇНИ У КОНТЕКСТІ ІНДУСТРІЙ 4.0 ТА 5.0 3
2. Іванов С. М.
ТЕОРЕТИКО-ПРИКЛАДНІ ПИТАННЯ ВИКОРИСТАННЯ ЦІЛЬОВОГО ПРОГРАМУВАННЯ
В ЗАДАЧАХ РОЗПОДІЛУ РЕСУРСІВ 20

Глобальна економіка та міжнародні економічні відносини

3. Чеботарьова Н. М., Чеботарьов В. А.
ЗОВНІШНЬОТОВАРГОВЕЛЬНІ УКРАЇНСЬКО-КИТАЙСЬКІ ВІДНОСИНИ: СКЛАДОВІ
ОБГРУНТУВАННЯ УЧАСТІ КИТАЮ У ПОВОЄННОМУ ВІДНОВЛЕННІ УКРАЇНИ 29

Регіональна економіка

4. Харазішвілі Ю. М.
РЕГІОНАЛЬНІ ІНДИКАТОРИ СТАЛОГО РОЗВИТКУ У БЕЗПЕКОВОМУ ВИМІРІ:
ПРОГНОЗУВАННЯ ПОТОЧНИХ ТА ОБГРУНТУВАННЯ ГРАНИЧНИХ ЗНАЧЕНЬ 35
5. Лазаренко Д. О., Уткін В. П.
ОЦІНКА РОЗВИТКУ ПРОМИСЛОВИХ КЛАСТЕРІВ ТА ЇХ ВПЛИВУ
НА РОЗВИТОК ЕКОНОМІКИ 47
6. Шелеметьева Т. В.
ПОНЯТІЙНО-КАТЕГОРІАЛЬНІ ОСНОВИ ДОСЛІДЖЕННЯ ТРЕВЕЛ-БЛОГІНГУ
В КОНТЕКСТІ СТРАТЕГІЧНОГО ІНСТРУМЕНТУ РОЗВИТКУ ТУРИЗМУ В УКРАЇНИ 58
7. Остапенко В. В.
ФОРМУВАННЯ КОНЦЕПЦІЇ ЕКОНОМІЧНОГО ПРОГНОЗУВАННЯ ПРОСТОРОВОГО
ПЛАНУВАННЯ ТА РОЗВИТКУ ТЕРИТОРІЙ НА ЗАСАДАХ СМАРТ-СПЕЦІАЛІЗАЦІЇ 65

Менеджмент

8. Ус Г. О., Олійник О. А.
МЕТОДИ І МОДЕЛІ SMART-СТРАТЕГУВАННЯ ГЛОБАЛІЗАЦІЙНОГО РОЗВИТКУ
ВЕЛИКОМАСШТАБНИХ ЕКОНОМІКО-ВИРОБНИЧИХ СИСТЕМ ТА КОРПОРАТИВНО-
ІНТЕГРОВАНІХ ПІДПРИЄМСТВ 72

Менеджмент інновацій

9. Карпенко А. В., Крайнік О. М.
ІННОВАЦІЙНІ МОДЕЛІ ЕКОНОМІЧНОГО РОЗВИТКУ ПІДПРИЄМСТВ:
ІНТЕГРАЦІЯ ІНВЕСТИЦІЙНИХ ТА ТЕХНОЛОГІЧНИХ МЕХАНІЗМІВ ЗРОСТАННЯ 82
10. Омеляненко О. М.
ФОРМУВАННЯ ТА ІНСТИТУЦІОНАЛІЗАЦІЯ ІННОВАЦІЙНИХ СПІЛЬНОТ
У КОНТЕКСТІ ТРАНСФОРМАЦІЇ ПОСТТРАЖДАЛИХ ТЕРИТОРІЙ 91
11. Slotiuk A., Yankovskyi Ya.
THE ROLE OF INNOVATIVE ENTREPRENEURSHIP IN ENSURING
ECONOMIC DEVELOPMENT 99

Управління людським капіталом і менеджмент персоналу

12. Новікова О. Ф., Хандій О. О.
ОЦІНКА КОЛЕКТИВНО-ДОГОВІРНИХ ЗАСАД ФОРМУВАННЯ РОБОЧОЇ СИЛИ
ТА ЛЮДСЬКОГО КАПІТАЛУ В КОНТЕКСТІ ІННОВАЦІЙНОГО РОЗВИТКУ
ПІДПРИЄМСТВ 105
13. Архипова С. П., Нагайчук Н. Г., Белова І. О.
ІНСТИТУЦІЙНІ МОЖЛИВОСТІ СОЦІАЛЬНОЇ ПІДТРИМКИ ВЕТЕРАНІВ
У КОНТЕКСТІ РЕГІОНАЛЬНОЇ ВЗАЄМОДІЇ БІЗНЕСУ ТА ОСВІТИ 114
14. Зачосова Н. В., Турун О. С.
АНТРОПОЦЕНТРИЧНІ ТРАНСФОРМАЦІЇ HR-МЕНЕДЖМЕНТУ У АНТИКРИЗОВИХ
СТРАТЕГІЯХ УПРАВЛІННЯ ПІДПРИЄМСТВАМИ ПІД ВПЛИВАМИ ТРУДОВОЇ
МІГРАЦІЇ І ЦИФРОВІЗАЦІЇ РИНКУ ПРАЦІ 124

15. Островська Г. Й., Островський О. Т. РОЗВИТОК ПРОФЕСІЙНИХ КОМПЕТЕНЦІЙ ПРАЦІВНИКІВ ПРОМИСЛОВИХ ПІДПРИЄМСТВ В УМОВАХ ЦИФРОВОЇ ТРАНСФОРМАЦІЇ	131
16. Будякова О. Ю. СОЦІАЛЬНО-ЕКОНОМІЧНІ АСПЕКТИ ФОРМУВАННЯ ЛЮДСЬКИХ РЕСУРСІВ ПІДПРИЄМСТВ В УМОВАХ РИНКУ ПРАЦІ ВОЄННОГО СТАНУ	141
17. Брюховецька Н. Ю., Булеєв І. П. ПОТЕНЦІЙНИЙ І ФАКТИЧНИЙ ВАЛОВИЙ ВНУТРІШНІЙ ПРОДУКТ В УМОВАХ ДОМІНУВАННЯ СФЕРИ ПОСЛУГ ТА ШТУЧНОГО ІНТЕЛЕКТУ: ТЕОРІЯ ТА МОЖЛИВОСТІ ЗАБЕЗПЕЧЕННЯ ПІДПРИЄМСТВ ЛЮДСЬКИМИ РЕСУРСАМИ	147
18. Панькова О. В. ПРОМИСЛОВІСТЬ УКРАЇНИ У СПЕКТРІ ІНСТИТУЦІЙНИХ І БЕЗПЕКОВИХ ВИКЛИКІВ НА ШЛЯХУ ДО ІНДУСТРІЙ 4.0 ТА 5.0	158

Маркетинг та логістика

19. Сергієнко Т. І. ЕЛЕКТРОННА ТОРГІВЛЯ ЯК СКЛАДОВА ЕЛЕКТРОННОЇ КОМЕРЦІЇ В УМОВАХ НЕВИЗНАЧЕНОСТІ: ЕКОНОМІЧНІ РИЗИКИ ТА ІНСТРУМЕНТИ ЇХ ОЦІНЮВАННЯ	173
20. Белікова О. Ю., Бившев Р. О., Бившева Л. О., Кондратенко О. О. РЕКЛАМНО-ЗБУТОВА ДІЯЛЬНІСТЬ ТОРГОВЕЛЬНИХ ПІДПРИЄМСТВ В УМОВАХ МАРКЕТИНГОВОЇ ОРІЄНТАЦІЇ	179

Фінанси

21. Гуцалюк О. М., Бондар Ю. А., Ковальов А. Г., Ксенофонтов Д. В. ПЛАНУВАННЯ ОПЕРАЦІЙНОЇ ТА ФІНАНСОВОЇ ДІЯЛЬНОСТІ ПІДПРИЄМСТВА В УМОВАХ НЕВИЗНАЧЕНОСТІ REVENUE-МЕНЕДЖМЕНТУ	186
22. Понюк В. В. КОНЦЕПТУАЛЬНА МОДЕЛЬ РОЗВИТКУ СИСТЕМИ СТРАТЕГІЧНОГО КОНТРОЛІНГУ В ІНТЕГРАЦІЙНИХ СТРУКТУРАХ	194
23. Пожуєв Д. О. ПОВЕДІНКОВІ АСПЕКТИ ПРИЙНЯТТЯ ІНВЕСТИЦІЙНИХ РІШЕНЬ В УМОВАХ НЕВИЗНАЧЕНОСТІ: АНАЛІЗ ЧЕРЕЗ ПРИЗМУ ТЕОРІЇ ПЕРСПЕКТИВ	201
24. Островський В. І. РЕСУРСНИЙ ПОТЕНЦІАЛ, РИЗИКИ ДЕРЖАВНО-ПРИВАТНОГО ПАРТНЕРСТВА ТА ЕКОНОМІЧНА БЕЗПЕКА: КАУЗАЛЬНИЙ ПІДХІД ДО ФОРМАЛІЗАЦІЇ ВЗАЄМОЗВ'ЯЗКІВ	210
25. Арич М. І. КОНЦЕПТУАЛЬНІ ПІДХОДИ ДО РЕГУЛЮВАННЯ ВИКОРИСТАННЯ ГЕНЕТИЧНОЇ ІНФОРМАЦІЇ ДЛЯ ОЦІНКИ СТРАХОВИХ РИЗИКІВ ЖИТТЯ ТА ЗДОРОВ'Я	217

Цифрова економіка та інформаційні технології

26. Манькута Я. М., Циба А. М. ІНФОРМАЦІЙНІ СИСТЕМИ, СЕРВІСИ МОНІТОРИНГУ ТА КОМУНІКАЦІЙНІ ТЕХНОЛОГІЇ ЯК ДЕТЕРМІНАНТИ ВПРОВАДЖЕННЯ КОРПОРАТИВНОЇ ЦИФРОВОЇ ВАЛЮТИ ПІДПРИЄМСТВА	225
27. Ткаченко А. М., Пожуєва Т. О. ШТУЧНИЙ ІНТЕЛЕКТ ЯК ІНСТРУМЕНТ ФОРМУВАННЯ ПРОАКТИВНОЇ СИСТЕМИ ЕКОНОМІЧНОЇ БЕЗПЕКИ	236

ДИСКУСІЙНИЙ КЛУБ

28. Жикаляк М. В. АКТУАЛЬНІСТЬ ВПРОВАДЖЕННЯ СТАНДАРТУ ПРОЗОРОСТІ В ГАЛУЗІ ГЕОЛОГІЇ ТА НАДР УКРАЇНИ	243
29. Захарова О. В. КОМПЕТЕНТІСНІ ЗАСАДИ ПІДГОТОВКИ КЕРІВНИХ КАДРІВ СУДОВОЇ СИСТЕМИ УКРАЇНИ	252

НАШІ ЮВІЛЯРИ

30. ВЯЧЕСЛАВУ ІВАНОВИЧУ ЛЯШЕНКУ – 70!	260
---	-----

Інститут економіки промисловості НАН України
Академія економічних наук України

ВІСНИК ЕКОНОМІЧНОЇ НАУКИ УКРАЇНИ

№ 1 (50) 2026

Науковий журнал

Відповідальний за видання *В. І. Ляшенко*
Редактор *М. Г. Білопольський*

*Оригінал-макет підготовлено у відділі інформатизації наукової діяльності
Інституту економіки промисловості НАН України*

Адреса редакції: *03057, Київ, вул. Марії Капніст, 2*
Тел. (050) 476 55 63
E-mail: slaval.aenu@gmail.com

Підп. до друку 29.05.2026 р.
Папір офсетний.
Обл.-вид. арк. 34,2.
Наклад 250 прим.

Формат 60x84/8.
Друк різнографія.
Ум.-друк. арк. 31,8.
Гарнітура «NewtonC».

Замовлення № 1552.

Надруковано
Полтавський університет економіки і торгівлі
к. 48, вул. Івана Банка, 3, м. Полтава, 36003.
E-mail: pvv.puet@gmail.com

Свідоцтво про внесення до Державного реєстру видавців, виготівників
і розповсюджувачів видавничої продукції ДК № 8076 від 28.02.2024 р.